

Giới thiệu Thong Thả Đến Chậm

Dành cho những bạn đọc đam mê dòng truyện ngôn tình, Thong Thả Đến Chậm là tác phẩm nhẹ nhàng, tình tiết chậm rãi, ngôn từ sâu sắc, làm nổi bật lên những trải nghiệm đáng quý, điều khắc những cung bậc cảm xúc thăng hoa. Rất nhiều năm sau, Trì Linh Đồng cảm thấy chuyện yêu đương của cô có thể chia làm ba thể loại: có khô hời, có đũa dai. Anh hỏi: Còn một loại nữa đâu? Cô nói, loại này không có biện pháp định nghĩa, có vui về cũng có đau lòng. Anh nói: bao nhiêu loại không quan trọng, đều là kết cục HE sao? Cô chỉ cười mà không đáp. Cùng tìm hiểu thể loại thứ 3 mà cô muốn nói là ginhé, truyện hay hứa hẹn sẽ có kết thúc đầy thú vị cho những ai thích kết cục HE.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Chương 1

Edit: tiểu an nhi

Khổng Tước không phải là một loài chim tự luyện nào đó, mà là một người phụ nữ có gương mặt rất xinh đẹp.

Khi đứng trước người khác tự giới thiệu về mình, cô luôn mang theo vài phần rụt rè, ưu nhã vron tay: "Xin chào, tôi là Khổng Tước, hiện đang là người dẫn chương trình của đài phát thanh Tân Giang." Mọi người nghe vậy đều hỏi lại cô: "A, là cô Khổng chủ trì tiết mục kia sao?"

Sau đó, cô dịu dàng mỉm cười, bình tĩnh chậm rãi thay đổi đề tài.

Cô cho rằng, lúc tự giới thiệu về mình không nên nói quá nhiều, nếu không người ta sẽ nghĩ là mình đang khoe khoang. Thật ra thì Khổng Tước rất xấu hổ khi nhắc tới tiết mục cô đang chủ trì. Sau khi tốt nghiệp trường Đại học Sư phạm, ban đầu cô giảng dạy môn hóa tại một trường trung học cơ sở, sau đó bởi vì cô nói tiếng phổ thông khá tốt nên được đài phát thanh Tân Giang tuyển dụng. Lúc ấy, cô vô cùng đặc ý, khi tới trường học để làm thủ tục hoàn tất tiền lương để chuyên đi thì cảm hất lên thật cao, tầm mắt cũng cao vượt qua cả đỉnh đầu.

Nhưng vừa đến đài phát thanh thì cô lập tức suy sụp.

Cô chủ trì tiết mục có tên gọi là "Những điều nhỏ nhất trong cuộc sống", lên sóng trong khoảng hai ba giờ sáng. Còn nội dung của nó ư, chính là dạy mọi người rửa chân như thế nào, tắm ra sao mới là tốt; dấu hiệu để nhận biết một quả cam ngon trong chợ nông sản; làm thế nào để xác định giới tính; khi mua dưa hấu thì phải ra sức gõ và gõ, quả nào kêu thật vang thì quả đó mới ngọt. . . . . Nếu như tiết mục của đài phát thanh được chia ra làm hoàng kim cùng bạc trắng, thì Khổng Tước đoán chừng cô đã có một đồng phé liệu rồi.

Phải trông coi một đồng sắt vụn này, bảo cô phải khoe ra trước mặt người khác như thế nào đây?

Chẳng qua, vẫn còn có một chút ích lợi.

Tiết trời vào tháng năm thật khiến cho người ta cảm thấy nóng bức, gió thổi qua người mà cũng không cảm thấy mát mẻ hơn chút nào. Trong không khí, hương hoa nồng đậm xen lẫn với khói xe hơi trên đường quốc lộ bay tới, ngửi vào lại có chút buồn ngủ.

Gần đây, thời tiết khô ráo đến mức bất thường, hai tuần liên tục không có mưa rồi. Lá cây ở dưới ánh mặt trời chói chang, bị hấp khô nước đến kiệt quệ, đặt vào trong tay vò một chút cũng sẽ biến thành tro bụi.

Trì Linh Đồng đứng dưới một bóng cây lớn trong sân của Cục dân chính, liếm liếm đôi môi khô nứt, phiền não nhủ mảy.

Trên bầu trời trong xanh quang đãng có vài dải mây mờ nhạt rồi rạc, giống như những đường vân không dự đoán trước được trong lòng bàn tay của cô vậy.

Đúng lúc này, Khổng Tước gọi điện thoại đến.

"Nhớ tớ rồi sao?" Trì Linh Đồng không còn hơi sức hỏi, đem cả người dựa vào thân cây đằng sau.

"Đồng Đồng, cậu có biết sang năm là 'năm góa phụ' không?" Khổng Tước dề giọng thấp xuống, thì thà thì thầm.

"Cái đó có quan hệ gì với tớ sao?" Khi Trì Linh Đồng gặp phải chuyện khó hiểu, chưa bao giờ trực tiếp đặt câu hỏi, mà phải dùng phương pháp hỏi quanh co vòng vèo để lấy bằng được đáp án mà mình muốn.

Khổng Tước thoáng trở nên kích động, vội vàng nói: "Đương nhiên là có quan hệ nha! Năm góa phụ, còn được gọi là năm xảo quyết, cũng là năm căm, xuân mù, chính là trong âm lịch cả năm không có 'lập xuân'. Vừa vặn năm nay, tháng giêng cùng tháng chạp đều có 'lập xuân', năm nay chính là 'năm song xuân', đại cát đại lợi. Mà trong 'năm góa phụ' thì sinh con ra sẽ không nói được, kết hôn sẽ khắc chồng, nếu không thì cũng không thể sống đến già, không nên bàn chuyện cưới hỏi."

Trì Linh Đồng cầm điện thoại di động, khoe miệng cong lên.

"Đồng Đồng?" Không thấy bên kia có động tĩnh gì làm cho Không Tước sốt ruột.

"Đại tiên à, tớ vẫn đang nghe cao kiến của cậu đây! Đừng nói với tớ là gần đây cậu nói những điều này trong tiết mục của mình nhé, sẽ làm ảnh hưởng tới trị an xã hội đây." Trì Linh Đồng thông thả ung dung nói.

"Đồng Đồng, nếu như cậu muốn kết hôn, ngàn vạn lần không thể để kéo dài sang năm sau được. Phải nắm lấy thời gian, làm xong trong năm nay luôn đi, có nghe hay không?" Không Tước bỏ qua chàm chọc của Trì Linh Đồng, tận tình khuyên bảo.

"Cậu không cần lo lắng cho tớ đâu." Trì Linh Đồng than một tiếng, nếu như cô muốn lấy chồng, thì dù có phải cưới chui cô cũng chấp nhận, nhưng trước tiên cũng phải có một người đã nha, "Đại tiên, đừng bận tâm chuyện của người khác nữa, cậu cũng nên suy nghĩ cho hạnh phúc của mình đi. Đúng rồi, ngày mai tớ tới đài phát thanh, buổi tối gọi vị giáo sư nhà cậu nhé, ba người chúng ta ra ngoài ăn một bữa cơm, cậu mời."

Trì Linh Đồng cùng Không Tước là bạn cùng bàn sáu năm trung học, quan hệ của hai người vô cùng thân thiết, theo như lời thầy chủ nhiệm trung học nói, chính là dính nhau như sam. Lúc lên đại học, Trì Linh Đồng thi đỗ vào Học viện Công nghệ, Không Tước lại vào Đại học Sư phạm, hai người mới phải tách nhau ra, nhưng tình cảm cũng không vì khoảng cách mà gián đoạn.

Không Tước có một người bạn trai đã yêu bốn năm, tên là Tiêu Tử Thần, hiện đang giảng dạy tại trường Y. Không chỉ có một lần cô được nghe Không Tước miêu tả về người bạn trai này bác học, nho nhã, tuấn kiệt ra sao; nhưng cứ khi nào Trì Linh Đồng nói muốn gặp mặt nhìn một chút thì Không Tước lại luôn một miệng từ chối.

Lần này cũng không ngoại lệ, Không Tước trả lời rất dứt khoát, "Tử Thần không rảnh, anh ấy đang học nghiên cứu sinh."

Tiêu Tử Thần đã lên tới thạc sĩ rồi sao? Không tệ! Trì Linh Đồng cười cười, nói giỡn hỏi: "Cậu không tự tin vào bản thân mình hay sợ tớ đối với anh ấy nhất kiến chung tình đây?"

"Tớ. . . . . tớ. . . . ." Đối đáp luôn trôi chảy như Không Tước vậy mà cũng nghẹn lời rồi, tớ tớ một hồi lâu mới khôi phục lại bình thường, "Tớ sợ cậu một mình ngồi ở đấy, nhìn chúng tớ anh em em em, lại kích thích tới cậu."

"Tớ từ trước tới nay đều không sợ kích thích gì hết, nếu không, tớ không trang điểm nữa được chưa?!" Lòng hiếu kỳ của Trì Linh Đồng đã bị Không Tước gọi lên, càng cương quyết phải ép cho bằng được.

Không Tước như được phát huy, đắc ý nói, "Dù cậu có hóa tiên nữ trên trời, Tử Thần cũng không liếc mắt tới cậu một cái đâu. Nói cho cậu biết nha, anh ấy là một người đàn ông rất cố chấp, bất luận là trong việc học tập hay chuyện yêu đương, cũng chỉ dốc sức một lòng mà thôi. Hắc hắc, ghen tỵ đi!"

"Ừm, nghe giống như là hàng thượng phẩm, nhưng lời nói có thể đáng tin sao. Mặt hàng như vậy, sao cậu vẫn để thả rông ăn cỏ mà không bắt về nhà luôn đi? Năm nay là 'năm song xuân', đại cát đại lợi đây nhé." Trì Linh Đồng bắt ngay lấy điểm mấu chốt mà phản bác lại.

"Chỗ vĩ đại của các thánh, chính là sáng suốt với người khác, còn đối với mình thì cực kỳ hà khắc."

"Oa, cảm động quá; nước mắt, nước mũi bắn tung toé ra rồi đây."

"Có cần khăn giấy không?"

"Tôi chỉ cần đưa nhò thôi, tất cả những cái khác tôi đều không cần." Bên trong phòng làm việc phía sau của Cục dân chính đột nhiên truyền đến một giọng nữ lạnh lẽo giống như đang cô gắng kìm chế. Trì Linh Đồng nhún nhún vai, "Không Tước, lát nữa tán gẫu tiếp nha!"

Cô mất hết hứng thú, tắt điện thoại di động rồi quay về phòng làm thủ tục bên trong.

Hôm nay, người tới làm thủ tục đăng ký kết hôn rất nhiều, không chỉ đứng chen chúc trong phòng làm việc mà bên ngoài trên hành lang cũng có từng nhóm từng nhóm đông đúc đang ngồi đợi.

Không lẽ là bởi vì sang năm là "năm góa phụ" mà Không Tước vừa nói sao?

Nếu như tránh được ngày xấu mà có thể giữ được tình yêu luôn tươi đẹp, thì trên đời này cũng đâu còn những chuyện như sinh ly tử biệt hay kéo nhau ra tòa mà ly hôn chứ?

Trì Linh Đồng khinh miệt cười một tiếng, nhớ tới trước khi thi tốt nghiệp trung học, cô đi cùng cha mẹ đến miếu thấp hương, các thí sinh đều mua một chiếc T - shirt có những đường vân màu xám, ngụ ý là "mọi con đường đều dẫn đến thành công", dường như mọi người tin rằng chỉ cần mặc chiếc áo kia vào là có thể đỗ Thủ khoa vậy.

Niềm tin đó cơ bản cũng giống như những suy nghĩ về 'năm góa phụ' mà thôi, cuộc sống chính là có những điều vô lý mà đáng yêu như vậy.

"Không được. Nhà cửa, xe hơi, tiền gửi ngân hàng, tất cả tôi đều không cần, tôi chỉ cần con thôi." Đây lại là một giọng nam khàn khàn trầm thấp, toát ra áy náy cùng bất đắc dĩ.

Tri Linh Đồng hít sâu một hơi.

Mọi người nhanh chóng đến kết hôn là để tránh "năm góa phụ", nhưng trong đó cũng có những người vội vàng tới ly hôn, rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Tri Linh Đồng vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy người phụ nữ ngồi bên cạnh bồn hoa bên ngoài phòng làm thủ tục, bụng bầu đã cao vượt mặt. Cô ta nhìn thẳng vào mắt ánh mắt của cô, nhả nhặn mỉm cười, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình.

Tri Linh Đồng giữu cột nhượng mảy.

"Con sao? Ông còn dám nhắc tới con sao?" Giọng nói người phụ nữ trong phòng cao hơn một chút, nhưng vẫn duy trì thái độ trấn tĩnh.

"Tại sao lại không được nhắc đến? Bà vừa sinh con xong đã lập tức đến Dư Châu nhậm chức, sau đó thì hết thành phố này, lại đến huyện thị kia, con là do một tay tôi nuôi lớn. Tôi dẫn con đi mua váy hoa, cùng con đi dạo trong công viên, tặng cho con kẹp tóc nhỏ, đưa đón con đi học, chỉ tới khi lên đại học, thì mới là lần đầu tiên nó rời xa tôi. Con không ở cùng với tôi thì ở cùng với ai?" Người đàn ông khí thế hùng hồn, đưa ra lý lẽ kiên quyết bảo hộ quyền lợi của mình.

"Thật xin lỗi hai vị, xin hỏi một chút, đứa nhỏ này đã lớn rồi phải không?" Cán bộ làm thủ tục từ nãy tới giờ bị hai người này làm cho đầu óc choáng váng, ần ần thái dương ảo não hỏi. "Căn cứ theo luật pháp thì sau khi tròn mười tám tuổi, đứa nhỏ không cần phải có cha mẹ giám hộ nữa rồi."

"Câm miệng." Hai người kia đang tranh chấp đột nhiên cùng nhau quay đầu, trắm miệng một lời nói, "Chỉ cần nó chưa kết hôn thì đối với chúng tôi, nó vĩnh viễn chỉ là một đứa nhỏ cần được chăm sóc mà thôi."

Tri Linh Đồng sờ sờ cái mũi, đem tóc bị gió thổi tán loạn vuốt vuốt sửa sang lại một chút, bây giờ cũng không thể sống chết mặc bay rồi, miệng có chút méo mó, cô thở dài một hơi tiến vào bên trong.

"Tôi có thể vào được chứ?" Trước khi vào cửa, Tri Linh Đồng nhẹ nhàng gõ cửa vài tiếng.

"Đồng Đồng!" Một người phụ nữ trung niên đoan trang dịu dàng cùng một người đàn ông trung niên gầy gò nhả nhặn khi nghe thấy có tiếng nói liền vội vàng quay người lại, cùng nhau đồng thanh nói.

"Con đồng ý ở cùng với ba, có đúng hay không?"

"Con nhất định không muốn rời xa mẹ, có phải hay không?"

Tri Linh Đồng nhìn hai người trước mặt, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa. Năm nay cũng đã hai mươi tư tuổi rồi, cô còn phải lựa chọn sống cùng với mẹ hay là với ba. Nếu kể chuyện này cho người khác nghe, có lẽ sẽ khiến cho người ta cười đến rụng răng luôn ấy chứ.

Nhà cô tổng cộng có ba người, trước mắt mỗi người ở một nơi. Mẹ cô – Đàm Trân là một "phụ nữ trẻ" (*) —— trí thức, không đáng phái, là người dân tộc thiểu số, phái nữ. Chỉ cần với mấy điều kiện này, bà rất dễ dàng được các lãnh đạo trọng dụng. Bà vốn là thư ký đoàn ủy của Tân Giang, sau đó được điều xuống dưới huyện làm việc để tích lũy kinh nghiệm, thay đổi công tác vài lần, hiện giờ đang là Chủ nhiệm phòng tài chính của tỉnh thành.

Trong ký ức thuở nhỏ của Tri Linh Đồng, thế giới của cô chỉ có ba Tri Minh Chi, còn mẹ thì chỉ như một người khách, ngẫu nhiên thỉnh thoảng ghé qua. Tri Minh Chi là giảng viên của Học viện ngoại ngữ Tân Giang, việc dạy học không có áp lực gì, ngày nghỉ lại nhiều, cho nên việc chăm sóc Tri Linh Đồng cùng với tất cả chuyện lớn bé trong nhà đều do một tay ông xử lý.

Một người đàn ông dắt theo một bé gái nhỏ là hình ảnh rất đặc biệt thường thấy trong Học viện ngoại ngữ. Cô bé đó, ban đầu chỉ là một bé gái nhỏ xíu, từ từ cao đến eo của người đàn ông, rồi cao tới vai, sau đó cũng học xong đại học rồi.

Khi Tri Linh Đồng lên đại học, đây là lần đầu tiên cô phải xa nhà. Với Đàm Trân thì không sao, nhưng Tri Minh Chi lại có cảm giác mất mát rất lớn. Cũng may là Học viện Công nghệ ở ngay tại Tân Giang, cứ cách mấy ngày Tri Minh Chi lại tới thăm cô một lần. Thế nhưng sau khi Tri Linh Đồng tốt nghiệp ra trường, được phân công đến Thanh Đài công tác thì đối với người từ lâu đã có thói quen chăm sóc cô như Tri Minh Chi, điều đó gây ra ảnh hưởng không nhỏ đối với ông. Tri Minh Chi cảm thấy cuộc sống của ông dường như đã mất đi trọng tâm rồi.

Lúc này, một giáo viên âm nhạc được điều chuyển đến Học viện ngoại ngữ, tên là Cam Lộ, là người Tây An. Cam Lộ ở Tân Giang chưa quen, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có. Tính tình Tri Minh Chi vốn nhả nhặn ôn hòa, hơn nữa ông rất thích âm nhạc, lại đang cảm thấy cô đơn. Hai người qua lại xã giao vài lần liền trở thành bạn, Tri Minh Chi rất tự nhiên giúp đỡ Cam Lộ khi cô ta gặp bất cứ khó khăn gì. Ở trong lòng của ông, dường như đã coi Cam Lộ như con gái của mình.

Nhưng dù sao, Cam Lộ cũng không phải là Tri Linh Đồng. Trong một đêm thu mát mẻ, nhìn ánh mắt đọng đầy tình ý của Cam Lộ, ông không tự chủ được bản thân liền ôm chầm lấy cô ta.

Đàn bà thông minh lại thủ đoạn thật không thể khinh thường.

Chuyện phát sinh giữa nam nữ trưởng thành, có lần thứ nhất tất nhiên sẽ có lần thứ hai. Nhưng không lâu sau, Tri Minh Chi ý thức được việc này không thể tiếp tục diễn ra nữa, ông là một người đàn ông đã có vợ. Ông nói chuyện với Cam Lộ, ngả bài với cô ta, rồi yêu cầu chia tay. Cam Lộ không hề nói gì, ba tháng sau, cô ta đột nhiên xin nghỉ quay về Tây An.

Tháng trước, cô từ Tây An lên tỉnh thành tìm Đàm Trân. Đàm Trân biết cô ta, Tri Minh Chi có lần mời đồng nghiệp trong trường đến nhà ăn cơm, trong

đó cũng có cô ta. Rất khéo ăn khéo nói lại chăm chỉ tháo vát, thực khiến người ta yêu mến.

Đàm Trân nhìn thấy cô ta thì có chút giật mình, Cam Lộ khẽ nệ vác theo cái bụng bầu, giống như sắp lâm bồn tới nơi.

Sao lại không nghe thấy Minh Chi nói cô ta đã kết hôn chứ? Đàm Trân trầm nghĩ trong lòng.

Cam Lộ bình tĩnh ngồi ở trước mặt bà, đưa cho Đàm Trân một tờ giấy siêu âm, "Là sinh đôi, hơn bảy tháng rồi, ngày sinh dự tính chỉ còn một tháng nữa thôi. Đứa bé là cốt nhục của thầy Tri, mùa thu năm trước chúng tôi đã phát sinh quan hệ với nhau. Nếu như chị không tin tưởng, có thể làm xét nghiệm ADN."

Nói xong, cô ta khẽ mỉm cười, cười đến cực kỳ đắc ý, cực kỳ tự tin.

Đàm Trân không biết làm thế nào mình trở về phòng làm việc, phòng làm việc sáng đèn cả một đêm. Ngày thứ hai, bà xin nghỉ trở về Tân Giang. Tri Minh Chi thấy bà đột nhiên trở lại thì rất vui mừng, vội vàng bận rộn đi chợ mua cá về làm món cá chần nước sôi mà bà thích ăn.

Đàm Trân kéo ông lại, hỏi Cam Lộ có bạn trai hay chưa, bà muốn giới thiệu đối tượng xem mặt cho cô ta?

Tri Minh Chi thoáng chốc hốt hoảng, cúi đầu xuống, ấp a ấp úng nói đã lâu ông không gặp cô ta rồi.

Tri Minh Chi là người thành thật, trước mặt bà xã tinh tường, sẽ có lúc lộ ra vẻ mặt sợ hãi, cũng không dám nói dối nửa lời. Đàm Trân nhìn ông hoảng sợ luống cuống, chợt hiểu rõ tất cả. Bà bình tĩnh nói: "Minh Chi, chúng ta ly hôn đi!".

Người phụ nữ kia đã có thai bảy tháng rồi, không thể làm phẫu thuật phá thai được nữa, chỉ có thể để đứa nhỏ được sinh ra thôi. Đứa bé là vô tội, không thể sinh ra mà không có ba. Hơn nữa, tính cách Đàm Trân vốn kiêu ngạo, bà không thể nào chấp nhận một người chồng đã phản bội mình như vậy, cũng không muốn để chuyện xấu này phơi ra cho người ngoài đàm tiếu.

Ly hôn, là chuyện không thể tránh khỏi.

Tri Linh Đồng là ràng buộc duy nhất giữa hai người bọn họ.

Thanh Thai cách xa Tân Giang hơn ngàn dặm, dựa núi gần biển, là một nơi vô cùng xinh đẹp, Tri Linh Đồng công tác ở đây đã hơn hai năm. Hôm đó, khi cô đang trên đường đi tới công trường của dự án "Trang viên Âu Lạc" thì nhận được điện thoại của mẹ Đàm Trân. Bà nói cô phải nhanh chóng trở về Tân Giang, lúc ấy, cô rất kinh ngạc hỏi mẹ: tại sao bà lại đang ở Tân Giang vào lúc này?

Giọng nói của Đàm Trân rất nặng nề, cô hỏi gần hỏi xa, nhưng vẫn không hỏi được là đang xảy chuyện gì, chỉ có thể vội vã ngồi xe quay trở về.

Vừa về đến Tân Giang, cô đã bị ba mẹ kéo đến Cục dân chính, chứng kiến hai người làm thủ tục ly hôn.

Người làm con gái như cô, ở trong hoàn cảnh này thì có thể nói được điều gì đây. Vì thế, Tri Linh Đồng chỉ có thể giữ im lặng.

Nhưng hiện tại, cô không thể tiếp tục giữ im lặng được nữa rồi.

"Ba, con muốn ở cùng với mẹ." Thấy cán bộ làm thủ tục đang ghen hống trên trời nhìn mình, Tri Linh Đồng bất đắc dĩ cười cười. Tranh thủ lúc Đàm Trân không để ý, cô nhìn Tri Minh Chi nháy nháy mắt vài cái. Thực lòng, đối với cô thì ba Tri Minh Chi mới là người cô yêu quý nhất, còn đối với mẹ Đàm Trân chỉ là sự kính trọng mà thôi. Nhưng lúc này, cô không thể để mặc kệ mẹ mình cô đơn một mình được.

"Đồng Đồng?" Tri Minh Chi không hề chú ý đến ám hiệu của cô, vẻ mặt cực kỳ bị đá kích, "Ồ trong lòng ba, con thực sự rất quan trọng. Ba có thể thề, sẽ không vì bất luận kẻ nào hay bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng đến tình cảm ba con của chúng ta. Hay con đang trách ba phải không? Thật ra ba. . . ."

"Tri Minh Chi liếc qua Đàm Trân sắc mặt đang xanh mét, đem những lời muốn nói ở cổ họng ghen ngào mà nuốt xuống.

"Ba!" Tri Linh Đồng cắn cắn môi, có chút khó xử. Hiện giờ cô ở Thanh Đài, dù là ba hay mẹ, cũng đều rất xa xôi."Khi nào rảnh rồi, con sẽ tới thăm ba." Cô không cho phép mình mềm lòng. Cuộc sống của ba đã phức tạp rồi, cô không thể lại náo loạn khiến ông thêm phiền lòng nữa.

Tri Minh Chi nhìn mình cô con gái mình một tay nuôi nấng, khóe môi run rẩy, nước mắt từ từ trào ra.

"Đồng Đồng đã lựa chọn rồi, ông ký tên đi! Những thứ còn lại tất cả thuộc về ông." Đàm Trân mặt không thay đổi đem bút đưa cho Tri Minh Chi.

"Không có Đồng Đồng thì những thứ này tôi cũng không cần." Tri Minh Chi nước mắt giàn giụa, ghen ngào nói.

"Ông khẳng định mình muốn như vậy sao?" Đàm Trân có chút kinh ngạc nhìn ông.

"Minh Chi. . . . ." Ở ngoài hành lang, Cam Lộ đột nhiên kêu lên âm ỉ.

"Sao vậy?" Tri Minh Chi lớn tiếng hỏi, cũng không có nhúc nhích.

"Anh mau tới đây, em. . . . . hình như sắp sinh rồi."

"Hả?" Tri Minh Chi kinh hoảng, lập tức xoay người chạy ra bên ngoài.

Đàm Trân kéo ông lại, "Nếu như ông không muốn phạm phải tội trùng hôn thì mau ký tên đi!"

Trì Minh Chi đau xót quay đầu lại, yên lặng nhìn Đàm Trân, sau đó, ông cầm bút lên, trên tờ thỏa thuận ly hôn ký tên của mình.

Trì Linh Đồng nhẹ nhõm thở phào một hơi.

(*) Phụ nữ trẻ: Là chỉ những người phụ nữ không có kinh nghiệm, bao gồm các yếu tố: trí thức, không đảng phái, thuộc dân tộc thiểu số, phái nữ. Trong hệ thống hành chính của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa thì những người này được giữ những vị trí chính thức, thường là các phó lãnh đạo. “Phụ nữ trẻ” cũng là cách nói thông dụng trong các cuộc tổng tuyển cử đại biểu nhân dân toàn quốc, mục đích ban đầu là để đa dạng hóa thành phần đại biểu tham dự của các tỉnh, thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Chương 2

Edit: Thiên Kết

Beta: tiểu an nhi

Gần tối, Trì Linh Đồng bước xuống khỏi xe buýt, mi tâm khẽ nhíu lại, cảm thấy chân như có sức nặng ngàn cân, cô ngồi xuống bồn hoa ở ven đường. Nơi này cách nhà không tới 100m, nhưng cô lại không còn hơi sức để đi tiếp.

Nơi này là khu biệt thự nổi tiếng của Tân Giang, nằm ở ven sông. Nhiều năm về trước khi Chính phủ còn chưa quản lý quá nghiêm ngặt về đất đai thì Thị trưởng của Tân Giang đã phân chia một mảnh đất ở ven sông cho những người có công hiến to lớn cho Tân Giang xây biệt thự. Thật ra thì đây cũng chỉ là một hình thức nguy trang, cái được gọi là người có công hiến to lớn cũng không được quy định rõ ràng. Chẳng qua là cấp trên ưng ý người nào thì sẽ cấp đất cho người ấy. Những gia đình sống ở nơi này nếu không phải là giàu có thì cũng là quan chức. Lúc ấy Đàm Trân được phái xuống một huyện nghèo làm Phó huyện trưởng nên may mắn cũng được chia một mảnh đất. Do vậy, không cần tốn quá nhiều tiền là đã xây được một ngôi nhà hai tầng, phía trước còn có một khoảng sân thật lớn.

Trì Linh Đồng chưa bao giờ cảm thấy mình sống ở nơi này là một điều vinh hạnh. Hàng xóm ở đây, hoặc là những kẻ nhà giàu mới nổi ngổ ngàng, hoặc là những kẻ quan liêu hách dịch. Cô rất ít khi đi ra ngoài, về tới nhà đều là ở lý trong phòng. Tuy ở đây đã lâu nhưng vẫn có nhiều người hàng xóm không biết cô là ai, còn hỏi: “Cái cô gái có đôi mắt thật to ấy là con gái nhà ai vậy?”

Trời đã tối đen, ánh trăng sáng trong chậm rãi dâng lên, không có nhà cao tầng che khuất, không có phố xá huyên náo nên những âm thanh nhỏ nhất cũng dễ dàng nghe thấy được.

Gió không lớn lắm, nước sông theo gió nhẹ nhàng vỗ vào bờ, mang theo chút ẩm ướt cùng lạnh lẽo. Bờ sông dần dần có nhiều người đi tản bộ hơn, lúc đi ngang qua Trì Linh Đồng thì đều liếc nhìn cô một cái.

Trì Linh Đồng hơi mím môi, vỗ vỗ phui bụi bặm sau lưng, đứng lên hướng phía nhà mình mà đi về.

Cánh cổng sắt trước sân đang mở, trong phòng khách đèn bật sáng choang, bếp lò trong bếp vẫn còn tỏa ra hơi nóng ở phía trên. Cảnh tượng lúc này thật hết sức bình thường, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Mẹ?” Trì Linh Đồng không thấy Đàm Trân ở trong phòng khách lẫn phòng bếp thì vội vàng lên lầu.

Phòng ngủ chính tối đen như mực, Đàm Trân đang đứng quay lưng về phía cửa phòng. Nghe thấy có tiếng bước chân bà hốt hoảng vội lau mặt đi.

Mẹ đang khóc! Trì Linh Đồng đứng sững ở cửa.

“Đồng Đồng đã về rồi à?” Đàm Trân xoay người lại, giọng nói hết sức bình thường. Bà rất giỏi trong việc che giấu cảm xúc của bản thân. Cho dù là đứng trước mặt con gái của mình thì bà cũng sẽ không bao giờ để lộ ra một chút đau buồn nào.

Ly hôn, đối với một người phụ nữ mà nói, là không có từ ngữ nào có thể hình dung ra được sự đã kích cả về thể xác lẫn tinh thần này.

“Mẹ.” Trì Linh Đồng chậm rãi bước vào phòng, ôm lấy bà.

Đàm Trân vỗ vỗ đầu của cô: “Sinh rồi phải không?” Đàm Trân là một người phụ nữ mạnh mẽ, làm thủ tục ly hôn xong, bà liền bảo Trì Linh Đồng đi đến bệnh viện thăm Cam Lộ.

“Mặc kệ mẹ và ba con có còn là vợ chồng nữa hay không, ông ấy vĩnh viễn là ba của con, đây là sự thật không thể nào thay đổi được.” Bà nói.

“Sinh rồi, là sinh đôi một trai một gái, bé trai sinh ra trước. Ba đặt tên cho bọn chúng là Tả Tả và Hữu Hữu, nhìn rất hồng hào khỏe mạnh.” Trì Linh Đồng nhàn nhạt cười, cô không nhắc đến chuyện khi Trì Minh Chi ôm đứa bé được đưa từ trong phòng sinh ra, ông cười đến nỗi miệng không khép lại được.

Có lẽ lúc trước ông ấy thực sự không yêu Cam Lộ, chỉ là giữa nam nữ có chút hấp dẫn nhau mà thôi. Người trong lòng mà ông ấy quan tâm nhất vẫn luôn là Đàm Trân. Nhưng cặp sinh đôi này ra đời không khác nào là một loại ngăn cách, người phụ nữ ông ấy đã từng yêu kia sớm hay muộn cũng sẽ bị lu mờ, một chút dấu vết cũng chẳng còn. Đối với Đàm Trân, ông ấy vĩnh viễn là một người phụ tình rồi.

Cho nên mới nói, chiều lạt mềm buộc chặt của Cam Lộ này thực sự rất thủ đoạn.

Cam Lộ giống như người có công lao to lớn nằm trên giường bệnh, nói với Trì Linh Đồng: “Đồng Đồng, con cũng cũng ẵm em trai và em gái một chút đi.” Giọng nói như là của trưởng bối đang nói với con cháu trong nhà vậy.

Trì Linh Đồng cả người nổi đầy da gà, cô ta chỉ lớn hơn cô có hai tuổi mà bày đặt ra vẻ trưởng bối. Không phải bởi vì cô vẫn còn độc thân chưa sinh con mà ích kỷ, nhưng thực sự đối với hai đứa nhóc này, cô không hề cảm thấy có một chút tình cảm máu mủ tình thâm nào.

Cô lễ phép ở lại một lúc, sau đó xin phép ra về.

Ở chỗ đó, không hiểu sao cô luôn có cảm giác mình giống như người ngoài vậy.

Tất cả mọi việc đã thay đổi hết rồi.

“Có tốt như thế nào thì cũng không thể bằng Đồng Đồng của mẹ được.” Đàm Trân tự hào khề nhấc khoe miệng lên: “Con khéo léo, học lại giỏi. Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là niềm kiêu hãnh của mẹ nha.”

Trì Linh Đồng chột dạ nuốt nước miếng, những lời này của bà thật giống như đang tự an ủi bản thân vậy. Cô học không tồi nhưng không có bao nhiêu khéo léo, mẹ nói quá lên rồi.

“Con đói bụng chưa? Mẹ đã nấu cơm xong rồi đó.” Đàm Trân vuốt ve gương mặt cô, dường như đề tài vừa rồi không hề ảnh hưởng đến bà.

Những nữ quan chức lấy chồng, nếu muốn có vị trí riêng thì phải có chút bản lĩnh. Đàm Trân hiện tại đã sớm luyện thành tuyệt thế công phu. Cho dù trong lòng có phiền muộn đến cỡ nào thì trên mặt vẫn luôn là bộ dạng bình tĩnh như nước. Huống chi đây lại là việc xấu trong nhà, nên dù bà có bị đau đớn tổn thương thì cũng sẽ làm bộ như không có gì.

Hai mẹ con nắm tay nhau cùng đi xuống lầu.

“Mẹ, đây thực sự là do mẹ làm sao?” Trì Linh Đồng nhìn Đàm Trân bung ra một nồi canh măng gà, một đĩa cá lư hấp, đậu phụ khô trộn hoa mã lan, thì vô cùng kinh ngạc.

“Ném thử một chút đi.” Đàm Trân chỉ cười mà không trả lời, bà múc cho Trì Linh Đồng một chén canh gà.

“Thật là ngon nha.” Trì Linh Đồng giả giọng Hong Kong trêu đùa: “Mẹ, thì ra mẹ cũng biết nấu ăn nha.” Lúc trước ở nhà cô, phòng bếp vẫn luôn là nơi thống trị của ba.

Đàm Trân cười cười ngồi xuống: “Công tác ở bên ngoài, không thể lúc nào cũng ăn ở nhà ăn được, thỉnh thoảng mẹ cũng sẽ tự mình xuống bếp nấu cơm. Nhưng khi về nhà nhìn thấy ba con vui vẻ vì chúng ta mà nấu món này làm món kia, mẹ không muốn làm ông ấy mất vui, cho nên.....” Giọng nói của bà trầm xuống, trong đáy mắt hiện lên một tia buồn bã.

Trì Linh Đồng kinh ngạc nhìn Đàm Trân. Một gia đình hạnh phúc không phải chỉ nói là có thể có được. Cô vẫn luôn cho là Trì Minh Chi đã vì gia đình này mà cố gắng rất nhiều nhưng giờ cô mới hiểu nếu như không có sự hỗ trợ của Đàm Trân thì có thể được như vậy hay sao?

Hiện tại, cái gia đình này đã bị chia ra làm hai rồi.

Hạnh phúc là thật, phụ bạc cũng là thật, cuộc sống này rõ ràng đều là chân thật.

Nửa đêm, ánh trăng nhàn nhạt bị mây đen che khuất, cơn mưa dần dần kéo đến. Hạt mưa nhỏ dày đặc, rào rào quất lên lá cây.

Trì Linh Đồng lắng nghe tiếng mưa, nằm ngủ không được bao lâu thì trời cũng sắp sáng.

Đàm Trân đã thu xếp xong đồ đạc, bà bảo phòng tài chính hôm nay có một hội nghị quan trọng nên phải trở về để sắp xếp công việc.

Trì Linh Đồng hiểu rằng mẹ mình không muốn nán ná thêm ở Tân Giang này chút nào nữa, cô không nói thẳng ra, chỉ gật đầu một cái.

“Ngày mai khi thời tiết tốt hơn, con và mẹ cùng trở lại thành phố nhé?”

“Con. ....cùng Không Tước có hẹn gặp nhau rồi, nên con còn phải ở lại Tân Giang.” Tri Linh Đồng né tránh ánh mắt của mẹ, cô nghĩ rằng lúc này bà cần được ở một mình.

“Cũng tốt, mẹ sẽ mau chóng mua một căn hộ nhỏ ở thành phố, khi con trở về là có thể về ở nhà mới rồi.” Đàm Trân cố ý nhấn mạnh từ “nhà mới”.

“Vâng.” Tri Linh Đồng trả lời.

Sau khi Đàm Trân rời đi, trong biệt thự trở nên trống rỗng, tiếng đồng hồ tích tắc kêu. Tri Linh Đồng đi qua đi lại giữa hai tầng, cô cảm thấy có một loại cô đơn trước đây chưa từng có, giống như thủy triều đang dần dần dâng lên.

“Này, tớ đang chán muốn chết, ra ngoài với tớ đi.” Bạn bè để làm gì chứ? Chính là để dùng trong những lúc cô đơn như thế này đây. Không Tước tan ca lúc ba bốn giờ sáng nên thời điểm này đang là lúc ngủ say. Nhưng Tri Linh Đồng đâu có quan tâm nhiều tới vậy, cô gửi cho Không Tước một cái tin nhắn. Sau đó, không cần chờ hồi âm, trực tiếp bấm điện thoại gọi qua đó luôn.

“Cậu muốn chết à?” Sau khi tiếng chuông điện thoại vang lên một thế kỷ, giọng nói giết người của Không Tước từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Cho cậu nửa giờ để rửa mặt, sau đó lái xe tới đón tớ. Tớ muốn ăn món ăn Hàn Quốc, còn phải uống rượu trái cây nữa.” Tri Linh Đồng nói liền một hơi, rồi “Pằng” một cái cúp điện thoại di động. Nghĩ tới bộ dạng Không Tước đang nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tình đang buồn bực của cô cũng bất giác tiêu tan.

Nửa giờ sau, Tri Linh Đồng nghe ngoài cửa có tiếng “cạch” sập cửa một cái, ngay sau đó là giọng nói mềm mại thanh thúy của Không Tước quát lên: “Tri Linh Đồng, cậu lẩn ra đây cho tớ.”

Tri Linh Đồng mỉm cười, liếc nhìn bộ mặt lạnh như băng của Không Tước, ý cười trong mắt càng đậm. Dù sao thì Không Tước cũng là người chủ trì cả một tiết mục phát thanh, chỉ cần ra khỏi cửa thì nhất định không thể cầu thả được. Không Tước mặc một bộ váy dài liền thân màu kem, trên người đeo rất nhiều phụ kiện, khuôn mặt trang điểm theo kiểu thịnh hành nhất: mắt được tô thêm một lớp phấn vàng nhạt, đôi môi tô son trở nên đầy đặn, gợi cảm.

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận, phụ nữ mà nóng giận sẽ có nhiều nếp nhăn đấy.” Tri Linh Đồng không đợi cô mở cửa xe đã tự mình chui vào. Lúc này mới phát hiện ra đây không phải chiếc xe màu đỏ mà Không Tước thường hay lái, mà là một chiếc xe lạ hoắc màu đen: “Cậu vừa mới ngủ dậy à?” Tri Linh Đồng nhẹ nhàng hít không khí.

Không Tước hung hăng nhìn cô chằm chằm: “Tốt nhất cậu nên cho mình một cái lý do thật hợp lý, nếu không mình sẽ lãng phí xử từ cậu.”

Tri Linh Đồng chớp chớp mắt: “Ba mẹ tớ mới ly hôn ngày hôm qua, sau đó buổi chiều đã cho tớ thêm hai đứa em sinh đôi nữa, đây là chuyện đáng ăn mừng. Tớ tìm cậu ra ngoài để chia sẻ cùng, cậu thấy thế nào?”

Không Tước nhìn về mặt cô một hồi lâu: “Coi như cậu vượt qua bài kiểm tra này. Cậu nhìn cậu kia, đôi mắt không khác nào gấu trúc, xấu quá đi.”

“Cậu nên cảm thấy may mắn vì không cần mua vé vào cửa mà cũng có thể nhìn thấy bảo vật quốc gia rồi. Đi thôi, đi thôi, tớ đôi muốn chết rồi đây, ngày mai tớ trở lại Thanh Thai. Về sau mỗi lần nghỉ phép thì sẽ về thành phố, không về được Tân Giang nữa đâu.”

Edit: Thiên Kết

“Cậu dám!” Không Tước trưng ra biểu cảm dữ tợn.

Tri Linh Đồng làm bộ dạng đầu hàng, nhưng vẫn không quên ra điều kiện kèm theo: “Nếu cậu để cho tớ gặp Tiêu Từ Thần, tớ còn có thể suy tính sẽ về Tân Giang thăm cậu.”

Không Tước liếc cô một cái, căn bản không để bị cô lừa gạt: “Phòng cháy, phòng nước, phòng ăn trộm, phòng bạn thân, chân lý này tớ khắc cốt ghi tâm, không có thương lượng gì cả.”

Tri Linh Đồng mắng: “Đi đi, cậu là đồ có sắc bỏ bạn.”

Không Tước lúc này mới cười hùa theo: “Không phải à, đàn ông tốt hiện giờ hiếm lắm, như cóc ba chân ấy. Tớ cái gì cũng có thể chia sẻ với cậu chỉ suy nhất có Từ Thần là không thể.”

“Ai mà thèm!” Tri Linh Đồng tức giận hừ một tiếng, chẳng thèm đôi co nữa.

Hai người lái xe đến quán ăn Hàn Quốc, nữ nhân viên ở đây biết Không Tước, thái độ rất nhiệt tình, chu đáo. Tri Linh Đồng đột nhiên không có khẩu vị ăn thịt nướng nữa, người phục vụ liền giới thiệu cho cô món đuôi bò cũng với cá thu đao, sau đó đưa lên hai ly trà khai vị.

Quán ăn được trang trí thanh nhã, tổng cộng có mười bàn, trên bàn được đặt sẵn các lò nướng, vì trong quán có máy hút khói cho nên trong quán chỉ có mùi thịt nướng mà không hề ám mùi khói lại.

Không bao lâu sau, trong nồi đuôi bò tăn ra mùi thơm ngào ngạt, Không Tước ra dấu bảo cô ăn rồi cũng tự mình cầm đũa gắp một miếng lên miệng, hai má phình lên hỏi: “Đồng Đồng, cậu và Hi Vũ gần đây còn liên lạc không?”

Tri Linh Đồng đang uống một ngụm trà ở trong miệng liền phun ra ngoài: “Không Tước, cậu đừng lựa lúc tớ đang uống trà mà hỏi vấn đề đó nữa, có

được không?”

“Thì sao, chạm trúng chỗ đau của cậu à?” Không Tước dù bận ăn vẫn ung dung trả lời.

“Ngay cả tung tích còn không có thì ở đâu ra mà đau?” Hi Vũ, cô và Không Tước học chung trung học đệ nhị, ở góc nào đó mà nói, thì được coi như người yêu đầu của cô, nhưng chuyện xưa cũng không có tiến triển gì thêm.

“Cậu ta đi bồi dưỡng ở trường đảng trung ương rồi cậu biết không?”

Tri Linh Đồng chau chau mày: “Không tệ nha.” Hi Vũ tốt nghiệp đại học, làm ở phòng kinh doanh của tập đoàn Tân Giang. Tri Linh Đồng ở cạnh Đàm Trân nên cũng biết đề được đề bạt vào Đảng Công Sản thì chỉ có hai cách, một là có quen biết, hai là phải đi học bồi dưỡng ở trường đảng.

Lúc này nhân viên mang cá thu đao lên, Không Tước tách thân cá ra bỏ đi bộ xương ở giữa sau đó vắt chanh lên. Tri Linh Đồng nhìn những thao tác này vừa muốn phản đối vừa ngẩng đầu, thấy bên cửa sổ đối diện có một người đàn ông đeo kính, diện mạo rất anh tuấn, chỉ đáng tiếc là, Tri Linh Đồng chép miệng.

“Thấy trai đẹp rồi hả?” Không Tước theo tầm mắt của cô nhìn qua, khóe mắt run lên.

Người đàn ông ngồi ở bàn nướng thịt, tay chậm rãi cầm rau xà lách, nhưng ánh mắt vẫn còn nhìn lên quyền sách đặt trước mặt.

“Trăm ngàn lần đừng đụng vào thư sinh trí thức.” Cô chen vào một câu.

“Anh ta.....không phải cậu thích loại như thế chứ?”

Tri Linh Đồng thu hồi tầm mắt, cô có con mắt nhìn người cũng khá nhưng lại không hợp với loại người này, vừa nhìn đã biết là một sách rồi.

“Cậu nghĩ tiêu chuẩn của tớ thấp vậy sao?”

Không Tước tròn tròn mắt: “Người đó tớ biết, có muốn tớ giới thiệu với cậu không?”

“Tớ không có hứng.” Tri Linh Đồng cúi xuống uống canh đuôi bò, không chú ý về mặt Không Tước đang trở nên thả lỏng hơn.

“Cậu đừng hời hện à nha.” Không Tước cười ngặt nghẽo.

Tri Linh Đồng đề đưa xuống: “Rốt cuộc cậu đã nói xong chưa, có đề cho tớ ăn cơm không?”

Tiếng đặt đĩa vang lên, làm cho mọi người trong quán đều quay lại nhìn hai người chỉ trừ người đàn ông đeo mắt kiếng kia đến liếc mắt nhìn về phía hai cô cũng không có.

“Ăn đi, ăn đi, tất cả đều cho cậu ăn đấy.” Không Tước rất bao dung, độ lượng.

Tri Linh Đồng ăn cơm xong cảm thấy bụng no căng đến hít thở cũng trở nên khó khăn.

Cảm giác khó chịu này kéo dài đến ngày thứ hai khi Tri Linh Đồng xách hành lý ra khỏi biệt thự.

Mọi việc dường như không có gì thuận lợi.

Ngoài trời vẫn còn đang mưa.

Khu biệt thự này nhà nào cũng có xe riêng nên có rất ít taxi chạy qua đây. Nhưng là có một tuyến xe buýt đi qua chỗ này. Tri Linh Đồng tay xách nách mang một đồng hành lý nên căn bản là không thể nào chen lên xe buýt được. Ngày xưa toàn là Tri Minh Chi lái xe đưa cô ra bến xe, còn bây giờ thì ông ấy bận tới mức quên mất hôm nay là ngày cô phải đi.

Tri Linh Đồng đứng ở đợi xe thật lâu, nhìn thời gian trôi qua càng lúc càng lâu trong lòng khẽ sốt ruột.

Thật vất vả cô mới bắt được một chiếc taxi, lên xe cô hỏi người tài xế chạy vội ra bến xe, mua vé xong vừa kịp lúc xe chạy.

Nhưng hiện tại vẫn có một hàng dài người đang xếp hàng đợi lên xe.

Có người không nhìn được chạy lại hỏi nhân viên bến xe, người nhân viên nổi cáu nói: “Tôi còn gấp hơn anh đây, nhưng xe hư rồi biết làm sao đây, chúng ta chỉ có thể đợi thôi.”

Chờ đợi ròng rã 2 giờ, xe còn chưa được sửa xong, bến xe đành phải điều một chiếc xe khác tới.

Lên xe xong mặt mọi người ai nấy đều tái mét, xe giống như được lấy từ bãi xe hỏng ra, thân xe được sơn loang lổ, trên ghế ngồi vẫn còn bám đầy bụi, tay lái còn bị bám đầy bụi, tài xế phải lắc qua lắc lại hồi lâu mới khởi động được.

Hành khách nhìn nhau muốn hỏi lại thôi, xe này thật sự là có thể chạy đường dài sao?

Người soát vé bận rộn, chỗ ngồi của cô là số 13, ai da là con số xui nha. Cô kéo hành lý đi tới. Một đôi tình nhân ngồi gần đó đang nắm tay nhau. Trì Linh Đồng tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng cô cũng ngồi yên ổn vào chỗ, xe rung lên vài cái rồi khởi hành.

Cửa xe đang chậm rãi đóng lại, đột nhiên bị đẩy ra. Một đôi chân dài xuất hiện trước mặt mọi người. Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, tóc ngắn sạch sẽ, môi mỏng đang mím chặt lại. Khuôn mặt đẹp trai mang theo một tia liêu lỉnh và tức giận. Ánh mắt sắc bén quét qua một lượt trên xe cuối cùng dừng lại trên người Trì Linh Đồng.

Vì phải đi một hành trình dài vô cùng nhàm chán nên Trì Linh Đồng bèn hướng qua người đàn ông cười chào hỏi.

Anh ta giương mắt lên nhìn cô một chút --- hàng lông mi dài lạnh lùng nhắm lại, quay đầu đi chỗ khác sắc mặt không có chút thay đổi.

Trì Linh Đồng nhún nhún vai, bình thản từ trong giỏ sách lấy ra cuốn Nhân dân Trung Quốc, đọc tạm cho đỡ buồn chán.

Người đàn ông kể bên cô đưa mắt liếc qua cuốn sách một cái.

Anh ta sừng sốt.

“Cô xem có hiểu không?” Anh ta thốt lên.

Trì Linh Đồng dịu dàng mỉm cười: “Tất nhiên là hiểu chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Chương 3

Edit: Thiên Kết

Trì Linh Đồng học trường đại học Kiến trúc, mà người đàn ông ngồi kế cô cũng làm trong ngành kiến trúc. Cô mới hai mươi một tuổi nhưng đã làm cho anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

Trời sinh đã ban cho cô tài năng thiên bẩm như thế rồi. Như người bạn học của cô Học Cẩm, dù có học ngày học đêm cũng khó có thể vượt hơn cô.

Ông trời cũng thật là thiên vị mà.

Trì Linh Đồng là loại người chữ thông minh được viết sẵn trên trán. Theo như Trì Minh Chi nói lúc cô ra đời thì không có khóc nháo, chỉ yên lặng giương đôi mắt tròn to đen láy nhìn xung quanh, làm cho các hộ sinh cũng bật cười nói rằng cô sau này nhất định sẽ rất thông minh. Vì vậy ông ấy và Đàm Trần đặt tên cho cô là Linh Đồng.

Trì Linh Đồng có vóc người cao ráo thon thả, làn da trắng nõn nà, ngũ quan tinh xảo cực kỳ xuất sắc, đặc biệt là đôi mắt to thông tuệ của cô. Người bình thường sau khi lớn lên trông mắt sẽ dần dần biến thành màu hổ phách mà Trì Linh Đồng thì trông mắt vẫn đen láy trong sáng giống như một hồ nước tĩnh mịch, sẽ làm cho người đối diện mất hồn khi nhìn vào.

Ở kì thi đại học trước, Trì Linh Đồng là một trong những người có điểm số cao nhất, trừ Hi Vũ ra thì không ai vượt qua được cô. Cô thi đậu vào Học viện Tân Giang làm cho rất nhiều người ngạc nhiên và ngưỡng mộ.

Trường đại học Tân Giang có không ít khoa, Trì Linh Đồng lựa chọn Học viện Công nghệ

Được gọi là “Học viện của hòa thượng” công học viện có rất ít nữ sinh, phần lớn đều là nam sinh còn độc thân.

Các nam sinh đều xem cô là “Hoa khôi của trường” đưa cô đi thi cuộc thi của tạp chí kiến trúc uy tín “Trung Quốc kiến trúc”, cuộc thi quy tụ tất cả các trường kiến trúc cả nước tham gia, nội dung của cuộc thi là thiết kế căn hộ phù hợp với hộ gia đình trí thức trẻ, kinh tế không quá dư giả nhưng lại mong muốn có một căn hộ riêng. Căn nhà có diện tích khoảng 50m vuông. Cuộc thi yêu cầu: bản thiết kế phải có mỹ quan mà lại phải thực dụng.

Tác phẩm dự thi được gửi ở ạt đến tòa soạn, tòa soạn có ý mời kiến trúc sư nổi tiếng để làm giám khảo, cuối cùng giải thưởng cao nhất là thuộc về Trì Linh Đồng.

Hầu hết các tác phẩm dự thi đều không nghĩ tới không gian của căn hộ vốn là nhỏ cho nên có thiết kế nhiều phòng ở trong đó. Trì Linh Đồng lại không

nghĩ như thế, cô lại cho rằng sau một ngày bận rộn mệt mỏi với công việc mà thời gian ở trong phòng ngủ lại không nhiều lắm, nên phòng ngủ không cần quá lớn, chỉ cần để một cái giường lớn, thoải mái là đủ. Mà phòng bếp lại không thể quá chật chội, đó phải là nơi rộng rãi, thoải mái thì người ta mới sinh ra được khẩu vị tốt. Vì diện tích căn hộ nhỏ nên toilet chỉ có thể nằm ở một góc nhỏ vừa kín đáo vừa thuận tiện cho chủ nhà sử dụng. Phòng khách nên kiêm thêm làm thư phòng, trong nhà thì khoảng không này chính là nơi cần được dành diện tích nhiều nhất. Ở bên ngoài phòng khách Trì Linh Đồng còn thiết kế thêm một cái ban công nhỏ. Là nơi để cho chủ nhân căn hộ phát huy sự lãng mạn của mình. Cô chú thích trên bản vẽ ban công của mình dòng chữ: Hepburn nữ chính trong bộ phim “Chiến tranh và hòa bình”.

Không thể nghĩ ngờ gì nữa, tác phẩm này muốn không được ai chú ý cũng là điều khó khăn.

Từ đó về sau các nam sinh trong khoa không dám xem thường coi cô là bình hoa di động nữa vì vậy bốn năm đại học của cô cũng coi như là trôi qua trong bình yên. Cô tốt nghiệp loại xuất sắc nhưng không giống như những người bạn khác chọn học tiếp nghiên cứu sinh cô được Chủ tịch công ty địa ốc Ninh thị mời về làm.

“Àm”, chiếc xe khách bỗng rung lên một hồi.

Người đàn ông kể bên cô nhếch miệng cười, nhìn Trì Linh Đồng một lượt rồi nói: “Không biết cô muốn đem khúc cua này thiết kế ở chỗ nào trong tòa nhà?”

“Tiên sinh, theo anh nghĩ thì nên để ở chỗ nào mới hợp lý.” Trì Linh Đồng không có chút nào là lép vế, cô tranh thủ thời gian cũng đem người đàn ông kể bên này đánh giá một lượt. Đây chính là đàn ông trong truyền thuyết ngàn năm có một sao? Anh ta mặc áo somi trắng nhìn rất đơn giản nhưng hoàn mỹ. Áo được may thủ công, cổ tay áo được kết một chiếc khuy cầu kỳ tỏa ra ánh sáng chói mắt. Chiếc áo này chắc phải có cái giá hù chết người à nha. Mà trên cổ tay anh ta đeo chiếc đồng hồ cô tình cờ thấy được giới thiệu trên cuốn Fashion Magazine, là đồng hồ Cartier. Cartier tự tay mình thiết kế, là sản phẩm được sản xuất với số lượng có hạn được các nhà quý tộc châu Âu rất yêu thích.

Wow, trong lòng Trì Linh Đồng trộm cảm thán.

Người đàn ông nhàn nhạt nghiêng nghiêng khoe miệng: “Tiểu thư thật đúng là rất can đảm.”

“Đó là điều hiển nhiên, lòng dũng cảm bao nhiêu thì có thể vượt qua bấy nhiêu vớ đài.” Trì Linh Đồng trích dẫn lời quảng cáo của CCTV Tam Đài.

“Thật sao?” Người đàn ông chau mày, hàng lông mi dài khẽ chớp hai cái: “Tuổi trẻ thật là ngông cuồng, không biết trời cao đất rộng.”

Trì Linh Đồng nghiêng đầu: “Ông chú, xin hỏi người năm nay thọ bao nhiêu tuổi rồi?”

Người đàn ông ngồi xích ra, ưu nhã ngồi vắt chéo hai chân, nhú hàng lông mày nhìn mưa ngoài cửa sổ, có thể cảm thấy là anh ta cực kỳ nhàn rỗi, cực kỳ nhân nại nghiêng đầu qua phía cô: “Ồ trường giáo viên không có dạy cô là thấy đàn ông lạ thì không được đến gần sao?”

Trì Linh Đồng mở to con mắt sáng long lanh: “Đường như là không có, ông chủ chỉ nói với chúng tôi nếu gặp phải cao nhân thì nên thật lòng mà thỉnh giáo học hỏi.”

“Cô đi làm rồi?” Người đàn ông ngạc nhiên.

“Anh cho rằng những lời hỏi này tôi nói chỉ là nói đùa?” Trì Linh Đồng khẽ than một tiếng, rất nghiêm túc nói: “Tiên sinh à, chỉ cần anh cho tôi một mảnh đất thì đào hầm cá, xây Tứ Hợp Viện, xây một cái lầu gác cái gì ta cũng có thể làm được.”

Người đàn ông neho mắt giống như không tin lời nói của cô: “Cô làm việc ở Thanh Ninh?”

“Đúng rồi nha.” Trì Linh Đồng cười vui vẻ.

“Ở Thanh Ninh có công ty xây dựng nào?” Người đàn ông không để ý đến lời nói của cô mà tiếp tục hỏi.

“Bất động sản Thái Hoa.” Trì Linh Đồng vốn là người thật thà nên nói thẳng không giấu diếm.

Trên mặt người đàn ông hiện ra ba đường hắc tuyến: “Cô.....tên là gì?”

Không đợi cô trả lời, anh ta lại thốt lên: “Trì Linh Đồng?”

Trì Linh Đồng hai mắt tròn tròn, miệng cũng há thật to, một hồi lâu sau mới nói được: “Ông chú, chú cũng quá linh a, bói cũng thật chính xác quá nha.” Chẳng lẽ người đàn ông này là thám tử tư? Nhưng cô cũng không có gây thù chuốc oán với ai mà cô lại cũng không phải là người nổi tiếng.

“Cô thật là Trì Linh Đồng?” Anh ta một lần nữa muốn xác định lại.

“Muốn xem căn cước không?”

Người đàn ông nhú mi lại: “Trại sao cô không tham gia diễn đàn bất động sản thường kỳ?”

Diễn đàn bất động sản thường kỳ là hội nghị trung gian được lập ra thường kỳ sẽ xếp hạng năm mươi công ty bất động sản uy tín, cũng là nơi để các công ty gặp gỡ học hỏi và trao đổi với nhau về đường lối phát triển trong tương lai.

“Ông chú, chú cũng tham gia hội nghị này sao?” Tri Linh Đồng nhìn người đàn ông này suy đoán.

Người đàn ông gật đầu coi như thừa nhận: “Tôi là Frank của công ty bất động sản Hằng Vũ.”

Tri Linh Đồng tự dặn mình không được làm ra vẻ mặt ngốc nghếch nhưng vẫn không tự chủ mà bị ghen hòng nhìn anh ta trên trời.

Edit: Thiên Kết

Frank của Hằng Vũ, cô đã nghe qua vô số lần qua lời kể của Trần Thần, là người Hongkong nhưng đã xuất ngoại, đối với kiến trúc Châu Âu anh ta rất tâm đắc, còn với kiến trúc Trung Quốc anh ta cũng rất thông thạo. Trần Thần nói hăng say đến mức nước miếng văng lung tung, anh ta thật sự là một nhà thiết kế tài ba, so với anh ta chúng ta chỉ là hạng tôm tép mà thôi.

“Chớ đề cao chí khí người khác mà tự hạ thấp bản thân.” Cô nhớ lúc ấy còn an ủi Trần Thần như thế.

Tri Linh Đồng chợt nhớ hồi nãy mình không kiểm chế được mà tỏ vẻ ngạc nhiên, cô dùng giọng hết sức thành khẩn mà nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Frank dường như có chút không thích ứng kịp với những lời này, sừng sốt một chút mới nói: “Tôi cũng vậy.”

Tri Linh Đồng lau mồ hôi hột đổ ra trên trán trong bụng thầm oán. Trong kinh doanh điều cấm kỵ là: không nên gây sự với kẻ mạnh, không cần khiêu khích, nói chuyện với nhau không nên quá thân thiết, bình tĩnh chờ đợi là đủ.

Cô cuống quýt cúi xuống xếp lại cuốn “Trung Quốc kiến trúc”, ngồi ngay ngắn lại, nhìn anh ta với ánh mắt ngạc nhiên, vội vàng nói: “Frank tiên sinh, sao lại đi chuyển xe này?”

Frank điềm tĩnh nháy mắt: “Không đặt được vé máy bay mà tàu lửa thì đi không kịp, xe hơi lại bị hỏng giữa đường, tôi phải trở về Thanh Ninh gấp, còn cô?”

“Tôi vốn là đi chuyển xe này.” Cô mỉm cười: “Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, tất cả mọi chuyện đều không được thuận lợi.”

“Cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi.” Frank hỏi.

Người này trí nhớ thật là tốt nhà, Tri Linh Đồng bèn cười cười: “Ông chủ của tôi không có sắp xếp, cho nên.....” Sự thật là Tĩnh Phương coi cô như là một vũ khí bí mật, sợ cô bị công ty khác đoạt mất nên không cho cô ra ngoài tiếp xúc quá nhiều.

“Ồ!” Frank dùng vẻ mặt nghi ngờ cực điểm để nói rõ cho cô biết rằng anh ta không hề tin, nhưng anh ta không có hỏi tiếp chỉ xoay người qua chỗ khác.

Hành khách ở trên xe vì không chịu nổi sự buồn chán nên cũng bắt đầu hàn huyên với nhau.

Ở chỗ Tri Linh Đồng thì không khí lại có chút nặng nề, nhưng lại không có ai chịu thay đổi. Cô nâng cằm lên dựa vào túi hành lý bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Trên đường đi Frank có nhận mấy cuộc điện thoại nhưng nội dung cuộc nói chuyện đều rất ngắn gọn, giống như là ra chỉ thị. Tri Linh Đồng ngầm phán đoán sau lưng anh ta ắt hẳn là phải có rất nhiều trợ thủ a. Nhạc chuông điện thoại của người đàn ông này là bản piano của bài hát tiếng Hàn “Mộng tưởng hảo huyền trong nước mắt” thật giống với cô nha.

Chiếc xe dừng lại cho hành khách nghỉ ngơi ăn cơm trưa thì anh ta chỉ xuống xe rút một điếu thuốc để hút, Tri Linh Đồng khách sáo lại hỏi anh ta xem có muốn nhờ cô mua chút gì để ăn hay không, anh ta nhàn nhạt lắc đầu một cái, lạnh lùng giống như muốn bức người xung quanh tránh xa anh ta ngàn dặm.

Xe một lần nữa lại khởi hành, Tri Linh Đồng nhắm mắt giả bộ ngủ.

Frank cũng không còn nghe điện thoại.

Xe tiến vào Thanh Thai thì trời cũng đã xẩm tối.

Tiếng nhạc chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Tri Linh Đồng vẫn nhắm chặt mắt không có nhúc nhích.

Tiếng chuông vẫn đổ dồn dập không có dấu hiệu sẽ ngừng lại, Tri Linh Đồng lặng lẽ mở mắt ra, phát hiện ánh mắt nghi ngờ của anh ta đang nhìn cô.

“Là điện thoại của tôi?”

Anh ta xoay đầu đi.

“Có chuyện gì sao?” Người gọi cho cô là Trần Thần.

“Tri mĩ nữ, cô bây giờ đang ở đâu vậy?”

“Bên ngoài.”

“Ngày mai có cuộc họp giao ban sao?”

“Đúng rồi.”

“Ngày mai cô mang mũ sắt đến đây đi nha.”

“Cái gì?”

“Xin hãy nén sâu thở, Âu Lạc trang viên cô phụ trách bị thất bại, ông chủ ở văn phòng đang nộ khí xung thiên đây.”

Trì Linh Đồng bình tĩnh đáp: “Thắng bại là chuyện bình thường của binh gia.”

“Cô nói nghe thật nhẹ nhàng, ông chủ đối với hạng mục này là năm mươi phần trăm chắc chắn.”

“Cho nên mới nói hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều.”

“Đừng trách ta không có nhắc nhở cô nha, Trì Mỹ Nữ hãy tự giải quyết vấn đề này cho tốt nha, cô không phải là không biết tính khí của ông chủ. À đúng rồi công ty thắng lần này là Hằng Vũ, hy vọng cô nghe xong trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn, thua trong tay Frank cũng không đến nỗi quá mất mặt.”

Trì Linh Đồng quay đầu lại, Frank hờ hững nhắm mắt.

Trong lòng cô cả kinh, anh ta đã sớm biết kết quả là như thế này ư?

“Cần tôi đưa cô đi một đoạn không?” Xe vừa vào bến, một chiếc xe màu đen đã đợi sẵn.

“Không cần, tôi tự đi được.”

Ánh mắt của anh ta có chút tan rã, đoán chừng vì câu trả lời này của cô mà giật mình. Anh ta gật đầu một cái, liền xoay bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Chương 4

Edit: Thiên Kết

Xe taxi lướt đi trong gió biển và ánh đèn cao áp, cảnh vật bên đường cũng thong thả lướt qua tầm mắt. Bãi biển, bảng hướng dẫn, cây cối ven đường, nhà cửa.....mọi thứ trở nên linh hoạt bất ngờ xuất hiện trước mắt. Ở Thanh Thai có nhiều đường phố được xây dựng trên sườn núi, xe taxi không ngừng lên dốc, xuống dốc. Trái tim đáng thương của Trì Linh Đồng cũng theo nhịp mà lên xuống phập phồng, cô cảm thấy không được khỏe lắm.

Cô tới Thanh Thai cũng mới được hai năm, nhưng thật sự cô rất thích thành phố này. Thiên nhiên hào phóng ban tặng cho thành phố này một đường bờ biển thật dài, khí hậu hài hòa, rừng núi thì rậm rạp. Nhưng, thành phố này cũng không giống như thành phố du lịch Danh Thành, mà nơi này là một nơi kinh tế phát triển mạnh. Dựa vào vị thế gần biển, hoa cỏ tươi tốt nhưng ở đây không xây khách sạn nghỉ dưỡng, cũng không có công viên giải trí, ở đây tập trung những đầu não quan trọng của các cơ quan cùng nhà ở của nhân dân. Đây là một nơi thật tốt để hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã, khách du lịch khi tới đây cũng sẽ tỏ ra vài phần hâm mộ.

Nhạc Tĩnh Phương mang theo mấy chồng bản vẽ Thanh Ninh tìm Trì Linh Đồng, cô vừa nhìn liền cảm thấy hứng thú.

“Thanh Thai là một khu vực vàng nhưng còn vài nơi chưa được khai phá. Nếu như cô cảm thấy có hứng thú tôi có thể đầu giá vài mảnh đất, tạo điều kiện cho cô thi triển tài nghệ.” Nhạc Tĩnh Phương nói với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng là người đã từng đạt nhiều giải thưởng, có thể nói đối với nhiều người mới ra trường thì kinh nghiệm thực tiễn của cô thực làm cho họ ngưỡng mộ, Nhạc Tĩnh Phương nói những lời này khiến cho cô có chút cảm thấy vui vẻ.

Nhạc Tĩnh Phương lại âm thầm ứng trước cho cô một số tiền lương không nhỏ nhưng lại yêu cầu cô giữ bí mật. Ở Thái Hoa đây cũng có nhiều nhà thiết kế có tài, cô không muốn vì chuyện tăng lương mà làm ảnh hưởng đến hòa khí.

“Cô khẳng định là như vậy sao?” Trì Linh Đồng nháy nháy hai mắt thật to, nhắc nhở. Người phụ nữ, tóc dài, kiến thức nông cạn, cũng có lúc sẽ xử trí

theo cảm tính.

Nhạc Tĩnh Phương khẽ mỉm cười, giống như nhìn thấu tâm tư của cô: “Một nhà thiết kế giỏi, kinh nghiệm rất quan trọng nhưng hơn hết vẫn là tài hoa. Kể từ khi tôi nhận lại sự nghiệp từ cha mình đến giờ đã hai mươi lăm năm rồi tôi chưa từng nhìn lầm ai.”

“Chỉ mong cô không có ngoại lệ.” Trì Linh Đồng vừa ký tên lên hợp đồng vừa nhỏ giọng thì thầm.

Nhạc Tĩnh Phương bày ra một vẻ mặt bình rĩnh, duỗi tay về phía cô, nâng cằm cô lên nói: “Sẽ không.”

Còn nhớ đầu mùa hè năm đó, Trì Linh Đồng vừa mới chụp xong hình tốt nghiệp thì xe của Thái Hoa được cử đến đón cô đi Thanh Thai. Trên đường đi, cô ói long trời lở đất, làm cho Trì Minh Chi cùng tài xế bị hù xanh mặt một phen. Nhưng sau khi tới Thanh Thai, cô đi đi lại lại trên bãi biển thì tinh thần liền khôi phục như ban đầu.

“Cô xem, trời sinh cô là đã thuộc về Thanh Thai.” Nhạc Tĩnh Phương nói.

Có lẽ a. ....!! Trì Linh Đồng xoay người về phía Nhạc Tĩnh Phương cười ha ha

“Cô ơi, đến nơi rồi.” Tài xế nghiêng đầu qua nói với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng trả tiền xe và xách hành lý xuống xe.

Cô ở đường Hoa Liên cách công ty địa ốc Thái Hoa chỉ hai mươi phút đi xe, nơi này không có tên trên bản đồ của thành phố Thanh Ninh.

Gần sát con đường cô ở có một con hẻm gọi là đường Cao Buru, là tên một huyện của Giang Tô, gần đó lại có một con đường tên Ninh Ba là tên một huyện ở Chiết Giang.

Con người Thanh Thai không lãng mạn, vì được thiên nhiên ưu ái quá nhiều nên có một số bộ phận trở nên lười biếng, hư hỏng.

Trì Linh Đồng sống ở đây cùng với một người bạn, bên trong nhà tối đen như mực chắc là người bạn đó không có ở nhà.

Người ở chung với cô tên là Nhan Tiểu Úy, làm ở bộ phận bán hàng của địa ốc Thái Hoa, hai người ở chung với nhau vì Trì Linh Đồng sợ cảm giác cô đơn, còn Nhan Tiểu Úy sắp lập gia đình nên muốn tiết kiệm.

Căn hộ này là do Nhan Tiểu Úy thuê trước, gồm có hai phòng ngủ và một phòng khách, phòng bếp và toilet cũng được coi là rộng rãi. Căn phòng Trì Linh Đồng ở có một cái ban công nho nhỏ. Thời tiết hôm nay quang đang, cô đem màn cửa kéo ra, nhìn xa xa có thể thấy được biển xanh biếc, mênh mông.

Nhớ lại ngày đầu tiên cô chuyển đến là lúc Nhan Tiểu Úy đang đắp mặt nạ, thấy cô tới Nhan Tiểu Úy vội ra xách hành lý của cô vào và trêu đùa nói: “Quyển rũ đàn ông cũng như là một môn học, môn học này không thể so sánh với tính toán đơn giản. Quyển rũ đàn ông cũng cần phải có chiến thuật, cậu phải thận trọng, cẩn thận một chút. Cùng cậu ở chung là để tạo cho mình một lợi thế. Cậu biết không, đàn ông rất đa nghi, mặc dù bọn họ phần lớn đều thích con gái có gương mặt thiên sứ và dáng người thì như yêu tinh nhưng người mà để cưới về nhà lại là một vấn đề khác. Hiện tại hai chúng ta ở chung như thế nào đi chăng nữa cũng sẽ làm cho bọn đàn ông phải cảm thấy cổ kị mà không dám làm gì đó cản trở nếu như có đến đây chơi.”

“Cậu vẫn chưa có mục tiêu?” Trì Linh Đồng hỏi.

Edit: Thiên Kết

Đàm Trân còn không hận thì cô lấy lý do gì để mà hận nha. Trì Linh Đồng cười: “Làm sao có thể chứ? Con còn chưa bao giờ từng thấy cha vui vẻ như vậy, hiện tại con phải vui mừng cho cha còn không kịp nữa là. À, cha nếu như sau này vấn đề kinh tế có khó khăn thì có thể nói với con vì bây giờ nuôi trẻ con cực kỳ tốn kém.”

Trì Minh Chi nặng nề thở dài, cúp điện thoại.

Trì Linh Đồng cảm thấy buồn bực trong lòng, cô hình như cũng đâu có nói cái gì sai.

Trước khi đi ngủ cô online MSN, Không Tước hiển nhiên cũng đang online.

“Này, tớ mới quyết định tháng bảy tớ cùng Từ Thần sẽ cùng đi Thanh Thai du lịch.” Không Tước hưng phấn nói.

“Cậu cam lòng để cho tớ thấy anh ấy?” Trì Linh Đồng cười lạnh.

“Anh ấy cũng không phải là cái chậu để có thể đá qua đá lại được. ....”

“Tớ còn chưa có gặp qua làm sao cậu dám chắc tớ sẽ không thích?” Sở thích của con người sẽ thay đổi tùy theo hoàn cảnh và tuổi tác, ví dụ như cha cô chẳng hạn.

“Tớ biết, cậu biết.”

“Cậu đừng có mà tự tin quá, phụ nữ không phải chỉ có độc sách là có thể hiểu được lòng dạ đàn ông đâu.” Cô đang cười lẫn lộn thì dừng lại quay về chủ đề chính: “Trước khi đi cậu hãy báo cho tớ một tiếng, tớ sẽ đặt phòng khách sạn cho các cậu.” Tháng bảy ở Thanh Ninh là mùa du lịch, nên muốn kiếm một phòng trọ là điều khó khăn.

“Không cần đâu, chúng tớ sẽ ở nhà của Từ Thần.”

“Tiêu Từ Thần là người Thanh Thai?”

“Đúng rồi, tớ chưa từng nói với cậu sao?”

“Không Tước.....”

Không Tước cười trộm trong lòng: “Cậu bây giờ biết cũng chưa có muộn nha. Cậu ngủ ngon!”

Tri Linh Đồng cả đêm ngủ không ngon, không biết cô nằm mơ thấy gì, đầu óc mờ mịt, mới chợp mắt được một chút mở mắt ra đã là tám giờ. Cô vội vàng dậy rửa mặt mũi, thay quần áo, đeo túi xách liền đi ra ngoài.

Hôm nay cô vội tới mức cũng không thể nhìn ngó đường xá xung quanh.

Đến lúc tới công ty vừa kịp đặt tay vào máy chấm công cô mới thở thật dài ra.

Bên cạnh cô có tiếng cười nham nhở của hai cô gái bên phòng lưu trữ hồ sơ.

Cô cũng cười một cái càng làm cho hai cô gái kia càng cười nhiều hơn.

“Bảo bối, cậu có mang quà cho tớ không?” Cánh tay cô bị người phía sau kéo lại, cô quay lại phía sau.

Nhan Tiểu Úy mặc một bộ đồ công sở bó sát người, dáng người mảnh khảnh lênh khênh trên đôi giày cao gót, trên người tỏa ra một mùi thơm thật mê hoặc, cô ta đi tới trước mặt cô.

“Cô để tớ một mình ở nhà lại còn dám đòi quà của tớ sao?” Tri Linh Đồng trợn mắt lên trách cứ cô.

“Không có tớ cậu ngủ không ngon sao?” Nhan Tiểu Úy dịu dàng cười một tiếng, đưa tay ra đùa giỡn mặt cô.

Tri Linh Đồng né không kịp.

“Trời ơi, cậu mang đôi giày này để đi làm?” Nhan Tiểu Úy kêu lên.

Tri Linh Đồng cúi người xuống, một đàn quạ đen bay qua trên đầu cô.

“Cậu là đang chuẩn bị đi nghỉ ở biển ư?” Nhan Tiểu Úy trêu ghẹo nói.

“Cậu đừng có mà mừng thầm, lo mà kiếm cách giúp tớ đi, không tớ sẽ lấy giày của cậu đi đấy, hôm nay nữ vương triệu kiến tớ đấy.” Tri Linh Đồng nhỏ giọng nói.

Nhan Tiểu Úy lè lưỡi: “Tớ cho cậu mượn cậu đi vừa chắc?”

Nhan Tiểu Úy cùng Tri Linh Đồng đi hỏi mượn giày.

“Buổi trưa tớ với cậu đi xuống nhà ăn đi, bên đó mới có anh đầu bếp đẹp trai mới, làm điểm tâm Cúc Hoa đặc biệt ngon.” Nhan Tiểu Úy nói.

“Cậu không phải chê anh ta trên người toàn mùi khói dầu à?” Tri Linh Đồng nhún nhún vai.

“Cậu đừng lấy tiêu chuẩn chọn chồng ra để so sánh thì ai cũng có thể chấp nhận.”

Tri Linh Đồng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Chương 5

Edit: Thiên Kết

“Không phải, không phải.....” Trì Linh Đồng mỉm cười, vội đi vào, cô kính cẩn lễ phép đứng trước bàn làm việc của Nhạc Tĩnh Phương. Cô cảm thấy Nhạc Tĩnh Phương hiện tại nộ khí đang bùng bùng mà đột ngột đi vào thì chỉ có nước tự rước họa vào thân.

Nhạc Tĩnh Phương lạnh lùng quan sát cô: “Cô cũng thật có năng lực, phải để mời mấy lần mới tới gặp tôi nha.”

Cho dù có là nhân tài trụ cột của Thái Hoa nhưng nếu đã chọc giận Nhạc Tĩnh Phương thì đến người thân cũng không thêm nhận.

Hai năm nay Trì Linh Đồng ký hợp đồng làm việc ở đây nên cũng đâu dám đùa giỡn với Nhạc Tĩnh Phương: “Nhạc Đồng, chị thật hài hước nha.” Đối mặt với vẻ mặt giận dữ cô chỉ biết mỉm cười.

Nhạc Tĩnh Phương nhắm mắt, dựa lưng vào ghế, đôi môi có chút nhếch lên. Trì Linh Đồng cảm thấy sau lưng có một trận gió lạnh thổi qua, đây chính là điềm báo sự tức giận của Nhạc Tĩnh Phương.

Nhạc Tĩnh Phương là một người phụ nữ sắc sảo, lúc thân thiện mặt mũi sẽ rất hiền lành, lúc tức giận thì thật sự rất giống ma nữ.

“Bộp.” Cô ném một xấp tài liệu được rút ra trong một xấp lớn tới trước mặt Trì Linh Đồng: “Cô nói xem, Âu Lạc Trang Viên ở trước mắt lại bị Hằng Vũ cướp mất rồi.”

Trì Linh Đồng nhặt xấp tài liệu lên, không có nói gì.

“Tuy Hằng Vũ trong ngành là xếp hàng thứ nhất nhưng lần này, chúng ta đã thăm dò giá của chúng ta cùng bọn họ cũng ngang ngang nhau. Chúng ta lại rất tích cực trong việc giao thiệp, nhưng cuối cùng chúng ta lại thua, cô biết vấn đề ở chỗ nào không?” Nhạc Tĩnh Phương bắt ngờ đứng lên.

Trì Linh Đồng lắc đầu một cái.

“Âu lạc Trang Viên, cô thật cho rằng người châu Âu sẽ xây dựng một trang viên nông thôn sao? Sân vườn, thảm cỏ, bãi đỗ xe, hồ bơi rộng lớn. Nơi này là Trung Quốc nha, cô đang ở Trung Quốc. Cô có biết dân số Trung Quốc là bao nhiêu không? 1.3 tỷ người, đông giống như kiến vậy đó. Cái bản vẽ này của cô trở thành một trò cười rồi đó. Cô rốt cuộc có đầu óc hay không, không cả hiểu rõ tình hình Trung Quốc? Frank của Hằng Vũ là người HongKong vậy mà còn có thể thiết kế ra một bản vẽ sát với thực tế như vậy.” Nhạc Tĩnh Phương tức giận đến mức thở gấp.

Trì Linh Đồng cup mắt xuống, địa thế đẹp như vậy, mặt hướng ra biển rộng, lưng dựa vào núi, lại chỉ để xây mấy tòa nhà cao tầng, cô còn cứ tưởng đây là một đám người giàu có muốn hưởng thụ, thì ra lại là một đám người nước ngoài.

“Thật xin lỗi, Nhạc Đồng.” Chuyện xảy ra tới bước này cô chỉ còn cách cúi đầu nhận lỗi. Cô không phải là thần thánh, cô chỉ là người phạm, mà người phạm thì luôn có những lúc phong độ thất thường. Con người càng gặp những khó khăn lớn thì càng mau phát triển.

“Một câu thật xin lỗi, vậy là xong? Công ty chúng ta tổn thất bao nhiêu, cô rõ ràng không thể nào biết được đúng không?” Nhạc Tĩnh Phương cất cao giọng: “Mà tôi đối đãi với cô ra sao? Cô cùng với những kiến trúc sư khác tuy có cùng mức lương nhưng cuối năm tiền thưởng của cô lúc nào cũng nhiều hơn bọn họ mấy lần. Cô cảm số tiền này có cảm thấy thẹn trong lòng không?”

Trì Linh Đồng nhú nhú mi, trong lòng bắt đầu bối rối: “Nhạc Đồng, về sau tôi sẽ hết sức nỗ lực.”

“Tôi đã nghe chán mấy từ này rồi, cô phải cho tôi thấy bằng hành động đi. Một kiến trúc sư tốt, là phải làm được tất cả các thể loại.”

Trì Linh Đồng vô lực thở dài.

Nhạc Tĩnh Phương sau một hồi cũng phát tiết đủ, vẻ mặt từ từ hòa hoãn lại, lời nói mềm mỏng hơn: “Chuyện này cũng không hẳn là lỗi của cô, tôi là người lãnh đạo mà thăm dò thông tin không đầy đủ cẩn thận. Vì vậy chúng ta sau này tuyệt đối không thể tái phạm.”

Trì Linh Đồng cười nhạt, cầm xấp tài liệu vừa muốn đi ra ngoài.

“Tiểu Trì, trong nhà không có việc gì chứ?” Nhạc Tĩnh Phương lại thay đổi thái độ.

Đây chính là lãnh đạo mẫu mực.

“Không có, mọi thứ vẫn tốt.”

“Vậy thì tốt, nhớ chú tâm làm việc. Tới mai cô có bận gì không?”

“Không có.” Chuyện cũ chưa xong chuyện mới đã tới, ngày mai là Chủ Nhật, cô còn có thể bận chuyện gì?

“Tới mai cô đến quán cà phê Starbucks trên đường Tô Châu gặp một người.”

“Là khách hàng sao?” Trì Linh Đồng hỏi.

Nhạc Tĩnh Phương cười thần bí một cái. “Đi rồi biết. Là cơ hội rất tốt cho cô đấy.”

“Cảm ơn Nhạc Đồng.” Trì Linh Đồng xoay người đi ra ngoài. Trong mắt mọi người xung quanh cô giống như vừa mới từ chiến trường trở về.

“Còn sống không?” Trần Thần ân cần rót cho cô một ly yến mạch.

“Xương cốt vẫn còn nguyên vẹn.”

“Nữ hoàng thật đúng là tính khí thất thường, thật không biết chồng chị ấy làm sao mà chịu đựng được.” Trần Thần cảm khái.

Trì Linh Đồng cũng rất đồng tình.

Cô đã từng gặp chồng của Nhạc Tĩnh Phương, làm ông chủ trong ngành phân phối xe hơi của Đức, là một người đàn ông rất thẳng tính, quanh năm đều mặc áo T-shirt, hút rất nhiều thuốc lá, giọng nói rất lớn. Nhưng hai đứa con thì lại rất xinh xắn và lanh lợi, hiện đang học đại học ở Bắc Kinh.

Buổi trưa Trì Linh Đồng cùng Nhan Tiểu Úy đi xuống phòng ăn ăn cơm, gặp được đầu bếp đẹp trai trong truyền thuyết. Nhìn giống như nam sinh, khi cười lên còn có hai má lúm đồng tiền, rất hay ngượng ngùng. Nhan Tiểu Úy chen lại ô cửa của anh ta, chỉ thiếu điều nước miếng chưa giàn giụa ra mà thôi. Cô đứng đó cả tiếng đồng hồ hỏi han đến tám đời tổ tông nhà anh ta, còn tiện hẹn anh ta Chủ Nhật này đi dã ngoại, leo núi.

“Cậu cũng thấy rõ quá mà. Anh ta còn là một đứa trẻ.” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói.

“Bé thì càng tốt, chưa bị nhiễm thói hư tật xấu, giống như đồ sứ không hề có tý vết. Sau này anh ta sẽ học được cách lấy lòng phụ nữ, sẽ không còn hấp dẫn nữa.” Vừa nói chuyện Nhan Tiểu Úy vẫn không quên nhìn về phía anh ta liếc mắt đưa tình.

“Nếu như anh ta muốn cậu chịu trách nhiệm cậu tính sao?”

“Ha ha, đây thật đúng là chuyện buồn cười nhất mà tớ từng nghe nha. Yên tâm đi, anh ta cùng lắm cũng chỉ xem tớ như người chỉ dẫn mà thôi, mà tớ thì lại muốn tận hưởng cảm giác yêu đương. Sau khi kết hôn, sẽ không còn được tự do nữa.”

“Cậu sẽ kết hôn?”

“Bất tự bất đầu có thay đổi rồi.”

“Vậy tại sao cậu vẫn còn đa tình như thế?”

“Tớ có sao? “

Đầu óc thông minh của Trì Linh Đồng lại không dùng được trong những tình huống này rồi, lòng của người ta cùng thân thể có thể chia ra làm hai? Cô lại vui đầu vào ăn cơm, bù lại cho bữa sáng nhịn đói của mình.

Ăn xong bữa trưa, Nhan Tiểu Úy hỏi cô tối mai có rảnh hay không? Bên đường Ninh Hạ có nhà hàng Hỏa Oa Thành cũng không tệ, hai người cũng nhau đi ăn.

Trì Linh Đồng nói tối mai đã có hẹn.

“Trời ơi, Nữ hoàng không phải là muốn làm bà mai giúp cậu mai mối chứ? Đây cũng có thể coi là một chiêu lôi kéo lòng người rồi.” Nhan Tiểu Úy la lên.

“Tớ:.....Đường như vẫn không tính là gái ế nha.” Trì Linh Đồng nhớ tới Nhạc Tĩnh Phương cười thần bí, trong lòng không khỏi dâng lên nghi hoặc.

“Gái ế dài dài, cậu cũng đừng buồn tớ cũng vậy mà.” Nhan Tiểu Úy cười cười.

Nhan Tiểu Úy là chuyên gia đi xem mắt, buổi tối Chủ Nhật cô đem Trì Linh Đồng trang điểm thật kỹ càng. Khuôn mặt mềm mại, lông mi cong vút, cũng với son môi tông nhạt, nhìn rất tự nhiên nhưng vô cùng gợi cảm. Cô mặc cho Trì Linh Đồng mặc một cái áo đầm.

“Như này vừa giống thực nữ lại vừa giống trí thức, người mà nữ hoàng giới thiệu chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường rồi.”

Nhạc Tĩnh Phương báo giờ hẹn cho Trì Linh Đồng là sáu giờ rưỡi, thời gian này mà đi uống cà phê là còn quá sớm, chỉ có thể là cùng đi ăn tối. Nhan Tiểu Úy giống như là bảo mẫu, buộc Trì Linh Đồng uống hết một chén sữa lớn, làm như vậy mới giữ được vẻ ưu nhã mà cũng sẽ không bị đói bụng đến mức da bụng dính vào da lưng.

Trì Linh Đồng cảm thấy đây là một loại dây vô kinh khủng nhất, cô không muốn đi nhưng lại không dám đắc tội nữ hoàng. Cô đợi đến sáu giờ mới đi ra khỏi nhà trọ, cô đi xe buýt đến quán cà phê Starbucks mới là sáu giờ hai mươi. Bên trong quán đèn ấm leo lắt, thưa thớt người, gần trong góc có một người đàn ông ngồi.

Cái vị trí kia chính là nơi Nhạc Tĩnh Phương đã hẹn với cô, còn nói với cô là người đó sẽ đến trước mười phút, anh ta họ Dương. Người đàn ông ngồi quay lưng lại phía cô, bóng lưng lộ ra vẻ tuấn tú.

Trì Linh Đồng nhẹ nhàng đi tới, cô đứng ở cửa vội vàng sửa soạn lại quần áo, đầu tóc, rồi mới đi vào.

Càng đi đến gần cô lại càng cảm thấy người đàn ông này quen thuộc.

Đi đến trước mặt, cô lễ phép mỉm cười: “Thật xin lỗi Dương tiên sinh, để cho anh đợi lâu.”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, hai người cũng ngẩng ra.

Là Frank, Trì Linh Đồng sớm bối rối. Chẳng lẽ Nhạc Tĩnh Phương giao thiệp đã lâu, dùng cô để thực hiện mỹ nhân kế?

“Thế giới này thật là nhỏ.” Oan gia đường hẹp, Trì Linh Đồng cười khô khốc, vẻ mặt khó coi hết sức.

Frank chớp chớp hàng lông mi dài mấy cái: “Tôi không phải họ Dương, cũng không có hẹn với cô.”

“Không thể nào? Vậy anh tại sao lại ngồi chỗ này?” Trì Linh Đồng thốt lên.

“Tôi đang đợi bữa tối của mình.” Anh ta thông thả ung dung nói.

“Cô Trì phải không?” Một người đàn ông từ toilet đi ra, khuôn mặt tuy dè dặt nhưng cũng chưa vài phần dục vọng, khuôn mặt vui mừng khi nhìn thấy Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng đột nhiên quay lại, người đàn ông này có sắc mặt hồng hào, đầu hói.

Chúa ơi, Trì Linh Đồng than thầm một cái, người đàn ông này chắc cũng đã vào tuổi trung niên rồi.

“Tôi là Dương Dương, Nhạc Đồng là bạn của tôi, tôi mới từ Mỹ về.” Anh mắt người đàn ông này sáng quắc, đưa tay về phía cô: “Cô Trì đúng là vừa trẻ lại vừa đẹp.”

Trì Linh Đồng bên ngoài cười nhưng trong lòng thì thầm oán trời: “Nào có đâu, anh quá khen rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Chương 6

Edit: Quỳnh Đàm

Beta: tiểu an nhi

Tên của Dương Dương thực ra là "Hải Quy", lúc ở Đại học Yale của Mỹ có học mấy năm lập trình, rồi lại sang San Francisco công tác mấy năm, gần đây được một công ty phần mềm máy tính ở Thanh Thai ra sức mời đón, mới trở về nước. Mặc dù trông đáng tuổi trung niên, nhưng kỷ thực tuổi tác cũng chưa đến tầm đó, mới 30 có lẽ mà thôi. Có nhà có xe, có thể xanh, có tài thực sự. Bỏ tướng mạo qua một bên thì theo lời của các chị em mà nói, người này chính là một người đàn ông hoàn hảo.

Nhan Tiểu Úy thường nói: "Tìm chồng chứ không phải là tìm thần tượng, đàn ông già đi rồi cũng như nhau cả. Người chồng phải có phẩm chất, có khả năng. Bạn yêu nhân phẩm của anh ta, tâm hồn, năng lực kinh tế. Diện mạo đàn ông càng bình thường thì mới không cần cả ngày đều phải lo lắng, đề phòng."

Nhưng thực tình Trì Linh Đồng là một cô gái mới ngoài hai mươi, trái tim còn chưa bị chuyện tình cảm nam nữ trong cuộc sống làm sụp đổ, còn chưa có nếm trải qua hương vị của tình yêu chân chính là như thế nào, còn bảo thủ, để cho cô đối diện với người tướng mạo không được tuần tú thế này, có thể không cảm thấy bức bối sao?

Cô không xoay người rời đi là vì nể mặt mũi của Nhạc Tĩnh Phương. Hơn nữa cũng cảm thấy xem mặt là một lĩnh vực cao thâm, càng nghiên cứu càng thú vị.

Hai người nam nữ không quen biết, vì một mục đích chung, cứ như vậy cùng ngồi chung một chỗ.

Ôi, mục đích thật rõ mồn một.

Dương Dương lịch sự kéo ghế cho cô, hai người ngồi đối diện nhau, tất cả cùng gọi một phần đồ ăn như nhau. Ly sữa mà Nhan Tiểu Úy kiên quyết bắt Trì Linh Đồng uống hiện giờ đã phát huy tác dụng. Trì Linh Đồng nhìn món ăn bốc hơi nghi ngút, thơm nức mũi, chỉ có thể nuốt nước miếng, lại ăn vào không nổi, thành ra trong mắt Dương Dương cô lại càng giống một thực nữ yêu kiều.

"Tôi trước vốn cũng là người nhiều tóc, sau khi sang Mỹ, đi học khổ cực, rồi nhiều áp lực, dần dần lại thành ra như vậy." Dương Dương tự mình biết mình, đưa ra vẻ mặt già dặn bằng quơ giải thích: "Ha ha, Trung Quốc không phải có câu ngạn ngữ nói thế này sao: Đường cái sạch sẽ không mọc cỏ, đầu óc thông minh chẳng tốt lông."

Trì Linh Đồng dùng ánh mắt rất kì cục liếc nhìn Dương Dương, sau đó gạt mái tóc dài mềm mại của mình một cái. Đầu óc cô cũng thông minh nha, ở Học viện học bốn năm, nhiều lần việc học khô khan, sâu xa cũng đủ để khiến một cô gái trở thành bà lão, nhưng đối với người thông minh tất nhiên sẽ dễ dàng vượt qua, giữ được vẻ đẹp lâu dài.

Chứ không thứ trên đầu cô là cái gì? Sợi mì? Cỏ dại?

Nếu không nói là người thông minh há chẳng phải là quái nhân.

"Cô Trì tuy tuổi trẻ nhưng tài cao, sớm đã trở thành nhân tài. Tôi nghe Nhạc đồng nói cô là một người xuất chúng." Dương Dương thấy Trì Linh Đồng không lên tiếng, liền chuyển qua nói về chuyện khác. Anh ta cũng không có nhiều kinh nghiệm nói chuyện với nữ giới, chỉ đoán phụ nữ đều thích hư vinh, thích nghe lời tán tụng.

"Những người như tôi trong công ty cũng có không ít." Trì Linh Đồng không muốn cũng cố gượng cười.

Dương Dương nhai một miếng, vừa đưa mắt quan sát Trì Linh Đồng vừa nói, "Cô Trì, liệu cô có nghĩ tới việc sang Mỹ để được đào tạo thêm không?" Anh ta khẽ cắn môi, đưa ra một gợi ý mê người.

Anh ta nghe Nhạc Tĩnh Phương nói Trì Linh Đồng là một cô gái có tài năng thiên phú về thiết kế. Anh ta lăn lộn đến tận bây giờ, đều không để tâm chuyện gì, trình độ học vấn của bạn gái có cao hay không, có công việc tốt hay không, anh ta cũng không thêm để ý đến. Chỉ cần thích, anh ta có thừa khả năng nuôi cô. Đàn ông phần lớn đều muốn lấy được một người vợ trẻ đẹp, nhưng anh ta là sinh viên khối khoa học tự nhiên, biết rằng tài năng và xinh đẹp rất khó cùng tồn tại với nhau.

Anh ta không tiện từ chối ý tốt của Nhạc Tĩnh Phương, nên chỉ muốn ứng phó tạm thời cuộc gặp gỡ này rồi tìm lý do nào đó rồi đi.

Thật không nghĩ tới, Trì Linh Đồng lại khiến nội tâm khô cạn nhiều năm của anh ta cảm nhận được một trận mưa mát lạnh. Nhìn đôi mắt to thông minh lanh lợi của cô, anh ta lại nảy sinh ra cảm giác hai người họ giống như tài tử giai nhân vậy.

Trì Linh Đồng ánh mắt âm u, nâng ly trà lên nhấp vài ngụm.

"Tôi có thể xanh ở đó, nơi đó không khí rất tốt, phúc lợi xã hội không tệ." Dương Dương cho rằng cô không thích nước Mỹ.

"Aizz, Tiến sỹ Dương, ngay cả nước gần như Nhật Bản, tôi cũng không đi được, huống hồ nói đến một nước cách xa nơi này cả một Thái Bình Dương."

"Tại sao?"

"Đối với tôi lần đầu tiên đi tới một thành phố khác, chính là Thanh Thai. Còn ngay cả thủ đô Bắc Kinh, tôi cũng chỉ nhìn qua ở trên TV mà thôi. Tôi bị say máy bay cũng như xe lửa."

Dương Dương hết sức kìm nén kinh ngạc của mình, "Vây. . . . . Vây tôi có thể sống luôn ở trong nước."

Lần này ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Trì Linh Đồng vẻ mặt tươi cười: "Com của anh sắp nguội rồi, nhanh ăn đi!"

Dùng bữa xong, Dương Dương muốn hai người uống tách cà phê, còn chưa kịp mở lời, Trì Linh Đồng đã giơ tay hướng về phía phục vụ, "Tiến sỹ Dương, thanh toán đi, chúng ta chia đều."

Không đáp lại tình cảm ái mộ thì cũng không nên dây dưa về chuyện tiền bạc.

Dương Dương cười khỏ một tiếng, "Cô đến là mừng rồi. Bữa com này tôi mời."

"Không, là do tôi tự đến." Trì Linh Đồng nhất quyết trả hết tiền ăn của mình, lịch sự nhìn về phía Dương Dương cáo từ, "Tôi có chút việc, xin phép đi trước."

Dương Dương chưa từ bỏ ý định, hỏi: "Sau này, tôi có thể gọi điện cho cô chứ?"

Trì Linh Đồng đưa mắt liếc ngang dọc, "Tôi ở Thanh Thai cũng không gọi là quen thuộc, có thể không phải là một hướng dẫn viên tốt."

"Tôi không phải là muốn thăm quan Thanh Thai, chỉ là giống như bây giờ, thỉnh thoảng ra ngoài cùng nhau ăn một bữa com, uống một chút cà phê cũng được."

Trì Linh Đồng nhẹ nhàng gạt đầu: "Nếu như thời gian thích hợp, thì có thể!" Cô nghĩ sở thích của anh ta chắc sẽ không quá cao.

Dương Dương trong lòng vui vẻ, có ý định lái xe đưa Trì Linh Đồng về.

Trì Linh Đồng xoa tay: "Cảm ơn, tôi ngồi xe buýt là được rồi." Không đợi anh ta đáp lại, cô quay người hướng về phía bên xe bước đi, làm những cánh hoa nhỏ ở chân váy như bay lượn trong gió đêm.

Dương Dương đưa mắt nhìn hồi lâu, lưu luyến mãi mới thôi.

Ở bên xe đã có một người đứng đợi sẵn, nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại, hất khuôn mặt đẹp đẽ lên hỏi: "Cùng với ông chú kia trò chuyện thật vui về nhĩ?"

Cái gì? Đây không phải là Frank sao? Anh đứng ở nơi này làm gì chứ?

Mới vừa nãy, cô chỉ chú ý đối phó với Dương Dương, quên bẵng đi không để ý đến anh. Anh ra ngoài lúc nào cô cũng không hay.

"Tốt, tốt vô cùng, là người rất có học vấn." Hạng mục công trình Châu Âu thua dưới tay anh, nên ở trước mặt người này, chí khí anh hùng của cô có chút suy giảm, nhưng giọng nói tuyệt đối giữ vững tự nhiên.

"Ồ!" Anh kéo dài giọng điệu, cười như không cười, đột nhiên đưa tay về phía cô: "Đưa di động cho tôi?"

"Tại sao?" Trì Linh Đồng giật mình lui về phía sau một bước, ôm lấy cái túi, giống như gặp phải một tên cướp giữa đường.

"Dễ dàng liên lạc!" Frank nói ngắn gọn.

"Thật xin lỗi, nhưng tôi không làm được việc như Tần Mộ Sở. Nhạc đồng đối xử với chúng tôi rất tốt!" Cô lớn tiếng thanh minh.

Anh đang đứng trong bóng tối, gương mặt tuần tú lên, hai vai run run. Một lúc sau, anh mới cúi đầu nhìn về phía cô: "Cô cứ thả lỏng đi, tôi không thích dồn người khác vào góc tường."

"Vậy thì liên lạc để làm gì chứ?" Hai người là đối thủ, liên lạc quá nhiều, sẽ có người nghi ngờ.

Frank nhú mày, yên lặng nhìn cô.

"Được rồi, được rồi, cho anh thì cho anh." Cô thật sự không chịu nổi cái ánh mắt mang theo luồng điện cao áp có thể giết người kia, từ trong túi xách lấy điện thoại di động ra. Không phải chỉ là một cái dây số sao, sợ cái gì chứ!

Anh nhận lấy di động, bấm một lát rồi trả lại cho cô, sau đó nham hiểm cười một tiếng: "Xe buýt tới rồi."

"A!" Cô cuống quýt quay người lại, bước lên xe, qua cửa kính thấy anh nhìn cô vẫy tay.

Cô cũng lịch sự chào lại rồi cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động, anh đã lưu một số điện thoại với cái tên ghi trong danh bạ là Bùi Dịch Thanh.

Thì ra là anh ta họ Bùi nha!

Bùi Dịch Thanh? Trì Linh Đồng kinh ngạc thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Người đàn ông này đã lần nữa hù dọa được cô.

Bùi Dịch Thanh là Frank, Frank là Bùi Dịch Thanh. Má nó, tổng giám đốc công ty bất động sản Hằng Vũ là Bùi Dịch Thanh.

Đúng là một tin chấn động.

Cô nhanh chóng đem số điện thoại này xóa bỏ, nếu chẳng may để cho Nhạc Tĩnh Phương biết cô và Bùi Dịch Thanh thường xuyên liên lạc, sợ là cô sẽ bị đem ra cho ngũ mã phanh thây. Nữ vương của cô hận nhất là nhân viên ăn cây táo rào cây sung, trong mắt không thể chấp nhận dù chỉ là một hạt cát. Trong hợp đồng của cô đã viết rất rõ ràng, nếu như vi phạm thì sẽ phải bỏ ra một khoản tiền rất lớn để đền bù.

Dù cô có đi làm vũ nữ thì cũng không trả nổi khoản tiền kia nha! Bố mẹ lại vừa li hôn, không có khả năng cứu cô ra khỏi bể khổ, chính vì thế nên cách đối nhân xử thế phải hết sức cẩn trọng.

Trì Linh Đồng bủi môi một cái rồi trở về nhà trọ.

Khó mà có cơ hội thấy được Nhan Tiểu Úy ngồi ngoan ngoãn ở nhà. Gần đây cô ấy đặc biệt yêu thích sách dạy nấu ăn, chăm chỉ tập tành nấu nướng. Đây là cơ để cùng anh chàng đầu bếp đẹp trai kia có chung sở thích, cũng đồng thời có thể nâng cao lợi thế cho việc lập gia đình.

Muốn chiếm được trái tim của một người đàn ông thì đầu tiên là phải chiếm được dạ dày của anh ta trước đã.

Nếu đàn ông biết trên đời này có một người phụ nữ vì anh ta mà cố gắng như vậy, sẽ sướng đến phồng cả mũi!

"Đã về rồi!" Nhan Tiểu Úy tối nay làm món bánh bao hấp, cải trắng, măng mùa đông, nấm hương bày đầy một bàn, nhưng không có mấy cái thành hình.

"Người đàn ông kia như thế nào?" Cô vỗ vỗ đôi tay đầy bột mì, sấn tới hỏi.

Trì Linh Đồng ôm gối ngồi lên ghế sa lon, chán chường: "Người đàn ông nào?"

"Chính là người đàn ông xem mắt á!"

Trì Linh Đồng ngẩn ra, cô quên bém mắt nhân vật "Hải Quy" kia.

"Căn bản rất chi là quái dị, tuổi không nhiều nhưng nhan sắc đã tàn phai."

"Hả? Thảm như vậy nên nhìn không đành lòng?"

"Dù sao nhìn cũng rất chi là chua xót." Chủ nghĩa Tư bản xã hội thật độc ác, đem một thanh niên tốt mà giày vò giống như ông già được chôn xuống đất một nửa rồi vậy.

Nhan Tiểu Úy cũng than thở, "Xuất quân thất bại rồi!"

Trì Linh Đồng đang làm ra vẻ mắt mắt thì chuông điện thoại di động trong túi đột nhiên vang lên. Cô lấy ra xem, là một dãy số lạ.

"Xin hỏi, bạn tìm ai?" Cô ưỡ ưỡ bắt máy.

"Tôi là Bùi Dịch Thanh, chúng ta mới gặp nhau cách đây một tiếng."

Hai mắt Nhan Tiểu Úy lóe lên vẻ hưng phấn, dùng khẩu ngữ hỏi: "Là đàn ông?"

Trì Linh Đồng mặt mũi nhăn nhó thành một cục, cô lấy tay che ống nghe xoay người sang chỗ khác. "Biết, anh có chuyện gì sao?"

"Cô về đến nhà chưa?" Frank, cũng là Bùi Dịch Thanh lên tiếng hỏi, giọng nói rành mạch, lạnh lùng dứt khoát.

"Đến rồi, đến rồi." Cô vội vã lên tiếng, nhìn đầu Nhan Tiểu Úy càng lúc càng đến gần, "Tôi bây giờ còn có chút chuyện, ngày mai tôi sẽ gọi lại cho anh sau!"

"Không cần, ngày mai tôi sẽ gọi lại cho cô."

Vừa tắt điện thoại di động, Nhan Tiểu Úy liền bắt đầu bức cung, "Là cái người xem mắt quái dị đó hả?"

Trì Linh Đồng ánh mắt liếc trái liếc phải, "Cứ xem như thế đi!" Cũng là một quái nhân, chỉ là không phải người xem mắt.

Nguy hiểm, anh ta nói liên lạc là liên lạc thật sao?

Cô suy tính có lẽ phải đổi lại số điện thoại di động, nếu không, hậu họa sẽ vô cùng a!

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Chương 7

Edit: Quỳnh Đàm

Beta: tiểu an nhi

Công ty Hằng Vũ.

Quản lý công trình Quân Mục Viễn mỉm cười gật đầu với cô Thư ký Tổng giám đốc, xua tay ý bảo không cần phải thông báo trước, sau đó anh ta trực tiếp đi thẳng vào luôn.

Bùi Dịch Thanh mặc áo sơ mi đen, cổ áo để mở, cúi đầu sững sờ nhìn chiếc điện thoại di động.

"Bùi Tổng?" Quân Mục Viễn kỳ quái nhướn mày, ngồi xuống cái ghế đối diện Bùi Dịch Thanh, "Sao lại ngây người ra như thế?"

Bùi Dịch Thanh đề di động xuống, không khỏi bật cười, cả người thả lỏng tựa lưng vào ghế, "Không phải, chỉ là vừa bị người khác cúp điện thoại, có

chút không quen." Anh nghi ngờ cô đã xóa sổ của mình rồi, lúc đầu còn thận trọng hỏi anh tìm ai, sau đó vừa nhận ra giọng của anh thì lập tức "păng" một tiếng – cúp máy.

Lúc đầu anh còn suy đoán cho rằng cô không phải là người dễ dãi, sau vài lần gọi lại thì nhận ra, căn bản là cô không muốn nhận điện thoại của anh. Phân biệt rõ ranh giới với anh như vậy, quả thực là một nhân viên tốt.

"Người nào to gan như vậy chứ, dám ngắt điện thoại của Bùi Tổng nhà ta?"

"Trên đời này có rất nhiều người dám! Mục Viễn, khả năng của mấy công ty chuyên thi công lúc trước anh kiểm tra sao rồi?"

"Tôi tới cũng chính là để nói với cậu về chuyện này. ‘Âu Lục trang viên’ tuy là kiến trúc có diện tích không lớn lắm nhưng lại là công trình cần kỹ thuật cao, vừa có tầng hầm để xe, vừa có khuôn viên cùng bể bơi, bên trong phòng còn có lò sưởi. Công ty Sở Chu ở Đại Liên đã làm khá nhiều hạng mục theo kiểu kiến trúc Châu Âu như thế này, còn có một công ty khác ở địa phương có khả năng khá tốt. Bùi Tổng, tôi đã tiếp xúc qua với bọn họ, cũng cảm thấy bọn họ nhất định sẽ hoàn thành tốt công trình."

"Tốt, Hằng Vũ thành lập chi nhánh ở Thanh Thai, thị trường vừa mới khai thác, sau này các hạng mục xây dựng sẽ còn rất nhiều, nắm bắt được một vài đội ngũ thi công là có thể hợp tác lâu dài rồi. Nhưng anh nhất định phải giám sát toàn bộ quá trình thi công, kể cả một sai sót nhỏ nhất cũng không thể để xảy ra."

"Tôi hiểu rõ, Bùi Tổng, chất lượng của công trình cũng chính là bộ mặt của công ty, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề gì được. À đúng rồi, anh có nghe nói về ngọn núi bên cạnh Quảng trường Tỉnh Hải cùng Đại học Thanh Thai kia không. Chính phủ chuẩn bị cho xây dựng một khu chung cư ở đó, được gọi là Hải Các, ngành địa chất cũng đã đến đó đo đạc rồi."

"Tôi đã sớm nghe nói, nhanh nhất thì cũng phải đến mùa thu hạng mục mới được duyệt, cạnh tranh khăng định sẽ rất kịch liệt. Thái Hoa lần này thua dưới tay chúng ta, nếu biết về hạng mục Hải Các đó thì nhất định sẽ dồn hết tiềm lực vào đây cho xem"

"Muốn như vậy thì cũng phải xem thực lực đã! Thái Hoa có thể cùng Hằng Vũ chúng ta so sánh được sao?"

Bùi Dịch Thanh sắc mặt trầm ngâm, "Anh làm rồi, thực lực của Nhạc Tĩnh Phương không thể coi thường, nếu không thì tôi cũng đã chẳng ở lại Thanh Thai xử lý làm gì, những việc cần phải giải quyết ở Bắc Kinh hiện giờ cũng có không ít đâu. Huống chi Thái Hoa còn có một Trì Linh Đồng. Tôi vốn muốn kéo cô ấy về đây, nhưng cô gái này thật sự vô cùng khôn khéo."

"Thật đúng là không biết cân nhắc." Quân Mục Viễn bực tức nói nhưng đột nhiên khựng lại, "Chẳng lẽ người vừa cúp điện thoại của cậu. . . . . có lẽ nào . . . . . ?" Đường như bị chính ý nghĩ của mình hù dọa, Quân Mục Viễn nhìn chằm chằm vào Bùi Dịch Thanh.

Bùi Dịch Thanh quay mặt đi hướng khác coi như không có chuyện gì: "Anh còn có chuyện gì không?"

"Bùi Tổng, tại sao cậu lại biết Trì Linh Đồng?" Quân Mục Viễn lúc đầu là thư ký của Chủ tịch tập đoàn Hằng Vũ – Bùi Thiên Lỗi, chính là ông nội của Bùi Dịch Thanh. Sau này Hằng Vũ thành lập thêm công ty ở đại lục, Bùi Thiên Lỗi cử anh ta đến đây trợ giúp cho Bùi Dịch Thanh. Hai người làm việc với nhau vô cùng vui vẻ, ấn ý. Chuyện của Bùi Dịch Thanh không có việc gì mà Mục Quân Viễn lại không biết.

Trên gương mặt tuấn lãng của Bùi Dịch Thanh toát ra ý cười nhàn nhạt: "Mục Viễn, có phải anh đã quá nhàn rồi rồi không? Uhm. . . lần này Hội nghị diễn đàn bất động sản thường kỳ được tổ chức ở Thanh Thai có Hằng Vũ chúng ta trợ giúp, tôi nhớ trước đây anh đã từng làm việc này. . . . ."

Lời còn chưa dứt, Quân Mục Viễn đã nhanh như chớp chạy ra ngoài. Bùi Dịch Thanh nâng cằm, không nhận được mỉm cười, những đường nét rắn rỏi trên khuôn mặt cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Anh cầm điện thoại lên, ấn qua ấn lại số của Trì Linh Đồng. Cái gọi là anh hùng hiểu nhau không cần nói, chính là lần đầu tiên khi anh nhìn thấy tác phẩm thiết kế của cô thì hai mắt lập tức sáng ngời. Tác phẩm đó bùng sáng trên giấy, chỉ hận là không thể gặp được nhau sớm hơn. Nhạc Tĩnh Phương đem cô gái này cất giấu quá tốt, anh vẫn chưa tìm được cơ hội nào tiếp xúc với cô.

Ah ha? Tất máy.

Bùi Dịch Thanh cười thành tiếng, tiếng cười khiến bàn tay đang gõ bàn phím của cô thư ký bên ngoài run bắn lên.

Lúc này, có phải cô ấy đang cảm thấy vô cùng bực bội vì bị quấy nhiễu hay không?

Tương tượng ra đôi mắt to lạnh lợi của cô hiện giờ đang buồn bực phiền não, bộ dạng xoắn xuýt thì anh lại cảm thấy tâm trạng của mình rất vui vẻ.

Thật ra, khiến Trì Linh Đồng cảm thấy khốn đốn đâu chỉ có mỗi một việc này.

Dương Dương tìm Nhạc Tĩnh Phương kể lại kết quả của buổi đi xem mặt, cũng thành khẩn thổ lộ rõ tâm tư cùng thành ý của mình đối với Trì Linh Đồng.

Nhạc Tĩnh Phương với Dương Dương không phải là bạn bè, trên thực tế, anh ta là họ hàng xa của chồng cô, theo vai vế thì phải gọi cô là chị dâu. Trong lòng cô đột nhiên nảy ra một ý định, nếu Trì Linh Đồng có thể cùng Dương Dương trở thành một đôi, thì chẳng khác nào cô ấy trở thành một thành viên trong nhà mình rồi.

Vừa nghe Dương Dương kể xong, Nhạc Tĩnh Phương đã lập tức cho anh ta một lời bảo đảm, vụ hôn sự này đã nằm ở trong tay cô ta rồi. Trì Linh

Đồng còn trẻ, khó tránh khỏi việc sẽ trông mặt mà bắt hình dong, nhưng cô ta sẽ từ từ làm cô thay đổi.

Vì vậy, Nhạc Tinh Phương hào phóng nhận trách nhiệm mở đường cho Dương Dương. Tất cả các hoạt động của Trì Linh Đồng, Dương Dương đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Toàn bộ thông tin liên lạc, bao gồm cả địa chỉ, anh ta cũng biết hết. Phòng làm việc của Trì Linh Đồng, anh ta hoàn toàn có thể tùy ý ra vào.

Hôm nay mang đến hộp điểm tâm, ngày mai mang theo bó hoa, ngày kia nữa lại mang đến cuốn sách có kẹp vé xem phim, thường xuyên xuất hiện bên cạnh Trì Linh Đồng. Mặc kệ cô có biểu hiện lạnh lùng, nóng giận, bày tỏ ngụ ý hay từ chối công khai, anh ta cũng vẫn mặt dày tiến tới.

Chỉ trong vòng có mấy ngày mà toàn bộ công ty đều biết Trì Linh Đồng có một vị bạn trai tên là "Hải Quy". Cô có cả trăm cái miệng cũng không thể nào giải thích được, dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết được điều tiếng.

Đáng sợ hơn là, trong công ty không có một ai chịu đứng ra đỡ lời giúp cô, người thì lộ vẻ đố kỵ, người thì tỏ ra vô cùng hâm mộ. Đồng chí tốt Trần Thần thì bị nữ vương cử đi công tác ở Nội Mong. Thật là đúng lúc quá đi!

"Dùng đầu để kiếm cơm so với dùng sắc đẹp để kiếm cơm đúng thật là không giống nhau nha. Cậu xem, cậu vừa ra tay đã câu ngay được con cá lớn như vậy, còn từ thì cứ xuất trận lần nào là thua thảm lần ấy." Nhan Tiểu Úy còn chưa kịp trêu đùa xong, nghĩ đến bản thân mình thì đã tự động hạ màn rồi.

Thì ra anh chàng đầu bếp đẹp trai kia đã có bạn gái, trái tim phải chịu tổn thương sâu sắc, sĩ diện cũng giảm đi một bậc, cô căn bản không thể tỏ ra quyến rũ được. So với Trì Linh Đồng xinh đẹp rực rỡ, Nhan Tiểu Úy lại càng cảm thấy thê lương.

Trì Linh Đồng đứng là khóc không ra nước mắt.

Tối hôm qua, Dương Dương hùng hực khí thế ôm một bó hoa to đứng trước khu nhà trọ của cô, giống như mấy con sư tử đá trấn giữ trước cổng lớn ở thời cổ đại vậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không hề nhúc nhích. Trì Linh Đồng bước xuống xe buýt, ừ ừ lê chân về nhà, vừa ngẩng đầu lên đã bị mùi hoa hồng nồng nặc sộc vào mũi, hắt xì một cái rõ to.

Chỉ là hoa hồng, cũng không phải nhẩn cầu hôn, người ta đã mất nhiều thời gian cùng tiền bạc như thế, không thể quá kiêu căng mà cự tuyệt được. Phụ nữ quá kiêu kì cũng không được hạnh phúc, giống như Trương Ái Linh vậy.

Trì Linh Đồng nhìn bó hoa như hoa cô dâu, không khỏi ngao ngán.

Nhan Tiểu Úy tối nay đã ra ngoài gặp bạn học nói chuyện, không có ở nhà. Chuyện này, e là Dương Dương cũng đã được biết trước rồi. Trì Linh Đồng suy đoán rồi liếc mắt nhìn bó hoa của anh ta, chắc cũng khoảng gần trăm bông; ngoài việc thể hiện tâm ý ra, thì còn mang một hàm ý khác. Dương Dương nghĩ Trì Linh Đồng sẽ mời mình lên nhà, chứ nếu cầm bó hoa này mà ra ngoài ăn cơm thì quá ư là nổi bật rồi, sẽ ảnh hưởng bộ mặt của thành phố. Trong tình huống này, đối với người phụ nữ bình thường mà nói, cô nàng nhất định sẽ nhờ người đàn ông mang giúp lên lầu...

Hai người cô nam quả nữ, lại ở trong cùng một căn phòng, trăng thanh gió mát cùng những vì sao nhấp nháy. Thiên thời địa lợi như vậy, cô còn có thể thủ thân như ngọc được nữa hay sao???

Trì Linh Đồng cười cười, lịch sự nói cảm ơn rồi nhanh tay nhận lấy bó hoa, vác lên vai mà khiêng. Nặng quá à nha!

"Có cần tôi giúp một tay không?" Dương Dương vội hỏi.

"Không cần đâu, tự tôi có thể làm được. Tiến sỹ Dương, hôm khác mời anh uống cà phê nhé. Tôi ở cùng người khác, không tiện mời anh lên nhà. Hẹn gặp lại sau!"

Vội vã nói xong, Trì Linh Đồng xoay người hăm hở bước lên nhà, để lại Dương Dương với ánh mắt nhìn cô đắm đắm.

Thật may là nhà trọ không quá cao, chỉ mới tầng bốn. Với tay ra sau lấy chìa khóa mở cửa, Trì Linh Đồng không cẩn thận bị gai hoa hồng đâm vào.

Cô thở dài một cái, trong bụng thầm nguyên rủa Dương Dương kia mấy câu, thật không hiểu anh ta cố chấp như vậy là vì cái gì? Trông cô giống với mẫu phụ nữ sẽ trở thành vợ đảm mẹ hiền ư?

Cô vứt bó hoa lên ghế salon không hề thương tiếc, thối thối vết thương chảy máu, rồi lập tức gọi điện cho Không Tước để than vãn.

"Nha đầu nhà ta đã trưởng thành rồi, cũng có đàn ông nhớ nhung a, không tệ, không tệ." Không Tước cười đến run cả người, trêu chọc, "Thừa dịp vẫn còn trẻ đẹp, chuyện đã như thế này thì làm tới luôn đi!"

"Cậu còn cười nữa, tớ sẽ xé miệng cậu ra cho mà xem."

"Tớ không có cách nào đâu nha. Mà tớ phát hiện cậu rất có duyên với mấy chuyện tình kì quái, Hi Vũ cũng là một quái nhân, hiện giờ lại tới thêm một quái nhân khác, xem như cậu cũng có khí chất khác người thường đi!"

"Cậu là loại lông vũ mà, cùng làm bạn với quái thú thì sẽ dễ dàng hơn. Tớ là loài người, yêu cầu dĩ nhiên là khác." Trì Linh Đồng mỉa mai phản bác.

"Tuy tớ thuộc dòng dõi thần tiên nhưng cũng là người khiêm tốn, cậu không cần phải quá ghen tị đâu. À, cuối tuần chúng tớ sẽ đến Thanh Thai."

"Cậu tới thăm bố mẹ chồng, mắc mớ gì tới tớ?" Tri Linh Đồng nhớ tới việc Không Tước giấu giếm việc Tiêu Tử Thần là người Thanh Thai liền cảm thấy rất bất mãn.

"Ây da, cậu đừng có vong ân phụ nghĩa thế chứ, cậu nghĩ xem lúc ở Tân Giang, ai đã vì cậu hi sinh thân mình, cùng cậu đi ra ngoài ăn ăn uống uống. Bây giờ cậu đối xử với tớ như vậy đây hả?"

"Tớ cứ vong ân phụ nghĩa đấy, phạm pháp sao? Hừ, tớ thà phụ bạc hết người trong thiên hạ, còn hơn để thiên hạ phụ mình." Tri Linh Đồng giọng điệu ngang ngược, mang theo khí chất lưu manh bất cần đời.

"Tri Linh Đồng, cậu giữ cho mình chút hình tượng đi." Không Tước rít lên một tiếng, "Không phải cậu luôn tự cho mình là siêu phàm à? Vậy mà có một người đàn ông cũng không đuổi đi nổi, còn dám nói mình thông minh sao? Đừng nói đến một người đàn ông, mà kể cả là mười người, tớ cũng có thể khiến cho họ quay mòng mòng. Để cho bọn họ tiến tới không được mà dứt ra không xong, nhưng lại vẫn đi theo làm tùy tùng nghe tớ sai bảo."

"Đại tiên ơi, vậy cậu mau truyền cho mình mấy chiêu đi!" Tri Linh Đồng nhẹ giọng dụ dỗ.

Nửa đêm, Nhan Tiểu Úy trở về, thấy trên ghế salon vút lẩn lóc bó hồng to tướng, liền đập cửa phòng Tri Linh Đồng ra mà kêu gào, đau lòng thay cho bó hoa xinh đẹp đang được cô nâng niu trên tay. Tri Linh Đồng hào phóng tặng luôn cho cô ấy mang về phòng cắm vào bình hoa.

"Bảo bối, nếu cậu thực sự không thích người đàn ông này thì có muốn tớ ra tay không?" Nhan Tiểu Úy hai mắt lóe sáng.

"Cầm đi đi, cầm đi đi!" Tri Linh Đồng rộng rãi xua xua tay.

Sáng sớm đi làm, vì tránh mặt Dương Dương, cô không tới công ty, mà lấy mũ bảo hiểm, ngồi xe đi tới khu đánh Golf. Ở đó có ba khu biệt thự nhỏ đang được xây dựng dựa theo bản thiết kế của cô. Kỹ sư thi công đối với bản vẽ còn nhiều chi tiết chưa hiểu rõ, điện thoại kêu không ngừng, cô nghĩ cần phải tới tận nơi thì sẽ dễ dàng giải thích hơn.

Sân đánh Golf mới vừa xây xong không lâu, còn chưa chính thức mở cửa, nhưng người chủ đã mời vài người bạn tới đây cùng giao lưu luyện tập.

Trên thảm cỏ xanh mướt, có vài người đàn ông đang cầm gậy cùng nhau đánh golf. Người thanh niên mặc đồng phục màu đỏ, đội khăn trùm đầu thỉnh thoảng lại theo quả bóng golf chạy tới chạy lui.

Biệt thự được xây dựng trên đỉnh một ngọn núi nhỏ, phía trước là thảm cỏ của sân bóng, phía sau là biển rộng biếc xanh, bên trái là rừng thông vi vu, bên phải là thành phố.

Có nhìn như thế nào thì cũng thấy nơi đây là một nơi phong thủy rất tốt.

Tri Linh Đồng ngồi dưới tán cây, nhìn ngắm mọi người nô đùa ngoài bãi biển, cảm thấy nếu như không có mấy khu biệt thự thì ngồi ở đây hẳn là một sự hưởng thụ vô cùng tuyệt vời.

Từ tháng này trở đi, Thanh Thai bắt đầu vào mùa du lịch, đâu đâu cũng có thể thấy người mặc áo phông, quần soóc, du khách khắp nơi kéo về thông dong đi lại trên khắp đường phố. Mấy bãi tắm lớn, người người chen nhau đông như ở trong phòng tắm công cộng vậy. Có người còn nói đùa, tới Thanh Thai không phải để bơi lội mà là tới để tắm. Nghe có vẻ hơi lố nhưng quả thực cũng không sai là mấy.

Mà cho dù có là tắm thì dòng người vẫn quá ư là đông. Tri Linh Đồng mãi mê suy diễn.

"Cô Tri, cô nói xem phía dưới đã có bãi biển đẹp như vậy rồi, còn cần thiết phải xây thêm cả hồ bơi nữa không?" Đội trưởng đội thi công cầm bản vẽ bước lại hỏi.

Tri Linh Đồng phui phui quần áo đứng lên, nhìn về phía mấy người đàn ông đang đứng trên sân golf nói: "Anh cho rằng bọn họ sẽ chen chúc tắm chung một chỗ với các du khách khác sao?"

Anh đội trưởng hiểu ra, bật cười: "Đúng thật, chí lý, chí lý! Ở những khu biệt thự tốt như thế này thì còn ai để ý tới những chỗ bình dân như thế nữa!"

"Ở trung tâm thành phố muốn xây dựng kiến trúc với không gian xanh thì còn khó hơn so với lên trời. Còn sân golf này, phủ xanh cả trăm mẫu, nhưng chỉ phục vụ cho mấy người chơi. Người nhiều tiền ắt hẳn có cách tiêu tiền thôi!"

"Đúng là con người cũng phân thành đám ba bảy hạng." Đội trưởng đội thi công cảm thán, rồi quay trở về tiếp tục giám sát cả đội.

Đã gần trưa, Tri Linh Đồng đội mũ bảo hiểm lên, vì treo ngoài trời nắng nên nó nóng hằm hập, cô đánh tiếng chào hỏi mọi người rồi sửa soạn đi xuống tiệm đồ ăn nhanh tìm cho mình một ly đồ uống lạnh.

"Cốp!" Mũ bảo hiểm bị một vật đập mạnh từ phía sau, mạnh đến nỗi toàn thân cô cảm thấy choáng váng. Dù đã có mũ bảo hiểm cản lại, nhưng đằng sau gáy vẫn u lên một cục nhỏ.

Tri Linh Đồng sát khí đằng đằng quay người lại, thấy dưới chân có một quả bóng golf liền đưa chân đá lăn ra bãi cỏ. Một nhân viên phục vụ chạy tới với vẻ mặt vô cùng áy náy.

"Này, cậu nói cho bọn họ biết, chơi dở như vậy thì không cần phải ở nơi này tự làm mình mất mặt đâu. Đây có thể xem là giết người bừa bãi đấy!" Cô biết mắng cậu nhân viên thì thật oan uổng cho cậu ta, nhưng thực sự là không nhịn được. Cái gáy rất ư là đau nha.

"Thành thật xin lỗi, thành thật xin lỗi cô." Cậu nhân viên nhặt quả bóng lên, quay về phía sau nhìn rồi lại cúi đầu nói: "Nếu cô có chỗ nào không khỏe, chúng tôi xin được bồi thường."

Hai người đàn ông từ xa xách theo túi đựng đồ đánh golf vội vã đi về phía cô.

Trì Linh Đồng chỉnh lại mũ bảo hiểm, che đi phần gáy, trong mắt bùng bùng lửa giận.

"Tôi là người kiếm com bằng đầu óc, đừng hù rồi cậu bồi thường nổi sao?"

Cậu nhân viên lắp bắp, lúng túng không biết phải xử trí thế nào.

"Không bồi thường nổi, nhưng có thể mời cô Trì được một bữa com trưa." Ánh mắt của Bùi Dịch Thanh toát ra vẻ hưng phấn, không ngờ ở chỗ này lại có thể gặp được Trì Linh Đồng.

Giọng nói này đối với Trì Linh Đồng giống như là bị yểm bùa vậy, cô thật là cao số quá, hai mắt nhìn Bùi Dịch Thanh muốn rớt cả con ngươi. Không phải tất cả đàn ông đều cho rằng phụ nữ là quý dối đầu thai chứ, động một chút là mời nữ giới đi ăn com. Dương Dương đã vậy, giờ gặp Bùi Dịch Thanh cũng thế. Đúng là tránh vô dưa gặp vô dưa.

Chỉ có điều, hiện giờ cô thà nhìn thấy bộ mặt phát chán của Dương Dương còn hơn là phải đối diện với vẻ ngoài tuấn tú này của Bùi Dịch Thanh.

"Bùi Tổng thật là biết nói đùa." Trì Linh Đồng lạnh nhạt cười, anh không phải là cấp trên của cô, cô cũng chẳng cần thiết phải dùng bộ dạng hòa nhã với anh.

"Thời tiết nóng nực thế này, chỉ là muốn tìm chỗ mát mẻ để hạ nhiệt. Cô Trì, cô có muốn đi đến bệnh viện để kiểm tra không?"

"Muốn! Tất nhiên là muốn! Nếu như có bị làm sao, tôi nhất định sẽ gửi giấy khám bệnh đến cho công ty Hằng Vũ." Trì Linh Đồng trong lòng bức bối, vừa nóng lại vừa khát, cái gáy thì cứ nhức nhối đến khó chịu.

Cô không buồn để ý tới phép lịch sự, chỉ nhanh nhanh chóng chóng muốn rời khỏi khu đất oan trái này.

"Tôi có xe ở đây, để tôi đưa cô đi." Bùi Dịch Thanh lên tiếng.

"Lời này không phải là dành cho người đi bộ sao?" Trì Linh Đồng tức tối lườm anh một cái, tưởng có xe thì là giỏi sao? Cô thăm mịa mai.

Bùi Dịch Thanh hầy mũi một cái, bất đắc dĩ nhìn theo bóng cô đi xuống đồi.

Mục Quân Viễn từ đầu vẫn luôn đứng sau Bùi Dịch Thanh, bây giờ mới bật cười thành tiếng. Anh ta chưa từng thấy hình ảnh Bùi Dịch Thanh bị đá kích đến sững người như vậy bao giờ. Quả thật rất thú vị.

"Bùi Tổng, không phải là cậu thích cô gái này đấy chứ?" Quân Viễn ánh mắt nham hiểm nhìn chằm chằm vào Bùi Dịch Thanh dò xét.

Bùi Dịch Thanh liếc qua anh ta một cái, dùng giọng điệu lạnh đến thấu xương nói: "Anh cho rằng đời này tôi còn có thể động vào thứ độc được gọi là tình yêu ấy sao?"

Quân Mục Viễn ngẩn người, không khỏi ngao ngán thờ dài.

"Không ổn rồi!" Bùi Dịch Thanh đột nhiên hô to, nhìn xuống dốc thấy Trì Linh Đồng bước đi chao đảo rồi ngã quỵ xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương 8

Editor: Nguyen Nguyen

Beta: tiểu an nhi

"Cảm ơn! Cảm ơn!" Nhan Tiểu Úy mở cửa phòng ra, cười tươi như hoa, nhiệt tình giống y như cô thư ký gấp ai cũng cúi đầu hô lớn "Mong được mọi

người giúp đỡ” vậy.

Bùi Dịch Thanh đứng ở cửa cầu thang quay đầu nhìn cô, một bên mặt như bức tượng điêu khắc: “Cô Nhan xin đừng bước, không cần tiền nữa đâu, đã muộn như vậy còn làm phiền cô.”

“Sao anh lại nói thế? Linh Đồng là bạn cùng phòng với tôi, chúng tôi thân thiết như chị em, chăm sóc cô ấy vốn là việc tôi nên làm.” Ý cười trên khóe môi Nhan Tiểu Úy không giảm.

Bùi Dịch Thanh liếc mắt nhìn vào trong phòng, đôi mắt đẹp để lắng đọng sâu thẳm.

“Vây, hôm khác gặp lại.” Anh nói khách sáo một câu, sau đó xoay người đi xuống lầu.

Nhan Tiểu Úy nhìn theo bóng dáng của anh, trong lòng không khỏi kinh ngạc “Người đàn ông này thật hoàn mỹ nha.”

Chờ khi bóng dáng anh biến mất khỏi cầu thang, cô vọt vào trong phòng, chạy thẳng đến bên giường Trì Linh Đồng.

Sắc mặt Trì Linh Đồng có chút tái nhợt, ánh mắt nheo lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thành một nắm. Hôm nay thật sự là mất hết mặt mũi, sao cô lại có thể yếu đuối như Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc trong Hồng Lâu Mộng) như thế này chứ? Chẳng qua là do không ăn hai bữa cơm, lại đứng dưới ánh nắng mặt trời, nên mới té xỉu giữa trời trưa nắng nóng mà thôi, thật sự là không có một chút quan hệ nào với Lâm muội muội đâu a.

Bùi Dịch Thanh và Quân Mộc Viễn đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ cho cô ăn chút kẹo, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi. Lúc đó, cô lúng túng đến mức không có dũng khí mà nhìn Bùi Dịch Thanh.

Bùi Dịch Thanh căn bản không để ý đến sự cự tuyệt uyển chuyển của cô, kéo cô đến tiệm Hoa Thức ăn chút cháo, sau đó kiên trì đưa cô về nhà trọ.

“Này, mau thành thật khai báo...”

“Thật xin lỗi, chỉ là người qua đường mà thôi, mình không quen biết.” Không đợi Nhan Tiểu Úy hỏi ra miệng, Trì Linh Đồng đã trừng mắt ngắt lời cô ấy.

Người đàn ông có chút tư sắc, lại toát ra khí chất mạnh mẽ như vậy, bị Nhan Tiểu Úy phát hiện, bộ dạng cô ấy hăm hở không khác nào một con mèo đói bụng mấy ngày vừa mới vớ được con cá.

Nhan Tiểu Úy ngoài chuyện có chút ham tiền cùng với háo sắc ra, thì những cái khác đều rất tốt, không chú ý những chuyện vặt vãnh, tính tình hào phóng, rất coi trọng nghĩa khí. “Bảo bối, yên tâm đi, tớ đâu có nhắm trúng anh ta chứ. Chỉ là lâu lắm rồi không thấy người đàn ông nào hấp dẫn như vậy, khó tránh khỏi có chút kích động, hắc hắc. Mà có phải cậu muốn thu hút sự chú ý của anh ấy nên mới giả vờ té xỉu trước mặt người ta hay không?”

Trì Linh Đồng bó tay gật bừa, liếc nhìn Nhan Tiểu Úy một cái rồi ngồi dậy: “Cậu bán một căn hộ lương cũng không thấp, đặc biệt nếu bán được một ngôi nhà, phần trăm hoa hồng được hưởng cao như thế, cũng không phải là chưa từng nhìn thấy tiền bao giờ, vì sao nhất định phải giả cho người có tiền?”

“Dùng tiền của chính mình so với dùng tiền của ông xã là hai chuyện khác nhau nha. Đừng tưởng rằng phụ nữ sống độc lập là tốt, phụ nữ được chia làm ba loại: loại tốt nhất là loại được hưởng toàn bộ sủng ái trong 3000 giai nhân, giống như Helen (của thành Troy) và Trần Viên Viên (Là mỹ nhân thời Minh mạt – Thanh sơ, được cho là nguyên nhân khiến Ngô Tam Quế dẫn quân Thanh đánh chiếm Trung Nguyên) ý, người phụ nữ có khả năng khiến cho đàn ông nguyện vì nàng mà khuyên quốc khuyên thành. Loại trung bình thì giống như Bạch Lư Tô dưới ngòi bút của Trương Ái Linh vậy, có thể tìm một người đàn ông mà dựa vào. Còn loại kém nhất là những người phụ nữ sống độc lập, tự phải bỏ công bỏ sức, lại còn để hoài phí tuổi thanh xuân như hoa như ngọc của mình, thật quá bi thảm, so với Victo Hugo bi thảm nhất thế giới còn bi thảm hơn a. Còn mình á, chẳng hy vọng xa vời sẽ có một người đàn ông vì mình mà “từ bỏ giang sơn”, nhưng tuyệt đối không thể rơi vào hoàn cảnh bi thảm được, ít nhất cũng phải sống như Bạch Lư Tô chứ.”

Trì Linh Đồng cảm thấy mấy lý luận sâu xa này của Nhan Tiểu Úy rất quen thuộc.

Trước đây Hi Vũ đã từng hùng hồn vỗ ngực nói với cô: “Đồng Đồng, xinh đẹp như cậu, với tài năng như tớ, hai chúng ta đúng là một đôi trời sinh mà. Sau này, cậu cứ ngoan ngoãn ở nhà sinh con đẻ cái, tớ ở bên ngoài kiếm tiền để cho mẹ con cậu một bước lên trời.” Lúc đó bọn họ mới học cấp ba.

Cô làm một biểu cảm nôn mửa, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Tớ nói thật mà.” Hi Vũ vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu dựa vào cái gì mà muốn nuôi dưỡng tớ? Tự tớ không thể sống được chắc?” Cô tức giận nói.

Anh vất tay qua vai cô: “Đề bà xã ra ngoài làm việc là điều sỉ nhục đối với đàn ông, bà xã là để yêu thương mà.”

“Cậu đang coi thường chị em phụ nữ đấy à? Cậu cho rằng đây là xã hội phong kiến sao? Nói cho cậu biết, hiện tại đã là xã hội chủ nghĩa rồi, phụ nữ cũng giúp nâng lên một nửa bầu trời đấy nhé.”

Sau đó cuộc chiến bắt đầu diễn ra, hai người giống như đang trong cuộc thi biện luận phản bác để vào trường đại học vậy. Kết quả là người không phục ta, ta không phục người, cuối cùng cụt hứng bỏ ra về.

Rõ ràng hai người có tình cảm với nhau, như đôi vợ chồng son hạnh phúc, ban ngày thù hận ban đêm bí mật. Hai người như hai bao thuốc nổ được châm kíp nổ, vừa nhìn thấy mặt nhau thì lập tức nổ tung.

Nhưng sau khi thi được vào đại học thì tình cảm yêu thương của bọn họ cũng theo đó mà tan biến

Mối tình đầu khi đó, cả hai người bọn họ đều không ai hiểu rõ tình yêu thực sự là gì!

“Cậu đã có chí hướng xa như vậy, sao không ở nhà chờ lập gia đình đi? Còn phải xuất đầu lộ diện ra ngoài làm gì?” Trì Linh Đồng mệt mỏi lại nằm xuống.

“Đương Quý Phi cũng được nuôi dưỡng ở trong khuê phòng đó, có ai nhìn thấy đâu. Tới lúc 16 tuổi, nhờ ra ngoài du xuân mới được Hoàng đế nhìn trúng đó thôi. Tổ đây không phải là xuất đầu lộ diện, mà là đang triển lãm bản thân nha.”

“Hai ngày tới nếu rảnh tớ sẽ giới thiệu cho cậu một người, hai người có rất nhiều điểm chung đấy.” Khi Không Tước còn học trung học đã là cao thủ tình trường, mỗi lần nói đến vấn đề này cũng đều nói không dứt.

“Được nha! Là anh đẹp trai nào sao?”

Trì Linh Đồng té xỉu lần nữa.

Trì Linh Đồng bị cảm nắng một chút cũng không tính là bệnh gì quá nghiêm trọng, ngày hôm sau đã kiên quyết đòi đi làm lại. Đồng chí Trần Thần vừa đi công tác ở Nội Mông về còn xách theo một túi lớn đặc sản, trong văn phòng tràn đầy mùi thịt cừu và sữa dê. Trì Linh Đồng có cảm giác giống như mình đang ngồi trong một cái chuồng dê, cô cảm bản thiết kế tránh sang phòng họp để về.

Vừa mở cửa phòng liền phát hiện có người đang nói chuyện bên trong.

"Cha tôi vừa qua đời, tôi đã tiếp nhận Thái Hoa, anh vì chứng tỏ sự thanh cao của mình, sợ người khác nói anh bám lấy vợ mới lập ra ba điều quy ước với tôi. Hai người hoàn toàn độc lập về kinh tế, ai cũng không có quyền nhúng tay vào chuyện của đối phương. Lúc đó tôi đã rất vất vả, ở trước mặt anh cứ ngỡ không nói ra một chữ nào. Hiện tại anh muốn mở rộng cửa hàng của mình thì nói cho tôi biết làm cái gì? Xa Thành, mặc kệ là anh muốn mượn tiền hay muốn lợi dụng các mối quan hệ của tôi, tôi cũng nói cho anh biết: Không có cửa đâu!"

“Cạch” điện thoại di động đập mạnh xuống mặt bàn, vỡ ra thành từng mảnh.

Trì Linh Đồng từ từ lui về sau, nhẹ nhàng xoay người lại, tiếp tục quay trở về chuồng dê. Nhưng còn chưa đến trước cửa chuồng dê, đã nghe thấy cửa phòng họp nặng nề mở ra, Nhạc Tĩnh Phương về mặt xanh mét từ trong đó đi ra.

“Nhạc đồng!” Trì Linh Đồng quay đầu lại chào.

Nhạc Tĩnh Phương nhíu mày hỏi: “Cô ở đây làm gì?”

“Tôi đang vẽ nha!” Cô vẫy vẫy cây thước dài trong tay.

“Vẽ ở ngoài hành lang?”

Trì Linh Đồng đảo đảo mắt, cười ha ha: “Tất nhiên là không phải.” Nói xong cúi đầu ra về lễ độ cung kính, đi thẳng một đường vào văn phòng.

Aiz, cho dù là nữ vương, cũng có lúc sẽ phiền muộn. Trì Linh Đồng thở dài.

Mặt trời mùa hè tràn đầy sức sống, đã sáu giờ rồi mà ánh sáng vẫn còn chói lọi, bờ biển, ngọn cây, mái nhà đều được phủ một màu vàng óng.

Gió biển thổi vào khiến không khí thật mát mẻ.

Trì Linh Đồng ra khỏi tòa nhà Thái Hoa, thoải mái hít một hơi thật sâu. Cô lơ đãng ngẩng đầu lên, phát hiện dưới tán cây tùng có một chiếc Benz màu đen đang đỗ ở đó, một gương mặt tuấn tú đẹp trai từ trong cửa sổ xe vươn ra, khóe miệng giương lên cười với cô.

Người đàn ông này thật là to gan lớn mật, dám đến trụ sở của công ty đối thủ để dò xét, nghĩ rằng Thái Hoa là chỗ không người sao?

Trì Linh Đồng tức sùi bọt mép đi thẳng qua đường cái, vừa đi vừa lén lút nhìn xung quanh. Thấy không ai chú ý đến mình, lúc này mới yên tâm bước nhanh hơn.

“Mau lái xe.” Không đợi Bùi Dịch Thanh xuống giúp, cô đã chủ động mở cửa xe ngồi vào bên trong, vừa vào đã lập tức thúc giục.

“Sao phải lén lén lút lút như thế?” Bùi Dịch Thanh bật cười khởi động xe.

“Nếu Nhạc đồng của chúng tôi lái xe như vậy đi đón một nhân viên từ công ty Hằng Vũ ra thì anh nghĩ sao?”

“Quyền hạn của tôi không lớn tới mức ngay cả việc tự do gặp gỡ sau khi tan làm của nhân viên mà cũng can thiệp.” Bùi Dịch Thanh nhún nhún vai.

“Suy nghĩ của anh đơn giản vậy sao?”

“Một tác phẩm thiết kế kinh điển càng đơn giản lại càng tự nhiên.”

Cứ ba câu lại nói về công việc, Trì Linh Đồng nhướn mắt, quyết định không vòng vo nữa, nói thẳng vào vấn đề: “Bùi tổng! Trước đó tôi đã nói qua rồi, mặc dù tôi không phải là người có tài năng xuất chúng gì, nhưng được anh tán thưởng như vậy, ngoài câu cảm ơn ra, tôi không thể làm gì hơn cho anh đâu. Thái Hoa và Hằng Vũ vốn là đối thủ cạnh tranh ngang tài ngang sức. Khả năng kiểm chế của Bùi tổng anh rất cao, nhưng không phải ai cũng như vậy. Tôi không muốn mọi thứ trở nên phức tạp, công việc và cuộc sống đơn giản là được rồi. Tôi nghĩ chúng ta không nên gặp nhau nhiều. A...ngày hôm qua thật cảm ơn anh.”

Bùi Dịch Thanh không nói gì, di chuyển tay lái, quẹo xe vào một nhà hàng đồ nướng có tên là “Bồi Hải Nhân Sinh”. Các bức tường trong phòng ăn đều làm từ đá nham thạch, được thiết kế giống như nham thạch chảy xuống, trong suốt như pha lê, từ bên trong cũng có thể nhìn thấy mặt trời đỏ rực đang lao xuống biển lớn.

“Bất kể là hạng mục lớn hay nhỏ, tôi có thắng thì cũng muốn để cho người khác phải tâm phục khẩu phục, không bao giờ làm chuyện bí mật lén lút gì cả. Từ trước đến nay, sau khi tan việc tôi đều không bàn những chuyện liên quan đến công việc. Chỉ là tôi cho rằng chúng ta cùng ngành, nên có thể sẽ có nhiều đề tài để nói thôi. Hôm nay tôi tìm em là muốn nhờ em giúp một việc. Cứ bình tĩnh, sẽ không ảnh hưởng gì tới Thái Hoa đâu.”

Anh chọn một bàn gần cửa sổ, mỉm cười kéo ghế dựa cho cô.

“Tôi có gọi điện thoại nhưng em lại trực tiếp cúp máy. Bất đắc dĩ mới phải đến trước cửa Thái Hoa bắt người.”

Ha, nói qua nói lại thì vẫn là lỗi của cô rồi. Trì Linh Đồng mở khăn ăn ra, quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài.

Bùi Dịch Thanh cười cười, đưa ly nước chanh đến trước mặt cô: “Muốn ăn chút gì không?”

“Chỉ cần không phải là hải sản, thịt dê thịt bò và nội tạng động vật, những thứ khác tôi không kén ăn.”

“Em thật đúng là không kén ăn.” Bùi Dịch Thanh nhìn thực đơn, lắc đầu: “Nếu không chúng ta đến chỗ khác đi.”

“Không, tôi không muốn đi.”

Bùi Dịch Thanh bất đắc dĩ, gọi món thịt ba rọi nướng ngô đồng, còn có rau cải, thêm một đĩa sủi cảo lớn nữa.

“Em gầy như vậy, sau này làm sao lập gia đình được chứ?” Bùi Dịch Thanh nghiêm túc nói.

Trì Linh Đồng kéo tầm mắt trở về, trừng to hai mắt. Ba mẹ cô còn muốn tranh giành làm người giám hộ cho cô cho cô đây này, chưa nói gì tới việc chung thân đại sự đâu. Người này mới quen biết cô vài ngày, còn định quản việc riêng của cô chắc?

“Anh cho rằng tôi đang lo lắng đến vấn đề này?” Nàng chiếc cằm nhỏ lên, lòng tự ái của cô bùng bùng trỗi dậy.

Bùi Dịch Thanh cười nhẹ: “Nếu em vẫn giống con nhím bọc gai đầy người như thế thì đúng là cần phải suy xét vấn đề này rồi.”

Mặt Trì Linh Đồng lập tức đen lại: “Nói cho anh biết, tôi có bạn trai rồi.” Chẳng qua, chỉ là quá khứ thôi.

“Tôi chúc anh ta gặp may mắn.”

“Anh.....” Ánh mắt Trì Linh Đồng bắt đầu nổi lửa: “Anh nói những lời này là có ý gì?”

“Một chút cũng không có...A...Đồ ăn của chúng ta đến rồi.” Anh tránh người qua một bên để cô nhân viên phục vụ đặt lò nướng lên bàn.

Trì Linh Đồng tức giận bĩu môi, trừng mắt nhìn anh.

“Bộ dạng này của em làm cho tôi nhớ đến một người.” Trong ánh mắt của Bùi Dịch Thanh không tự chủ lộ ra một tia ôn nhu và cung chiêu. Trì Linh Đồng xụ mặt xuống, đột nhiên chịu không được, nghiêng đầu nói: “Không cần phải nói ra, tôi giống như người yêu đầu tiên của anh phải không?”

Không ngờ anh gật đầu thật: “So với em, cô ấy xinh đẹp hơn nhiều, diện mạo không giống, nhưng biểu cảm này thì có hơi giống.”

“Bùi.....Dịch.....Thanh.....” Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, cô không còn khả năng duy trì hai chữ “lẽ độ” nữa rồi, đằng đằng sát khí gần ra ba chữ kia.

“Tôi không phải là kẻ dối trá, chỉ ăn ngay nói thẳng thôi.”

“Được, được, vậy anh nói cho tôi biết, cô ấy xinh đẹp đến mức nào?” Cô cũng không phải là người dễ dàng chịu thua, đã chính thức ghi thù lần này.

“Vậy em kể về bạn trai của em trước đi”.

“Không thể trả lời.”

“Nếu thế tôi cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, chúng ta nói vào vấn đề chính đi.” Anh gấp cho Trì Linh Đồng một miếng thịt ba rọi dính đầy dầu

mở.

“Vùng ngoại ô Bắc Kinh chuẩn bị khởi công xây dựng trụ sở điện ảnh và truyền hình. Công trình kiến trúc phần lớn là của thời kì Đường Tống và Minh Thanh, còn có phong cách của một số dân tộc ít người, Hằng Vũ muốn nắm lấy hạng mục này. Tôi học chuyên ngành kiến trúc phương Tây ở nước ngoài, đối với công trình kiến trúc ở Trung Quốc không mấy quen thuộc. Hằng Vũ có một vài kiến trúc sư biết về loại kiến trúc này, nhưng không phải là quá giỏi. Hôm đó ở trên xe, tôi thấy em đọc “Người dân Trung Quốc”, chắc chắn em ít nhiều cũng đã nghiên cứu qua đi! Khi đó tôi nghĩ nếu bản thiết kế hoàn thành, em có thể giúp tôi sửa chữa lại không?”

“Còn nói không nói chuyện công việc, đây là cái gì?” Cô tìm được mấu chốt của vấn đề, vặn hỏi ngược lại.

“Bây giờ đang là lúc bạn bè nói chuyện phiếm nhá.”

“Chúng ta là bạn bè từ khi nào thế?”

Anh chỉ cười mà không đáp.

“Nếu như Nhạc đồng biết tôi giúp các người sửa chữa bản thiết kế, tuy hạng mục đó không có ở Thanh Thai, nhưng nhất định chị ấy sẽ cảm thấy không thoải mái.” Về mặt Trì Linh Đồng nghiêm túc nói.

“Nếu Hằng Vũ không tham gia vào hạng mục Hải Các, em có đồng ý giúp tôi không?”

Tim của Trì Linh Đồng dường như lỡ mất một nhịp.

Bữa cơm này cũng coi như là vui vẻ, Bùi Dịch Thanh kể rất nhiều chuyện thú vị khi anh du học ở nước ngoài, vừa kể vừa bước cô phải nói chuyện với anh.

Đang nghe Bùi Dịch Thanh kể chuyện thì cô bỗng giật mình khi nhìn ra ngoài cửa sổ, một bóng dáng quen thuộc ở trong đoàn người đang tản bộ dưới hoàng hôn kia.

Dụi dụi mắt, cô chỉ là bị ảo giác thôi phải không?

“Em muốn suy nghĩ trong bao lâu?” Bùi Dịch Thanh lái xe đưa cô về phòng trọ, lúc gần đi thì quay sang hỏi cô.

“Ngày mai tôi sẽ gọi điện thoại cho anh.” Cô mở cửa xe ra.

“Không, tôi sẽ gọi cho em” Bùi Dịch Thanh nói.

Sau khi hai người chia tay, cô bước lên lầu. Trời tối đen như mực, cô mò mẫm đi được tới cửa. Vừa bật được công tắc đèn thì chuông điện thoại di động chợt vang lên, cô theo bản năng ấn nút nghe điện thoại: “Alo?”

“Đồng Đồng, là anh! Anh đang ở Thanh Thai.”

Trì Linh Đồng sững người, không phải là ảo giác, thật sự là anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Chương 9

Edit: Thiên Kết

Không phải tất cả các duyên phận đều là tuyệt vời.

Trì Linh Đồng cầm điện thoại bấm số, dường như cô cùng Hi Vũ đã sáu năm không gặp nhau.

Chia tay khi tốt nghiệp trung học, hai người đều nói cả đời sẽ không gặp nhau nữa, nước giếng không phạm vào nước sông. Nhưng đến khi học Đại học năm thứ ba thì Hi Vũ lại phá vỡ ước định này, ba bốn tháng đầu thì là gọi điện thoại, một năm sau đó lại đổi thành nhắn tin.

Mỗi lần như vậy, Trì Linh Đồng đều khéo léo nhắc nhở anh ta tuân theo ước định, là bạn bè thì sẽ không chia tay, nếu đã chia tay thì sẽ không còn là bạn bè nữa. Hai người luôn có một người không tuân theo, một người thì luôn không nhẫn nại được mà cúp máy, về sau hai người dần dần không quấy rầy đối phương nữa.

Hai người từ năm lớp 10 đã là bạn học, Hi Vũ có diện mạo trung bình nhưng thành tích học tập rất tốt nên khiến cho người khác rất ghen tỵ. Ở trường cả ngày đều tỏ vẻ kiêu ngạo khiến cho không ít người cảm thấy chán ghét. Rất nhiều người không ưa anh ta và mong chờ sẽ có một hiệp nữ xuất hiện thu phục anh ta. Trì Linh Đồng là một hiệp nữ như vậy, ở trước mặt cô Hi Vũ dường như chỉ là con số không mà thôi.

Nhưng con gái thì đều giống nhau, tình cảm lúc nào cũng dạt dào hơn, cho nên chuyện học tập chỉ còn là thứ yếu.

Lúc đó Trì Linh Đồng có mái tóc ngắn dày dặn, chỉ chạm tới cằm, đuôi tóc vểnh lên hơi xoắn tự nhiên. Lông mi dày cong vút trên đôi mắt đen láy. Cô có dáng người cao ráo, khuôn ngực nhỏ đang trong thời kỳ trở mã, giống như một quả hạch đào ngượng ngùng mà cứng rắn, trên thân thể đã mơ hồ hiện ra những đường cong. Đầm Trần mưa áo ngực cho cô, lần đầu tiên mặc cô đã bị Không Tước liếc mắt một cái phát hiện ra.

“Cậu xem, tó cũng có mặc đây này.” Không Tước nháy nháy mắt với cô.

Cô chú ý vào cổ áo đồng phục của Không Tước, liền nhìn thấy hai sợi dây áo ngực màu hồng nhỏ xinh như hai sợi dây đeo trang sức được cột thành nơ con bướm ở phía sau cổ.

Cô nhìn thấy loại áo ngực như vậy thì cảm thấy rất thích thú. Không Tước dường như nhìn ra tâm tư của cô liền thì thầm vào tai cô: “Sau khi tan học tớ dẫn cậu đi mua.”

Không Tước đối với những nơi mua bán đồ trang sức, cùng với tiệm bán quần áo của thiếu nữ ở Tân Giang thì thuộc như lòng bàn tay. Trì Linh Đồng ngoan ngoãn đi theo sau lưng Không Tước, cô phát hiện sau khi lớn lên thì ra thế giới này lại đầy màu sắc sống động như vậy.

Cô dần dần trở nên yêu thích những nơi như này, vì vậy mà thành tích học tập cứ dần dần bị giảm sút. Trì Minh Chi bị giáo viên chủ nhiệm mời lên trường để phân nân thì không dám tin được thành tích của con gái mình ngày càng tụt dốc. Đầm Trần cũng vội vã trở về, bà biết ở tuổi này của cô thì không thể la mắng ép buộc được vì vậy hai người tìm Trì Linh Đồng bình tĩnh mà nói chuyện, bà nói chỉ cần cô học hành tiến bộ, cải thiện thành tích thì những chuyện khác bà cũng có thể thoải mái với cô.

Trì Linh Đồng cũng ngoan ngoãn nghe theo, ở kỳ thi tiếp theo cũng nhảy một cái lên vị trí số hai nhưng so với Hi Vũ cô vẫn còn cách khá xa. Trì Linh Đồng cô vốn là không ôm chí lớn, trong lòng chỉ muốn chơi đùa, vì vậy cô leo lên được vị trí thứ hai cũng không muốn cố gắng thêm nữa.

Bạn học trêu chọc Hi Vũ so sánh anh ta với Trì Linh Đồng.

Hi Vũ ngoài mặt tỏ ra bình thường nhưng trong lòng thì rất tức giận. Dù anh ta có cố gắng như thế nào cũng vẫn bị Trì Linh Đồng theo sát.

Hi Vũ giống như sống dưới cái bóng của Trì Linh Đồng. Đối với cô anh ta hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, với cô tuyệt đối không có cảm tình tốt đẹp.

Năm lớp 12, trong lớp đột nhiên nổi lên phong trào yêu đương. Giống như ngày tận thế sắp tới trước mắt, mọi người đều tìm kiếm tình yêu cho mình. Không Tước cũng đồng thời hẹn hò với ba bạn học nam, sau mỗi lần hẹn hò đều đem sự tỉnh kẻ tí mị lại cho Trì Linh Đồng nghe.

Trì Linh Đồng giống như quân sư, vì cô ấy mà đánh giá từng bạn học nam nhưng bản thân thì lại không để ý đến chuyện tìm kiếm người yêu.

Hi Vũ là con người mắt cao hơn đầu, nhìn khắp lớp học chỉ thấy những bạn nữ bình thường.

Cuối cùng trong lớp cũng chỉ còn anh ta cùng Trì Linh Đồng là độc thân mà thôi.

Có bạn học đoán rằng hai người bọn họ đang yêu nhau nhưng chỉ là yêu trong âm thầm. Lời này vừa được phát tán ra liền trở thành một trận cuồng phong đến cả giáo viên cũng có thể nghe thấy. Hai người đều là học sinh trọng điểm của thầy cô, vì vậy trong thời khắc mấu chốt này không thể lan man qua những chuyện khác. Giáo viên nói bóng gió là sẽ tìm hai người để nói chuyện.

Hai người gặp mặt nhau thì đều tỏ ra khó chịu, bên ngoài thì cười nói vui vẻ nhưng trong lòng thì thầm ước đừng gặp mặt nhau còn hơn.

Hi Vũ trong tình thế bị ép buộc cũng dần dần chú ý đến Trì Linh Đồng, động lòng lúc nào mà không hay. Anh ta cảm thấy, nếu Trì Linh Đồng trở thành bạn gái của anh ta thì cũng không coi là mất mặt lắm.

“Nếu không chúng ta hãy thuận theo lòng mọi người, hy sinh một lần vậy.” Nắm bắt được cơ hội anh ta liền ngăn Trì Linh Đồng đang bước từ trong phòng học đi ra mà nói.

Trì Linh Đồng chớp chớp đôi mắt nẩy cái: “Được.”

Hai người cứ như vậy giống như bao đôi tình nhân khác, ở trong giông bão, áp lực mà nắm chặt tay nhau.

Mặc dù là bị ép buộc nhưng với một người chưa từng biết yêu là gì thì vẫn rất là ngọt ngào, vui sướng.

Nhưng tài tử cùng giai nhân thường không có kết thúc đẹp. Trì Linh Đồng là người phóng khoáng, tùy ý còn Hi Vũ lại là người nghiêm khắc, không chỉ là trên phương diện học tập mà còn trên những phương diện khác nữa. Vì vậy anh ta cũng đòi hỏi rất cao ở tình yêu.

Bất luận là ở vấn đề gì hai người cũng chưa bao giờ có chung quan điểm, luôn luôn mâu thuẫn với nhau.

Trì Linh Đồng cảm thấy Hi Vũ giống như những nhân vật trong tiểu thuyết hơn nữa là người của năm sáu chục năm của thế kỷ trước, loại tiểu thuyết không quá thành công.

Anh ta đem công việc phân chia ra rạch ròi, đem mình thành hình mẫu thời đại. Trì Linh Đồng nói với Không Tước anh ta chắc chắn sẽ trở thành Lỗ Phồn Sâm của thế kỷ mới, mà đặc biệt chỉ có hơn chứ không kém.

Cô đem tấm ảnh duy nhất hai người chụp chung ra để trên bàn, rồi tự mình rút ra kết luận rằng mình không xứng với người xuất sắc như vậy. Anh ta là đại bàng còn cô chỉ là chim yến. Cô không thể cứ níu mãi chân anh ta.

Nhưng kỳ thi tốt nghiệp lại gần tới cô đành đem ý định này giấu trong lòng. Cô tính sau khi thi xong cô sẽ đem quyết định này nói ra.

Hai người cũng cố gắng hết sức, đến buổi tối thứ mười. Cô cùng Hi Vũ đi dạo bên bờ sông. Cô mặc một chiếc đầm trắng có viền hoa, Hi Vũ vừa nhìn thấy ánh mắt liền sáng lên, giọng nói cũng trở nên khàn khàn.

“Đồng Đồng, anh muốn hôn em.” Anh ta đưa mặt sát lại.

Trì Linh Đồng bị hù dọa, sợ đến nỗi bước lùi về phía sau: “Nam nữ thụ bất thân.”

“Em là vợ tương lai của anh, cũng không phải là người ngoài.” Anh ta mang một chút dụ dỗ nhìn về phía cô, lòng bàn tay cũng đồ mồ hôi vì khàn trương: “Trong lớp chúng ta cũng có rất nhiều bạn học đã từng hôn nhau. Chúng ta cái gì cũng giỏi hơn họ, vậy tại sao ở điều này lại chịu thua?”

“Tôi tình nguyện chịu thua.” Trì Linh Đồng lắc lắc đầu.

Hi Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ở dưới ánh trăng đều đã trắng bệch ra thì không dám đến gần: “Vậy sau khi chúng ta đi Bắc Kinh, em sẽ cho anh hôn chứ?”

“Tôi không có ý định sẽ đi Bắc Kinh.”

Hi Vũ híu hắt, âm thanh trầm xuống giống như tức giận: “Em không cùng tôi đi Bắc Kinh? Vậy em muốn đi đâu với ai?”

“Tôi sẽ ở Tân Giang này.”

Hi Vũ thờ phào nhẹ nhõm: “Trường đại học ở Tân Giang sao có thể so sánh với Bắc Kinh được. Nếu em không thi đậu Bắc Đại thì cũng có thể chọn một trường chính quy nào đó.”

“Tôi không có hứng thú với trường Bắc Đại.”

“Em có phải không muốn ở cùng một chỗ với tôi đúng không?” Hi Vũ bi thương, giận dữ uy hiếp nói: “Nếu em không đi Bắc Kinh vậy chúng ta chia tay đi.”

Lời nói vừa đúng ý muốn trong lòng Trì Linh Đồng.

“Tôi cũng không có ý định cùng anh kết hôn.”

Hi Vũ ngạc nhiên tròn to đôi mắt, kèm theo đó là tiếng thờ đóc: “Em có suy nghĩ kỹ trước khi nói ra câu này hay không?”

“Dĩ nhiên, tôi rất nghiêm túc.”

Hi Vũ ngẩng đầu cười nhạt một tiếng: “Trì Linh Đồng tôi nói cho cô biết, đàn ông ưu tú như tôi không phải là dễ gặp. Tôi hiện tại cho cô một cơ hội, cô chắc chắn không cùng tôi đi lên Bắc Kinh?”

Trì Linh Đồng mạnh mẽ nhìn anh ta: “Không đi.”

Hi Vũ đứng im nhìn cô không dưới mười phút, sau đó dùng giọng điệu nghiêm nghị nói: “Trì Linh Đồng, chúng ta chia tay.” Giọng nói vô cùng ngang ngược, kiêu căng.

Nói xong, anh ta xoay người bỏ đi, bóng lưng thẳng tắp.

Trì Linh Đồng vốn nhất gan, không có dũng khí đuổi theo anh ta.

Ở bờ sông từ biệt, từ đó núi cao sông dài, hai người mặc dù thi cùng thành phố nhưng cũng không hề có gặp mặt lại. Họp mặt bạn bè, anh ta tới thì cô không đi, cô tới thì anh ta sẽ không đi.

Có lần cô gặp mẹ anh ta, bà bảo cô ghé qua nhà chơi, còn nói Hi Vũ đã nhận được giấy báo trúng tuyển của đại học.

Mà Hi Vũ cũng tìm hiểu thông tin về cô thông qua Không Tước.

Trì Linh Đồng sau khi nghe tin về anh ta chỉ cười suông một tiếng, còn Hi Vũ sau khi nghe tin về cô thì lạnh nhạt không tỏ vẻ gì.

Tin tức của Hi Vũ mà Trì Linh Đồng nghe được đều là từ chỗ của Khổng Tước, cái gì mà Chủ tịch hội học sinh, Thư ký đoàn ủy..... Nhảy lớp thi nghiên cứu rồi đến Văn phòng chính phủ Tân Giang, hiện tại thì đang học chuyên sâu ở trường Đảng trung ương. Một thời gian nữa sẽ là một dự bị trung ương ủy viên.

Năm thứ ba của đại học Hi Vũ bất ngờ liên lạc lại với cô, nghe anh ta giới thiệu cô thoáng sững sờ.

“Tôi có người yêu mới rồi.” Hi Vũ đắc ý nói.

“Anh cũng đâu cần thiết phải nói với tôi điều đó. Nếu như anh có làm đám cưới thì nhớ mời, tôi sẽ đi.”

“Trì Linh Đồng em thật là ngạo mạn, trong lòng sợ là cũng đầy chua xót đúng không? Tôi nói cho em biết, người yêu của tôi nói ở cạnh bên tôi thì ngày nào cũng là ngày Lễ tình nhân. Chỉ có em là không biết trân trọng.”

“Tôi cũng không phải là thuyền trưởng Jack, đi khắp nơi trên thế giới tìm kiếm báu vật, thì làm sao mà biết trân trọng đồ vật quý báu, bye bye.”

“Không cho phép cô được cúp điện thoại. Trì Linh Đồng, bạn gái tôi hiện tại muốn tài năng có tài năng, muốn dung mạo có dung mạo, tóc đen mượt mà, da thịt mịn màng, đôi mắt đen láy như nước hồ thu, điểm nào cũng hơn cô mười phần.”

“Chúc mừng anh, thôi tôi cúp máy.” Trì Linh Đồng không nói gì nữa cúp điện thoại.

Điện thoại cứ như vậy đều đặn một quý gọi đến một lần. Anh ta đầu tiên sẽ hạ hệ thông báo thành tích vĩ đại của mình sau đó sẽ khoe khoang bạn gái xinh đẹp của mình động lòng người ra sao. Mới đầu Trì Linh Đồng còn nhẫn nại lắng nghe sau này lại cảm thấy chán nên không nhận được mà bắt đầu giễu cợt, mỉa mai để cho anh ta biến mất. Nhưng Hi Vũ lại giống như một loại cỏ dại, càng bị chà đạp thì lại càng mọc mạnh mẽ trở lại.

Anh ta có đôi lúc cũng hẹn cô gặp mặt nhưng đều bị cô từ chối.

Trì Linh Đồng càng cảm thấy mình năm đó thật là sáng suốt khi quyết định chia tay. Nếu như cô cùng với Hi Vũ ở cạnh bên nhau đến trọn đời thì chắc cũng chỉ là bên ngoài thì tô vàng nạm ngọc nhưng bên trong thì thối rữa mục nát. Thật đúng là bất hạnh khôn lường.

“Trường Đảng trung ương mới mở cơ sở ở Thanh Thai hả?” Trì Linh Đồng hỏi.

“Không phải, tôi theo vợ tương lai tới đây nghỉ phép. Cô có rảnh không? Chúng tôi mời cô ăn cơm.”

Trì Linh Đồng bĩu môi, nghĩ thầm trong lòng không biết con gái nhà nào mà không có con mắt nhìn người như thế.

“Đây là chỗ của tôi, để tôi mời hai người đi.”

“Nào có đạo lý để phụ nữ trả tiền, đây là.....”

Trì Linh Đồng liếc mắt cắt đứt lời anh ta: “Là Khổng Tước cùng bạn trai của cậu ấy mời, các người chỉ là được thom lây, không nên quá để bụng.”

“A, Khổng Tước cũng ở Thanh Thai?”

“Ngày mốt sẽ bay tới đây.”

“Trì Linh Đồng.....”

“Cái gì?”

Hi Vũ cười khô khốc một tiếng: “Cũng có lúc tôi thật nhớ em.”

Trì Linh Đồng không nhận được rung mình một cái: “Loại suy nghĩ này của anh làm người ta không rét mà thấy run.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10

Trì Linh Đồng thoải mái khoác lên mình bộ đồng phục, đi dọc theo đại sảnh vào công ty, trên mặt lộ rõ vẻ khoan khoái sau một giấc ngủ ngon. Máy đồng nghiệp đứng chờ trước cửa thang máy thấy cô đều hồ hởi gật đầu chào. Thấy vậy cô liền mỉm cười chào lại.

Thang máy dừng một lúc ở tầng của Nhạc Tĩnh Phương, giống như bị mắc kẹt ở đó, một hồi sau mới từ từ di chuyển xuống.

Cửa thang máy vừa mở, đã thấy đáng vẻ nghiêm nghị của thư ký Nhạc đồng với vẻ mặt âm trầm từ bên trong đi ra, đối với ánh mắt dò xét của mọi người thì chỉ im lặng, coi như không nhìn thấy.

Vị thư ký này là do bố của Nhạc Tĩnh Phương đưa đến công ty làm việc, cũng coi như có chút vị thế. Nhưng giờ lại thấy cô ta mang vẻ mặt như vậy, mọi người bất giác tự hiểu rằng trong công ty hiện giờ đang có biến.

Trong nháy mắt, ai ai cũng cảm thấy mây đen ở đâu ừ ừ kéo đến, sấm chớp nổ đùng đoàng trên đỉnh đầu, phía trước chắc bão táp không hề nhỏ.

Phòng thiết kế im lặng đến đáng sợ, mấy nhà thiết kế chăm chú nhìn vào màn hình máy tính nhưng ai nấy đều lộ rõ vẻ mặt nặng nề.

Trì Linh Đồng rón rén đi tới, nhìn về phía Trần Thần. Trần Thần nhún vai, bộ dạng cũng ngờ ngác chẳng khác cô là bao.

Đột nhiên điện thoại nội bộ của Trần Thần réo lên như tiếng chuông thất kinh giữa đêm. Trần Thần nhìn thấy số điện thoại là của văn phòng Nhạc Đồng, vẻ mặt lập tức xám ngoét lại. Cả phòng đều nín thở lắng nghe.

"Linh Đồng, Nhạc Đồng kêu hai chúng ta cùng đến phòng làm việc của chị ấy." Trần Thần vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng các đồng nghiệp khác âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trì Linh Đồng gạt đầu một cái, nhanh chóng lấy ra một cái gương nhỏ soi xét chính trang thật cẩn thận một lượt.

Nhạc Tĩnh Phân đeo một cặp kính to ngồi sau bàn làm việc, vừa mở miệng đã cất lên âm thanh khàn khàn, giọng mũi lại rất nặng.

"Hai giờ chiều nay khách sạn Hải Thiên ở thành phố Ninh Dương có buổi tiếp đón các doanh nhân, mục đích chính là để kêu gọi đầu tư vào bất động sản. Buổi chiều hai người đi theo Phó Tổng đến đó, có nội dung gì thì ghi chép lại rồi về viết báo cáo cho tôi."

Ánh mắt của nữ vương dường như còn có chuyện gì, định đưa tay chỉnh lại kính nhưng vừa chạm vào gọng đã nhanh chóng rút tay trở về.

"Nhạc Đồng, còn chuyện gì nữa sao?" Trần Thần hỏi.

Nhạc Tĩnh Phân xua xua tay, "Không có! Chỉ cần chú ý buổi hội thảo chiều nay là được. Thôi hai người về phòng đi!"

Ra khỏi phòng làm việc, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi yên lặng trở về. Đi đến chân cầu thang, Trần Thần quay người sang hỏi: "Linh Đồng, cô nói xem, nữ vương của chúng ta có phải bị kẻ thù hủy hoại dung nhan không, mà lại không dám đi gặp người khác? Trước giờ những buổi hội nghị thể này đều là do nữ vương trực tiếp ra tay mà."

"Có lẽ chị ấy đang bận chuyện khác!" Trì Linh Đồng nhún mày.

Trần Thần thấy Trì Linh Đồng không muốn nói nhiều đến chuyện này, liền hiểu ý ngậm miệng lại. Ở công ty, luôn cần phải chú ý giữ mồm giữ miệng, phòng ngừa tai vách mạch rừng, nếu không chết lúc nào cũng không hay.

Trì Linh Đồng lên mạng tìm hiểu bản đồ nội thành của thành phố Ninh Dương, say mê xem xét đến quên cả giờ giấc, đến lúc nhớ ra đi ăn trưa thì cả phòng làm việc đã trống huơ không còn ai. Cô cũng chẳng vội vàng, nhà ăn của công ty có phục vụ cơm trưa, đi sớm hay đi muộn thì vẫn là suất ăn như vậy thôi. Cô đi vào nhà vệ sinh rửa tay, lúc đi ra đến cửa thì đụng trúng phải một người đang vội vã đi vào.

Vừa ngẩng đầu lên thì nhận ra là Nhạc Tĩnh Phương, nữ vương bỏ kính xuống, đôi mắt thì sưng đỏ, còn hốc mắt phía dưới tím bầm một mảng.

Trì Linh Đồng sửng sốt, miệng há ra mà không kêu thành tiếng. Thật đúng là oan trái mà.

Nhạc Tĩnh Phương dường như cũng khó xử, liền ấp úng chỉ chỉ lên trên: "Ah... uhm... Tầng trên. . . . . nhà vệ sinh đang bị hỏng."

"À, để tôi báo thợ sửa chữa lại." Cô máy móc đáp lại.

Nhạc Tĩnh Phương nhìn lướt qua cô, cô liền mau lẹ cúi đầu đi ra ngoài.

"Tiểu Trì, không nên nói chuyện lung tung bên ngoài!" Nhạc Tĩnh Phương ở phía sau lăm bầm nhắc nhở.

"Dạ được!" Trì Linh Đồng trả lời rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để Nhạc Tĩnh Phương nghe thấy.

Suốt bữa cơm cô thỉnh thoảng lại nghĩ tới việc gặp Nhạc Tĩnh Phương hồi trưa mà không khỏi băn khoăn, nghi ngại một chút là đã đến giờ đi tới hội nghị.

Trên đường đi, Trần Thần lái xe, Trì Linh Đồng ngồi ghế bên cạnh. Phó tổng đã lái xe đi trước, hẹn gặp hai người trước cửa hội nghị.

"Linh Đồng, tôi suy nghĩ hơn nửa ngày, cảm thấy nữ vương hôm nay biểu hiện rất lạ lùng, nhất định không phải liên quan đến công việc, mà là chuyện cá nhân." Trần Thần rất thần tượng Sherlock Holmes, mọi việc diễn ra đều rất thích suy luận.

"Chị ấy thì có thể có chuyện cá nhân gì chứ? Không lẽ là ngoại tình?"

Lời này thốt ra quá đổi kinh thiên động địa, Trần Thần thiếu chút nữa là vượt đèn đỏ. Anh phanh xe kít một phát, khiến Trì Linh Đồng theo quán tính mà đụng ngay đầu vào tấm kính phía trước đánh "Cốp" một tiếng.

Trì Linh Đồng chỉ kịp hét lên một tiếng thất thanh mà chưa kịp đưa tay che đầu lại. Trên đầu cô giờ là cả một bầu trời sao đang quay vòng vòng. Đau đến nỏ đom đóm mắt, thiếu chút nữa là vỡ cả đầu rồi ấy chứ. Mấy hôm trước cái gáy mới đỡ đi chút, giờ thì trước trán lại xuất hiện thêm một cục. Sao dạo này cô hay gặp phải họa diệt thân thể cơ chứ?

"Linh Đồng, cô không sao chứ?" Trần Thần sợ đến xanh mặt, vồn vã hỏi.

Trì Linh Đồng chu môi: "Đoán chừng phải ăn cơm trưa miễn phí vài lần mới không sao được."

Trần Thần cười ha ha, khởi động xe trở lại: "Linh Đồng, cô thật là đáng yêu, lại rất tốt bụng nữa. Nếu không phải là chúng ta đã quá thân nhau, tôi nhất định sẽ theo đuổi cô."

"Ngần vịn lần không nên, tôi không muốn cùng anh hẹn hò rồi lại bị mọi người cho là đồng tính đâu." Trì Linh Đồng vừa trêu chọc vừa đưa mắt nhìn lướt qua Trần Thần mà không khỏi ngao ngán, túm tóc buộc sau gáy, chiếc quần màu xanh ngọc thì bó sát vào chân.

"Thôi đi, ở thời trung cổ châu Âu, tầng lớp quý tộc họ đều mặc như vậy cả." Trần Thần thấy Trì Linh Đồng liếc mình liền cao giọng lấp liếm.

"Vây là anh sinh ra không hợp thời rồi, chia buồn chia buồn." Cô tỏ vẻ vô cùng thương cảm.

"Mà Tiểu Đồng, cô thử nghĩ xem, nếu như nữ vương mà ngoại tình thì đối tượng sẽ là người đàn ông như thế nào?"

"Chắc sẽ giống như anh vậy." Trì Linh Đồng nửa đùa nửa thật trả lời: "Chồng của nữ vương là một người đàn ông tráng kiện thô kệch, còn anh lại mảnh mai ôn hòa, hai người có khí chất hoàn toàn bất đồng với nhau. Nếu cuộc sống còn có thể lựa chọn lần nữa, chị ấy sẽ tiếp tục giẫm vào vết xe đổ hay sao? Không thể nào, chị ấy nhất định sẽ thay đổi khẩu vị của mình, đúng hay không?"

"Đi thôi, đi thôi, cái nhà cô này thật là không biết lớn nhỏ gì cả." Gương mặt Trần Thần đã biến thành màu đỏ như tôm luộc.

Trì Linh Đồng thấy vậy thì cười hã hê không ngừng vì đã trêu tức được Trần Thần. Hai người ngồi cạnh nhau, mặt mũi cùng đỏ gay nhưng lại ở trong hai trạng thái hoàn toàn trái ngược. Thật là sáng khoái a.

Hội nghị doanh nhân, hầu hết là sẽ tổ chức cả tiệc chiêu đãi, người đứng ra tổ chức sẽ phát trước các catalog tài liệu giới thiệu cho các quan khách, ở bốn phía xung quanh trưng bày các bản vẽ, người đại diện sẽ tuyên bố lí do và lời khai mạc, sau đó tiệc rượu sẽ bắt đầu. Ở phía trong hội trường, mọi người trao đổi danh thiếp, tự giới thiệu rồi cùng nhau nói chuyện, bàn luận và đưa ly chúc tụng nhau.

Các nam nữ phục vụ đều là những người ưa nhìn, mặc gilê đen ở ngoài áo trắng, cổ đeo nơ bướm, đỡ cái khay để ly rượu trên một tay, đi qua lại giữa các vị khách. Màu sâm panh vàng nhạt, dâu tây đỏ tươi, quả anh đào chín mọng, socola béo ngậy làm trắng miệng, còn có những lát cá hồi cắt mỏng đẹp để xếp đều tẩm ướp trên khay đựng hình tròn.

Những buổi tiệc như thế này, Trần Thần đã đi theo Quản lý bộ phận thiết kế tham gia được vài lần, nên có rất nhiều kinh nghiệm, biết rằng đầu tiên nên đi tìm những người mình quen biết, sau đó nhờ bọn họ dẫn đi làm quen với những người khác.

Anh nhanh chóng lẩn vào tốp người ở giữa, tấm tía ngay được vài người đã quen, liền lấy một ly sâm panh từ chỗ người phục vụ, thể hiện ra sự ôn nhu cùng một nụ cười đắc ý, tiến ra chào hỏi.

Trần Thần nhận ra mấy vị đàn anh tốt nghiệp cùng trường đại học, họ đều làm trong các công ty kiến trúc hay thiết kế ở Thanh Thai, cũng coi như là đồng nghiệp cùng ngành với Trần Thần. Nhìn chung các công ty bất động sản giống như Thái Hoa hay Hằng Vũ mà có bộ phận thiết kế riêng tương đối ít, thông thường khi nhận được công trình thì những công ty kia đều ủy thác phân công việc đó cho công ty thiết kế làm.

Trong mắt các công ty thiết kế, Hằng Vũ và Thái Hoa đều là các công ty danh giá của Trung Quốc, là bạn hàng tốt nhất. Công ty bất động sản thường thu về được khoản lợi nhuận kék sù, nhưng thực lực kinh doanh thì không phải công ty nào cũng có. Hiện giờ, phần lớn các đại gia bất động sản đòi đầu, người thì ngồi tù, kẻ thì phá sản. Tính đến thời điểm này cũng chẳng còn mấy công ty thời kỳ đó còn trụ lại, trong đó có Hằng Vũ cùng Thái Hoa.

Trần Thần lại đang làm việc trong Thái Hoa, không tránh được sẽ trở thành cái gai trong mắt người khác.

Không đợi Trần Thần mở miệng, một học trưởng lạnh lùng quét mắt nhìn anh một cái, "Thái Hoa các cậu không chỉ để nước phù sa không chảy ruộng ngoài, mà bây giờ còn chạy đến nơi này giành nghiệp vụ, rốt cuộc có để cho chúng tôi một con đường sống nữa hay không đây?"

Trần Thần vội cười bào chữa: "Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, mục đích đến đây của tôi và các anh khác nhau mà."

"A, vậy chẳng lẽ mục đích của cậu là của người đẹp?" Một học trưởng khác mỉa mai, đánh giá Trần Thần. "Không biết người đàn ông nào có thể khiến cậu Trần Thần đây xiêu lòng?"

Mấy người khác nghe vậy cũng hòa nhau cười ha ha.

Trong lúc nói chuyện, một người nghiêng mặt thì thầm, "Frank của Hằng Vũ, cậu cảm thấy như thế nào? Anh ta rất có phong cách đấy chứ."

Trần Thần chẳng lo ngại xấu hổ, nghe vậy vội nhìn sang. Trong lòng anh, Frank vẫn luôn là người mà anh thần tượng, nhưng đáng tiếc mới chỉ được nghe tên chứ chưa có dịp gặp mặt.

"Đó chính là Frank?" Trần Thần thấy một bóng lưng đang đứng bên cạnh Trì Linh Đồng. Trì Linh Đồng quay mặt về phía này, miệng nhồm nhoàm nhai điểm tâm, vừa lấy tay phui phui vụn bánh trên miệng, vừa không ngừng gật đầu mỉm cười.

"Rất tuần tú!" Người đồng môn nhếch miệng cười đầy ẩn ý.

Trần Thần nhú mày, bước nhanh về phía Trì Linh Đồng.

"Đúng là xấu tính quá mà, có tài nguyên cũng không cùng nhau hưởng." Vừa bước đi Trần Thần vừa nghĩ thầm trong đầu.

"Linh Đồng!" Trần Thần dịu dàng khẽ gọi một tiếng.

Đây là lần đầu tiên Trì Linh Đồng tham gia tiệc rượu, cô cũng không có người quen biết, nhìn Phó tổng của mình cùng Trần Thần bận rộn đi tiếp chuyện, nên cô dồn hết sự chú ý vào món chocolate khai vị trên bàn tiệc. Cô rất kén ăn, những riêng với chocolate thì ăn bao nhiêu cũng được. Lấy một miếng, nhai nhai cảm nhận hương vị, rồi lại lấy thêm miếng nữa. Trì Linh Đồng nhét đầy một miệng chocolate, rồi lơ đãng ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt kì dị của Bùi Dịch Thanh.

Ôi giật mình! Cô chẳng kịp nghĩ ngợi vội vàng nuốt xuống, thiếu chút nữa thì chết ngẹn. Vẫn chưa nuốt hết thì Bùi Dịch Thanh đã đi tới trước mặt cô, hướng về phía cô giờ ly rượu lên.

"Xin chào, Bùi Tổng." Cô ú ớ chào một câu nghe không rõ, mặt nhăn nhó nhìn mấy người phục vụ, xem có ai bưng khay đồ uống qua hay không.

"Muốn lấy một ly sâm panh sao?" Bùi Dịch Thanh nhìn thấy cô như vậy, khóe miệng khẽ cong lên.

"Không cần, không cần, tôi uống cái này được rồi." Cô mặt mày hớn hờ, thấy một người phục vụ bê khay nước chanh tới, liền vội lấy ra một ly, uống một ngụm lớn, cuối cùng điểm tâm cũng an toàn nằm hết vào trong bụng.

"Đề nghị của tôi cô suy nghĩ đến đâu rồi?" Bùi Dịch Thanh hơi nghiêng người, tránh đường cho một đôi nam nữ đi qua.

Trì Linh Đồng còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã thấy Trần Thần từ phía sau Bùi Dịch Thanh hí mắt lại bước tới.

"Vị này là...?" Trần Thần lịch sự hỏi.

"Xin chào, tôi là Frank của Hằng Vũ." Bùi Dịch Thanh đưa tay ra phía trước.

"Hân hạnh, hân hạnh." Trần Thần bắt lấy tay anh, kích động không thôi, "Tôi là Trần Thần của Thái Hoa, là đồng nghiệp của Linh Đồng."

Bùi Dịch Thanh nheo mắt ẩn ý, cười nhạt: "Nếu như anh không phiền, tôi có thể nói chuyện riêng với cô Trì được không?"

Trần Thần ngẩn ra, nhìn qua Trì Linh Đồng một lát, "Dĩ nhiên rồi! Lát nữa gặp lại!"

Trì Linh Đồng không nói không cười, nhìn Trần Thần không cam tâm quay người đi, trong lòng có chút buồn bực với Bùi Dịch Thanh vì sự vô lễ ngạo mạn của anh.

"Tại sao anh không giới thiệu rõ thân phận thật của anh ở đây? Như vậy có phải sẽ làm cho đại sảnh này càng trở nên ngời sáng hay không?"

"Ở những nơi như thế này nếu dùng thân phận Frank sẽ thuận tiện hơn Bùi Dịch Thanh rất nhiều." Bùi Dịch Thanh ung dung trả lời.

"Vậy lấy thân phận Bùi Dịch Thanh giới thiệu ở chỗ này sẽ làm anh bị mất giá à?" Cô không khách khí tiếp tục chất vấn.

"Nếu đến nơi này với thân phận là CEO của Hằng Vũ thì tất nhiên sẽ không nghe được điều tôi cần nghe, không thấy được những điều tôi cần thấy. Cô Trì, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu."

"Câu trả lời của tôi chỉ một chữ: KHÔNG."

"Tôi có thể biết tại sao không?"

"Tôi chỉ là một nhân viên của Thái Hoa, cũng không phải con cưng của Thái Hoa, anh không cần vì tôi mà phải tốn nhiều công sức như vậy đâu."

Bùi Dịch Thanh nở nụ cười: "Thực ra có phải là cô không dám nhận hạng mục Đài truyền hình này, sợ không thể thiết kế ra tác phẩm xứng tầm hay không?"

"Ừ." Trì Linh Đồng thần nhiên gật đầu, không hề bị ảnh hưởng bởi chiêu khích tướng của anh, "Đúng thế, năng lực tôi có hạn."

"Cô xem cô kia, mình gai lại lộ ra rồi!" Bùi Dịch Thanh bật cười lắc đầu, "Nếu vừa rồi tôi nói với đồng nghiệp của cô tôi là Bùi Dịch Thanh, tôi sợ anh ta sẽ hiểu nhầm rằng tôi ở đây là để đào góc tường nhà người ta. Còn về việc bảo anh ta để chúng ta nói chuyện riêng thì không lẽ cô muốn anh ta đứng một bên ở chỗ này nghe chúng ta nói chuyện sao?"

Trì Linh Đồng chột dạ, mặt đỏ lựng, cặp lông mi dài tuu nguỉu rũ xuống.

"Tôi ở đây cũng khá lâu rồi, rượu cũng đã uống không ít. Chúng ta tìm một chỗ uống cà phê đi, trong xe tôi còn có bản vẽ Đài truyền hình, cô thực sự không muốn nhìn qua một chút à?"

"Tôi . . . ." Trì Linh Đồng ngập ngừng.

"Người đồng nghiệp của cô đang mãi nói chuyện phiếm, lúc này không đi thì đợi đến bao giờ nữa?" Bùi Dịch Thanh đặt ly rượu xuống mặt bàn, dẫn đầu đi về phía cửa ra vào.

Trì Linh Đồng do dự một chút, hơi nhếch môi, khi anh biến mất ở cửa thì mới nhấc chân đi theo.

"Quán cà phê của khách sạn Hải Thiên cũng không tệ, ở ngay tầng dưới." Bùi Dịch Thanh đứng ở đầu cầu thang đợi cô, hai người cùng đi xuống lầu, "Cô vào trước đi, tôi xuống xe lấy bản vẽ."

"Được rồi!"

Bùi Dịch Thanh đưa Trì Linh Đồng đến cửa quán cà phê, rồi đi thang máy xuống bãi đậu xe.

"Tiểu thư, cô đi mấy người?" Trong tiếng nhạc phiêu lãng của đàn hạc, một nhân viên phục vụ mặc váy kiểu tây đi về phía Trì Linh Đồng.

"Hai người!" Trì Linh Đồng vừa ngược mắt lên bỗng ngây người mất mấy giây. Cô nhìn thấy chồng của Nhạc Tĩnh Phương đang ngồi cùng với quản lý tài vụ Ngô của công ty ở trong góc, hai người ngồi đối diện nhau. Nhìn về mặt của bọn họ thì hình như đang tiến hành một cuộc giao dịch bí hiểm nào đó.

Trì Linh Đồng theo bản năng quay người lại ngay lập tức.

"Tiểu thư, mời qua bên này!" Nhân viên phục vụ mỉm cười khom người đưa tay mời dẫn đường.

Trì Linh Đồng lắc đầu, "Xin lỗi, tôi có việc đột xuất." Nói xong cô vội vàng bước ra ngoài. Đúng lúc đó trong góc phòng kia có người quay mặt ra, vừa vận nhìn thấy bóng lưng của Trì Linh Đồng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11

Edit: Nguyên Nguyên

"Sao lại đến đây?" Bùi Dịch Thanh cầm laptop ở trong xe ló đầu ra, đóng cửa xe lại, quay người lại nhìn Trì Linh Đồng đứng trước bãi đỗ xe hết nhìn đông rồi nhìn tây, giống như con cừu con bị lạc đường. Anh cười, đưa tay vẫy vẫy.

Trì Linh Đồng chạy chậm lại: "Khách sạn người đến người đi, không thể ổn định tinh thần để nói chuyện. Chúng ta đổi chỗ khác đi."

"Được." Bùi Dịch Thanh đem laptop bỏ vào hàng ghế sau, sau đó anh mở cửa ghế lái phụ: "Xin mời!"

Xe rời khỏi khách sạn Hải Thiên, dọc theo đường lớn cây ngô đồng nở hoa hai bên, xe ngừng lại phía trước một quán cà phê nho nhỏ.

Bảng hiệu màu cà phê sẫm, chữ Hoa xinh đẹp "Ca Phi Shop", cửa sổ sát đất trong suốt và ghế sofa màu vàng sáng, còn chưa bước vào thì không khí mát mẻ phả vào mặt. Nhân viên phục vụ mỉm cười mở cửa ra, cúi đầu chào: "Chào mừng quý khách."

Hai người ngồi gần sofa sát đất, Bùi Dịch Thanh đặt laptop lên mặt bàn lót vải hoa văn nhỏ. Trì Linh Đồng gọi một ly cà phê, Bùi Dịch Thanh muốn một ly cà phê đen.

Trong tiệm rất ít người, rất nhanh cà phê được bung lên, nhân viên phục vụ cười nói: "Xin mời dùng."

Bùi Dịch Thanh lễ độ nói lời cảm ơn, anh mở laptop ra, Trì Linh Đồng di chuyển ngồi vào ghế sofa cạnh anh.

“Đây là bản vẽ phác thảo Đài truyền hình, có nhiều chỗ cần sửa lại. Cô xem qua một chút đi.”

Bùi Dịch Thanh tìm tập văn kiện, mở bản vẽ ra, quay màn hình về phía Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng mở từng tấm ra xem, rất lâu cũng không mở miệng. Lúc này, cô đang hết sức chuyên tâm, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc. Bùi Dịch Thanh bưng ly cà phê lên, anh nhìn màn hình, rồi lại nhìn cô, khóe miệng bất giác cong lên, nhưng sau đó anh thu hồi lại nụ cười, cảm thấy bản thân có hơi kỳ lạ.

“Bùi tổng, về khu vực Cổ Thành này, có vài trụ sở điện ảnh và truyền hình, các người có thể mượn thêm, tôi không có ý kiến gì, tiếp đó là khu dân tộc thiểu số.....Anh xem, ở chỗ này, nhà của dân tộc Thái được dựng trên một cái cột, sàn nhà khô thoáng, chia làm ba phòng, không hẳn là lầu trức thuần túy. Còn nơi ở của tộc Bạch lại có ba phòng ngủ chung một vách tường, mái nhà giống như cò tai dài chừng bốn đến năm mét, sân rộng lớn, đa số nhà người ta đều có thiết kế bồn hoa, trồng cây son trà, quả lựu, hoa quế và cây cảnh, trên đầu chái nhà đều yêu thích tranh sơn thủy, hoa điều, hoa văn cá và sâu bọ, người ở đây đều không biểu hiện ra ngoài.”

Trì Linh Đồng nhíu mày, lại nhìn vài tờ bên dưới, rồi lắc đầu: “Tôi đã tới An Huy ba lần rồi, không giống như thế này. Năm đó, Huy Thương còn đọc bá thiên hạ thì mọi người đều thích xây lầu phong thủy kiểu bức tường trên nóc nhà, khiến tường rào như tường thành, tựa như có từng lầu đài nhỏ.”

Cô ngẩng đầu, chống lại ánh mắt thâm thúy của Bùi Dịch Thanh: “Không phải tôi quá soi mói, nhưng đúng là không đạt yêu cầu!”

Bùi Dịch Thanh chậm rãi lắc đầu: “Quả thật tôi không tìm lắm người, sao cô hiểu được nhiều như vậy?”

“Học tập tốt, mỗi ngày đều nhìn về phía trước nha!” Cô khôi phục lại vẻ hoạt bát: “Dùng sổ ghi chép lại, nên đã chuẩn bị từ lâu, người chậm chạp cần phải lo trước!”

“Nếu cô ngu ngốc thì trên đời này sẽ không có người nào thông minh cả.” Anh biết cô là thiên tài ngành thiết kế, nhưng không thể tưởng tượng được cô nỗ lực như thế. Chương trình giảng dạy ở Học viện Công nghệ Trung Quốc không có môn “Dân Cư Trung Quốc”. Trình độ cô cao như vậy chứng tỏ đã rất cố gắng học tập và bổ sung kiến thức.

Trì Linh Đồng vẫn cho rằng trên đời này không có thiên tài thật sự, giống như trên trời không có bánh nóng, chỉ rơi xuống mưa đá thôi. Có lẽ bạn là một người trời phú không giống người thường, nhưng cũng giống như cầu vồng mà thôi, nếu không bảo vệ tốt, rất nhanh sẽ bị mất đi.

“Cảm ơn đã khen ngợi, nhưng tôi không trả công cho anh đâu. Bùi tổng, có nhiều bản vẽ thế này thì hôm nay không xem xong được đâu, có nhiều chỗ tôi cần phải tra lại tài liệu.” Trì Linh Đồng bưng latte của mình lên, thần nhiên nói.

“Tôi thu dọn văn kiện trên bàn lại, cô cứ đem bản vẽ về từ từ xem, không phải vội.” Bùi Dịch Thanh nói.

“Không tiện lắm, tôi ở chung với Nhan Tiểu Úy, cô ấy chưa bao giờ tôn trọng chuyện riêng tư của người khác. Như vậy đi, sau này chúng ta có thời gian thì hẹn ở quán cà phê này, mỗi lần xem vài tấm, được không?”

“Như vậy cũng được.” Bùi Dịch Thanh kim nén không được vui mừng gật gật đầu.

“Nhưng tôi có điều kiện.” Trì Linh Đồng đảo to mắt vài vòng.

“Cô nói đi!” Bùi Dịch Thanh xếp hai chân lại, cả người ngả ra sau tựa vào ghế sofa.

“Hạng mục Thính Hải Các có quy mô rất lớn, Hằng Vũ và Thái Hoa cạnh tranh quanh mình chính đại, tôi sẽ làm tốt chức vụ công tác của mình, anh muốn làm gì, không cần nói với tôi. Công ra công, tư ra tư, nếu chúng ta gặp nhau, cố gắng giữ bí mật, không được nói đến hạng mục này. Bản vẽ sửa chữa trụ sở Đài truyền hình, tôi sẽ làm giúp anh, anh chỉ cần nói cho tôi biết các phong cách kiến trúc phương Tây cần tham khảo là được. Điều kiện này, anh không có ý kiến gì chứ?”

Bùi Dịch Thanh nhìn cô vài giây, sau đó nói: “Nếu tôi nói không có ý kiến gì, chỉ sợ sau này có người sẽ nói tôi cậy lớn ăn hiếp nhỏ.”

Trì Linh Đồng trừng to hai mắt: “Vậy có phải anh muốn tôi lấy giấy viết ra viết, chứng minh anh vô tội không?”

“À, không cần. Chúng ta đâu cần phải câu nệ, cứ thoải mái đi.” Bùi Dịch Thanh duỗi tay về phía cô.

Trì Linh Đồng bắt lại tay anh, nở nụ cười hạnh phúc nhất của ngày hôm nay.

“Ngày mai lịch làm việc của tôi kín hết rồi, buổi chiều tôi đưa cô ra ngoài ăn, sau đó chúng ta đến đây nhé.” Bùi Dịch Thanh vội vàng hẹn thời gian trước.

Trì Linh Đồng nghĩ nghĩ: “Tôi mai không được, tôi có hẹn với người khác rồi.”

“Bạn trai?” Nói ra lời này làm Bùi Dịch Thanh cũng ngạc nhiên. Dường như anh chưa bao giờ hỏi thăm chuyện riêng của người khác.

“Gần giống nhau đi. Bạn trai cũ và bạn gái hiện tại của anh ta.”

“A?” Bùi Dịch Thanh kéo dài âm cuối: “Cô rộng lượng như vậy sao?”

“Ha ha, tôi luôn rất khiêm tốn. Đúng rồi, Bùi tổng, công việc của anh một ngày kiếm tỷ bạc, anh cũng đâu có nhiều thời gian dành cho bạn gái hay bà xã của anh, các cô ấy không phàn nàn sao?” Trì Linh Đồng như bà tám, không khách khí hồi đáp.

Bùi Dịch Thanh cười giễu: “Tôi nói tôi không có bà xã, cũng không có bạn gái, có phải cô rất thất vọng không?”

Trì Linh Đồng gật gù đầu: “Có một chút. Anh là người không có bạn gái hoặc bà xã, có hai nguyên nhân, một là anh đem bản thân mình cống hiến cho công việc sự nghiệp, hai là tiêu chuẩn của anh rất cao, chỗ cao thì luôn lạnh lẽo, không có người chịu sưởi ấm cùng anh.” Aizz, chịu ảnh hưởng từ Nhan Tiêu Uy, cô cũng bắt đầu nói về những điều như thế này rồi. “Mà không đúng, lần trước anh nói mối tình đầu của anh rất xinh đẹp mà, sau đó thì sao? Diễn biến tiếp theo như thế nào? Chẳng lẽ ba mẹ anh can thiệp, ép buộc hai người phải xa nhau? Hay là một trong hai người có tình yêu khác? Có kẻ thứ ba chen chân vào?”

Ánh mắt Bùi Dịch Thanh trầm xuống, anh ngửa đầu uống cạn ly cà phê, ra hiệu gọi nhân viên phục vụ đổi cho anh một ly khác.

“Sau này cô ấy là chị dâu của tôi.” Anh nhún vai nói.

Trì Linh Đồng một lúc lâu sau vẫn chưa nói chuyện, cô trừng to hai mắt.

Trong ánh mắt Bùi Dịch Thanh xẹt qua một tia đau đớn, anh cười khổ nói: “Làm cô sợ rồi hả?”

“Giỏi, giỏi.....” Hơn cả buổi, Trì Linh Đồng mới nói chuyện: “Khả năng kể chuyện cũ của anh thật giỏi. Nếu có một ngày anh không phải là Bùi Dịch Thanh hoặc Frank, thì làm tác giả cũng có thể vang danh bốn bể đấy, đó cũng là giấc mộng của tôi.”

Bùi Dịch Thanh quay đầu nhìn ra cửa sổ, cười khẽ một tiếng.

Anh không muốn nói cho cô, thật ra anh nói là sự thật. Anh từng có một người bạn gái, yêu nhau bốn năm, kết quả, cô lại gả cho anh trai của anh, bởi vì anh không xứng với danh xưng Quý công tử, anh chỉ là người dư thừa.

Nhà quyền thế ở Hồng Kông đều có chuyện kết hôn vì lợi ích kinh tế, thật phức tạp cũng thật nịnh bợ, lại càng tàn nhẫn, nếu anh kể cho cô nghe, cô sẽ hiểu được sao?

Chi bằng im lặng thì hơn.

Trì Linh Đồng lên nhìn Bùi Dịch Thanh, tất nhiên cô biết anh nói sự thật. Anh không phải Trần Thần, không phải vừa nói vừa cười. Nhưng cô không thay đổi đề tài, chẳng lẽ lại rơi vài giọt nước mắt tỏ vẻ đồng tình, anh cần cô phải làm vậy sao? Hay tiếp tục truy hỏi sự thật, chọc vào nỗi đau của anh?

Sở dĩ trên thế giới này có người còn sống, là do mỗi người đều có tính kiên nhẫn và ương ngạnh. Ai cũng không cần lo lắng cho ai, nếu thiếu đi một người thì tất cả đều vẫn sống rất tốt.

Giống như cô và Hi Vũ, mối tình đầu thật đẹp, nhanh như vậy đã tan vỡ. Tình cảm cả đời, thua trên vạch xuất phát, nghĩ lại cuộc đời con người đều là nét bút hồng. Nhưng có thể sửa chữa sao? Không thể, vì đời người như kho tàng, ít nhất lần sau sẽ không mắc lại sai lầm nữa.

“Buổi tối cô muốn ăn gì?” Bùi Dịch Thanh lắc đầu, nhắc nhở bản thân mình phải giữ vững tinh thần, ngồi trước mặt là thiên tài anh trăm cay nghìn đắng mới mời đến được.

Trì Linh Đồng về mặt đau khổ: “Không cần đưa tôi đi ăn, trong bữa tiệc ăn rất nhiều chocolate, bây giờ bụng vẫn còn no. Nếu tiện thì anh đưa tôi về nhà đi.”

Bùi Dịch Thanh đứng lên, nhún mày nói: “Thời gian còn sớm, tôi và cô đi dạo một lát, tiêu hóa thức ăn?”

“Bên ngoài có đường đi dạo sao?” Trì Linh Đồng không có hứng thú dạo mát ở đây vì trong không khí tràn ngập mùi xe hơi.

“Cô đúng là, ở Thanh Thai hai năm mà cũng không biết. Cô có biết bên ngoài là đường gì không? Đường Quế Lâm.” Bùi Dịch Thanh vẫy tay tính tiền, vừa quay đầu, đã thấy Trì Linh Đồng chạy ra cửa.

Thanh Thai đang trong thời kì nhộn nhịp, từng lưu lạc ở mấy thành phố của các quốc gia. Phần lớn ở các khu vực của Trung Quốc đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, phần lớn những người nước ngoài lánh nạn đều đến Thanh Thai, xây dựng rầm rộ, ca múa sống mơ màng qua ngày.

Sau này, Trung Quốc giải phóng, Thanh Thai về lại quê mẹ một lần nữa, người nước ngoài trở về đất nước của họ. Bọn họ chỉ để lại một dấu vết duy nhất ở Thanh Thai, đó là phong cách đường xá giống với phương Tây, gọi là đường Quế Lâm. Hai bên đường đều trồng cây ngô đồng, mặt đường được lát gạch màu xanh. Mùa hè ở đây, cả người đều mát rượi. Ở đây không có nhà lầu nhỏ, có một phần nhà chuyên môn xuất sắc cống hiến cho Thanh Thai, có một phần mở hội quán. Hiện tại có một ít thương nhân nhờ người thuê làm quán bar, buôn bán rất tốt.

Trì Linh Đồng âm ỉ muốn Trần Thần đưa cô đi chơi, Trần Thần nói ở đây rất âm u, trong quá khứ cũng không tốt như vậy, sĩ nhục của người Trung Quốc, có gì mà đẹp? Đánh cho Trần Thần một cái, nhưng sau này Trì Linh Đồng bận rộn, cũng chưa đến đây.

Thì ra Quế Lâm là một nơi vắng vẻ như vậy, giẫm lên rêu xanh ẩm ướt, quan sát những ngọn đèn nhu hòa hai bên, Trì Linh Đồng nhìn tòa nhà vườn không nhà trống phía trước, dựa vào bên tường nhìn cả buổi.

Một hồi nhạc sống động vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh, Trì Linh Đồng nhủ mảy , quay đầu lại nhìn thấy một quán bar trước mặt, khách không nhiều, ông chủ ngồi trên bàn ăn trong sân.

“Nếu một ngày có được tòa nhà như thế, tôi sẽ ở lại đây, thật tốt biết bao!” Cô thở dài với Bùi Dịch Thanh.

“Người trong lòng cũng không cần nhiều lắm, chỉ một người là đủ rồi?” Đường như Bùi Dịch Thanh cũng rất hứng thú, cùng cô đứng bên tường tối đen như mực, nhìn ánh đèn đường chiếu sáng lên bờ vai cô.

Trì Linh Đồng nhón chân, hái xuống một lá cây trong khu vườn, “Vậy thì tìm một khu vực nhỏ đi, vĩnh viễn cũng không bán, giống như một hội quán, cho người khác tôn trọng thuê mới hiểu ý nghĩa của cuộc sống. Trong khu nhỏ có cây to che nắng, có đình nghỉ mát nhà thủy tạ, phong cách Trung Tây kết hợp. Có tác dụng giúp bản thân được nghỉ ngơi, thân thể thả lỏng, tâm hồn thư thái, thế nào?”

“Vậy khu triển trúc nhỏ nào ở đây thì tốt?” Bùi Dịch Thanh ngẩng đầu có vẻ đắm chiều, ánh mắt sáng lên.

“Tất nhiên phong cảnh như bức tranh Tân Giang. Ha ha, cứ như vậy tôi có thể ở đó, không cần lái xe đi đâu hết.” Trì Linh Đồng miên man suy nghĩ đến cảnh này.

Tầm mắt Bùi Dịch Thanh nhìn Trì Linh Đồng, im lặng một lúc.

“Ha ha, anh đang nghĩ tôi mơ mộng hão huyền đúng không?” Trì Linh Đồng xé nát lá cây thả cho gió cuốn đi, như cánh hoa rơi rớt trên mặt đất.

“Không phải, chúng ta như vậy làm tôi nhớ đến một bộ ảnh ‘Notting Hill’, trong đó nam nữ chính cũng đi qua một tòa nhà vườn không nhà trống, đứng yên thật lâu bên cạnh tường.”

“Tôi cũng có xem qua.” Trì Linh Đồng chớp mắt vài cái: “Nhưng mà có chỗ nào đó không giống? Anh không ga lăng đẹp trai, miệng của tôi cũng không lớn.”

Bùi Dịch Thanh cất tiếng cười to.

Thật ra, anh nhớ đến một bài hát:

Cô, có thể có một khuôn mặt tôi không thể quên

Một luồng hơi thở làm tôi thoải mái

Có thể là báu vật mà tôi sẵn sàng trả giá

Cô, có thể là một ca khúc kéo dài ngày hè

Có thể là ngày mùa thu gió núi lạnh run

Có thể là mọi cách để thay đổi cuộc sống

Hòa hợp ngày thường

Cô, có thể là mỹ nữ có thể là dã thú

Có thể mỗi ngày sẽ biến thành thiên đường

Cô, có thể là giấc mộng của tôi

Có thể nở nụ cười mộng lung

Cô, cũng có thể hữu danh vô thực

Bản thân dừng lại trong vỏ sò

Cô, có thể là mạng sống của tôi

Là nguyên nhân và mục đích tôi sinh tồn

Là điều tôi muốn chờ qua những ngày mưa gió.

Tôi muốn quý trọng nụ cười và nước mắt của cô

Là kỉ niệm vĩnh viễn của tôi

Mặc kệ cô đang ở đâu

Cô luôn là điều giá trị nhất trong cuộc sống của tôi

Trì Linh Đồng tuổi trẻ như thế, ưu tú như thế, có thể khiến cô yêu sâu đậm một người đàn ông nhất định cuộc sống của cô vô cùng vui vẻ. Bùi Định Thanh khẽ thở dài trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Chương 12

Edit: Thiên Kết

Giọng nói Không Tước thật sự rất nũng nịu.

“Đồng Đồng, hai bên cha mẹ chưa từng gặp mặt, tớ cùng với Từ Thần cũng chỉ qua lại tìm hiểu nhau mà thôi. Ở gia đình anh ấy không tiện, nên đương nhiên tớ muốn ở chỗ của cậu, nếu không tớ đi khách sạn ở.” Nửa đêm cô ấy dùng giọng nói mỉa mai hoặc để nói chuyện với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng nghe xong cũng muốn va vào nhau, đưa di động từ trên tai hơi buông xuống: “Cậu giấu anh ta mấy năm nay, một câu nói không tiện tới, không thấy rất mất mặt sao? Lần trước cậu còn nói sẽ tới nhà anh ta ở mà.”

“Cậu nghĩ đi, tớ không muốn để lại ấn tượng xấu cho ba mẹ anh ấy.”

Trì Linh Đồng có thể tưởng tượng được thần thái nói chuyện lúc này của Không Tước, vòng eo mảnh khảnh lác qua lác lại, đôi mắt đẹp đang trở nên long lanh.

“Được rồi, được rồi, nếu cậu muốn cùng chen chúc với tớ trên một cái giường thì đến đi.” Trì Linh Đồng không chịu được sự mỉa mai của cô ấy nên đành đầu hàng.

“Vậy cậu tới sân bay đón tớ đi, không gặp không về.” Nói xong, Không Tước liền cúp điện thoại.

Trì Linh Đồng nhìn điện thoại, ở Thanh Thai này dù gì cũng là địa bàn của anh ta, cả nhà anh ta đều không có người nghe điện thoại sao? Đây là kiểu đón khách gì đây?

Khoảng thời gian nghỉ ngơi quý báu bởi vì một cú điện thoại của Không Tước mà bị làm phiền, Trì Linh Đồng không tình nguyện rời khỏi giường, đi toilet rửa mặt, nghĩ tới buổi tối còn bị mất một khoản tiền, thì tâm tình càng lúc càng không vui. Ngày hôm qua, Hi Vũ chỉ sợ cô nuốt lời, còn đặc biệt gọi điện thoại tới nhắc nhở cô, nói bây giờ Thanh Thai đang là mùa du lịch, chỗ ăn tốt đều phải đặt, anh ta muốn cô xác định thời gian và địa điểm ăn cơm.

Nói thật, lúc đó cô thật sự muốn xù nọ, nếu như không có lời nói của Không Tước cùng với Tiêu Từ Thần. Loại mời khách ăn cơm như này, quả thực đúng là tổn hại bản thân.

Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cảm giác trời đất đều là màu đen.

Vừa bước ra ngoài, cô thấy Nhan Tiểu Úy mặc áo ngủ bằng lụa vẫn đang ngáp ngáp dài từ trong phòng đi ra.

“Ủa? Hôm nay cậu không đi ra ngoài à?” Nhan Tiểu Úy lúc nào cũng bận rộn, công việc trong ngày đều được sắp xếp dày đặc. Sáng sớm thì đã có xe chờ sẵn dưới lầu.

Nhan Tiểu Úy cong môi liếc cô một cái: “Còn không phải là giúp cậu tiếp bác sĩ Dương ư? Phải nghe anh ta bày tỏ, an ủi anh ta, thật mệt chết tớ rồi. Tớ hiện tại chỉ muốn ngủ không muốn đi đâu cả.”

Trì Linh Đồng hưng phấn đến nỗi hai con mắt sáng rực, cô tự hỏi mấy ngày nay sao không thấy Dương Dương còn tưởng anh ta hết hi vọng với mình rồi: “Cậu thật sự ra tay đấy hả?”

Nhan Tiểu Úy đầu tóc rối tung lảo đảo đi về phía nhà vệ sinh, ngồi lên bồn cầu vẫn nói chuyện cùng với Trì Linh Đồng: “Tớ mới bắt đầu thực hiện thôi, hiện tại tớ đang nghĩ có lẽ nên dừng lại. Ai ..., mặc dù anh ta có nhà có xe có tiền, bề ngoài không đẹp lắm tớ cũng có thể không quan tâm. Nhưng anh ta lại không phải là người truyền thống, lại không hoàn toàn bị Tây hóa, thật làm cho người ta khó chịu. Lúc thì muốn phụ nữ ở nhà giúp chồng nuôi dạy con, lúc lại muốn phụ nữ chủ động có công việc sự nghiệp riêng. Tớ đã nhận ra, nếu như một ngày nào đó anh ta chưa xác định rõ ai là hình mẫu vợ tương lai thì anh ta nhất định sẽ không chịu mở hầu bao. Đây đúng là một việc vô bổ nha.”

“Mẫu chồng như thế này thật hiếm có. Hiện tại vật giá đang leo thang, tìm việc làm lại khó như lên trời, cậu chấp nhận việc này đi.” Trì Linh Đồng nói.

Nhan Tiểu Úy đứng dậy, rửa tay đi ra ngoài: “Haiz, tớ cũng nghĩ thế.”

“Đem tất cả những kỹ năng của cậu xuất hết ra, anh ta trốn được ở chỗ nào. Anh ta bây giờ như thế, nhưng sau khi kết hôn thì chính là túi tiền của cậu rồi.”

Nhan Tiểu Úy giật giật khoe miệng: “Quá trình tiến hành đoán chừng sẽ khó khăn đây.”

Tri Linh Đồng vỗ vỗ vai cô: “Tớ tin tưởng cậu.”

“Cậu đi chết đi, cậu xem anh ta như bệnh dịch, hận không ném ngay được cho tớ, để tránh phiền toái cho mình.” Nhan Tiểu Úy cảm gỏi dựa lưng trên salon nhắm vào Tri Linh Đồng mà ném.

Tri Linh Đồng tiếp tục cười: “Nhưng cậu cũng coi anh ta là phiếu com dài hạn rất mê hoặc đấy thôi. Cho nên tớ mới giúp cậu hoàn thành mộng ước.”

“Cậu càng nói càng giống như thiên thần nha.” Nhan Tiểu Úy nheo mắt lại, khoe miệng mím chặt một cách nguy hiểm.

Tri Linh Đồng nhặt túi xách lên, cuống quýt chạy trốn mất dạng.

Thời tiết rất nóng bức, xe buýt đi theo con đường ven biển hướng về phía sân bay, ở xa xa có thể thấy được trời đất hợp thành một, có mấy chiếc tàu hàng đang chạy về phía hải cảng. Ánh mặt trời tháng bảy chói chang, nhiệt độ khá cao. Bãi tắm đầy ắp người. Ca nô tiêu sái chạy trên biển, làm văng lên những bọt nước trắng xóa. Ven đường những bông hoa màu đỏ đua đua theo gió trước những căn biệt thự phong cách Châu Âu.

Tri Linh Đồng không thể không thừa nhận, thời điểm này Thanh Thai rất đẹp.

Giọng nói trên loa phát thanh ở đại sảnh của sân bay không ngừng vang lên, những dòng người hối hả đến rồi đi. Nhìn xuống những ô cửa kính sát đất, cô nhìn ra ngoài cửa sổ đường bay bao la bát ngát ngoài phi trường giống như những mảnh ghép dưới mặt trời chói mắt.

Tri Linh Đồng chờ một lát thì nhìn thấy bảng điện tử thông báo chuyến bay từ Tân Giang tới Thanh Thai đã hạ cánh.

Cô nhón chân lên, đưa mắt nhìn xung quanh.

“Đồng Đồng.” Trong đám đông vang lên tiếng hét chói tai, ngay lúc đó một con gió mang theo mùi thơm ập tới, thân thể cô được một cánh tay mềm mại ôm lấy: “Cậu không có xe, tới sân bay làm gì? Nhớ tớ quá nên không kìm được hả?”

Tri Linh Đồng còn chưa kịp phản ứng, bên hông đã bị bấm một cái.

Cô cắn răng, làm ra bộ dạng rất kích động: “Khổng Tước, rốt cuộc chúng ta lại gặp nhau.”

Khổng Tước lúc này mới buông cô ra, trưng ra khuôn nụ cười dịu dàng: “Giới thiệu với cậu, đây là bạn của tớ Tiêu Từ Thần. Từ Thần, đây là bạn học cũng là bạn thân của em Tri Linh Đồng.”

Không thể nào. Tri Linh Đồng nghi ngờ nhìn Khổng Tước, lại nhìn người đàn ông đeo kính trước mặt. Khuôn mặt hiền lành chất phác, lịch sự, lông mi anh ta nháy nháy không ngừng.

Tiêu Từ Thần là con một sách ngồi cạnh bàn cô khi ăn cá thu đao ở nhà hàng Hàn Quốc hôm nọ?

Không phải là chuyện Tiêu Từ Thần có phải là con một sách hay không, mà là Tiêu Từ Thần chính là bạn trai của Khổng Tước.

Khổng Tước là người như thế nào, từ góc độ động vật học mà nói là loại tự luyện, coi trọng bản thân. Còn ở khía cạnh nhân loại học mà nói, cô gái này là người năng động, vô cùng không an phận, ham vinh hoa phú quý, thích cuộc sống xa hoa.

Còn cái gọi là một sách, đó là loại chỉ một lòng đọc sách thánh hiền, không thêm để ý đến chuyện xung quanh. Là người thanh liêm, chính trực, chỉ cần có sách vở thì cho dù trời làm chần, đất làm giường cũng có thể.

Hai người, nếu dùng Nam cực và Bắc cực để hình dung cũng có chút không thích hợp, ít ra Nam cực cùng với Bắc cực còn ở chung trên một địa cầu, nếu có một ngày trái đất ẩm lên, hai cực tan ra còn có thể hòa chung với nhau làm một. Còn hai người này chính xác phải là sao Hỏa cùng sao Thủy, vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội gặp nhau.

Tri Linh Đồng nhìn thấy Khổng Tước nhẹ nhàng quan tâm Tiêu Từ Thần thì cảm thấy Einstein thật sự quá thông thái: Trong vũ trụ, tất cả đều là tương đối.

Người đàn ông mà Khổng Tước giấu diếm cô ba năm là đây. Tâm tình của Tri Linh Đồng rớt thẳng xuống đáy biển rồi. Cho dù Tiêu Từ Thần có phủ đầy sôcôla lên người rồi cột một cái nơ bướm to, cô cũng nhất định sẽ tránh xa ngàn dặm.

Cô hung hăng trợn mắt nhìn Khổng Tước, Khổng Tước lại đang chú ý thu dọn hành lý.

Tiêu Từ Thần lễ phép nhìn Tri Linh Đồng gật đầu một cái: “Xin chào, Khổng Tước thường nhắc đến cô, nói cô là người rất thông minh.”

“Ồ trước mặt anh thì đúng là mìa riu qua mắt thợ rồi.” Trì Linh Đồng khiêm tốn.

Ai ngờ, Tiêu Từ Thần lại nghiêm túc nói: “Cô nói như vậy là không đúng, nghề nghiệp của chúng ta khác nhau, không so sánh với nhau được.”

“Ồ.” Nụ cười trên mặt Trì Linh Đồng cứng đờ, cô thầm nghĩ người này không chỉ bảo thủ mà còn theo chủ nghĩa giáo điều.

“Từ Thần, hành lý đến rồi.” Không Tước kêu lên: “Tổng cộng có ba cái, kia là cái màu đỏ, còn có màu xám và đen.”

Tiêu Từ Thần vội vàng đi tới, từ băng chuyền lấy ba vali hành lý.

“Làm sao phải nói như vậy, chẳng lẽ anh ta cũng không biết hành lý của mình có những gì?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng nói.

“Đây chứng minh tớ là người tỉ mỉ, cẩn thận, cậu thật ngốc.”

Không Tước tiến lên đỡ lấy cái màu đỏ y như màu môi của cô ấy: “Từ Thần làm sao bây giờ, Đồng Đồng muốn em đến chỗ cô ấy ở, nói buổi tối muốn tâm sự cùng với em.”

Hông Trì Linh Đồng lại bị bấm một cái.

Tiêu Từ Thần đỡ lấy mắt kiếng: “Không sao, anh về nhà sẽ nói với ba mẹ một tiếng. Điện thoại của em có mở máy không vậy?”

“Mới vừa xuống máy bay, em chưa kịp mở máy lên.” Không Tước cười dịu dàng một cái, từ trong túi lấy điện thoại di động ra rồi mở máy lên: “Buổi tối Đồng Đồng mời chúng ta ăn cơm, trước giờ hẹn nửa tiếng em sẽ điện thoại cho anh. Ngày mai, em sẽ đến nhà anh gặp bác trai, bác gái.”

“Được.” Tiêu Từ Thần xoay người nhìn về phía Trì Linh Đồng: “Vậy thì xin cảm ơn cô Trì . . . . .”

“Cứ gọi tôi Linh Đồng là được rồi.” Trì Linh Đồng cười dí dỏm một cái.

“Từ Thần, anh tự thuê xe về nhà đi. Buổi tối gặp lại. Lúc xuống xe nhớ để ý hành lý, còn có hai cái vali nữa nha.” Không Tước vẫy một chiếc taxi, tài xế xuống xe đem hành lý của Tiêu Từ Thần bỏ vào cốp sau xe, cô ấy đứng bên cửa sổ dặn dò Tiêu Từ Thần cẩn thận.

“Anh sẽ nhớ.” Tiêu Từ Thần nhàn nhạt mở miệng, lại đưa tay đỡ lấy gọng kính, nhìn thẳng về phía trước.

Xe chạy đi.

Trì Linh Đồng cố gắng hít thở, gào khóc hỏi: “Không Tước, rốt cuộc cậu là bạn gái hay là mẹ của anh ta vậy?”

Không Tước đánh vào tay Trì Linh Đồng một cái: “Đi nhanh lên, cậu nói chuyện giữ ý chút đi, Từ Thần là giáo sư trẻ nhất của viện y đó, là một người đàn ông rất ưu tú, cậu không cần quá hâm mộ đâu.”

“Ừ, tớ hâm mộ sắp chết rồi đây.” Trì Linh Đồng nói: “Tớ thật sự đã thay đổi cách nhìn về cậu. Không Tước à, mắt nhìn người của cậu đặc biệt quá đấy.”

“Đó là đương nhiên.” Không Tước cười kiêu ngạo một tiếng: “Đi bắt xe thôi.”

Hai người lên xe, Trì Linh Đồng nhìn Không Tước, không nhìn được mà nói chuyện triết lý cuộc sống: “Tiểu thư Không Tước, cậu cũng đã trưởng thành rồi, nhưng tại sao tất nói dối vẫn không thay đổi được thế hả?”

Không Tước liếc xéo cô: “Im ngay, tớ làm như vậy đương nhiên là có lý của mình.”

“Hay là có bí mật gì không thể nói với tớ. Á à, cái này tớ sẽ từ từ điều tra. Mau nói cho tớ biết, cậu thật sự thích con mọt sách đó?”

“Dĩ nhiên, tớ xem anh ấy như chồng tương lai mà.”

Trì Linh Đồng không tin, nhưng lại không tìm được lý do phản bác. Tình yêu, cho tới bây giờ vẫn không có lý do.

“Cậu hình như không phải là người yêu quý nhân tài.” Trì Linh Đồng nói rất ngắn gọn.

“Không thích, cho nên tớ với cậu mới làm bạn bè không phải sao?” Không Tước cười trộm.

“Tớ cùng với anh ta giống nhau sao? Cậu thật là bôi nhọ danh dự của tớ.” Trì Linh Đồng giận đến đỏ mặt.

“Đồng Đồng.” Không Tước làm ra bộ dạng nghiêm túc: “Tớ cảm thấy Từ Thần chính là định mệnh của đời mình. Diện mạo anh ấy không tệ, còn có một chút địa vị xã hội, thu nhập khá, gia cảnh cũng tốt, hơn nữa còn rất nghe lời tớ. Tớ biết rất nhiều người vừa giỏi vừa khôn khéo, những người đàn ông như thế không chỉ tớ thích mà người phụ nữ khác cũng thích. Tuổi trẻ của phụ nữ không phải là mãi mãi, cậu có thể địch lại với thời gian sao? Phụ nữ già, giống như một đóa hoa tàn, đàn ông có tuổi thì tư vị càng ngọt ngào, bọn họ có thể chống cự lại nổi với những cám dỗ ngoài kia? Không có người phụ nữ nào muốn chia sẻ chồng mình với người khác. Cho nên bạn trai có thể tùy tiện chọn, còn chồng thì phải cực kỳ thận trọng. Từ Thần không khiến tớ phải lo lắng.”

“Ý của cậu là cậu rất tự tin có thể nắm chặt anh ta trong lòng bàn tay?”

Không Tước chột nhứ mày: “Thước cũng có chỗ ngắn, tắc cũng có chỗ dài. Từ Thần là người lúc còn trẻ chưa từng trải qua chuyện yêu đương, là học sinh giỏi, từ nhỏ đã đọc sách và chỉ biết đọc sách. Đối với anh ấy mà nói việc theo đuổi một người phụ nữ so với lên trời còn khó hơn. Anh ấy gặp phải tớ là một thành công, cũng là may mắn của anh ấy. Chúng tớ không có ai nắm ai trong lòng bàn tay cả.”

“Ừ, các cậu chính là cặp đôi trời định.”

Mặc dù Không Tước nói rất bình thường nhưng Trì Linh Đồng nghe vẫn có chút không hiểu. Cô cảm thấy đây chỉ có thể là một dạng giống như tình yêu, chứ không thể nào coi là tình yêu được.

Tiêu Từ Thần chẳng qua chỉ là bộ quần áo được làm ra từ khúc vải mà Không Tước yêu thích nên mới chọn mà thôi.

Nhưng cho dù là bạn bè tốt, thì cô cũng không có quyền phán xét tình cảm của bạn bè.

Mỗi người có một cảm nhận riêng.

Sau này, Trì Linh Đồng mới biết, Không Tước chọn Tiêu Từ Thần còn vì một lý do rất quan trọng.

Trì Linh Đồng đem Không Tước về nhà trọ thì Nhan Tiểu Úy đã đi ra ngoài. Không Tước đem hành lý xuống một cái, cũng không thêm sắp xếp cho gọn gàng, lấy điện thoại vào phòng Trì Linh Đồng đóng cửa lại, đi ra phía ban công.

Không Tước học đại học ở Thanh Thai cho nên bạn học ở đây rất nhiều.

Trì Linh Đồng rửa trái cây, cắt thành miếng bưng lên thì cô ấy vẫn còn đang gọi điện thoại, vừa nói vừa che miệng cười, vẻ mặt rất vui vẻ.

Trì Linh Đồng không biết tên một sách Tiêu Từ Thần có từng nhìn thấy cô ấy như thế này chưa? Nếu thật sự đã thấy, không biết có còn bày ra khuôn mặt đoan chính, lịch sự nữa hay không?

Buổi tối, Không Tước thay một bộ váy, rồi trang điểm tỉ mỉ. Trì Linh Đồng lúc đó còn đang mặc áo thun quần lửng hoạt hình.

“Cậu định mặc như vậy đi ăn à?” Không Tước hỏi.

Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn mình: “Đúng vậy, rất thoải mái mà.”

“Cậu điên rồi, bộ dạng cậu lúc này trông giống em bé bán cá nướng ven đường lắm. Đồng Đồng, khách tối nay còn có ai nữa thế?”

“Hi Vũ cùng với bạn gái anh ta.”

“Hi Vũ là ai?”

“Bạn trai cũ của tớ.”

Không Tước không nhịn được giờ giờ quả đấm “Một người phụ nữ nếu muốn bạn trai cũ không quên được mình, thì trước mặt anh ta phải ra vẻ tao nhã lịch sự cùng quyến rũ, để cho anh ta không ngừng nhớ tới, cảm thấy vô cùng hối hận. Cậu xem cậu làm cho người ta nhìn thấy không khỏi cảm thấy may mắn khi không chọn cậu.”

Trì Linh Đồng khẽ mỉm cười: “Haha, đó mới là điều tớ muốn. Nếu anh ta mà đối với tớ nhớ mãi không quên thì đó mới thật sự là ác mộng.”

“Cậu thật sự ngu ngốc hay giả bộ ngu ngốc vậy?”

“Thật cũng là giả mà giả cũng là thật.” Phụ nữ vì người mình yêu mà trang điểm, Trì Linh Đồng cô không muốn làm vậy với Hi Vũ

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Chương 13

Edit: tiểu an nhi

Để chuẩn bị cho bữa tối này, Trì Linh Đồng cũng khá hao tâm tốn trí.

Cảnh sắc không được quá bình thường, thức ăn phải là của mấy nhà hàng danh tiếng; hiện tại nơi đây đang vào mùa du lịch, nên muốn có phòng ăn riêng thì cần phải đặt trước. Khi Hi Vũ gọi điện báo cho cô là sẽ đến thì đã quá thời gian đặt chỗ rồi. Những nhà hàng nhỏ hơn có hương vị độc đáo ở Thanh Thai cũng không thiếu, nhưng đến đó để mời com khách từ xa tối thì hình như không được ổn lắm.

Cuối cùng, Trì Linh Đồng quyết định mời mấy người Không Tước đi đến nơi cô thường tới. Bên ngoài không có bảng hiệu nhấp nháy lóa mắt, cảnh vật xung quanh tòa nhà rất yên tĩnh, nằm ở trên sườn núi nhìn ra mặt biển, bước vào nhà hàng như tiến vào một thế giới khác. Các gian phòng riêng biệt được đặt tên lần lượt theo Mai Lan Trúc Cúc, tay nghề của đầu bếp rất cao, làm hải sản hay các món cay Tứ Xuyên cùng món Hồ Nam đều cực kỳ xuất sắc. Đây là nơi mà khách hàng có thể thỏa thích mà thưởng thức.

Trì Linh Đồng cùng Không Tước đi tới đó trước, vừa uống được hai ly trà lúa mạch thì nữ nhân viên phục vụ mặc sườn xám mỉm cười mở cửa ra, Hi Vũ cùng một cô gái giống như búp bê đứng ở bên ngoài.

Không Tước cùng Trì Linh Đồng đều sững sốt.

Cô gái kia mắt ngọc mây ngai, da trắng như tuyết, tóc dài hơi xoắn, nhuộm highlight màu rượu chát, nụ cười rực rỡ trong sáng. Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, cả người từ trên xuống dưới không có một món đồ trang sức nào, chỉ riêng mỗi móng tay là được sơn màu đỏ tươi, giống như đóa hoa đào nở rộ trên mười đầu ngón tay vậy.

Không Tước thất thần mất một lúc, có cô ở đây vậy mà lại còn xuất hiện thêm một cô gái còn bắt mắt hơn cả cô. Không Tước nhất thời không thể tiếp nhận nổi việc này.

Trì Linh Đồng cũng ngẩn người, cô nghĩ vị hôn thê của người tiếp nhận vị trí lãnh đạo tương lai của đất nước ít nhất cũng phải giống như cô gái hết mực đoan trang trong "Bản tin thời sự", vô cùng cao quý và tài trí. Như vậy thì sau này ra nước ngoài ngoại giao có mang theo phu nhân cùng đi, trên trang nhất mới hiện lên vẻ đẹp quý phái truyền thống của dân tộc Trung Hoa chứ. Không phải ý cô là búp bê thì không thể làm phu nhân của lãnh đạo, nhưng một vị phu nhân điềm lệ động lòng người như thế này lại lộ diện trước mặt công chúng, liệu có an toàn không? Giống như phu nhân của Tổng thống Pháp Sarkozy ấy, vốn là một người mẫu chuyên nghiệp, muốn diện mạo có diện mạo, muốn thân hình có thân hình, vừa xuất hiện đã gây ra bão táp trong công chúng rồi.

Hai người đều bay theo suy nghĩ của riêng mình lại quên mất đứng dậy chào khách.

Hi Vũ đứng ở bên ngoài một lát, thấy không ai lên tiếng mời vào thì trực tiếp dắt tay của cô bé kia tiến vào phòng, "Trì Linh Đồng, sao cô tìm được chỗ này vậy, tìm khó quá. Tài xế taxi phải vòng qua vòng lại mất mấy lượt mới tìm thấy đây."

"Được người khác giới thiệu cho." Trì Linh Đồng cứng ngắc nặn ra một nụ cười, đứng dậy. Sáu năm không gặp, diện mạo của Hi Vũ thành thực hơn mấy phần, quần áo cũng toát ra phong cách nam tính trưởng thành, nhưng anh ta vừa mở miệng, cái cách dùng từ cùng giọng điệu kia lại khiến cho cô nóng máu.

"Người khác nói cái gì cô cũng tin à, nói không chừng đó chỉ là một nhân viên tiếp thị thôi." Hi Vũ nhún mày, liếc mắt nhìn Trì Linh Đồng mấy lần, "Cô nói xem cô đã lớn tuổi rồi, trong thời kỳ dân quốc, một đứa bé cũng biết tham gia biểu tình đó, vậy mà sao cô còn có thể ăn mặc theo kiểu học sinh trung học như thế này, giả bộ chưa từng làm nghề hả?"

Trì Linh Đồng có một kích động muốn tháo giày ra nhét vào mồm anh ta, nhưng cô còn chưa kịp hành động, Không Tước đã lạnh lẽo kéo nhanh cô về phía sau, cười như trăm hoa đua nở, "Đồng Đồng nhà tôi là tài nữ, học thức nhiều, phong độ của người trí thức trời sinh vốn tự nhiên, loại khí chất này cũng sẽ không vì độ tuổi mà thay đổi, cần gì phải giả bộ? Bạn học cũ này, hai năm qua anh lẫn lộn trong chốn quan trường, lúc nào cũng thấy các cô gái xinh đẹp quyến rũ, dĩ nhiên là quan niệm thẩm mỹ thay đổi rồi, chúng tôi hiểu được." Nói xong, cô vô ý như có như không nhìn sang búp bê nhỏ đang đứng bên cạnh Hi Vũ.

Hi Vũ bị Không Tước nói cho cứng họng, cả mặt cứng ngắc đến đỏ hồng, khẽ hừ một tiếng.

"Đồng Đồng, cậu mau mời khách ngồi xuống đi! Hi Vũ, anh còn chưa giới thiệu cô gái nhỏ này cho chúng tôi nha, là bạn đặc biệt thân hay là bạn bình thường vậy?" Không Tước biết rõ còn có hỏi.

"Vị hôn thê của tôi, Đào Yên Nhiên." Hi Vũ vẫn tay trong tay với búp bê không hề buông, nhưng ánh mắt của anh ta lại nhìn chăm chăm vào Trì Linh Đồng.

"Ồ, sao nhanh như vậy đã chuẩn bị bước vào nắm mồ hôn nhân rồi, chắc, thật không ngờ đấy." Không Tước nháy mắt tinh nghịch, còn bộ dạng hết sức kinh ngạc kia, đương nhiên là giả bộ thôi.

"Bởi vì người anh ấy yêu là tôi!" Búp bê cũng không ngốc, cảm nhận được sự trào phúng trong giọng nói của Không Tước nên khá thiếu kiên nhẫn, trực tiếp nói luôn.

"Sao tôi lại không hiểu cô đang nói gì nhỉ?" Không Tước ý vị sâu xa nhìn về phía búp bê, "Ý của cô là nếu anh ta yêu người khác thì chỉ là chơi bời mà thôi. Còn yêu cô thì mới thật sự là tình yêu đích thực?"

"Dĩ nhiên, tôi mới là tình yêu thực sự của anh ấy. Trước kia anh ấy có mấy cuộc tình tan vỡ, tất cả chỉ là một khúc nhạc dạo, làm nền cho tình yêu của chúng tôi, đồng thời cũng chứng tỏ tôi hoàn toàn khác với những người kia. Cho nên anh ấy mới cam tâm tình nguyện cùng tôi bước vào nắm mồ hôn

nhân này."

Hai hàm răng của Trì Linh Đồng lại nghiền vào nhau tê như. "A, giáo sư Tiêu, anh đến rồi!" Cô bất chợt nhìn thấy Tiêu Từ Thần không biết đã đứng ở ngoài cửa từ khi nào, kích động bước ra đón, rồi háng giọng ra bên ngoài hô to, "Nhân viên phục vụ, người đã đến đủ rồi, cảm phiền mang menu tới cho chúng tôi!"

Ăn nhanh cho xong, cô phải mời những vị đại thần này đi ngay mới được, nếu không thì chắc chắn sẽ xảy ra án mạng cho xem.

Nhưng mà quả thực búp bê tự luyện cùng với Hi Vũ tự đại đúng là một cặp trời sinh, cô cũng cảm thấy may mắn thay cho Hi Vũ. Vào một ngày đẹp trời lại gặp đúng người thì cả đời đều hạnh phúc.

Từ đó về sau, mối quan hệ sai lầm giữa cô và anh ta sẽ không còn ai nhớ tới nữa. May mắn quá!

"Bạn trai của tôi, Tiêu Từ Thần." Không Tước bình thân tự nhiên mà giới thiệu Tiêu Từ Thần với Hi Vũ cùng búp bê, "Ngồi ở bên này, Từ Thần." Cô chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh mình. Như vậy thì cô và Tiêu Từ Thần ngồi một bên, Hi Vũ cùng búp bê ngồi bên kia, còn Trì Linh Đồng thì lại ngồi một mình một chỗ. Có cảm giác khá giống một nhân viên phục vụ đứng bên cạnh bàn chờ rót nước.

"Anh tìm đường có khó lắm không?" Không Tước tựa như cô gái nhỏ, dịu dàng nắm nhẹ tay Tiêu Từ Thần quan tâm hỏi han, tạm thời quên mất cuộc giao chiến đầy khói lửa khi nãy.

"Không có gì. Anh từng cùng ba mẹ đến đây ăn rồi, mấy món hải sản được làm rất ngon. Hiện giờ có thêm món ba ba tôm hùm mới ra, em nhất định phải nếm thử một chút." Tiêu Từ Thần nhìn mọi người từ tốn gật gật đầu, sau đó ánh mắt chuyên chú nhìn thẳng vào Không Tước trả lời.

Nữ nhân viên phục vụ cầm mấy quyển menu đi vào, lịch sự đưa cho từng người một.

"Vậy nghe theo anh, em ăn một suất ba ba tôm hùm, thêm món cua biển mai hình thoi hấp nữa. Từ Thần, anh thích món xào Thanh Loa, gọi một suất luôn nhé!" Không Tước cùng Tiêu Từ Thần ghé sát đầu vào nhau, không để ý đến ai mà thì thầm bàn bạc.

"Hi Vũ, em muốn ăn đầu cá băm tiêu, cá da tron cùng thịt luộc." Đào Yên Nhiên cười tươi ngẩng đầu nhìn về phía Hi Vũ.

"Cô nghe thấy rồi phải không?" Hi Vũ mặt không đổi sắc hỏi nhân viên phục vụ.

Trì Linh Đồng theo bản năng quay mặt vào phía trong bữu môi. Thật muốn ném chòong tiền ra đây rồi đi luôn cho xong.

"Thưa cô, cô gọi món gì?" Nhân viên phục vụ cúi đầu hỏi Trì Linh Đồng.

"Rau xào." Trì Linh Đồng uể oải đáp lời.

"Có phải cô xót tiền hay không? Cứ gọi thoải mái đi để tôi trả tiền." Hi Vũ cứ như được uống thuốc tăng lực, giọng điệu hùng hồn.

"Quan chức Chính phủ đều được cấp phí ăn uống, dĩ nhiên là anh không cảm thấy xót tiền rồi." Không Tước lại muốn mĩa mai Hi Vũ thêm một trận, "Bàn này có năm người, tôi với Từ Thần chiếm hai phần năm, nhường cho Từ Thần thanh toán đi, tiền anh ấy kiếm được cũng không ít."

Không Tước hào phóng nói, còn tiện thể đắc ý khoe khoang.

"Này" Trì Linh Đồng rất muốn nhần nhin vì mình là người chủ trì, nhưng hiện giờ cũng không thể nhin nổi nữa, "Các vị tài tử, các vị giai nhân, quả thật tôi chỉ là một nhân viên làm công ăn lương, tiền bạc cũng không nhiều nhận gì, nhưng đã cẩn rằng bằng bất cứ giá nào cũng phải đồ máu một lần. Vậy nên mọi người cho tôi cái cơ hội đó đi! Bên ngoài gió biển nhẹ thổi, sóng biển quyến luyến, chẳng lẽ mọi người không muốn ăn nhanh một chút rồi đi ra ngoài tản bộ, ngắm trăng, thưởng thức tiếng sóng biển hay sao?"

"Trước hết cứ gọi những món này đi! Không đủ thì lại gọi thêm, cảm phiền mang món ăn lên nhanh một chút." Trì Linh Đồng cảm thấy cái dạ dày đáng thương của cô sắp dính vào thành bụng rồi.

Nhân viên phục vụ vẫn duy trì nụ cười mầu mực, rót thêm cho mỗi người một lượt trà nữa rồi bước ra khỏi phòng.

"Đồng Đồng, tức giận hả?" Không Tước ngẩng đầu lên.

Trì Linh Đồng thân nhiên cười một tiếng, "Đâu có, bạn học cũ đã không gặp cùng với nửa kia của họ, chẳng mấy khi có thể tụ tập được như thế này, tớ vui mừng còn không kịp ấy!"

"Có quý mới tin cậu!" Không Tước lên dùng khẩu hình nói với cô.

Trì Linh Đồng không muốn để ý tới cô ấy nữa.

"Cậu không ăn hải sản cũng không ăn cay, một đĩa rau cải xào đủ không? Hay gọi thêm điểm tâm nhé!"

Trì Linh Đồng liếc Không Tước một cái, vừa thấy sắc thì đã quên bạn, thôi muộn rồi, giờ mới quan tâm thì có ích gì.

Tiêu Tử Thần chỉnh chỉnh gong kính, nhìn chăm chăm Không Tước nói. "Gà ác hầm nằm trong nồi đất ở đây cũng rất được, gọi một suất đi!"

"Ồ Thanh Thai mà lại không ăn hải sản, thật lạ nha! Có rất nhiều người muốn ăn hải sản nên mới đặc biệt tới Thanh Thai đó!" Búp bê khó hiểu thắc mắc.

"Cô ấy còn không biết lái xe, không biết bơi, ngồi trên máy bay thì ngất, mà đi xe lửa cũng ngất luôn ấy!" Hi Vũ quét mắt qua Trì Linh Đồng.

"Thật thế sao?" Búp bê tròn to mắt, nhìn Trì Linh Đồng giống như đang nhìn một người ngoài hành tinh.

"Nhưng Đồng Đồng học thiết kế nội thất, đạt được rất nhiều giải thưởng chỉ bằng tay không đấy." Không Tước cười lạnh, "Trong chúng ta có người nào làm được điều này không?"

"Đại não phát triển thì tứ chi cũng đơn giản, cũng chỉ là kẻ có học thức tàn phế thôi." Hi Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nếu như anh không lấy bạn gái mình ra làm tiêu chuẩn để áp đặt vào tôi, anh có thấy thật ra thì tôi cũng không tệ hay không?" Trì Linh Đồng cười đến rạn vỡ hỏi anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Chương 14

Edit: Thiên Kết

Gió thổi mây bay, sóng ngầm cuộn trào.

Trì Linh Đồng cùng với Hi Vũ bốn mắt nhìn nhau, giương cung bạt kiếm.

Khỏe miệng Không Tước khẽ nhếch lên cười, cô đưa tay vuốt vuốt chén đĩa trước mặt, không có ý định đập lửa, ánh mắt thỉnh thoảng liếc qua búp bê ngồi đối diện mang theo tia giễu cợt.

"Hi Vũ....." Búp bê kéo kéo vạt áo Hi Vũ, muốn nói cái gì đó, nhưng lại thôi.

"Món ăn nên lên tới đây rồi." Thấy không khí có vẻ nặng nề, Tiêu Tử Thần nheo nheo lông mày lên tiếng nói chuyện: "Ăn cơm sau bảy giờ không tốt cho cơ thể. Thức ăn tồn ứ trong dạ dày, không thể tiêu hóa hết. Bây giờ đã là sáu giờ rồi." "

"Đề tôi đi hỏi nhà hàng làm nhanh hơn." Trì Linh Đồng thu hồi ánh mắt, hít sâu một hơi, mở cửa đi ra khỏi phòng, cố gắng nhắc nhở thân phận của mình tối nay, nhất định phải nhẫn nại, phải bao dung, phải lễ phép.

"Tớ đi cùng cậu." Không Tước đẩy cái ghế ra, đi theo. Cô kéo Trì Linh Đồng đến toilet, lén lút nhìn xung quanh rồi đóng cửa lại.

"Giả mạo." Cô tiến tới nói bên tai Trì Linh Đồng.

"Cái gì mà giả mạo?" Trì Linh Đồng không hiểu.

Không Tước lạnh lùng cười nhẹ: "Vị hôn thê của tên Hi Vũ kia chính là đồ đóng thế, tớ đoán cô ta là giả mạo."

Trì Linh Đồng sùng sốt.

"Hoàn toàn bỏ quên vị hôn thê của mình, toàn bộ sự chú ý đều đặt lên người bạn gái cũ, cậu không thấy kỳ lạ sao? Chia tay cậu cũng sáu năm rồi, cậu mạnh khỏe hay ốm yếu thì có liên quan gì tới anh ta?"

"Hi Vũ kỳ lạ?"

Không Tước búng Trì Linh Đồng một cái: "Cậu đúng là không hiểu đàn ông. Kỳ quái nhất chính là vị hôn thê kia lại không hề tỏ vẻ gì là ghen tức. Nếu như Tử Thần làm như vậy, biểu hiện của tớ sẽ không như thế đâu. Đừng tin những gì cậu thấy, tớ có cảm giác anh ta đang diễn kịch, muốn kích thích cậu."

"Không Tước, cậu đừng làm tớ sợ." Trì Linh Đồng hít một hơi.

"Đồng Đồng, cậu là người trong cuộc nên thấy mơ hồ, tớ ở bên ngoài nên sáng suốt. Tớ có thể khẳng định cho cậu biết, Hi Vũ với cậu chính là tình cũ khó quên, tối nay anh ta chỉ là muốn dò xét trước khi hành động mà thôi."

Những lời nói này của Không Tước làm cho Trì Linh Đồng ăn cơm vô cùng không ngon miệng. Cô đồng ý gặp mặt Hi Vũ bởi vì anh ta muốn giới thiệu vị hôn thê. Cô muốn giữ cô và anh ta tốt cuộc cũng có người chạy đến bờ bên kia của hạnh phúc, nên muốn chúc phúc cho bọn họ.

Cô lặng lẽ liếc trộm Hi Vũ, sắc mặt anh ta âm trầm, vừa nhắc mắt, đã ném cho cô một ánh mắt sắc bén, cô cuống quýt vội mặt vào bát cơm.

Đĩa hải sản để ở trước mặt Từ Thần cùng với Không Tước, mà búp bê thì lại đang gỡ cái đầu cá đặt xuống trước mặt Hi Vũ.

Trước mặt Trì Linh Đồng lại là một đĩa rau cải, một nồi cháo gà Tiêu Từ Thần gọi cùng một đĩa bánh bí đỏ.

Tiêu Từ Thần đối với Không Tước hết sức chăm sóc, cả buổi tối không hề động đũa, lúc thì bóc tôm, khi thì lột cua cho Không Tước. Không Tước thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc của anh, ăn rất thực nữ, thỉnh thoảng lại nói thâm vào tai Tiêu Từ Thần cái gì đó, khóe miệng Tiêu Từ Thần hé ra nụ cười nhạt.

Mà Hi Vũ cùng với búp bê, Trì Linh Đồng cảm thấy Không Tước thật sự là Hòa Nhân Kim Tinh. Hai người bọn họ ai gấp thức ăn của người này, một ánh mắt nhìn nhau cũng không có.

Cái cô búp bê này rất thích ăn cay, ăn một miếng mù tạt lớn thật lớn, mà mày cũng không nhăn lại một cái.

Chẳng lẽ cô búp bê này chính là người giả mạo để Hi Vũ thử cô? Bụng dạ thật khó lường. Cô trừng mắt liếc anh ta một cái.

Hi Vũ.....?

Trì Linh Đồng kinh ngạc khi nhìn thấy đôi đũa của anh ta dừng ở đĩa rau, rồi gấp một đũa lớn rau cải bỏ vào bát, sau đó lại lấy thìa múc vài ngụm cháo gà để uống, cuối cùng là lấy một miếng bánh bí đỏ.

Cô nhắm mắt lại, cắn răng một cái, gờ chân lên hưng hăng đập một cái. Cái đồ kỳ quái đáng ghét, không làm cô khó chịu một chút anh ta liền cảm thấy khó chịu. Anh ta rõ ràng là không thích ăn đồ ngọt.

Về mặt Hi Vũ rất tự nhiên khi nuốt miếng bánh bí đỏ xuống, có lẽ cảm thấy không tệ nên đưa tay bụng nguyên cái đĩa về chỗ mình.

Trì Linh Đồng lại đá thêm một cái.

Hi Vũ lấy trên cái đĩa một miếng bánh, cắn một ngụm thật lớn.

Á, anh ta cũng học được cách nhẩn nhẩn rồi sao? Trì Linh Đồng cảm thấy giật mình, Tiêu Từ Thần đang bóc tôm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Theo phản xạ có điều kiện Trì Linh Đồng liền cúi đầu xuống, thì nhìn thấy ống quần màu vàng của Tiêu Từ Thần in hai dấu chân, mặt cô đỏ bừng lên.

Hừ, phán đoán sai phương hướng.

Tiêu Từ Thần làm như không có gì, thu hồi tầm mắt, cầm tôm ở trong tay đưa cho Không Tước.

“Đồng Đồng, sao cậu không ăn đi?” Không Tước nhìn khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng của Trì Linh Đồng thì buồn bực hỏi: “Mới uống một ly bia mà đã say rồi sao?”

“Không phải, không phải.” Trì Linh Đồng chột dạ nặn ra một nụ cười: “Máy điều hòa để nhiệt độ quá cao, tớ cảm thấy hơi nóng.”

“Nhiệt độ này là vừa phải rồi, không hạ xuống thêm được, nếu không lát nữa đi ra ngoài nóng lạnh chênh lệch thì dễ bị cảm lắm.” Tiêu Từ Thần nghiêm túc nói.

“Giáo sư Tiêu, đồ ăn ở đây ở đây không hợp khẩu vị của anh sao?” Trì Linh Đồng cười cười xin lỗi anh.

“Rất ngon.” Tiêu Từ Thần xoa xoa tay, theo thói quen đẩy gọng kính lên.

“Từ Thần rất keo kiệt lời khen ngợi đấy nha.” Không Tước nhìn hai người: “Nhưng đúng là nhà hàng hải sản này rất ngon. Từ Thần, trước khi chúng ta về lại Tân Giang thì ghé qua đây ăn thêm một lần nữa nhé?”

“Tất nhiên là được rồi.”

Chưa tới tám giờ, bữa cơm tối đã kết thúc, Trì Linh Đồng sau khi tính tiền xong, thì đi ra khỏi nhà hàng, hướng về phía biển, hít sâu một hơi gió biển. Từng lỗ chân lông trên người cũng cảm thấy thật thoải mái.

Lúc này, từng đợt sóng nhỏ vẫn đánh đều đặn vào bờ cát, trên con đường vẫn có tốp năm tốp ba những người đi tản bộ.

“Đồng Đồng, tớ cùng với Từ Thần đưa cậu về trước, sau đó chúng tớ đi ra ngoài một lát.” Không Tước nói.

Trì Linh Đồng đang định trả lời, thì Hi Vũ đi cùng với búp bê từ trong toilet ra liền nói: “Hai người không tiện đường, để tôi đưa cô ấy về cho.”

“Không cần.” Trì Linh Đồng từ chối theo bản năng: “Tôi có thể kêu xe.”

“Tôi cũng đâu có ăn cô, cô sợ cái gì?” Hi Vũ không nhịn được chau mày.

“Ai sợ?”

“Không sợ mà như vậy sao, coi như là tôi cảm ơn cô bữa cơm tối nay đi.” Anh ta khoát tay với Tiêu Tử Thần cùng với Khổng Tước: “Sau này gặp lại.”

“Đồng Đồng, vậy tớ cùng với Tử Thần đi trước nha.” Khổng Tước cũng không kiên trì nữa, kéo Tiêu Tử Thần đi về bãi đậu xe.

Tiêu Tử Thần quay đầu lại nhìn Trì Linh Đồng, Khổng Tước nói câu gì đó, anh liền gật đầu một cái.

Xe hơi của hai người chậm rãi lướt qua Trì Linh Đồng rồi chạy thẳng vào bóng đêm.

Mà búp bê đối với Trì Linh Đồng thật sự không có địch ý, đến gần bên cô: “Bạn của cô làm nghề gì vậy?”

“Cô làm nghề gì?” Trì Linh Đồng nghiêng đầu sang một cái nhìn cô ta, hỏi ngược lại.

Búp bê nhún nhún vai: “Tôi là người mẫu xe hơi, có nghe nói tới công việc này chưa?”

“Tiểu thư xe hơi. Có phải lúc Hi Vũ đi mua xe vừa nhìn thấy cô đã yêu?”

Búp bê cười nhẹ nhàng: “Anh ấy cần phải mua xe sao?”

Trì Linh Đồng cảm thấy có chút không hiểu.

“Bạn trai tôi nói, người như anh ấy, sau này sẽ có tài xế riêng, cái gì cũng không cần phải tự thân làm.”

“Bạn trai?”

Búp bê gật đầu một cái, giống như nhớ ra cái gì đó liền le lưỡi một cái: “Thời tiết tối nay không tệ nha.”

Trong lòng Trì Linh Đồng cười lạnh.

Hi Vũ lái chiếc xe Volkswagen Passat màu bạc tối. Xe không chạy theo con đường về nhà Trì Linh Đồng mà rẽ vào một con đường khác, nơi đó có một quán rượu với ánh đèn mập mờ. Búp bê xuống xe trước.

“Bye bye.” Búp bê đứng bên ngoài cửa xe, vẫy vẫy tay với Trì Linh Đồng.

Bên ngoài Trì Linh Đồng cười nhưng trong lòng lại không hề cười.

“Sao anh lại đem vị hôn thê đưa tới một nơi đầy rẫy cảm dỗ như vậy, không cảm thấy lo lắng sao?” Sau khi xe chạy đi, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không muốn nhìn thấy cái ót của Hi Vũ.

“Vị hôn thê của tôi không phải người bình thường là có thể làm. Phải lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, phải có khuôn phép nhưng lúc cần cũng có thể giữ thủ đoạn lưu manh.”

“Người anh muốn cưới chính là cao thủ đại nội rồi.”

“Chỉ là cô nhất định phải thừa nhận, cô ấy xinh đẹp hơn so với em, giống như chim nhỏ nép vào người, so với các nữ minh tinh đều không hề thua kém chỗ nào.”

“Quả thật là như vậy, chắc cũng phải tốn rất nhiều tiền phải không?”

Hi Vũ nhất thời bị mất lái, xe muốn tông vào cây tuyết tùng ven đường, chỉ kém một chút nữa là đụng, may mà xe ngừng kịp. Từng đợt lá kim nhỏ rơi xuống xe, hai người đều sợ hãi dẫu đây mồ hôi.

“Này, anh muốn mưu sát tôi sao?” Trì Linh Đồng quát lên, tay đã đặt lên cửa xe.

Hi Vũ khóa chặt cửa xe, quay người lại.

“Không phải hiện giờ trong lòng em đang rất hài lòng hay sao?”

“Hài lòng cái gì?”

“Em là người gây ra, lại còn giả bộ?”

Trì Linh Đồng nhìn anh ta hỏi: “Tôi giành giật tiền bạc hay giết cả nhà anh hay sao hả?”

Hi Vũ ấn nút hạ thành ghế, làm cho toàn bộ cái ghế nằm ngang ra, anh ta nhảy một cái xuống phía sau.

“Anh định làm gì?” Trì Linh Đồng kinh hãi.

“Tại sao em lại không thay đổi?” Hi Vũ nắm chặt lấy bả vai của cô, buộc cô phải nhìn mình: “Tôi nói cho em biết, lần đầu tiên nhìn thấy em tôi đã thích em rồi, sau này thấy thành tích của em, đã chứng minh cho tôi thấy năng lực nhìn người của tôi là không sai. Các bạn học đều gán ghép chúng ta, tôi vô cùng thích thú, cho đây đúng là ý trời, hình bóng của em giống như một cây đao khắc sâu vào lòng tôi. Sau khi chia tay, có rất nhiều cô gái theo đuổi tôi, nhưng tôi vẫn nghĩ tới em. Hiện tại, bên cạnh tôi thật sự có một cô gái tốt. Sáu năm qua ai cũng đã thay đổi, tôi nghĩ em cũng không ngoại lệ. Tôi nghĩ tôi đối với em đã hết hy vọng, sau đó có thể cùng với cô ấy có một bắt đầu hoàn hảo. Nhưng mà, em xem em bây giờ và sáu năm trước có gì khác nhau không, ngực cũng không lớn thêm được chút nào, cái này không phải là đang hành hạ tôi hay sao? Em phải chịu trách nhiệm tới cùng với tôi rồi.”

“Chuyện này có gì liên quan tới tôi, anh đúng là đồ háo sắc.” Trì Linh Đồng hoảng sợ đưa tay lên che ngực: “Khi đó tôi chưa hiểu chuyện, chỉ là nhất thời hồ đồ. Thật ra thì tôi chưa từng thích anh.”

“Chúng ta không phải đã nắm tay sao? Hôm đó ở bờ sông thiếu chút nữa đã hôn môi.” Tròng mắt Hi Vũ nóng lên, dần dần nhích lại phía Trì Linh Đồng: “Môi em bây giờ cũng giống như hồi xưa, vẫn đỏ thắm như vậy.”

“Anh là đồ biến thái, tránh ra một bên.” Trì Linh Đồng đưa tay lên che miệng.

“Không phải em chưa từng hôn ai chứ?” Hi Vũ tiến lại gần hơn một chút.

“Đi chết đi. ....” Trì Linh Đồng vớ lấy cái đệm ở ghế chắn giữa hai người.

“Em xem em lại đang hấp dẫn tôi kìa, làm cho tôi suy nghĩ. Hình như em cũng không quên được tôi. Thật ra bây giờ cho dù em đã có bạn trai hay là đã kết hôn, tôi cũng sẽ nghĩ cách đoạt em lại.”

“Anh bớt tự đại đi. Tôi thà làm ngọc vỡ chứ không thêm làm ngôi lạnh.”

“Em đúng là có mắt mà không thấy phúc, tôi bây giờ rất được phụ nữ xem trọng, em không biết quý trọng, người bị tổn thất chính là em.” Hi Vũ lắc đầu một cái, ngồi thẳng lên, không hề tiến lên nữa.

“Cái phiền toái này anh cứ để cho tôi tổn thất thảm hại đi.”

“Trì Linh Đồng, em đừng quá tự cao.”

“Hiện tại anh đang có nhiều người theo đuổi thì anh cứ tận hưởng hạnh phúc của mình đi, đừng nghĩ tới tôi làm gì. Nếu như anh không đưa tôi về nhà, tôi sẽ đập vỡ cửa kính rồi nhảy ra khỏi xe đấy.”

“Chúng ta đi xem phim đi.”

“Hi Vũ, tôi nói tiếng ngoài hành tinh sao?” Về mặt Trì Linh Đồng đã có chút khó chịu.

Hi Vũ thờ dài, ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi, khởi động xe.

Trì Linh Đồng chỉ cho Hi Vũ lái xe ở ngoài cổng khu chung cư, không cho anh ta đi vào trong. Cô sợ biết đâu thỉnh thoảng anh ta lại tới cửa quấy rầy.

“Không mời tôi lên uống ly trà sao?” Hi Vũ tựa vào cửa xe hỏi.

“Tôi mời anh ăn cơm, anh đưa tôi về, hai chúng ta đã thanh toán nợ nần sạch sẽ rồi.”

“Về tới nhà nhớ nhắn tin cho tôi.” Hi Vũ trầm mặc một lát rồi nói.

Trì Linh Đồng nhắm mắt: “Gặp lại sau.” Cô nghiêng đầu đi vào, đi được một lúc thì quay đầu lại, thấy Hi Vũ vẫn còn đứng nguyên ở chỗ đó, bóng dáng anh ta chìm trong bóng đêm mờ ảo.

Cô biết thái độ của cô đối với anh ta có chút quá đáng, nhưng cô không dám thả lỏng, cô sợ nếu khách sáo quá, anh ta lại lợi dụng vào đó có ý đồ xấu thì sao?

“Đã về rồi à, bạn của cậu đâu?” Trên đầu Nhan Tiểu Úy đang quấn khăn lông, đi từ phòng tắm ra ngoài vừa đúng lúc Trì Linh Đồng mở cửa. Cô giống như nắm bùn ngồi phịch lên ghế salon.

“Cô ấy có hẹn với bạn trai rồi.” Trì Linh Đồng nhắm mắt, xoa trán.

“Bữa tối sao rồi?”

“Tớ muốn tìm bạn trai.” Bị hỏi một đấng Trĩ Linh Đồng lại trả lời một nẻo.

“Hắc hắc, xuân tâm nhộn nhạo rồi à?” Nhan Tiểu Úy đùa giỡn néo néo gò má mềm mại của cô.

“Đêm nay tớ phát hiện ra nếu có bạn trai sẽ có rất nhiều tác dụng.” Trĩ Linh Đồng mở mắt ra.

“Tớ đã sớm nói với cậu, nhưng cậu một mực không chịu hiểu. Vậy thì tớ đem bác sỹ Dương trả lại cho cậu nhé.”

“Anh ta, cậu giữ lấy cho kỹ đi, tớ không đoạt tình cảm của người khác.” Trĩ Linh Đồng lại nhắm mắt vào một lần nữa: “Thật ra tớ chỉ muốn một người bạn trai ở một số lúc nhất định mà thôi, cũng không phải là thật sự muốn.” Như vậy cô mới hoàn toàn thoát khỏi sự quấy rầy của Hi Vũ và cũng có lý do để từ chối Dương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15

Editor: Nguyên Nguyên

Beta: tiểu an nhi

“Tôi không lo lắng về chuyện đó. Thấy anh cố gắng đóng góp cho Đài truyền hình như vậy, chuyện nhỏ ấy tôi có thể giúp đỡ!” Cách tai nghe, giọng Bùi Dịch Thanh trong bóng đêm trầm thấp hơi khác.

Rất nhanh đã đến khuya, Không Tước vẫn chưa về, Trĩ Linh Đồng phải thức chờ cửa đợi cô ấy. Hai mắt buồn ngủ díp vào nhau không mở nổi, phải ghé vào bên cạnh laptop cùng ba người khác trên mạng đánh bài online để giết thời gian.

Đang nhàm chán, đột nhiên nhận được tin nhắn của Bùi Dịch Thanh gửi tới, nội dung chỉ có ba chữ và một dấu chấm hỏi: “Ngủ rồi sao?”

Cô trả lời lại hai chữ và một dấu chấm hỏi: “Có việc?”

Vừa gửi tin nhắn thành công, di động liền vang lên, lúc đầu cô tưởng âm hôn Hi Vũ không tan, điện thoại vừa kết nối, đã lập tức quát nhẹ: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

Đối phương không lên tiếng, tiếng hít thở đều đặn theo sóng điện thoại truyền đến.

“Anh đừng mượn rượu mà giả bộ, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không mắc lừa đâu. Đồng chí Hi Vũ, nếu anh cứ tiếp tục như thế này thì ngay cả mối quan hệ bạn học của chúng ta cũng không giữ được nữa đấy.”

“Hi Vũ là ai?” Đối phương bất chợt lên tiếng.

Trĩ Linh Đồng kinh ngạc, xấu hổ đỏ bừng mặt, cười ngây ngô: “Bùi tổng, là anh à?”

“Không phải cô đang đợi điện thoại của người khác đấy chứ?”

“Không có, điện thoại của anh gọi đến thật đúng lúc.” Cô chậm rãi đóng laptop lại, nằm lên trên giường, tìm một tư thế thoải mái nhất: “Sao anh còn chưa ngủ?”

“Tôi đang xem bản vẽ, có nhiều chỗ muốn tìm cô hỏi một chút, ngày mai cô có thời gian không?”

“Ngày mai là chủ nhật, có thời gian! Tôi phải đi điều tra tư liệu, đúng lúc ngày mai có một cuộc nói chuyện.”

“Ừ, buổi tối vui vẻ chứ?” Bùi Dịch Thanh giống như đang hỏi rất tùy ý.

Thế là, Trĩ Linh Đồng cũng không khách sáo, vô cùng oán giận đem việc ăn cơm kể lại tỉ mỉ một lượt, sau đó tiếp tục than thở: “Hối hận quá, biết vậy đã đưa một người giả làm bạn trai đi cùng, rồi không thêm vạch trần lời nói dối của anh ta, như thế thì sau này anh ta sẽ không có lý do gì để quấy rầy tôi nữa.”

Giọng nói Bùi Dịch Thanh dường như rất vui mừng, chậm rãi đưa lời đề nghị quý giá của mình:

“Hay là tìm người ở ngay bên cạnh cô đây này.”

Tuy rằng không đói mặt, nhưng đầu Trì Linh Đồng lắc như trống bỏi: “Giúp anh chỉnh sửa bản vẽ Đài truyền hình vốn đã không phải là công việc hằng ngày của tôi. Nếu nhờ anh đóng giả để đẩy lùi bạn trai cũ, chưa nói đến chuyện anh chưa đủ sức thuyết phục, mà nhờ chẳng may thân phận bị lộ, thì anh ta sẽ cho rằng tôi bám vào người giàu có, nhất định sẽ nghĩ cách kéo tôi ra khỏi anh. Anh phải biết rằng, trái đất như một ngôi làng nhỏ, nếu ở đầu làng cuối làng, không cẩn thận bị người quen nhìn thấy, việc này truyền đến tai Nhạc đồng, tôi còn đường sống để mà làm việc nữa không?”

Bùi Dịch Thanh cười cười: “Hằng Vũ sẽ cho cô con đường tươi sáng.”

“Tôi chỉ có một ưu điểm duy nhất, đó là sự trung thành. Anh đừng hủy hoại thanh danh của tôi.”

“Có một số người, có một số việc, trung thành cũng không đáng giá.” Giọng nói của anh đột nhiên trầm xuống, dường như đang đang hết sức xúc động: “Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai chúng ta gặp nhau. À, lần trước chúng ta bàn đến chỗ nào rồi?”

“Khu dân cư An Huy, ngày mai là đến nhà của dân tộc Mông Cổ.”

“Được, gần tối ngày mai tôi đến đón cô.”

Quá nửa đêm, Khổng Tước mới mang theo mùi thuốc lá nồng nặc về nhà. Trì Linh Đồng tiếp tục ngáp một cái: “Muộn như thế này, sao không về nhà anh ta luôn đi?”

Khổng Tước như đánh giấc vọt vào phòng tắm: “Ngủ đi, tớ đi tắm.”

Trì Linh Đồng dụi dụi mắt, chui vào giường, trong chốc lát liền ngủ say.

Đã lâu không được ngủ thoải mái như thế này, cô từ từ mở mắt ra, nhìn ánh mặt trời chiếu qua rèm cửa sổ, khoe miệng khê cong lên, hiển nhiên vẫn còn buồn ngủ. Lật người lại, bên cạnh không có ai, quần áo rơi rớt mấy cái ở trên giường.

Trì Linh Đồng thoải mái duỗi thẳng lưng, kéo chân ra: “Khổng Tước?”

“Sáng sớm đã ra cửa, hại tớ ngủ không ngon.” Nhan Tiểu Úy bĩu môi, tức giận từ trong phòng đi ra, phía dưới hai mắt có quầng thâm thật rõ.

“Hôm nay đỡ tốn đồ về mặt, trông đẹp lắm á.” Trì Linh Đồng cũng không nghĩ gì nhiều, cho rằng Tiêu Tử Thần đã đưa Khổng Tước đi chơi rồi.

“Là một chiếc xe Ferrari màu đỏ rực, người đàn ông lái xe thật tuấn tú.” Trong ánh mắt Nhan Tiểu Úy toát ra vẻ hâm mộ.

“Người đàn ông nào?”

“Là người tới đón cô ấy! Mình đứng ở ngoài ban công nhìn được, nổi bật như thế muốn không chú ý cũng khó. Khi cô ấy xuống lầu, hai người còn ôm hôn nồng nhiệt.”

“Hả? Cậu không nhìn lầm chứ?” Tiêu Tử Thần không giống kiểu người sẽ làm những chuyện như vậy.

“Thị lực của mình là 2.0, một con muỗi bay qua trước mặt, mình cũng có thể nhận ra được nó là con đực hay con cái đấy.”

Trì Linh Đồng ngây ngốc đứng tại chỗ, đầu óc xoay vòng vòng.

“Di động của cậu kêu kia.” Nhan Tiểu Úy nói.

“À!” Cô hoảng hốt nhanh chóng chạy vào phòng, di động trên đầu tủ vang lên âm ỉ.

“Đồng Đồng, là tớ đây!” Giọng nói của Khổng Tước như ánh mặt trời buổi sáng, tươi mát mà mà trong sáng: “Lát nữa cậu đến vịnh Thiên Thủy, nói với Tử Thần giúp tớ, tối hôm qua tớ ăn quá nhiều hải sản, dạ dày không thoải mái, muốn ngủ một chút.”

“Cậu đùa cái gì vậy?” Trì Linh Đồng nhúu chặt chân mày.

“Sau này sẽ nói với cậu. Dường như chúng tớ không giống trước đây, cậu ngàn vạn lần không được để lộ sơ hở.”

“Tớ mặc kệ, chính cậu gọi điện thoại cho anh ta đi.”

Lúc học trung học, Khổng Tước có hẹn hò với nam sinh, về nhà rất trễ, cô ấy đều nói với mẹ là đến nhà Trì Linh Đồng làm bài tập. Mẹ Khổng ngẫu nhiên sẽ gọi điện thoại đến kiểm tra, Trì Linh Đồng sẽ ngoan ngoãn mà trả lời: “Di à, con đang thảo luận đề tài với Khổng Tước, sau khi giải xong, cô ấy sẽ về nhà.”

Trì Linh Đồng là một học sinh xuất sắc, mẹ Khổng chưa bao giờ nghĩ cô sẽ nói dối.

Chiều nay sử dụng thật linh nghiệm.

“Đêm qua tớ đã nói với anh ấy, di động sắp hết pin rồi. Hơn nữa anh ấy vốn học y, nói cái này cái kia trong điện thoại, dễ bị lộ lắm.”

“Vậy cậu gửi số điện thoại của anh ta qua đây, tớ gọi cho.”

“Cậu mà gọi, nhất định anh ấy sẽ hỏi địa chỉ, rồi chạy đến tìm tớ. Cậu hãy nói tớ uống thuốc rồi, hiện tại đang ngủ. Đồng Đồng, xin cậu đấy, tớ yêu cậu mà.”

“Đúng là tớ không có duyên kết bạn với người tốt rồi. Không Tước, cậu không nên quá phận. Hóa ra nguyên nhân cậu muốn đến ở nhờ nhà tớ là để tiện cho việc này đây hả?” Trì Linh Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Không Tước nhẹ giọng làm nũng: “Tớ biết Đồng Đồng thương tớ nhất, hiểu rõ tớ nhất, chỉ một lần này thôi. Bây giờ cậu đi nhanh đi, Từ Thần rất ghét người khác đến trễ. Cậu nói xin lỗi anh ấy giúp tớ, cứ nói ngày mai tớ sẽ đến thăm ba mẹ anh ấy.”

Không chờ Trì Linh Đồng đồng ý, Không Tước nói xong lập tức cúp máy.

Trì Linh Đồng chưa kịp gạt đi không muốn làm thì con chim này đã thực sự cúp máy mất rồi.

Trì Linh Đồng hận run người nhưng lại không thể làm gì được. Vội vội vàng vàng đánh răng rửa mặt, thay quần áo, chải đầu; cũng không ăn điểm tâm, ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu lái xe đến vịnh Thiên Thủy.

Đường ven biển của Thanh Thai cuộn cuộn sóng, có một vài cảng tự nhiên, mà có cảng cũng đồng nghĩa với việc có các bãi tắm thiên nhiên. Trong vịnh Thiên Thủy, nổi bật nhất là bãi cát vàng rộng rãi, nhưng lại không mở cửa cho du khách. Đó là nơi Chính phủ dùng để tiếp đãi các quan chức từ nơi khác đến. Phía sau bãi tắm là cả một khu rừng, có nhiều tòa biệt thự khá phức tạp, hằng năm đều có binh lính canh gác ở nơi đây.

Trì Linh Đồng xuống taxi, trên bờ các có cây dù che nắng dựng thẳng đứng, từng tốp người tùm năm tùm ba mặc áo tắm, một số đón gió biển, một số lại chơi đùa với sóng nước, có vài đứa bé xây lâu đài cát. Hàng ngàn cuộn sóng sủi bọt trắng xóa, nối đuôi nhau đánh sâu vào bờ biển, phát ra âm thanh ào ào không dứt.

Trì Linh Đồng liếc mắt nhìn xung quanh, rất nhanh đã nhìn thấy Tiêu Từ Thần. Anh ta mặc chiếc áo trắng như tuyết, quần dài phẳng phiu, ngồi trên ghế nằm màu trắng, bên cạnh có một chiếc túi lớn, ánh mắt nhìn ra biển khơi.

Cô lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đi đến.

“Không Tước đâu?” Tiêu Từ Thần nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu sang, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gạt gạt đầu, rồi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 16

Edit: tiểu an nhi

Đối phó với một con một sách cũng không quá khó, Trì Linh Đồng nói vài ba câu thoái thác là xong. Tiêu Từ Thần không hề nghi ngờ một chút nào, còn rất chu đáo mời cô ngồi xuống uống nước trái cây.

Trì Linh Đồng nhìn hành động hết sức mẫu mực của anh ta thì không khỏi sinh ra cảm giác áy náy, cảm thấy có lỗi trong lòng. Lừa gạt người đang hoảng, thật khiến người ta khinh thường.

"Thôi không cần đâu, tôi phải đi luôn bây giờ." Cô sợ mình ngồi lâu quá, nhìn ánh mắt trong sáng thành thật kia thì sẽ không nịn được nói ra sự thật mất.

"Không phải hôm nay cô được nghỉ sao?" Tiêu Từ Thần đưa cho cô một ly ô mai ướp lạnh, "Thời tiết đẹp như vậy, không bơi lội thì ngồi hóng gió biển cũng không tồi! Có vài người ăn hải sản sẽ khiến cho dạ dày khó chịu, ngủ một giấc là tốt thôi, cô không cần quá lo lắng cho Không Tước đâu."

Tiêu Từ Thần lại còn an ủi cô nữa, Trì Linh Đồng sao có thể bình thản mà không đỏ mặt hỏi lạnh được chứ?

"Vậy tôi ngồi ở đây, anh cứ đi bơi đi!" Trì Linh Đồng nhìn chiếc ghế dựa lớn ở bên cạnh nói. Đây là lần đầu tiên cô tới bãi tắm ở vịnh Thiên Thủy, nơi này chẳng khác nào là lãnh địa của tư nhân, khác xa với các bãi tắm khác. Ở đây không có dòng người tấp nập như thủy triều, không có rác thải bị vứt ở khắp nơi, nước biển xanh hơn, bầu trời cũng cao hơn.tieuannhiddlqđ

Tiêu Từ Thần lộ ra vẻ mặt nhàn nhạt mờ ảo, "Nếu không tôi cho cô mượn đồ bơi, mua thêm một cái phao nữa, cô cũng xuống nước luôn đi."

Trì Linh Đồng biết anh ta đang thay Không Tước tận tình tiếp đón, chỉ lắc lắc đầu, "Tôi chỉ là một con vịt cạn mà thôi, không muốn để anh phải chê

cười."

Lại nhớ tới hai lần đập nhảm vào chân của Tiêu Từ Thần ngày hôm qua, gương mặt trắng nõn của Trì Linh Đồng dần dần đỏ ửng.

Tiêu Từ Thần không nói gì thêm, đứng dậy đi tới phòng thay quần áo.

Trì Linh Đồng uống mấy ngụm nước ô mai, tùy ý quay mặt sang nhìn một chút, trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một người đàn ông có vóc dáng vô cùng hoàn mỹ. Tuy rằng không phải kiểu cơ bắp cuộn cuộn, nhưng chân dài vai rộng, cơ bụng rắn chắc. Trên khuôn mặt anh tuấn toát ra vẻ nghiêm túc, không biết là do thị lực không được tốt hay cát bay vào mắt mà anh ta híp mắt lại, từ từ tiến qua bên này.

Chờ đến khi anh ta lại gần, Trì Linh Đồng kinh ngạc há to miệng.

Thượng Đế ơi, người đàn ông này là con một sách Tiêu Từ Thần khi nãy hay sao? Thật không nghĩ tới sau khi cởi bộ tây trang xuống, anh ta lại có bộ dạng này.

"VẬY TÔI ĐI BOI TRƯỚC ĐÂY!" Tiêu Từ Thần đưa tay lên mắt, đẩy đẩy trong không khí một hồi mới phát hiện ra mình không còn đeo kính.

"Anh đã nghĩ tới việc đổi mắt kính sang dùng kính sát trùng chưa?" Con một sách này có một đôi mắt thật đẹp, đáng tiếc lại bị cái kính gọng đen kia che mất. Trì Linh Đồng nghĩ nếu anh ta chuyển sang dùng loại kính không có khung thì quả thật nhìn rất giống Bae Yong Joon.

"Mắt kính hiện giờ của tôi là do Không Tước đặc biệt lựa chọn, tôi rất thích."

Tiêu Từ Thần trần nửa thân trên đứng ở trước mặt Trì Linh Đồng, ánh mắt nhu hòa.

Tế bào nhiều chuyện của Trì Linh Đồng bắt đầu trở dậy mãnh liệt, "Có thể tiết lộ cho tôi biết tiểu thuyết tình yêu của anh với Không Tước bắt đầu từ cảnh nào hay không?"

Nói tới chuyện này, cô đã hỏi Không Tước không biết bao nhiêu lần, nhưng Không Tước kiên quyết cản chặt rằng, đánh chết cũng không chịu ới ra một chữ.

Tiêu Từ Thần ngăn người rồi ngồi xuống, Trì Linh Đồng vội đưa cho anh ta một cái khăn lông to khoác lên người. Thân thể hoàn mỹ hấp dẫn cứ phơi bày ra như vậy, thật sự là rất sát phong cảnh.

Tiêu Từ Thần có vẻ chán chừ, dường như đang nhớ lại, rất lâu vẫn không nói gì.

"Hắc hắc, nếu như không tiện thì anh cứ bịa ra cái gì đó lừa tôi cũng được."

"Tôi chưa bao giờ nói dối." Tiêu Từ Thần nghiêm túc nói, "Cũng không có gì không tiện nói. Tôi với Không Tước quen nhau ở bệnh viện, cô ấy. . . . . tự sát nên được đưa đến cấp cứu. Bác sĩ trực ban là bạn của tôi, vợ của anh ấy bất ngờ xảy ra tai nạn, đúng lúc tôi tới gặp anh ấy, nên giúp anh ấy cấp cứu cho bệnh nhân. Chúng tôi biết nhau như vậy."

"Không Tước tự sát?" Trì Linh Đồng thực sự kinh hãi. Bình thường Không Tước chẳng may có đứt tay còn phải hô to gọi nhỏ, vậy mà lại dám tự sát?
"Vì sao cô ấy tự sát?"

"Vì tình!"

"Cô ấy bại dưới tay ai?"

"Cái này là chuyện riêng của Không Tước, tôi nói không tiện lắm."

"Được! Vậy là do lương tâm của anh trở dậy nên vì cô ấy mà dọn dẹp tàn cuộc?" Trí tưởng tượng của Trì Linh Đồng bắt đầu bay xa.

Tiêu Từ Thần nháy mắt, "Tôi cảm thấy một cô gái cố chấp với tình cảm như vậy, nguyện ý đánh đổi mạng sống vì người mình yêu thì nhất định là rất hiền lành. Cô ấy đáng giá để tôi quý trọng."

Nếu Không Tước mà cố chấp đối với tình cảm thì heo mẹ cũng biết bay luôn. Từ mối tình đầu của Không Tước cho đến bây giờ cũng có thể viết nên một cuốn tình sử rồi, Trì Linh Đồng hơn ai hết biết rõ điều này trong lòng bàn tay. Cho nên khi biết được mối quan hệ yêu đương giữa cô ấy và Tiêu Từ Thần duy trì được lâu như vậy, thì cô đã xếp sự kiện này vào danh sách mười đại kỳ tích của thế giới.

"Ha ha, ha ha, rất lãng mạn." Trì Linh Đồng có chút cảm thông với anh chàng một sách trước mặt. Chỉ có điều, ai mà không có một ít bí mật chứ, cứ không biết gì thì sẽ hạnh phúc thôi. "Sau đó anh theo cô ấy đến Tân Giang ư? À, hóa ra lúc đầu anh làm việc ở bệnh viện."

"Thanh Thai là nỗi đau đối với Không Tước, cô ấy nói ở chỗ này không vui vẻ gì. Tôi cũng muốn tập trung làm nghiên cứu, nên chúng tôi cũng nhau đi Tân Giang. Tôi dạy học ở đó, thời gian cũng tương đối thoải mái, tôi có thể ở bên Không Tước nhiều hơn."

Yêu gà theo gà, yêu chó theo chó. Con một sách này có thể nói là một tấm gương mẫu mực cho câu nói trên.

Cô nhìn Tiêu Từ Thần một hồi, đột nhiên không biết nên nói cái gì cho phải. "Tôi. . . . . không có bôi kem chống nắng, tôi đi trước, anh cứ từ từ mà

boi."

"Tôi tiễn cô." Tiêu Tử Thần cũng lập tức đứng dậy, "Cô thay tôi chăm sóc cho Không Tước, còn đặc biệt đến đây để báo cho tôi biết. Tôi nên tiễn cô về mới phải."

Sợ Trì Linh Đồng từ chối, anh ta nói liền một lèo không nghỉ.

"Nhưng anh đang mặc đồ bơi nha!" Trì Linh Đồng bắn khoả nói.

"Không sao, tôi đi thay lại quần áo là được."

Trì Linh Đồng thấy anh ta kiên trì như vậy hòa hoãn nói, "Hay anh cứ đi bơi một lúc đi, tôi ở đây chờ cũng được!"

"Vậy cô đừng đi ra khỏi ô che nắng nhé, sẽ không lo bị tia cực tím gây tổn thương cho da." Tiêu Tử Thần dùng tay vẽ một vòng tròn trên không trung.

Trì Linh Đồng cười vui vẻ, chợt nhớ tới một tập phim trong "Tây Du kí", khi Tôn Ngộ Không đi hái hoa quả cũng vẽ cho Đường Tăng một cái vòng bảo vệ bên ngoài.

"Anh cứ đi đi, trước khi anh quay lại, tôi sẽ không đi đâu nửa bước." Cô phất tay một cái.

Tiêu Tử Thần sợ cô nói không giữ lời nên cứ đi được vài bước lại quay đầu lại nhìn, mãi cho đến khi ngấm mình xuống nước biển mới thôi.

Trì Linh Đồng nâng cằm, nghĩ thầm: Mặc dù con mắt này khá nhảm chán, nhưng bản chất lại thật thà. Nếu như Không Tước có thể hồi tâm thì chắc chắn về sau sẽ rất hạnh phúc.

Anh ta nguyện ý vì một lần được nhìn thấy không tước xòe đuôi mà giao ra hết tình cảm của một đời, nhưng không tước sẽ nguyện ý vì một mình anh ta mà xòe đuôi sao?

Trì Linh Đồng thở dài, đây là chuyện của bọn họ, không có quan hệ gì với cô. Ngay cả chính cô cũng không thể hòa hợp được với Hi Vũ, giằng vò nhau tới một mối rồi.

Nếu không ép buộc, không đứng dậy nổi thì còn gọi là cuộc sống nữa hay sao?

Chuông di động chợt vang lên, Trì Linh Đồng liếc qua Tiêu Tử Thần đang bơi dưới biển một cái, rồi mở điện thoại ra, là Bùi Dịch Thanh.

"Cô đang ở đâu?" Bùi Dịch Thanh nghe được tiếng sóng biển truyền qua điện thoại thì hỏi luôn, "Bãi biển hả?"

"Bùi Tổng, anh chuyển sang nghề bói toán nhất định là linh lắm đấy."

Bùi Dịch Thanh cười cười, "Buổi chiều tôi không có việc gì cả, tôi muốn hỏi có thể tới đón cô sớm hơn không? Tiện thể đi ăn cơm trưa?"

"Bây giờ tôi đang ở vịnh Thiên Thủy. Cơm trưa thì thôi vậy, tôi muốn nghỉ ngơi một chút rồi mới đi. Buổi chiều tôi sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Cô biết bơi sao?" Bùi Dịch Thanh tựa hồ rất nhàn nhã, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ cúp điện thoại.

"Ngại quá, tôi chỉ ngồi chờ xem người ta bơi thôi."

"Chờ Ex. Boyfriend của cô?"

"Tôi đâu có rảnh rỗi như vậy. Là bạn trai của bạn thân tôi." Câu này nói thật kỳ cục, Trì Linh Đồng bật cười ra tiếng.

"Cô cũng khá thiện lương đấy, sao không tính đến chuyện làm việc trong các tổ chức từ thiện nhỉ?"

"Nếu có một ngày chuyện giữa tôi với anh bị bại lộ, tôi sẽ đi thử một lần xem sao."

"Cô nói cứ như tôi lười cô xuống nước vậy. Linh Đồng, lần trước cô nói ý tưởng về tòa nhà nghỉ dưỡng kia, tờ "Nhật báo kinh tế" đang tổ chức cuộc thi cho các tác phẩm thiết kế biệt thự thời thượng mà cả tính đấy. Tôi cảm thấy cô có thể tham gia dự thi."

"Tôi chỉ tùy tiện nói mà thôi, kiến trúc của phương Tây tôi không am hiểu lắm."

"Cô Trì, cô quên ngay bên cạnh cô đang có một bậc thầy về kiểu kiến trúc này hay sao?"

Hai mắt Trì Linh Đồng sáng lên, "Anh muốn hợp tác với tôi?"

"Không phải là hợp tác, mà là hỗ trợ. Dù sao đó cũng là ý tưởng của cô."

"Hắc hắc, có điều kiện đi kèm gì không?"

"Buổi chiều gặp nhau rồi nói. Cô cũng đã 24 tuổi rồi, đừng vừa lảng tránh Ex. Boyfriend lại vừa ngồi tiếp bạn trai của người ta. Có phải cô cũng nên tìm bạn trai cho chính mình rồi không?"

"Phải ha, tôi cũng nghĩ như thế. Tôi thực sự sợ để lâu ngày sẽ dẫn đến tuyệt vọng rồi cái gì cũng ăn quàng. Biết đâu một lúc nào đó lại hợp thành một cặp với Trần Thần cũng nên. Ha ha."

"Người đồng nghiệp giống như đồng tình luyện ái của cô hả?"

"Ừ, trong công việc người có tuổi tương đương với tôi, chỉ có anh ấy thôi." Trì Linh Đồng đáng thương nói.

"Cô mới có 24 mà, sao phải vội. Tình yêu phải dựa trên cảm giác chứ không phải là sự thích hợp."

"Nhưng mới vừa rồi anh nói tôi “cũng đã 24 tuổi rồi”, giống như nếu không có bạn trai thì sẽ làm cho trị an xã hội bất ổn vậy." Trì Linh Đồng tình nghịch vặn ngược lại.

Bùi Dịch Thanh không nhịn được cất tiếng cười to.

Tiêu Từ Thần tắm rửa thay quần áo xong, mặt trời đã lên thẳng tới đầu vai rồi. Tuy nhiệt độ bên ngoài rất cao, nhưng anh ta không mở điều hòa, chỉ hạ cửa sổ xe, để mặc cho gió biển thổi vào.

Xe chạy được một lúc thì tiến vào một khu rừng. Nhìn những kiến trúc lướt qua ven đường, Trì Linh Đồng cảm thấy thực quen mắt.

Cuối cùng, tới một tòa biệt thự nhỏ ba tầng mang phong cách Châu Âu cổ điển màu nâu đỏ thì Tiêu Từ Thần dừng xe, "Đây là nhà tôi."

"Nơi này là đường Quế Lâm." Trì Linh Đồng lúc này mới nhận ra, không ngờ lại ở gần vịnh Thiển Thủy như vậy.

Tường ngoài màu nâu đỏ dưới ánh nắng mặt trời phát ra ánh sáng lóa mắt, tràn ngập hơi thở quý tộc thần bí.

"Đúng, sau khi ba tôi từ Tây Xương đến Thanh Thai thì chúng tôi vẫn luôn ở nơi này. Chủ cũ của biệt thự này là ông chủ của một tờ báo người Nga. Hôm nay, bảo mẫu của nhà tôi đặc biệt làm rất nhiều món ăn để chiêu đãi Khổng Tước, nếu không về nhà dùng bữa, bà ấy sẽ thất vọng. Nếu cô không cảm thấy phiền thì mời vào dùng cơm trưa với gia đình tôi!"

"Tôi thấy phiền." Trì Linh Đồng bật thốt lên. Không có Khổng Tước, cô và Tiêu Từ Thần chỉ là người qua đường Giáp và người qua đường Ất mà thôi, thế giới còn chưa có hài hòa đến mức tất cả mọi người như người một nhà đâu!

Nếu hôm nay Khổng Tước có ở đây, cô đi theo tới ăn chực thì có thể. Nhưng hiện tại có chút không thích hợp, tự dưng cô lại có cảm giác như “thay mặt đổi đào” vậy!

"Tôi đã có hẹn ăn cơm trưa với người khác, làm phiền anh đưa tôi đến đầu đường là ổn." Trì Linh Đồng dịu dàng cười cười.

Tiêu Từ Thần vẫn không nhúc nhích, "Khi tôi thay quần áo đã gọi điện về nhà nói việc này rồi."

"Giáo sư Tiêu," Trì Linh Đồng nhíu mày, "Không phải anh muốn tôi đóng giả Khổng Tước chứ?" Việc này quá hoang đường.

"Không, tôi nói cô là bạn thân của Khổng Tước. Ba tôi rất hiếu khách. Không sao, chỉ là một bữa cơm rau dưa thôi." Tiêu Từ Thần nói ra từng câu từng chữ, vẻ mặt tĩnh lặng trong suốt y như một ly nước lọc.

"Anh không cảm thấy làm như vậy sẽ khiến người khác khó chịu?" Trì Linh Đồng có chút tức giận.

Tiêu Từ Thần có hơi luống cuống nhìn cô, "Tôi. . . . . tôi chỉ nghĩ ở đây khá gần, thời gian cũng đã tới bữa trưa nên mới hành động tùy ý như vậy. Làm cô khó chịu sao?"

Đúng lúc này, cửa gỗ lớn của biệt thự bất chợt được mở ra, một người đàn ông trung niên có mái tóc hoa râm từ bên trong đi ra, "Từ Thần, sao lại không mời khách vào trong nhà vậy?"

Nói xong, người đàn ông đó bước xuống bậc thềm, tiến tới gần chỗ đỗ xe.

Trì Linh Đồng cắn cắn môi, lúc này thì cô hết đường chạy rồi.

"Ba của tôi, Tiêu Hoa. Ba, đây là bạn thân của Khổng Tước, Trì Linh Đồng." Tiêu Từ Thần nhìn Trì Linh Đồng một chút, sau đó giới thiệu hai người với nhau.

"Từ Thần nói cháu là kiến trúc sư, là một cô gái rất xuất sắc. Nào, mau vào đi, tất cả các món ăn đã được bày biện hết lên bàn rồi." Tiêu Hoa nhiệt tình thay Trì Linh Đồng mở cửa xe. "Sau này nơi đây cũng sẽ là nhà của Khổng Tước, cháu đừng khách sáo, lúc nào thích thì đến chơi cũng được."

"Đã quấy rầy mọi người rồi, bác Tiêu." Trì Linh Đồng bắt đầu đi đi theo Tiêu Từ Thần tiến vào ngôi biệt thự. Trong lúc lên bậc thềm, cô còn quay đầu lại liếc mắt trừng anh ta một cái.

Trăm việc trên đời này người không thể dùng nhất chính là con một sách, ngay cả đạo lý đối nhân xử thế cơ bản mà cũng không hiểu.

Vừa bước vào phòng khách, đã nhìn thấy các bức tranh sơn thủy của danh nhân nổi tiếng được treo ở trên tường, còn có một đồng hồ treo tường vốn là đồ cổ xuất xứ từ nước Đức, tiếng chuông báo giờ vô cùng êm tai. Phía đối diện lại là một tủ trưng bày làm từ gỗ anh đào, bên bày biện vô số các huân chương khác nhau. Bàn đặt TV thì lại khá đơn giản, chỉ có một tấm gỗ đặt trên bốn cái trụ, điểm đặc biệt ở chỗ nó được chạm trổ hết sức tinh xảo. Ở bên cạnh TV là một cái tủ thấp, đặt một máy phát nhạc cổ điển, phía trên có rất nhiều đĩa nhạc, phần lớn là nhạc không lời.

Tri Linh Đồng đứng ngăn người giữa phòng khách, đột nhiên lại có cảm giác bản thân đang đi ngược dòng thời gian.

"Phòng ăn ở bên này, tới đây rửa tay đi nào!" Một người phụ nữ trung niên đang đeo tạp dề cười ôn hòa dẫn Tri Linh Đồng vào toilet, "Xà phòng ở đây, còn khăn lông treo ở kia nhé."

Tri Linh Đồng lịch sự nói cảm ơn, tuy rằng toilet không quá xa hoa, nhưng mỗi một viên gạch men đều được lau sạch bóng, dường như ngày nào cũng được cọ rửa vậy.

Tiêu Từ Thần đứng ở trước cửa phòng rửa tay đợi cô, ánh mắt mang theo áy náy.

"Ăn xong tôi sẽ đưa cô về." Giọng nói của anh ta dè dặt mang theo áy náy.

"Không sao." Tri Linh Đồng đứng là không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Có một người phụ nữ lớn tuổi đã ngồi đợi sẵn bên bàn ăn, nhìn Tri Linh Đồng khẽ cười, nếp nhăn hai bên mắt sâu hơn, khi cười nhìn có chút trẻ con.

"Cháu chào bác." Tri Linh Đồng đoán đây nhất định là mẹ chồng tương lai của Không Tước rồi.

Khi cô còn đang cúi xuống chào hỏi thì đã bị bà kéo nhanh lại gần, ghé sát vào tai cô, thần thần bí bí nhỏ giọng nói: "Theo một nguồn đáng tin cậy, thì tới hôm nay Thanh Thai sẽ có động đất mạnh từ cấp tám trở lên. Cháu đừng nói cho ai biết nhé, chúng ta cứ âm thầm trốn đi là được."

Về mặt Tri Linh Đồng kinh ngạc hỏi nhỏ, "Có thật không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 17

Edit: Thiên Kết

"Bà chủ, canh cá hôm nay em nấu rất ngon, lát nữa uống nhiều một chút." Người phụ nữ mặc tạp dề bụng một cái tô màu xanh hoa văn, không ngại ngần tách Tri Linh Đồng cùng với người phụ nữ lớn tuổi ra.

"Ừ, thế Từ Hoàn có trở về ăn cơm không?" Người phụ nữ lớn tuổi dường như như đột nhiên biến thành người khác, nhàn nhạt cười.

"Từ Hoàn đang bận rộn công việc buôn bán ở nhà hàng." Tiêu Từ Thần kéo ghế ngồi cạnh mẹ mình.

"Gần đây hay xảy ra bệnh dịch, con nhớ nhắc Từ Hoàn chú ý vệ sinh khử trùng tiêu độc cho cẩn thận." Ánh mắt bà thoáng qua một tia hoảng sợ, miệng lầm bầm nói.

"Dạ." Tiêu Từ Thần gật đầu một cái, nhìn lên khuôn mặt kinh ngạc của Tri Linh Đồng thì liền mỉm cười an ủi: "Mẹ tôi trước kia làm bác sỹ ở bệnh viện, đã từng tham gia cứu trợ ở trận động đất mạnh ở Đường Sơn."

Tri Linh Đồng ồ lên một tiếng, trong lòng dần dần sáng tỏ. Mẹ Tiêu Từ Thần chính là người quá chú tâm luyện võ công đến nỗi bị Tẩu Hỏa Nhập Ma.

Không khí trên bàn ăn của nhà họ Tiêu rất yên tĩnh, dường như không có ai nói chuyện. Thình thoảng ba Tiêu di chuyển một số đĩa thức ăn để cho Tri Linh Đồng dễ gấp.

Nếu không nói chuyện thì mẹ Tiêu cũng rất bình thường, thỉnh thoảng bà nhìn về phía Tri Linh Đồng cười dịu dàng.

Mặc dù thức ăn di Trương nấu rất ngon, người nhà họ Tiêu cũng cực kỳ thân thiện, nhưng Tri Linh Đồng vẫn cảm thấy bữa cơm này rất ngọt ngào.

Đang ăn cơm được một nửa thì có người đẩy cửa đi vào.

Trì Linh Đồng mở to cặp mắt, nhìn người mới bước vào ăn mặc một cách khoa trương, tóc tai xít keo dựng thẳng đứng, giống như đang ra sức mà nổi giận đùng đùng. Áo T-shirt màu hồng có in hình đầu lâu màu vàng, cổ áo có gắn đinh tán, chữ viết in trên đó là tiếng Anh không nhìn rõ. Quần jean màu bạc có gắn một sợi xích nhỏ bên hông, còn có mấy cái lỗ. Thật sự không thể nào hình dung hết được có bao nhiêu kỳ quặc.

Anh ta đi đến bên cạnh Trì Linh Đồng, râu mép vênh lên, khoát khoát tay: “Không cần giới thiệu, em biết rõ đây là ai. Không Tước.....đúng không? Oa, chị dâu, chị trẻ như thế này, không sợ lúc đi ra đường người ta sẽ nghĩ rằng anh trai dụ dỗ học sinh sao? Hắc hắc, ngạc nhiên chưa? Em là Tiêu Tử Hoàn, phong cách khác với anh trai, nhưng chúng em thực sự là anh em ruột.”

“Đây là Trì Linh Đồng, bạn của Không Tước.” Tiêu Tử Thần chậm rãi mở miệng.

“Cái gì?” Tiêu Tử Hoàn thoáng kinh ngạc: “Đôi chị dâu rồi?”

“Không Tước không được khỏe.” Tiêu Tử Thần nhàu mày, không biết giải thích chuyện này ra sao.

Tiêu Tử Hoàn nhìn sắc mặt cứng ngắc của Tiêu Hoa: “Cha, người đừng nổi giận, con chỉ ghé về nhà một lát thôi. Con nghe nói anh trai muốn dẫn chị dâu tương lại về nhà ra mắt. Mẹ, mẹ nhận ra con không?” Anh ta lại hướng về phía mẹ Tiêu chớp chớp mắt vài cái, sau đó quay qua Trì Linh Đồng: “Ý của anh là, cô bé mất to dễ thương này không có quan hệ gì với anh, chị dâu vẫn là Không Tước đúng không?”

“Tử Hoàn, phải lễ phép với khách một chút.” Tiêu Hoa nghiêm nghị trách cứ.

Tiêu Tử Hoàn nhún nhún vai, nghịch ngợm trả lời theo kiểu quân đội: “Vâng, thưa Đại tá.”

Trì Linh Đồng lúc này thật sự rất muốn nói, cô chỉ là người đi ăn chực, mọi người làm ơn đừng chú ý quá làm gì.

“Tử Hoàn, cháu ăn cơm chưa?” Di Trương hỏi.

Ánh mắt Tiêu tử Hoàn vẫn nhìn chằm chằm Trì Linh Đồng: “Cháu dậy muộn, mới ăn sáng lúc này, bây giờ không đói bụng. Cô gái này đúng là người cũng như tên.”

Trì Linh Đồng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Tiêu Tử Thần ho khan hai tiếng: “Tử Hoàn, ngày mai anh mang Không Tước qua tiệm em ăn cơm, chừa cho bọn anh một gian phòng.”

“Được.” Tiêu Tử Hoàn gật đầu một cái: “Mang theo cô bé này đi nữa, càng đông người càng vui.”

“Không, không được rồi, ngày mai tôi phải làm tăng ca.” Trì Linh Đồng đã có kinh nghiệm nên không thể một lần nữa khiến cho mình rơi vào tình thế bị động.

“Hà, em làm việc ở Thanh Thai?” Tiêu Tử Hoàn hứng thú hỏi.

“Linh Đồng là kiến trúc sư ở công ty bất động sản Thái Hoa.” Tiêu Tử Thần nói.

Tiêu Tử Hoàn vỗ vỗ tay, từ trong túi móc ra một tấm danh thiếp, hào hứng nói: “Cô bé, lúc nào rảnh rồi dẫn bạn bè đến ăn lẩu ở quán của tôi đi. Em là bạn của chị dâu, cũng là bạn của tôi, các người cứ thả sức ăn, tôi mời.”

“Mỹ thực quán” đây chính là quán lẩu nổi tiếng ở Thanh Thai. Tại Trung Quốc phàm ở chỗ nào có đồ ăn ngon không khí vui vẻ thì luôn thu hút được rất nhiều người. Thức ăn ở đây đều là những đồ chất lượng, từ đồ hải sản cho tới dê hay bò. Trì Linh Đồng từng đi ăn với Trần Thần và Nhan Tiểu Uy một lần rồi, may mà không tới trễ, nếu không sẽ phải xếp hàng mà đợi.

Ông chủ ở phía sau kinh doanh Mỹ thực quán lại là một người nhìn giống lưu manh như Tiêu Tử Hoàn? Trì Linh Đồng rốt cuộc cũng được mở rộng tầm mắt.

“Tôi là một vũ công nghiệp dư chuyên nhảy hip-hop, tối nay phải đi biểu diễn ở quán bar, chứ bình thường ở trong quán tôi không như này đâu.” Tiêu Tử Hoàn nhìn thấu được nghi ngờ của Trì Linh Đồng, liền cười cười: “Được rồi, tôi phải đi đây. Cha, người đừng làm ra bộ mặt ấy nữa đi. Hiện tại hầu như mọi người chỉ có một đứa con, cha lại có hai đứa, nếu như con cũng giỏi giang như anh, vậy thì sẽ bị đổ kị à nhà.”

Tiêu Hoa nhắm mắt, phát tay một cái: “Cút, cút đi.”

“Tuân lệnh.” Tiêu Tử Hoàn không tức giận mà cười ha hả đứng lên.

Tiêu Tử Thần đứng dậy tiễn em trai, mẹ Tiêu nháy nháy mắt, dặn dò: “Tử Hoàn, nhớ chọn chỗ rộng rãi trống trải mà đi, đừng lại gần nhà cửa.”

“Vâng, mẹ.” Giọng nói sang sảng của Tiêu Tử Hoàn vang lên, sau đó anh quay mặt qua phía Trì Linh Đồng làm mặt quỷ.

Trì Linh Đồng nhìn bộ dạng kia thì không nhịn được mà bật cười.

“Tiêu Trì, để cho cháu chê cười rồi.” Tiêu Hoa gõ gõ mặt bàn: “Tử Hoàn từ nhỏ đã là một đứa trẻ làm cho người khác nhức đầu, bác cũng hết cách rồi, không thể nào lo lắng cho nó được nữa.”

Trì Linh Đồng hé miệng: “Cháu cũng vậy, vẫn còn để cho cha mẹ phải quan tâm.”

“Nhưng cháu vẫn còn là bình thường, còn Từ Hoàn... Aiz, thôi không nói nữa, ăn cơm đi.” Trì Linh Đồng ngơ ngẩn, cô bình thường sao? Ở trong mắt Hi Vũ, cô không khác gì một người tàn phế.

Bữa cơm yên lặng cuối cùng cũng kết thúc, Trì Linh Đồng vội vàng chào tạm biệt ra về.

“Khi nào cháu rảnh thì ghé qua chơi nhé.” Ba Tiêu tiễn Trì Linh Đồng ra đến tận xe, còn mẹ Tiêu thì ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Cháu cảm ơn bác, hẹn gặp lại.” Trì Linh Đồng lễ phép cúi người chào, sau khi lên xe, cô khẽ thở phào một hơi.

“Thật xin lỗi.” Tiêu Từ Thần cũng không vội khởi động xe mà nghiêng đầu qua nói với cô.

“Không có việc gì, không có việc gì, cũng đã xong rồi.” Trì Linh Đồng bao dung cười cười, cô chợt nghĩ nếu như Không Tước lâm vào hoàn cảnh này thì sẽ ứng phó như thế nào?

Cô rất không có lương thiện mà có chút hả hê.

Xe chạy rất nhanh đã đến cuối đường Quế Lâm, Trì Linh Đồng nhìn thấy một chiếc Mercedes Benz màu đen đang đậu trước một quán cà phê nhỏ: “Giáo sư Tiêu, tôi xuống xe ở đây là được rồi.”

Tiêu Từ Thần có chút không hiểu: “Tôi đưa cô về, tiện thể lên thăm xem Không Tước có muốn ăn chút gì hay không?”

Toàn thân Trì Linh Đồng đổ mồ hôi lạnh, vẻ mặt cô cực kỳ khó coi: “Làm sao bây giờ, tôi có hẹn với bạn ở đây bàn công việc. Như vậy đi, khi nào nói chuyện xong về đến nhà sẽ gọi điện thoại cho anh.

Tiêu Từ Thần suy nghĩ một lát rồi xuống xe, mở cửa cho cô.

Chuông gió trên cánh cửa của quán cà phê leng keng vang lên, Bùi Dịch Thanh vui vẻ đi ra.

“Vậy tôi vào đây, cảm ơn bữa trưa ở nhà anh, thức ăn rất ngon.” Trì Linh Đồng nói.

Tiêu Từ Thần nhắm mắt lại, nhìn cô đi về phía Bùi Dịch Thanh, sau đó mới lên xe, quay đầu xe chạy đi.

“Sao anh lại tới sớm vậy?” Trì Linh Đồng nhìn đồng hồ, còn chưa tới hai giờ.

“Tôi nói trước là buổi chiều không bận gì cho nên muốn đến đây sớm để chờ cô. Đang định gọi điện thoại cho cô thì không ngờ vừa ngẩng đầu lên đã thấy cô xuống xe... Là bạn trai của bạn thân cô đó hả? Nhìn rất phong độ.” Bùi Dịch Thanh giúp cô mở cửa rồi hai người cùng đi về phía anh mới ngồi. Trên bàn laptop đang mở, còn có tài liệu cùng với một ly cà phê đen.

“Ừ, anh ấy là giáo sư đại học.” Trì Linh Đồng mệt mỏi ngồi xuống ghế salon, nói với người phục vụ đang tới: “Mang giùm cho tôi một ly nước ấm trước, tôi đang bị đau bao tử.”

“Sao lại bị đau bao tử?” Bùi Dịch Thanh khản trương hỏi.

Ăn đồ ăn khó tiêu, dạ dày sao có thể không đau? Trì Linh Đồng ở trong lòng đem Hi Vũ với Không Tước ra chọt chém thành trăm mảnh.

Hai người dạo gần đây hay gặp nhau dù không phải là cấp trên cấp dưới, cũng không tính là bạn bè nhưng lại có cảm giác rất thân thiết. Cho nên cô ở trước mặt Bùi Dịch Thanh cũng không cần phải giữ gìn hình tượng. Cô nhận lấy chén nước ấm từ tay người phục vụ, uống một hớp lớn.

“Hôm nay tôi đã có cơ hội trải qua một tình huống dở khóc dở cười rồi. Thay bạn thân đưa người yêu cô ấy đi chơi, rồi còn thay cô ấy về nhà anh ta ăn cơm, không biết là có bao nhiêu khó xử để mà nói.”

“Ngày hôm nay của cô có vẻ trôi qua rất thú vị.”

“Không chỉ là thú vị mà còn có thể xem là kinh hoàng.” Cô ngẩng đầu lên chọt nhìn thấy khóe miệng anh nhếch lên thật dịu dàng.

Cô lại cúi đầu nhìn ly nước trong tay.

Nếu như thật sự nhìn kỹ nét mặt kia, đoán chừng cô sẽ bị dọa mất. Người đàn ông kỳ lạ này thừa lúc cô không để ý mà muốn thăm dò lòng cô, nhưng cô lại không muốn suy nghĩ quá nhiều, chỉ sợ sẽ để lộ ra điều gì đó.

“À, tôi đã xem mấy bản vẽ mà cô đã sửa lúc trước, sau đó lại nhờ mấy người bạn xem một lần nữa, bọn họ đều rất ngạc nhiên. Trên đường tới đây, tôi có nhìn thấy một cửa hàng bày bán đồ này trong tủ kính, cảm thấy cũng không tệ. Cô nhận đi.” Bùi Dịch Thanh đặt ly cà phê xuống, cúi người lấy ra một túi giấy.

“Cái gì vậy?” Trì Linh Đồng nghi hoặc nhận lấy, vừa mở ra cô nhìn thấy là một búp bê vải có mái tóc thật dài, mặc một chiếc đầm ca rô.

Cô cười: “Tôi không chơi búp bê nhiều năm nay rồi, chắc hẳn là anh đã đưa sai người.”

“Cô nhìn kỹ mặt của nó đi, nhất là đôi mắt ấy.” Bùi Dịch Thanh không thay đổi sắc mặt.

Trì Linh Đồng chớp chớp đôi mắt thật to, đem con búp bê đặt lên bàn. Cô nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó nhìn chăm chăm vào mắt to tròn đen láy của con búp bê thì cất giọng cảm động: “Đây không phải là búp bê đặt làm chứ?”

Con búp bê này giống như là phiên bản thu nhỏ của cô vậy, cho dù nói vậy thì hơi khoa trương, nhưng ánh mắt thì thật sự là rất giống.

“Ai lại rảnh rỗi như vậy, chỉ là vô tình trùng hợp thôi.” Anh dùng giọng điệu hết sức xem thường chỉ số thông minh của cô mà nói: “Cất đi, chúng ta bàn công việc một chút.”

“Bùi tổng, làm gì có ai tặng quà cho người khác giống như anh?”

“Cô thích thì nhận, không thì cứ cho người khác.” Giọng nói của anh cực kỳ bình thản.

“Trước kia anh vẫn hay thường tặng quà cho phụ nữ như vậy?” Cô nói.

“Chuyện trước kia tôi không muốn nhắc lại. Hôm nay chúng ta bàn về kiến trúc nhà ở của người Mông Cổ được chứ?” Bùi Dịch Thanh nhìn chăm chú vào laptop, nghiêm túc nói.

Trì Linh Đồng vuốt vuốt tóc con búp bê, cô cảm thấy người đàn ông này hình như đang cảm thấy khó chịu thì phải.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Chương 18

Edit: Thiên Kết

Chiếc xe Mercedes Benz màu đen chạy xuyên qua ánh đèn đường, chậm rãi đỗ ở dưới cổng của chung cư. Bùi Dịch Thanh xoay người, ánh mắt ảm áp: “Về nhà cô nhớ tắm nước nóng, sau đó đi ngủ sớm một chút, sáng mai lại phải đi làm rồi.”

Trì Linh Đồng không khống chế nổi mà ngáp một cái, không biết đây là cái thứ mấy trong buổi tối nay rồi, cô ngượng ngùng cười cười: “Cảm ơn, hẹn gặp lại anh, Bùi tổng.” Cô thật sự cảm thấy rất buồn ngủ.

Trước kia, vì tình huống đặc biệt nên có lần anh đã tới đón cô ở dưới lầu của chung cư, nhưng hôm nay anh chỉ đưa cô đến cổng, có lẽ là anh nghĩ sợ Không Tước nhìn thấy mình, sẽ mang đến phiền phức cho cô.

Trì Linh Đồng xoa xoa mắt, cô không quay đầu lại mà chỉ nhàn nhạt cười. Cô cảm thấy Bùi Dịch Thanh quả thật rất cẩn thận.

Dĩ nhiên lúc này Không Tước còn chưa có về nhà. Không biết có phải Nhan Tiểu Úy đang hẹn hò với Dương Dương không mà cũng không có ở nhà. Cô mở cửa phòng, cởi giày cao gót bỏ vào một góc.

Sau khi tắm xong Trì Linh Đồng đi ra ngoài lau khô tóc thì chợt nghe thấy tiếng điện thoại di động vang lên. Cô nhìn màn hình điện thoại, đầu lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, là Trì Minh Chi, người cha đã rất lâu rồi không liên lạc với cô.

“Ba, hôm nay mới rảnh rỗi gọi điện thoại cho con sao?” Cô vẫn là bảo bối được nâng niu trong lòng bàn tay của Trì Minh Chi, cho nên ở trước mặt ông cô không khỏi có vài phần lảm nhảm.

“Minh Chi đã ra ngoài đi dạy rồi, tôi là di Cam.”

Trì Linh Đồng lấy khăn lông trên đầu xuống, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, giọng nói có phần lạnh lẽo vang lên: “À, xin hỏi di tìm tôi có việc gì?”

Cam Lộ dừng lại: “Tại sao cô không ngạc nhiên khi giờ này ba cô vẫn còn đi dạy?”

“Có gì mà phải ngạc nhiên, bây giờ dưới ông ấy còn có con trai con gái, không chăm chỉ thì chẳng lẽ hứng gió Tây Bắc mà sống sao?” Giọng nói trì Linh Đồng không hề có chút xú thương hại nào. Đàn ông phải có khả năng gánh vác lấy hậu quả của sai lầm.

Cam Lộ cười châm chọc: “Cô quả thật rất đặc biệt.”

“Trừ báo công việc của ba tôi ra, di còn có chuyện gì nữa không?” Trì Linh Đồng không phải là người không hiểu phép tắc, nhưng đối với người phụ nữ có lòng dạ sâu xa như vậy thì cô cảm thấy không nhất thiết phải nhiều lời.

“Có.” Vì sợ cô cúp điện thoại cho nên Cam Lộ lập tức lên tiếng: “Hôm nay, mẹ cô đem biệt thự cùng xe cô bán hết, tất cả tiền đều được chuyển vào tài khoản đứng tên cô.”

“Ừ.”

“Cô chỉ ừ vậy thôi, không có gì khác để nói sao?” Giọng nói của Cam Lộ chột lớn lên: “Mẹ con cô làm chuyện này không cảm thấy quá đáng lắm sao? Biệt thự và xe cô đều có phần công lao của Trì Minh Chi, Tả Tả Hữu Hữu cũng là con của Trì Minh Chi vậy tại sao tất cả chỉ cho hết cô?”

Thì ra là tới đòi lại công bằng.

Trì Linh Đồng kéo khăn lông xuống, mặc kệ mái tóc còn ướt: “Biệt thự và xe là tài sản chung của cha mẹ tôi, tôi là con gái duy nhất của họ, tại sao lại không được cho tôi? Di hiện tại là vợ hợp pháp của cha tôi, di cùng với ông ấy cùng làm ra tài sản, sau này tôi nhất định không dùm ngó tới một phần. Vậy công bằng chứ?”

“Nhưng.....Minh Chi bây giờ cũng đã hơn năm mươi rồi, làm sao sức khỏe có thể so sánh với ngày xưa?” Cam Lộ nóng nảy lên tiếng nhưng lời vừa nói ra thì liền cảm thấy hối hận.

Trì Linh Đồng cười lạnh nói: “Di Cam à, cha tôi ban đầu cũng đâu có ép buộc di, là do di tự chọn mà.....”

“Búp.” Không đợi cô nói xong, Cam Lộ xấu hổ cúp điện thoại, không đòi lại được công bằng thì thôi lại còn bị phản kích. Trì Linh Đồng suy nghĩ không biết hiện giờ bộ dạng cô ta ra sao, gần đây ba sống có tốt không?

Cô đi về phía toilet, vừa lấy lược chải tóc thì điện thoại lại vang lên một lần nữa.

“Tại sao về nhà rồi mà không trả lời tin nhắn?” Giọng nói gấp gáp của Bùi Dịch Thanh vang lên.

“Có tin nhắn à?” Trì Linh Đồng nhìn vào điện thoại, hình như là có hai tin nhắn được gửi tới.

“Cô tắm chưa?”

“Rồi.”

“Bạn cô đã về chưa?”

“Chưa.”

“Con búp bê thì sao rồi?”

“Tôi cho bạn cùng phòng rồi.”

Bùi Dịch Thanh im lặng còn Trì Linh Đồng thì hơi nhếch môi vui mừng.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” Anh buồn buồn nói.

“Anh nói đặt búp bê bên gối có phải con nít lắm không?” Trong lòng Trì Linh Đồng giống như bị ai đó nhéo một cái, rất khó chịu. Trạng thái này của Bùi Dịch Thanh là sao? Sao lại mờ ám như vậy?

Bây giờ bọn họ đang chơi trò mập mờ ư?

“Phòng cô hay có người ngoài ra vào không?”

“Không có.”

Bùi Dịch Thanh cười trầm thấp: “Dạ dày không khỏe thì trước khi đi ngủ nhớ uống một ly sữa tươi. Ngủ ngon.”

Chuyện nhà, chuyện lật vật, không phải anh trai cũng không phải là ba, không phải bạn bè cũng không phải là vị hôn phu. Có một số chuyện thật khó nói lại không thể giả vờ như không biết. Hiện tại cô chỉ muốn vốc nước lên mặt để tỉnh táo lại.

Cô phải làm sao để giải quyết? Đây mới là vấn đề quan trọng.

Cô còn chưa suy nghĩ thông suốt thì Nhan Tiểu Úy đã trở về, khuôn mặt u ám. Trì Linh Đồng nói chuyện cùng với cô ấy, cô ấy cũng chỉ hừ một cái, đi vào trong phòng một chút tiếng động cũng không có.

“Sao vậy?” Trì Linh Đồng cảm thấy không ổn liền đẩy cửa đi vào.

Nhan Tiểu Úy ngay cả đèn cũng chả thém bật.

Trong bóng tối chỉ nghe thấy giọng nói buồn bực của cô ấy: “Cậu nói xem rốt cuộc đàn ông xem phụ nữ là cái gì hả?”

Nhan Tiểu Úy nặng nề thở dài: “Tớ cho là anh ta học cao hiểu rộng như vậy, nhất định sẽ không giống người khác, liền cố gắng giữ ý tứ, chỉ sợ anh ta coi tớ là người tùy ý. Con bà nó, anh ta có được học hành tử tế hay không thì cũng là đồ não teo, suy nghĩ bằng nửa người dưới. Anh ta nói với tớ: ‘Tôi ở nước ngoài làm việc kiếm tiền khổ cực như thế không phải để sống thoải mái hơn sao? Tìm được một người phụ nữ xinh đẹp nhưng sờ cũng không sờ được, chạm cũng không chạm được, muốn động vào cũng không thể động, lại còn phải đồ dành khiến cô ta vui vẻ. Tại sao phải để bản thân phải chịu uất ức, khổ sở như vậy? Bây giờ tôi phải tìm một cô gái biết điều, làm ông trời của cô ta, cô ta vui mừng coi tôi như một vị thần. Tôi nghĩ thoáng hơn rồi, cái gì mà tài tử giai nhân, muốn sống qua ngày cũng cần phải có thức ăn’.”

“Là Dương Dương?” Tri Linh Đồng suy nghĩ nửa ngày, mới hiểu được một ít, là Nhan Tiểu Úy cho rằng Dương Dương đang đùa giỡn. Thật sự là không thể chỉ nhìn bề ngoài. Khẩu vị của tên Dương Dương này thay đổi cũng rất nhanh. Trước đây không lâu, anh ta còn giống như con ruồi đeo bám mãi lấy cô.

“Đúng.” Nhan Tiểu Úy hung hăng trả lời.

“Dù sao cũng không hợp, vậy thì cậu bỏ đi.”

“Nhưng.....Nhưng tớ đã tốn rất nhiều tâm huyết trên người anh ta rồi.” Nhan Tiểu Úy cảm thấy rất khó chịu, cô từng nói Dương Dương có cảm tình với mình cho nên đã bỏ tiền ra mua quần áo, mời anh ta ăn cơm.

“Cứ coi như là bỏ tiền ra mua kinh nghiệm đi.”

Nhan Tiểu Úy thở dài: “Tớ gần đây toàn gặp thất bại thôi, cần phải tĩnh tâm lại, cứ như này mãi cũng không phải là chuyện tốt. Cậu đóng cửa giúp tớ, sáng sớm mai ngủ dậy tớ sẽ tắm.”

Tri Linh Đồng đóng cửa, còn chưa về đến phòng mình thì lại nghe thấy tiếng gõ ngoài cửa lớn.

Cô nhắm mắt lại, đi tới. Khuôn mặt Khổng Tước xuân ý phôi phôi đi vào, giang rộng hai tay muốn ôm Tri Linh Đồng vào lòng.

“Đừng có mà ôm tớ, trên người cậu có mùi gì vậy?” Tri Linh Đồng cau mày né tránh cô ấy.

“Có sao?” Tri Linh Đồng cúi đầu ngửi ngửi: “Ừ có chút mùi, là tớ đi ăn cơm ở Hòa Thành.”

“Quán nào ở Hòa Thành?” Tri Linh Đồng hỏi.

“Là Mỹ thực quán, quán ăn ngon nhất ở Thanh Thai đó. Tớ phải đi tắm đây.” Khổng Tước nhẹ nhàng đi tới phòng tắm.

Tri Linh Đồng nhanh tay kéo cô lại, dẫn cô ấy về phòng, đóng chặt cửa.

“Cậu biết ông chủ của Mỹ thực quán là ai không?”

Đôi mắt đẹp của Khổng Tước long lanh lên: “Tớ là đi ăn cơm chứ không phải là đi phỏng vấn ông chủ quán.”

Tri Linh Đồng liếc mắt: “Khổng Tước, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma đấy. Tớ cho cậu biết, ông chủ của Mỹ thực quán chính là em trai Tiêu Tử Thần, Tiêu Tử Hoàn. Cái người mà cậu rêu rao với toàn thể giới là sẽ không bỏ rơi cậu đấy. Hừ hừ, nếu ngày mai mà gặp lại, đảm bảo Tiêu Tử Hoàn sẽ nhận ra.....”

“Đồng Đồng, phải làm sao bây giờ?” Khuôn mặt của Khổng Tước bị hù dọa mà tái mét, hốt hoảng nắm chặt lấy tay Tri Linh Đồng.

“Cậu rất yêu Tiêu Tử Thần?”

Khổng Tước gật đầu khẳng định.

“Vậy hôm nay ở sau lưng anh ấy cậu đã làm gì?” Tri Linh Đồng nghiêm túc hỏi.

“Tớ.....tớ.....” Thân thể Khổng Tước cứng ngắc: “Không giống nhau, chẳng lẽ cậu chưa có lúc nào say nắng sao?”

Vừa nhắc tới say nắng, Tri Linh Đồng liền nổi giận: “Nghĩ tới tên mối tình đầu ngu ngốc kia tớ chỉ muốn mau mau chuyển thể đầu thai sang kiếp khác. Khổng Tước, mối tình đầu của cậu là năm lớp mười một, có mấy người?”

Ánh mắt Khổng Tước khẽ né tránh, một lúc sau mới làm bộ như mình là người vô hình: “Được rồi, được rồi, hôm nay là tớ đi gặp bạn trai hồi đại học.”

“Là người lúc trước làm cho cậu vô cùng đau khổ?”

“Đồng Đồng, làm sao mà cậu biết?”

Trì Linh Đồng đi lại giương, đem búp bê ôm vào ngực: “Cậu cùng với anh ta như thế nào tớ mặc kệ, tớ chỉ muốn nói, đây là cơ hội cuối cùng rồi. Sau này cậu còn như vậy nữa thì chúng ta tuyệt giao. Cậu biết không, mẹ của con một sách kia bởi vì chịu kích thích mà thần kinh không ổn định, quan hệ của em trai anh ấy với mọi người trong nhà không tốt, nhưng cậu lại đem niềm tự hào duy nhất của gia đình người ta tới tận Tân Giang, tại sao lại không biết quý trọng chút đi.”

“Đồng Đồng, tớ sai rồi, tớ sai rồi.” Không Tước cầu xin tha thứ.

Trì Linh Đồng cúi đầu xuống, nói: “Đi tắm đi.” Cô biết Không Tước rất thông minh nên sẽ luôn tìm được cách để giấu giếm.

“Vây.....Mỹ thực quán.....” Không Tước vẫn còn rất căng thẳng chuyện lúc này.

“Tối nay Tiêu Tử Hoàn đi biểu diễn ở bên ngoài, không có ở trong quán.”

Không Tước lúc này mới thở dài một hơi, cười cười: “Tớ thật sự yêu chết cậu rồi. Cậu yên tâm, tớ chẳng qua chỉ là đi gặp bạn ăn cơm, uống trà một lát, chuyện gì cũng không có xảy ra.”

“Nếu như thật sự thương nhớ, tại sao không tranh thủ ở chung với nhau một chỗ?”

“Loại đàn ông đó, không phải là đối tượng để kết hôn.”

Trì Linh Đồng hết ý kiến, cô nhớ tới khuôn mặt của con một sách kia thì liền thở dài.

Ngày thứ hai, Không Tước ăn mặc rất nhẹ nhàng đợi Tiêu Tử Hoàn qua đón.

Nhan Tiểu Úy lại sửa soạn bản thân trở lại vẻ đẹp hoàn mỹ không từ vết của nữ tiếp viên hàng không, rồi đi làm.

Trì Linh Đồng đeo túi xách, cầm bánh bao, nhàn nhã đi tới công ty.

Sáng sớm thứ hai theo thường kỳ thì vẫn là họp hội nghị, sau đó trưởng bộ phận sẽ thông báo nhiệm vụ cho mỗi người một lượt.

Tối buổi trưa, Trì Linh Đồng đang bụng đói ăn đi tìm chỗ ngồi thì bị Nhạc Tĩnh Phương gọi lại.

“Nhạc đồng, chị cũng ăn cơm ở chỗ này sao?” Nhạc Tĩnh Phương rất thận trọng cho nên bữa trưa toàn do người làm trong nhà mang tới.

“Có rất nhiều nhân viên phản ánh thức ăn ở phòng ăn rất khó ăn, cần phải thay đầu bếp, cho nên hôm nay tôi tới đây ăn thử. Cô ngồi đi.” Nhạc Tĩnh Phương chỉ vào vị trí đối diện mình.

“Không sợ mập sao?” Cô ta nhìn thấy trong phần cơm của Trì Linh Đồng đặt trên bàn có một miếng sườn lớn thì không nhận được mà nuốt nước miếng.

“Hôm nay là sườn xào chua ngọt, lâu lắm tôi mới được ăn, cho nên ăn một miếng cũng không sợ mập lên.” Trì Linh Đồng cười cười.

Nhạc Tĩnh Phương nhai nhai miếng khoai tây: “Tiểu Trì, Dương Dương đã có đối tượng, cô có biết không?”

“Biết.”

“Cô không sao chứ?”

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên, anh ta tìm người yêu thì có liên quan gì đến cô? À, cô nhớ ra Dương Dương là bạn thân của Nhạc Tĩnh Phương: “Tôi không sao.” Rồi cười dí dõm một cái.

Nhạc Tĩnh Phương gật đầu một cái: “Vây thì tôi an tâm rồi, chỉ là, tôi có chút thất vọng, không ngờ Dương Dương lại thích mẫu người đó.”

“Duyên phận là chuyện không đoán biết trước được.”

“Tiểu Trì, gần đây có ai theo đuổi cô không?” Nhạc Tĩnh Phương đột nhiên hỏi cô.

Trì Linh Đồng cắn miếng sườn, khuôn mặt cô vẻ không hiểu.

“Lúc trước tôi thấy cô lên xe của một người đàn ông lái chiếc Mercedes Benz màu đen, chỉ là, đứng nhìn từ xa nhìn rất quen. Anh ta làm nghề gì vậy?”

“Khục, khục.....” Trì Linh Đồng thiếu chút nữa bị sặc, phải uống vài ngụm nước mới thở được.

“Không cần gấp, nhân viên đều có tự do của nhân viên. Chỉ là có bên ngoài xã hội có rất nhiều người đàn ông không tốt.” Nhạc Tĩnh Phương cho là cô ngại ngùng thì cười cười, đứng lên: “Cô cứ từ từ ăn tiếp, tôi đi trước.”

Trì Linh Đồng vỗ ngực, Bùi Dịch Thanh có tới công ty cô một lần, mà tại sao lại trùng hợp để cho Nhạc Tĩnh Phương nhìn thấy?

Là cô ta đang thử dò xét mình, cô ta căn bản vẫn chưa biết người đó là Bùi Dịch Thanh?

Trì Linh Đồng gạt miếng sườn qua một bên, không còn khẩu vị ăn cơm. Lo lắng bất an cho đến khi tan làm. Trần Thành hò hét rủ cả phòng đi ăn đồ nướng, cô từ chối không đi, tâm trạng nặng nề đi về nhà.

À, đối diện lối đi bộ có một chiếc xe Mercedes Benz màu đen.

Cửa xe chậm chậm hạ xuống, người trong xe nhìn về phía cô cười cười: “Tiểu Trì, tôi tìm cô có chút việc.”

Thân thể Trì Linh Đồng cứng đờ, cô cảm giác như sau lưng mình có ngàn vạn ánh mắt sắc bén bắn tới.

Cô quay đầu theo bản năng. Nắng chiều như lửa, bầu trời xanh thăm thẳm, dòng xe cộ qua lại như nước.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Chương 19

Edit: Thiên Kết

Xe chạy bon bon trên đường, Xa Thành cũng không nói nhiều, thỉnh thoảng họ mới gặp phải một hai cái đèn đỏ, nhìn từ kính chiếu hậu nhìn về phía Trì Linh Đồng, nói: “Tôi chạy có nhanh quá không?”

Trì Linh Đồng gạt đầu, cười hời hợt.

Nhạc Tĩnh Phương là người rất coi trọng nhân viên, thường hòa nhã thân thiện với mọi người, còn mời mọi người về nhà ăn cơm, không hề có vẻ xa cách.

Sau khi Trì Linh Đồng vào làm việc ở Thái Hoa được nửa năm thì tới lễ Noel, Nhạc Tĩnh Phương mời cô về nhà ăn cơm. Lúc đó Trì Linh Đồng mới chính thức biết Xa Thành, đó là một người đàn ông đến từ miền Bắc, phóng khoáng không câu nệ tiểu tiết. Nhạc Tĩnh Phương là nữ hoàng ở công ty và ở nhà cũng vậy. Một bên vừa thúc giục người giúp việc, một bên vừa hỏi Xa Thành làm cái này, làm cái kia. Mà Xa Thành là người tính khí cực tốt, không hề tỏ ra bực bội một chút nào.

Sau khi ăn cơm xong, Nhạc Tĩnh Phương dẫn Trì Linh Đồng đi tham quan khu nhà cao cấp của bọn họ, sau đó thuận miệng nói: “Tiểu Trì, cô thấy chồng tôi là người như thế nào?”

“Vui vẻ, hòa đồng, nhiệt tình.” Trì Linh Đồng cười nói.

Nhạc Tĩnh Phương cũng cười: “Tôi không nói tới điều này.” Chị ta dừng lại, vuốt vuốt mái tóc, hướng về phía cửa phòng bếp: “Cô có cảm thấy anh ấy có đẹp trai không?”

Trì Linh Đồng hơi khó hiểu khi Nhạc Tĩnh Phương hỏi cô vấn đề này, nhưng cô vẫn nghiêm túc trả lời: “Có thể thẩm mỹ hai miền Nam Bắc khác biệt, miền Nam vẫn thích đàn ông trắng trẻo, cao ráo như thư sinh, chúng tôi cho rằng đó là anh tuấn. Còn tổng giám đốc Xa là người miền Bắc nên mạnh khỏe, rất đàn ông, làm cho người ta cảm thấy an toàn.”

Nhạc Tĩnh Phương cười khê: “Thật ra thì cảm giác an toàn của phụ nữ không phải là do đàn ông cho mà là do chính bản thân mình tạo ra.”

Trì Linh Đồng cũng không tò mò hỏi tại sao. Nếu như Nhạc Tĩnh Phương muốn giải thích thì chị ta nhất định sẽ nói tiếp. Nếu như chị ta không muốn nói mà cô cố tình hỏi thì có khi lại bị cho rằng cô rất ngốc nghếch không hiểu chuyện.

Sau đó cô lại nghe Nhạc Tĩnh Phương nhắc đến chuyện các đồng nghiệp nói trong nhà ăn.

Trì Linh Đồng cảm thấy Nhạc Tĩnh Phương rất để ý đến Xa Thành, rất quan tâm, nhưng lại giống như kiểu quan tâm thái quá.

Chiếc xe Mercedes Benz của Xa Thành dừng ở một hội sở sang trọng, khi hai người vừa mới bước vào đại sảnh đã có nhân viên tiến tới hướng dẫn, có lẽ do Xa Thành là khách quen ở nơi này.

“Ồ đại sảnh nhiều người nói chuyện không tiện, chúng ta kiếm một phòng đi.” Xa Thành quay đầu lại nói với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng nhìn qua người phục vụ mặc áo màu trắng đang nở nụ cười rất chuyên nghiệp. Hội sở sang trọng là nơi hết sức lịch sự, lên tới tầng năm, hai người vào phòng thứ ba bên tay trái.

“Đưa lên mấy món ăn gia đình, tráng miệng là bánh ngọt.” Xa Thành không nhìn thực đơn, cũng không có hỏi ý kiến Trì Linh Đồng trực tiếp nói với phục vụ.

“Tôi có thể hút thuốc không?” Sau khi người phục vụ rời đi, anh ta móc trong túi ra một gói thuốc lá, nhìn về phía Trì Linh Đồng hỏi.

“Dĩ nhiên.” Trì Linh Đồng nhìn thấy gói thuốc lá anh ta hút là nhãn hiệu “Ba mươi lăm”, nghe nói loại này rất mạnh.

Trong khi chờ thức ăn lên, Xa Thành vẫn hút thuốc, còn Trì Linh Đồng im lặng uống trà, không khí rất yên tĩnh.

Món ăn rất nhanh được đưa lên, rất hấp dẫn làm cho Trì Linh Đồng không khỏi cảm thán.

“Cuộc sống của người có tiền thật tốt.”

Xa Thành vẫn còn đang hút thuốc, cho nên cũng không động đũa, ra dấu tay ý bảo Trì Linh Đồng cứ tự nhiên.

Trì Linh Đồng cũng không khách khí, cô không vội vàng hỏi lý do vì sao anh ta muốn gặp mình mà chuyên tâm thưởng thức đồ ăn. Đồ ăn càng ăn càng ngon, cô nghĩ nếu như một tháng tới đây ăn hai lần thì không biết tiền lương hàng tháng của cô có đủ không?

“Tiểu Trì, lúc trước cô có đến nhà chúng tôi rồi phải không?” Xa Thành dụi tắt điếu thuốc, mở miệng.

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên: “Đúng rồi.” Mặt cô tỏ ra rất thân nhiên, không phủ nhận.

“Thật ra thì không phải là muốn tán gẫu với cô, tôi chỉ muốn hỏi tình hình tài chính của Thái Hoa gần đây như thế nào thôi, tôi đang muốn mở rộng công việc làm ăn, nên thiếu chút tiền bạc, đã nói chuyện với Tĩnh Phương nhưng cô ấy nói tình hình của Thái Hoa dạo này cũng khó khăn, làm cho tôi rất lo lắng muốn tìm người quản lý ở phòng tài vụ nói chuyện một chút.”

“Những vấn đề này tôi không chú ý lắm, người làm công như chúng tôi chỉ quan tâm lương hàng tháng có được chuyển vào thẻ ngân hàng đúng hạn hay không mà thôi.” Trì Linh Đồng cúi đầu tiếp tục ăn.

Xa Thành nheo mắt lại, tiếp tục đốt một điếu thuốc nữa: “Tiểu Trì, tôi biết rõ Tĩnh Phương coi trọng cô, lời nói của cô nhất định cô ấy sẽ nghe. Không gạt gì cô, ngày hôm trước, cô ấy nói muốn ly hôn với tôi.”

Đôi đũa trên tay Trì Linh Đồng khẽ run, rồi rơi xuống bàn.

“Tổng giám đốc Xa, nếu như anh hoài nghi tôi ở trước mặt Nhạc đồng nói gì đó để cho chị ấy đưa ra quyết định như vậy, thì anh làm rồi.” Giọng nói Trì Linh Đồng tỏ ra tức giận.

“Tiểu Trì, cô đừng giận. Tôi không phải là có ý này, tôi mời cô đến đây hôm nay là muốn nhờ cô khuyên nhủ Tĩnh Phương. Vợ chồng nhiều năm, con cái cũng đã lớn như vậy, đừng vì chuyện tiền bạc mà phải ly hôn, người khác sẽ cười cho.” Xa Thành cười cười, lộ ra nguyên hàm răng trắng tinh.

“Tổng giám đốc Xa, thật xin lỗi, nhưng tôi phải làm cho anh thất vọng rồi. Tôi ngay cả bạn trai còn chưa có thì làm sao dám nói chuyện triết lý cuộc sống với Nhạc đồng được?”

Khóe miệng Xa Thành nhẹ nhàng nhếch lên: “Đây là sự thật, cô tính ra thì vẫn còn trẻ. Mà cô có biết Tĩnh Phương ở bên ngoài thân thiết với người khác phái nào không?”

Trì Linh Đồng nghĩ thầm trong bụng, dù có biết người nào đó thì cô dám nói ra chắc?

“Tổng giám đốc Xa, tôi ăn no rồi.” Cô để đũa xuống: “Cảm ơn anh đã mời tôi bữa tối, nhưng tôi thật sự không giúp được gì cho anh. Ở công ty tôi chỉ là một kiến trúc sư, nếu anh có thắc mắc thì có thể tìm thư ký của Nhạc đồng, lịch trình hằng ngày cũng như đối tượng gặp gỡ, có lẽ thư ký hiểu rõ nhất.”

Xa Thành nhắm mắt: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở, đồ ăn vẫn còn rất nhiều kìa.”

“Tôi thực sự no rồi.” Trì Linh Đồng nói.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Xa Thành rung chuông, người phục vụ đi vào cầm biên lai đưa cho anh ta ký tên, rồi cười nói: “Nhạc đồng đang ở lầu trên, Tổng giám đốc Xa muốn lên gặp không?”

“Không cần. Cũng đừng nói với cô ấy tôi tới đây ăn cơm.”

Người phục vụ ngẩn ra, sau đó im lặng.

Khóe môi Trì Linh Đồng khẽ xẹt qua một nụ cười.

Hai người vừa đi xuống lầu đã thấy Nhạc Tĩnh Phương ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, gương mặt lạnh lùng.

Xa Thành sững sờ, bước chân chợt dừng lại.

Nhưng Nhạc Tĩnh Phương đã thấy bọn họ, khuôn mặt như ngầy dại, đôi môi khê run run.

Trì Linh Đồng nghiêng đầu qua nhìn Xa Thành, ánh mắt anh ta xẹt qua một tia khiêu khích thành công.

“Tiểu Trì, cô.....Tại sao cô lại đi cùng với anh ấy?” Nhạc Tĩnh Phương run rẩy, không nhìn Xa Thành mà hỏi Trì Linh Đồng.

“Tổng giám đốc Xa mời tôi tới đây.” Trì Linh Đồng thần thái tự nhiên mà trả lời.

“Tại sao anh ta lại mời cô? Cô là bạn bè hay nhân viên của anh ta?” Nhạc Tĩnh Phương có cảm giác vỡ vụn.

“Tĩnh Phương, có gì chúng ta về nhà nói. Tiểu Trì tự cô kêu xe về nha, đi đường cẩn thận một chút, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.” Xa Thành bước lại gần Nhạc Tĩnh Phương, đặt tay lên vai chị ta.

Trì Linh Đồng ngạc nhiên trước những gì Xa Thành nói, vì sự vô ý của mình mà hôm nay cô thành con cò của anh ta. Nhạc Tĩnh Phương nghe thấy những lời này cảm thấy hết sức khó chịu.

“Các người không được phép đi.” Nhạc Tĩnh Phương hất tay Xa Thành ra, nheo mắt lại: “Về nhà nói, về nhà anh sẽ nói rõ cho tôi biết sao? Hôm nay, ở chỗ này các người nói rõ cho tôi, anh tại sao lại mời cô ta ăn cơm?”

“Anh giúp em quan tâm đến nhân viên không được sao? Chỉ là một bữa cơm, có cần phải làm quá lên như vậy không?” Xa Thành cũng nghiêm mặt.

“Xa Thành, anh đừng nói lảng sang chuyện khác.” Khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận của Nhạc Tĩnh Phương lúc này nhăn nhó lại, sau đó chị ta quay qua Trì Linh Đồng: “Đây là lần thứ mấy các người lên lút gặp mặt? Các người tán gẫu vấn đề gì?”

Trì Linh Đồng nghe thấy câu hỏi của chị ta không biết nên trả lời như thế nào? Nói thật lúc này có nghĩa cô tặng cho vợ chồng họ một thùng dầu dưới ngọn đuốc đang cháy hừng hực, còn nói dối thì thùng dầu này chính là đang rưới lên người cô rồi.

“Tiểu Trì, còn lo lắng gì nữa, mau đi đi. Tĩnh Phương, em bình tĩnh một chút, nghe anh giải thích.” Xa Thành vội vàng bắt lấy tay Nhạc Tĩnh Phương.

Trong đại sảnh có rất nhiều người đang bàn luận và nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ. Trì Linh Đồng hít sâu một hơi, cô cảm thấy tình huống này sẽ không thể nào mà chấm dứt ngay được, lúc này Nhạc Tĩnh Phương đã không còn muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào nữa: “Nhạc đồng, sau này tôi sẽ giải thích rõ cho chị hiểu.”

“Trì Linh Đồng, cô đứng lại cho tôi.” Nhạc Tĩnh Phương dường như mất trí, dậm chân kêu lên.

Trì Linh Đồng quay đầu rời khỏi hội sở, ra ngoài bắt xe. Rắc rối này nên để mặc cho vợ chồng bọn họ tự giải quyết.

Sau khi lên xe Trì Linh Đồng vẫn nghiêng người nhìn bọn họ đang kịch liệt tranh cãi với nhau. Hai người chỉ về phía cửa sau đó lớn tiếng cãi nhau.

Cô đột nhiên cười một tiếng. Diễn xuất của Xa Thành rất sứt sọc, Nhạc Tĩnh Phương hiện tại có lẽ đã bị lời nói của anh ta làm cho mất lý trí, nhưng đến khi chị ta bình tĩnh lại phân tích thì sẽ nhận ra được cái bẫy mà Xa Thành đã giăng ra.

Xa Thành cố ý làm cho Nhạc Tĩnh Phương gặp cô, còn cố tình nói năng lấp lửng. Cho dù Xa Thành có sánh ngang với Phan An cũng không thể nào làm cho cô này suy nghĩ khác. Một là bởi vì anh ta đã là chồng của người phụ nữ khác, hai là người phụ nữ khác này lại chính là Nhạc Tĩnh Phương. Dám ở trên đầu nữ hoàng giờ trò, cô còn giữ được cái mạng nhỏ của mình sao?

Trì Linh Đồng lại suy nghĩ có phải bởi vì Xa Thành không muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, rõ ràng là anh ta đã sớm dứt khoát rồi. Đồng thời anh ta cũng đang thăm dò ý tứ trong lòng của chị ta. Xa Thành không hề giống như vẻ ngoài thật thà của mình, con người này đúng là thâm sâu không lường được.

Trên đường về đột nhiên trời đổ mưa rất lớn, đến nỗi khó có thể quan sát đường đi cho nên tài xế đành cho xe dừng lại ở bên đường, chờ mưa nhỏ lại rồi mới tiếp tục đi.

Trì Linh Đồng nhắm chán lấy điện thoại ra nghe nhạc, khi cô vừa mở điện thoại lên thì có tin nhắn gửi tới.

“Hôm trước chúng ta thật sự đã gặp mặt?” Là tin nhắn của Hi Vũ.

Trì Linh Đồng quét mắt lên màn hình di động, tên này tương lai sẽ là nhà chính trị, mà thật giả cũng không phân rõ được?

“Không có, là anh mộng du thôi.” Cô trả lời.

“Không phải, trong mơ em luôn như chú chim nhỏ nép vào người tôi, dịu dàng, nhưng hôm bữa thái độ của em đối với tôi rất hung dữ, cho nên đây mới là sự thật.” Hi Vũ trả lời rất nhanh.

“Là thật thì sao.”

“Em làm gì ở đây?”

“Không thể nói.” Trì Linh Đồng vô tâm, trả lời qua loa.

“Không phải là làm chuyện mờ ám chứ?”

“Ai cần anh lo.”

“Tôi mặc kệ em làm chuyện gì sai trái.”

“Tôi thích.”

“Em là trách nhiệm của tôi.”

“Anh chính là một sai lầm mà tôi không thể không thừa nhận.

Có lẽ Hi Vũ cảm thấy tin nhắn của mình không thể biểu đạt hết ý nghĩ trong lòng cho nên anh ta bèn gọi điện thoại tới.

“Này, Trì Linh Đồng, em xem tôi có bạn gái, Khổng Tước cũng có bạn trai, và những người bạn học cũ mà tôi còn giữ liên lạc cũng đã có một nửa của mình. Tại sao em lại không có? Là tại vì tính khí em không tốt, cho dù là người đàn ông yêu em, em cũng không thể yêu cầu anh ta cả ngày chỉ biết có một mình em, làm cho em vui vẻ, khi nhìn thấy em nhũn mày là sẽ lập tức nghĩ cách làm cho em vui lòng. Em phải tự kiểm điểm lại bản thân đi, muốn được yêu thương thì em phải dịu dàng, hiền thực.”

Trì Linh Đồng đành mặt lại, cô nghĩ con người này thật sự không được nữa rồi, đối với anh ta không thể nào mềm mỏng gặp mặt, nhận điện thoại, cho anh ta chút màu anh ta liền nghĩ sẽ muốn mở phòng nhuộm đây mà.

“Tôi sẽ đem toàn bộ sự dịu dàng, chăm sóc, quyến rũ để dành cho người đàn ông tôi yêu thật sự. Loại người thói rũ như anh, tôi lười phải nhìn lâu một chút.”

Nói xong cô cúp điện thoại.

Ngoài trời mưa cũng đã nhỏ lại, người tài xế hí hóp mắt cười nhìn Trì Linh Đồng rồi khởi động xe.

“Là cậu thật sự không biết hay giả vờ không biết?” Nhan Tiểu Úy tròn to hai mắt hỏi.

Mặc dù dạo gần đây đường tình duyên của Nhan Tiểu Úy bấp bênh, nhưng Trì Linh Đồng vẫn coi cô như chuyên gia về tình yêu và hôn nhân. Cô đem sự việc tối nay kể lại cho Nhan Tiểu Úy nghe.

Trì Linh Đồng buồn bực hỏi: “Biết cái gì?”

“Nhạc đồng luôn là người theo đuổi Tổng giám đốc Xa. Lúc ấy Tổng giám đốc Xa đã có bạn gái, hai người cũng đã bàn tới chuyện hôn nhân, Nhạc đồng lần đầu tiên nhìn thấy anh ta đã yêu. Cho nên chị ta vận dụng hết nhân lực, vật lực, sắc đẹp đoạt lấy Tổng giám đốc Xa. Hắc hắc, hai người họ có con rồi mới cưới nha. Bạn gái lúc đó của Tổng giám đốc Xa cực kỳ đau khổ, sau đó tùy tiện gả cho người khác. Kết hôn không được hai năm thì người đàn ông kia bị tai nạn xe cộ rồi qua đời, sau đó người bạn gái kia lại trở về cuộc sống độc thân mà cũng không hề có con cái. Tớ nghe người khác nói, Tổng giám đốc Xa thường hay lên lút gặp cô ta. Nhạc đồng mà biết sẽ quậy lật trời lên cho mà xem.”

“Tại sao lại là có con rồi mới cưới?” Phụ nữ ngoại trừ chiều này thì không có biện pháp nào khác sao? Nhạc Tĩnh Phương như vậy mà cướp đi Xa Thành, Cam Lộ cũng như vậy mà cướp đi Trì Minh Chi. Nhưng bọn họ thật sự hạnh phúc sao?

Trì Linh Đồng không khỏi nhớ tới Trì Minh Chi lúc này cố gắng phấn đấu vì con, cô không muốn tiếp tục bàn luận với Nhan Tiểu Úy nữa mà miễn cưỡng đi về phòng.

Nhan Tiểu Úy kéo cô lại.

“Bảo bối, tớ nhắc nhở cậu đừng quá đánh giá cao Nhạc Tĩnh Phương. Cho dù có là người phụ nữ có sự nghiệp thành công, nhưng chuyện trong nhà so với những phụ nữ bình thường cũng không khác nhau đâu. Chị ta nhất định sẽ không cho cậu cơ hội để giải thích mà sẽ chính cậu chết thôi.”

Trì Linh Đồng đứng thẳng lên: “Thanh giả tự thanh.”

Nhan Tiểu Úy không dám gật đầu bừa bãi mà lắc lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Chương 20

Edit: Thiên Kết

Trời đã sáng từ lâu nhưng Trì Linh Đồng vẫn lười biếng nằm gối đầu lên chiếc gối mềm mại, mái tóc dài vương tán loạn. Cô mở to mắt nhìn lên trần nhà, giống như trên đó có một cảm dỗ mạnh mẽ. Cho đến khi báo thức trên điện thoại reo lên lần thứ hai thì cô mới miễn cưỡng rời giường.

Tối hôm qua Không Tước cũng không về nhà, đoán chừng là bị con mọt sách kia dụ dỗ ngủ lại rồi.

Cô mở cửa sổ ra, sau cơn mưa, trời quang mây tạnh, không khí có chút ẩm ướt lành lạnh.

Tâm tình Trì Linh Đồng không khỏi có chút nặng nề, sáng sớm Nhan Tiểu Úy đã xuống lầu mua đồ ăn sáng nhưng cô cũng không có đụng đến, sau khi rửa mặt cô lại đi ra ban công đứng.

Trì Linh Đồng cười nhàn nhạt.

Mới vừa xuống lầu thì có một chiếc xe hơi chạy qua một vũng nước làm cho bùn đất văng tung tóe. Trì Linh Đồng dờ khóc dờ cười nhìn chiếc quần màu trắng của mình bị dính vài vết bẩn, tâm tình càng trở nên tệ hơn.

Khi cô vừa tới cửa công ty thì Nhạc Tĩnh Phương cũng đi tới. Hai người đối diện với nhau, Trì Linh Đồng nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt, hai con mắt sưng đỏ của Nhạc Tĩnh Phương thì cảm thấy sau lưng mình có gió lạnh thổi tới, cả người nổi da gà.

Cô can đảm đi về phía Nhạc Tĩnh Phương cười cười: “Sáng sớm tốt lành Nhạc đồng.”

Nhạc Tĩnh Phương không nói gì chỉ gật đầu, nét mặt vẫn lạnh lùng mà đi vào công ty.

Chỉ ngần ngừ mấy giây nhưng cả người Trì Linh Đồng đã tủa đầy mồ hôi lạnh. Cô không biết mình đang khấn trương cái gì, nếu như Nhạc Tĩnh Phương không biết phân biệt phải trái thì cô sẽ không do dự mà ra đi. Thật ra thì, cô không phải lo lắng về việc ra đi mà là về phần danh dự mà Nhan Tiểu Úy đã nói.

Lời nói của con người thật đáng sợ. Cô biết bản thân mình vô tội, nhưng nếu như bị đồn thổi lên thì dù cô có một trăm cái miệng cũng không thanh minh nổi.

Phần hy vọng duy nhất của Trì Linh Đồng chính là hy vọng Nhạc Tĩnh Phương không phải là loại phụ nữ tầm thường, chị ta là người tinh táo, sắc bén, giỏi giang.

Nhưng biểu hiện bây giờ của Nhạc Tĩnh Phương lại làm cho người ta nhìn không thấu.

Sự tuyệt vọng của cô viết rõ ở trên mặt, nhưng cô vẫn cố gắng tập trung làm công việc. Khi trưởng phòng họp để thông báo lịch trình công việc thì cô vẫn chăm chú lắng nghe, nắm bắt rõ ràng các chỉ thị. Năm nay ở Thanh Thai sẽ diễn ra hội nghị bất động sản, do Hằng Vũ phụ trách, địa điểm diễn ra ở cách Thanh Thai năm mươi cây số, nằm ở trong một thôn nhỏ. Thiệp mời không giống như những năm trước, không phát rộng rãi mà chỉ phát ra một số lượng có hạn.

Bộ phận thiết kế thiệp là do chính Nhạc Tĩnh Phương đề cử: “Tiểu Trì cùng tiểu Trần, giao việc này cho hai người, cuối tuần này hai người đi theo tôi dự cuộc họp.” Chị ta nhìn lướt qua Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cuống quýt đóng máy tính lại, cũng không dám thờ ơ. Nhạc Tĩnh Phương còn chưa có động thái gì thì làm sao cô dám yên tâm.

Huống chi lúc này cô vẫn đang vụng trộm dành thời gian thiết kế bản vẽ cho “Khế Viên”.

“Hội nghị được tổ chức trong ba ngày.” Trần Thần đi về phía Trì Linh Đồng nháy mắt, ý bảo trời phạt thương xót cho bọn họ ba ngày nghỉ, còn được bao ăn ở.

“Ừm.” Mặt Nhạc Tĩnh Phương vẫn tràn đầy sự uy nghiêm gật đầu với mọi người sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Linh Đồng, đó là khu du lịch nghỉ dưỡng tốt nhất ở Thanh Thai, cậu cần phải ăn mặc thật đẹp, tốt nhất phải mang theo vài bộ đồ tắm thật khiêu gợi, để cho tớ có thể được ngắm vóc người uyển chuyển của cậu.” Trần Thần không đề ý đến những đồ kỵ của đồng nghiệp khác, chạy đến bàn làm việc của Trì Linh Đồng mà nói.

“Cậu mặc như vậy đi rồi mình cũng mặc.” Trì Linh Đồng không thèm ngước lên nhìn anh ta.

Trần Thần chột dạ ngó vóc dáng của mình có thể so với người Afghanistan chạy nạn thì ngượng ngùng nói: “Vậy thì không được rồi.”

Trì Linh Đồng cười một tiếng, phẩy tay đuổi anh ta đi ra, sau đó lại mở máy tính. Bản thiết kế Khế Viên về cơ bản đã xong phần khung, nhưng cô vẫn cảm thấy không hài lòng lắm nên muốn sửa chữa đôi chút sau đó lưu lại, cô muốn để đến tối sẽ từ từ suy nghĩ một lần nữa.

Cuối cùng tiếng chuông hết giờ làm cũng vang lên.

“Hôm nay không cần làm thêm giờ, mọi người cứ về trước đi tôi cùng với tiểu Tri có chuyện cần nói với nhau.” Nhạc Tĩnh Phương không có gọi tri Linh Đồng vào văn phòng của mình mà chị ta đi tới phòng thiết kế.

Khuôn mặt Tri Linh Đồng ứng đồ lên một tầng.

Trần Thần cùng những đồng nghiệp khác buồn bực mà quan sát hai người sau đó nhanh chân đi về.

Tri Linh Đồng ngồi co ro một chỗ nhìn Nhạc Tĩnh Phương ngồi đối diện.

Hành lang bên ngoài đã trở nên yên tĩnh.

“Cô nói hôm nay sẽ cho tôi một lời giải thích, tôi đang chờ đây.” Nhạc Tĩnh Phương nói.

Tri Linh Đồng lúc này mới lên tiếng: “Nhạc đồng. .... Xa Thành nói giữa hai người gặp phải một chút vấn đề, anh ta nghĩ rằng tôi là người được chị coi trọng nên muốn tìm tôi để nhờ tôi khuyên bảo chị, chỉ thế thôi.”

“Nực cười.” Nhạc Tĩnh Phương cười lạnh: “Cô cho rằng tôi là kẻ ngu sao?”

“Trong lòng tôi, Nhạc đồng vẫn luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ làm cho tôi ngưỡng mộ, có lẽ chị đã nghe được rất nhiều, không cần tôi phải nói lại. Nhạc đồng, từ khi chị đưa tôi từ Tân Giang đến Thái Hoa có lẽ chị cũng hiểu rõ tính cách của tôi. Mà Xa Thành lại là người chồng đã kết hôn nhiều năm của chị cho nên chị cũng khá hiểu. Chị cho rằng Tổng giám đốc Xa có thể tìm tôi về chuyện gì?” Tri Linh Đồng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Nhạc Tĩnh Phương.

Nhạc Tĩnh Phương im lặng, dùng một loại ánh mắt phức tạp quan sát Tri Linh Đồng.

Một lúc lâu sau chị ta mới thở dài: “Sau này tôi bình tĩnh tỉ mỉ nghĩ lại thì mới cảm thấy tối hôm qua thật sự bản thân quá mất bình tĩnh. Cô và Xa Thành không thể có mối quan hệ gì, bởi vì tôi biết người trong lòng Xa Thành là người khác. .... Nhưng lại không hiểu được tại sao anh ta lại muốn mời cô đi ăn cơm?”

“Nguyên nhân tôi đã nói rồi.”

Nhạc Tĩnh Phương nghi ngờ nhếch mày lên: “Trước đó mấy ngày, tôi thấy cô ngồi trên xe anh ta, hai người đã đi đâu?”

Tri Linh Đồng mất tự nhiên cười: “Là. .... là xe của bạn tôi.”

“Không phải xe của Xa Thành? Không đúng, mặt cô đỏ như vậy, cô đang nói dối, cô đang có tật gật mình.” Nhạc Tĩnh Phương lớn tiếng.

Tri Linh Đồng bất đắc dĩ nói: “Nhạc đồng, không phải là trộm thì mới chột dạ, có lúc trộm mới là kẻ được huấn luyện rất bài bản, còn người chột dạ thì thường là người không phải là trộm nhưng bị người khác nghi ngờ là trộm.”

“Được, tôi chấp nhận cách nói của cô. Nhưng tiểu Tri, từ lúc cô đến Thái Hoa rồi tiếp xúc với những ai tôi đều biết rõ. Mercedes Benz không phải là taxi mà chạy nhan nhản ngoài đường. Trừ khi cô có thể nói cho tôi biết bạn của cô tên là gì thì tôi mới có thể thật sự tin tưởng cô.”

Nhạc Tĩnh Phương biết giọng điệu của mình lúc này có chút cố tình gây sự, nhưng chị ta không còn cách nào khác. Trong lòng phụ nữ nếu đã có sự nghi ngờ thì dù có làm cách nào cũng không thể khôi phục lại như ban đầu.

Tri Linh Đồng ngu ngơ, trong đầu thoáng hiện lên bóng dáng của Bùi Dịch Thanh. Bây giờ chỉ cần cô gọi một cuộc điện thoại thì chắc chắn Bùi Dịch Thanh sẽ chạy đến. Nhưng đến lúc đó chỉ sợ sự việc sẽ nghiêm trọng hơn bây giờ rất nhiều.

“Nhạc đồng, tôi. .... giao thiệp bạn bè là quyền tự do. ....” Cô ấp úng nói, mất tự nhiên mà xoa xoa tay.

“Tiểu Tri, cô phải hiểu tâm tình của tôi, đôi lại nếu là cô. .... cô cũng sẽ làm như tôi mà thôi.”

Tri Linh Đồng gấp đến mức muốn khóc.

“Chẳng lẽ đúng là Xa Thành?” Nhạc Tĩnh Phương thấy Tri Linh Đồng ấp úng thì trong lòng không khỏi hốt hoảng.

“Không phải, không phải. ....” Tri Linh Đồng lắc lắc đầu: “Thật sự là không phải. ....”

“Vậy thì anh ta là ai? Tôi có thể không cần gặp người nhưng cô có thể nói cho tôi biết tên cũng được.”

“Anh ấy. ....” Tri Linh Đồng rất muốn cắn lưỡi tự sát.

Hành lang yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng bước chân, càng ngày càng gần.

Tiếng bước chân này giống như ánh bình minh chiếu rọi lên người của Tri Linh Đồng, cô vui mừng nhìn ra phía cửa, hàng lông mày thanh tú của Nhạc Tĩnh Phương cũng nhuệ lại.

“Linh Đồng, phải làm thêm giờ sao?” Tiêu Từ Thần thanh nhả đứng ở cửa phòng, ánh mắt ồ dột vừa nhìn thấy có người ở bên trong liền gật đầu chào.

“Đã tan làm rồi.” Nhạc Tĩnh Phương thở phào nhẹ nhõm, đứng lên, khẽ mỉm cười, lợi dụng lúc Tiêu Từ Thần không để ý dùng môi mấp máy ý hỏi: “Là cậu ta sao?”

Trì Linh Đồng bị sự việc ngoài ý muốn này dọa cho ngây người, nhưng cô cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, cười nói: “Không phải nói là đợi em ở dưới công ư, sao lại đi lên đây?”

Về mặt Tiêu Từ Thần lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng thật may vì anh ta là con một sách, cho nên mọi người khi nhìn vào thì chỉ cho là anh ta đang giữ ý.

“Nhạc đồng, tôi có thể đi rồi chứ?” Cô lập tức lấy lại bình tĩnh, cũng không thêm để ý xem Tiêu Từ Thần có phối hợp với mình hay không mà vội vàng đi tới cạnh anh ta.

“Cùng đi xuống lầu đi.” Nhạc Tĩnh Phương nói một câu đầy ẩn ý.

Khuôn mặt Trì Linh Đồng lập tức tái đi. Nếu để cho Nhạc Tĩnh Phương nhìn thấy con một sách này không đi Mercedes Benz thì có lẽ cô gặp họa lớn rồi.

Cô không biết làm sao mình có thể đi tới được thang máy rồi đi ra cửa. Cô cắn chặt môi, nhắm mắt lại chờ Nhạc Tĩnh Phương một lần nữa chất vấn.

“Tiểu Trì, cô thật đúng là người biết giữ bí mật, có bạn trai ưu tú như vậy mà cũng không khoe, làm hại tôi còn đi giới thiệu đối tượng cho cô.” Nhạc Tĩnh Phương nói một cách tự nhiên.

Trì Linh Đồng không dám tin mở mắt ra.

Oh, trời ơi....., cái này không phải là nằm mơ chứ. Một chiếc Mercedes Benz cao cấp đỗ ngay trước cổng công ty.

Cô ngây ngô nhìn Tiêu từ Thần.

Chẳng lẽ ông trời nghe thấu lời cầu xin của cô?

Mặc kệ, lúc này Trì Linh Đồng giống như được đặc xá, cười hề hề: “Nhạc đồng, hẹn gặp lại.”

Gánh nặng trong lòng Nhạc Tĩnh Phương cũng sớm được buông xuống, nụ cười trên môi ôn hòa hơn mấy phần: “Nhanh đi hẹn hò đi. Thật đúng là khiến cho người ta hâm mộ.”

“Chúng ta đi thôi.” Trì Linh Đồng kéo kéo vạt áo của Tiêu Từ Thần.

Tiêu Từ Thần gật gật đầu một cái, cũng không quên lễ phép nói lời tạm biệt với Nhạc Tĩnh Phương.

“Xe này thật tốt.” Sau khi lên xe Trì Linh Đồng ngồi bên ghế lái phụ, sờ cái này sờ cái kia.

Tiêu Từ Thần đỡ đỡ cặp mắt kính, nói một câu: “Xe của tôi bị hư, đây là mượn của Từ Hoàn.”

“Ừ.” Trì Linh Đồng vô cùng hưng phấn.

“Không phải cô không biết lái xe sao?” Tiêu Từ Thần nhìn thấy bộ dáng vui mừng của cô thì hỏi.

“Đúng vậy. Nhưng không ảnh hưởng tới sự yêu thích với xe cộ của tôi, anh xem cái xe này thật bóng, ghế ngồi thật êm, đến cái gạt nước mưa cũng thật đáng yêu.”

Đôi môi mỏng của Tiêu Từ Thần không tự nhiên mà co quắp xuống.

“Tối hôm qua chắc anh với Không Tước rất lãng mạn.” Tâm tình của Trì Linh Đồng rất tốt cho nên giọng nói có vài phần dí dỏm: “Là Không Tước nói anh tới đón tôi sao? Hẹn gặp nhau hả?”

Tiêu Từ Thần ngẩn ra, không nói gì, nhìn thẳng về phía trước.

“Không bằng chúng ta đi ăn lẩu ở quán của em trai anh đi.” Trì Linh Đồng đề nghị.

“Không Tước tới qua không có ở chỗ của tôi, hôm nay cô ấy nói đến công ty của cô chơi.” Tiêu Từ Thần đột nhiên nói.

“Hả?” Trì Linh Đồng kêu lên một tiếng rồi nhanh chóng che miệng lại.

Tiêu Từ Thần vẫn lặng lẽ lái xe.

Bên ngoài xe, hoàng hôn đang dần buông xuống, đèn bên đường cũng dần dần được bật lên.

Xe chậm rãi rẽ vào chung cư của Trì Linh Đồng, ở trước mắt họ là một chiếc xe thể thao màu đỏ. Nó đỗ ở ngay trước cổng chung cư cho nên chiếc xe Mercedes Benz màu đen không thể làm gì hơn là đứng đợi ở phía sau.

Cửa xe thể thao vừa mở, thì thấy Không Tước bước xuống, rồi hướng về phía chỗ người lái xe cười tươi tắn. Dưới ánh sáng của đèn nự cười đó hết sức rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Chương 21

Edit: Thiên Kết

Quay đầu mỉm cười trăm vẻ đẹp, lục cung phấn đại vô nhan sắc. (Trường Hận Ca – Bạch Cư Dị)

Trì Linh Đồng kinh ngạc nhìn cái xe phía trước, đúng lúc ấy trong đầu cô chợt hiện ra hai câu thơ này, chỉ sợ là dù bản thân mình có thịt nát xương tan cũng vĩnh viễn không thể nào đạt đến được cảnh giới này.

Chiếc xe thể thao màu đỏ phong cách chậm rãi quay đầu, mà Trì Linh Đồng lại không thể nhìn rõ dung mạo của chủ xe ra sao.

Cô len lén liếc qua nhìn Tiêu Tử Thần ở bên cạnh. Tên một sách này bình thường rất lịch sự, nhìn chác cũng dễ đối phó.

Nhưng bây giờ toàn thân lại bao phủ một tầng sát khí. Môi mỏng mím chặt, mặt mũi thì xanh lét, mười ngón tay nắm ở vô lăng thì trắng bệch.

“Em xuống xe ở đây đi.” Anh ta nhắm mắt, nói.

Trì Linh Đồng gạt đầu: “Được rồi.” Nhưng cô vẫn không hề động dậy gì. Hình như lúc này cô phải nói gì đó với con một sách này. Nhưng rồi cô lại không biết nên nói cái gì.

Người này thật đáng thương, giờ phút này chắc hẳn anh ta đang cảm thấy rất đau khổ. Trong lòng của anh ta.....đúng, trong tiểu thuyết đều miêu tả giống như là “Tim bị dao cắt” hoặc là “Loạn tiền xuyên tim”.

Bài hát cũ của Trương Học Hữu vang lên bên tai: cúi đầu xuống, mặc dù người sai không phải là em, nhưng em lại cảm thấy rất đau lòng.

“Em còn chuyện gì nữa không?” Ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Tử Thần quét về phía cô.

“Không có, không có.” Trì Linh Đồng đỏ mặt, vội đẩy cửa xe, bắt đắc dĩ mà xuống xe.

Không Tước còn chưa có lên lầu, mà vẫn đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng của chiếc xe đỏ kia: “Đồng Đồng, người nào đưa cậu về vậy?” Cô ấy nhìn thấy Trì Linh Đồng từ phía xa đi tới, lại nhìn thấy chiếc xe Mercedes Benz màu đen phía sau thì cười cười.

Trì Linh Đồng nhìn cô nhú chân này, mà cô ấy vẫn tiếp tục cười tiến về phía Trì Linh Đồng: “Sao vậy? A.....”

Cô ấy nhìn lướt qua bà vai Trì Linh Đồng, khi nhìn thấy bóng dáng người ngồi trong chiếc Mercedes Benz thì thất thanh kêu lên.

Trì Linh Đồng nhắm mắt lại.

Chiếc xe màu đen từ từ lùi về phía sau, sau đó quay đầu xe chạy đi.

“Tử Thần, anh nghe em giải thích đã, chuyện này không phải như anh nghĩ đâu.....” Khuôn mặt vừa mới tràn ngập ý xuân của Không Tước trong nháy mắt lộ ra hoang mang, cô ấy đi giày cao gót, liêu mạng đuổi theo chiếc xe Mercedes Benz.

Cô chần ngang trước đầu xe, hướng về phía Tiêu Tử Thần khóc lóc, nước mắt nước mũi tèm lem cũng không thêm lau.

Tiêu Tử Thần nắm chặt tay lái, đưa mắt nhìn sang bên đường, giống như không nhìn thấy người ở trước mắt.

“Tử Thần, em muốn nói chuyện với anh. Anh bình tĩnh một chút, hãy nghe em nói....” Không Tước khóc rống lên, thấy Tiêu Tử Thần định đánh xe qua hướng khác liền tiếp tục tay ra chặn lại: “Anh nói sẽ vĩnh viễn không bao giờ buông tay em, cũng sẽ không làm cho em đau lòng, tại sao anh lại không chịu nghe em giải thích.....”

Tiêu Từ Thần tức giận đánh mạnh xuống vô lăng, trúng cái còi làm cho nó kêu lên một tiếng chói tai. Đem Không Tước đang chặn ở đầu xe làm cho vô cùng hoảng sợ.

Anh ta bắt đắc dĩ phải dừng xe lại.

“Từ Thần, chúng ta yêu nhau ba năm, chẳng lẽ anh không cảm nhận được tâm lòng của em đối với anh sao? Người em yêu là anh, vĩnh viễn chỉ là anh. Cho nên em không muốn nói cho anh biết chuyện em gặp anh ta.

Chính là sợ anh hiểu lầm. .... Anh ta từng tổn thương em như vậy, em còn có thể yêu anh ta hay sao?”

Tiêu Từ Thần ngẩng đầu lên, chân mày vằn vẹo khô sở.

Không Tước từ từ đi đến bên cửa xe.

“Từ Thần, mọi người đang nhìn chúng ta, anh cho em lên xe có được hay không? Rồi cái gì em cũng sẽ nói cho anh biết.” Không Tước nâng lên đôi mắt diêm dăm đáng yêu đang dầm lệ: “Chúng ta thật vất vả mới có cơ hội đi du lịch, ngàn vạn lần đừng có phá hỏng nó.”

Tiêu Từ Thần không nói một lời.

Qua một hồi lâu, cửa xe “Cạch” một tiếng rồi mở ra. Không Tước vui mừng như điên leo lên xe.

Tri Linh Đồng đứng ở dưới bóng cây đằng xa chỉ nghe thấy Không Tước luôn miệng nói: “Từ Thần, Từ Thần, em yêu anh, em sẽ quý trọng anh. ....”

Chiếc xe màu đen lạng lẹ chạy đi khỏi tầm mắt của cô, cô hít một hơi thật sâu gió biển ẩm ướt. Cười nhạt, sau đó quay người đi lên lầu.

Nhan Tiểu Úy đang mở máy tính nghe nhạc. Âm nhạc đang như nước lẳng lẳng chảy xuôi chọt đời thành tiếng gió gào thét, thê lương, từ nhẹ nhàng trầm lắng thành mê loạn tan nát cõi lòng.

Tri Linh Đồng đang đứng ở trên ban công ngắm nhìn cảnh biển đêm. Tiêu Từ Thần sẽ tha thứ cho Không Tước chứ? Cô không biết, tất cả để cho bọn họ tự mình giải quyết đi. Thôi thì dùng câu nói của Giả Bảo Ngọc trong Hồng Lâu Mộng vậy: Ta lại không thay thế được cho người.

Buổi tối chủ nhật, Tri Linh Đồng cùng Bùi Dịch Thanh lại hẹn gặp ở quán trà Cảnh Thức, cô kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, dĩ nhiên có một số chuyện nên nói, một số chuyện không thể nói. Bùi Dịch Thanh nghe xong câu chuyện về Tiêu Từ Thần thì cũng không để ý tới chuyện ăn cơm mà đề dũa xuống hỏi chuyện cô.

Cũng không biết Không Tước cùng với Tiêu Từ Thần nói chuyện gì với nhau mà sáng sớm khi trở về khuôn mặt cô ấy vì khóc mà sưng lên. Kỳ nghỉ của hai người cũng coi như kết thúc, ngày thứ hai thì trở về Tân Giang. Tri Linh Đồng cùng với Tiêu Từ Hoàn đưa hai người bọn họ ra sân bay, khi tiêu từ Hoàn nghiêng đầu nhìn cô hỏi: “Em và tôi cái đó. .... thật sự là bạn của chị dâu tương lai?”

“Vô cùng chính xác.”

Tiêu Từ Hoàn rầu rĩ: “Vô cùng đáng sợ. Các người thân thiết với nhau lắm sao?”

“Dĩ nhiên, chúng tôi không có chuyện gì giấu nhau.”

Tiêu Từ Hoàn bật cười: “Tri Linh Đồng, tôi phát hiện em đúng là quái nhân.”

“Không, là tôi khác những người khác.” Cô cường điệu lên.

Tiêu Từ Hoàn cười to, lúc xuống xe còn cố gắng đưa cho cô một xấp phiếu ăn miễn phí để cho cô có thể dẫn bạn đi ăn lẩu.

“Như vậy là sau này tôi có thể quang minh chính đại lái xe đến Thái Hoa đón cô rồi hả?” Bùi Dịch Thanh thấy Tri Linh Đồng vẫn đang mãi ăn, thì cũng cầm đôi đũa lên.

Tri Linh Đồng liếc mắt: “Anh đúng là đồ gây họa. Thiếu chút nữa hại tôi thê thảm. Xa Thành thì còn có thể lấy giả làm loạn thật, còn gương mặt này của anh, tôi biết giải thích như thế nào?”

“Nhạc đồng của cô chưa từng gặp tôi đâu.” Bùi Dịch Thanh gõ gõ đôi đũa: “Ăn chậm chậm thôi, không ai giành ăn với cô đâu. Muốn nói chuyện thì phải nuốt đồ ăn trong miệng xuống trước đã.” “Cái gì?” Cô sùng sốt: “Không phải hai người có rất nhiều cơ hội để gặp mặt nhau sao?”

“Nhưng lần đó đều là Phó tổng giám đốc đi. Còn thân phận để tôi đi đối ngoại vẫn là Frank.”

“Thật là giáo hoạt. Frank cũng không được, sau này tôi sẽ không bao giờ ngồi xe của anh nữa, tránh để cho người khác nhìn thấy thì tôi không còn chỗ để đứng ở Thanh Thai nữa rồi.”

Bùi Dịch Thanh bỗng lên tiếng: “Nhận được thiệp mời của diễn đàn bất động sản rồi sao?”

Tri Linh Đồng nâng ly trà lên uống một hớp: “Là anh chỉ đạo nhân viên là việc như thế?”

“Làng du lịch mùa này có phong cảnh rất đẹp, lại cách xa thành phố. Chính là để cho mọi người nghỉ ngơi vài ngày. Cô không thích?” Nếu như anh không tự tiện phát thiệp mời sợ là Nhạc Tĩnh Phương vẫn còn có thể giấu giếm cô đi.

“Dĩ nhiên là rất thích nha. Anh có đi không? Mà anh sẽ dùng thân phận gì?” Khóe miệng Bùi Dịch Thanh khẽ cười cười, ánh mắt cũng dịu dàng như nước: “Ăn xong rồi, chúng ta coi lại bản vẽ đi. Tôi mang cho cô hai cuốn sách giới thiệu lịch sử kiến trúc của Châu Âu.”

“Tốt quá. Bản thiết kế của Khế Viên tôi cũng muốn làm theo hướng đó, anh cho tôi xem một chút mẫu thiết kế vườn của Châu Âu đi. Tôi lấy bờ sông làm điểm nhấn, cho nên tôi muốn thiết kế khung cảnh bên ngoài cho thật tươi sáng.”

“Có thể, như vậy thì nhìn sẽ vô cùng có sức sống, không cần phải quá giản dị, cuộc sống vốn phải có nhiều màu sắc mới tốt.”

Khuôn mặt anh tuấn của Bùi Dịch Thanh hiện lên ý cười, ánh mắt như có hào quang rực rỡ.

Trì Linh Đồng hé miệng cười, nhanh chóng đem miếng sủi cảo tôm trong miệng nuốt xuống rồi lầu bầu nói: “Tốt lắm, chúng ta bắt đầu đi.”

Công ty Thái Hoa rốt cuộc cũng nhận được sáu cái thiệp mời.

Diễn đàn bất động sản lần này có chủ đề là: Chính phủ vì muốn khống chế bong bóng bất động sản mà hạn chế cho vay vốn, các công ty bất động sản đối phó sao với khó khăn này?

Nhạc Tĩnh Phương cùng hai vị Phó tổng giám đốc, còn có người quản lý tài chính cùng Trì Linh Đồng và Trần Thần.

Trần Thần vô cùng hào hứng, mặc nguyên bộ đồ Hawaii rực rỡ, làm cho Nhạc Tĩnh Phương khi nhìn thấy anh ta thì hừ một tiếng: “Tiểu Trần, cậu là đang đi biểu diễn thời trang sao?”

Trì Linh Đồng ở bên cạnh cười thầm trong bụng, Trần Thần sờ mũi một cái, bắt đầu dĩ thay một cái áo nghiêm túc, thất cả vạt cùng với quần tây dài, sau đó không ngừng lau mồ hôi. Nhiệt độ hôm nay ở Thanh Thai rất cao, gần 35 độ.

Sáu người chia ra ngồi trên ba chiếc xe đến làng du lịch. Sau đó được nhân viên hướng dẫn của diễn đàn bất động sản hướng dẫn cụ thể.

Trong làng du lịch rất mát mẻ, khiến cho bọn họ khi mới bước vào không khỏi rung mình một cái. Trong đại sảnh có rất nhiều người đang hàn huyên, khi nhìn thấy đoàn người Nhạc Tĩnh Phương bước vào thì liền chạy qua chào hỏi.

Trì Linh Đồng cùng với Trần Thần chỉ là những nhân vật nhỏ cho nên tất nhiên phải lãnh nhiệm vụ đi báo danh.

Đúng lúc này, trên cầu thang xuất hiện một người đàn ông có khí chất bất phàm, hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Trì Linh Đồng giương mắt lên nhìn, trên khóe miệng không khỏi xuất hiện một nụ cười mơ hồ.

“Linh Đồng đó không phải là.....” Trần Thần nhỏ giọng kêu lên.

Trì Linh Đồng cốc đầu anh ta một cái: “Mau viết đi, đừng có mãi nhìn lung tung nữa.”

“Xin giới thiệu với anh, đây là Nhạc đồng của Thái Hoa. Nhạc đồng, đây là Tổng giám đốc Bùi của Hằng Vũ.” Chủ tịch diễn đàn cười nói.

Nhạc Tĩnh Phương ngẩn ra nhìn Bùi Dịch Thanh tuổi trẻ tài cao. Hai người bắt tay một cái rồi cùng nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Bùi Dịch Thanh cũng hướng về mấy người khác gật đầu một cái. Sau đó quay mặt về phía Nhạc Tĩnh Phương: “Thái Hoa chỉ có một mình Nhạc đồng tới thôi sao?”

Nhạc Tĩnh Phương vội vàng đem hai vị Phó tổng giám đốc giới thiệu với Bùi Dịch Thanh. Sau đó hướng về phía Trì Linh Đồng và Trần Thần nói: “Đây là hai kiến trúc sư của Thái Hoa chúng tôi.”

“Trì Linh Đồng, người đạt được nhiều giải thưởng là người nào?” Bùi Dịch Thanh cố làm ra vẻ tò mò.

Nhạc Tĩnh Phương cười cười. Giọng nói không khỏi tự hào: “Là cô gái kia kia.”

Bùi Dịch Thanh gật đầu: “Đúng là thật không ngờ.”

Trì Linh Đồng cúi đầu cong cong môi, trong lòng không khỏi hừ lạnh một tiếng, tên Bùi Dịch Thanh này công lực diễn trò thật đúng là cao siêu.

Sau khi Trần Thần báo danh xong, thì tiến về phía bọn họ, tất cả cùng nhau đi lên lầu, buổi tối trên đó sẽ có một bữa tiệc lớn.

“Tổng giám đốc Bùi, không thể nào ngờ.” Người đứng bên cạnh Bùi Dịch Thanh là Mục Viễn lên tiếng: “Anh đặc biệt từ trên lầu đi xuống, bộc lộ thân phận là vì Trì Linh Đồng sao?”

Ánh mắt sâu thẳm của Bùi Dịch Thanh tràn đầy ý cười: “Cậu xem thường tuổi của cô ấy còn trẻ sao?”

Anh nhìn ra cửa kính bên ngoài, khí nóng không ngừng bốc lên hầm hập.....Ánh mặt trời bên ngoài chói chang, làm cho anh nhớ đến đôi mắt nhanh nhạy thông minh kia.

“Tổng giám đốc Bùi, anh là người có gia thế. Chỉ sợ đại sự của anh đã được ông cụ sớm an bài rồi.” Mục Viễn nhắc nhở anh.

Bùi Dịch Thanh ngẩng đầu, khoe miệng xẹt qua một nụ cười lạnh lùng: “Cậu sai lầm rồi. Tôi không giống như anh cả. Mục Viễn, tôi hiểu rõ, tôi đang làm cái gì.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 22

Edit: Thiên Kết

Buổi tối, ở ngoài hành lang khách sạn, Trần Thần như một con ruồi không đầu chuyên gây rối.

Anh ta phiền não gãi gãi mái tóc phải dùng rất nhiều nút mới tạo thành kiểu dựng đứng như ý muốn, cà vạt ở trước ngực thì thất hờ hững, lại một lần nữa nhìn vào khe cửa hỏi: “Trì Linh Đồng, rốt cuộc cô đã xong chưa?”

Bọn họ không phải là khách quý của hội nghị mà chỉ là nhân vật nhỏ, cho nên không cần phải gấp gáp.

Cho đến khi cách bữa tiệc chỉ còn mười phút mà Trì Linh Đồng vẫn còn ở trong phòng mà Trần Thần thì có vẻ rất vội. Nếu như anh ta không phải là người nghĩa khí có lẽ anh ta đã bỏ mặc cô lại một mình.

“Được rồi.” Trong phòng vang lên tiếng thờ dài bất đắc dĩ, sau đó cánh cửa rốt cuộc cũng được mở ra.

“Bà cô của tôi ơi, cô vậy.....Hả, đây mà là quần áo của cô sao?” Trần Thần ngạc nhiên nhìn bộ lễ phục màu đen quá khổ trên người Trì Linh Đồng, rõ ràng là nó lớn hơn so với người cô, hai bên vai còn có hai sợi dây thun giống như điều chỉnh cho vừa với cơ thể mà buộc lại.

Trì Linh Đồng kéo dây cột tóc ra, làm cho mái tóc đen che lại hai bên vai: “Như vậy có được không, nhìn có ổn hơn không?”

Trần Thần thành thật lắc đầu: “Không hề ổn chút nào.” Anh ta kéo hai bên vai áo xuống dưới một chút làm Trì Linh Đồng cả kinh, cuống quýt lấy hai tay che ngực rồi khàn khàn hỏi: “Lỡ rớt ra thì sao?”

“Không sao. Cô không nhìn thấy các nữ minh tinh mặc lễ phục sao, đều rất là gợi cảm, còn cô mặc sao giống đồng phục học sinh quá vậy.”

Trì Linh Đồng ủ rũ cúi đầu, mặt cũng nhẫn lại: “Tạm một tối nay vậy. Hết cách rồi, tôi không có lễ phục, lại không kịp mua đánh mượn của Nhan Tiểu Úy một cái, cô ấy cao hơn tôi còn đầy đặn hơn tôi, cho nên.....tôi thành ra như thế này.”

Trần Thần đồng tình nhìn cô một cái rồi an ủi: “Cô mặc như này cũng rất có khí chất đặc biệt, không tệ.”

“Không kỳ cục quá chứ?” Về mặt Trì Linh Đồng tỏ ra đau khổ, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

“Cô cứ ngồi bất động một chỗ, chắc cũng không có ai nhận ra đâu. Trời ơi, nhanh lên một chút, không kịp nữa rồi.”

Trần Thần vội vàng lôi kéo Trì Linh Đồng hướng về phía sảnh tiệc.

Trì Linh Đồng mang giày cao gót năm phân nên bước đi có chút lảo đảo.

Hai người vừa đi tới cửa thì đã thấy chủ tịch diễn đàn dẫn các vị Tổng giám đốc của các công ty địa ốc đi vào trong, bên trong sảnh tiệc vang lên từng hồi tiếng vỗ tay. Hai người thừa dịp không ai để ý, nhẹ nhàng dẫn nhau hòa chung vào đám nhân viên xung quanh đi tới vị trí của mình, sau khi ngồi xuống thì vỗ vỗ tim rồi nhìn nhau cười.

“Coi chừng kia.” Trì Linh Đồng không tự chủ mà quay đầu quá mạnh làm cho sợi dây thun ở bên vai lộ ra, khi thấy Trần Thần chỉ chỉ vào vai mình thì vội vàng ngồi thẳng lên, đem tóc phủ lên chỗ cũ, ngồi im như tượng gỗ. Tầm mắt cô vừa nâng lên thì liền thấy Bùi Dịch Thanh đang hướng về phía cô mỉm cười.

Trì Linh Đồng cũng hơi cong cong môi.

Bùi Dịch Thanh cùng với Nhạc Tĩnh Phương ngồi ở chính giữa bàn chủ trì, còn Trì Linh Đồng và Trần Thần ngồi ở một bàn khác.

Chủ tịch diễn đàn là một người đàn ông hài hước tầm năm mươi tuổi, đứng lên phát biểu khai mạc, sau đó gơ cao ly rượu lên ý muốn nói bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Buổi tối này tụ họp toàn tinh anh của giới bất động sản, Trần Thần vì đã từng gặp qua một hai vị mà cảm thấy tự hào, liền chỉ vị này chỉ vị kia giới thiệu cho Trì Linh đồng.

Trì Linh Đồng ngồi đang trang ưu nhã một chỗ, thỉnh thoảng cũng nói chuyện, chào hỏi những người cùng bàn.

Đây là khách sạn cao cấp năm sao của làng du lịch, tất cả những đồ dùng ở đây đều rất xa hoa, mỗi món ăn ở đây cũng chính là mỹ vị.

Đáng tiếc, đối với thức ăn ngon nhưng không có ai có thể tận hưởng trọn vẹn, mỗi rượu chúc tụng mới chính là chủ đề thật sự của bữa tiệc này. Thức ăn vừa mới lên, nhưng người ngồi chung bàn dù quen hay không cũng trở thành người một nhà, ta mời người. ....người mời ta. Có một nhân vật quan trọng trên bàn khách quý cũng đã rời khỏi bàn tiến hành màn mời rượu.

Nơi đầu tiên anh ghé chính là bàn của Trì Linh Đồng cùng với Trần Thần.

Trì Linh Đồng vội vàng đứng dậy vô tình tà váy kẹt vào khe ghế, cô cố gắng kéo thì liền nghe thấy tiếng của sợi thun cột vai áo văng ra ngoài, cả người đổ mồ hôi lạnh ngắt. Đúng lúc này hai vai của bộ lễ phục trở nên cao một ngấn, cô cảm thấy lúc này đúng là hết cách cứu vãn rồi.

“Tôi là Bùi Dịch Thanh của Hằng Vũ, rất vinh hạnh được biết các vị.” Một thân hình cao lớn đứng lúc đứng chắn trước mặt cô, che kín tầm mắt của người khác.

“Cảm ơn Tổng giám đốc Bùi.” Mọi người đều gơ ly lên, hướng về phía anh mà cạn sạch ly.

“Cái cô này cô mặc lễ phục kiểu gì vậy? Kiểu so le?” Nhạc Tĩnh Phương đứng ở phía bên kia, tiến tới liếc xéo Trì Linh Đồng một cái, rồi nói khê vào tai.

Mặt Trì Linh Đồng đỏ bừng lên: “Có lẽ là trào lưu mới của năm nay.”

Nhạc Tĩnh Phương nhướn mày: “Cái này sao giống áo cà sa của tăng nhân Tây Tạng hay khoác vậy?”

Trì Linh Đồng cảm thấy thất bại khóc không ra nước mắt.

Mấy vị khách khác sau khi mời rượu một vòng cũng quay trở về bàn mình tiếp tục chinh chiến.

Trì Linh Đồng liếc trộm thấy không có ai nhìn về phía này mới đi nhanh về phía toilet.

“Linh Đồng.” Mới ra khỏi sảnh tiệc đã có người ở sau lưng nhỏ giọng kêu tên cô.

Cô quay đầu lại thì thấy Bùi Dịch Thanh mỉm cười hướng về phía cô quơ quơ sợi dây thun ở trong tay: “Còn cần cái này không?”

Cô xấu hổ quay người lại, nhắm mắt nói cảm ơn.

“Để tôi giúp cho.” Anh nhìn tổng thể bộ lễ phục của cô một cái rồi dẫn cô đi vào gian phòng dùng để hút thuốc, bên trong phòng vắng lặng, trên tường có một chiếc đèn treo tường màu vàng nhạt đang tỏa ánh sáng ngọt ngào khắp gian phòng.

“Xoay người lại.” Anh nắm lấy bả vai cô, cho cô quay mặt ra ngoài.

“Ừm.” Cô không được tự nhiên mà xoay người, cảm giác cả khuôn mặt nóng như lửa.

Anh nhìn cẩn thận từng chút rồi đem tóc cô kéo qua một bên, rồi không biết làm như thế nào đã tạo thành một chiếc nơ bướm ở sau lưng, đến cả sợi dây thun cũng quăng đi không cần dùng đến: “Tại sao lại không mặc đồ phù hợp với bản thân mình?”

Giọng nói của anh ầm ập phả lên cổ cô: “Được rồi.”

Lòng cô vô cùng thấp thòm, từ từ xoay người lại, sau đó nâng làn váy lên ngắm nghía một chút cái bóng trên tường: “Anh cho là tôi muốn như này sao.”

“Ai, có thể thiết kế nhà cửa đẹp như thế mà lại không thể chỉnh sửa trang phục cho mình.” Anh nhẹ nhàng thở dài mà không hề biết về mặt mình lúc này lại vô cùng dẹt dẹt.

“Tôi cũng không phải là thiên tài.” Trì Linh Đồng ngượng ngùng bẽn lẽn: “Cảm ơn Tổng giám đốc Bùi, vậy tôi. ....về trước đây.”

“Nếu như không quá mệt thì buổi tối. ....đi tản bộ ở bờ biển không?” Trong lòng anh không thể nào kiềm chế được sự kích động, không suy nghĩ nhiều mà đã thốt lên. Phía dưới làng du lịch chính là biển, vì là ở trong núi cho nên vào ban đêm nhiệt độ cũng giảm dần, đi bộ ngoài bãi biển sẽ vô cùng mát mẻ.

“Anh không phải xã giao cùng với các Tổng giám đốc khác sao?”

Anh khẽ mỉm cười: “Cái đó tôi tự có biện pháp. Sau khi tiệc tan đừng tắm vội, tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Ừm.” Cô nháy mắt, đi tới cửa, quay đầu lại dí dỏm khoát khoát tay với anh.

Bùi Dịch Thanh cười cụng chiều một tiếng, cúi đầu nhìn bàn tay mình, lúc này giúp cô chỉnh trang lại lễ phục anh vô tình chạm vào da thịt mềm mại của cô, trên ngón tay cảm thấy vô cùng nóng bỏng, nơi cổ họng cũng cảm thấy mặc kệ một cái gì đó mà hô hấp không thông.

Cô vẫn chỉ là một cô bé, anh còn chưa đến mức đó chứ?

Anh bật cười lắc đầu, từ trong túi móc ra một hộp thuốc, rồi rút ra một điều để đốt, mặc cho khói thuốc quấn quanh lấy mình, làm cho người khác không thể nhìn rõ biểu cảm của anh lúc này.

Lúc Trì Linh Đồng quay trở lại thì có vài món ăn nữa đã được đưa lên, cô cầm đôi đũa gấp một khối gạch cua, Trần Thần ngồi bên cạnh thì khoe khoang hồi này vừa mới được bắt tay và kính rượu một kiến trúc sư nổi tiếng.

“Cô xem, cô xem, người kia.” Anh ta đẩy đẩy cùi chỏ Trì Linh Đồng.

Đôi đũa của Trì Linh Đồng run lên làm cho gạch cua rơi đầy ra bàn, cô tức giận nghiêng đầu qua bên anh ta: “Anh không có nhìn thấy tôi đang ăn cái gì sao?”

Trần Thần há miệng, mắt cũng tròn tròn nhìn về phía cửa: “Linh Đồng, đây.....đây mới đúng thật sự là mỹ nữ nha.”

“Có gì mà phải ngạc nhiên, hiện tại đi ngoài đường chỗ nào không gặp được mỹ nữ?” Trì Linh Đồng mặc kệ anh ta, giờ đôi đũa lên chuẩn bị gấp đồ ăn nữa.

“Cái này không giống, kia.....nhìn đi.” Trần Thần lại gọi cô.

“Anh.....” Trì Linh Đồng tức giận chau mày lại rồi ngẩng đầu lên.

Không chỉ là Trần Thần mà mọi khách khứa bên trong phòng tiệc cũng đều bị cô gái ở ngoài cửa hấp dẫn, vóc người cao gầy, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo, ngũ quan đẹp đẽ, mỗi cái giờ tay nhắc chân cũng đều hết sức phong tình. Bộ đầm dạ hội màu bạc được may khéo léo khoe tấm lưng trần gợi cảm, càng làm nổi bật lên thân hình trắng nõn của cô ta.

“Rất đẹp, có phải không?” Trần Thần lại hỏi.

Trì Linh Đồng không biết “Rất đẹp” là thể hiện cho mức độ nào, cô để ý cô gái đó ưu nhã đi về phía chủ tịch diễn đàn rồi đưa bàn tay ngọc thon thả nói: “Thật xin lỗi, máy bay bị trễ.”

Cô nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay cô ta thì run lên, nó được làm bằng bạch kim 18k, trên mặt được khảm kín hồng ngọc còn viền thì được viền bằng kim cương. Trên mặt đồng hồ chỉ có bốn con số la mã. Nhìn qua có thể đoán được đây là đồng hồ Cartier phiên bản giới hạn cả thế giới chỉ có hai mươi chiếc, có được nó hẳn là một điều rất vinh dự.

Lúc Nhan Tiểu Úy nhìn thấy chiếc đồng hồ này thì liền nói với Trì Linh Đồng: “Tớ mà không ăn không uống, mỗi tháng bán hai mươi căn hộ thì cũng phải mười năm mới có thể tự mua cho mình một cái như vậy.”

Tôm lại chiếc đồng hồ này rất quý giá.

Các vị Tổng giám đốc tranh nhau bắt tay cùng mỹ nữ, mà vị mỹ nữ này lại có vẻ không yên lòng, đảo mắt quanh phòng một vòng rồi ánh mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Rồi đột nhiên ánh mắt sáng lên khi nhìn về phía hành lang.

Trì Linh Đồng nhìn theo ánh mắt của cô ra, trên mặt hiện lên một nụ cười khẽ, giống như chế giễu lại có vẻ giống như đã hiểu rõ.

“Dịch Thanh, lâu lắm không gặp.” Cô gái cười đến động lòng người, chỉ là trong nụ cười đó có mang theo một chút hồi hộp.

“Sao cô lại tới đây?” Bùi Dịch Thanh liếc nhìn Trì Linh Đồng một cái, biểu cảm có chút cứng nhắc.

“Chủ tịch Hàn mời em tới.” Nụ cười của cô ta không giảm: “Công việc ở Đại lục rất vất vả sao? Dịch Thanh, nhìn anh có vẻ gầy hơn so với trước đây.”

“Tôi không thấy vậy.” Bùi Dịch Thanh nhàn nhạt lên tiếng, giống như không có hứng thú với đề tài này.

Cô ta cúi đầu che giấu cảm giác mất mát ở trong mắt, nhẹ nhàng thở dài, làm bầm hồi khế: “Anh vẫn không thể tha thứ cho em?” Những lời này cô ta nói với Bùi Dịch Thanh.

Trì Linh Đồng cùng với Trần Thần đều không nhìn được mặt của cô ta nữa thì mới thu hồi ánh mắt.

“Trai tài gái sắc trên tivi làm cho người ta cảm thấy không thật, bây giờ xuất hiện trước mắt mới biết, thật sự là rất đẹp mắt.” Trần Thần thờ dài nói.

“Cái gì?” Trì Linh Đồng hỏi.

“Người có tài đều có mỹ nhân ôm trong ngực.” Trần Thần hâm mộ miêu tả.

“Không đúng.” Trì Linh Đồng không đồng ý với quan điểm của anh ta. Tại sao các Tổng giám đốc khác cũng giàu có, cũng tài giỏi nhưng mỹ nữ kia lại chỉ đối xử đặc biệt với Bùi Dịch Thanh: “Nếu như Ngũ đại lang* không đi bán bánh hấp, nếu như anh ta có học thức, có nhiều tiền bạc, chỉ là bề ngoài hơi bình thường thì Phan Kim Liên* sẽ bị Tây Môn Khánh* đoạt đi sao?”

Mỹ nhân chân chính sẽ không chỉ ái mộ tài năng, cũng như chỉ đam mê sắc đẹp.

Trần Thần sững sờ: “Vây.....cô phải đi hỏi Ngô Thừa Ân** đi.”

“Ngô Thừa Ân?”

“Không, không đúng, hắc hắc, là Thi Nại Am***, đối với văn học tôi không quá rành.”

Trì Linh Đồng liếc anh ta một cái: “Anh đúng là đem bộ mặt của người Trung Quốc vứt đi rồi, bốn tác phẩm kinh điển vậy mà anh lại lấy râu ông nọ cắm cằm bà kia. Nếu như là bốn mươi tác phẩm thì không biết anh còn làm sao nữa?”

“Chớ có đánh trống lảng, chúng ta đang nói về đề tài trai tài gái sắc.”

“Cái này phải là trai tài mao song toàn đi cùng với mỹ nữ thì mới tính là một cặp đẹp đôi.”

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên phát hiện Bùi Dịch Thanh cùng với cô gái kia đã đi tới một góc nói chuyện với nhau, hai người sóng vai, đồng hồ khảm kim cương dưới ánh đèn cùng nhau sáng rực rỡ.

“Mau ăn đi, đồ ăn cũng đã nguội rồi.” Thời gian trôi qua rất nhanh cuối cùng thì món tráng miệng cũng đã được đưa lên.

“Mọi người nói ăn xong sẽ đi karaoke.” Trần Thần nói.

“Anh đi đi, tôi hát dở lắm, tránh để cho mọi người khỏi bị dọa. Tôi sẽ đi về phòng ngủ.”

“Cô lại kiếm cớ trốn tránh, không phải lần trước hát hay lắm sao.”

“Biết là lấy cớ còn hỏi. Chẳng lẽ tôi mặc nguyên bộ đồng phục học sinh này đi hay sao?” Trì Linh Đồng tròn mắt nhìn Trần Thần.

“Tôi.” Trần Thần vui đầu xuống ăn tiếp: “Ngày mai trong buổi họp còn phải phát biểu, cô không đi vậy tôi cũng không đi.”

“Tùy anh.” Trì Linh Đồng nhanh chóng ăn xong món tráng miệng, khoé mắt để ý thấy Bùi Dịch Thanh đang nhìn sang hướng này, cô làm bộ không nhìn thấy.

Lúc trái cây vừa lên, mọi người cũng đã ăn no nê, ai nấy tự do đi làm việc của mình. Trì Linh Đồng cùng Trần Thần tới muộn nhưng lại ra về sớm nhất.

Về đến trước cửa phòng, Trần Thần muốn nói chuyện với Trì Linh Đồng thì cô đã không lưu tình đóng cửa lại. Cô mở tivi lên, lấy áo ngủ ra đi tắm. Vì đây là khách sạn năm sao cho nên bồn tắm cực kỳ lớn, sau khi tắm xong cô bò lên giường thoải mái đi ngủ.

Khi chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì trong đầu lại hiện lên lời hẹn của Bùi Dịch Thanh. Nhưng lại có sự việc phát sinh đột ngột chắc Bùi Dịch Thanh sẽ không trách cô thất hứa.

*Ngũ đại lang, Phan Kim Liên, Tây Môn Khánh: Nhân vật trong bộ truyện Thủy Hử

**Ngô Thừa Ân: Tác giả của bộ truyện Tây Du Ký

***Thi Nại Am: Tác giả bộ truyện Thủy Hử

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 23

Edit: Thiên Kết

Lúc điện thoại di động rung lên thì Trì Linh Đồng vẫn còn đang chìm trong mộng.

Đã rất lâu rồi cô không có nằm mơ như vậy. Hình như là một buổi chiều hoàng hôn của mùa thu, bầu trời trên cao nhuộm một màu vàng, lúc đó cô còn rất nhỏ, vừa từ trên xe buýt bước xuống, trên vai vẫn còn đeo một cái cặp sách thật to. Trì Minh Chi đứng ở trước cửa của biệt thự, bên hông vẫn còn đeo một chiếc tạp dề. Ông là một người cao gầy, nhưng lại rất nho nhã, khi mặc tạp dề cũng có mấy phần ảm áp.

Ông mỉm cười đưa tay ra cầm lấy cặp sách của cô, sờ sờ đầu cô, nhẹ nhàng nói cho cô biết mẹ đã về, ông còn nấu cho cô món gạo nếp nấu với hạt sen, còn có cả món cá rán mà mẹ thích. Mẹ ngồi xe rất lâu nên hơi mệt cho nên đã lên phòng nằm nghỉ, ông muốn cô nhỏ nhẹ một chút, không cần ồn ào làm phiền đến mẹ.

Cô nhỏ giọng hỏi: vậy con có thể ghé vào phòng nhìn mẹ một chút không?

Trì Minh Chi gật đầu một cái.

Cô nhẹ nhàng bước trên mặt đất, nhìn Đàm Trân nằm trên giường, gương mặt dịu dàng khẽ lộ ra vẻ mệt mỏi, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Đồng Đồng là con sao? Đàm Trân chưa mở mắt nhưng nụ cười trên môi lại càng rõ ràng hơn.

Hả? Cô không nghĩ là mẹ có thể biết cô đã vào phòng.

Con là con gái của mẹ nha. Đàm Trân ngồi dậy, ngoắc cô qua rồi nắm lấy tay cô. Nhớ mẹ sao? Đàm Trân hỏi.

Mẹ cũng nhớ con sao? Cô cũng hỏi.

Con người xinh đẹp của Đàm Trân lóe lên vẻ hiền hòa, rất nhớ nha.

Vậy mẹ cũng nhớ tới cha sao?

Mặt Đàm Trân đỏ lên, lại nhìn thấy Trì Minh Chi đứng ở ngoài cửa, đang dịu dàng nhìn sang hỏi: Đồng Đồng, con thử nói xem?

Cô hất cằm lên, bởi vì ba là người mẹ yêu.

Đàm Trân cùng Trì Minh Chi đều hướng về phía cô mà cười, Đồng Đồng con biết cái gì là người yêu sao?

Cô nói: là hai người cùng nhau sinh con, vĩnh viễn không chia lìa, đó chính là người yêu.

Đồng Đồng nhà chúng ta thật thông minh. Đàm Trân cùng với Trì Minh Chi ôm lấy cô, hôn lên má của cô, mà cô thì cười khanh khách, nghịch ngợm né tránh.

Âm thanh gì vậy?

Trì Linh Đồng không tình nguyện mở mắt ra, bên trong căn phòng vẫn tối đen như mực, cô nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào. Một lát sau cô mới nhớ ra mình đang ở làng du lịch. Phòng ở khách sạn này có loại rèm cửa khi mà đã kéo xuống thì căn phòng trở nên cách âm, mà tắt đèn đi thì ban ngày hay ban đêm cũng không phân biệt được.

Hốc mắt cô có phần chua xót.

Dù đã hai mươi bốn tuổi nhưng Trì Linh Đồng vẫn còn chưa thể chấp nhận chuyện cha mẹ cô đã ly dị, mặc dù bên ngoài được che đậy vô cùng tốt.

Hai người có thể cùng nhau sinh con, nhưng cũng không nhất định vĩnh viễn sẽ không chia xa.

Cuộc sống thật sự là muôn hình vạn trạng, cho nên bất kỳ tình cảm nào cũng có khả năng bị phá vỡ.

Đàm Trân cùng với Trì Minh Chi từng có một lời hứa “Nếu như người nào chết ở tuổi 97 thì hãy đợi người còn lại ở cầu Nại Hà trong ba năm” nhưng lời hứa như vậy thì có kết quả như thế nào?

Trên thế giới này có rất nhiều tình cảm được nảy sinh, phát triển rồi tan vỡ, có lẽ cô đã không còn thấy lạ.

Âm thanh ông ông có ảnh hưởng đến giấc mơ vẫn còn đang tiếp tục của Trì Linh Đồng, lúc này cô mới phát hiện điện thoại bên tay mình đang rung, màn hình màu xanh sáng lấp lóe trong đêm.

“Khổng Tước, cậu cho rằng mình đang ở bên Mỹ sao?” Trì Linh Đồng nhận điện thoại rồi nhìn thời gian trên đó, điên rồi, bây giờ mới là bốn giờ sáng khiến cho cô không khỏi tức giận.

Khổng Tước cười duyên: “Tối mới tan việc ở studio, đang chuẩn bị lái xe về nhà, đột nhiên muốn kiểm tra xem cậu có tuân thủ nữ tắc hay không.”

“Thôi đi, thần tượng của cậu là Phan Kim Liên, còn thần tượng của tớ là Đức mẹ đồng trinh đó.” Tri Linh Đồng đưa điện thoại sát lại bên tai rồi nhắm mắt lại: “Đúng rồi, cậu với Tiêu Tử Thần sao rồi?”

Trong đêm khuya yên tĩnh vang lên tiếng động cơ xe.

“Chúng tớ rất tốt nha.” Giọng nói của Khổng Tước bình thản như nước.

Tri Linh Đồng giữu cột hừ một tiếng: “Thật vậy?”

“Hôm nay anh ấy đã cầu hôn tớ rồi.”

“Hả?” Tri Linh Đồng bỗng nhiên mở mắt ra, con mắt sách này uống lộn thuốc sao?

Giọng cười của Khổng Tước mang vài phần khoe khoang: “Cậu là đang đổ kị hay là hâm mộ vậy?”

“Khổng Tước, thủ hạ lưu tình, ngàn vạn lần đừng giết hại trụ cột của đất nước.”

“Tớ không ép buộc, là anh ấy tự nguyện. Có lẽ anh ấy thấy hai đứa đã đến lúc cần kết hôn, cho nên mới làm thế.”

“Nếu như cậu không có làm ra chuyện ngoại tình thì có lẽ anh ta cũng không gấp gáp đến như vậy đâu. Mà làm sao cậu có thể thoát qua cửa ải của anh ta?”

“Đối diện với công kích của tớ, có cái gì mà không thể vượt qua được?” Khổng Tước cười nói: “Tớ nói quá khứ ngày xưa không có cách nào mà xóa bỏ được, trong lòng chỉ muốn lưu giữ lại một chút kỷ ức tốt đẹp. Hiện tại tớ vô cùng hạnh phúc, muốn cùng với anh ấy trải qua nốt quãng đời còn lại, cũng muốn khẳng định rằng tớ muốn chính thức kết thúc với đoạn quá khứ kia.”

Trong lòng Tri Linh Đồng thầm khinh bỉ Khổng Tước: “Vậy mà anh ta cũng tin?”

“Nếu như cậu còn thương một người thì dù biết người kia nói dối, cậu cũng tình nguyện tin đó là thật.”

Tri Linh Đồng thở dài: đáng thương cho con mắt sách kia.

“Khổng Tước, có phải cậu vẫn thương người đàn ông lái chiếc xe thể thao đó đúng không?”

“Tớ đối với anh ta giống như Hi Vũ đối với cậu.”

“Đừng ở trước mặt tớ nhắc đến cái tên Hi Vũ này.”

Khổng Tước than thở một tiếng: “Con người có lúc vô cùng nhỏ nhen, càng không có được càng cảm thấy nó tốt. Hai ngày nay Hi Vũ vẫn còn dây dưa với cậu sao?”

“Chắc anh ta đang mài kiếm ở nhà đó.”

“Cái gì?”

Hi Vũ bị Tri Linh Đồng làm cho tổn thương sẽ mai danh ẩn tích vài tháng, sau đó sẽ hung hung hổ hổ mà chạy tới tính sổ

“Chuyện này không liên quan gì đến cậu, cậu đừng hỏi nữa. Cậu gọi điện cho tớ có phải muốn mời tớ làm dâu phụ cho cậu? Bây giờ là khoảng thời gian thanh xuân, cậu phải tranh thủ nắm bắt lấy.”

“Sức tưởng tượng của cậu thật phong phú. Tớ cảm thấy người còn đang thanh xuân thích hợp để kết hôn sao.”

“Cậu phải đối chọi với ý muốn của Tiêu Tử Thần sao? Hay là cậu vẫn còn tiếc nuối?”

“Tớ chỉ cảm thấy lấy chồng bây giờ là còn quá sớm.” Khổng Tước nhẹ nhàng nói.

“Thật là buồn nôn. Vậy cậu gọi điện cho tớ làm gì?” Giọng nói của Tri Linh Đồng chứa vài phần nguy hiểm.

Khổng Tước mạnh mẽ trả lời: “Tớ muốn nói chuyện sáng sớm với cậu nha.”

“Cậu đi chết đi.” Tri Linh Đồng giận đến mức đem điện thoại ném lên mền, kéo mền lên trùm kín đầu.

Nhưng bây giờ thì đầu còn buồn ngủ, Tri Linh Đồng đem Khổng Tước nguyên rửa đến mức thương tích đầy mình vẫn không xả hết mối hận trong lòng. Trong miệng lầm bầm một hồi rồi xuống giường đem tivi mở lên. Mười mấy đài đều không phát sóng, cô buồn chán tắt tivi, nhẹ nhàng vén một góc rèm cửa lên thấy phương Đông đang hồng sáng, Viễn Sơn ở gần biển, cây cối hoa lá đều xanh tươi, đẹp như một bức tranh tuyệt mỹ.

Trong lòng Tri Linh Đồng hiện lên một suy nghĩ, sau đó liền muốn đi tản bộ.

Cô đơn giản rửa mặt một cái, tùy ý mặc một cái đầm màu trắng, cột tóc đuôi ngựa, lấy chìa khóa phòng trên vách tường rồi mở cửa phòng ra.

“A. ....” Trì Linh Đồng tròn to mắt, không thể tin được là lại nhìn thấy Bùi Dịch Thanh đang ngồi trên ghế salon ở ngoài hành lang.

Anh đang đưa tay đỡ lấy trán, dưới chân chất đầy tàn thuốc lá.

Nghe được tiếng động, anh chậm rãi ngẩng đầu lên, cười, ánh mắt nóng rực, căn bản không giống một người đã thức trắng đêm.

“Anh ở đây trực đêm cho khách sạn sao?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng hỏi. Rạng sáng ngoài hành lang, dù bước khề trên thảm cũng nghe được tiếng động.

“Không, anh ở chỗ này để chờ em cùng đi tản bộ.” Anh đứng lên ném cho cô một ánh mắt “Biết rõ còn hỏi”.

“Chờ tôi?” Trì Linh Đồng nuốt nước miếng: “Từ tối hôm qua đến bây giờ?”

Bùi Dịch Thanh chân thành gật đầu một cái.

Không thể nào, không phải tối hôm qua anh phải ở cùng với cô gái xinh đẹp kia sao? Trì Linh đồng nháy nháy đôi mắt thật to mấy cái: “VẬY.....tại sao anh không gõ cửa?”

“Một người đàn ông chân chính sẽ không thúc giục bạn gái, cái lễ tiết này anh vẫn còn rõ.” Khóe miệng anh không tự chủ tuôn ra một nụ cười thích thú.

“Nhưng.....Hiện tại trời đã sáng rồi.”

“Ừ, em làm anh đợi hơi lâu, nhưng anh cam lòng.”

Nói xong những lời này, đôi mắt anh tuần của anh xoáy sâu, giọng nói chứa vài phần trang trọng. Giống như sông cạn đá mòn, ngay cả mệt mỏi không chịu nổi nhưng niềm tin trong lòng không lung lay.

Oa, người này thấy mỹ nữ liền nói chuyện kín đáo hơn rất nhiều: “Muốn tôi bày tỏ sự cảm động sao?”

“Không cần nhiều, ôm một cái là được rồi.” Anh làm bộ đi gần tới cô.

“Giữ khoảng cách.” Cô giơ tay lên ý bảo anh đứng yên tại chỗ: “Được rồi. ...., Tổng giám đốc Bùi, nếu đùa giỡn quá mức sẽ thành quấy rối đó. Anh uống rượu rồi lại đứng đây đợi tôi một đêm, tôi rất biết ơn, tôi sẽ báo đáp. Hiện tại mong anh nhanh nhanh rời đi. Tôi ở cùng một tầng với đồng nghiệp, nếu như để cho bọn họ thấy anh, tôi sẽ không có nghĩa vụ giải vây giúp anh đâu nha.”

Về mặt Bùi Dịch Thanh thành thật gật đầu một cái.

Anh đẹp trai Bùi Dịch Thanh nhún vai: “Vậy thì có gì, nhiều nhất là bọn họ sẽ nói anh còn là một người đàn ông bình thường, khi nhìn thấy một cô gái tốt thì sẽ dừng bước chân.”

“Sau đó thì sao?” Cô từ từ nheo mắt lại. Thật muốn thay đổi cách nhìn đối với vị thanh niên anh tuấn này.

“Sau đó vì tình thế bất đắc dĩ, cả đêm thức trắng, chạy đến trước phòng của em. ....”

“Giống như một chú chim sơn ca hót mừng?”

Đáy mắt hiện lên nụ cười mềm mại, anh dang đôi tay: “Đáng tiếc không có đàn.”

“Tổng giám đốc Bùi, trong lòng anh có phải hay không có cả một kế hoạch, làm cho Hằng Vũ cùng với Thái Hoa kết tình hữu nghị rồi tiến tới hòa thân?”

“Anh bảo có, em có đồng ý không?”

Cô im lặng.

“Tôi đồng ý cũng vô dụng, anh có thể vượt qua chướng ngại ‘người thứ ba’ được sao?”

Anh gật mình nhìn cô.

Đôi mắt to lưu chuyển: “Chẳng lẽ anh không biết Nhạc đồng của bọn tôi là phụ nữ đã có chồng?” Nói xong cô liền nhanh chân hướng về phía cửa thang máy đi tới.

“Nha đầu quỷ quái.” Anh khẽ lắc đầu, khi cửa thang máy sắp đóng thì anh bắt kịp Trì Linh Đồng.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi. ....” Trì Linh Đồng cười đến mức đứng không vững, muốn thoát khỏi anh nhưng bị bắt lại, mà cô lại không thể không cầu xin tha thứ: “Tha cho tôi đi, anh muốn làm sao đây?”

“Đi, chúng ta đi tản bộ.” Anh nắm lấy đuôi ngựa của cô, suy nghĩ tích tụ một đêm, bởi vì khuôn mặt tươi cười của cô mà tan biến hết.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 24

Edit: Thiên Kết.

“Mỹ nữ có lai lịch thật lớn nha.” Trần Thần thần bí bí tới bên tai cô rì một câu.

Sau bữa trưa thì diễn đàn chia ra làm ba hội trường, các Tổng giám đốc ở phòng hội nghị lớn, các người đứng đầu quản lý tài vụ thì ở trong phòng họp nhỏ, còn những nhà kiến trúc sư thì không còn cách nào khác là biến phòng ăn trở thành phòng họp, đến micro cũng không có nên mỗi người khi phát biểu đều phải nói to hết sức.

Càng ở nơi cao cấp càng cho thấy sự cách biệt về thân phận.

Thật may là ở chỗ này còn có mấy điều hòa.

Trì Linh Đồng che miệng ngáp một cái, nước mắt cũng chảy ra: “Ồ.” Cũng tỏ vài phần hứng thú.

Người đang lên tiếng không biết là kiến trúc sư của công ty nào mà co vẻ như lo lắng cho đất nước, lo lắng cho nhân dân, giọng nói có vài phần chán ghét thế sự: “Kiến trúc Rococo* có phong cách quá xa hoa, các chi tiết chủ yếu mang phong cách Baroque**. Các tác phẩm của Ludwig Mies van der Rohe*** gồm có gian triển lãm của Đức tại Barcelona****, còn có ngôi nhà kính Farnworth*****. không gian không cố định, đồ đạc trong nhà có thể di chuyển, cho dù là một mảng tường hay một cây cột cũng đều là tác phẩm kinh điển. Mà kiến trúc hiện tại nói chung thì không hề có cá tính, mười bản vẽ đều có nét giống di-ễn-đàn-lê-qu-y-đôn nhau, rập khuôn, khó có thể tìm thấy một tác phẩm của người nào có cá tính nhiệt huyết. Tại sao lại như vậy chứ? Đây chính là nỗi bất hạnh của chúng ta, là nỗi bất hạnh của thời đại này.....”

*Kiến trúc Rococo là một phong cách nghệ thuật và thiết kế nội thất của Pháp thế kỷ 18.

**Kiến trúc Baroque (Ba Rốc) là một thuật ngữ dùng để mô tả phong cách xây dựng của thời kỳ Baroque, Ý bắt đầu vào cuối thế kỷ 17

*** Ludwig Mies van der Rohe (27 tháng 3, 1886 – 19 tháng 8, 1969) là một kiến trúc sư nổi tiếng thế giới người Đức. Ông là một trong những người đặt nền móng cho sự phát triển của trào lưu Kiến trúc hiện đại của thế kỉ 20 và được xem như cha đẻ của phong cách Kiến trúc tối thiểu (Minimalism)

**** Năm 1929, Mies cho ra đời công trình nổi tiếng nhất mình, được xem như đỉnh cao của kiến trúc Đức thời bấy giờ, gian triển lãm của Đức tại triển lãm Barcelona

*****Ngôi nhà được xây dựng hoàn toàn bằng kính, được xây dựng từ năm 1946 đến năm 1951 bởi Mies.

Trì Linh Đồng khẽ lau lau nước ở khóe mắt, vô lực mà thờ dài. Cô xoay đầu nhìn về phía Trần Thần, cô phải tìm một chút chuyện để phân tán tư tưởng, nếu không nghe thêm một chút nữa chắc rằng cô sẽ ngủ gục trong phòng họp mất.

“Anh mới nói cái gì?” Cô lặng lẽ dùng chân đá Trần Thần.

“Ngân hàng Vinh Phát ở Hương Cảng cô nghe qua chưa?” Nói thật Trần Thần cũng rất bà tám, cái gì anh ta cũng biết.

Trì Linh Đồng lắc lắc đầu một cái: “Là ngân hàng tư nhân?” di-ễn-đàn-lê-qu-y-đôn

Trần Thần khinh miệt nhìn cô một cái, sau đó từ từ khoa trương giới thiệu, nghe nói ngân hàng này ở Hongkong so với mấy ngân hàng trong nước còn làm cho người dân tin tưởng hơn.

“Mỹ nữ chính là thiên kim Tổng Giám của chủ tịch ngân hàng Vinh Phát, Tổng Vinh Phát, hiện đang phụ trách bộ phận cho vay của ngân hàng này. Nghe nói Vinh Phát cố ý ở Thanh Thai đầu tư một trăm triệu, lần này cô ấy tới là để khảo sát.”

Trì Linh Đồng bụng ly nước lên uống cho thấm giọng bởi vì bên trong phòng có người hút thuốc lá cho nên cổ họng lúc này có chút ngứa rất.

“Hàng Vũ được xưng là vua ở Hương Cảng, cũng bởi vì có Vinh Phát ở phía sau chống lưng.” Trần Thần lại nói: “Cô xem tối hôm qua cô ấy cùng với Tổng giám đốc Bùi có vẻ quen biết, vừa nhìn qua liền biết mối quan hệ của bọn họ không đơn giản.”

Ly nước ở trong tay Trì Linh Đồng khẽ run lên, vài giọt nước khẽ tràn ra, cô tìm khăn giấy lau đi: “Ồ.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng thốt lên, tránh cho Trần Thần cho rằng cô không có đề ý.

“Ài, ông trời có lúc thật thiên vị nha. Trên đời này thật sự có người may mắn như vậy sao, cho cô ấy dung mạo như hoa như ngọc, lại còn cho cô ấy gia thế hiển hách, tiền tài cả đời cũng không hết gia sản, đóa hoa trên mây này ai mà dám hái?”

“Anh đang chơi trò thâm mền.” Trì Linh Đồng nhin cười.

“Tôi có thâm mền cũng vô dụng.” Trần Thần ừ ừ cúi đầu: “Trước kia tôi còn tưởng mình là người có tiếng, sau lần hội nghị này, tôi mới phát hiện thật ra mình chẳng là gì cả.”

“Ừ, con người tự biết bản thân mình ở đâu mới đáng quý.”

“Bỏ đi, cô cũng không thêm an ủi tôi mấy câu.” Trần Thần tức giận đẩy Trì Linh Đồng ra: “Chỉ là Tổng giám đốc Bùi cùng với cô ấy thật xứng đôi với nhau. Nếu như bọn họ cùng nhau đi dạo trên bờ biển, còn có bầu trời xanh, cát trắng, ánh mặt trời, sóng biển nhất định là một cảnh rất đẹp.”

“Ê.....ê.” Trì Linh Đồng kêu lên hai tiếng, đề thấp giọng nói: “Anh nói ít thôi, mọi người đang nhìn chúng ta kìa.”

Trần Thần chột dạ vội cầm miệng.

Trì Linh Đồng khẽ mỉm cười, cảnh tượng đi dạo cùng với Bùi Dịch Thanh rất đẹp sao? Sáng nay khi anh kéo cô chạy ra bãi biển, bởi vì vịnh này được dãy núi cao bao bọc cho nên lúc đó không nhìn thấy mặt trời mọc, nhưng cũng có thể nhìn thấy ánh sáng mờ mờ trên mặt biển ở ngoài xa. Anh cùng với cô cời giày, đi dọc theo bờ cát, khi sóng biển xô vào làm ướt bắp chân hai người, bọn họ đều cười đùa vui vẻ giống như những đứa trẻ.

Nước biển sáng sớm có chút lạnh cho nên anh nắm thật chặt lấy tay cô, sâu thẳm trong ánh mắt anh có một ngụ ý gì đó làm cho cô cảm thấy hoảng hốt.

“Thật sự muốn đem giây phút này lưu lại.” Anh nói với cô.

Cô tránh xa khỏi tầm mắt của anh, nhìn về phía xa: “Cũng không phải là nơi đặc biệt gì, anh còn ở làng du lịch này hai ngày, lúc nào cũng có thể tới đây.”

“Buổi tối chúng ta lại tới đây đi.” Anh lại muốn hẹn hò với cô.

Cô cười ha ha không trả lời.

“Nếu như em không đồng ý, anh sẽ lại chờ em ở trước phòng cho đến khi trời sáng.” Anh uy hiếp cô.

“Tôi sẽ gọi điện xuống tiếp tân, tìm một đại mỹ nữ tiễn anh trở về phòng.”

“Cần gì phải bỏ gần mà tìm xa?” Đôi mắt anh giống như mặt trời từ từ lên cao, càng lúc càng trở nên nóng rực.

“Mắt của anh không có vấn đề gì chứ?”

“Anh luôn có yêu cầu rất cao.”

Cô cười to: “Mà yêu cầu của tôi luôn rất thấp, không dám với cao quá.”

Anh giờ tay gõ gõ xuống cái trán của cô, không biết vì sao sau khi đến làng du lịch này anh có rất nhiều hành động thân mật với cô, nắm tay cô, giúp cô vén lại mái tóc bay tán loạn, giúp cô cột nơ bướm: “Nha đầu này, nghe lời đi. Lát nữa anh phải trở lại thành phố có chút việc, chiều mới trở về. Buổi tối cũng không cần phải họp, mọi người tự do hoạt động, chúng ta đi ra làng chài ăn hải sản rồi uống bia, sau đó ra đây tản bộ.”

Cô không gật đầu, cũng không có lắc đầu, vẫn cười lấy lệ, có thể gọi là cam chịu. Anh vuốt vuốt mũi cô, kéo cô đi lên bờ, giúp cô phui đi những hạt cát bám trên chân rồi đi giày vào.

Ven đường có ông lão bán bánh mỳ với trứng ốp la, bọn họ mua hai phần, vừa ăn vừa trở về làng du lịch.

Sau đó cô trở về phòng còn anh lên xe đi vào thành phố.

Buổi trưa là tiệc buffet. Tối hôm qua dường như mọi người ngủ không ngon cho nên mỗi người đều cầm đĩa tự đi lấy đồ ăn rồi ăn qua loa đi nhanh chóng trở về phòng để ngủ trưa. Buổi chiều là diễn ra hội nghị, buổi tối sẽ là buổi liên hoan lớn.

Khẩu vị của Trì Linh Đồng cũng rất tốt, nhìn thấy đồ ăn Giang Nam thì liền cầm đĩa đi lấy, khi quay người qua thì thấy Nhạc Tĩnh Phương đang vẫy tay với cô.

Bên cạnh Nhạc Tĩnh Phương đã có một người ngồi--- Đại mỹ nữ Tống Đình trong miệng Trần Thần.

Trong lòng Trì Linh Đồng thầm than một tiếng, lời Trần Thần nói thật sự không phải giả, lai lịch của đại mỹ nữ này thật lớn, ngay cả đám người mắt cao hơn đầu như Nhạc Tĩnh Phương cũng cười với cô ấy giống như những đóa hoa.

Tống Đình nhàn nhạt gật đầu với Trì Linh Đồng một cái, cô ấy ăn cực ít, trên bàn ăn vẫn còn vài miếng trái cây cùng với một chén canh.

“Áp lực công việc của cô lớn như vậy, ăn như này có thể chịu được sao?” Nhạc Tĩnh Phương hâm mộ nhìn tỷ lệ vóc dáng hoàn mỹ của Tống Đình hỏi.

Tống Đình cười cười: “Tôi ăn rất ít, nhất là buổi trưa chỉ ăn nhẹ, nếu không ăn xong mà đi ngủ, thức ăn đó sẽ biến thành mỡ thừa.”

Trì Linh Đồng đang ăn một miếng cá xông khói, một nửa trong miệng, một nửa ngoài miệng thì không khỏi ngó ra, rồi dừng cảm nuốt xuống.

“Tống tiểu thư rất biết giữ gìn vóc dáng, có thời gian chúng ta hãy cùng nhau thảo luận vấn đề ấy.”

“Được, Nhạc đồng là cao thủ trong giới làm ăn, tôi không dám múa rìu qua mắt thợ, nhưng nếu về vấn đề chăm sóc thân thể, tôi còn có thể đàm luận.” Tống Đình hạ hàng lông mày xinh đẹp nhỏ nhắn xuống, tiếp tục ăn dưa hami*.

*Dưa hami: dưa vàng.

“Nhìn là biết.” Nhạc Tĩnh Phương nói: “Quần áo của cô, cử chỉ, trang sức, toàn bộ đều lộ ra phong cách quý phái. Đến cái đồng hồ đeo tay không thôi cũng đã nói rõ rồi.”

Tống Đình để đĩa xuống, xoay vòng vòng đồng hồ đeo tay: “Cái này.....Chỉ là món quà của một người bạn.”

Nhạc Tĩnh Phương kinh ngạc: “Bạn rất đặc biệt?”

Tống Đình nhàn nhạt cười, giọng nói cất lên đột ngột làm cho người khác cảm thấy lay động: “Ừm. Lại nói, yêu cầu còn cao hơn tôi nhiều, anh ấy là một người cực kỳ tinh tế, mặc dù có đưa loại quà tặng gì cũng sẽ làm cho người nhận cảm thấy xúc động.”

Nhạc Tĩnh Phương thay đổi tư thế ngồi, vẻ mặt hứng thú.

Tống Đình cuối cùng cũng không để cho chị ta thất vọng, mà tiếp tục nói: “Thật ra thì quà tặng không quý ở giá trị, mà tấm lòng mới là điều đáng quý. Chúng tôi đều không phải là những đứa trẻ ở gia đình bình thường, tiền đối với chúng tôi mà nói không phải là cái gì quá xa lạ. Chúng tôi còn từng cùng nhau đi xem phim, ăn cơm bằng phiếu giảm giá ở cửa hàng bán đồ ăn nhanh, trên đường còn mua những hình dán dễ thương dán lên điện thoại.”

Về mặt Nhạc Tĩnh Phương lộ ra vẻ vô cùng hiếu kỳ. Chị ta cũng coi như là thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa nhưng tình yêu đối với chị ta giống như một vết thương trong lòng. Mặc dù Xa Thành là do chị ta giành được, nhưng anh ta chưa bao giờ thật lòng yêu chị, mà chỉ là khuất phục cùng với hờ hững.

Phụ nữ dù bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi.....Thậm chí nhiều hơn, ở đáy lòng vẫn luôn có một mối tình luôn nghĩ đến.

Khi cười lên khuôn mặt Tống Đình nhìn vô cùng hạnh phúc: “Tháng lương đầu tiên sau khi anh ấy đi làm thì liền mang tôi sang Nhật Bản để trượt tuyết, rồi đi sang Ý xem người ta chưng cất rượu. Chúng tôi mặc quần áo tình nhân, uống ly giống nhau, dùng điện thoại giống nhau, ngay cả dép ở khách sạn cũng giống nhau. Tôi sinh nhật thì anh ấy đã làm cho tôi một con búp bê giống tôi theo yêu cầu.”

“Thật vậy sao?” Nhạc Tĩnh Phương trừng lớn mắt vô cùng hâm mộ.

Tống Đình gạt đầu một cái rồi vươn tay ra: “Chiếc đồng hồ đeo tay này là được tặng vào lễ tình nhân của năm nọ, anh ấy cũng có một cái, cùng với cái này chính là đồng hồ tình nhân, được gọi là ‘Duyên trời định’.”

Cô ấy đột nhiên thở dài một cái: “Bây giờ nhớ lại, anh ấy thật sự rất thương yêu tôi.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nhạc Tĩnh Phương không hiểu hỏi.

Tống Đình trầm ngâm một lát: “Nhạc đồng, chị là người từng trải, nên có lẽ biết trên đời này không bởi vì yêu nhau mà cả đời sẽ mãi mãi ở bên nhau, cũng bởi vì có một chút chuyện ngoài ý muốn, mà chúng tôi khi đó còn rất trẻ.”

Nhạc Tĩnh Phương nhắm mắt thổn thức, vỗ vỗ tay cô ấy: “Tôi có thể hiểu. Chỉ là, quá đáng tiếc.”

Tống Đình giương mắt, nhìn về phía Trì Linh Đồng cười uyển chuyển: “Cũng không có gì đáng tiếc. Mặc dù tôi và anh ấy không thể tới với nhau nhưng vị trí của tôi trong lòng anh ấy bất kỳ người nào cũng không thay thế được, đây là vì lợi ích của gia tộc. Cho nên chúng tôi sẽ sống chung với nhau như thỏa hiệp mà không phải là yêu.”

“Đúng, thỏa hiệp.” Nhạc Tĩnh Phương giống như cô nữ sinh đọc tiểu thuyết ngôn tình, khóe mắt long lanh lệ. Nếu không phải điện thoại di động đột nhiên reo lên, chỉ sợ chị ta sẽ khóc ở chỗ này.

“Thật xin lỗi, tôi phải nhận điện thoại.” Chị ta nói với Tống Đình.

“Xin cứ tự nhiên.” Tống Đình ưu nhã buông tay xuống.

Trì Linh Đồng lúc này đã ăn xong bữa trưa của mình, quay qua uống canh.

“Lúc này uống nhiều nước sẽ càng làm cho thức ăn trong dạ dày nở ra thêm, đè ép lên dạ dày, nên ăn chút trái cây thì tốt hơn.”

Tri Linh Đồng cười cười: “Đã thành thói quen rồi, dạ dày tôi đã quen với như này.”

“Cô là nhà thiết kế sao?”

“Tôi chỉ mới bắt đầu, chỉ là kiến trúc sư.”

“Có phải trong lòng người càng kiêu ngạo thì ngoài miệng càng nói chuyện khiêm tốn? Giống như yêu một người đến khắc cốt ghi tâm, nhưng vì muốn đối phương có một cách ghi nhớ đặc biệt nên sẽ làm bộ mặt bất cần?”

Tri Linh Đồng cong môi lên: “Cái này thật sự tôi chưa có nghiên cứu qua. Nhưng tôi là một người có tính thần cầu thị, có gì nói nấy. Nếu như mà tôi thích tôi sẽ không bóng gió ám hiệu mà sẽ viết rất rõ ràng trên mặt.”

“Thật là một cô gái thẳng thắn.” Khí thế của tổng Đinh giống như từ trên cao nhìn xuống.

Tri Linh Đồng đứng lên: “Cô cứ từ từ dùng.” Cô gạt đầu lễ phép, sau đó xoay người rời đi.

Lông mày thanh tú của Tổng Đinh khẽ vận lại. Sáng sớm nay cô ấy đi tới phòng của Bùi Dịch Thanh, muốn cùng anh đi ăn sáng.

Anh không có ở trong phòng, cho nên cô buồn bực đi ra sân thượng ngắm bình minh thì nhìn thấy anh cùng với một cô gái đứng chung một chỗ, cô gái kia còn cười dí dỏm, trong sáng mà vui vẻ. Trên đầu cô gái có vương một nụ hoa, anh còn vì cô mà tỉ mỉ lấy xuống, cô gái thì quay đầu lại, phất tay một cái mà chạy đi.

Anh đứng yên tại chỗ đưa mắt nhìn cô gái kia, nụ cười trên môi anh cô vô cùng quen thuộc nhưng lúc này lại vô cùng xa lạ.

Khoảng khắc này dường như là vĩnh cửu.

Tổng Đinh tức giận xoay người đi, trong lòng như có ngàn vạn con côn trùng đang cắn xé.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chương 25

Edit: Thiên Kết

Bóng đêm đã xuống, thành phố cũng cởi bỏ lớp áo khoác vừa dày vừa nặng, để được màn đêm che chở tận tình. Chiếc xe Mercedes Benz màu đen chậm chậm chạy vào khu vực sau núi, ngọn đèn đường cũng dần dần tắt. Lối đi dần trở nên thưa thớt, khung cảnh bên ngoài đột nhiên trở nên yên lặng khác thường, cửa sổ xe dần dần được hạ xuống, trên sườn núi vang vọng tiếng đé kêu.

“Tổng giám đốc Bùi, anh đã mệt rồi, để cho tôi lái xe cho.” Quân Mục Viễn căng thẳng, nắm chặt dây an toàn, đèn chiếu xa ở phía trước làm cho anh ta thấy vừa rồi xe đã cua quẹo một cái thật gấp, anh ta vội vàng nhắm mắt theo bản năng.

Ông trời ơi, không phải Tổng giám đốc Bùi muốn biến con đường núi này thành đường đua xe F1 chứ. Bao nhiêu năm nay không làm chuyện điên rồ, sự can trọng đã biến anh ta lúc này thành một con thỏ sợ hãi.

Bùi Dịch Thanh im lặng, chuyên chú nhìn về phía trước, môi mím chặt, đồng hồ bên cạnh tay lái hiện tại hiển thị đã là bảy giờ rưỡi tối, chết tiệt, vì sao mà hôm nay lại đen tối như vậy, cô ấy sẽ không cho là anh lại nuốt lời chứ.

“Tổng giám đốc Bùi, cái hội nghị ở đây cũng không nên quá coi trọng, tối nay còn có tiệc rượu, đến nửa đêm mới bắt đầu cao đ☆đ☆L☆qu☆đ☆ trào, chúng ta rời đi vào lúc này là quá sớm rồi.” Quân Mục Viễn đưa tay lau mồ hôi lạnh trên mặt, giọng nói không ngừng run rẩy.

Bên dưới núi này là biển, lại có nhiều triền dốc khúc quanh, anh ta cảm thấy rất có khả năng xe này bị rơi xuống dưới.

Bùi Dịch Thanh vẫn nhìn về phía trước, yên lặng không nói gì. Quân Mục Viễn từ bên này nhìn sang chỉ thấy bóng dáng anh rất cô độc.

P phía trước cuối cùng cũng xuất hiện ánh đèn của làng du lịch, Quân Mục Viễn cuối cùng cũng lặng lẽ mà thở ra.

“Cậu lái xe đến bãi xe đi.” Bùi Dịch Thanh không kịp lái xe về tới bãi, vừa vào tới cổng chính liền từ trên xe nhảy xuống, gấp rút chạy về khách sạn.

“Ồ.” Quân Mục Viễn đi theo Bùi Dịch Thanh cũng đã mấy năm nhưng mà hôm nay anh ta có cảm giác giống như đây là lần đầu tiên đi ☆đ☆đ☆àn☆l☆ê☆qu☆ý☆đ☆ôn mình thấy Bùi Dịch Thanh như vậy, cảm giác này có chút xa lạ. Hình như Bùi Dịch Thanh đâu phải là người ham

đang vội, nếu không đến nay cũng vẫn có nhiều người không biết diện mạo thật của anh.

Bùi Dịch Thanh đi vào thang máy, không nhìn qua cô lễ tân đang cho anh một cười ảm áp, anh lấy điện thoại ra, bấm số của Trì Linh Đồng.

Cái gì? Anh dừng bước chân lại, lông mày anh tuấn trở nên nhăn lại. Cô tắt máy.

Anh khò sở cười một tiếng, việc này cũng không phải là lần đầu tiên cô làm, về sau có cần phải nói cho cô biết, vô duyên vô cớ mà tắt điện thoại là một hành động vô cùng khiếm nhã.

Có thể giận dữ, có thể tùy hứng, có thể phát tác giận dữ, nhưng không thể cả đời không gặp lại nhau.

Cửa thang máy vừa mở, anh liền quay người chạy đến phòng của Trì Linh Đồng, giơ tay lên gõ cửa một hồi lâu, nhưng cũng không ~~đi-ên-đà-nhà-lê-quý-đô-n~~ có tiếng người đáp lại. Anh có ý gõ rất to, làm cho người ở phòng bên cạnh cũng phải ra ngoài nhìn. Sau đó anh vội vàng đi xuống phòng ăn, nhưng bên trong chỉ còn một vài vị khách vắng lại.

Anh liền đi đến quầy rượu, nơi đó tới nay tụ tập rất nhiều người của diễn đàn. Ánh đèn mờ mờ, âm nhạc vô cùng ám muội, anh nhìn thấy một vài khuôn mặt quen thuộc tuy nhiên không có người mà anh muốn tìm, ngay cả bóng dáng của Trần Thần cũng không thấy đâu.

Anh định xoay người đi ra cửa, thì có người ở đằng sau vỗ vỗ vai anh, anh quay đầu lại thì nhìn thấy Tống Dĩnh đang điềm nhiên cười một tiếng, ~~đi-ên-đà-nhà-lê-quý-đô-n~~

“Bùi Dịch Thanh, em chờ anh này giờ.” Âm nhạc có chút hơi lớn cho nên cô ta phải ghé sát vào lỗ tai anh mà nói.

“Ồ.” Anh không có nhìn cô ta, ánh mắt vẫn còn chú ý về đám đông phía trước.

“Ngày hôm nay anh không có ở đây?” Tống Dĩnh lấy một ly rượu từ người phục vụ rồi đưa cho anh, anh lắc đầu, trên trán đã rịn ra rất nhiều mồ hôi.

“Tôi đi Bắc Kinh có công việc.” Quý nha đầu kia sẽ không đợi anh ở bờ cát hôm bữa tản bộ chứ?

Sắc mặt anh chợt biến đổi, vội vàng đi ra cửa, ~~đi-ên-đà-nhà-lê-quý-đô-n~~

“Làm xong việc, anh vội chạy từ Bắc Kinh về đây?” Tống Dĩnh kinh ngạc, vội vàng đi theo anh ra khỏi quầy rượu, trong lòng chợt lan tràn một cảm giác mừng rỡ. Từ Thanh Thai đến Bắc Kinh chỉ trong vòng một ngày, vội vàng như vậy là bởi vì cô ta ở đây sao?

“Ừ, tôi ở đây có chút việc quan trọng.”

“Bùi Dịch Thanh, lâu rồi chúng ta không có nói chuyện.” Anh bước đi nhanh làm cho Tống Dĩnh theo không kịp.

“Thật xin lỗi, hôm nay tôi đã bàn luận chuyện công việc suốt năm giờ, hiện tại không muốn nói chuyện công việc nữa.” Anh nhìn mặt cô ta một cái, mặt mày không hề có chút biến đổi.

“Dịch Thanh?” Tống Dĩnh đau lòng nhìn anh chằm chằm “Giữa chúng ta trừ công việc, chẳng lẽ không còn chuyện gì nữa để nói sao?”

“Tôi cho là không có, chị dâu.” Bước chân trên bậc cầu thang của anh hơi dừng lại, ngón tay trên tay vịn hơi trắng bệch.

Tống Dĩnh hạ thấp tầm mắt, lông mi thật dài vương một giọt nước mắt: “Bùi Dịch Thanh, anh thật tàn nhẫn. Em cũng là thân bất do kỷ. Trước kia anh cũng không nói chuyện như vậy với em”

Bùi Dịch Thanh cười lạnh: “Chị dâu, chúng ta không thể mãi sống trong quá khứ, đường còn dài, nên bước về phía trước chứ không phải chỉ mãi quay đầu về sau. Chị bây giờ đã lấy anh hai, chị nên cảm thấy hạnh phúc.” ~~đi-ên-đà-nhà-lê-quý-đô-n~~

“Em hạnh phúc lắm sao?” Tống Dĩnh khò sở nhìn anh: “Anh biết Bùi Dịch Văn đi mở rộng thị trường ở Châu Âu, đã mấy tháng rồi không gọi điện cho em không hả?”

“Tôi không muốn biết. Tôi có việc gấp, tôi đi trước.” Anh chạy xuống dưới lầu.

Vừa ra tới cửa đã gặp chủ tịch diễn đàn.

“Bùi Dịch Thanh, cậu đi đâu một ngày nay rồi. Đi uống rượu với chúng tôi đi.” Ông ta kéo Bùi Dịch Thanh lại.

Bùi Dịch Thanh cười nhạt: “Tôi đi tìm Nhạc đồng của Thái Hoa có việc, sau đó sẽ tìm ông”

“Nhạc đồng đã trở về thành phố rồi.” ~~đi-ên-đà-nhà-lê-quý-đô-n~~

“Cái gì? Tất cả người của Thái Hoa đều đã về?”

“Đúng. Nhạc đồng sau khi nhận được điện thoại liền vội vã tới đây chào tạm biệt nói có một số việc quan trọng cần giải quyết, sau đó cô ta mang toàn bộ người rời đi. Cái người quản lý tài vụ có thân thể không được khỏe mạnh cũng phải lên xe theo cô ta đi về, có lẽ là có chuyện lớn thật.”

“Ồ.” Hai hàng lông mày anh tuấn của Bùi Dịch Thanh vặn lại.

Thái Hoa có thể xảy ra chuyện lớn gì?

Trì Linh Đồng tay ôm gối, vui mình đi●ễn đàn●l●ê● quý●đ●ôn. ngồi trên ghế salon, cầm trên tay một cuốn sách, lật qua lật lại nhưng một chữ cũng không có nhìn qua.

TV mở lên nhưng cô cũng lười điều chỉnh kênh mà chỉ thần thờ nhìn. Trên TV đang chiếu chương trình bán hàng, một cô bán hàng có vóc dáng mảnh mai đang giới thiệu máy chạy bộ kiểu dáng mới nhất. Cô ta nói không cần phải tốn nhiều tiền để đồng tiền đi tập thể hình, không cần mỗi ngày phải ra ngoài tập thể dục, chỉ cần mỗi tối dành ra một tiếng đồng hồ chạy bộ trên chiếc máy này thì sẽ có vóc dáng thon thả.

Ở trên đường một trăm phần trăm đàn ông khi nhìn thấy sẽ quay đầu nhìn, người phụ nữ sẽ trở nên tự tin.

Ai, phụ nữ đã bình đẳng mấy trăm năm rồi d≡iễn đànJ≡e quýđ≡ôn. mà cho tới bây giờ, tự tin vẫn còn phải nhờ vào đàn ông cho, xã hội này tốt cuộc là ngày càng tiến bộ hay đang thụt lùi về sau?

“Này, gần đây có phải cậu đang thất tình không?” Nhan Tiểu Úy từ trong bếp bưng hai ly nước trái cây đi ra, đưa cho cô một ly.

Trì Linh Đồng liếc xéo cô: “Tớ còn không có yêu thì làm sao mà thất tình?” Cô chỉ chỉ người hai lần vuốt mắt trứng chim bồ câu.

Nhan Tiểu Úy nhún nhún vai: “Đều đã là chuyện cũ. Cậu có thể nói trong lòng không có gì sao?”

Trì Linh Đồng khiếp sợ.

“Cậu xem từ khi cậu ở làng du lịch về, vừa vào cửa đã tắt điện thoại, không gặp người thì chính là mất hồn, nửa ngày cũng không nói một câu. Sách ở trong tay cũng chỉ để trang trí, đây đúng là biểu hiện của thất tình nha, hoặc có thể nói là yêu đơn phương nhưng không được đáp lại. Nói cho chị đây biết rốt cuộc cậu thích người nào?”

“Thôi đi, làm gì có người nào.” Trì Linh Đồng nhấp một hớp nước trái cây, không tự chủ mà thờ dãi: “Còn cậu, gần đây không có mục tiêu nào mới hả?”

“Ai, có một hai người, nhưng đều là đàn ông lớn tuổi. Có lẽ có chút ý định đánh cược một lần nhưng tiền vốn bỏ ra quá nhiều mà phần thắng lại quá nhỏ. Còn có người nhìn ở bên ngoài ngoài thì rất ăn chơi, nhưng chỉ cần người vợ ở trong nhà làm tròn bổn phận, thì dù chết họ cũng không chia tay. Cái này cũng giống như nói vợ chồng già, giống như tay trái cùng với tay phải, mặc dù vuốt ve không có cảm giác nhưng thử chém đứt một cánh tay xem sao.”

Trì Linh Đồng bật cười: “Cậu còn phân tích được rất sâu sắc nha.”

“Đương nhiên, tuổi trẻ có hạn, tớ không thể nào lãng phí nữa. Cho nên hiện tại, một khi chân mệnh thiên tử của tớ xuất hiện, tớ tuyệt đối sẽ không buông tay.”

“Sẽ không xảy ra chuyện giống như với Dương Dương nữa chứ?” Trì Linh Đồng trêu ghẹo nói.

“Đừng nhúc đến Dương Dương nữa, đáy lòng tớ đang bị tổn thương đây. Ngày hôm nọ gặp anh ta cùng với bạn gái đi dạo phố, cô bé kia muốn diện mạo không có diện mạo, muốn vóc dáng cũng không có vóc dáng, nhưng anh ta lại vô cùng cưng chiều, cho cô ấy một chỗ dựa vững chắc, làm cho tớ cũng có chút hâm mộ. Người đàn ông tốt như vậy, tại sao tớ lại để cho anh ta chạy mất nhì. Em gái, chị đây là người thất bại, em là người có tài có dung mạo, cần phải thay chị đây tìm một người đàn ông cấp bậc kim cương. Đúng rồi, cái người lần trước đưa cậu trở về mà đeo đồng hồ Cartier, cậu còn có liên lạc với anh ta nữa không?”

“Đã lâu không có liên lạc.” Trì Linh Đồng ngửa cổ uống cạn ly nước trái cây: “Tớ lên mạng một lát rồi đi ngủ đây, sáng mai công có cuộc họp, tớ muốn đi ngủ sớm”

“Lại nói hai ngày nay công ty mây đen ngập trời. Tớ nhìn cảnh tượng người quản lý tài vụ ảo não cầm thùng giấy đi ra ngoài, lại nghĩ đến thảm cảnh của Nhạc đồng, trong lòng cực kỳ buồn ngủi xúc động. Cậu nói xem, Tổng giám đốc Xa cũng xem như là người đàn ông thành đạt, tại sao lại làm ra cái chuyện như vậy?”

“Thông minh một đời, nhất thời mà hồ đồ.”

Chuyện lớn của Thái Hoa.

Xa Thành làm giả con dấu của Nhạc Tĩnh Phương, làm cho người quản lý tài vụ của Thái Hoa chuyển cho anh ta mười triệu. Anh ta nói với tài vụ là mượn để quay vòng trong mấy tháng, sau này sẽ trả lại. Tài vụ lại không biết lúc trước Nhạc Tĩnh Phương có đăng ký với ngân hàng, nếu như mục chuyển khoản của công ty từ năm trăm vạn trở lên thì không chỉ phải có con dấu của chị ta mà còn phải điện thoại thông báo cho chị ta một tiếng.

Thật ra thì không phải chỉ mười triệu này, mà tài vụ đã cho anh ta mấy lần mượn ba trăm vạn để quay vòng vốn, chỉ là tiền bạc rất nhanh được anh ta trả lại, cho nên không ai phát hiện ra.

Nào có ai ngờ, lần thứ tư thì công việc kinh doanh của Xa Thành không thuận lợi, nửa năm trước đã sang lại cho người khác, mà hiện tại thì anh ta đang mở công ty phân phối điện gia dụng, mà cổ đông chính của công ty chính là mối tình đầu của anh ta.

Nhạc Tĩnh Phương sau khi nhận được điện thoại của ngân hàng thì liền thông báo cho ngân hàng không được tiến hành chuyển khoản, chị ta không gây sự lớn tiếng như người bình thường, mà tỉnh táo âm thầm tìm công ty kiểm toán tới, mọi chuyện rất nhanh bị vỡ lở.

Người quản lý tài vụ của công ty chính là người góp công gây dựng công ty, bởi vì không tốn thất tiền bạc cho nên Nhạc Tĩnh Phương không khởi tố anh ta mà để cho anh ta chủ động từ chức. Những nhân viên khác của bộ phận tài vụ không bị sa thải thì cũng bị điều đến bộ phận khác. Về phần Xa Thành, Nhạc Tĩnh Phương cũng rất nhanh chóng hoàn thành thủ tục li hôn, công ty phân phối đồ điện gia dụng cũng bị Thái Hoa thu mua lại, anh ta cùng với người yêu cũ tay trắng rời khỏi, những đứa con thì ở lại với Nhạc Tĩnh Phương.

Xa Thành không có một chút kiến nghị, cũng không để cho anh ta ngồi tù, Nhạc Tĩnh Phương đã hết lòng với anh ta.

“Người đàn ông này thật con mẹ nó không ra cái gì, đã ăn trong bát còn nghĩ tới trong nồi, để phòng đàn ông giống như để phòng trộm cướp vậy.”

Không được bao lâu mà Nhạc Tĩnh Phương gầy đi đáng kể, mặc dù chị ta đều vui đầu vào công việc nhưng khi mọi người nhìn thấy chị ta đều không dám mạnh động, chỉ dám thờ khể.

“Sự mệt mỏi này của chúng ta có tính là gì, Nhạc đồng lúc này không biết đã đau lòng thành cái dạng gì rồi. Tiểu Úy, cậu nói đàn ông đối với mối tình đầu đều khắc cốt ghi tâm sao?” Trì Linh Đồng cảm giác mình sẽ có vấn đề gì hay không, tại sao cô cùng với Hi Vũ không có loại cảm giác này? Cô chỉ ước gì có một cục tẩy thần kỳ, đem anh ta lau sạch sẽ khỏi cuộc đời cô.

“Có lẽ. Khi đó tình cảm rất hồn nhiên, tất cả đều vô cùng tốt đẹp. Hơn nữa, cái gì càng không có được thì càng tốt.”

Cùng lý luận giống như Không Tước, Trì Linh Đồng cười khế, đi vào toilet súc miệng, rồi đi về phòng mình.

Máy vi tính vừa mở lên đã nhìn thấy mấy bức thư điện tử nhấp nháy, cô liền tắt hòm thư đi.

Một tuần này, Bùi Dịch Thanh đã gọi cho cô N cuộc điện thoại, nhắn N tin nhắn cùng N bức thư điện tử, nhưng cô vẫn một mực không nhận, không nhìn, cũng không bởi vì bất cứ lý do gì, chẳng qua là cô lười.

Bản vẽ Khế Viên cũng đã xong. Người học thiết kế đều sẽ có thói quen, muốn thiết kế một căn nhà tương lai cho mình.

Trì Linh Đồng sau khi cảm thấy căn nhà của mình hoàn hảo rồi, liền muốn nhìn qua một lượt. Từ cổng vào bên trong biệt thự có một cái hồ nước nhỏ, bên cạnh hồ nước có một thảm cỏ, còn có một cây đại thụ thật lớn, hàng rào màu trắng bao bọc xung quanh. Những người yêu nhau, sống ở đó, rồi sinh con, nuôi con, có lẽ đó mới là căn ‘Nhà’ hoàn hảo.

Cô từ từ nhìn một lượt, rồi vui mừng mỉm cười, tìm USB đem bản vẽ lưu vào, ngày mai cô sẽ chuyển phát nhanh cho Bùi Dịch Thanh. Cô cho rằng đây chính là mối liên hệ cuối cùng của bọn họ, về sau sẽ không còn liên lạc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Chương 26

Edit: Thiên Kết

Những ngày tiếp theo đều có diễn biến giống như nhau.

Đi làm, về nhà, ngày nghỉ thì cùng với Trần Thần, Nhan Tiểu Úy thành một nhóm đi ra ngoài ăn. Đến tối thì trở về nhà, lúc đi ngang qua đường Quế Lâm, Trì Linh Đồng nhìn thấy trong quán cà phê nhỏ quen thuộc đã có ánh đèn sáng dịu dàng hắt ra, ánh mắt cô có chút hỗn loạn. Không biết đã bao nhiêu lần, cô cùng với Bùi Dịch Thanh hẹn nhau ở chỗ này, nói chuyện về bản thiết kế, về cuộc đời, cả hai đã rất vui vẻ khi ở cạnh nhau, hai người còn coi nhau như bạn bè tốt.

Là cô giữa đường mà bỏ cuộc, không có lý do.

Sau nhiều lần bị cô từ chối nhận điện thoại thì Bùi Dịch Thanh rốt cuộc cũng trả lại cho cô một cuộc sống yên tĩnh.

Thình thoảng dường như cô có ảo giác, là hình như cô chưa từng biết đến một người tên là Bùi Dịch Thanh, cũng là người đàn ông gọi là Frank.

Nhạc Tĩnh Phương đã vượt qua được nỗi đau về Xa Thành, đem toàn bộ tâm tư đặt lên công việc, cho nên yêu cầu đối với nhân viên so với trước kia cao hơn, mà sự đề phòng với người bên ngoài cũng trở nên thâm sâu hơn. Phòng thiết kế vốn ban đầu chỉ tiếp nhận những công trình của công ty nhưng lúc này đã được mở rộng ra cả bên ngoài. Bản vẽ biệt thự tư nhân, nhà trọ, thiết kế nội thất, dù chỉ là công trình nhỏ nhỏ cũng nhận. Vì muốn đề phòng

kiến trúc sư công ty bên ngoài tự mình nhận việc cho nên Nhạc Tĩnh Phương yêu cầu dù có là bản thiết kế gì thì cũng phải do hai người trong phòng hợp tác làm chung. Vì vậy, Trần Thần cùng với Trì Linh Đồng liền kết hợp lại thành một đội, dính với nhau như hình với bóng.

Về các dự án biển, hôm qua Chính phủ Thanh Thai cũng đã chính thức mở cuộc họp báo lớn trên truyền hình, các công ty địa ốc có tiếng tăm cũng đều được mời đến. Trì Linh Đồng không có đi, cô xin phép nghỉ, là Trần Thần đi thay cô. Trần Thần cùng với Nhạc Tĩnh Phương đi. Buổi tối, anh ta hưng phấn gọi điện thoại cho cô, kể Bùi Dịch Thanh đã chủ động tới bắt tay anh ta chào hỏi. Cô nhẹ nhàng ồ một tiếng rồi lại quay người ăn cơm.

Trì Linh Đồng xin nghỉ mười hai ngày, cô làm vậy để tiếp đón một người khách ở xa mới đến. Người khác này tuổi đã trên năm mươi, vóc người cao lớn, tóc hoa râm, mắt to mày rậm, trên người tỏa ra một cỗ khí khiếp người.

Người khác này là bạn của Đàm Trân, tên gọi là Quan Ân Đạt, ông là Cục trưởng của công an tỉnh, ông nói là tới Thanh Thai để công tác, nhưng thật ra là muốn đặc biệt đến thăm Trì Linh Đồng.

Quan Ân Đạt có nhiều cấp dưới giữ chức vị quan trọng ở Thanh Thai, nghe nói có rất nhiều người muốn tiếp đãi ông nhưng ông một mực từ chối, đem toàn bộ thời gian của mình dành cho Trì Linh Đồng. Tự thân ông lái xe, còn Trì Linh Đồng làm nhiệm vụ dẫn đường, hai người lái xe đi vòng quanh những bãi tắm, rồi đến quảng trường lớn ở Thanh Thai, buổi tối Trì Linh Đồng mời ông đi ăn hải sản.

Ngày thứ hai, Quan Ân Đạt nói muốn mang Trì Linh Đồng đi gặp một người bạn tốt, sau này nếu Trì Linh Đồng có chuyện gì thì cứ đến nhờ vả bạn của ông. Ông nói Trì Linh Đồng ở nhà trọ đợi ông, ông sẽ qua đón cô.

Trì Linh Đồng đứng ở dưới nhà trọ một lát đã nhìn thấy một chiếc xe Jeep màu xanh quân đội chạy tới. Cửa xe vừa mới mở ra đã làm cho Trì Linh Đồng sững sờ.

Người lái xe là Tiêu Từ Thần. ~~đi đến nhà anh~~ ~~đi đến nhà anh~~

“Là chú Quan nói tới tới đón cô.” Tiêu Từ Thần đỡ mắt kính, vẻ mặt vô cùng hiền lành.

“Không phải cha anh cùng với bác Quan là bạn tốt chứ?” Trì Linh Đồng cười cười.

“Lúc nhà tôi còn ở Tây Xương, chú Quan chính là khách quen của nhà tôi.”

“Thế giới này thật nhỏ.” Trì Linh Đồng nhanh chóng lên xe, chợt giống như nhớ ra cái gì liền hỏi: “Tại sao anh lại ở Thanh Thai?”

Tiêu Từ Thần đặt tay lên tay lái, mười ngón tay của anh thon dài, trắng nõn, thanh tú làm cho phụ nữ cũng phải đỏ mặt. “Một tháng tôi trở về Thanh Thai hai lần, nếu không mẹ tôi cũng sẽ không nhận ra tôi là ai rồi.”

“Ồ.” Cô sống ở Thanh Thai hai năm, anh và cô có hai mươi tư cơ hội để gặp mặt nhưng trước giờ Khổng Tước chưa từng nói tới. Cô không khỏi đỏ mặt, lưới trời tuy thưa, núi không di chuyển thì nước di chuyển, Tiêu Hoa cùng với Quan Ân Đạt lại là bạn tốt. Mà Quan Ân Đạt thì không bao lâu nữa sẽ trở thành cha dượng của cô.

Nhưng mối quan hệ của cô cùng với Tiêu Từ Thần có gì thay đổi không?

Trì Linh Đồng cảm thấy có lúc Khổng Tước có chút thần kinh không ổn định.

“Bây giờ chúng ta tới nhà anh sao?” Trì Linh Đồng hỏi. ~~đi đến nhà anh~~ ~~đi đến nhà anh~~

“Ừ. Từ Hoàn rất thích chú Quan, buổi tối chúng ta sẽ cùng nhau đến Mỹ Thực quán ăn lẩu.” Con một sách trả lời một cách nghiêm túc.

“À tôi thật sự có chút nhớ Từ Hoàn nha. Anh ấy tặng tôi vé giảm giá nhưng còn chưa dùng tới, tôi muốn chờ đến khi trời lạnh thì mới đi.”

Tiêu Từ Thần cười cười: “Thật ra thì mở máy điều hòa thì cũng có không khí ăn lẩu, mới nói người Thanh Thai thật biết cách hưởng thụ.”

“Lạnh nóng luân phiên, rất kích thích đúng không. Mà anh sao lại đi lối này?” Phương hướng chiếc xe đang chạy là hướng đi lên đường cao tốc đi ra sân bay.

“Chú Quan cùng với cha tôi thích nhất là tán gẫu chuyện ngày xưa, nhưng chuyện đó chúng ta không hề có chút hứng thú nào đâu. Tôi dẫn cô đi dạo một chút, lát nữa gần tới giờ cơm thì trở về, tôi sẽ nói là trên đường gặp phải kẹt xe.”

Trì Linh Đồng liếc mắt nhìn Tiêu Từ Thần, bởi vì anh vẫn nhìn thẳng về con đường trước mặt nên cô chỉ nhìn thấy gò má của anh, cùng với hàng lông mày tròn bóng như ngọc. Con người này đúng là bác sỹ kiệt xuất nhưng lại rất vụng về trong tình cảm, là người đáng để cho Khổng Tước quý trọng.

Cô không hỏi chuyện anh và Khổng Tước mà anh cũng không nói ra.

Xe chạy đến sân bay rồi lại quay đầu về, ~~đi đến nhà anh~~ ~~đi đến nhà anh~~ hai người đi dọc theo những con đường ven biển mất một hai tiếng mới trở về bên trong nội thành.

Thanh Thai nằm ở vị trí có chút chếch về hướng Bắc cho nên mùa hè rất ngắn, mùa thu là dài nhất. Chỉ trong nháy mắt gió lạnh đã len lỏi vào trong xe, trên đường Quê Lâm rải đầy lá ngô đồng rụng, khi dẫm lên nghe thấy tiếng sào sạt.

“Không ngờ, không ngờ, Tiểu Trì cùng với nhà chúng ta lại có duyên như vậy.” Tiêu Hoa vui vẻ nói.

Quan Ân Đạt mỉm cười nhìn Tiêu Từ Thần: “Mấy năm không gặp, Từ Thần càng ngày càng anh tuấn ra. Cháu có bạn gái chưa?” Nói tới lời này thì ông lại quay qua nhìn Tiêu Hoa.

“Có rồi, trùng hợp lại là bạn của Tiểu Trì.”

Quan Ân Đạt có chút tiếc nói mà chép miệng: “Đáng tiếc.”

Tiêu Hoa tiếp lời, hai người trao đổi ánh mắt với nhau rồi gật đầu một cái: “Quả thật.” Nếu không thì hai người bọn họ thân lại càng thân hơn rồi.

“Đáng tiếc cái gì, không phải còn có con thay thế sao?” Tiêu Từ Hoàn chạy đến tiếp Quan Ân Đạt ăn cơm. Hôm nay, anh ta ăn mặc tương đối bình thường, nhưng trên lỗ tai vẫn còn chiếc khoen tai khiến cho Tiêu Hoa nhũn mày.

“Cháu? Chú không yên tâm.” Quan Ân Đạt lắc lắc đầu: “Cháu quá đào hoa, chú không yên tâm giao Đồng Đồng nhà chú cho cháu.”

“Đã trở thành Đồng Đồng nhà ông rồi à.” Tiêu Hoa trêu ghẹo nói, vợ Quan Ân Đạt mười năm trước vì mắc bệnh mà qua đời, dưới gối ông cũng không có con cái, mặc kệ người ta khuyên bảo như thế nào, ông vẫn không chịu tái giá. dĩ nhiên, đàn, lē, quý, đôn Ông vốn tưởng Quan Ân Đạt sẽ ở vậy cả đời, không ngờ đến tuổi này rồi mà lại động lòng. Ông quan sát Trì Linh Đồng đang ngồi ở chỗ xem TV thì nghĩ thầm, chắc mẹ cô cũng là một người phụ nữ vô cùng dịu dàng.

Mặt Quan Ân Đạt hơi đỏ lên, nhẹ giọng nói: “Tôi vừa gặp Đồng đồng trì trong lòng đã coi con bé như con gái của mình rồi, cho nên lão Tiêu, Đồng Đồng ở chỗ này một mình, ông phải giúp tôi để ý con bé nhiều một chút.”

“Yên tâm đi chú Quan, chuyện này cứ để cháu lo.” Tiêu Từ Hoàn vỗ ngực một cái, cười lớn nói.

Tiêu Hoa cùng với Quan Ân Đạt nhìn nhau cười to, tiếng cười làm cho Trì Linh Đồng quay đầu qua. Cô nhìn xung quanh một chút, ah, tại sao lại không nhìn thấy mẹ của Tiêu Từ Thần?

“Mẹ tôi nói hôm nay muốn diễn tập phòng chống động đất cho nên vẫn còn đang ở trong hầm trú ẩn.” Tiêu Từ Thần nhỏ giọng nói.

“Hầm trú ẩn?”

“Chính là phòng của bà.” dĩ nhiên, dĩ an, kē, quý, đon

“Ồ.” Trì Linh Đồng nâng khoe miệng lên, cảm thấy nếu như ở bên cạnh mẹ anh ta thì sẽ học được không ít từ mới.

Đến lúc đường phố bắt đầu lên đèn, Tiêu Từ Hoàn tự mình lái xe đưa bốn người đến Mỹ Thực quán, còn đặc biệt sắp xếp cho họ vào một gian phòng bao lớn nhất, hải sản, cháo gà, lẩu cay mỗi loại đều được kêu lên, đồ ăn ở đây toàn là những thứ tươi mới nhất, rượu cùng là rượu Mao Đài được Từ Hoàn cất giữ riêng. Anh ta cũng không đi ra bên ngoài chào hỏi khách hàng, mà ngồi ở bàn cùng uống rượu với Quan Ân Đạt, còn tiện thể chọc ghẹo cho Trì Linh Đồng cười.

Trì Linh Đồng quả thật không có bản lĩnh ăn cay cho nên cô chỉ uống một ít cháo gà, còn những món ăn khác thì cũng không ăn nhiều lắm, thân thể bởi vì đồ ăn cay mà trở nên nóng ran, nhưng cô cũng không dám lên tiếng, chỉ nói quá nói, muốn đi ra ngoài mua chút đồ uống lạnh. Cô nhớ kể bên Mỹ Thực quán có một tiệm kem.

“Đề tôi đi cho.” Tiêu Từ Hoàn xung phong nhận việc đi mua.

“Không cần, đúng lúc tôi mới ăn no, muốn đi lại một chút cho dễ tiêu.” Cô cười cười với Quan Ân Đạt rồi nói: “Cháu sẽ quay trở lại nhanh thôi.”

Rời khỏi phòng ăn, cô che miệng đang giật giật vì cay mà đi ra khỏi cửa chính của Mỹ Thực quán. Cô cảm thấy Quan Ân Đạt đối xử với cô dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên, thật tốt làm cho cô không cách nào mà ghét ông được, nhưng việc ông muốn thay thế vị trí của Trì Minh Chi thì trong lòng cô vẫn cảm thấy không quen. Cảm giác này không thể nói thành lời, nên chỉ có thể để nó ở trong lòng.

Ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, Trì Minh Chi đã gây ra lỗi lầm như vậy, Đàm Trần cũng không nhất thiết phải thù tiết vì cô, nếu như có một người thật sự yêu bà thì bà nên đáp lại.

Chỉ là, Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, cảm tượng gia đình ấm áp ngày xưa chợt vỡ tan tành, một chút dấu vết cũng không còn. Trì Minh Chi có gia đình mới, Đàm Trần cũng có gia đình mới, còn cô?

Trì Linh Đồng hít thật sâu một hơi gió biển, mở mắt, cúi đầu đi về phía tiệm kem.

“Linh Đồng?” Sau lưng cô chợt vang lên giọng nói có vài phần không chắc chắn nhưng rất vui vẻ.

Giọng nói này không hề xa lạ, cô sợ run lên, cắn môi một cái rồi quay đầu lại, trên mặt liền khôi phục bộ dạng lễ phép bình thường: “Tổng giám đốc Bùi, trùng hợp quá, anh cũng tới đây ăn lẩu?”

Khuôn mặt Bùi Dịch Thanh giờ phút này giống diễm đàn loan quý đôn, như vút bỏ được buồn phiền: “Gần đây em rất bận?”

“Cũng tạm, cũng tạm, gần đây nhận mấy công trình nhỏ nên có chút bận.”

“Bận đến mức thời gian nhận điện thoại cũng không có?” Anh đi đến gần cô.

Cô cười khúc khích, từ từ lùi về phía sau: “Là như thế này Tổng giám đốc Bùi, Nhạc đồng của chúng tôi dạo gần đây tâm tình không tốt, cho nên tôi không muốn liên lạc nhiều với anh, nếu lỡ như truyền tới tai chị ấy, giống như hươg lên miệng vết thương của chị ấy mà rắc muối, cái này thật sự không tốt.” diễm đàn loan quý đôn.

“Bất kỳ một cấp trên nào cũng không có quyền hạn chế tự do kết bạn của cấp dưới.” Trên mặt anh bày ra biểu tình ‘Em ở đây cố tình nói xằng’ mà giận dữ.

“Quan hệ giữa chúng ta không giống như vậy.”

“Cái gì mà không giống?” Mặt của anh dường như sắp dán lên da mặt cô, khiến cho cô dường như có thể đếm được số lông mi của anh.

“Dịch. .... Đối với hai bên.” Cô nhanh chóng nghiêng mặt sang một bên.

“Trì Linh Đồng.” Anh yên lặng nhìn cô.

Lúc mới quen cô thì anh lễ diện: dan: le: quy: don: com phép xưng hô với cô là “Trì tiểu thư”.

Sau này, khi quen thân hơn thì anh gọi cô là “Linh Đồng”.

Sau khi quen thân hơn một chút nữa, lúc đi dạo trên bờ cát anh còn thân mật gọi cô là “Quý nha đầu”.

Anh cũng chưa bao giờ nghiêm túc gọi cả họ lẫn tên của cô.

Bây giờ đột nhiên nghe được, trong đầu cô thoáng trống rỗng, giống như bị dính một cái bùa chú nào đó, không thể nhúc nhích được.

“Em không cần tránh né anh.” Anh nói rõ từng chữ: “Anh thích em rồi.”

Cô sững sờ, hồi lâu mới nghe được giọng nói của mình thốt lên: “À, cảm ơn.”

Anh nhanh nhẹn nắm lấy tay cô, không hiểu thái độ của cô lúc này là gì: “Em không có gì khác để nói hay sao?”

Cô suy nghĩ một chút: “Tôi dường như không phải là chén canh vong tình của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Chương 1

Edit: Thiên Kết

Kem Cornetto có mùi vị thật hấp dẫn, thơm mềm ngon ngọt, nhưng cũng không thể nào xoa dịu được lửa nóng ở đáy lòng Trì Linh Đồng.

Cô vẫy vẫy bàn tay dính kem, không có nhìn lại cô bé bán kem nhiệt tình có khuôn mặt đang tươi cười mà quay người đi ra.

Đền trước cửa Mỹ Thực quán sáng trưng, nhân viên phụ trách giữ xe đang loay hoay đầu đầy mồ hôi, trước cửa quán có một cô gái bên hông gắn máy bộ đàm đang mỉm cười xin lỗi khách hàng.

Bùi Dịch Thanh đã không còn ở chỗ đó.

Trì Linh Đồng bước vào phòng ăn, Quan Án Đạt lo lắng hỏi: “Sao cháu lại đi lâu vậy?” Cái đĩa trước mặt cô lúc này đã chất đầy thức ăn được nấu chín mà tôm lúc này cũng đã được lột sạch vỏ, đặt ngay ngắn trong bát.

Trì Linh Đồng biết đây là của ai làm, một người đàn ông lớn tuổi thật lòng thương yêu cô, trong sự thương yêu đó còn có một chút lấy lòng. Khi ông quyết định sẽ thổ lộ với Đàm Trân thì cũng đặc biệt chạy tới Thanh Thai để hỏi ý kiến của cô. Ông là một người mạnh mẽ nhưng cũng có lúc vô cùng dịu dàng, ông nhất định có thể xoa dịu vết thương lòng mà cha cô đã mang lại cho mẹ.

“Cháu tiện thể ra ngoài hóng gió.” Nghĩ tới đây, tâm tình cô bỗng trở lại bình thường, cô hướng về phía ông cười khéo léo một cái rồi gấp tôm bỏ vào miệng. Cô bị dị ứng với tôm, nhưng cô cũng không đành lòng cự tuyệt tấm lòng của ông.

“Em mà không về kịp thì chú Quan đã sai anh đi dán thông báo tìm người rồi.” Tiêu Tử Hoàn đã uống nhiều rượu, gương mặt anh ta lúc này đỏ như Quan Công, cho nên khi nói chuyện lời nói cũng đã không còn rõ ràng.

Trì Linh Đồng không muốn cùng anh ta nói nhiều, chỉ sợ sẽ không dứt ra được, cô nhìn sang bình rượu đã cạn tới đáy, Quan Ân Đạt cùng với Tiêu Hoa mặt mày cũng đỏ tía lía, chỉ còn có Tiêu Tử Thần cần giữ được vẻ tỉnh táo, hình như không hề uống một giọt rượu nào.

Sau khi ăn xong mọi người chuẩn bị rời khỏi quán, Quan Ân Đạt cùng với Tiêu Hoa lúc này đã bước chân thấp chân cao. Trì Linh Đồng cùng với Tiêu tử Thần lúc này không thể đỡ hết tất cả mọi người cho nên Tiêu tử Hoàn liền bảo nhân viên phục vụ lái xe của Tiêu Tử Thần tới.

“Đồng Đồng, Đàm Trân nói từ nhỏ cháu đã sợ tất cả các loại phương tiện giao thông cho nên không thể ngồi xe đồ. Cho nên chú muốn.....

Chờ chú cùng.....Đàm Trân nghỉ hưu, chúng ta sẽ liền chuyển nhà đến Thanh Thai, cháu về sau.....Cũng không cần phải chạy tới chạy lui,

có được không?” Tâm tình Quan Ân Đạt dường như rất vui vẻ, ông vuốt tóc Trì Linh Đồng, cười vui vẻ giống như ông già Noel.

“Được ạ.” Trì Linh Đồng gạt lực cản môi, đôi vai mảnh khảnh của cô lúc này không thể chống đỡ nổi thân thể Quan Ân Đạt, mỗi bước đi đều run run.

Quan Ân Đạt lại đột nhiên nói tiếp: “Quan Ân Đạt tôi cả đời kham khổ, chưa bao giờ lại nghĩ đến khi lớn tuổi như này còn được vui vẻ... Vợ dịu dàng đức hạnh, con gái thông minh xinh đẹp, đối với đàn ông như vậy còn muốn gì hơn nữa.”

Giọng nói của ông vang xa, làm cho những người khác đều chú ý qua bên này.

“Xuyt.” Trì Linh Đồng giơ ngón tay trở lên, giống như dỗ dành đứa bé: “Bác Quan, chúng ta giữ yên lặng một chút, đừng quấy rầy đến những người khác.”

“Bác nghe Đồng Đồng.” Quan Ân Đạt thật sự im lặng, ngoan ngoãn bám lấy bà vai cô.

“Trì Linh Đồng của Thái Hoa.” Một căn phòng ăn khác vừa mở cửa, Quân Mục Viễn mỉm cười dẫn khách đi ra ngoài. Bùi Dịch Thanh đi ra cuối cùng, anh vừa ngẩng đầu lên liền lập tức quay về nhìn Bùi Dịch Thanh.

“Hả?” Bùi Dịch Thanh đáp lời anh, không khí xung quanh phút chốc trở nên áp lực, trong con ngươi anh phát ra một tia lạnh lùng, làm cho Quân Mục Viễn phải rung mình một cái.

“Mục Viễn, cậu tiễn khách đi, tôi còn có chút việc.” Bùi Dịch Thanh nhàn nhạt nói.

Quân Mục Viễn nào dám nói nhiều, anh ta đi tới cửa rồi quay đầu lại nhìn Trì Linh Đồng, cô lúc này cũng nhìn thấy anh ta, nhưng ánh mắt rất nhanh chuyển đi nơi khác.

Một chiếc xe Jeep quân đội dừng trước mặt cô, cô cẩn thận đỡ Quan Ân Đạt lên hàng ghế sau. Tiêu Tử Thần đem Tiêu Hoa đặt vào ghế lái phụ. Tiêu Tử Hoàn ở ngoài cửa sổ xe, lay lay người Quan Ân Đạt: “Chú Quan, chú cứ yên tâm... Đồng Đồng sau này cứ để cháu lo, cháu sẽ quan tâm cô ấy thật tốt.”

“Ừ... Không được phép bắt nạt Đồng Đồng.” Quan Ân Đạt trả lời xong liền cúi đầu ngủ thiếp đi. Tiêu Hoa ngồi ở phía trước cũng phát ra tiếng ngáy.

Trì Linh Đồng bật cười, hai người này uống rượu cũng không tệ.

“Tử Hoàn, em không về nhà sao?” Tiêu Tử Thần hỏi.

“Hắc, em còn có hẹn với người đẹp Đồng Đồng... Em cũng đừng có đổ kị, chỉ là mối quan hệ làm ăn thôi, tấm lòng cùng với thân thể anh đều dành hết cho em rồi.”

“Hừ, hừ...” Trì Linh Đồng đỏ mặt lên, thúc giục Tiêu Tử Thần: “Anh mau lái xe đi, đừng để ý đến tên quỷ say đó nữa.”

“Người đẹp, sau khi say thì mới nói ra được những lời thật lòng, Đồng Đồng...” Tử Hoàn gọi to tên của Trì Linh Đồng, sau đó kèm theo một nụ hôn gió.

Trì Linh Đồng bị bộ dạng kia của anh ta chọc cười ha ha, sau khi xe chạy đi được một lúc lâu mà tiếng cười vẫn chưa dứt.

“Tâm tình của cô hình như rất tốt.” Tiêu Tử Thần nhìn vào kính chiếu hậu hỏi cô.

“Tâm tình của tôi vẫn luôn tốt, Tiêu Tử Thần, em trai anh có lúc tính tình rất đáng yêu, hoàn toàn khác xa với anh.”

“Tôi quá cứng nhắc rồi.” Tiêu Tử Thần nói chuyện vô cùng nghiêm túc.

Trì Linh Đồng nhin cười: “Anh cũng biết?”

“Không Tước không chỉ nói qua một lần, nhưng cô ấy bảo đây là ưu điểm của tôi, cũng chính là nguyên nhân cô ấy yêu tôi.”

“Thầy giáo Tiêu, tôi có thể hỏi anh một chút về tình sử không? Tôi nói trước, lúc học lớp mười hai tôi có yêu một người nhưng sau khi tốt nghiệp thì liền chia tay. Nếu như anh không thấy phiền thì cũng nói ra đi.” Trì Linh Đồng cảm thấy rất tò mò, người đàn ông này thật sự biết cái gì gọi là yêu sao?

Tiêu Từ Thần im lặng một hồi lâu, trong lúc đang đợi đèn xanh ở ngã tư đường thì anh chợt mở miệng nói: “Lúc đại học tôi cũng từng thích qua một bạn nữ, từ bạn bè đến bạn thân cũng được bốn năm.”

“Sau đó thì sao?” Chuyện này sao giống một ly nước lọc quá vậy, một chút mùi vị cũng không có.

“Sau đó cô ấy trở thành bạn gái của người khác, mới kết hôn vào năm ngoái.” Sắc mặt Tiêu Từ Thần không hề biến đổi mà nói.

“Anh... Anh chưa từng thổ lộ với cô ấy?” Trì Linh Đồng cười.

“Khi đó tôi tương đối bận rộn.”

Trì Linh Đồng thiếu chút nữa té xỉu, anh trả lời thật quá mức thật thà: “Vậy bây giờ anh rất rảnh rồi?” Đừng nói, con mọt sách ngốc nghếch này may mà gặp phải Không Tước là cao thủ tình trường, nếu như anh ta gặp phải một người nhút nhát thì có lẽ cả đời cũng chỉ có thể chơi trò thăm mền.

“Ừm.” Tiêu Từ Thần nghiêm túc gật đầu một cái, đèn xanh cũng đã sáng lên, anh ta khởi động xe chạy đi.

Tiêu Từ Thần đưa Trì Linh Đồng về nhà trọ trước, Quan Ân Đạt nói tối nay muốn ở nhà anh, anh cũng nói trong nhà có người giúp việc khiến cho Trì Linh Đồng không cảm thấy lo lắng.

Trì Linh Đồng cũng không khách khí, để cho anh dừng xe ở trước cửa chung cư, sau khi xuống xe liền vẫy tay tạm biệt.

Ở bên ngoài một ngày Trì Linh Đồng cảm thấy có chút mệt mỏi, cô cúi đầu ngáp dài, khi đi ngang qua một tàng cây lớn thì bất thành linh có một đôi tay dài vươn ra kéo cánh tay cô lại.

Cô kinh ngạc, thiếu chút nữa đã la to lên, trái tim thì đập bình bịch: “Tổng giám đốc Bùi?” Mượn ánh đèn ở phía xa, cô nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Bùi Dịch Thanh cùng với ánh mắt lạnh lẽo của anh.

Bùi Dịch Thanh tiến lại gần, ngăn ánh đèn đường lại, hai người chìm vào trong bóng tối, anh đem tất cả biểu hiện trên mặt cô thu vào trong mắt.

“Cho anh nửa tiếng.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng không cho cự tuyệt của anh vang lên.

“Tôi hơi mệt.”

“Nhìn bộ dáng em ngáp rất giống mèo, rất lười biếng.”

Trì Linh Đồng cười không tự nhiên: “Vậy hôm nào rảnh sẽ nói chuyện tiếp.”

“Không được, chúng ta không thể chọn ngày khác, thậm chí chậm trễ một phút nữa cũng không được. Trong lòng anh đang rất buồn bực, làm cho anh không thờ nổi.”

Trì Linh Đồng ngăn ra: “Vậy bây giờ chúng ta nói ở đâu? Chỉ nửa tiếng, nhiều hơn một giây cũng không được.”

Bùi Dịch Thanh lặng lẽ nắm tay cô dắt về phía chiếc xe màu đen của anh, mở cửa xe, hai người ngồi vào băng ghế sau.

“Anh hút thuốc có được không?”

“Ừ, không có việc gì.”

Cô nhìn anh đốt thuốc, kẹp giữa ngón tay thon dài, trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi thuốc lá, mặc dù không nồng, nhưng dường như vương vấn cả xe.

Anh đem cửa sổ mở ra một chút, làm cho gió đem len vào bên trong xe, tóc của Trì Linh Đồng vì thế mà bay tán loạn, cô đưa tay lên giữ lại.

“Tối hôm nay... Là người lớn hai nhà gặp mặt sao?” Lời nói lạnh nhạt của anh không phân biệt được rõ là giận hay vui.

“Cái gì?” Trì Linh Đồng mở to hai mắt, đột nhiên hiểu được, cô dí dóm cong khóe miệng lên: “Chuyện này có quan hệ gì với anh?”

“Đương nhiên là có.” Bùi Dịch Thanh tức giận không thể khống chế: “Anh thích em thì có quyền phải biết.”

Trì Linh Đồng nhũn mày lại: “Anh thích tôi, tôi không phải nên cảm thấy là vinh hạnh lớn lao chứ, muốn tôi phải ra vẻ mừng rỡ hả?”

“Anh không có ý này. Em biết rõ tấm lòng của anh, nhưng cũng không cho anh bất kỳ cơ hội nào.”

Trì Linh Đồng cười khô khốc: “Tổng giám đốc Bùi, tâm ý của anh viết trên giấy, trong lòng bàn tay hay ở trong lòng? Tiếng Trung hay là tiếng Anh? Trên thương trường chúng ta là đối thủ cạnh tranh, trên phương diện học hỏi thì là bạn bè, thỉnh thoảng sẽ cùng nhau đi ăn cơm còn có đi dạo, ngoài ra chúng ta còn có quan hệ gì nữa? Nếu như đưa cho tôi một bó hoa viết một bức thư tình, dẫn tôi đi dạo công viên, tôi nha, sẽ tự mình đa tình một chút. Đẳng này anh lại đột nhiên xông đến rống lên mấy câu như này, tôi thật sự hoài nghi anh đã uống say. Cho nên tôi coi như chưa nghe thấy cái gì hết.”

“Trì Linh Đồng.” Bùi Dịch Thanh vừa tức vừa buồn cười, anh sớm biết quỷ nha đầu này khó đối phó: “Như vậy anh sẽ nghiêm túc nói cho em biết, hiện tại anh rất tỉnh táo, những lời anh nói đều là nói thật. Anh thích em, em sẽ cho anh cơ hội theo đuổi em chứ?”

Trì Linh Đồng chớp mắt mấy cái: “Tổng giám đốc Bùi, anh thích ai là quyền của anh, tôi cũng không tiện phát biểu. Nhưng anh nói với tôi những lời như vậy, tôi cho rằng anh đối với tôi không tôn trọng.”

Bùi Dịch Thanh ngậy ngậy cả người.

“Trên cổ tay vẫn còn mang “Duyên trời định” với người yêu trước, anh còn vì người yêu trước làm búp bê vải, anh xem hình như trong lòng cô ta cũng còn vô vàn đau đớn cũng như rối rắm, lúc này, anh có tư cách gì thổ lộ với người khác? Trừ khi anh thật sự đoạn tuyệt với quá khứ, khi đó mới có thể bắt đầu đoạn tình cảm mới. Nếu không, cái này không phải là thích, cũng phải là yêu, mà đối với người khác chính là tổn thương. Tôi là người vụng về, mong được chỉ giáo thêm.”

Anh có chút khiếp sợ: “Cô ấy tới tìm em?”

“Cô ấy là ai vậy?” Trì Linh Đồng chớp chớp mắt một cách vô tội.

Bùi Dịch Thanh khổ sở cười cười một tiếng: “Em cho rằng anh nói những lời này với em còn không do dự, không từng đấu tranh?”

Em cho rằng anh còn chưa buông bỏ quá khứ sao? Đối với anh mà nói, bắt đầu một phần tình cảm mới, không phải là kích động, mà là cần dũng khí... Vì sao em lại cứ nhích tới nhích lui vậy?”

Cô giống như con khỉ, không ngồi yên ở trên ghế.

“Bị anh làm cho tổn thương.” Cô tức giận nói.

Anh vội vàng giải thích: “Anh... chẳng hề làm gì cả.”

“Anh xem, đều là do anh tức giận.” Cô bĩu môi, đưa cánh tay tới trước mặt anh, trên cánh tay cô rõ ràng xuất hiện những chấm đỏ làm cho anh hít vào từng ngụm khí lạnh

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 2

Edit: Thiên Kết

Không đúng, không đúng, còn chưa đúng.

Bùi Dịch Thanh đứng trước tấm gương lớn, lắc đầu N lần tự nhủ. Cả đêm anh ngủ không ngon, nghĩ tới Trì Linh Đồng ở trước mặt anh phùng mang trợn má, anh có cảm giác không được thoải mái. Dĩ nhiên, cả một bụng suy nghĩ muốn thổ lộ của anh cũng vì thế mà chết yểu, cô căn bản không có thể bình tĩnh nghe anh nói, lại không chịu đi theo anh đến bệnh viện, chưa tới nửa tiếng cô đã rời khỏi xe đi về nhà.

Anh đợi đến nửa đêm mới gửi cho cô một tin nhắn, hỏi cô còn khó chịu không, nhưng cô cũng không có trả lời.

“Tổng giám đốc Bùi tới giờ khởi hành rồi.” Quân Trí Viễn cầm hai cái nón bảo hộ từ bên ngoài đi vào.

“Ừ. Mục Viễn, tôi hỏi cậu một chuyện.” Bùi Dịch Thanh nhướng mày: “Người bình thường lúc vô cùng tức giận thì sẽ có biểu hiện gì?”

“Đau lòng vô cùng, mặt mày xanh mét, nghiêm trọng hơn nữa sẽ sùi bọt mép, nghiêm trọng hơn nữa sẽ trở thành tâm bệnh.

Sao anh lại hỏi chuyện này?” Quân Mục Viễn buồn bực nhìn Bùi Dịch Thanh.

Chân mày Bùi Dịch Thanh nhíu lại: “Sẽ không xuất hiện những chấm đỏ trên toàn thân chứ?”

“Hả? Em chưa có nghe tới chuyện đó, nếu như đột nhiên xuất hiện những chấm đó thì có lẽ do uống rượu hay ăn thức ăn gì đó rồi bị dị ứng.”

Bùi Dịch Thanh vỗ trán một cái, đúng rồi, quý nha đầu tối hôm qua đã ăn trứng cái gì ở Mỹ Thực quán, sau đó đem tội lỗi đổ lên đầu anh.

Anh lắc đầu bật cười, lại bị cô dắt mũi.

“Tổng giám đốc Bùi, anh ổn chứ?” Mắt đầy tơ máu, nhưng mặt mày lại rất vui vẻ.

“Tôi rất khỏe, đi thôi. Hôm nay tất cả các Tổng giám đốc của các công ty địa ốc đều đi tham quan các dự án biển đúng không?” Bùi Dịch Thanh nhận lấy nón bảo hộ, cùng với Quân Trí Viễn đi về phía thang máy.

“Những công ty

muốn giành dự án này đều tham gia. Chính phủ Thanh Thai lần này rất kiên quyết, công việc di dời cũng đã tiến hành xong, Phòng chừng đã có thể bắt đầu rồi. Ông cụ đối với mảnh đất này có ý kiến gì không?”

Bùi Dịch Thanh nhìn những con số trên thang máy nhanh chóng nhảy qua thì cười nhạt: “Tôi tới Đại lục khai phá thị trường, ông ấy đồng ý tất cả mọi chuyện sẽ do tôi toàn quyền quyết định, ông ấy sẽ không can dự vào.”

“Tổng giám đốc Bùi, hạng mục này, chúng ta có mấy phần thắng? Nghe nói ở đây sẽ có một câu lạc bộ biển và sân golf hướng ra phía vịnh, các căn hộ cũng được thiết kế nội thất vô cùng xa hoa và đều nhìn ra biển, đoán chừng sẽ được cho thuê hay bán, chỗ đó đúng là một nơi có lợi ích kinh doanh kinh người.”

“Mảnh đất này quá mức thu hút, tôi cảm thấy không có hứng thú.” Cửa thang máy vừa mở ra, Bùi Dịch Thanh vội vàng sai bước ra cửa chính, bên ngoài, một chiếc Mercedes Benz màu đen đã đợi sẵn.

Quân Trí Viễn ngây người: “Tổng giám đốc Bùi, em không nghe lầm chứ”

Bùi Dịch Thanh quay đầu lại, nhún vai một cái: “Tôi xác định tai của cậu không có vấn đề gì đâu.”

“Vậy em có thể hỏi tại sao không?”

Bùi Dịch Thanh cười, vỗ vai anh ta: “Mảnh đất này được quảng cáo rất mạnh, nhất định sẽ dẫn đến có vô số người ra giá điên cuồng, lợi ích này đương nhiên là thuộc về Chính phủ, còn các công ty địa ốc vô hình chung sẽ làm gia tăng chi phí của mình, mà lúc này Chính phủ lại đang khống chế mức giá nhà, chúng ta không nên đứng ở vị trí người mua nhà mà tự rước lấy tổn thất về cho mình. Hơn nữa, Hằng Vũ đang trúng hạng mục kia, nhất định sẽ cần huy động rất nhiều vốn. Còn có một hạng mục nữa chuẩn bị được khởi động, cho nên tài chính của Hằng Vũ lúc này không cho phép chúng ta tham gia các dự án biển này. Hiểu chưa?”

“Chúng ta không phải có thể vay vốn của Vinh Phát sao?”

Quân Trí Viễn vẫn là không hiểu, đây là một khối thịt béo bở vạn người mơ ước.

“Vậy chẳng lẽ không phải trả tiền lời?” Đuôi lông mày của Bùi Dịch Thanh khẽ giương lên.

“Vậy... Anh nói cái hạng mục nữa là hạng mục gì vậy? Có phải hạng mục anh nhận khi đi công tác hai ngày trước?”

Bùi Dịch Thanh cười thần bí. “Bí mật. Cậu lo lái xe đi, đi thị sát xong, tôi muốn đi một chỗ khác nữa.”

“Nếu như chúng ta không tham gia hạng mục này vậy thì tôi làm gì?” Quân Trí Viễn lăm bầm một câu.

“Không có Hằng Vũ tham dự, mảnh đất này cũng sẽ mất giá.” Bùi Dịch Thanh giải thích.

“Gian thương.”

Bùi Dịch Thanh cười to: “Không, đây chính là nghệ thuật làm ăn, hư hư thật thật, thật thật giả giả.”

Trì Linh Đồng ở bên này cũng đang trên đường ra công trường, là đi theo Nhạc Tĩnh Phương. Lần này, Nhạc Tĩnh Phương không cho Trần Thần đi theo. Cô cầm nhầm nón bảo hộ, cho nên vành nón liền che cả tầm mắt, cô lấy tay đẩy đẩy nón lên, mồ hôi từ chân tóc cũng thuận theo má mà chảy xuống. Sau mấy ngày trời lạnh thời tiết đột nhiên thay đổi, nhiệt độ tăng lên, không khí vô cùng ngột ngạt, những cây tuyết tùng ven đường đứng im phăng phắc, cảnh lá không hề lay động chút nào. Cô nghi ngờ có lẽ nào lát nữa sẽ có mưa không.

“Mảnh đất này như thế nào?” Nhạc Tĩnh Phương bước chậm lại, đi song song với cô rồi lặng lẽ hỏi.

“Phong thủy vô cùng tốt.” Cô giống như một ông thầy bói toán, híp mắt mà gật đầu một cái.

“Cô có linh cảm gì đặc biệt sao?”

"Tôi chỉ muốn biết kết cấu của những căn hộ ở đây ra sao thôi."

Nhạc Tĩnh Phương nói: "Tôi đoán chừng giá để mua được những căn hộ ở đây cũng là..." Chị ta tiến tới bên tai Trì Linh Đồng nói ra con số.

"Vâng, tôi biết rồi. Chỉ cần Nhạc đồng có thể đầu giá thành công mảnh đất này, tôi nhất định sẽ biến nơi này thành kiến trúc mang dấu ấn của Thái Hoa."

"Tự tin như vậy sao?"

Cô cười hắc hắc, "Gần đây, tôi có gặp được một người thầy tốt, học hỏi từ anh ấy cũng không ít."

Ách, nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Thầy giáo tốt rất có kiêu chể đi lại chỗ cô gật đầu, sau đó ưu nhã vương tay về phía Nhạc Tĩnh Phương: "Nhạc đồng, trời nóng như vậy mà chị cũng đích thân đến?"

"Tổng giám đốc Bùi không phải cũng đích thân đến sao." Nhạc Tĩnh Phương cũng vươn tay ra bắt lấy tay anh: "Frank không có đi cùng sao?"

Khỏe miệng Quân Trí Viễn đang đứng ở phía sau chột co giật, khuôn mặt Trì Linh Đồng cũng đang biểu hiện như xem trò vui.

Bùi Dịch Thanh không biến sắc nói: "Cậu ta gần đây phải đi công tác."

"Nếu như Hằng Vũ mua được mảnh đất này, chắc anh ta muốn trở về thể hiện tài năng?"

"Dĩ nhiên, cậu ta là kiến trúc sư tôi rất tin tưởng. Khu vực tốt như vậy, mà cậu ta lại vô cùng am hiểu kiến trúc Tây Âu, có thể giữ lại nguyên vẹn cảnh biển cho Thanh Thai."

Nhạc Tĩnh Phương cười dịu dàng: "Chắc Tổng giám đốc Bùi sẽ vất vả lắm đây."

"Không dám, không dám." Bùi Dịch Thanh kín đáo nháy nháy mắt.

Một lúc sau liền có một vị Tổng giám đốc, l. q.đ đốc của một công ty tới bắt chuyện với Nhạc Tĩnh Phương, chị ta ra dấu ý bảo Trì Linh Đồng cứ việc đi trước.

"Cả đêm qua anh không ngủ." Trì Linh Đồng đang đẩy nón bảo hộ lên thì đột nhiên Bùi Dịch Thanh tiến tới và nói câu này.

"Thì sao?" Cô hé miệng lên lên cười.

"Tự kiểm điểm bản thân chứ sao." Anh chỉ chỉ cặp mắt đầy tia máu.

"Kết quả như thế nào?"

"Kết quả là, anh đối với em không phải là thích, mà là yêu."

Trì Linh Đồng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc, điên rồi, người này công khai giữa ban ngày ban mặt mà đùa giỡn cô? Cô khẩn trương nhìn xung quanh, thật may khi người nghe thấy câu đó chỉ có cô.

"Này, chú ý tác phong, anh đừng có làm loạn."

"Anh đâu có, anh là trải qua một đêm dài suy nghĩ rồi mới rút ra kết luận. Một lát nữa, anh sẽ đi tới chỗ Nhạc Tĩnh Phương thanh minh, nếu như sau này anh có thường xuyên xuất hiện ở Thái Hoa thì không phải tại vì anh muốn hợp tác làm ăn, mà là đang muốn theo đuổi bạn gái. Cho nên có

Mấy lời cần phải nói trước, tránh cho chị ta hiểu lầm, đối với công việc của em mà gây khó dễ."

Anh cười, ánh mắt không mang theo ý đùa giỡn mà chỉ tràn đầy vẻ trịnh trọng.

"Anh dám." Nón bảo hộ lại rơi xuống, cô lại đẩy lên.

"Lá gan của anh luôn luôn không nhỏ." Anh nhún vai, quay người lại, muốn đi về phía Nhạc Tĩnh Phương.

"Bùi Dịch Thanh..." Cô cắn răng nghiến lợi.

"Không tệ, không phải Tổng Giám đốc Bùi mà là Bùi Dịch Thanh, điều này chứng minh quan hệ của chúng ta đã có chuyển biến tốt. Linh Đồng, như thế không phải tốt hơn sao?"

"Anh thật đúng là công bằng." Cô tức giận trừng anh.

"Công bằng có thể so với lừa gạt được không?" Anh liếc xéo cô. Cổ vắn thon dài trắng nõn như cũ, xem ra dị ứng Thiên Kết không quá nghiêm trọng.

Cô chỉ cười không đáp.

Anh cũng không so đo “Còn nửa tiếng nữa là kết thúc khảo sát, anh tới quán cà phê trước đợi em. Nếu như em không tới, hừ , tự gánh lấy hậu quả đi.”

“Anh dám uy hiếp tôi.”

Anh lộ ra vẻ thật dịu dàng.”Đây không phải là uy hiếp mà là thông báo.”

Nói xong, anh xoay người, đi qua mọi người hướng về chiếc xe Mercedes Benz màu đen.

Tri Linh Đồng lau đi mồ hôi sau ót, cô cảm thấy vị này đúng là uống nhầm thuốc, lời nói có vẻ như không giống là nói giỡn.

Túi xách chợt rung lên, điện thoại, có người gửi tin nhắn tới.

“Đối với em không phải vừa gặp đã yêu. Lúc nào thì phải lòng, anh cũng không rõ lắm. Giống như lúc anh phát hiện ra thì đã không còn kiểm chế nổi nữa rồi.Linh Đồng, không cần vội vã đáp lại anh, nhưng xin hãy cho anh một cơ hội.”

Mặt Tri Linh Đồng không đổi sắc, cô đem điện thoại cất vào túi. Sau khi chuyển khảo sát kết thúc, cô ngồi xe về công ty , nhưng khi tới nhà sách Tân Hoa cô đột nhiên kêu tài xế dừng xe.”Nhạc đồng, tôi muốn đi mua chút tài liệu.”

“Đi đi, muốn mua cái gì thì mua cái đó, nhớ lấy hóa đơn.” Nhạc Tĩnh Phương dặn dò.

Cô không tự nhiên mà cười, đẩy cửa xe rồi bước xuống, xe của Nhạc Tĩnh Phương chạy đi cô liền giơ tay bắt một chiếc xe khác.

Ai, cô thật sự giống như mật thám

Không được sợ hãi, không được sợ hãi. Quán cà phê buổi sáng vừa mới được mở cửa, cửa hàng được quét dọn sạch sẽ đến một chút bụi bặm cũng không có. Trong quán chỉ có một vị khách đang nhàn nhã ngồi vắt chân, trên mặt bàn còn có một bó hoa hồng trắng ướt đầm nước.

Cũng may là hoa hồng trắng, không phải hoa hồng đỏ, cho nên cũng không quá dọa người.

Tri Linh Đồng cảm thực đơn hướng về phía nhân viên phục vụ mà vẫy tay, cô ngồi ở ghế salon đối diện với Bùi Dịch Thanh. Giữa hai người lúc này không có chiếc laptop nên cảm thấy là lạ, cảm giác có mấy phần kỳ lạ.

“Tôi tới rồi.” Cô nhìn anh chằm chằm

Anh cười một tiếng, đưa hoa cho cô, cô nhận lấy rồi tùy ý đặt sang một bên.”Anh còn chiêu gì tiếp theo nữa?”

“Chúng ta ở chỗ này uống một ly cà phê, sau đó anh sẽ lái xe đưa em đi dạo bên hồ, rồi đi công viên dã ngoại cùng ăn com, buổi tối chúng ta sẽ đi ăn món tây. Tâm ý của anh như vậy, không phải em đã xác định rất rõ ràng rồi à?”

Thiên hạ làm gì có chuyện ngon ăn như thế. Cô nhắm mắt lại.”Anh là người sinh ra trong phú quý, cho là muốn theo đuổi bạn gái thì chỉ cần dùng tiền là đủ? Tôi nói đi dạo hồ, cũng không cần một chiếc Mercedes Benz màu đen chói mắt như vậy, tôi chính là muốn có một người đàn ông chạy xe mô tô chở mình về khu vực ngoại thành dã ngoại. Tôi là người Trung Quốc không thích ăn đồ ăn tây, nếu như anh có thành ý không phải nên tự mình nấu com sao?” Cô khiêu khích nhìn anh, ha ha, lần này anh nên tự biết khó mà lui đi.

Chân mày Bùi Dịch Thanh cũng không có nhu lại một cái.”Không thành vấn đề, sau khi ăn xong chúng ta sẽ cỡi xe mô tô đi dã ngoại. Nhớ năm đó anh cũng có tham gia cuộc thi Mô tô Châu Á cho nên em cũng không cần phải quá lo lắng tài nghệ lái xe của anh.”

Không phải chứ, Tri Linh Đồng giận đến mức thiếu chút nữa cắn xuống đầu lưỡi, thật ra cô là người say xe thì làm sao dám ngồi xe mô tô, chỉ sợ chạy chưa tới được một dặm thì đã ói ra mặt xanh mặt vàng rồi.

“Nấu com thì anh không rành, nhưng em có thể ăn được, trùng hợp là anh cũng muốn làm. Phải tới nhà trọ của em hay của anh?”

Trên đầu cô có vô vàn con quạ đen bay qua, Tri Linh Đồng biết sắc mặt mình lúc này khó coi vô cùng, nhưng cô cũng giả bộ thờ ơ.

Ngoài cửa sổ, sắc trời đột nhiên tối sầm lại, có mấy giọt mưa bụi vương trên cửa sổ thủy tinh.

Cô vui mừng.”Trời mưa, chúng ta hẹn ngày khác đi.”

“Trời mưa vậy cũng tốt, chúng ta có thể đổi địa điểm khác.”

Cô giương mắt, lời này sao vào tai cô lại thành một ý khác vậy.....

Bùi Dịch Thanh lúc này tinh táo cực kỳ, anh giơ giơ khoe miệng lên cười.”Em đừng hiểu lầm, anh nói chỗ khác nhưng chỗ này sẽ làm cho em cảm thấy vô cùng kinh ngạc.”

Q.2 - Chương 3: Chương 3

Edit: Nguyễn Lyna

Beta: Thiên Kết

Trong căn phòng lớn hợp với ban công hình bán cầu, giữa phòng có một bộ sofa lớn, kết hợp với vài món đồ trang trí xa xỉ, đem không gian phân chia ra một cách hoàn hảo, sàn nhà nhẵn bóng ẩn giấu vẻ sang trọng

"Cô Trì, ở chỗ chúng tôi có Hồng Trà, trà sữa và cà phê, cô muốn uống cái gì?" Cô bí thư có dáng vẻ tao nhã xinh đẹp, nhiệt tình không thua gì những nhân viên phục vụ trong quán cà phê, mặc dù ánh mắt của cô ta khi nhìn Trì Linh Đồng có chút không tự chủ mà toát ra vẻ ngạc nhiên.

Trì Linh Đồng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày cô xâm nhập vào trụ sở công ty của đối thủ. Tòa nhà của Hằng Vũ nhìn bên ngoài là một tòa nhà vuông vức không có gì đặc biệt, nhưng bên trong bố cục thì mới mới thể hiện rõ sự khác biệt. Trần Thần từng cho Trì Linh Đồng xem qua trụ sở chính của Tập đoàn Hằng Vũ ở Hongkong, đó là lần đầu tiên cô nghe thấy tên tuổi của Frank. Tòa nhà được thiết kế đã áp đảo tất cả các loại cao quý cùng khí phách, từ đó có thể cảm thấy mơ ước cùng chí khí của người thiết kế. Nói thật, Thái Hoa cũng là công ty có tiếng trong ngành bất động sản nhưng so với Hằng Vũ, khí thế dường như vẫn kém một chút.

"Cô Trì ?". Lông mày xinh đẹp của cô thư ký khẽ nhíu lại, lưng cũng thẳng hơn một chút.

"Hả?". Trì Linh Đồng thu hồi ánh mắt, mỉm cười: "Có kem không?". Cô biết các cô gái làm việc tại các công ty lớn, thông thường sẽ sinh ra một loại khí thế ngạo nghễ hơn người.

Thư ký ngần ra tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào.

"Nếu không có, cho tôi một ly nước lọc!". Cô rất quan tâm đưa cái thang cho cô thư ký kia leo xuống.

Nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt bỗng chốc cứng đờ, cô thư ký lắc eo một cái, uốn éo đi đến phòng trà nước.

Trì Linh Đồng chép miệng, bình thường cô cũng hay đi gặp khách hàng với Trần Thần, cho tới bây giờ vẫn chưa được hưởng thụ qua cách đối xử với khách quý, mà còn phải đưa ra khuôn mặt tươi cười, nhìn sắc mặt khách hàng. Thì ra là khách quý được đối đãi tốt như vậy, có người hướng dẫn đi thang máy, sau đó được dẫn đến văn phòng xa hoa, muốn ngồi chỗ nào thì ngồi ở đó, còn có thể tự chọn đồ uống. Nếu cô gật đầu đồng ý với sự theo đuổi của Bùi Dịch Thanh, có lẽ một ngày nào đó, cô sẽ ở đứng trong tòa nhà này, sẽ giống như Nhạc Tĩnh Phương, làm một nữ vương ngang ngược?

Tưởng tượng tới đây, cô cười khúc khích ra tiếng.

"Tĩnh nghịch!". Trên trán đột nhiên bị người khác dùng ngón tay búng một cái, sau đó là một ly trà sữa nóng bốc hơi đặt ngay ở trước mặt: "Trời mưa rồi, uống đồ nóng cho ấm người"

"Tai anh tốt thật?". Trên mặt hiện nụ cười đơn thuần." Tôi chỉ đùa với cô ấy một chút. Chẳng lẽ cô ấy đã chạy đi khóc lóc kể lể với anh?"

Bùi Dịch Thanh đặt những tấm hình trên tay xuống, cúi đầu nghịch một chiếc máy chiếu: "Là cấp trên anh sẽ không để nhân viên của mình chịu một chút xúi ầm ức nào."

"Nếu cô ấy không phải là mỹ nữ, anh cũng sẽ nói như vậy sao?"

Bùi Dịch Thanh đưa mắt lên nhìn cô "Nếu em không phải là mỹ nữ, ngay cả nước lọc cũng không có mà uống! Có vừa lòng với câu trả lời của anh không?"

"Tạm được". Cô gật gù đầu, không gây chuyện nữa, ngồi ngay ngắn trước mặt màn hình chính, chờ đợi 'điều kinh ngạc' từ anh.

Bùi Dịch Thanh khép cửa lại, tắt đèn.

Trong phòng tối đen, chỉ còn lại hô hấp của hai người.

"Sao vậy?". Đợi một lúc, vẫn không thấy ánh sáng chiếu lên trên màn hình, cô định hỏi người bên cạnh.

"Linh Đồng!". Anh di chuyển ghé dựa lại gần chỗ ngồi của cô, trong bóng tối tay anh nắm chính xác tay cô, chậm rãi đưa về phía cổ tay của anh, dừng lại tại vị trí đeo cái đồng hồ có giá trị xa xỉ: "Cái đồng hồ này, anh mang nó gần sáu năm, mỗi ngày mở mắt ra, việc đầu tiên là cầm nó lên nhìn giờ, khi đi ra từ phòng tắm, anh mang nó lên trước rồi mới mặc quần áo.

Việc này đã trở thành một thói quen, không phải là kỷ niệm gì đặc biệt"

"Ồ!". Về mặt cô không đổi. Anh đang giải thích với cô sao?

"Khi còn trẻ, vì trong nhà có điều kiện, có địa vị đặc biệt, nói thẳng ra là lúc đó anh đang trong thời kỳ phản nghịch, vùng tiền như rác, làm rất nhiều chuyện xấu. Nếu em gặp anh vào lúc đó, với tính cách của em chắc chắn sẽ rất coi thường anh". Anh tự giễu nói "Anh không có trốn tránh quá khứ của mình, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh thật sự rất vui khi mà....anh được gặp em vào lúc này. Trước kia, anh thường oán trách ông trời đối xử không công bằng với anh. Bây giờ anh mới biết, thì ra tất cả thất bại, đau khổ và bất hạnh mà anh phải trải qua trước kia để cho hôm nay khi gặp được em anh mới hiểu được cái gì mới là gặp đúng người."

"Anh....Không gặp kích thích gì chứ?". Tình huống bình thường, Bùi Dịch Thanh vẫn rất lạnh lùng, rất ít khi nói chuyện tình cảm như vậy, cô cảm thấy đầu óc giống như tương hồ "A...Đau...". Trên mu bàn tay bị người khác nhéo, làm cho cô thấy đau.

"Chuyện gì anh cũng nói với em rồi. Còn em thì sao, hôm đó chiếc xe jeep màu xanh là của người đàn ông nào? Trên tai còn có bông tai, cho đến bây giờ em cũng không nói thật với anh?"

"Dựa vào cái gì mà tôi phải nói với anh! Anh là gì của tôi?". Cô lớn tiếng nói.

Bùi Dịch Thanh gõ chính xác lên đầu cô "Được lắm, bắt đầu đi!"

Trong bóng tối, cô le lưỡi một cái, len lén sờ mặt của mình, nóng quá, nóng quá.

Trên màn hình bắt đầu xuất hiện hình ảnh, đầu tiên là hình ảnh dòng sông lăn tăn nước chảy trên bờ có hàng dương liễu lá lướt. Tiếp theo là hình ảnh hàng rào xung quanh công trình đang thi công, các nhân viên cũng không có đi vào trong, chỉ thấy vài người mang đồng phục làm vườn đang hợp sức nâng một gốc cây to đến một cái hồ to, bên cạnh cái hồ là mặt cỏ màu xanh tươi tốt, trong bồn hoa những bông hoa đang nở rất đẹp.

Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, cô cảm thấy những hình ảnh này rất quen thuộc.

Màn hình tiếp tục chiếu những hình ảnh được thiết kế trên máy tính, đó là hình ảnh toàn cảnh công trình với biệt thự ba tầng, cây xanh, hồ nước, núi giả, hoa nở và những con đường trải đá. Sau đó là cận cảnh của bố trí bên trong của biệt thự..... Xuống một chút nữa là cổng hình vòng cung, trên đó có hai chữ "Khế Viên" to làm người ta lóa mắt. Cuối cùng là hình ảnh thật, là một con đường thẳng tắp hướng về phía trước, hai bên đường là những hàng cây nhân lồng đang lung lay trong gió.

Căn phòng lại trở về trong bóng tối.

"Đây là chuyện gì?". Ngành thiết kế tuy rằng không lãng mạn nhưng lại có sự tương tượng rất phong phú. Nếu như có một ngày có người nói có thể quay ngược thời gian hoặc xuyên không đến tương lai, Trì Linh Đồng cũng sẽ gật đầu. Cô cho rằng tất cả đều có khả năng. Nhưng mà trong lúc này, cô lại bị những hình ảnh kia dọa đến đờ ra.

Đó là những hình ảnh ở bờ sông Tân Giang, là hình ảnh mô hình của khu nghỉ dưỡng Khế Viên.

Không thể nào?

Con đường đó, hàng cây bên đường, từ lúc phá hủy cho đến lúc thi công xong công trình với bồn hoa, hàng rào và những cái khác ít nhất cũng mất nửa năm, mà bản thiết kế "Khế Viên" mới có một tháng thôi!

Bùi Dịch Thanh đứng lên, bật đèn.

"Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?"

Cô gật đầu, "Trong chuyến xe đi từ Tân Giang đến Thanh Thai"

"Đầu năm nay anh có làm quen với trợ lý chủ tịch phụ trách xây dựng Khang Kiếm của Tân Giang, anh ta mời anh đến Tân Giang phát triển khu Giang Cảnh. Tân Giang chỉ là thành phố loại hai, anh cũng không có ý lập chi nhánh ở đó, nhưng bởi vì ngại tình cảm của anh ta, cho nên anh đồng ý đầu tư một khu chung cư ở đó. Sau khi đến Tân Giang, anh đã nhìn trúng mảnh đất ở bên cạnh bờ sông đó, nơi đó không có quá nhiều hộ gia đình mà cách sông Đại Kiều cũng không xa, từ đó có thể nhìn ra tới tận bên sông. Đi mấy lần, công việc giải tỏa ở đó cũng xong, anh cho người làm trước hàng rào, còn xây trước một con đường, để sau này vận chuyển vật liệu dễ dàng hơn, về phòng ốc, anh đã làm việc hết sức chăm chỉ, để cho công nhân nỗ lực làm việc hoàn thành. Sau khi chúng ta quen biết, lúc ở đường Quế Lâm em đã có ý tưởng hoang đường về Khế Viên, trong lòng anh chợt rung động.....Tuần trước Khế Viên đã được khai thông. Tất cả nhà trong đó dù bán hay cho thuê cũng sẽ do chủ của Khế Viên quyết định bán cho ai....."

"Nếu tôi không nói ra những suy nghĩ kia thì anh dự định sẽ làm như thế nào?". Đầu óc của cô bắt đầu không suy nghĩ được gì, đã đi vào trạng thái trống rỗng.

Trên đời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Bùi Dịch Thanh cười dịu dàng "Không có nếu, đây là duyên phận, không hẹn mà gặp, là kết tinh của chúng ta. Anh còn muốn thẳng thắn nói với em, anh cũng có một chút cổ phần ở Hằng Vũ, Khế Viên không bán ra ngoài tất cả tiền bạc cũng phải đi mượn, đây là hành động của cá nhân anh, không phải là hạng mục của Hằng Vũ. Anh đem cổ phần chuyển nhượng cho anh trai, mới có được khoản tiền để tiến hành. Cũng có thể nói, trừ Khế Viên, hiện tại anh

đã hai bàn tay trắng, chỉ là một người làm công cao cấp ở Hằng Vũ.”

Tri Linh Đồng nhắm mắt, tức giận hỏi "Ý của anh là tôi phải chịu trách nhiệm với anh sao?"

"Lấy thân báo oán là tốt nhất. A...A...đừng tức giận, đừng tức giận". Anh xua tay ngăn chặn lời bác bỏ của cô: "Sau này, không cần vì một cái đồng hồ, một đôi giày mà tính toán chi li, anh đã thuộc quyền sở hữu của em rồi, là món quà có một không hai đó nha!"

"Hừ! Vậy có nghĩa là tôi không có sự lựa chọn nào

khác?" Cô nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng dâng lên một nụ cười.

"Đương nhiên. Người giống như anh đây đi đâu mà tìm?"

"Nếu tìm được thì sao?"

"Anh sẽ so tài với hắn. Nhưng mà, không ai có thể thắng được anh đâu."

"Tổng giám đốc Bùi, anh từ nhà đầu tư định chuyển sang làm cổ vấn sao? Đáng giá sao?" Cô có ý tốt muốn nhắc nhở anh, bàn tay dưới bàn nắm lại.

"Bản thân anh còn có phẩm chất của một người nhà giáo ưu tú. Đói bụng sao?"

"Tôi mời anh ăn cơm! Bây giờ anh trở thành người nghèo rồi."

"Được thôi!" Anh gật gật đầu, sắp xếp lại hình ảnh.

"Đưa cho tôi!" Cô đoạt lấy những tấm hình, thật cẩn thận mà bỏ vào túi xách.

Ở trước mắt bao người, cô và anh cùng sánh vai đi đến thang máy. Đúng lúc Quân Mộc Viễn đang cầm nón bảo hộ đi từ thang máy ra, vừa thấy hai người, nhìn không chớp mắt.

"Em đi thị sát công trình có việc gì thì gọi điện cho em." Bùi Dịch Thanh vỗ vai Quân Quân Mộc Viễn, nói.

Không đợi anh ta trả lời, cửa thang máy đã chậm rãi khép lại.

Quân Mộc Viễn dụi mắt. Trời ơi! Không lẽ xuất hiện ảo giác sao!

"Tổng giám đốc về sớm không bị trừ lương sao?" Cô cười, hỏi.

"Tâm trạng không tốt sẽ ảnh hưởng đến chất lượng công việc. Không phải anh về sớm, mà là điều chỉnh cảm xúc, để làm việc có hiệu quả hơn. Còn em? Có muốn thông báo với đồng nghiệp không?" Vừa bước ra khỏi thang máy đã được nhân viên lễ tân đưa ra một cái dù.

"Tôi nói tôi đi mua tài liệu."

Anh mở dù ra, cô đi đến bên cạnh anh. Cái dù hơi nhỏ, anh liền đứng sát vào người cô. Động tác hết sức bình thường nhưng khiến hai người đều cảm thấy rung động. Anh cầm dù che cho cô, mặc dù nửa người bị dính nước mưa, nước mưa lại lạnh nhưng anh lại thấy thật ấm áp.

Đi về phía bãi đỗ xe, tuy khoảng cách không xa nhưng hai người lại đi thật chậm.

"Đâu cần sử dụng đến tài liệu! Anh có thể góp ý giúp em." Anh thay cô mở cửa xe, sau đó lên xe.

"Em không giống anh, công tư lẫn lộn. Anh ăn cắp ý tưởng của em, em rất nhân từ mà không truy cứu rồi."

"Đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ, quý nha đầu!" Anh cung chiêu giúp cô lau đi những giọt nước mưa trên trán "Chúng ta đi ăn ở nhà hàng Hoài Dương, được không?"

"Không. Tôi muốn đến nhà hàng ở Hương Cảng ăn chút điểm tâm." Cô ngang ngược, kiêu ngạo nâng cằm.

"Thì ra em cũng rất quan tâm đến anh sao?" Anh thân mật nheo mắt của cô.

"Đừng tưởng bở. Là do em thích ăn thôi, không liên quan đến anh." Khuôn mặt nhỏ nhắn không được tự nhiên nghiêng qua một bên, màu đỏ từ từ hiện lên trên mặt.

Sau khi ăn xong, bên ngoài mưa vẫn đang rơi. Trên đường lại rất đông người, không thể di chuyển nhanh được. Anh lái xe đưa cô về nhà trọ mà phải mất gấp đôi thời gian mới tới dưới lầu nhà trọ.

"Đưa cái đó cho em." Đẩy cửa xuống xe, cô đột nhiên lại quay trở lại, chỉ chỉ bó hoa hồng trắng ở ghế sau.

Trong lòng Bùi Dịch Thanh khẽ lay động, không có nhanh chóng lấy hoa, mà bắt lấy tay cô, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn.

"Làm gì vậy?" Tay cô nóng giống như bị bỏng, hai lỗ tai hồng toàn bộ.

Khóe miệng Bùi Dịch Thanh nâng lên, cười: "Lớn rồi, không cần chơi trò không nghe điện thoại, không nhắn tin. Em lên nhà đi! Khi nào về tới nhà anh sẽ gọi điện cho em"

Cô đột nhiên nhớ ra "Anh vẫn còn đang ở căn phòng cho thuê kia sao?"

Anh không có trực tiếp trả lời, mà dùng giọng nói trầm thấp hỏi "Muốn đến sao?"

"Ai muốn chứ." Người đàn ông này vừa thô lỗ liền lập tức phóng khoáng. Cô đỏ mặt trừng mắt nhìn anh một cái, cẩn thận ôm bó hoa xuống xe, khi chuẩn bị bước lên bậc thang thì đột nhiên quay người lại, đưa tay lên chào tạm biệt với anh.

Anh nháy mắt với cô, lấy tay giả làm điện thoại đặt bên tai.

Cô xoay người, nhắc chân bước lên lầu, cảm giác cả người đều mềm nhũn, tim đập như trống, nhưng mà rất vui vẻ.

Tại khúc quẹo cuối cùng theo thói quen cô kéo khóa túi xách, tìm chìa khóa mở cửa. Cô không lấy chìa khóa ra mà móc điện thoại di động ra.

Thật sự là một ngày không gặp như ba năm sao? Cô cười khẽ, mở di động ra, nụ cười đột nhiên cứng lại. Là Nhạc Tĩnh Phương.

Cô háng giọng một cái "Nhạc Đồng. Buổi tối vui vẻ!" Cô cung kính hỏi thăm.

Đầu bên kia im lặng, nếu không phải mơ hồ nghe thấy có tiếng hít thở, cô còn tưởng là có người muốn đùa mình.

"Là kiến trúc sư Trì sao?" Giọng nói trong trẻo, dịu dàng, nghe quen tai.

"Là tôi. Còn cô là?"

"Thật xin lỗi, có chút thất lễ, Nhạc Đồng đi toilet. Tôi mượn điện thoại của chị ấy một chút. Tôi là Tống Đình là giám đốc của ngân hàng Vinh Phát, chúng ta đã từng gặp qua một lần ở khu du lịch, không biết cô có nhớ không?"

"Có chút ấn tượng." Trì Linh Đồng trả lời như người mộng du.

"Tôi vừa mới thấy cô và Bùi Dịch Thanh đi ăn với nhau. Nói chuyện qua điện thoại không được tiện lắm, chúng ta có thể gặp mặt nhau rồi nói chuyện tiếp được không?" Nói xong, cô ta đưa một địa chỉ.

Trì Linh Đồng giật mình, cười nói: "Được. Tôi sẽ đến."

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Chương 4

Edit: Thiên Kết

Địa điểm Tống Đình hẹn chính là nhà hàng SecondCup, đối diện với quán trà Cảnh Thức.

Lướt qua ánh đèn mê ly, âm nhạc mang theo âm hưởng tâm linh của vùng rừng nhiệt đới, Trì Linh Đồng nhìn thấy Tống Đình ngồi ở một bàn gần cửa sổ, ngón tay ưu nhã đang kẹp một điếu thuốc, mùi thuốc lá mang theo mùi vị bạch hà đặc trưng.

Nhạc Tĩnh Phương không có ở đây.

Tống Đình nhìn thấy Trì Linh Đồng thì nhàn nhạt gật đầu một cái, dùng tay ra dấu mời ngồi, sau đó rung chuông gọi nhân viên phục vụ tới,

"Không cần, tôi sẽ đi ngay." Trì Linh Đồng nhận lấy ly nước chanh từ người phục vụ rồi lễ phép cười một tiếng.

"Cô yên tâm, Nhạc đồng không nhìn thấy cô cùng với Bùi Dịch Thanh đi chung với nhau, tôi đã làm cho chị ta trở về trước rồi." Tống Đình dụi tắt điếu thuốc, hàng lông mi thật dài chậm rãi nâng lên.

"Ồ." Trì Linh Đồng cố gắng trung ra bộ dạng vui vẻ dễ gần, nụ cười trên môi luôn ôn hòa, cô lặng lẽ đợi phần tiếp theo của Tống đại mỹ nữ.

Tổng Đình cũng không có lòng vòng, trực tiếp hỏi: “Cô có nghĩ muốn đổi một chỗ làm có đãi ngộ tốt hơn không?”

Tri Linh Đồng cười đến rạn rở: “Tổng tiểu thư, đây là chuyện riêng của tôi.” Có liên quan gì tới chị sao?

Tổng Đình dường như cũng không hiểu ý, tiếp tục hỏi: “Tôi cùng với Nhạc đồng có nói chuyện qua, thật ra kiến trúc sư của Thái Hoa so với Hằng Vũ cũng không thua kém là bao, mà cô so với những người khác còn có chút đặc biệt hơn. Cô hẳn phải hiểu được cái gì gọi là lòng biết ơn.”

“Cha mẹ cúng thầy giáo của tôi từ trước đến nay cũng chưa từng nói như vậy, họ luôn dạy tôi con người phải biết hướng lên chỗ cao, còn nước thì phải chảy về chỗ trũng, đây chính là chân lý thường tình.” Tri Linh Đồng thu hồi nụ cười, con ngươi đen láy mà lạnh lẽo, giọng nói mang vài phần cứng rắn. Không hiểu vị Tổng nỷ nữ này được ai cho chút quyền lợi, mà lại ở trước mặt cô thuyết giảng về đạo đức?

Tổng Đình khinh miệt trừng mắt nhìn cô: “Chỉ sợ là cô có dụng ý khác mà thôi.”

“Đây là có ý gì chứ?” Tri Linh Đồng mắt sáng như đuốc, không chút nào né tránh.

Khóe miệng Tổng Đình tao nhã cong lên: “Nhạc đồng nói Tri tiểu thư là một cô gái thông minh, nhất định hiểu được cái gì là thức thời mới là trang tuấn kiệt.”

“Nhạc đồng không có khoa trương, tôi xác thực là không có ngu ngốc, nhưng tôi cũng không phải là người am hiểu phán đoán lòng dạ người khác. Ví dụ như Tổng tiểu thư đêm nay gọi điện thoại hẹn gặp tôi như này. Nói thật, tôi tới cũng không phải bởi vì Tổng tiểu thư mà là vì Nhạc đồng. Còn về phần tương lai, thế giới quan của tôi, ba mẹ cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng nhưng cũng dạy bảo một hai điều, những thứ này đều không nhọc công Tổng tiểu thư quan tâm rồi. Phụ nữ mà để ý nhiều quá, sẽ mau già lắm. Nếu bởi vì là tôi khiến cho Tổng tiểu thư xuất hiện nếp nhăn, tội của tôi quá thật lớn.”

Tổng Đình bùng ly cà phê lên, nhưng chưa chạm vào miệng lại buông xuống, sau đó mười ngón tay đan vào nhau, sắc mặt hơi căng thẳng: “Nếu như người gọi cuộc điện thoại này cho cô là Nhạc đồng, chỉ sợ lúc này cô sẽ phải dọn dẹp hậu quả một chút đấy.”

Tri Linh Đồng cười: “Vậy thì có liên quan gì, Bùi Dịch Thanh cũng sẽ đi theo xách giỏ xách giùm tôi rồi cùng lên.”

“Cô tự tin như vậy sao?” Tổng Đình cười lạnh: “Có thể Tri tiểu thư còn chưa biết, tôi chính là vợ của anh trai Bùi Dịch Thanh, Bùi Dịch Văn.”

“Ồ.” Tri Linh Đồng kéo dài giọng điệu, vẻ mặt vẫn tự nhiên: “Cô nói như vậy, hình như tôi cũng có chút hiểu.

Chị dâu cả như mẹ, cho nên cô cần phải quan tâm đến Bùi Dịch Thanh như vậy. Nhưng là cô đang sợ anh ấy dạy hư tôi, hay là sợ tôi làm hư anh ấy? Nếu như là về trước, hiện tại người ngồi ở đây nghe cô giáo huấn hẳn là phải anh ấy. Cô có phải gọi nhầm số hay không?”

Tổng Đình im lặng một lúc lâu không nói ra một lời, sức kiềm chế không tị, vẻ mặt cùng với giọng nói vào lúc này cũng không có bao nhiêu khác thường.

“Cô biết địa vị của nhà họ Bùi ở Hongkong là gì không?” Cô ta bắt đầu đặt câu hỏi.

Tri Linh Đồng cười, cảm giác Tổng đại mỹ nữ này bị điên rồi, nói ra câu nào cũng không thêm quan tâm đến suy nghĩ, cảm nhận của người khác.

“Hằng Vũ dưới bàn tay của Bùi Thiên Lỗi mới có được như ngày hôm nay, đến

bây giờ đã được ba đời, ở Hongkong cùng với nhà họ Lý rất có tiếng tăm, chỉ là nhà họ Bùi tương đối kín đáo, cho nên yêu cầu của lão gia đối với Bùi Dịch Thanh rất cao, nếu không phải là thiên kim tiểu thư thì tuyệt đối không cưới. Cô hiểu không?”

Tri Linh Đồng nháy nháy đôi mắt thuần khiết mấy cái: “Tôi không hiểu.”

Tổng Đình khẽ cắn xuống bờ môi xinh đẹp: “Người như cô, đi vào cửa sau của nhà họ Bùi cũng không đủ tư cách.”

Trong lòng Tri Linh Đồng thầm than thở --

“Vậy cái gì có thể đi vào cửa trước? Giống như Tổng tiểu thư vậy sao, à, không đúng, giá trị con người của Tổng tiểu thư so với Bùi Dịch Thanh cao hơn, theo như vậy mà nói, người lấy anh ấy sẽ phải có dung mạo xấu hơn Tổng tiểu thư, vóc người kém hơn một chút, xuất thân thấp kém hơn một chút, tiền cũng ít hơn một chút, mọi thứ đều không vượt qua được khỏi Tổng tiểu thư đúng không?”

Tri Linh Đồng thành công đánh trả lại, gương mặt của Tổng Đình thoáng đỏ lên.

“Chỉ là những việc này đều là việc của nhà họ Bùi, nói cho tôi nghe làm gì?”

“Cô đối với Bùi Dịch Thanh không có mơ mộng gì chứ?” Nét mặt Tổng Đình trở nên dữ tợn.

“Tất nhiên là có.” Tri Linh Đồng thần nhiên nháy mắt: “Tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường, đương nhiên cũng muốn mình là cô bé Lọ Lem còn Bùi Dịch Thanh tài mạo song toàn làm bạch mã hoàng tử của mình.”

“Vậy cô nên sớm cắt đứt đi, nói cho cô biết, cô không có cửa đâu.”

"Tại sao? Bởi vì tôi trẻ hơn so với cô, thông minh hơn so với cô, xinh đẹp hơn cô?" Trì Linh Đồng khiêm tốn hỏi.

"Cô." Khuôn mặt Tống Đình trở nên vẩn vơ, tay bung ly cà phê lên rồi đặt mạnh xuống bàn: "Cô đủ tư cách so với tôi sao?"

"Tôi cũng cảm thấy chúng ta không cùng một dạng người." Trì Linh Đồng gật đầu.

"Cô thật đúng là tự biết thân biết phận." Tống Đình hừ lạnh nói.

"Chỉ là, tôi cảm thấy nếu như chúng ta cùng lúc gặp được Bùi Dịch Thanh, thì khả năng tôi được gả vào nhà họ Bùi sẽ cao hơn cô."

Tống Đình nhìn cô chằm chằm một hồi lâu, bộ mặt châm chọc, giống như đang nghe một câu chuyện hết sức khôi hài.

"Nhìn chung hoàng gia các nước, trừ thái tử lấy vợ, thì mới cần môn đăng hộ đối, còn đối với những hoàng tử khác thì yêu cầu cũng không quá khắt khe. Cô xem, đến ngay cả Tổng thống Pháp* cũng cưới người mẫu có thể coi đồ trước mọi người, thì trên thế giới này có gì là không thể. Con trai trưởng nhà họ Bùi đã lấy một thiên kim tiểu thư trên mặt dán chữ Tiền, đến lượt Bùi Dịch Thanh cũng như vậy thì không thấy quá áp lực sao?"

Tống tiểu thư, cô có biết thế kỷ hai mươi mốt có cái gì là giá trị nhất không? Không phải là kim cương, cũng không phải là vàng, càng không phải là Euro hay Dollar mà chính là nhân tài. Kinh tế có chu kỳ, tiền tệ sẽ bị mất giá, duy chỉ có nhân tài là vô giá. Thật trùng hợp, tôi học ngành kiến trúc, trên tay cầm N giải thưởng, cũng được ăn thông minh, cô nói ông ấy sẽ vì mấy con số có hạn trong tài khoản ngân hàng mà buông tha một khối tiềm lực vô hạn hay sao?"

*Tổng thống Pháp Nicolas Sarkozy kết hôn cùng Carla Bruni Sarkozy (tên thật Bruni Tedeschi; sinh ngày 23 tháng 12 năm 1967) là một ca sĩ, nhạc sĩ và siêu mẫu người Ý.

Trì Linh Đồng giơ tay lên sờ sờ khuôn mặt, xấu hổ, hôm nay da mặt cô dày đến mức sợ là xe tăng cũng có thể cán qua mà không xứt mẻ gì rồi.

"Cô thật là không biết xấu hổ. Người giống như cô, Hằng Vũ có một đồng."

Trì Linh Đồng bình tĩnh cười: "Cô không phải là dân trong nghề, không thể nào mà hiểu được."

"Nếu như cô thật sự là nhân tài, như vậy Bùi Dịch Thanh ở cùng với cô cũng không phải xuất phát từ tình yêu, mà là suy nghĩ thay cho công ty, cô cũng không nên hiểu sai ý của anh ấy."

Trì Linh Đồng cảm thấy cô hôm nay đã hết sức lịch sự rồi, rất cho Tống mỹ nữ mặt mũi, đáng tiếc người ta không cảm kích, cô cũng không có hứng thú hòa theo nữa.

"Tống tiểu thư." Cô bung ly nước chanh lên thấm giọng một cái: "Tôi so với cô trẻ tuổi hơn, nhưng cũng không phải là người ngây thơ như cô tưởng tượng, về cuộc sống, tôi có thể cho cô một ít lời khuyên. Cô là chị dâu của Bùi Dịch Thanh, quan tâm đến anh ấy cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng cô lại chính là bạn gái cũ của anh ấy, còn ở đây mà giơ tay giơ chân lên mặt thật không thích hợp. Cô yêu em trai sao lại gả cho anh, quá trình này như thế nào tôi không có quan tâm. Đáng lẽ ra cuộc sống hiện tại của cô rất viên mãn, như vậy cô cũng nên chúc phúc cho Bùi Dịch Thanh một tiếng có được không? Nhưng hiện tại cô lại ở chỗ này can dự vào chuyện tình cảm của anh ấy, hình như cô vẫn là tình cũ khó quên. Chẳng lẽ cô đã gả sai người? Hay là cả cá và bàn tay gấu cô muốn cùng có được?"

"Cô quả thật thông minh, biết cũng không ít đấy." Khuôn mặt Tống Đình từ đỏ chuyển sang trắng rồi thành xanh

"Như vậy, tôi nói rõ cho cô biết, mặc kệ tôi gả cho ai, trước kia tôi yêu Bùi Dịch Thanh, về sau, vĩnh viễn cũng sẽ yêu anh ấy."

"Ừ, đó là do quá chấp nhất thôi, đáng tiếc người có tình khó thành thân thuộc nhà. Tình xưa thôi để thành hoài niệm, một thuở yêu đương nay đã trở thành hao huyền. Người có tâm trồng hoa hoa không lên, kẻ vô tình cầm liễu liễu thành rừng. Người đàn ông mình yêu, cuối cùng lại muốn kết hôn với người phụ nữ khác, đây thật đúng là chuyện làm cho người ta đau lòng. Tống tiểu thư cô cứ từ từ ngồi lại, tôi chỉ là người làm thuê cho nên không thanh toán hóa đơn cho cô được."

Trì Linh Đồng khẽ mỉm cười, cầm giò xách lên, nghiêng ngang rồi đi, trong lòng có chút cảm thấy uất ức cho vị Bùi Dịch Văn tiên sinh kia, nhưng cô cũng bội phục những lời nói mạnh mẽ của vị Tống mỹ nhân này.

Đĩ nhiên, yêu là không sai.

Tống Đình gần như hóa đá, ngồi cứng ngắc trên ghế sofa,

Mưa rơi không dứt, xe taxi chạy qua đều chở khách. Trì Linh Đồng đưa tay ra ngoài hứng giọt mưa rồi đi dọc theo con đường, cô nghĩ có khi nào sẽ không bắt được xe ở đây không.

Điện thoại di động lại rung lên. Lúc cô cùng Tống Đình nói chuyện với nhau nó cũng rung lên nhiều lần.

Cô móc điện thoại ra xem xét, những cuộc gọi tới đều là của một số, cô không mềm lòng mà tắt đi, tìm kiếm số của Không Tước.

Lúc này, Không Tước đang trên đường đến đài phát thanh.

"Xin chào, khán giả yêu quý đang ở chỗ nào vậy?" Giọng nói Không Tước luôn tràn đầy sinh khí như vậy.

"Không Tước, hôm nay cậu có kiến thức gì muốn tuyên truyền sao?" Cô phì cười giọt nước mưa ở trên đầu.

"Sao vậy?"

"Sự học là vô tận nha. Nếu mà nắm bắt được lời khuyên đúng lúc thì có thể thay đổi được nhiều thứ."

"Cậu mau nghỉ ngơi đi. Ăn cơm xong đừng vội uống trà, khi ăn nhớ ăn nhiều rau xanh, khỏe kéo mới nhớ dùng xà phòng bôi lên cho dễ kéo, đi xe nhớ ngâm gừng để tránh bị say... Cậu nhớ phải làm theo đây, để tránh cho cơ thể không khỏe."

"Cậu vẫn tuyên truyền những cái này từng ngày?"

"Mỗi ngày cảnh sát đều phải đứng ở các nút giao thông, giờ tay giờ chân, cậu cho rằng bọn họ tình nguyện? Đây chính là kẻ sinh nhai đấy."

"Ừ, cuộc sống bây giờ đều không dễ dàng. Cậu bận thì làm đi, mình cúp máy đây." Cô than thở một tiếng.

"Cậu nha, yêu đương rồi mà sao ỉu xiu vậy?" Không Tước nói.

"Bây giờ là mùa thu, vạn vật đều tiêu điều kể cả tình cảm. Không Tước nếu chẳng may cậu được một người đàn ông đã được người khác để ý yêu thì phải làm sao bây giờ?"

Không Tước đột nhiên hưng phấn: "Cái gì, cậu làm tiểu tam à?"

"Tiểu tam là công việc rất vinh quang sao?"

"Không vinh quang, nhưng tính khiêu chiến rất mạnh. Một khi trở thành chính thức thì cảm giác đó thật sự là rất tuyệt vời. Nói nhanh lên, đó là mẫu người đàn ông như thế nào?"

"Thôi, thôi, đừng lung tung nữa, mình đi ngủ đây." Cô vội vàng tắt máy, không để ý đến Không Tước đang lú lú nói.

Phía trước không có lấy một bóng người, chỉ có một băng ghế dài trong màn đêm. Cô đi một lát thì hơi mệt nên đành ngồi xuống, dường như trong màn đêm mưa tất cả suy nghĩ đều hư ảo.

Cô nắm điện thoại đang điên cuồng rung lên.

"Hả?" Cô ngẩn người, nhận điện thoại.

"Anh nói rồi đây là một trò chơi rất ấu trĩ." Giọng nói Bùi Dịch Thanh cao đến chói tai.

"Em vốn cũng không phải là một người phụ nữ chín chắn." Cô yên lặng nhìn mưa, ánh mắt lóe lên vẻ lo lắng.

"Linh Đồng, em đang làm gì vậy?" Giọng nói Bùi Dịch Thanh trở nên mềm mại hơn.

"Em đang ở nhà, trong thư phòng."

Trì Linh Đồng hạ mắt xuống: "Đang ngâm thơ."

"Thơ gì?"

"Bài thơ Không đề."

"Anh muốn nghe một chút."

Trì Linh Đồng cười cười "Được". Cô ngẩng đầu lên, thở hắt ra:

"Em đi ra ban công, đưa mắt nhìn

Con đường nhỏ phủ đầy những cánh hoa.

Và như vậy...! Anh phải đi rất xa sao?

Em vội vã chạy xuống, dừng lại đứng ở trước mặt anh.

'Anh sợ sao?'

Em yên lặng đứng tựa vào ngực anh.

Đúng, em sợ.

Nhưng em không nói cho anh biết lý do.

Chúng ta yên lặng đi tản bộ bên bờ sông.

Màn đêm yên tĩnh thư thái.

Em nắm tay anh yên lặng đi dạo.

Vòng qua một gốc cây hoa quế.

'Em vui không?'

Em ngẩng mặt lên, nhìn các vì sao sáng trên trời.

Rất vui vẻ.

Nhưng em không nói cho anh biết vì sao."

Cô ngừng lại, hít một hơi thật sâu.

Một chiếc taxi ngừng trước mặt cô, tài xế hỏi cô có muốn đi hay không.

Cô gật đầu một cái, đội mưa chạy tới.

Vừa mới ngồi vào xe, lại nghe được giọng nói trầm thấp của Bùi Định Thanh vang lên: "Linh Đồng, em có thích anh một chút nào không?"

Cô lặng lẽ thở dài.

Đúng, có chút thích thích.

Nhưng loại cảm giác này làm cho cô cảm thấy buồn bực.

Có thể do tối hôm qua dính mưa, sáng sớm tỉnh dậy Trì Linh Đồng cảm thấy đầu có chút đau, cô đo nhiệt độ thì không thấy sốt nhưng cả người đều ớn lạnh. Nếu không phải sáng nay có một cuộc họp sớm, cô chắc chắn sẽ xin nghỉ. Cô miễn cưỡng uống ngụm sữa chua để lên tinh thần đi làm nhưng nghĩ tới nghĩ lui thì trong bụng lúc này lại đầy một trận oán khí.

Phòng Thiết kế cùng phòng Thi công vốn là hai phòng ngang hàng, nhưng mỗi khi nhận được công trình, phòng Thi công sẽ luôn bày ra cái thái độ bề trên, vênh vác tự đắc yêu cầu phòng Thiết kế cái này cái kia. Nghe nói công trình biển này là công trình lớn nhất từ sau khi Nhạc Tĩnh Phương ly hôn, về mặt tình cảm chị ta đã hoàn toàn thất bại, về mặt sự nghiệp chị ta muốn vươn lên khẳng định bản thân.

Phòng Thi công chỉ toàn những người đầu trục nhưng lại rất giỏi tranh công cũng như giỏi đùn đẩy trách nhiệm. Hạng mục này mà trúng thì đúng là công lao của phòng Thi công còn nếu như thất bại thì đó là trách nhiệm của phòng thiết kế. Thật ra thì vấn đề này không có liên quan đến phòng thiết kế, nhưng trưởng phòng thiết kế lại là người thật thà khù khờ cho nên khi đụng chuyện liền cả lẫn nên không phải là đối thủ của bọn họ.

Cô tức giận đi vào công ty, lúc đi gần vào tới cửa phòng họp thì mới treo ra gương mặt tươi cười. Trì Linh Đồng biết mình còn trẻ tuổi, tài năng có hạn, cho nên trên mặt mũi không thể nào không luôn tỏ vẻ tình nguyện.

Trưởng phòng Thi công mặt mày nặng nề mang một xấp tài liệu dày cộp đặt trước mặt Trì Linh Đồng, ra lệnh cho cô trong vòng một tuần phải thiết kế xong bản vẽ giao lại cho bọn họ, sau đó sẽ do phòng thi công chỉnh sửa.

Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn trưởng phòng mình cũng đang vui đầu trong tài liệu giống như nói: là họa hay phúc tự mình gánh đi.

"Nghe nói công trình biển là định xây nhà chung cư sao?" Trì Linh Đồng quay đầu hướng về trưởng phòng Thi công cười hỏi.

Trưởng phòng Thi công ngạc nhiên nhìn cô, vài cọng tóc lơ thơ trên đầu bay bay: "Ừm." Ông ta nhàu hàng lông mày, không thể tin được Trì Linh Đồng sẽ hỏi vấn đề ngây thơ như vậy.

"Tôi còn tưởng đó là nhà vệ sinh công cộng nên mới hỏi thúc gấp như vậy."

Giọng nói vừa dứt, liền có mấy người cười ra tiếng.

Trưởng phòng thi công quét mắt nhìn xung quanh, tức giận hỏi: "Tiểu Trì, ý của cô là trong vòng một tuần không thể hoàn thành được bản thiết kế này

Trì Linh Đồng gật đầu một cái, không kiêu ngạo không nịnh nọt mở miệng: "Ai trong công ty đều nghe nói mảnh đất ở biển do phòng thi công mới bắt đầu giai đoạn tính toán. Nếu như trúng thầu mảnh đất đó, không chỉ cần rất nhiều vốn mà còn cần phải có bản thiết kế mới mẻ, độc đáo. Một tuần quá là vội vàng, tôi không thể đảm bảo chất lượng của bản thiết kế."

Hừ, có phải cô kích động quá không, nói một hơi làm cho cổ họng cô ngứa cùng đau. Trì Linh Đồng sờ sờ cổ về mặt khó sở.

“Đây là chỉ thị của Nhạc đồng.” Trưởng phòng Thi công lạnh lùng đem Nhạc Tĩnh Phương ra.

“Nếu gặp Nhạc đồng thì cũng sẽ nói như vậy thôi, nếu không thì tôi có thể tùy ý đưa cho mấy người vài bản thiết kế về biển, cũng không tệ đâu.” Trì Linh Đồng tỏ thái độ hòa nhã, nhưng lại không hề nhượng bộ.

“Vậy cô cần bao nhiêu thời gian?” Trưởng phòng thi công biết vị trí của Trì Linh Đồng trong mắt Nhạc Tĩnh Phương nên đành nhượng Bộ một chút.

Trì Linh Đồng sờ trán, cảm thấy lòng bàn tay trở nên nóng rực: “Hai tuần đi, tôi sẽ cố gắng để hoàn thành.”

“Nếu kéo dài mà ảnh hưởng đến công việc thì cô phải chịu trách nhiệm đấy.” Trưởng phòng Thi công nghiêm túc nói.

Trì Linh Đồng mĩa mai, gờ gờ khoe miệng: “Được, dù trời sập xuống tôi cũng nhất định sẽ đỡ.”

Cuộc họp đến buổi trưa mới xong, lúc đi ra Trì Linh Đồng cảm thấy thân thể lúc nóng lúc lạnh, mí mắt lúc này không nhấc lên nổi. Cô không có khẩu vị, cũng không đi tới nhà ăn, chỉ rót một ly trà nóng rồi uống. Nếu như đã nói ra khỏi miệng thì công việc thời hạn cũng đã định, cô cũng không dám chậm trễ. Cô đem tài liệu về gói thầu biển này ra xem trước, chỉ có xem xét kỹ lưỡng cô mới có thể bắt đầu thiết kế, đây chính là thói quen của cô.

Uống được một nửa ly trà cô liền ho hai tiếng, cô cảm thấy thân thể không ổn, sợ là thật sự bị cảm lạnh, Trì Linh Đồng vỗ vỗ khuôn mặt đang đỏ ửng, kiên trì mở laptop ghi chú lại những điểm quan trọng.

Trần Thần lúc này cũng đang xem xét lại bản thảo về nhà tù. Hạng mục này cực kỳ hiếm thấy, hạng mục này rất ít người nhận làm, mặc dù đất nước nào cũng cần nhà tù. Trần Thần đã cố hết sức, chỉ là những tài liệu quy phạm liên quan đến hạng mục này đã làm cho anh ta vô cùng đau đầu, hơn nữa ngân sách của Chính Phủ chi ra cũng không nhiều, làm cái gì cũng bị gò bó.

Bên kia Trần Thần nằm gục trên bàn máy tính mắng cha chửi mẹ nó, bên này thì Trì Linh Đồng không ngừng ho khùng khục. Đồng nghiệp trong phòng thiết kế sau khi nhìn hai giờ thì không thể chịu đựng thêm được liền đuổi hai người ra ngoài.

“Đi về bây giờ có được tính là đi công tác không?” Trần Thần liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, hỏi trưởng phòng.

Trưởng phòng khoát khoát tay: “Tĩnh là về sớm, cậu mau mau đưa Tiểu Trì đến bệnh viện đi, trên vai cô ấy vẫn còn một nhiệm vụ quan trọng, là người trọng điểm mà phòng chúng ta phải bảo vệ.”

Lông mày Trần Thần giương lên: “Trưởng phòng, anh nói như vậy, em không thể nào chấp nhận. Đồng nghiệp giúp đỡ nhau lúc này là phải, nhưng anh đừng có phân biệt trách nhiệm nặng hay nhẹ, thật giống là mấy người đàn ông chúng ta còn không bằng một cô gái nhỏ.”

Trưởng phòng bắt đầu dithở dài: “Được, tôi thu hồi lời nói kia, cậu và Tiểu Trì đều là quốc bảo, được chưa?”

“Nói như vậy còn miễn cưỡng chấp nhận được.” Trần Thần hừ một tiếng, lời Trì Linh Đồng đưa ngoài.

“Tiểu Trì, hai ngày nay chịu khó chịu khổ, ngàn vạn lần đừng xin nghỉ nha.” Trưởng phòng nhát gan sợ phiền phức chạy theo dặn dò.

“Tôi đâu phải là người quan trọng mà thiếu tôi không được?” Trì Linh Đồng nhỏ giọng hỏi Trần Thần.

Trần Thần liếc có một cái: “Ít đi một mình cô chắc là địa cầu này cũng nhẹ đi quay chắc cũng nhanh hơn đó.”

Trì Linh Đồng đánh anh ta một cái.

Hôm nay bộ phận hậu cần phân phát táo, mỗi người hai thùng. Trần Thần cũng không có xe vì vậy anh ta liền kêu một chiếc taxi đem bốn thùng táo để lên, sau đó hai người mới lên xe.

“Muốn tới bệnh viện hay không?” Trần Thần nhìn khuôn mặt đỏ gay của Trì Linh Đồng.

“Không cần, tôi về nhà uống thuốc cảm, sau đó ngủ một giấc, ngày mai sẽ ổn thôi. Anh phải giúp tôi mang táo lên lầu giùm.”

“Được rồi, tôi lúc nào lại không có phong độ như vậy chứ?” Trần Thần nhìn cô chăm chăm, rồi nói tài xế dừng xe trước nhà trọ của Trì Linh Đồng.

Trần Thần vừa đem táo đặt ở dưới lầu thì Nhan Tiểu Úy cũng về tới trên tay cầm theo thảm tập yoga. Sau khi thất tình, cô ấy liền xin nghỉ phép rồi đăng ký hai khóa học khiêu vũ cùng yoga, mỗi ngày đều tập luyện đến đầy mồ hôi mới về, phong cách cũng ngày càng tao nhã. Trì Linh Đồng cảm thấy thất tình cũng có cái tốt, là động lực cho con người tiến bộ.

Nhan Tiểu Úy nhìn Trần Thần thở hổn hển, xung phong mang một thùng táo lên. Trần Thần nhìn đăm đăm theo bóng dáng của Nhan Tiểu Úy.

“Đi thôi.” Trì Linh Đồng ở phía sau, đẩy anh ta.

Trần Thần chép miệng một cái: “Nhan Tiểu Úy chân dài thật là xinh đẹp.”

Trì Linh Đồng chớp chớp mắt.

Trần Thần vội đánh trống lảng cười một tiếng: “Tôi là người không cách nào mà thoát khỏi cái đẹp.”

“Cô ấy hiện tại đang độc thân, anh có thể tấn công tôi, tôi sẽ chủ động coi như không thấy gì.”

Mặt Trần Thần đột nhiên đỏ lên, cúi đầu đi lên lầu.

Trì Linh Đồng vì bị bệnh nên bước chân cũng không vững nhưng tính nhiều chuyện vẫn không thay đổi: “Chẳng lẽ trước kia anh từng tấn công cô ấy?”

“Trì Linh Đồng, Cô đừng quá thông minh như vậy có được không, phụ nữ ngốc nghếch mới đáng yêu.” Trần Thần quay đầu lại gầm nhẹ.

“Anh thật đã từng theo đuổi Nhan Tiểu Úy?” Trì Linh Đồng hưng phấn: “Chuyện đó sao rồi?”

“Cô ấy nói tôi quá ẻo lả, không có khí thế đàn ông, không cho cô ấy cảm giác an toàn. Bây giờ cô hài lòng rồi chứ?” Trần Thần cắn môi dưới, thẳng thắn nói.

“Sau đó anh liền rút lui?”

“Nếu không tôi phải ép buộc cô ấy sao?”

“Anh đúng là không có chí khí đàn ông, chỉ một chút xíu cách trở anh liền nổi giận? Nhớ năm đó, Lưu Bị mời Gia Cát Lượng xuống núi cùng phải kiên trì mất ba lần nha. Người ta đó là mời quân sư, còn anh là theo đuổi vợ nha. Vợ là ai chứ? Khụ... khụ... là người yêu thương anh cả đời, mặc kệ anh có bệnh tật, già yếu cũng không bỏ mặc anh, cũng không sợ mệt mỏi sinh con dưỡng cái cho anh. Khụ...khụ...Khụ, dựa vào những hy sinh này, anh không nên lùi bước vì những cách trở kia mà phải dừng cảm tiến tới. Đại trượng phu tiến được lùi được, ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó. Anh trai, tôi ủng hộ anh.”

Bàn tay nóng hổi vỗ vỗ vai Trần Thần.

Trần Thần đột nhiên nói: “Trì Linh Đồng, cô rất có tố chất làm bà mai.”

“Ha ha, như vậy ngày mai mua hoa hồng cho tôi đi.”

“Bà mai Trì. Cô xem móng vuốt của cô đang nóng hổi kia, còn không mau ngậm miệng lại cho tôi.”

Trì Linh Đồng cười ha ha vui sướng một cái.

Trần Thần vẫn đang còn khiếp sợ, vừa để thùng tảo xuống, không dám nhìn Nhan Tiểu Úy đã vội vàng vàng đi xuống lầu.

Nhan Tiểu Úy lúc này rất tự nhiên, lễ phép đưa anh ta xuống dưới lầu, cười cười nói khi nào rảnh thì anh ta cứ tới đây chơi.

Trần Thần không quay đầu lại, hoảng sợ chạy trốn như con thỏ con.

Trì Linh Đồng tìm thuốc cảm rồi đi rót một ly nước lọc để uống, sau đó thay áo ngủ lên giường. Cô nghĩ rằng phải nằm một lát mới ngủ được cho nên còn đem tài liệu của công trình biển kia lên giường, nhưng chila chưa có coi được mấy dòng thì cơn buồn ngủ đã ập tới.

Sau khi Nhan Tiểu Úy tiễn Trần Thần liền trở lại, lúc này cô đã mơ mơ màng màng ngủ.

Cô lơ đãng nghe thấy Nhan Tiểu Úy đẩy cửa phòng rồi hỏi mình cái gì đó, cô ấy lắc đầu rồi đóng cửa lại.

Khi tỉnh lại thì không biết đã là mấy giờ, cả người ướt đầm mồ hôi, tóc ướt nhẹp dính vào trán, miệng đắng lưỡi khô, cảm giác nóng rực trên người đã giảm bớt nhưng cả người đều ửng ửng không có sức lực.

Cô chống tay ngồi dậy, mở đèn bàn lên, thì nghe thấy bên ngoài như đang có người nói chuyện, cô cho rằng Nhan Tiểu Úy đang coi TV. Cô mở ngăn kéo tủ lấy ra cái áo lót, rồi lại mở tủ lấy một bộ đồ ngủ khác, mắt vẫn còn đang nhắm, đẩy cửa phòng ra, dựa vào trực giác đi tới phòng tắm.

“Bảo bối.” Cô chợt nghe thấy giọng nói của Nhan Tiểu Úy vang lên.

“Ủm.” Cô mơ mơ màng màng mở miệng ra, quay đầu lại thì chợt nhìn thấy một đôi mắt mang theo tia chế nhạo.

Suy nghĩ trong đầu chợt ngừng lại haigây, đột nhiên cô cúi đầu nhìn quần áo trên người mình lúc này nhăn nhúm như giẻ lau, mái tóc trên đầu thì vô cùng bũ xù giống như ổ quạ, còn chiếc quần lót hoa nhỏ viền ren không biết lúc nào đã rơi trên mặt đất.

Chết tiệt, cô vừa khê nhắm mắt, vừa nguyên rửa, tâm tình xấu hổ muốn chết cũng đều có.

Q.2 - Chương 6: Chương 6

Edit: Thiên Kết

Xấu hổ cũng không duy trì được mấy giây, Trì Linh Đồng rất nhanh chóng đã trấn định lại. Nếu như đi những nhà tắm nước nóng ở Thanh Thai này không phải thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn thấy một số mỹ nữ mặc áo lót đi qua đi lại sao.

Lần đầu tiên sẽ cảm thấy kinh ngạc, lần thứ hai sẽ thấy quen, lần thứ ba sẽ không còn cảm giác mà chỉ cười một tiếng cho qua. Trên người cô còn đang mặc đồ ngủ nhà, khăn trương cái gì, mặc dù có hơi nhăn nhưng nhìn rất nghiêm túc. Ánh đèn trong nhà không đủ sáng, cho nên cũng không nhìn rõ được bộ ngực đang phập phồng kia.

Còn nữa, bạn gái trước của người đàn ông này từng nói anh rất dịu dàng chu đáo, sợ rằng cũng đã đi không biết bao nhiêu lần vào cửa hàng bán đồ lót với cô ta rồi, chiếc quần lót nhỏ của cô chỉ vô tình rơi trúng tầm mắt anh, cũng sẽ không tạo nên tình huống khó xử chứ?

Đầu bù tóc rối thì sao, người nào đang bệnh mà không xanh xao? Trừ khi là những người già dối, bên ngoài mang mặt nạ, hoặc là những minh tinh lúc nào cũng phải sống hai mặt.

Con người hiện đại sống thật mệt mỏi, chính là quá biết cách giả vờ: trong công việc là giả vờ vui vẻ, trong cuộc sống thì giả bộ có cảm giác an toàn, đối với bạn bè thì làm bộ thân thiết còn đối với bản thân thì làm ra vẻ hạnh phúc, ở trước mặt đàn ông thì ra dáng thực nữ. Cô là một người hết sức chân thật, giống như một đứa phù dung, mặc dù mới bị nước mưa chà đạp qua.

Nếu như một người đàn ông mà thật lòng thích mình. Anh ta sẽ không chỉ thích dung nhan xinh đẹp của mình, mà nhất định sẽ cùng mình đi qua những năm tháng cùng tang thương.

Sau khi chấn tĩnh bản thân, Trì Linh Đồng tự nhiên cúi người nhét chiếc quần lót nhét vào đồng quần áo trên tay, sau đó nhìn Nhan Tiểu Úy rồi nói: “Thì ra nhà có khách à. Đừng quan tâm tới tôi, hai người cứ tiếp tục nói chuyện đi.”

Nói xong cô quay đầu đi chỗ khác, tiếp tục đi về phía nhà tắm, bước chân không nhanh không chậm, chứng minh tâm tình của mình đang rất tốt.

“Bảo bối, anh ấy không phải là khách của mình.” Ở trong mắt Nhan Tiểu Úy, Trì Linh Đồng lần này đã thật sự mắc phải đại kỵ của phụ nữ, không biết có còn khả năng cứu vãn hay không. Cô ấy đột ngột tiến lại ghế salon Bùi Dịch Thanh đang ngồi mà xin lỗi, sau đó vội vàng kéo Trì Linh Đồng vào phòng tắm, đóng cửa “Rầm” một cái.

Bùi Dịch Thanh đang nhin cười đến đau bụng thì bây giờ mới được cười sung sướng thành tiếng.

“Tiểu Úy, đúng là căn phòng này chúng ta mượn chung, nhưng cậu tự tiện để đàn ông vào nhà là không tốt đâu.” Trì Linh Đồng nhìn nhan sắc của chính mình trong gương rồi lại nhìn sang mỹ nhân Nhan Tiểu Úy xinh đẹp thì liền cảm thấy kích động trong lòng vốn vừa đề xuống lại tăng lên.

Nhan Tiểu Úy chớp chớp mắt: “Ah, anh ấy gõ cửa, tớ còn tưởng là chủ nhà đến thu tiền thuê nhà. Nhà này bình thường buổi tối làm gì có người đàn ông nào tới, anh ấy chính là người đầu tiên đó. Tớ nói cậu bị bệnh, anh ấy nói có thể ngồi chờ cậu hay không. Tớ có thể từ chối ý tốt của người ta hay sao? Tớ vậy nhưng vẫn ngồi cùng anh ấy cho tới tận bây giờ đây.”

“Trong lòng không vui sao?” Nhan Tiểu Úy liếc mắt đưa tình, mặt mày mờ ám. Trì Linh Đồng vuốt tóc hai cái, làm ra bộ mặt nghiêm chỉnh như tra hỏi nghi phạm, vói đã sút lo gì bẻ.

“Anh ấy nói không liên lạc được với cậu, cậu nha mới ra ngoài có một khoảng thời gian mà đã dám bí mật hẹn hò. Nhan Tiểu Úy chọc chọc trán trì Linh Đồng.

“Anh ấy nói?”

“Anh ấy nói các người đang yêu nhau, cũng hỏi một số chuyện của cậu ở công ty. Mà thật kỳ lạ, tớ hỏi anh ấy làm việc ở đâu, anh ấy liền đánh trống lảng chuyện đề tài, hoặc nếu không chính là muốn vào phòng xem cậu tỉnh dậy chưa.”

“Cái gì?” Anh.....anh dám xông vào khuê phòng của cô, vậy còn ra cái thẻ thống gì nữa? Cô hận đến cắn răng nghiến lợi.

Ông trời ơi, rốt cuộc hôm nay là cái ngày gì?

“Tớ muốn mời anh ấy vào phòng. Anh ta còn không chịu đây này. Cậu nên hài lòng đi, mau chóng sửa soạn cho gọn gàng. Anh ta nhìn rất đẹp trai, nhưng không phải của tớ, tớ cũng không muốn lãng phí thời gian mà để ý.”

Nhan Tiểu Úy mở cửa đi ra, để mặc Trì Linh Đồng ở lại khóc không ra nước mắt.

Về mặt đau khổ chưa duy trì được bao lâu thì cổ họng liền trở nên ngứa, cô ho khụ khụ rồi từ từ cởi áo ngủ ra, tiếng nói chuyện trong phòng khách vang đến, mỗi câu mỗi chữ cô đều nghe rõ, nên cô nào dám mở vòi nước mạnh, tránh để cho người khác tưởng tượng lung tung.

“Tôi đi ra ngoài một chút.” Vị khách mạo muội đột nhập khuê phòng lên tiếng: “Làm phiền cô coi chừng Linh Đồng một chút, tôi sẽ quay lại ngay.”

Cái gì? Người này cho rằng đây là nhà anh sao? Đêm hôm tự tiện ra vào.

“Được, ngày mai tôi không phải đi làm, ngủ muộn cũng không sao.” Nhan Tiểu Úy treo lên nụ cười ảm áp chuyên nghiệp của nhân viên bán hàng.

Cửa mở ra liền đóng lại.

Trì Linh Đồng tắm rửa thật nhanh, rồi vội vã lao ra ngoài.

“Anh ấy có quay lại thì nói tớ ngủ rồi nha.....Khụ.....” Cô nói với Nhan Tiểu Úy.

“Tại sao cậu

lại muốn tớ trở thành người nói dối?” Nhan Tiểu Úy hừ một tiếng, lắc eo một cái đi vào phòng của mình,

“Khụ....Làm người tốt cũng phải làm đến cùng nha.Tớ còn bệnh nặng mà.” Trì Linh Đồng đuổi theo phía sau.

“Người ta còn đang đau lòng, không biết đến bao giờ mới có một người đàn ông tốt quan tâm đến đây?” Nhan Tiểu Úy quay đầu lại, làm ra bộ đáng u oán, rồi đóng cửa lại.

Trì Linh Đồng lúi kéo đến choáng váng thì vô lực đứng ở ngoài phòng khách.

Tiếng gõ cửa một lần nữa lại vang lên làm cho cô khẽ run rẩy, mất vài phút đồng hồ cô mới chậm rãi đi ra.

“Nhanh quá.” Người ở bên ngoài cười rạng rỡ, trong tay ôm hai túi giấy.

Cô đành đem cửa mở ra một chút, bàn tay hướng về hai cái túi giấy: “Cảm ơn. Bây giờ cũng muộn rồi, anh cũng nên về đi...”

“Coi chừng nóng, để anh.” Người nọ gạt tay cô ra rồi dùng cùi chỏ đẩy cửa, ngẩng đầu mà bước thẳng vào.

“Bùi Dịch Thanh.” Trì Linh Đồng ngửa cổ tròn mắt nhìn trần nhà. Đây đúng là không chút kiêng dè.

“Bệnh cũng không xem là nặng lắm, vẫn có khí lực.Nhanh lên giường nằm đi.Anh lập tức vào.” Anh nhủ lòng mảy mòi trán cô một cái rồi đem túi giấy đặt lên bàn.

Ngất, lòi náy nghe thấy nào..... Thế nào mà lại mờ ám như vậy?

“A.” Anh quay đầu lại nhìn thấy cô không nhúc nhích: “Sao vậy? Muốn anh ôm đi sao?”

Trì Linh Đồng thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Bùi Dịch Thanh, làm người không nên quá đáng, em đang bị bệnh, nhưng còn chưa có bị hồ đồ.”

“Không hồ đồ mà còn để đầu tóc ướt đứng ở chỗ này tròn mắt nhìn anh, ngày mai thế nào cũng bệnh nặng hơn, cũng dễ không cần phải vẽ bản thiết kế. Đem khăn tắm này nhường lại cho anh dùng không?” Anh nói xong mặt cũng không biến sắc.

“Anh.....Anh đọc trộm.....thành quả của em?” Cô chợt nhớ đến tài liệu bên gối của mình.

“Em đến một nét cũng chưa vẽ thì lấy đâu ra thành quả? Mau vào đi.Bạn cùng nhà của em cũng đang nghe lén kìa.” Anh xoay người đi vào bếp không để ý cô nữa.

Cô nhìn theo bóng lưng anh, rồi ngoan ngoãn đi vào phòng leo lên giường. Cô cũng không muốn nói thêm gì nữa, dù gì tướng ngủ xấu cũng bị người ta nhìn thấy hết rồi, tiện tay cô đem quần áo trên giường thu dọn gọn gàng lại.

Thân thể yếu đuối, mới chỉ tắm rửa qua rồi nói mấy câu mà đã thờ hồng hộc.

Bùi Dịch Thanh bưng một cái bát và một đĩa từ ngoài đi vào, tiện thể anh dùng chân đóng cửa vào. Trong chén là cháo bí đỏ hầm nhừ, còn trong đĩa chính là lê được cắt miếng.

Anh đặt đồ trong tay xuống, kéo ghế ngồi ở đầu giường. Từ trong hộp khăn giấy lấy ra vài tờ đưa cho cô: “Em ăn cháo hay lê trước?”

Cô nheo mắt nhìn anh, hai người mới quen biết nhau vài tháng, nhưng dường như đã rất quen thuộc nhau.Nhưng về mặt tự nhiên của anh lúc này làm cho cô cảm thấy dường như hai người đã quen biết nhau từ rất lâu và hình như cũng rất hòa hợp với nhau.

Cô đem chân kéo lên.

“Đừng kéo lên nữa. Lần đầu anh gặp em, cũng biết ba vòng, chân, eo ếch của em như thế nào rồi. . .”

Trì Linh Đồng không tự chủ được ôm hai vai, cô cảm giác như mình đang khóa thân trước mặt anh: “Anh nói vớ vẩn.”

Anh cười cười: “Cháo còn hơi nóng, em ăn lễ trước cho nhuận giọng.”

Cô nháy mắt, đột nhiên hỏi ngu một câu: “Có phải anh từng chăm sóc bạn gái trước như này sao?”

“Vây em thừa nhận là bạn gái hiện tại của anh sao?” Mặt anh không đổi sắc cười cười. Giọng điệu cực kỳ ôn hòa.

“Em mới không phải, Anh. . . .tội ác ngập trời, hoa đào nở khắp nơi, em mới không thềm làm bạn gái anh.” Cô lấy một miếng lê trong đĩa bỏ vào miệng, cắn một miếng mà ngọt đến tận đáy lòng.

“Tôi hôm qua, để cho anh yêu em uất ức, vậy sao?”

Bùi Dịch Thanh thốt lên một câu này, Trì Linh Đồng thốt lên một câu này, Trì Linh Đồng ngồi lặng im nửa ngày nhìn anh.

“Ừ anh đây chính là phiên toái cho em, anh thừa nhận, nên đừng có dùng loại oán hận này mờ mịt mà nhìn chằm chằm anh. . . .anh cũng không có nói có tình cảm với em, cũng không hề biết cô ta làm như vậy.”

“Tâm linh của các người thật tương thông nha. Em thật không nghĩ ra, yêu nhau rõ ràng như thế, lại phải chia lìa. Chẳng lẽ trong tình yêu hai người không nghiêm túc?”

Bùi Dịch Thanh nhìn cô một cái: “Nhất định phải xem mình là người bên ngoài sao, vì vậy em mới ở đây xem kịch sao?”

Cô nuốt một miếng lê: “Hiện tại em cũng muốn xem một chút nha.”

Anh dung túng nhéo mũi cô một cái: “Nghịch ngợm Tôi hôm qua sao không nói cho anh biết?”

Cô lại xiên một miếng lê, đưa cho anh: “Anh cũng ăn một miếng đi.”

“Đừng, lê không thể chia ra ăn.” Anh kéo tay cô.

“Tại sao?” Một đĩa đầy, cô ăn cũng không hết.

“Chia lê ra để ăn, sau này sẽ chia lìa, xa cách em nghe chưa nói qua sao?”

Cô nhìn anh một cái sau đó ôm nguyên đĩa lê vào ngực: “Em sau này vẫn còn muốn hợp tác thiết kế với anh. Vậy anh ăn ít cháo đi. . . .Ah lúc này tới anh có gọi điện thoại cho em không?”

Cô vội vàng lấy điện thoại dưới gối lên.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Chương 7

Edit: Thiên Kết

“Alo, xin chào.” Trên màn hình điện thoại hiển thị một số lạ.

“Xin chào.”

“Anh là?”

“Tiêu Tử Hoàn.” Trong điện thoại vang vọng tiếng bass mà Tiêu tử Hoàn đang đánh—anh ta làm ra vẻ thân thiết như thường nấu cháo điện thoại với Trì Linh Đồng mà nói: “Đi ngủ chưa?”

Trì Linh Đồng nghĩ thầm hôm nay là ngày gì không biết mà người đàn ông nào cũng thích chơi trò mờ ám.

Nhưng cuộc điện thoại này làm cho Trì Linh Đồng cảm thấy vui vẻ, ít nhất có thể quét sạch những không vui của buổi tối hôm gặp Tống Đình. Tuy nói ngày trước không để ý tới, nhưng bây giờ bạn gái trước của người đàn ông đang theo đuổi mình tìm đến cửa thì không để ý không được. Biết rõ người ra đã có bạn gái mà còn tình cũ khó quên? Làm như vậy thì có được gì không?

Mục đích của cô ta là cái gì?

Biết rõ trước mắt là vịnh nước đục vậy nếu là cô, cô còn lâu mới ngu mà nhảy xuống.

Cô là người thông minh.

Cô quang minh chính đại nhìn Bùi Dịch Thanh một cái, Bùi Dịch Thanh cũng quang minh chính đại nhìn cô một cái.

Cho dù muốn làm kẻ ngu, cũng phải ngu cho đúng chỗ.

“Chưa ngủ.” Ở trước mặt Bùi Dịch Thanh cô cười cười nói.

“Lần trước ăn cơm với chú Quan, tôi đã một mực ra ám hiệu vậy mà sao em vẫn án binh bất động vậy?” Tiêu Tử Hoàn hỏi.

“Thôi cơ chưa tới.”

“Đừng quá thận trọng, lúc nên ra tay thì phải ra tay, đừng để cho một người đàn ông cực phẩm như tôi bị người khác cướp mất.”

“Nếu như bị cướp đi, tôi đem anh đoạt lại là được.”

“Ngộ nhỡ tôi vừa bị cướp tiền lần cướp sắc, trở thành tàn hoa bại liễu thì em có còn muốn tôi không?”

“Hiện tại có rất nhiều mái ấm nhận chăm sóc người nghèo túng nha.”

“Ha ha.” Khi Tiêu tử Hoàn cười Trì Linh Đồng không thể không đem điện thoại cách xa tai một chút, cô cũng nhìn qua Bùi dịch Thanh. Lúc này anh cũng đang cúi đầu gửi tin nhắn.

Trễ như vậy còn gửi tin nhắn cho ai? Trong lòng cô thoáng một tia giễu cợt.

“Dựa vào câu này, nhất định thứ bảy này tôi phải đem em đi bán trước.” Tiêu Tử Hoàn nói.

“Tiền mặt phải chia cho tôi một nửa. Mà xin hỏi người mua là ai?”

“Đại gia chuyên về hải sản sông ở Tân Giang, hải lòng không?”

“Tạm được, Thế nào, anh có âm mưu gì nữa sao?” Hai người nói chuyện phiếm

một lúc rồi mới vào vấn đề chính.

“À, hai chi nhánh của Mỹ thực quán cũng đã đi vào hoạt động hiện tại tôi muốn mở thêm một cửa hàng đồ tươi sống đánh bắt ở sông, đang trong giai đoạn trang trí, cuối tuần này tôi muốn đi Tân Giang khảo sát thị trường hải sản sông ở đó, để tìm kiếm phương thức vận chuyển, em không phải là người Tân Giang sao, muốn đi chung không?”

Trì Linh Đồng chần chờ một lát, rồi lập tức nói: “Được.” Cô thật sự cũng có chuyện phải về Tân Giang.

“Vậy thứ bảy dậy sớm chút nha, tôi qua đón em, sau đó chúng ta liền bắt đầu chuyến đi tình yêu này.”

Trì Linh Đồng cúp điện thoại, Bùi Dịch Thanh cũng ngẩng đầu lên: “Em phải đi xa?”

“Ừm, đi chơi hai ngày thư giãn một chút.” Cô cố ý hạ thấp tầm mắt, tránh để cho bốn mắt chạm nhau.

“Đi cùng ai?” Bùi Dịch Thanh nắm chặt điện thoại di động, cố gắng áp chế bản thân.

Trong lòng Trì Linh Đồng cười nghiêng ngửa, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh: “Một người bạn.”

“Bạn bè như thế nào?”

Trì Linh Đồng nâng mắt lên: “Đương nhiên là bạn bè tốt rồi. Tại sao anh lại làm vẻ mặt hung dữ với em? Em đã hơn mười tám rồi, có quyền kết giao bạn bè chứ.”

Bùi Dịch Thanh nhẫn nhịn, điều chỉnh lại cảm xúc, đem âm lượng giọng nói càng ngày càng lớn, khống chế lại thành mức độ bình thường: “Nếu em cảm thấy buồn bực, chủ nhật này anh có thể lái xe đưa em ra ngoài chơi.”

“Không ai có thể thay thế người bạn đó. Đến như cả em cũng không thể thay thế được bóng dáng người trước kia anh yêu.” Trì Linh Đồng không cảm

động chút nào, thân thể khẽ co rút vào trong chăn chuẩn bị tỉnh thần gây sự bất cứ lúc nào với anh.

Ánh mắt Bùi Dịch Thanh lóe lên, sau đó bình thần nói: “Em chính là không tin thành ý của anh dành cho em?”

“Thật sự mà nói thì em được yêu thương quá đậm ra lo sợ. Nhưng em có điều không hiểu, tại sao cô ta từ bạn gái lại trở thành chị dâu anh?”

“Kết quả của hôn nhân thương mại.”

“Anh cho rằng anh đang viết tiểu thuyết sao, đây là thời đại@nha, những thứ cũ rích kia không thể cảm động lòng người được đâu. Anh của anh vì lợi ích gia tộc mà chấp nhận bạn gái của em trai mình sao? Sau đó anh và cô ta, một người ở biệt thự khố trâu đêm suốt sáng, một người thì tha hương lưu lạc ở đất khách quê người? Các người hiện tại có thể điều chỉnh được vị trí của nhau ở trong lòng sao?”

“Em không ở trong hoàn cảnh như vậy cũng không cần tùy ý bình luận linh tinh.” Bùi Dịch Thanh chột đứng lên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Không khí có chút ngột ngạt.

Một lúc lâu sau, Trì Linh Đồng mới nói tiếp: “Cho nên em cảm thấy chúng ta cần phải có thêm thời gian để tìm hiểu, cũng như cho bản thân thêm lựa chọn, để tránh sau này lại trở thành một đôi vợ chồng không hòa thuận.”

Có người đàn ông, có thể đem bản thân cùng tương lai giao cho mình nhưng lại không thể nào mà giao trái tim cho mình, bởi vì trong lòng anh ta có tầng tầng lớp lớp những vỏ bọc, chỉ đến khi còn mỗi một mình trong đêm khuya yên tĩnh thì mới có thể sống thật với bản thân mình.

Khi chán nản anh ta sẽ bật cười, cũng sẽ thờ dài, cũng sẽ rơi lệ, nhưng tộ dạng thật của mình thì anh ta lại không muốn chia sẻ cùng bất kì ai khác.

Hạnh phúc có thể đơn giản, có thể ngu ngốc, nhưng Trì Linh Đồng lại là một người thận trọng, cô muốn đem tất cả phơi bày ra trước mắt. Tình yêu lách kỷ không thể có một chút khoảng trống nào. Khi đã tiếp nhận một người, là phải tiếp nhận hiện tại tương lai và bao gồm cả quá khứ của anh ta.

Một người đàn ông không muốn nhắc đến quá khứ của mình, có hai trường hợp: một là ngày trước không thể quay lại, hai là đã khắc sâu vào đáy lòng.

Bùi Dịch Thanh thuộc về loại nào, cô hoàn toàn không phân tích được, vậy thì nên để cho bản thân vững vàng lý trí, chớ nên để bị chìm đắm vào tình yêu.

Nói thật, khi Bùi Dịch Thanh dùng toàn bộ tài sản để cùng cô thiết kế ‘Khế Viên’, một phút đó cô đã rung động. Nhưng sau khi tỉ mỉ suy nghĩ kỹ lại, Bùi Dịch Thanh vì một cô gái bình thường như cô mà buông bỏ hết tất cả, là vì muốn thuyết phục cô đồng ý hay muốn tự đổi gặt bản thân mình?

Bùi Dịch Thanh khổ sở nhếch nhếch khóe miệng sờ đầu cô: “Lát nữa nhớ ăn cháo xong rồi hãy ngủ. Ngày mai anh sẽ gọi điện thoại cho em”

“Được.” Trì Linh Đồng thật bội phục bản thân, lúc này còn có thể nở nụ cười vô cùng ôn hòa.

Cô xuống giường tiễn anh về, anh nói cô chỉ cần đưa tới cửa, không cần xuống lầu.

Hai phút sau, cô tắt đèn phòng khách, đi tới ban công, nhìn anh đứng ở bên cạnh xe ngừng đầu nhìn về phía phòng trọ của cô, sau đó đốt một điếu thuốc, hút xong, mới mở cửa xe, lên xe, lái đi.

Một trận gió đêm thổi qua ban công, mũi cô cảm thấy nhột, không nhịn được mà hắt hơi to một cái rồi ôm chặt bả vai vào phòng.

Không ngờ rằng mùa thu Thanh Thai đã đến thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Chương 8

Edit: Thiên Kết

Trì Linh Đồng bị cảm tới ngày thứ tư, nhưng tại vì có hẹn cùng với Tiêu Tử Hoàn cùng về Tân Giang, và không muốn ảnh hưởng đến bản vẽ của công trình nên đành gắng gượng. Mỗi ngày đều ngồi trước máy tính mười mấy tiếng.

Đến ngày thứ bảy, sau khi rời giường cô rửa mặt soi gương, cảm thấy bản thân mình chưa bao giờ gầy như lúc này, hốc mắt trũng sâu, màu da vàng vọt, xương quai xanh lộ ra rất cao.

Những thứ này có thể từ từ bồi dưỡng lại, nhưng người hàng ngày đều liên lạc bỗng nhiên lúc này lại không có bất cứ tin tức gì, Trì Linh Đồng cảm thấy trống vắng chưa kịp thích ứng. Buổi tối dù rất buồn ngủ, nhưng cô cũng vẫn cầm điện thoại trên tay lẩn lộn qua lại trên giường nhìn chằm chằm vào điện thoại để canh chừng xem có cuộc điện thoại nào mà mình không nghe, hay có tin nhắn nào mà mình bỏ sót không coi không. Điện thoại di động vẫn yên lặng trong lòng bàn tay, lúc này chợt có một ánh đèn màu xanh lóe lên.

Cô cầm điện thoại di động lên rồi quả quyết tắt máy. Hôm nay không thích ứng, ngày mai không thích ứng, sẽ có ngày thích ứng.

***

Tiêu Từ Hoàn đứng dựa vào chiếc xe Mercedes Benz màu đen của Tiêu Từ Thần, bên miệng vẫn còn điều thuốc, đợi ở dưới lầu.

“Cái này có phải quá phô trương rồi hay không?” Dùng một chiếc xe sang trọng như vậy để đi đường dài, trong lòng Trì Linh Đồng có chút xót xa.

Nhiệt độ sáng sớm rất thấp, cô vừa tiếng đã thấy một vòng khói trắng bay ra.

Tiêu Từ Hoàn liếc xéo cô, giúp cô mở cửa xe, rồi vỗ vỗ đầu cô: “Ngốc, xe này chính là để dùng khoe khoang tài sản, chẳng thế thì đã không có ai mua nó.”

Trì Linh Đồng gật gù đầu, Tiêu Từ Hoàn vốn là thích hợp với những chiếc xe thể thao mui trần, âm nhạc âm ỹ, ngồi bên cạnh sẽ là những cô gái mặc đồ gợi cảm, điên cuồng rong ruổi trên những con đường.

Cái gì? Trì Linh Đồng chớp mắt mấy cái, bên trong xe quả nhiên có một mỹ nhân, chỉ là không có mặc đồ gợi cảm, hơn nữa nhìn rất quen mặt.

Về mặt mỹ nhân cũng rất kinh ngạc.

Tiêu Từ Hoàn không tự nhiên gãi gãi đầu, nghiêm túc nói: “Xin long trọng giới thiệu, ngôi sao mới, một trong mười hai người mẫu xe hơi của Thanh Thai-Đào Yên Nhiên.”. Cô chợt nhớ tới ngày Hi Vũ nắm tay “Búp bê”, giới thiệu với cô đo là vị hôn thê. Bọn họ chỉ cùng nhau ăn một bữa cơm tối, trong đó còn có Tiêu Từ Thần và Không Tước.

Đêm đó, cô cảm thấy cô bé này tuy ngực lớn nhưng lại không có đầu óc, ngây thơ mà ngốc nghếch, không ngờ lúc này lại bị Tiêu Từ Hoàn dụ dỗ. Thế giới này thật nhỏ, Trì Linh Đồng thần nhiên phát tay cười: “Hi.”

Búp bê hôm nay ăn mặc rất đơn giản, áo len màu xám tro, quần jean màu xanh, giày đen, tóc cột đuôi ngựa.

Đào Yên Nhiên cũng nhận ra Trì Linh Đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đến mức vặn vẹo, cô ta khần trương nhìn Tiêu Từ Hoàn, rồi nhìn sang Trì Linh Đồng với ý cầu khẩn.

Trì Linh Đồng hiểu ý, cô bé này để ý Tiêu Từ Hoàn, cho nên không muốn để cho anh ta biết chuyện trước đây của mình cũng Hi Vũ. Cô dí dòm nhìn Đào Yên Nhiên gật đầu, chui vào xe.

Đào Yên Nhiên im lặng ngồi nghe hai người nói chuyện thì nhìn trùng trùng rồi nói: “Từ Hoàn hỏi tôi có muốn đi Tân Giang hay không, tôi còn tưởng anh ấy nói đùa.”

“Anh lúc nào đùa giỡn em, anh là người đáng hoàng, nói lời cũng đáng tin cậy. Yên Nhiên, hiện tại em biết anh thương em rồi chứ. Đừng có để cho mấy tên đàn ông vai u thịt bắp kia mê hoặc, nẫu chồng của em phải giống như anh đây. Còn vị bên cạnh đây, anh chỉ có thể ngửa cổ lên mà mong chờ chứ không thể tùy tiện chạm vào. Trì Linh Đồng, tôi quyết định đem em làm nữ thần để sùng bái rồi đây.”

“Phương thức sùng bái gì đây?”

“Em là nữ thần, đương nhiên là muốn em che chở bảo hộ cho chúng ta. Như vậy đi, khi đến Tân Giang chuyện ăn ở của chúng ta sẽ do một tay em lo.”

“Không thành vấn đề.” Trì Linh Đồng dứt khoát đồng ý: “Này, không biết tôi đoạt vị trí chủ trì của anh trai anh, anh ấy có ý kiến gì không nhỉ?”

“Tôi không nói với anh ấy là sẽ đến Tân Giang.” Tiêu từ Hoàn thu hồi lại nụ cười, chuyên chú nhìn về phía trước. Mercedes Benz sang trọng nên vô cùng thoải mái, không hề nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Trì Linh Đồng đoán chừng buổi trưa là có thể về tới Tân Giang.

“Sao vậy? Anh ấy rất bận?” Trì Linh Đồng có chút khó hiểu.

“Tôi không sợ em tố cáo, nhưng tôi đối với vị chị dâu kia không có cảm tình, không thích cô ấy giả bộ thực nữ.”

Trì Linh Đồng ồ một tiếng, cười cười: “Mỗi người có một cách nhìn khác nhau, nhưng anh anh thích là được rồi, đâu cần anh phải có cảm giác gì.”

“Anh tôi là một con mọt sách, mà có phải là em không muốn chiều đã chúng tôi phải không?”

“Toàn suy luận vớ vẩn, đại ca, nói đi, muốn ở khách sạn mấy sao?”

“Ồ khách sạn làm gì, về nhà em ở nha.” Tiêu Từ Hoàn vừa lên tiếng liền cảm thấy hối hận, anh ta nhìn vào gương chiếu hậu len lén quan sát về mặt Trì Linh Đồng.

Về mặt Trì Linh Đồng vẫn bình tĩnh: “Anh thật đúng là biết cách làm cho người khác khó chịu.” Tân Giang này cũng có một nhà, nhưng là nhà của Trì Minh Chi cùng với Cam Lộ, còn căn nhà lúc trước cô ở nay đã được bán, khoản tiền bán nhà được gửi vào tài khoản tên cô, một khoản không nhỏ.

Cô trở về Tân Giang lúc này, hoặc là ở nhờ chỗ của Không Tước, hoặc là ra khách sạn.

Không Tước chủ trì tiết mục buổi tối, cho nên thời gian lẩn lộn, cô cũng không muốn làm phiền cô ấy.

“Vậy thì chúng ta ở khách sạn đi, buổi tối ra bờ sông Tân Giang lên thuyền ăn tối, như thế nào?” Tiêu Từ Hoàn vội vàng đỡ lời.

“Ừ.” Trì Linh Đồng nhẹ nhàng gật đầu, xoay mặt nhìn ra phía cửa sổ. Hai bên đường là cánh đồng hoang vắng, cây cối hai bên cũng trôi qua vui vẻ.

Từ sau khi rời Tân Giang đến Thanh Thai làm việc, mỗi lần về nhà, mặc dù ngồi xe rất mệt mỏi, nhưng trong lòng cô cũng rất vui vẻ.

Nhưng lần này, cô đột nhiên cảm thấy mờ mịt, giống như là tới một nơi xa lạ, có chút không biết nên đi đâu về đâu.

Chưa tới năm giờ, chiếc xe màu đen đã chạy dọc theo bờ sông vào Tân Giang. Bờ sông Tân Giang hoa lệ, đẹp đẽ khác hẳn với Thanh Thai. Đào Yên Nhiên vô cùng hào hứng, dán mắt vào bên ngoài cửa kính, không ngừng tò mò hỏi cái này cái kia.

Ba người ghé vào một nhà hàng nổi tiếng ở bờ sông ăn cơm. Cua sông mùa này vô cùng ngon, tôm he cũng tươi mới. Trì Linh Đồng gọi hai món này rồi lại chọn thêm cá. Tiêu từ Hoàn cùng Đào Yên Nhiên ăn đến mặt mũi phấn khởi, không ngừng khen ngon. Sau khi ăn xong, Trì Linh Đồng muốn thanh toán nhưng lại bị Tiêu từ Hoàn nhanh chân chặn trước.

“Nếu thật sự để em trả.....cha tôi chắc chửi tôi chết. Hắc hắc, em là con gái của chú Quan, cũng chẳng khác gì em gái anh.” Tiêu Từ Hoàn cười đùa nói, Trì Linh Đồng cũng chỉ đành thôi.

Khi tới khách sạn Trì Linh Đồng không muốn làm kỳ đà cản mũi cho nên nói muốn về nhà ba mình, để cho hai người bọn họ ở lại khách sạn.

“Được, được, vậy anh cho em thời gian tự do, em đi đâu cũng được miễn sao ngày mai đúng giờ gặp mặt là được, còn những thời gian khác không cần theo bọn anh.” Tiêu Từ Hoàn thân mật ôm lấy vai Đào Yên Nhiên, thúc giục Trì Linh Đồng nhanh rời đi.

Đào Yên Nhiên có chút ngượng ngùng, nhìn Trì Linh Đồng.

Sau đó Trì Linh Đồng cùng cô ta đồng thời đi toilet, rồi cô ta chủ động nhắc tới Hi Vũ. Cô ta nói ngày đó khi Hi Vũ tới xem xe rồi đột nhiên hỏi cô ta xem có muốn làm thêm. Cô ta hỏi công việc làm thêm là gì. Hi Vũ nói chính là giả bộ làm vợ hôn thê của anh ta, đi thị uy trước mặt bạn gái cũ.

Trì Linh Đồng hỏi: “Anh ta trả cho cô bao nhiêu?”

Đào Yên Nhiên giơ một bàn tay lên: “5000, dù có làm chăm chỉ một tháng tôi cũng không kiếm được nhiều như vậy.”

Trì Linh Đồng nhắm mắt rủa thầm.

“Thật ra thì khi đó tôi hay coi Từ Hoàn biểu diễn nhưng cũng không quá để ý đến anh ấy. Chúng tôi.....gần đây mới qua lại gần gũi hơn một chút, ngàn vạn lần, xin cô đừng nói ra chuyện kia.” Đào Yên Nhiên vẻ mặt lo lắng.

Trì Linh Đồng nhìn cô ta một lát, không biết có nên nói cho cô ta biết đôi nam nữ gặp hôm ấy một người là anh trai một người là chị dâu tương lai của Tiêu Từ Thần. Suy nghĩ một chút, cô không nói gì, cuộc sống là bể khổ, nên tranh thủ tận hưởng sự vui vẻ trước mắt đi.

Tiêu Từ Hoàn ở Tân Giang có liên lạc với mấy người bạn làm ăn cho nên được tiếp đãi vô cùng tốt. Sau khi chia tay bọn họ Trì Linh Đồng đi thuê một khách sạn khác cách đại học thành phố không xa.

Sau khi nhận phòng cô mới gọi điện thoại cho Trì Minh Chi.

“Đồng Đồng, con đang ở Tân Giang?” Trì Minh Chi không thể tin được: “Con đang ở đâu? Cha đi đón con.”

“Cha, con cùng với bạn ở khách sạn, buổi tối chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa đi. Đã lâu lắm rồi không gặp, con cũng muốn gặp cha.”

“Sao lại ăn ở bên ngoài, về nhà, cha nấu cơm cho con ăn.”

“Không, con muốn có nhiều thời gian hơn để nói chuyện với cha, ngày mai con phải đi rồi, nên đi ra ngoài ăn đi.”

Trì Minh Chi im lặng một lát rồi đột nhiên nặng nề nói: “Được, đi ra bên ngoài ăn.” Ông biết mặc dù tấm lòng của ông đối với con gái vẫn như trước nhưng Đồng Đồng thì không như vậy.

Hai cha con hẹn thời gian cùng địa điểm xong liền cúp điện thoại. Thời gian vẫn còn sớm, Trì Linh Đồng vội vàng tắm, sau đó tranh thủ chớp mắt một chút. Lúc tỉnh lại cô nhìn điện thoại một chút, không có điện thoại cũng như tin nhắn. Cô nghĩ dù gì mình cũng là chị của Tả Tả và Hữu Hữu, cho nên nhất định phải mua chút quà cho hai đứa nhỏ, cha mà thấy cũng nhất định sẽ vui vẻ. Cô rửa sơ mặt rồi đi xuống dưới lầu.

Kể bên đại học thành phố có một cái siêu thị, cũng không xa khách sạn cô lắm cho nên cô đi bộ.

Có lẽ là do thứ bảy nên siêu thị đặc biệt nhiều người, từng hàng dài người xếp hàng trước quầy thu tiền. Trì Linh Đồng chưa từng mua quà cho nên cũng không biết nên mua gì cho em bé. Cô đẩy xe đi xung quanh một vòng, thấy cái gì ưng mắt liền ném vào trong giỏ. Khi đi tới quầy trái cây thì không thể tưởng tượng được, bản mặt của Hi Vũ xuất hiện.

Anh ta nắm tay một cô gái trẻ cùng nhau đẩy giỏ mua hàng, vừa đi vừa nói cười. Trong xe đầy có cá có thịt, có nước trái cây cùng bánh bao, còn có cả khăn giấy cùng xà phòng vừa nhìn là biết ngay vợ chồng son. Trì Linh Đồng cảm thấy hơi ngạc nhiên khi người sáu năm không gặp nhưng trong khoảng thời gian ngắn này lại gặp mặt hai lần, cô thật sự muốn chạy trốn. Nhưng lòng hiếu kỳ lại luôn lớn, cô muốn nhìn dáng vẻ cô gái mà Hi Vũ động lòng.

Cô tròn mắt nhìn, cuối cùng bốn mắt của hai người cũng gặp nhau.

Nét mặt Hi Vũ lạnh lùng, anh ta vĩnh viễn đem mình đặt ở cái vị trí mà người khác phải ngẩng đầu lên để ngưỡng mộ. Trì Linh Đồng cười cười, bỗng nhiên cô gái bên cạnh Hi Vũ trông lớn mắt, vẻ mặt giống như một cô tiểu tình nhân.

Về mặt của cô ta hoảng hốt, ôm chặt cánh tay Hi Vũ.

“Ha ha, bạn học cũ, đã lâu không gặp.” Trì Linh Đồng đẩy xe tới, không quên kèm theo vẻ mặt ngạc nhiên.

“Ha ha, đã lâu không gặp.” Vẻ mặt bình tĩnh của Hi Vũ lúc này có chút ngốc nghếch, giống như bị điểm trúng huyết, lặp lại những lời nói của Trì Linh Đồng coi như đáp lời.

“Bạn gái của anh?” Trì Linh Đồng ngắn gọn nhắc nhở anh ta giới thiệu cô gái ở bên cạnh, trong lòng thầm nghĩ tình huống này sao lại cầu huyết như vậy.

“Đúng rồi, đây là bạn gái của tôi, Dương Vân.” Hi Vũ nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, nhưng cũng từ từ rút cánh tay ra khỏi tay cô gái kia: “Đây là bạn trung học của anh, Trì Linh Đồng, là một nhân tài của giới kiến trúc.”

Hai cô gái không hẹn mà cùng gật đầu một cái.

“Thật bất ngờ, trước kia ở gần nhà tôi cũng có một cô gái tên là Dương Vân, tên này thật dễ nghe.” Trì Linh Đồng nhớ rằng ba cô gái kia là cục trưởng cục nhân sự của Tân Giang, được nuông chiều thành hư, đã mười tuổi nhưng mỗi khi gặp chuyện gì không vừa ý sẽ khóc lóc, lăn lộn trên mặt đất rồi đập đầu.

“Thật sao? Thật trùng hợp rồi.” Dương Vân cười xinh đẹp động lòng người.

Khuôn mặt Hi Vũ thoáng hiện lên vẻ há hê: “Sao lúc này lại ở Tân Giang? Là về hẹn hò hay thăm bạn?”

“Thăm người thân cũng thăm bạn, đang bạn chọn quà. Hai người cứ đi trước đi.” Trì Linh Đồng nhanh chóng muốn kết thúc cuộc trò chuyện này.

Hi Vũ thoải mái dắt Dương Vân đi, cô ta trước khi đi còn không quên cười một cái tỏ vẻ hiểu chuyện.

Trì Linh Đồng nhìn theo bóng lưng của hai người bạn họ, Dương Vân này, mặt mày xinh xắn, quần áo sang trọng, nhìn từ xa thật đúng là một cặp trời sinh, hoàn toàn xứng với Hi Vũ.

Cuộc sống khó có thể dự đoán, sự nghiệp Hi Vũ thuận lợi lại có người đẹp bầu bạn, còn cô đây? Một loạt những cảm xúc chua xót ào vào đầu óc cô, cô không che giấu chuyện mình chán ghét Hi Vũ, nhưng lúc này đây thật sự có chút mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Chương 9

Edit: Thiên Kết

Trì Linh Đồng tâm tình phức tạp xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào cửa cửa nhà hàng Tô Hương, nhìn quanh thì liền thấy nhân viên phục vụ đang cầm thực đơn tỉ mỉ giới thiệu cho Trì Minh Chi.

“Con gái của tôi kén ăn, không ăn hải sản, không ăn thịt bò hay dê, ở đây có củ sen chiên thịt sao? Củ sen phải băm nhỏ, trộn với một lượng thịt vừa phải thôi.”

Trì Minh Chi luôn nói rằng đồ ăn trong tiệm không vệ sinh. Những món ăn mà Đàm Trân cùng Trì Linh Đồng thích ông đều tự mình làm, thỉnh thoảng cả

nhà mới đi nhà hàng, ông không sợ làm phiền đến người khác, luôn luôn căn dặn người phục vụ cho đến khi ông cảm thấy hài lòng mới để cho họ mang đồ ăn lên.

“Ba.” Trì Linh Đồng cảm thấy mới có mấy tháng không gặp dường như Trì Minh Chi đã già đi rất nhiều, mái tóc muối tiêu hôm nay đã có phần nửa trở nên bạc trắng, áo sơ mi nhăn nhúm, vạt trước áo còn dính vết bẩn, móng tay rất dài, bên trong còn bám bẩn.

Trong lòng cô khẽ thờ dài.

Trì Minh Chi kích động đứng lên, nhìn thấy con gái xách theo túi quà lớn trong tay thì liền dâng lên cảm giác chua xót. Ở trong mắt ông, Trì Linh Đồng vẫn chỉ còn là một cô gái nhỏ, tùy hứng đùa giỡn, chưa rành việc đời, nhưng xem ra bây giờ cô đã trưởng thành rồi, lại còn rất hiểu chuyện. Trông rất giống như một cái cây non nhưng đã bị uốn nắn cho ra dáng trưởng thành.

“Ha ha, con có mua ít đồ.” Trì Linh Đồng đem mấy túi giấy đặt vào bên trong ghế, rồi thân thiết nắm tay Trì Minh Chi: “Ba, có phải ba cảm thấy con xinh đẹp hơn so với trước kia?”

Trì Minh Chi nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô: “Con gái ba lúc nào mà không đẹp? Có bạn học nam theo đuổi con sao?”

“Ba, người thật cổ lỗ sĩ, bây giờ làm gì còn có bạn học nam nào, đều là đàn ông rồi. Con vừa xinh đẹp lại thông minh, tất nhiên sẽ có đàn ông theo đuổi.”

Trì Minh Chi khàn khàn: “Vậy con có người thương chưa?”

Trì Linh Đồng lắc đầu một cái: “Nếu như có, con sẽ đem anh ấy về ra mắt ba.”

“Này, nhất định phải để ba coi qua mới có thể bắt đầu yêu nha. Ba là người từng trải, con mắt nhìn người.” Trì Minh Chi nói xong tự nhiên lắc đầu tự giễu một cái: “Thật ra thì ba là người có hôn nhân thất bại, không xứng đáng làm thầy dạy tình cảm cho con.”

“Ba, hôm nay chúng ta ăn cái gì ngon ngon đi.” Trì Linh Đồng vội vàng nói sang chuyện khác. Trì Minh Chi lúc này mới lên tinh thần, thúc giục nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Món ăn được mang lên khá nhanh, lúc ăn cơm, Trì Minh Chi hỏi chuyện làm ăn của Trì Linh Đồng, Trì Linh Đồng chỉ dùng một chữ “Bận” để miêu tả.

“Tà Tà Hữu Hữu có ngoan không?” Trì Linh Đồng hỏi.

“Hiện tại đang bị bỏ tập nói, trong nhà cũng đã bắt đầu mời bảo mẫu làm hết mọi việc. Ba cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi, còn Cam Lộ cũng bắt đầu đi làm lại.”

Giọng nói của Trì Minh Chi không hề có chút vui sướng của người làm cha, ngược lại còn mang theo một chút mệt mỏi.

Sau khi ăn cơm xong, Trì Linh Đồng nói

muốn cùng Trì Minh Chi đi dạo, sau đó mới trở về.

Bên ngoài nhà hàng Tô Hương chính là một con đường nhỏ, đi vài bước là tới một công viên, nơi này gần đại học thành phố, xe cộ rất ít, buổi tối rất thích hợp để tản bộ.

Trì Linh Đồng giống như hồi còn bé, để Trì Minh Chi nắm tay đi trên đường, thỉnh thoảng còn có một vài học sinh tôn kính hướng về phía ông chào hỏi. Ông kiêu ngạo kéo Trì Linh Đồng ra trước mặt: “Đây là con gái thầy, là kiến trúc sư ở Thanh Thai.”

Đi một hồi lâu, hai người ngồi trên một băng ghế dài, Trì Minh Chi buồn bã thờ dài: “Thật hy vọng thời gian quay lại mười năm trước, lúc con còn học trung học....Nếu như tất cả không thay đổi, thật tốt biết bao.”

Trì Linh Đồng đồng tình nhìn cha mình, thờ dài theo ông, cô biết ông nhớ tới khoảng thời gian ám áp một nhà bangười bọn họ. Trì Minh Chi không phải là loại đàn ông lãng nhãng, ông trọng tình cảm, xem nặng gia đình, thế nhưng xảy chân một cái, ai có thể cứu vãn ông đây?

“Ba.” Cô cắn môi do dự một lát rồi dựa đầu vào vai ông: “Mẹ.... Muốn kết hôn.” Đây chính là mục đích để cô tới TânGiang. Sau khi Quan Ân Đạt rời đi không lâu, Đàm Trần cũng gọi điện cho cô nói Quan Ân Đạt đã cầu hôn bà, bà muốn hỏi ý cô. Cô liền đồng ý cả hai tay hai chân, còn hứa sẽ làm phù dâu cho mẹ.

Trì Minh Chi mất một lúc lâu sau cũng không lên tiếng, thân như một pho tượng.

“Người đàn ông kia lớn hơn mẹ hai tuổi, cao to, chừng chạc, con người rất tốt, con đã gặp. Ba?” Cô đột nhiên cảm thấy ở cổ có một mảng lạnh, cô nghiêng đầu sang chỗ khác liền nhìn thấy hai vai Trì Minh Chi run rẩy, trên khuôn mặt dần dụa nước mắt.

“Hu.. Hu....bà ấy là người phụ nữ tốt, bà ấy xứng với một người đàn ông ưu tú, bà ấy nhất định sẽ hạnh phúc....” Trì Minh Chi đau xót, nước nờ, cảm xúc vào giờ phút này chợt vỡ òa, “Ba làm chuyện có lỗi với bà ấy, ba....Không hy vọng xavoi bà ấy sẽ tha thứ cho ba, nhưng mà, Đồng Đồng...ba từng tưởng tượng nếu như không có Tà Tà cùng Hữu Hữu, ba....cũng không biết sẽ làm cách nào để mặt dày đi cầu xin mẹ con tha thứ để sau đó chúng ta vẫn là người một nhà. Nhưng ba biết, bà ấy nhất định sẽ tha thứ cho ba, bởi vì chúng ta đều cần con....Chúng t đã từng hạnh phúc đến cỡ nào....Nhưng tất cả đều đã bị phá hủy. Mỗi ngày khi nhắm mắt ba đều mong đây chỉ là một con ác mộng, sau khi tỉnh dậy thì chưa từng xảyra cái gì...”

Trì Minh Chi bụm mặt khóc giống như đứa bé.

Trì Linh Đồng vỗ vỗ nhẹ bả vai của ông, trong lòng cô thoáng hiện lên suy nghĩ xấu xa, nếu như bộ dáng này của ba cô bị Cam Lộ nhìn thấy thì tốt biết bao. Tình yêu từ đáy lòng chậm rãi chảy thành suối, không phải nói chặt đứt là có thể cạn khô. Cô ta cố tình đem đứa bé ràng buộc Trì Minh Chi, kết quả chỉ chiếm được một cái xác không hồn.

Không chỉ là áy náy, Trì Minh Chi đối với Đàm Trần và cô tình cảm thật khó có thể tưởng tượng, cuộc đời này, Trì Minh Chi chỉ vĩnh viễn yêu một mình Đàm Trần.

Trì Minh Chi hiện tại chịu trách nhiệm làm cha, làm người chồng, nhưng mà tại sao trong lòng ông luôn cảm thấy hối hận, cái gọi là hạnh phúc ở đâu?

Sau khi đưa cha mình trở về tới cửa nhà hàng Tô Hương, Trì Linh Đồng len lén đem chi phiếu nhét vào ví tiền của ông, bên trong là số tiền bán nhà bán xe, một số tiền lớn. Cô không phải làm bộ trở thành thiên sứ, mà chính là cô không muốn Trì Minh Chi khi mất đi hạnh phúc lại gặp phải cuộc sống khó khăn.

Đây cũng là điều duy nhất.

Cô có thể làm vì cha mình.

Cam Lộ có gọi vài cuộc điện thoại trả hỏi xem Trì Minh Chi đang ở đâu, giọng nói có vẻ khó chịu. Trì Linh Đồng không để cha mình đưa về khách sạn, mà giục ông sớm đi về nhà.

Nhìn Trì Minh Chi khom người lên xe taxi, hốc mắt cô bỗng ửng đỏ.

Mùa thu Tân Giang không giống như Thanh Thai, gió đêm nhẹ nhàng, ánh trăng nhàn nhạt, từ từ tản bộ, tâm tình cũng rất dễ chịu.

Một chiếc Volkswagen Beetle màu xám bạc chậm rãi chạy đến gần Trì Linh Đồng, khi đi tới bên cạnh cô thì chợt có tiếng người vang lên làm Trì Linh Đồng sợ hết hồn, cô nghiêng người nhìn thì ra là Dương Vân, tâm tình bình thản khẽ mỉm cười nhìn cô: “Tôi đợi cô đã lâu.”

Tóc gáy Trì Linh Đồng khẽ dựng lên.

“Cha cô tái hôn, tôi đoán cô sẽ không về nhà, cho nên mới đi tra khách sạn cô ở nhưng lại không thấy cô ở đây. Tôi đoán chừng nhất định cô đi thăm ba, sau đó tôi lại điện thoại cho giáo sư đại học thì người đó nói tối nay ba cô đi ra ngoài ăn cơm ở quán ăn Tô Hương cho nên tôi ở đây đợi. Bữa tối nạt hai người ăn thật lâu.” Dương Vân mở cửa xe xuống.

“Tôi có thể hỏi nghề nghiệp của cô là gì không?” Trì Linh Đồng sững sờ kinh hãi nhìn cô ta chăm chăm.

“Tôi làm ở cục hồ sơ bảo mật, lên xe đi, tôi đưa cô về khách sạn.” Dương Vân đẩy cửa xe ra.

“Cô đợi lâu như vậy là vì muốn làm lái xe cho tôi?”

“Không, tôi muốn nói chuyện với cô.” Một mùi thơm nồng đậm từ trên người Dương Vân ập tới, Trì Linh Đồng xoay mặt né tránh.

“Chúng ta là bạn cũ sao?” Trì Linh Đồng kinh ngạc hỏi.

“Chúng ta không phải là hàng xóm sao?” Biểu cảm kỳ lạ nổi lên trên mặt Dương Vân: “Lúc nhỏ, cô luôn là người mà tôi ngưỡng mộ nhất, vừa học giỏi lại xinh xắn. Tôi thì học rất tệ, ha ha, ba tôi đưa tôi đi Canada du học nhưng cũng không có tiến bộ gì.”

Trì Linh Đồng không cách nào đem cô gái thanh lệ trước mắt cùng với cô bé năm đó khóc lóc nằm lăn lộn trên mặt đất xem là một: “Nếu như cô đi Nga chắc sẽ có thành tựu hơn.”

“Cái gì?”

“Cô có tố chất làm điệp viên. Đi theo tôi bao nhiêu lâu, nhưng tôi không hề phát hiện ra.”

“À, tôi không có số điện thoại của cô, đây là biện pháp duy nhất thôi.” Dương Vân lại làm tư thế mời cô lên xe, Trì Linh Đồng run run rẩy rẩy muốn lên xe. Ai, loại xe hiện đại này quả nhiên chỉ có hai chỗ ngồi, quả thật là vô cùng lãng phí.

Dương Vân nhìn về phía trước, tay cầm lái, môi hồng răng trắng, nét mặt như hoa đào.

Trì Linh Đồng an tĩnh chờ đợi lời nói của cô ta.

“Tôi biết quan hệ của cô cùng với Hi Vũ.” Dương Vân nói.

“Đợi chút, tôi cùng với Hi Vũ không có quan hệ gì.....”

“Tôi biết, cô trước hãy để tôi nói hết đã. Tôi biết rõ cô đối với anh ấy không có gì, quá khứ của các người cũng chẳng thể nói rõ trong một câu. Cô là

một vết thương trong lòng Hi Vũ, anh ấy gục ngã trong mối tình đầu còn chưa đứng lên được. Trong mắt anh ấy, cô là một bông hoa sen tuyết ở trên núi Thiên Sơn, không ai sánh được với vẻ đẹp của cô. Anh ấy thường ở trước mặt tôi nhắc về khoảng thời gian hai người còn học chung, có mấy lần ngủ mơ cũng kêu tên cô, giọng nói vô cùng đau thương.”

Trong mơ? Có phải bọn họ...Đã gạo nấu thành cơm? Trì Linh Đồng rất vô ý mà há to miệng.

Dương Vân thân nhiên cười: “Thật ra thì cô cũng chưa từng thật lòng nhìn nhận con người của Hi Vũ, anh ấy có năng lực, có kiến thức, còn là tự thân cố gắng. Ba tôi ở tỉnh cũng coi như có chức vụ không nhỏ, nhưng khi qua lại với tôi anh ấy chưa bao giờ nhắc đến chuyện muốn nhờ ba tôi giúp đỡ. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện anh ấy sẽ yêu tôi, các người là những người thông minh bẩm sinh, trong mắt tôi chính là ngọn núi cao không vượt qua được.”

“Ha ha, mỗi người đều có sức quyến rũ riêng.” Trì Linh Đồng đột nhiên lên tiếng, cô có cảm giác cô không hề quen biết với Hi Vũ này.

“Này, tôi so với cô thì có chút mùi vị phụ nữ hơn, tôi cũng tự cho bản thân tự tin hơn một chút.” Dương Vân ung dung thông thả nói.

Trì Linh Đồng chân thành gật đầu chịu thua.

“Tóc của cô có chút khô xơ, phải chăm sóc nhiều hơn, chóp mũi cũng có mụn đầu đen, rất lâu rồi cô chưa tẩy tế bào chết đúng không?” Dương Vân nói.

Trì Linh Đồng không được tự nhiên cười cười.

Đã gần tới khách sạn.

“Tôi cùng cô đi vào đại sảnh.” Dương Vân đỗ xe, vẫn nhiệt tình như cũ.

“Tôi có thể hỏi cô một chút, trừ ôn chuyện cũ, cô còn có gì muốn dặn dò tôi sao?”

Dương Vân đỏ mặt, cúi đầu: “Chuyện trước kia của tôi, cô.....có thể đừng nói cho Hi Vũ biết hay không. Tôi sợ chúng ta cách biệt nhau nhiều quá.”

Trì Linh Đồng không ngừng gật gật đầu: “Tôi hứa.”

“Tôi tin cô. Chỉ là, cô làm việc ở Thanh Thai cho nên cơ hội gặp mặt với Hi Vũ cũng không nhiều.”

“Đúng vậy, ngày mai tôi sẽ đi.”

Trì Linh Đồng vẫy tay chào tạm biệt, lại phát hiện Dương Vân đứng im như trời trồng, nhìn chăm chăm vào đại sảnh khách sạn.

Cô nhìn theo ánh mắt Dương Vân thì nhìn thấy bóng dáng Hi Vũ.

Cô đột nhiên cảm thấy Hi Vũ cùng Dương Vân đúng là một cặp đôi trời sinh. Hi Vũ có thể tìm tới khách sạn này, tất nhiên là có chấp giống y như đúc với Dương Vân.

“Vũ, anh đang ở đâu?” Dương Vân lấy điện thoại di động ra, thân mật hỏi.

Hi Vũ đứng quay lưng ra ngoài, cầm điện thoại đưa bên tai.

“Anh vẫn còn đang xã giao? Ủ, vậy buổi tối em ngủ trước, yêu anh.”

Trì Linh Đồng nghe thấy câu này thì đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

“Tôi nói anh ấy rất tốt, cô tin đi. Cô xem, anh ấy bảo vệ tôi kỹ đến mức không muốn tôi chịu chút đau lòng nào. Anh ấy chờ cô, nhất định là muốn nói chuyện rõ ràng với cô.” Dương Vân cắt điện thoại, trong mắt tràn đầy lệ.

Trì Linh Đồng im lặng, logic trong mắt người tình là Tây Thi có lẽ là cái này.

“Khục khục, tôi cảm thấy buổi tối ở đây không tệ, cô có thể đưa tôi đi dạo không?” Chỉ sợ tối nay không thể trở về khách sạn.

“Được, cô muốn đi đâu?”

“Đưa tôi đến công trường Khê Viên bên bờ sông đi.”

“Cái gì? Cô cũng biết Khê Viên. Cái nhà đầu tư ở đó không biết có phải thiếu đầu óc hay không, khu vực tốt như thế mà lại không bán đi, chỉ cho thuê, mà người thuê còn phải qua chọn lựa nữa chứ?”

Trì Linh Đồng cười ha ha: “Hình như là có chút không bình thường.”

Q.2 - Chương 10: Chương 10

Edit: Thiên Kết

Có trăng, có gió, có dòng sông êm đềm, chính là nơi rất tốt để hẹn hò buổi tối, đáng tiếc hai người thưởng thức phong cảnh này không tính là tình địch cũng không tính là bạn bè, nhưng cũng không có vấn đề gì.

Qua không tới mười phút, Dương Vân liền đứng ngồi không yên, cô nhìn sang Trì Linh Đồng rồi lại nhìn điện thoại di động.

“Nếu như Hi Vũ về nhà không thấy tôi, không biết anh ấy sẽ nghĩ sao nữa?” Cô lẩm bẩm, lo âu tự hỏi.

Trì Linh Đồng vô lực mấp máy môi, lúc còn nhỏ dù Dương Vân được cưng chiều một cách vô lý, làm cho người ta chán ghét, nhưng ít ra cô ấy rất tự tin, thế giới biến đổi thành những màu sắc như ý cô ấy muốn. Bây giờ cô ấy có gương mặt xinh đẹp, bạn trai thành đạt.

“Cô cho tôi xuống ở đây, cứ về trước đi, tôi không sao.” Công trường Khế Viên có một chiếc đèn cao áp ở trên cao nên sáng như ban ngày. Trì Linh Đồng muốn vượt qua hàng rào, tham quan bên trong.

“Không được, tôi không thể để cô ở nơi hoang vắng như này được.” Dương Vân rất nghĩa khí mà lắc lắc đầu. Một lát sau, cô cẩn thận từng li từng tí nuốt nước bọt, ấp a ấp úng hỏi: “Không bằng, tôi.....tôi đưa cô đi.....tôi một khách sạn khác, tiền phòng tôi sẽ trả.”

Trì Linh Đồng thờ dãi, nói đi nói lại thì ra cô ấy sợ cô đi về khách sạn gặp mặt Hi Vũ. Đúng là cô gái đáng yêu, nếu như vẫn còn đóm tàn tình cảm, thì đôi khách sạn có thể dập tắt được sao? Chỉ cần một đóm nhỏ cũng có thể thiêu cháy cả một cánh đồng cỏ.

“Tôi có bạn ở gần đây.”

Xem ra chỉ còn cách quấy rầy Không Tước tiểu thư.

“Đúng, tôi làm sao lại quên, ở Tân Giang cô có rất nhiều bạn học, đặc biệt còn có bạn thân nữa.” Dương Vân hớn hờ ra mặt, không chút nào che giấu.

Trì Linh Đồng cười cười, gọi điện thoại cho Không Tước, ánh mắt lưu luyến nhìn Khế Viên.

Mặc kệ kiến trúc sư ưu tú cỡ nào, cùng tác phẩm xuất sắc ra sao mà không áp dụng được trong thực tế thì cũng chỉ là lý luận suông, không có chút giá trị nào.

Khế Viên là linh hồn của cô, cũng là một phần của Bùi Dịch Thanh, nếu như thiếu một trong hai thì Khế Viên không thể thành hình.

Mặc dù đã nhìn thấy Khế Viên trên màn ảnh, nhưng đích thân vào hiện trường, mặc dù bị màn đêm bao phủ nhưng cũng làm cho cô cảm thấy kích thích đến nín thở.

Đây không phải là tác phẩm đầu tiên của cô, nhưng lại là giấc mộng từ lâu cô giấu trong lòng. Khi cô nói với Bùi Dịch Thanh có một chút vui đùa, một chút tùy hứng, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày tiến hành. Ở thời đại coi trọng vật chất, làm gì có ai ngu để làm chuyện như này?

Cô có một giấc mơ viễn vông.

Anh biến giấc mơ ấy thành hiện thực.

Một cặp đôi ngốc nghếch, Trì Linh Đồng cong cong mặt mày, bật cười.

Ách, con chim kiêu ngạo kia đi đâu rồi nhỉ? Điện thoại di động đổ chuông một hồi lâu, cũng không có người nghe, Trì Linh Đồng có chút gấp gáp.

Dương Vân càng gấp hơn so với cô: “Cô ấy không có số điện thoại nhà sao?”

“Có, để tôi kiểm.” Trì Linh Đồng có thói quen gọi số di động, số nhà chưa bao giờ nhớ. Thật may là có ghi chép trong sổ, cho nên lần này gọi tới rất nhanh đã có người nhận.

“Ai vậy?” Giọng đàn ông vang lên, Trì Linh Đồng bị hù dọa nhất thời không biết nói gì.

“Tại sao lại không nói gì?”

“Alo.....là em.” Trì Linh Đồng chợt nhớ đến những hình ảnh xấu hổ, sắc mặt chợt đỏ lên: “Hắc hắc, Không Tước có ở đấy không?”

“Linh Đồng?” Trí nhớ Tiêu Từ Thần thật tốt.

“Là em, là em. Xin chào anh.” Rõ ràng là con mọt sách không có ở trước mắt nhưng cô lại gật đầu như gà mổ thóc. Cô cảm thấy áy náy, đêm hôm khuya khoắt còn làm phiền người khác đang ân ái: “Em không có chuyện gì, chỉ là không gọi điện thoại được cho Không Tước.”

“Cô ấy và bạn đi ra ngoài gặp mặt rồi.”

“À thì ra là như vậy. Vậy làm phiền anh hỏi thăm cô ấy giùm em.” Đêm thu khá dài, con mọt sách một mình ngủ, có ngủ ngon không?

“Được.”

“Ừm vậy chúng ta.....gặp lại sau.” Trí Linh Đồng vội vàng muốn cúp điện thoại.

“Linh Đồng, em đang ở đâu?” Tiêu Từ Thần chặn trước ý định muốn cúp máy của cô.

“Em.....đang ở Tân Giang.” Không thể nói dối cô đành bất đắc dĩ nói thẳng.

“Anh qua chỗ em.” Nhờ có quan hệ với Quan Ân Đạt cho nên người nhà họ Tiêu tự nhiên coi Trí Linh Đồng giống như người thân.

“Không cần, không cần, đã rất trễ rồi, anh không cần xuống giường, lạnh lắm, tôi ở chung chỗ với bạn rồi.” Cô chột dạ nhìn Dương Văn một chút.

Đầu dây bên kia chợt yên tĩnh, một hồi lâu sau Tiêu Từ Thần mới mở miệng nói: “Anh không có ở trên giường. Không Tước cầm máy ghi âm của anh, ngày mai anh cần dùng nên mới tới lấy.”

Đầu Trí Linh Đồng đỏ đầy mồ hôi, đầu lưỡi cứng lại. Cảm giác mình thật không trong sáng.

“Em đang ở đâu?” Tiêu Từ Thần hỏi lại một lần nữa.

“Khế Viên.” Trí Linh Đồng nhắm mắt nói.

Tiêu Từ Thần không có kinh ngạc chuyện cô hơn nửa đêm còn ở ngoài bờ sông, sau đó nhàn nhạt nói: “Hai mươi phút nữa anh tới.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Trí Linh Đồng cúp điện thoại thì cảm thấy bàn tay mình ướt ướt, đều là mồ hôi nha.

“Có người tới đón cô?” Dương Văn như trút được gánh nặng.

“Ừm.” Trí Linh Đồng cụp vai.

Dương Văn cười ha ha vui vẻ, còn cô thì cười khổ, rồi tiếp tục suy nghĩ của mình.

Không tới hai mươi phút, một chiếc xe Regal màu đen vọt tới. Trí Linh Đồng nhận ra chiếc xe này, Không Tước từng chạy qua, lo lắng trong lòng hơi chuyển biến thành tốt một chút. Con mọt sách cùng với Không Tước tuy hai mà một rồi, cô cũng không có nói quá sự thật.

“Là bạn trai cô à.” Dương Văn xuống xe nhìn Tiêu Từ Thần đang đi tới, cười cười ý vị sâu xa: “Không đẹp trai rạng ngời như Hi Vũ, nhưng rất đẹp đôi với cô.”

Cái gì bạn trai? Trí Linh đồng há mồm muốn giải thích chuyện này, nhưng nghĩ lại, nên để Dương Văn đi đi.

“Đi đường cẩn thận.” Tiêu Từ Thần lịch sự gật đầu với Dương Văn một cái, còn đóng cửa xe giúp cô ấy.

Dương Văn hạ cửa xe xuống, tinh nghịch nháy mắt với Trí Linh Đồng rồi nhanh chóng chạy vào trong màn đêm.

“Ồ đây thêm một lúc hay muốn về nghỉ ngơi?” Câu hỏi của Tiêu Từ Thần luôn luôn ngắn gọn, không mang bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

Trí Linh Đồng nhìn đồng hồ, cô biết Hi Vũ nếu không đạt được mục tiêu sẽ không buông tha.

“Ồ lại đây một lát đi.”

Tiêu Từ Thần gật đầu một cái. Nhiệt độ ban đêm rất lạnh, hai người lên xe, tắt đèn, ngồi trong im lặng.

Nếu như có thể lựa chọn, Trí Linh Đồng tình nguyện muốn người ngồi bên cạnh cô là Dương Văn, cô ấy sẽ nói chuyện không ngừng, tỉnh tỉnh vô cùng trẻ con đáng yêu. Bình thường Tiêu Từ Thần đều đem lời nói nói hết trên lớp nên bên ngoài rất kiệm lời. Cô cũng là người biết cách điều chỉnh không khí, nhưng đó là với người xa lạ, còn với Tiêu Từ Thần, cô chính là không thể tìm ra được đề tài nào, trừ im lặng, cũng chỉ có thể im lặng đợi thời gian trôi qua.

Một giây như một năm.

“Anh muốn thuê nhà ở Khế Viên, hiện tại cũng đã đạt được thỏa thuận.” Tiêu Từ Thần bất thành linh mở miệng, chỉ tay về phía bóng tối.

“Cái gì?” Trì Linh Đồng sững sờ, không có nhìn theo ngón tay anh: “Căn hộ ở đây là để cho thuê.” Không nói Tiêu Từ Thần là người giàu có, nhưng anh cũng không phải là người nghèo. Anh là chuyên gia về phẫu thuật gan, là thạc sĩ của viện y học, cũng có lúc sẽ nhận mổ những ca khó, nên sẽ thu được những khoản khá cao. Người như vậy tất nhiên phải tìm một nơi yên tĩnh, từ từ nghiên cứu chuyên ngành, làm sao lại có thể ưng một nơi cho thuê nhà mà bị khống chế thời hạn như này?

Tiêu Từ Thần đỡ mắt kiếng: “Anh thích chỗ này, không bị tiền bạc chi phối, họ chọn lựa những người thuê nhà có chất lượng, người vào đây ở cũng cảm thấy vinh dự. Huống chi những nhà trọ này được thiết kế một cách hợp lý, tinh tế, là nơi hội tụ giao thoa của kiến trúc Đông và Tây.”

Trì Linh Đồng nghe xong cảm thấy có một chút hư vinh, rất tự mãn gật đầu: “Phải, em cũng cảm thấy bản thiết kế này hoàn mỹ không khuyết điểm.” Đây là kết tinh của hai kiến trúc sư thiên tài nha, làm sao có thể có sai sót được?

Tiêu Từ Thần cổ quái nhìn cô: “Học thức là không bển bờ, em đối với bản thân rất hài lòng?”

Trì Linh Đồng bị sặc nước miếng: “Cái gì?”

Tiêu Từ Thần chỉ vào công trường bên ngoài xe: “Đây chính là thiết kế đỉnh cao của em sao?”

“Anh.....làm sao anh biết đây là thiết kế của em?” Trì Linh Đồng líu lưỡi. Hình như trên đời này, bản vẽ của Khế Viên cũng chỉ có cô và người đó biết. Cô không có hí hửng mà nói lỗ miệng chứ?

“Anh rất hiểu em” Tiêu Từ Thần đáp giống như là chuyện đương nhiên.

Trì Linh Đồng sờ sờ trán của mình, không có bị sốt, nhất định là con mọt sách bị ám đầu, hơn nữa nhiệt độ cũng không hề thấp, còn nói mê sáng nữa.

Bốn con mắt của Tiêu Từ Thần giống như tia X quang, chỉ soi một cái đã thấy sự nghi ngờ trong lòng của Trì Linh Đồng: “Tất cả những tác phẩm của em anh đều đã xem qua. Một kiến trúc sư có cá tính, mỗi tác phẩm đều có phong cách.”

Trì Linh Đồng co rúm người lại, cảm giác không chốn nương thân: “Anh.....là kiến trúc sư nghiệp dư?”

“Không Tước hay nói về em, dĩ nhiên anh cũng hiểu một chút.”

“Em là đề tài của hai người?”

“Lúc anh mới quen Không Tước, cô ấy rất thích kể chuyện hồi hai người còn đi học. Ngày ấy, cô ấy tự sát được đưa vào phòng cấp cứu, trong miệng vẫn kêu tên Linh Đồng. Sau khi cô ấy tỉnh dậy, anh hỏi cô ấy có muốn thông báo cho Linh Đồng không, cô ấy lắc đầu, nói Linh Đồng đang bận thiết kế bản vẽ, cô ấy nói em muốn tham gia một cuộc thi thiết kế. Lúc đó cô ấy cực kỳ im lặng, vì muốn để cho cô ấy nói chuyện, anh rất thích nói chuyện với cô ấy về những chuyện có liên quan đến Linh Đồng. Cứ như vậy, anh biết rõ về em.”

“Hắc hắc, nói như vậy, em cũng được coi là người làm mai sao?” Trần Thần quả là người biết nhìn xa trông rộng, cô quả thật là có tiềm chất làm bà mai.

Tiêu Từ Thần có chút mất tự nhiên, xoay mặt qua bên kia.

“Đúng rồi, vậy.....trước đây anh biết em sao?” Ý nghĩ đó lóe lên trong đầu Trì Linh Đồng: “Ồ nhà hàng đó, là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt?”

Tiêu Từ Thần không có lên tiếng.

Trì Linh Đồng tròn to mắt: “Không thể nào? Anh theo dõi em?”

“Không có.” Tiêu Từ Thần vội vàng nói: “Không Tước cho anh xem ảnh hai người chụp chung, cho nên anh có chút ấn tượng với em. Trước khi gặp mặt ở nhà hàng hôm đó, anh đã nhìn thấy em hai lần. Một lần ở bãi biển ở Thanh Thai khi em đi cùng với một người đàn ông tóc dài, anh muốn lại chào hỏi nhưng lại sợ quá đột ngột, cho nên không qua. Còn một lần là em cùng với Không Tước đi ăn các thu đào ở quán ăn Hàn, ngày hôm đó là ngày ba mẹ em ly hôn, tâm tình em không tốt, Không Tước không muốn anh qua, cô ấy nói sau này sẽ giới thiệu.”

Trì Linh Đồng không biết nên nói cái gì cho phải, chuyện này thật kỳ quái, Không Tước đem anh ấy giấu cô ba năm, nhưng lại cùng anh tán gẫu chuyện liên quan đến cô, đây là kiểu gì. Người không từng trải sự đời như cô không thể hiểu được.

“Đưa em về khách sạn đi, khuya lắm rồi.” Cô ngồi thẳng người, che miệng ngáp một cái.

“Ngày mai là chủ nhật, anh dậy sớm tới đón em đi ăn sáng.” Tiêu từ thần nói.

“Không cần đâu, mai em phải ngủ lấy sức, sau khi ăn trưa liền cùng Từ Hoàn về lại Thanh Thai.” Hic không cần thận cô đã bán đứng Tiêu Từ Hoàn.

“Từ Hoàn cũng ở Tân Giang?”

Trì Linh Đồng nặn ra gương mặt cười: “Công việc của anh bận rộn, nên anh ấy không muốn quấy rầy anh.”

“Ồ.” Tiêu Từ Thần muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chăm chú nhìn về phía trước.

Sau khi tới khách sạn, anh đi theo cô xuống xe. Trì Linh Đồng nhìn vào bên trong sảnh mấy lần, khi không thấy Hi Vũ ở đó cô mới dám thở ra, quay đầu nhìn ánh mắt khó hiểu của Tiêu Từ Thần, cô cười cười.

Tiêu Từ Thần kiên trì đưa cô đến phòng khách sạn, đợi cô mở cửa đi vào anh mới bước vào quan sát căn phòng, thử máy nước nóng, khi cảm thấy hài lòng mới ra về.

Trì Linh Đồng vô cùng buồn ngủ, chờ khi anh đi ra mới khóa trái cửa, không kịp tắm mà ngã lên giường, vuốt ve ga trải giường trắng như tuyết.

Ông trời ơi, rốt cuộc cô cũng được nằm trên giường, cảm giác này thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Chương 11

Edit: Thiên Kết

“Trên đôi cánh của những bài ca

Anh sẽ đưa em đi đến nơi xa lắm

Vùng đông cỏ miền Ganges duyên dáng

Chón đẹp nhất trên khắp thế gian.

Nơi ấy có vườn hoa đỏ thắm

Bên những đóa sen trong trắng mơ màng,

Đêm đêm đợi chờ trăng lên

Chiếu tỏa ánh vàng thánh thiện.

Văng tiếng cười khúc khích đáng yêu

Của đám Violet mãi ngắm nhìn bầu trời sao thăm thẳm.

Và ngan ngát lời thắm thi bí ẩn

Những nụ hồng kể nhau nghe chuyện thần tiên.

Vài chú linh dương non tơ lành hiền

Thong thả lúót qua, rồi vênh tai nghe ngóng.

Xa xa rầm rì tiếng sóng

Suối trong lành khẽ hát vu vơ.

Ừ, nơi ấy, dưới tán cọ lơ thơ,

Mình sẽ cùng nằm bên nhau, say đắm.

Hóp từng ngụm rượu ái tình sóng sánh

Và mơ những giấc mơ ngọt ngào.....”

*Bài hát: Trên đôi cánh của lời ca - Heinrich Heine

Giọng nói của Tiêu Tử Hoàn thật không tệ, trầm thấp, mang chút khàn khàn, hợp với biểu cảm phong phú của anh ta, làm người nghe không khỏi say mê trong đó.

Hát đến chỗ này thì anh ta sẽ lặp lại mấy lần, rồi nhắm mắt với Trì Linh Đồng đang ngồi ở ghế sau. Mà Đào Yên

Nhiên ngồi ở ghế lái phụ cũng lác lác thân thể một lần nữa lặp lại "Và mơ những giấc mơ ngọt ngào, giấc mơ ngọt ngào...."

Trì Linh Đồng để cho Đào Yên Nhiên ngồi ở ghế trước, vốn là muốn trên đường trở về Thanh Thai tranh thủ ngủ thêm một giấc. Hai người kia không để cho cô được như ý, trên đường hát hò không ngừng làm cho cô cũng phải bật cười. Cô nghĩ lại bản thân cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, tối thiểu thì cũng biết Hi Vũ đã có đối tượng, sau này không cần lo lắng anh ta quấy rầy nữa.

Trong tiếng hát, cô nhận được hai cuộc điện thoại, một là của Trần Thần, một là của Khổng Tước.

Giọng nói của Trần Thần vô cùng nghiêm trọng: "Giấy tờ nghe nói không được thuận lợi nên hạng mục biển tạm thời bị dừng lại."

Khổng Tước thì tức giận trách cứ: "Cậu nha, trở về Tân Giang cũng không tìm mình là lại đi tìm đàn ông, đúng là thật đầy âm mưu."

Tâm tình cô vô cùng vui vẻ khi cúp điện thoại, tiếp tục ngồi yên nghe Tiêu Tử Hoàn hát...

Khi xe về tới Thanh Thai thì sắc trời cũng trở nên tối. Tiêu Tử Hoàn đề nghị ghé tới Mỹ thực quán để ăn lẩu, muốn mang mấy con cua ở Tân Giang ra để hấp. Trì Linh Đồng lắc đầu, lần trước cô ăn chỉ ăn có hai con tôm mà cả đêm ngứa không ngủ được, cô không muốn mạo hiểm thêm một lần nữa.

"Không cần em trả tiền xăng xe, em sợ cái gì?" Tiêu Tử Hoàn trừng mắt cô, giống như Trì Linh Đồng là người không hiểu chuyện.

"Em sợ Yên Nhiên không vui. Đừng có quẹo nữa, đi thẳng về phía trước đi." Trì Linh Đồng trêu ghẹo nói.

Đào Yên Nhiên rên rỉ xoay người lại vỗ lên người Trì Linh Đồng: "Nói vậy là sai rồi. Chỉ là muốn đi ăn cơm thôi, cùng nhau đi ăn đi."

"Tôi không có sở trường gì khác chỉ có duy nhất chính là biết thức thời."

Mặc dù tôi không phải trả tiền xe nhưng tôi cũng không biết xấu hổ mà đi ăn ké nữa, không muốn làm phiền không gian của vợ chồng hai người."

"Anh cùng Yên Nhiên không ngại, em để ý cái gì? Có phải em thương thầm anh, không dám đối mặt với hạnh phúc của anh cùng Yên Nhiên nên phải trốn tránh?" Tiêu Tử Hoàn nói đùa, nhìn sắc mặt tái nhợt của Trì Linh Đồng liền đưa cô về nhà trọ trước.

Trì Linh Đồng làm ra bộ mặt đau khổ: "Chỉ nghe người mới cười chứ làm sao nghe được người xưa khóc."

"Làm gì có người cũ nào giống em, ánh mắt lém lỉnh xoay chuyển không ngừng, làm gì có ai dám khi dễ em." Tiêu Tử Hoàn hừ lạnh.

"Anh cũng biết em sẽ khi dễ người, còn dám ở trước mặt em vui vẻ, còn không mau đi đi. Dừng xe." Tuy Mercedes Benz là xe xịn nhưng Trì Linh Đồng cũng vẫn cố đề ngực lại, cố kìm nén cơn say xe.

"Anh đưa em về nhà trọ." Tiêu Tử Hoàn không đùa giỡn mà nghiêm túc nói.

"Không, cho em xuống ở đây đi, ngồi thêm chút nữa em sợ em sẽ ói ra mất." Trì Linh Đồng không chịu được nữa lê thân thể xuống xe, Đào Yên Nhiên giúp cô mang túi xách xuống, cô nhận lấy, nói: "Đi đi, không tiền."

"Cô không sao chứ?" Đào Yên Nhiên đuổi theo hỏi.

Trì Linh Đồng cố nhịn nước mắt đã lưng tròng, không thể nói được gì đành phát tay một cái, từ từ bước về phía cửa chung cư.

Gió đêm thổi qua làm cô có chút thoải mái hơn, nhưng cổ họng vẫn có cảm giác khó chịu như cũ, cô cười chua xót, đi chưa được hai bước thì chợt ói ra.

Ngồi yên một hồi, cô mới đứng dậy, lấy chai nước suối trong túi ra để súc miệng, len lén nhìn xung quanh thấy không có ai mới nhanh chân bỏ chạy, ngày mai đi dọn vệ sinh mà thấy chỗ này đảm bảo sẽ nặng mười tám đời tổ tông kẻ đầu sỏ.

Dưới lầu nhà trọ bước chân Trì Linh Đồng chợt ngừng lại.

Chiếc xe màu đen hòa với đêm tối thành một thể, bên cửa xe có một bóng dáng thon dài. Anh đang lẳng lặng nhìn về phía cô. Dưới ánh đèn đường, Trì Linh Đồng cảm nhận được trong mắt anh tràn ngập ý cười.

Bao lâu rồi không gặp? Từ buổi tối thứ tư đến bây giờ cũng đã bốn ngày bốn đêm, nhưng tại sao lại có cảm giác giống như ngàn năm vậy?

Bùi Dịch Thanh mới cắt tóc, quần áo trên người thoải mái, vẻ mặt vui vẻ, giống như cây tùng cao ngạo đắm chìm trong ánh mặt trời. Đầu tóc cô thì rối bù, quần áo thì nhếch nhếch, mắt vẫn còn vương nước mắt, giống như hạt sương mỏng manh trên cành liễu rủ.

Thân thể cô hơi cứng đờ khi nhìn thấy anh, dưới ánh đèn đường từ gương mặt tuấn tú của anh có vẻ không thật. Cô chỉ là một kiến trúc sư bình

thường, tại sao lại có thể có quan hệ với một người đàn ông hoàn mỹ đến mức này? Giống như mấy bộ phim truyền hình chiếu lúc tám giờ.

Anh kinh ngạc nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhận lấy hành lý trong tay cô: "Anh có đẹp trai đến mức để em phải thất thần nhìn đến mức đó không?"

"Hừ, em đây là đang mệt mỏi do đi đường xa nên phản ứng hơi chậm. Anh tìm em có gì không?" Cô nhìn anh một lần nữa, trong lòng không khỏi có chút vui mừng, nhưng lời nói vẫn lạnh lùng.

Edit: Thiên Kết

Bùi Dịch Thanh cười cười, đưa tay ra dắt cô đi: "Không có chuyện gì thì không thể tìm em sao? Đã khỏi cảm cúm chưa?"

"Không khỏe thì có thể đi du lịch sao? Cuối tuần này thật thoải mái. Còn anh thì sao?" Cả người cô mệt mỏi, trọng lượng thân thể đổ dồn về phía anh, mặc kệ anh kéo lên lầu.

"Anh mới từ HongKong về."

"Hà? HongKong nha, thiên đường mua sắm nha, tại sao anh không đi lâu hơn?" Cô hài hước nghiêng đầu, đôi mắt to tròn chớp chớp mang theo vẻ mê mẩn. Thật ra thì trong lòng cô chính là muốn nói: thật khó mới có một lần được về nhà, không ở nhà lâu hơn một chút, cùng người nhà ăn cơm uống trà.

Bùi Dịch Thanh liếc nhìn cô một cái, vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi, chần chờ một hai giây mới nói: "Lần này anh về là để báo cáo công việc định kỳ, đồng thời cũng nói rõ lý do từ chối nhận đầu tư của của ngân hàng Vinh Phát vào Hằng Vũ ở Thanh Thai."

Khúc quanh cầu thang, Trì Linh Đồng cảm thấy có chút chật nên đành rút tay mình về, tự vị lan can mà đi lên: "Có rất nhiều người đi chung?" Mỹ nữ Tống Đình hân cũng sẽ đi cùng.

"Ừ, một số nhân viên của Vinh Phát cũng về chung." Anh nhìn gò má cô, dường như đang cố gắng nắm bắt những cảm xúc nhỏ nhất của cô.

"Đi chung vui vẻ chứ?" Cô vẫn cười đến vô tâm, nhưng lại tránh khỏi tầm mắt của anh.

Chỉ còn cách nhà mấy bậc cầu thang anh liền dừng bước lại, nhiệt độ trong mắt từ từ giảm xuống: "Đi công tác bình thường, không có gì vui vẻ, rất buồn chán, không thể so với em đi du lịch."

Trì Linh Đồng cúi đầu, nắm lấy túi du lịch của mình: "Công việc đi công tác, nếu như người đồng hành thú vị, thì cũng sẽ thoải mái. Ví dụ như em cùng Trần Thân ra ngoài đều rất vui vẻ, anh ta nói chuyện rất hài hước."

"Em cho anh là người đồng hành thú vị sao?"

"Giới tính của chúng ta khác nhau, nhận thức cũng khác nhau. Anh nhìn thấy một người đẹp nào đó thì hai đầu gối sẽ muốn nhũn ra, hai mắt long lanh, mà em thì sẽ đổ kị đến nghiền răng, hận không thể hủy hoại dung mạo của cô ta, ha ha, có phải hay không?" Cô biết những lời mình nói không dễ nghe, nhưng ở trong lòng khó chịu, nói hết ra để cho người khác cũng phải khó chịu theo. Hừ, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng.

"Trì Linh Đồng, bộ dạng em lúc này tuyệt đối không đáng yêu." Anh lạnh lùng nhìn cô.

"Trước kia anh bị lừa rồi, đây mới là con người thật sự của em." Cô có chút chật vật, nhưng vẫn giả bộ bộ hóm hỉnh.

Sắc mặt Bùi Dịch Thanh không vui, vuốt vuốt mi tâm đang nhũn chặt của mình: "Anh đem toàn bộ công việc xử lý trong bốn ngày, nghĩ tới hôm nay em sẽ về, chúng ta sẽ bình tĩnh nói chuyện một lần. Nhưng anh nghĩ em đang quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, hai ngày nữa anh sẽ gọi điện cho em."

Anh đưa túi cho cô, nhưng không vội vàng rời đi.

Cô nhận lấy rồi ngẩng đầu lên, đột nhiên cảm thấy nhịp tim mình cực nhanh, cô biết anh đang chờ cái gì, nhưng chỉ đơn giản nói: "Ừ, hẹn gặp lại."

Thân thể Bùi Dịch Thanh hơi khựng lại, từ trên cao nhìn xuống cô, lần đầu tiên không hề che giấu sự thất vọng trên mặt, nhưng rất nhanh chóng gạt đi sự uể oải. Chỉ trong chốc lát gương mặt đã khôi phục về bình tĩnh, anh cười nhàn nhạt, xoay người xuống lầu.

Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, giống như chết trân ở chỗ

tay vịn lan can, không thể nhúc nhích được.

Cô tùy ý ném túi du lịch của mình xuống đất, đi toilet rửa mặt.

Mở tủ lạnh ra, bên trong trống rỗng. Cô cười khổ, đến phòng bếp pha một ly cà phê nóng, mở TV lên, cả người cuộn tròn thành một cục ở trên ghế sofa, tâm tình không yên nhìn về phía trước.

Nhan Tiểu Uyển trên tay xách theo một túi đồ dùng hàng ngày to đẩy cửa vào nhìn thấy Trì Linh Đồng thì sợ hết hồn: "Cậu nha, tại sao lại không bật đèn lên?"

Không có mở đèn sao? Trì Linh Đồng sững sờ ngẩng lên, nhìn trần nhà, trừ ánh sáng tàn mịt từ TV, trong phòng tối om, mà cô thì không hề phát hiện ra.

"Tớ thấy anh ấy ở dưới nhà, đang đứng dựa vào xe hút thuốc, đoán chừng nhìn thấy nhà tối om thì cho là cậu không có nhà, cho nên vẫn đang đợi cậu ở dưới. Tớ lại chào hỏi, anh ấy nhìn như mất hồn cũng không để ý tới tớ." Nhan Tiểu Uy, đem từng món đồ trong túi lấy ra, vẻ mặt vô cùng buồn bực.

Trì Linh Đồng vội đứng lên, vì tốc độ quá nhanh nên cà phê trên tay bị sóng ra ngoài quá nửa, cô cũng không thèm để ý, lao thật nhanh ra cửa, nghiêng đầu nói với Nhan Tiểu Uy: "Tớ xuống dưới một lát." Liền lao xuống lầu.

Cô chạy thờ hồng hộc, trái tim muốn bật ra khỏi cổ họng, khi cô dừng bước ở dưới cầu thang. Đúng, anh vẫn còn đang ở đó. Nghe thấy bước chân thì quay đầu lại, sau đó cười, nhưng không có nhúc nhích.

Cô điều hòa lại hơi thở của mình, từ từ đi về phía anh. Mãn đêm như nước, cô ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh....anh..."

"Anh chưa có đi, muốn đợi em một lát." Giọng nói êm ái của anh lướt qua đáy lòng cô.

Cô tròn tròn hai mắt, hai mắt trong suốt, xinh đẹp: "Em không còn quá rồi rầm như bữa trước, nhưng anh thật sự có thể bỏ xuống, anh biết mình đang làm gì chứ?"

Bùi Dịch Thanh hít sâu, nghe giọng nói mang vẻ băn khoăn lo lắng trước mắt làm cho anh không khỏi sinh lòng thương tiếc, cô rất thông minh, rất tự tin, rất dí dỏm, anh đều biết, mà anh lại làm cho cô xuất hiện suy nghĩ tự ti. Nụ cười trên miệng anh chậm rãi nở ra, khuôn mặt anh tuấn phát sáng rạng rỡ, anh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô, từ từ di chuyển lên trên, chạm vào đôi môi anh đào của cô.

Không có bất kỳ sự do dự nào, đột nhiên kéo cô vào lòng, trước tiếng kêu thất thanh của cô, anh liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Ừm... Cả người cô căng thẳng run rẩy, răng trên chạm vào răng dưới, vô ý mà cắn vào cái lưỡi đang cuồng nhiệt xông vào của anh, anh bị đau thì hừ một tiếng, từ từ dịu dãn cô buông lỏng, phối hợp với động tác của mình.

Cô dần dần theo kịp tiết tấu của anh, thân thể trở nên mềm nhũn, đôi tay vô lực ôm lấy eo anh, gò má trở nên ửng đỏ.

Một hồi lâu sau, anh mới lưu luyến buông cô ra.

"Nụ hôn đầu nha." Anh ghé sát bên tai cô thở dài.

Cô quần bách đột nhiên ngẩng đầu lên: "Kỹ thuật hôn của anh cao siêu, kinh nghiệm phong phú thì hay lắm sao?"

Anh cười to, đưa tay vuốt vuốt tóc cô, rất dịu dàng săn sóc: "Hạnh phúc quá bất ngờ, anh có chút không dám tin. Linh Đồng, anh sẽ quý trọng."

Cô ngượng ngùng rồi đẩy anh ra: "Được rồi..., ngồi máy bay lâu như vậy anh cũng nên về nghỉ ngơi cho sớm đi."

"Em muốn nghỉ ngơi sao?" Ánh mắt thân tình của anh nhìn thẳng vào cô.

Trong nháy mắt liền mở cửa xe nhét cô vào trong.

Cô ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, khi cùng Hi Vũ yêu đương là một chuyện, nhưng khi tình yêu thật sự tới thì lại rất chật vật như vậy chứ?

Một tay anh lái xe, một tay nắm lấy tay cô, năm ngón tay quần quýt đan xen.

"Linh Đồng, trong lòng anh đã sớm xác định rõ ràng, anh chờ em đã lâu lắm rồi. Anh hiểu rõ anh đang làm cái gì, cũng có đủ tự tin để cho em một lời hứa hẹn."

"Ồ." Lòng bàn tay ấm áp siết chặt lấy nhau. Anh vẫn không nhắc đến chuyện trước kia, nhưng cô cảm thấy tất cả là không còn cần thiết.

Ở một giai đoạn nào đó, gặp được một người nào đó, yêu người nào đó, đều không phải do bản thân mình không thể. Ai cũng không thể tự định cho tình cảm của mình một kỳ hạn.

Lúc tới thì hôn hò tiếp nhận, lúc đi thì lạnh nhạt chúc phúc. Vốn có thời điểm, cô tin tưởng tình yêu là thiên trường địa cửu, cho nên hà cớ gì phải suy nghĩ nhiều.

Thời gian không thể quay lại, thế gian này không có nếu như.

Không bằng chờ để cho bản thân mình phải cảm thấy hối hận.

Anh yêu cô, cô cũng động lòng, trên đời này còn cái gì quan trọng hơn sao?

Người phụ nữ thông minh cũng sẽ không thể hiểu chuyện tình yêu như đi học. Cô cũng có lòng tin trong lòng anh, cô là duy nhất.

Cô cười rạng rỡ, hai mắt sáng như sao.

"Em muốn ăn đậu phụ với bánh bao hấp." Cô cất giọng nói yêu kiều của một cô gái đang yêu, như nói với những người đàn ông chỉ hận không thể hái sao trên trời xuống cho bạn gái mà tùy ý nói lên yêu cầu.

"Được." Anh cung chiêu, gạt đầu một cái, lòng bàn tay càng nắm chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Chương 12

Edit: Thiên Kết

Nghe nói công trình biến gặp trục trặc, ngoài mặt Nhạc Tĩnh Phương thì làm bộ không sao nhưng trong lòng thì cực kỳ lo lắng. Chị ta chà sát tay, mấy tháng khổ cực nhưng cuối cùng lại không được gì. Tức giận tích tụ trong bụng, toàn bộ đều hóa thành yêu cầu nghiêm khắc với nhân viên, chỉ một chút chuyện không hợp ý thì chị ta sẽ mắng cho người đó mặt mày xám xịt, không kịp thanh minh. Nhân viên trong công ty mọi người đều ra sức tự bảo vệ bản thân, nếu không có việc gì thì cố gắng tránh chị ta càng xa càng tốt.

Nhưng đâu có thể tránh được mãi.

"Bà ngoại ơi, ông đây mặc kệ rồi." Trần Thần từ bên ngoài đi vào, đem một xấp đồ hung hăng quăng lên bàn, hai tay chống hông, tóc tai muồn dưng đứng, còn mặt mày thì hầm hầm.

"Cái hạng mục nhà giam rách nát này không kiếm được vài đồng, quy định lại cứng ngắt, tôi sửa đi sửa lại, Nhạc đồng cũng không nói rõ nguyên nhân, chỉ có phát hỏa bùng bùng, mẹ nó làm sao mà sống nổi nữa. Phụ nữ đều là tóc dài đầu óc ngắn, loại hạng mục này cũng nhận, thật là đem bôi nhọ bộ mặt của Thái Hoa."

Trong lòng trưởng phòng run sợ nhìn ra bên ngoài một chút rồi khoát tay với Trần Thần: "Cậu nhỏ giọng một chút, để cho Nhạc đồng nghe được sẽ phiền toái đấy. Ai, cậu cũng biết Nhạc đồng khó xử, cái hạng mục này không quan tâm đến tiền, đó là công trình của Chính phủ. Thái Hoa làm chuyện gì mà không cần đến sự ủng hộ của Chính phủ, Chính phủ nhờ chúng ta giúp một chuyện, chúng ta dám từ chối sao? Cậu tiếp tục sửa đi. A, tiểu Trì, hiện tại cô không có hạng mục gì, đi giúp Trần Thần một chút đi.

Trì Linh Đồng chống cằm, híp mắt cười nhìn Trần Thần. Cô cảm thấy Trần Thần hiện ngang nói tục thật đáng yêu, giống như một đứa bé mới bi bô tập nói, làm cho người lớn vui vẻ.

Trần Thần nghiêng đầu sang lườm cô một cái: "Không cần, tôi có thể tự làm." Lại nói người này thật tốt số, trong công ty ai ai cũng là cái gai trong mắt Nhạc đồng, chỉ có một mình cô là công thần. Cầm bản vẽ công trình biến đến gặp Nhạc Tĩnh Phương, nghe nói là được Nhạc Tĩnh Phương gạt đầu,

khen cô có năng lực, nếu hạng mục không bị hoãn lại, Thái Hoa nhất định sẽ có được mảnh đất kia. Sau đó sẽ để cho cô thoải mái, từ từ đem bản thiết kế hoàn thiện lại, một khi hạng mục được thông qua liền bắt tay vào thực hiện. Biết đến ngày nào mới được thông qua, chỉ thấy người này mỗi ngày không phải lướt web chính là nghe nhạc, nếu không liền ngồi thừ híp mắt, cười ngây ngốc giống như người khùng.

Trì Linh Đồng đứng lên, đi tới kéo mái tóc ngắn của anh ta: "Chúc may mắn, anh đó kị sao?"

"Tôi đang đó kị, tiền lương bằng nhau, tại sao cô lại có thể thành thoi còn tôi phải vất vả."

"Tôi thật sự không muốn đả kích anh, trên thực tế, tiền lương của hai chúng ta khác nhau. Cái này gọi là người so với người, tức chết người." Trì Linh Đồng nhỏ giọng cười đến là hài lòng.

"Đi đi, đừng ở đây mà phô trương nữa, sau này có khó khăn cũng đừng lại khóc trước mặt tôi." Trần Thần đẩy cái đầu đang cúi sát của cô ra: "Buổi trưa nhớ mời tôi ăn cơm, không phải cơm ở nhà ăn công ty, mà là nhà hàng ở bên ngoài ấy."

"Lý do là gì?"

"An ủi tâm hồn đang bị thương của rồi." Trần Thần khờ sờ vỗ vỗ ngực, bắt đắc dĩ ngồi lại chỗ cũ, mở bản vẽ ra.

"Anh bị tổn thương lỗi cũng đâu phải do tôi." Trì Linh Đồng nhanh chóng phản bác.

Trần Thần trợn mắt: "Nhưng cô kích thích tôi."

Trì Linh Đồng cười hắc hắc. Trong công ty, chỉ có một mình Trần Thần biết tiền lương thực tế của Trì Linh Đồng, nhưng anh ra cũng thật sự là có lòng dạ rộng rãi, chưa bao giờ vì chuyện này mà xa lánh, hay than vãn tí nạnh với bên ngoài. Mặc dù trình độ của anh ta cao hơn so với cô, nhưng anh ta biết kiến trúc sư phải là người có thiên phú, không phải chỉ cần có trình độ học vấn cao cùng với sự chăm chỉ là được.

Trước giờ cơm trưa, Trần Thần đã sửa chữa xong phần thiếu sót của bản vẽ, anh ta nói với trưởng phòng buổi trưa sẽ cùng với Trì Linh Đồng ra ngoài đi thực tế, trưởng phòng cũng không hỏi nhiều mà đồng ý luôn.

Cái này đồng nghĩa với hai người sẽ trốn việc được nửa ngày.

"Đi đâu ăn đây?" Hai người ra khỏi công ty.

"Đi ăn món Triều Châu đi, tôi có phiếu giảm giá hai trăm đồng, nhưng điều kiện là phải có hóa đơn trên bốn trăm thì mới có thể dùng." Trì Linh Đồng lấy phiếu giảm giá ra.

"Bốn trăm đồng, hai chúng ta ăn hết sao?" Trần Thần ăn không nhiều, nên mới tu luyện được dáng người như bây giờ.

"Rủ thêm một người nữa?" Trì Linh Đồng giả bộ dò xét. Thật ra thì trong lòng cô đã sớm có âm mưu.

"Được, càng đông càng vui." Trần Thần không suy nghĩ nhiều. Hai người bắt xe đến một quán ăn Triều Châu lịch sự, lúc này Nhan Tiểu Úy đã đứng đợi ở cửa ra vào một lúc.

"Tại sao lại là cô ấy?" Về mặt Trần Thần cứng đờ, tay chân cũng trở nên lúng túng.

"Là bạn cùng nhà của tôi mà." Trì Linh Đồng chớp chớp mắt: "Bình thường cô ấy mời tôi ăn quá nhiều, khó có dịp tôi mời, thuận tiện trả lại cho cô ấy một phần. Tiểu Úy, mình tới rồi."

Nhan Tiểu Úy tự nhiên gạt đầu với Trần Thần, rồi kéo cánh tay Trì Linh Đồng, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại tới đây, nơi này đồ ăn đắt lắm đó."

"Không có gì, nơi này cảnh đẹp, đồ ăn ngon, đáng giá. Trần Thần, mau tới đây." Trì Linh Đồng nghiêng đầu nhìn Trần Thần, chân anh ta như đang bị đổ chỉ mà trong lòng vui vẻ.

Trong đại sảnh tông màu trắng chiếm chủ đạo, bàn ăn có thưa thớt khách ngồi. Ba người ngọc một chỗ để ngồi, chọn món, còn không quên thỉnh thoảng hỏi nhân viên phục vụ xem đã đủ bốn trăm đồng chưa.

"Tôm đỏ có vẻ tươi, màu sắc nhìn thật đẹp mắt." Nhan Tiểu Úy nhìn vào thực đơn, nuốt một ngụm nước bọt.

"Món ăn phải ăn vào trong miệng mới biết ngon hay không. Dựa vào hình ảnh thì có ích gì?" Trần Thần nhìn về ngoài Nhan Tiểu Úy bình tĩnh thì đột nhiên tức giận.

Nhan Tiểu Úy kinh ngạc liếc anh ta một cái: "Anh nghĩ bây giờ là thời đại nào? Quê mùa. Đồ ăn có ngon đến mấy mà không có được quảng cáo, không tuyên truyền thì ai sẽ biết tới."

"Hừ, cũng chỉ là dựa vào quảng cáo để lừa gạt ánh mắt của người khác. Có dám tự xuất hiện trước mặt mọi người sao?"

Trần Thần mỉa mai quét qua khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Nhan Tiểu Úy.

Nhan Tiểu Úy cười lạnh: "Tôi xác nhận là không dám, anh dám sao?"

"Tôi đường đường chính chính, trước sau như một, có gì mà không dám?"

"Anh dám, vậy coi áo ra đi."

"Coi thì coi."

Hai người bốn mắt nhìn nhau cứ như vậy mà trừng lên.

"Hai đồng chí, xin cho tôi chút thể diện."

Trì Linh Đồng cảm thấy tình huống không ổn vội vàng tiến lên giải vây.

"Hừ."

"Hừ."

Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy đều hừ một tiếng, quay mặt qua, không nhìn đối phương nữa.

Món ăn được đưa lên rất nhanh, chỉ một lát đã lên đủ. Trì Linh Đồng còn chưa cầm đũa lên thì hai người bên cạnh đã biến bị thương thành sắc ăn, giống như đang so tài cùng nhau tấn công các món ăn.

"Muốn kêu đồ uống không?" Trì Linh Đồng tốt bụng hỏi hai vị bên cạnh.

"Không cần." Nhan Tiểu Úy trả lời.

Cả bàn ăn đều bị hai người này càn quét, Trì Linh Đồng chỉ ăn đại khái hai miếng điểm tâm cùng vài ngụm canh.

“Cô đi tính tiền đi, tôi còn có chuyện khác.” Trần Thần chống tay lên khuôn mặt đỏ bừng bừng, đá Trì Linh Đồng một cái ở dưới gầm bàn.

Trì Linh Đồng còn chưa lên tiếng, Nhan Tiểu Úy đã ấn bả vai Trì Linh Đồng xuống: “Anh nói chuyện hay quá, hai người phụ nữ cùng một người đàn ông ra ngoài ăn cơm, mà phụ nữ phải trả tiền sao?”

“Cô cho rằng cô là công chúa, đàn ông nào cũng phải nịnh bợ cô, hử?” Trần Thần cười giễu cợt.

“Tôi không phải công chúa, anh cũng không phải là đàn ông.” Nhan Tiểu Úy đáp lại.

Một tiếng nổ “Ầm” vang lên trong đầu của Trần Thần. Đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng của anh ta, trái tim đập mãnh liệt, mắt đầy tơ máu, gân xanh cũng nổi đầy trên trán.

“Tôi mà không phải là đàn ông?” Anh ta đột nhiên bắt lấy tay của Nhan Tiểu Úy đưa lên hàu kết của mình: “Cô có cái này sao? Cô sờ ngực tôi đi, giống của cô sao?”

Nhan Tiểu Úy nhất thời hoảng sợ bởi vì động tác của anh ta mà quên phản kháng lại, ngoan ngoãn đưa tay từ hàu kết đi chuyển xuống ngực anh ta.

“Cơ ngực mấy múi, đếm một chút xem mấy múi, cô nhìn lại của cô đi, mềm như là.....”

Trì Linh Đồng đưa tay bịt chặt cặp mắt lại, trời ơi... , Trần Thần điên khùng, ở nơi công cộng thế nhưng lại dám lấy tay chạm vào bộ ngực đầy đà của Nhan Tiểu Úy.

“Tôi là không khí, tôi là mây bay, tôi là gió thổi.....Cái gì cũng không nhìn thấy. Hai vị nên tự bảo trọng.” Cô từ từ quay người lại, nhìn về phía người phục vụ đang đứng chết trân

phía sau để thanh toán, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi nhà hàng.

“Bốp.” Sau lưng cô vang lên tiếng tát tai vang dội: “Anh là đồ đại lưu manh.” Giọng nói Nhan Tiểu Úy run run giống như ngọn nến trước gió.

“Tôi... Tôi là bị cô chọc tức.” Trần Thần cả lăm biện bạch.

Trì Linh Đồng giờ tay lên bắt taxi ven đường, vừa lên xe cô mới dám bật cười.

“Em xem em một chút đi, về mặt tiểu nhân đắc ý.” Biết Trì Linh Đồng trốn việc vui chơi bên ngoài, Bùi Dịch Thanh mang theo laptop kéo cô vào một quán cà phê nhỏ làm việc cùng anh. Thật ra thì anh muốn kéo cô vào công ty Hằng Vũ, nhưng tính khí của cô quá thẳng thắn, nói doanh trại quân địch, không thể tùy tiện xông vào.

Trì Linh Đồng ôm bụng cười đến nước mắt cũng muốn rơi xuống: “Anh không biết lúc này có biết bao nhiêu buồn cười đâu. Chỗ ấy của Tiểu Úy đặc biệt đầy đà, cô ấy vẫn lấy làm tự hào, Trần Thần cứ vậy mà đụng vào. Ha ha...”

Bùi Dịch Thanh liếc nhìn cô một cái, ánh mắt rơi vào nơi nào đó trước ngực cô: “Em cũng không tệ nha.”

“Không cho phép nhìn, không cho phép nhìn.” Mặt cô đỏ lên, đưa tay ra bịt mắt anh lại.

“Này, Trì tiểu thư, em cứ tẩy máy tay chân như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì thì sao?” Anh chậm rãi bắt lấy tay cô kéo xuống, ánh mắt thâm sâu như biển.

Kể từ khi hôn nhau ở nhà trọ, hai người gặp mặt cũng ba lần, có lúc ở quán cà phê, lúc ăn cơm cùng nhau nhưng phần lớn đều cư xử theo lễ nghĩa, chỉ lúc đưa Trì Linh Đồng trở về tới nhà, Bùi Dịch Thanh sẽ hôn môi cô một cái, còn cô thì đều là đỏ mặt, nhanh chóng xuống xe.

Trì Linh Đồng cong môi lên: “Em là lưu manh, em sợ ai.”

“Vậy là em muốn anh ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ?” Anh hỏi một cách tự nhiên.

Không chân chừ, anh cười nhạt, đột nhiên cúi đầu, hôn lên đôi môi cô.

Khóe mắt vẫn lướt qua cô nhân viên đứng ở quầy thu ngân đang che miệng cười trộm, còn có một đôi tình nhân khác nhìn bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Không chuyên tâm” Bùi Dịch Thanh thân mật nhéo cái mũi của cô.

“Có người nhìn.” Cô mắc cỡ, cúi đầu vẩn vẩn đầu ngón tay.

“Vậy chúng ta chuyển sang chỗ khác rồi tiếp tục?”

“Nghĩ hay quá nhỉ?” Cô gấp đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Anh cười: “Anh cũng tới nhà trọ của em mấy lần, không lẽ em không đáp lễ lại. Anh sẽ nấu cơm cho em ăn.”

“Này, Tổng giám đốc Bùi có chừng mực thôi, công việc quan trọng hơn. Đàn ông a, muốn có công danh sự nghiệp, chớ mê muội phụ nữ.” Cô vỗ vỗ máy tính, gõ vang tiếng chuông báo động cho anh.

Anh đột nhiên thờ dài rất tao nhã: “Ai, biết đi đâu để tìm một người phụ nữ tốt, nên anh muốn nhanh một chút đem cô ấy trời lại, ngộ nhờ bị người khác cướp đi, anh cũng không cần phải khóc đến mức đổ Trường thành. Chúng ta quen biết nhau cũng gần nửa năm, qua lại cũng được ba tuần lễ hai ngày, nên cần tìm một biện pháp thôi.”

“Sao vậy? Anh muốn mai mối lễ vật làm chứng?” Cô cười giễu cợt, chỉ coi như anh đang nói giỡn.

“Lễ vật nhất thời anh tìm không đủ. Cuối tháng này, công ty Hằng Vũ kỉ niệm ba năm ngày thành lập, sẽ mở một bữa tiệc ăn mừng, có rất nhiều minh tinh người đẹp, còn có rất nhiều quà được đưa tới, em cũng tới chơi đi, thuận tiện gặp ông nội anh luôn.”

Cô đang suy nghĩ xem quà tặng tình xảo mỹ lệ như thế nào, đột nhiên bị câu nói cuối cùng của anh dọa cho sợ: “Thuận tiện sao?” Cô thế nào có dự cảm xấu giống như bị trúng kế.

“Ừ, thuận tiện tới chào hỏi luôn. Tránh cho ông cụ lo lắng anh mãi mê sự nghiệp mà lơ là chung thân đại sự.”

“Ông ấy lo lắng cũng bởi vì quan tâm đến anh, không có liên quan gì tới em, em không cần quan tâm.” Cô kiên quyết từ chối.

“Em dù sao cũng mang danh là nữ chính, em không ra sân thì ai ra? Này, em ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, sờ cũng đã sờ, đừng nghĩ cách trốn trách nhiệm” Anh trừng mắt nhìn cô, giọng nói mang theo trách cứ.

“Em... Em...” Mỗi lần người đàn ông này bày ra vẻ mặt này thì cô lại lắp bắp.

“Linh Đồng, đến bây giờ anh vẫn hy vọng rằng, một lúc nào đó anh sẽ mang một cô gái đứng trước mặt ông nội, cho ông ấy biết, Nhị thiếu gia nhà họ Bùi cũng có thể tự tìm được hạnh phúc.” Anh cầm lấy tay cô, tiến lại gần khóe miệng, nhẹ nhàng hôn mu bàn tay.

“Anh là đang thị uy với ông ấy, nguyên nhân tại vì ngày xưa ông ấy chia rẽ tình cảm của anh, không, đúng là anh trai của anh chia rẽ tình yêu của anh.” Cô muốn rút tay về, anh không buông mà kí lên đầu cô một cái.

“Cái người ngốc nghếch này. Bây giờ là lúc nào rồi còn nhắc chuyện đó.” Anh nặng nề thờ dài: “Linh Đồng, thật ra thì anh rất thích làm kiến trúc sư, cũng không muốn lẫn lộn cạnh tranh trên thương trường. Anh bây giờ cũng là bởi vì đánh cuộc với ông nội. Trong mắt ông ấy, anh là một đứa cháu con của vợ lẽ, không có địa vị gì, có tiền đồ hay không không quan trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Chương 13

Một thùng máu chó được tạt tới làm cho Trì Linh Đồng chỉ còn biết đứng im há hốc miệng.

Thì ra Tổng giám đốc của Hằng Vũ lại là con do vợ lẽ sinh, đáng tiếc là vợ cả cũng có một đứa con cho nên người đó mới có tiền đồ, cũng là người làm việc lớn. Thì ra trên thế gian này thật sự có kết hôn vì lợi ích gia tộc, Bùi Thiên Lỗi muốn tập đoàn Hằng Vũ lớn mạnh nên tìm tới ngân hàng Vinh Phát để làm hậu thuẫn mạnh mẽ, đem cháu trưởng Bùi Dịch Văn cùng thiên kim tiểu thư Tổng Dĩnh kết thành một đôi. Mà ông trời khéo trêu người, tiểu thư Tổng Dĩnh lại là bạn gái của Bùi Dịch Thanh. Bùi Dịch Thanh là người tài mạo song toàn, nhưng so với Bùi Dịch Văn là con vợ cả thì kém hơn một chút. Tổng Dĩnh là người có mắt nhìn, lại hiểu rõ đạo lý, nên đành chặt đứt đoạn tình cảm này, trở thành vợ của Bùi Dịch Văn. Đám cưới truyền thuyết ở Hongkong đó không khác gì đám cưới năm xưa của Thái tử Charles và Diana.

“Ông nội bảo bọc anh cả rất tốt, một mực đem anh ấy đi du học Pháp cho nên không có mấy người được gặp anh ấy. Sau khi anh ấy trở về Hongkong, Tổng Vinh Phát liền mở tiệc chiêu đãi. Tổng Dĩnh đôi với anh ấy có thể nói là vừa gặp đã yêu, phong cách của anh cả nho nhã, tôn quý, lại có khí phách, con gái khó có thể mà không thích. Cô ta liền đổi điện thoại di động giống với anh cả, nhạc chuông cũng đổi giống, ngay cả số đuôi điện thoại cũng là số tình nhân. Anh cả thích xem kịch, cô ta thì tìm được vé xem kịch quý. Khi có thời gian rảnh sẽ chạy tới Hằng Vũ tìm anh cả.”

Bùi Dịch Thanh nắm lấy hông Trì Linh Đồng, ôm cô vào ngực, tránh đụng vào người đi đường.

Đây là trung tâm của Thanh Thai, kẻ đến người đi nườm nượp. Sau khi ăn hai phần ăn nhẹ ở quán cà phê, anh liền mang cô tới đây để đi dạo một chút.

Chuyện cũ của anh thật dài.

“Trong lòng anh có cảm thấy khó chịu không?” Má lúm đồng tiền của cô như hoa, hỏi thăm mỗi một chi tiết nhỏ.

“Em cứ vui mừng thăm đi.” Anh nghe ra sự ranh mãnh trong giọng nói của cô, liếc nhìn cô một cái.

“Em nào có mừng thăm, mà là công khai vui mừng. Dường như em đã từ lâu lắm rồi không coi kịch cầu huyết, hôm nay được nghe chuyện cũ của anh, em phát hiện cuộc sống mặc dù cầu huyết, nhưng lại có rất nhiều điều thú vị khác. Đây, thật ra thì anh cũng đừng mãi oán trách anh trai của mình, em thấy anh là người thật may mắn.”

Cô rất vui về vở vai anh.

Anh nhún hàng lông mày anh tuấn lại, người phụ nữ trước mặt là người phụ nữ bình thường sao? Người bình thường khi nghe, nếu là người yếu đuối sẽ nước mắt lưng tròng, người cứng rắn một chút thì sẽ thờ dài thay anh. Cô thì lại giống nghe chuyện lạ, khóe miệng không ngừng cười.

Hai người ngồi trên băng ghế dài bên đường, một người bán mứt quả rong đi qua trước mặt.

“Mua cho em một cây.” Cô đẩy anh một cái rồi nói.

“Không được, ăn buổi tối không tốt cho răng.” Anh giống như một người cha nghiêm khắc, không chút thương lượng.

“Trước khi đi ngủ em sẽ đánh răng, cuộc sống ngắn như vậy, so đo nhiều làm gì, như vậy không tốt đâu.” Cô chống đôi tay vào cằm, hết hy vọng.

Bùi Dịch Thanh im lặng nhìn cô nửa ngày, bất đắc dĩ đứng lên, đuổi theo người bán hàng rong, mua một xâu mứt trở lại.

Cô cười ha ha mà nhận lấy, cắn một cái: “Oa, rất ngọt. Thật đấy, anh ném thử một chút đi.” Cô chu đôi môi đỏ hồng đến trước mặt anh.

Lòng anh khẽ rung động, nâng ót cô lên, đầu theo bản năng mà hạ thấp xuống.

“Ha ha.” Cô tinh nghịch nghiêng đầu đi, môi anh khẽ rơi trên vai cô: “Vì bảo vệ tốt cho răng của anh, em cảm thấy vẫn là để một mình em chịu khổ đi.”

“Quý nha đầu.” Anh cứng chiều bật cười, tâm tình buồn rầu lúc nãy dường như đã tan thành mây khói. Chỉ cảm thấy người con gái có đôi mắt to tròn này đang chiếm hết suy nghĩ của anh, làm cho anh vui vẻ đến không tả được.

“Em nói với anh nha...” cô không chú ý hình tượng mà nhai nhai mứt quả: “Nếu như cha anh không có lòng, ông ấy sẽ không gặp được mẹ anh, dĩ nhiên cũng sẽ không có anh. Nếu như cha anh không phải là người Hongkong, ông ấy sẽ ở Đại Lục, dĩ nhiên càng không thể nào hưởng được phúc này, đây chính là phạm pháp. Hơn nữa ở Đại Lục kế hoạch hóa gia đình rất nghiêm ngặt, nếu không anh đã không có cơ hội xuất hiện trên thế giới phồn hoa này rồi. Anh xem xem, anh so với người khác vẫn còn may mắn hơn rất nhiều. Hướng chi nhà họ Bùi vừa có tài vừa có thế, anh tuổi còn trẻ đã lập nên sự nghiệp huy hoàng. Người anh em, anh làm cho người ta hâm mộ đến phát điên rồi đây.”

Bùi Dịch Thanh bị cô nói làm cho không biết nên khóc hay cười, rồi lại không thể không thừa nhận trong đó có mấy phần đạo lý. Có lúc, bước tới một bước lại là ngõ cụt, nhưng chỉ cần lùi về sau một bước thì sẽ lại là trời cao biển rộng.

Ở phương diện nào đó, anh so với người khác đã may mắn hơn rất nhiều rồi.

“Chúng ta lại tiếp tục.” Cô liếm những mảnh đường vụn trên cây mứt, vô tư chếp miệng, đôi mắt ánh lên sự vui vẻ: “Về tiểu thư Tống Đình bỏ gian tà theo chính nghĩa, em không có dám đánh giá, mỗi người đều có chí hướng riêng. Tình yêu là thứ không thể nhìn bằng mắt thường, nên để cho nhà khoa học nghiên cứu đi. Thật ra thì nếu Bùi Dịch Văn không xuất hiện, thì sẽ có Ngô Dịch Văn, Từ Dịch Văn xuất hiện, cô ta là một quả bom vô hình, sớm muộn gì cũng sẽ nổ, anh lại chỉ bị một vết thương nho nhỏ, nhưng với anh anh chính là vết thương chí mạng. Quay đầu lại nhìn một chút, không phải là anh rất may mắn sao? Là cô ta rồi bỏ anh trước, trong lòng sẽ có áy náy với anh, như vậy anh trong cảm nhận của cô ta luôn luôn tốt, là người đàn ông mà cô ta sẽ vĩnh viễn mơ tưởng tới. Một điều cuối cùng, ...Ai, tại sao chỉ có một mình em nói, cho anh một cơ hội, anh nói đi, nói đúng có thưởng.”

Cô nhảy lên, đem cái que ném vào thùng rác cách đó không xa, nhân tiện có vòi phun nước liền rửa tay một cái nhưng vẫn không quên kêu lạnh.

Anh lấy khăn tay ra, tinh tế lau tay cho cô: “Mắt cái này được cái kia. Cuộc sống chính là phải từ từ mà sống, sẽ phải chịu đựng những đau đớn, nhưng sau khi đau khổ sẽ thấy cầu vồng. Anh là người may mắn, anh đã có em.”

Lần này, anh không cho cô có cơ hội trốn tránh, nâng cằm cô lên, hôn lên môi cô. Mặc dù chỉ là lướt qua, nhưng hai người cũng không khỏi tự chủ mà run rẩy. Sau đó, anh kéo cô đi vào dòng người đông đúc.

“Anh đã kể cho em nghe chuyện mối tình đầu của mình. Công bằng thì em cũng phải nói cho anh biết về mối tình đầu của mình cho anh nghe một chút.”

“Chuyện cũ trước kia không cần nhắc tới.” Trong đầu cô thoáng qua hình ảnh Hi Vũ cùng Dương Văn sánh đôi cùng nhau trong siêu thị.

“Đối với em là vết thương rất lớn?” Anh trêu ghẹo cô.

Cô liếc mắt, mắng anh: “Em so với anh có tiền đồ hơn nhiều. Bọn em là chia tay trong hòa bình lẫn chúc phúc. Hiện tại, anh ta đang nắm giữ chức vị quan trọng, có một bạn gái như hoa như ngọc, không chỉ có thể thỏa mãn tâm thất hư vinh của anh ta, mà còn rất có điều kiện phát triển tiền đồ của anh ta. Sau này, nếu như em có quay đầu lại nhờ vả thì chắc cũng được thơm lây.”

“Nói cũng đừng nói quá. Em có cơ hội quay đầu lại sao?” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian cũng đã rất khuya, anh nắm tay cô đi lòng vòng về phía bãi đậu xe.

“Ha, không phải đôi khi cũng có những lúc phức tạp sao, có lúc sẽ vô cùng đáng thương, sau đó sẽ tự nhiên xuất hiện một người giống như hiệp sĩ, tình cảm sẽ nảy sinh mãnh liệt.”

“Chính là như vậy, nhưng hiệp sĩ kia sẽ là anh chứ sao lại có thể là anh ta?” Mặt của anh bắt gặp cau lại.

“Cái gì? Tham muốn chiếm giữ mạnh như vậy không giống như phong cách của anh. Con người đâu có thể nào treo cổ trên một thân cây, dù sao cũng sẽ phải chữa cho bản thân một con đường. ...ô...”

Trên miệng bị vỗ một cái, cô đau đến nhếch miệng.

“Từ khi anh chết, nếu không anh sẽ chặt sạch cây bên cạnh em.” Mặt anh một lần nữa trở nên tái mét.

“Như vậy là anh yêu em. Yêu đến không ai thay thế được?” Cô rên rỉ nhào vào lồng ngực anh, đề giọng nói nhỏ, cảm giác mình rất có sức hấp dẫn.

Anh bóp mũi cô: “Rất hả hê trong lòng?”

Cô nghiêm túc gật đầu một cái, thân nhiên cười: “Dĩ nhiên. Anh là người ưu tú, làm sao lại bị em tóm được? Em nghĩ mãi đến giờ mà vẫn không ra.”

“Biết thì sẽ phải quý trọng. Mau lên xe.” Anh mở cửa xe cho cô.

“Làm sao đây, Nhan Tiểu Úy hôm nay nhất định sẽ hận em vì thấy chết mà không cứu sao?” Dọc đường đi, cô bày ra vẻ mặt đau khổ, nghĩ đến thực tế trước mắt thì than nhỏ.

“Vô cùng dễ. Tôi đầu đường anh sẽ quẹo một cái, anh cho em giường, còn cho em cả một cái gối ôm ấm áp.” Anh chậm rãi liếc cô một cái.

“Nghe thì không sai, nhưng cô nam quả nữ, không thích hợp.”

“Này, sau khi gặp ông nội anh, giống như là có câu trả lời, cũng không cần câu nệ tiểu tiết. Em cũng không giống là người truyền thống.”

“Truyền thống là tốt đẹp, là khắc sâu vào lòng chứ nào có khắc trên mặt.”

“Ừ, chừng nào tới hôm đó, anh sẽ nói Quân Mục Viễn tới đón em.”

“Chỉ bằng chút chuyện kia mà đã muốn thu thập em? Không có cửa đâu.” Đầu cô lắc giống như trống.

“Em là sợ ông nội anh không vừa ý em?” Sắc mặt anh không đổi: “Không có vấn đề gì đâu, miễn sinh con được là tốt.”

“Này, anh tìm heo mẹ sao Em sợ cái gì, nói cho anh biết, anh anh chính là người trèo cao bám lấy em.” Cô bị anh đã kích đỏ mặt tía tai.

“Ừ, anh một lần nữa cô cùng thành khẩn và hèn mọn, cầu xin em, gả.....”

“Đừng...Em đi.” Nói thêm gì nữa sợ thành cầu hôn luôn rồi. Cô đầu hàng, cô thỏa hiệp, không phải chỉ là gặp một ông già thôi ư, sợ cái gì.

Trước cửa nhà trọ có ánh đèn, Nhan Tiểu Úy ở nhà.

“Trở về nghỉ ngơi cho tốt, phụ nữ suy nghĩ nhiều sẽ có nếp nhăn.” Anh xoay người hôn xuống môi cô: “Tối nay, anh muốn em nằm mơ thấy anh, nếu không đêm dài sẽ vô cùng cô đơn.”

Anh nói bên tai cô.

Mặt cô hồng hồng nhảy xuống xe, anh đẩy cửa x era đuổi theo, ôm lấy cô từ phía sau: “Ngày hôm đó nhớ ăn mặc đẹp vì anh, sau đó sẽ ăn tối ở nhà trọ của anh chứ?”

“Không thêm quan tâm tới anh nữa.” Cô ngượng ngùng né tránh anh, chạy tóe khói.

Cửa phòng Nhan Tiểu Úy khép chặt, trong nhà yên lặng khác thường. Trì Linh Đồng cẩn thận từng li từng tí đi tới toilet rửa mặt, không dám làm ảnh hưởng đến cô ấy, cũng không dám hỏi chuyện hai người họ lúc sáng.

Trì Linh Đồng không biết sau cái tát kia, Trần Thần ngập ngừng nửa ngày không biết lấy đâu ra dũng khí, đột nhiên ôm lấy Nhan Tiểu Úy, nói một câu: “Tiểu Úy, anh yêu em.”

Sau đó.....sau đó Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy nói chuyện, tình cảm cũng không ngừng phát triển.

Q.2 - Chương 14: Chương 14

Edit: Thiên Kết

Ngày kỉ niệm hàng năm của Hằng Vũ chợt có một đợt không khí lạnh từ Nga tràn về Thanh Thai. Ở yên trong phòng, đóng chặt cửa sổ cũng có thể nghe thấy rõ tiếng sóng biển mênh mông xô vào bờ. Bầu trời âm ảm, tuy không có mưa phùn nhưng gió biển mơn mẩn cũng làm người ta lạnh đến thấu xương, thời tiết đang từ mùa thu mát mẻ bỗng chốc bước vào đầu đông.

“Minh cảm thấy Thanh Thai hiện tại giống như trong tác phẩm ‘Đồi gió hú’ dưới ngòi bút của Emily Bronte, nhắm mắt lại, có thể nghe được những tiếng oan hồn than khóc trên mặt biển.” Nhan Tiểu Úy ôm vai đứng trước cửa sổ, sâu sắc nói.

Tri Linh Đồng gạt sợi tóc đang che mắt, nhìn cô ấy một cách kỳ quái. Từ sau sự kiện nhà hàng Triều Châu, Nhan Tiểu Úy biến thành phiên bản Lâm Đại Ngọc hiện đại, động một chút là thở ngắn than dài, buồn bã bị thương nhìn thời gian trôi qua. Không biết bởi vì sự vô lễ của Trần Thần mà kích thích hay là trong lòng vẫn còn một chút nào đó chưa mở rộng. Nhan Tiểu Úy không muốn nói ra.

“Có phải cậu coi phim ma nhiều quá không?” Tri Linh Đồng nhún lông mày, lúc này, cô đang đứng trước tủ treo quần áo, lật qua lật lại vài chiếc áo khoác thật dày, không biết cái nào đủ thanh nhã: “Đừng hù dọa người nữa, mau tới đây giúp mình đi.”

“Hôm nay, cậu còn phải ra ngoài sao?” Nhan Tiểu Úy nghiêng đầu sang chỗ khác, không dám tin: “Tin tức hồi nãy có nói, bên ngoài sẽ có mưa giông rất lớn, đi ra ngoài không cẩn thận sẽ bị gió thổi đi mất.”

Nói thì nói như vậy, nhưng cô ấy cũng chạy tới, đưa tay lật lật áo khoác: “Cái này, mặc vào rất trang nhã.”

Tri Linh Đồng lấy tay bới tóc, không ngừng bận rộn mặc vào: “Người trong giang hồ, thân không do mình.” Đây không phải là lên thuyền giặc của Bùi Dịch Thanh sao? Cô không thể trốn tránh. Mới vừa nãy Quân Mục Viễn gọi điện thoại tới, xác nhận địa chỉ rồi nói nửa tiếng nữa sẽ ở dưới lầu chờ cô.

“Thực tế thì trái tim cậu đẹp vô cùng.” Nhan Tiểu Úy cười ghẹo cô, sau đó lại yên lặng thở dài: “Ban trai của mình giống như đèn kéo quân, tới tới lui lui, tớ cũng không nhớ hết được là mấy, loại thời tiết này muốn tìm một người ở bên cũng không có. Mà cậu một khi yêu liền tóm được kim cương vương lão ngũ. Ài, tại sao ở chung một phòng mà vận số lại khác nhau nhiều như vậy? Hai người chính thức qua lại rồi sao?”

Tri Linh Đồng kiểm tra chìa khóa trong túi, ví tiền, rồi chạy đến toilet đeo lên một chút đồ trang sức trang nhã, còn thoa thêm một chút son bóng, liền vội vàng trả lời: “Minh không biết rõ tình hình trước mắt, nhưng dường như mình không có cơ hội lựa chọn rồi.”

“Thôi đi, cậu ít khoe khoang đi. Chỉ dựa vào người như cậu, bắt được người đàn ông như vậy, còn dám tính toán cơ hội khác, cậu đúng là không biết đủ đi.”

Tri Linh Đồng cười ha ha, ở trước gương xoay vài vòng, cảm giác mình ổn, hôn gió Nhan Tiểu Úy một cái: “Minh nghe lời của cậu, trước hết mình phải làm gì cho thích hợp.”

“Minh khuyên cậu nhường anh ấy lại cho mình, cậu cũng nghe?”

“Minh có thể suy nghĩ, nhưng mình sợ là có người không muốn.” Tri Linh Đồng làm cái mặt quỷ, nhìn thời gian thấy cũng đến lúc liền thay đôi bốt màu cà phê rồi chuẩn bị ra cửa.

“Ah, cậu đối với người kia tự tin như vậy?”

“Đâu phải anh ấy, mình lo Trần Thần sẽ xử mình.” Tri Linh Đồng vung quã đầm tới trước mặt Nhan Tiểu Úy, mở cửa chunhs chảy a ngoài. Đi vài bước, cô quay đầu lại, lặng lẽ mở miệng, cả gan nói: “Cả ngày hôm nay mình không ở nhà, cậu có thể đến Trần Thần tới đây hẹn hò, tận tình làm xằng làm bậy.”

“Cậu ngứa da á.” Nhan Tiểu Úy xấu hổ đuổi theo, một chuỗi tiếng cười vẫn còn vang vọng nhưng đầu còn bóng dáng của Tri Linh Đồng.

Quân Mục Viễn che dù, trên người mặc một bộ tây trang màu xám tro, tác phong nhanh nhẹn mở cửa xe cho Tri Linh Đồng. Anh ta và Tri Linh Đồng đã mấy lần gặp mặt, nhưng chưa bao giờ nói chuyện với nhau. Từ thái độ của Bùi Dịch Thanh, anh ta có thể phân tích được tầm quan trọng của người phụ nữ có đôi mắt to đen thông minh này. Anh ta có lúc rất tò mò cô làm cách nào để mở cửa trái tim đã đóng chặt của Bùi Dịch Thanh, anh ta cũng từng hỏi dò Bùi Dịch Thanh. Bùi Dịch Thanh chỉ luôn cười nhạt một tiếng, giữa hai đầu lông mày luôn tràn đầy sự dịu dàng.

“Cám ơn.” Tri Linh Đồng lễ phép gật đầu, ngồi ngay ngắn ở băng ghế sau.

Dọc đường đi, hai người không nói chuyện với nhau. Quân Mục Viễn truyền đạt lại dặn dò của Bùi Dịch Thanh, khi Tri Linh Đồng tới khách sạn Chu

Khánh thì ngồi đợi ở phòng bên cạnh phòng tiệc.

“Gian phòng kia có một cánh cửa bằng thủy tinh có thể nhìn thấy toàn bộ đại sảnh, mà người ở bên ngoài sẽ không nhìn vào được bên trong phòng. Sau khi Tổng giám đốc Bùi đọc diễn văn rồi chào hỏi khách khứa sẽ tới cạnh Trì Linh Đồng.”

Trì Linh Đồng cảm thấy lời nói của Quân Mục Viễn giống như len lén mang tiểu phi tần về mà không thể để lộ ra ngoài ánh sáng.

Cô ngó lại quần áo trên người, sớm biết như vậy, mặc đồ đen là tốt nhất.

Quân Mục Viễn từ kính chiếu hậu nhìn thấy cô bủi môi, thì cười một tiếng: “Nhạc đồng của Thái Hoa cũng là một trong những khách quý, Tổng giám đốc Bùi không dám xúc muối vào trái tim đang tổn thương của chị ta.”

“Ừ, ừ, là người luôn phải nhân hậu.” Mặt mũi cô lúc này mới giãn ra.

Tuy nói thời tiết hôm nay thật không tốt, làm người ta như đưa đám, nhưng lại chưa từng mang đến chút tỳ vết vào cho buổi lễ của Hằng Vũ. Trong khách sạn không khí ấm áp như mùa xuân, âm nhạc vui mừng. Trong đại sảnh đầy ắp người ăn mặc trang sức sáng lạnh—rực rỡ đúng như mình tính.

Nhóm khách quý cũng vô cùng rực rỡ, đàn ông mặc âu phục, phụ nữ mặc lễ phục. Nhạc Tĩnh Phương đặc biệt búi tóc, trên người mặc một bộ sườn xám, so với ngày thường có thêm vài phần ngọt ngào, đàn ông vây quanh người cũng không thiếu mỗi người đều mang dáng vẻ nhân nhả, các ký giả bụng máy chụp hình, tùy chọn thời điểm mà bấm máy.

Trì Linh Đồng không ngờ khách sạn sẽ ấm như vậy, khi bước vào phòng cô liền đem áo khoác cởi ra, trên người chỉ còn một chiếc áo sơ mi. Trong phòng có chuẩn bị trái cây, thức uống, đồ ăn vặt, Quân Mục Viễn đưa cô vào rồi nhanh chóng ra ngoài.

Cô nhìn xung quanh đại sảnh một vòng, tìm được bóng dáng của Bùi Dịch Thanh. Anh không nhìn thấy được cô, khi Quân Mục Viễn đi về phía anh, anh hướng mặt nhìn về gian phòng có cửa sổ thủy tinh, dịu dàng nâng khóe miệng, gió cái ly trong tay lên, làm cho người phụ nữ đang nói chuyện cùng anh sững sờ.

Trì Linh Đồng bật cười, ngồi xuống thoải mái vui vẻ ngắt một quả nho đỏ cho vào miệng, im lặng nhìn coi khách khứa bên ngoài

Cô biết cho dù Nhạc Tĩnh Phương không đến, cô cũng không thể xuất hiện trong đại sảnh. Khuôn mặt cô như vậy rất khó không để cho người ta chú ý, bên ngoài bất kể là già hay trẻ, khi đưa danh thiếp tới đều là người có quyền chức, cô thì có cái gì? Nếu như Bùi Dịch Thanh còn cố ý chăm sóc sẽ làm giới truyền thông chú ý đến.

Vẫn là câu nói kia, làm người phải phúc hậu.

Khi Trì Linh Đồng ngồi ngây ngốc một mình, Bùi Dịch Thanh liền bước vào, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt cũng đỏ lên, hơi thở phảng phất mùi rượu: “Đi, chúng ta đi gặp ông nội. Ông vốn là đang chuẩn bị cắt băng, nhưng thời tiết đột ngột thay đổi làm ông không kịp thích ứng, hiện tại đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Ra khỏi phòng, cô cố gắng tỏ ra bình thường, nắm lấy vạt áo của Bùi Dịch Thanh, chân giẫm trên mặt thảm mềm mại, còn mỉm cười với cô nhân viên phục vụ khi gặp mặt. Nhưng khi tới thang máy thì chân bắt đầu như nhũn ra, phải bám vào cửa, không muốn vào thang máy.

“Chỗ này ở gần toilet, nếu ngộ như phóng viên tới đây, thấy được, cũng đừng trách anh.” Anh hù dọa cô, tay cũng đặt sẵn ở eo cô, chỉ sợ cô chạy trốn.

“Vậy...Lát nữa chúng ta chỉ vào năm phút thôi, em sẽ không nói lời nào, sau đó mình sẽ đi.” Cô bắt đầu ra điều kiện.

Bùi Dịch Thanh nhìn cô chằm chằm giễu cợt: “Em mà không nói chuyện, ông nội sẽ tưởng em là người câm, nhất định phải chào hỏi một tiếng.” Anh dùng lực, túm cô vào trong thang máy. Nhìn con số màu đỏ đang chạy lên, Trì Linh Đồng có cảm giác thang máy giống như là lò vi sóng, từ từ nóng lên, xong rồi, toát mồ hôi.

Cuối cùng cũng đã tới cửa phòng, cô rút tay ra, kéo kéo lại áo sơ mi, đáng thương hỏi: “Nhìn em ổn không?”

“Dù sao em cũng không phải là mỹ nữ, không sợ ai thất vọng. Đi thôi.”

Cửa phòng vừa mở, Trì Linh Đồng vừa nhắm mắt, vừa len lén hé ra một chút. Ách, là một ông cụ rất thời thượng, ông cụ trông rất đẹp lão, trong miệng còn ngậm một cái tẩu, nhìn qua thì rất ôn hòa, một người đàn ông nghiêm nghị đang hướng về phía ông cụ kính báo cáo cái gì đó.

“Cậu ra ngoài trước đi.” Khi ông cụ nhìn thấy Bùi Dịch Thanh đi vào liền buông cái tẩu xuống, nói với người đàn ông kia.

“Nhị thiếu gia đã tới.” Người đàn ông nhìn thấy Bùi Dịch Thanh liền gật đầu một cái, đưa mắt liếc nhìn Trì Linh Đồng rồi nhẹ nhàng ra cửa.

“Ông nội, đây là Trì Linh Đồng tiểu thư, cô ấy cũng coi như là đồng nghiệp của cháu, là kiến trúc sư.” Bùi Dịch Thanh nghiêng người sang khiến cho Bùi Thiên Lỗi có thể nhìn thấy rõ Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng kỳ quái bình tĩnh lại, mắt to chớp chớp. Khó trách Bùi Dịch Thanh đẹp trai như vậy, thì ra là do gen di truyền tốt.

“Là nhân viên của Hằng Vũ?” Bùi Thiên Lỗi hỏi Bùi Dịch Thanh, vẻ mặt không có biến hóa gì.

“Không phải, cô ấy làm ở Công ty bất động sản Thái Hoa.” Bùi Dịch Thanh cười cười.

“Cái gì?” Bùi Thiên Lỗi rất kinh ngạc: “Tại sao không đến Hằng Vũ làm?” Những lời này là ông hỏi Trì Linh Đồng.

“Nói ra rất dài dòng, một hai từ không có thể nói hết, huống chi thời điểm cũng chưa thích hợp.” Lời nói của Trì Linh Đồng khác sao nhưng vẻ mặt vô cùng chân thành tha thiết.

Bùi Thiên Lỗi từ từ nhăn mày lại, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Con gái làm ở trong nghề này cũng không có nhiều.”

Bùi Dịch Thanh tiếp lời: “Vâng, là không nhiều, nhưng dù là ít, cũng không ai dám xem thường. Ở trong giới kiến trúc cầu Đại Lục, cô ấy đã từng đạt rất nhiều giải thưởng. Nhạc đồng của Thái Hoa từ khi cô ấy mới học xong đã mời về công ty để làm. Ông nội, chắc ông cũng quen Nhạc đồng.

Dự án truyền hình cùng một số hạng mục của Hằng Vũ ở Bắc Kinh, chính là do cô ấy thiết kế.”

Trong mắt Bùi Thiên Lỗi lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn chưa biểu lộ cảm xúc gì.

“Anh đừng nói loạn, làm người thì phải chân thật. Em chỉ sửa chữa một số chỗ.” Cô dùng cánh tay đẩy anh một cái.

“Con người không thể ngạo mạn, nhưng nhất định phải tự tin.” Khóe miệng Bùi Dịch Thanh mỉm cười.

“Tự tin không phải là mù quáng đề cao bản thân.” Cô phản bác.

Bùi Thiên Lỗi ho nhẹ hai tiếng.

Trì Linh Đồng len lén lè lưỡi.

“Khách khứa đang ở bên ngoài, đừng ở chỗ này qua lâu, đi ra ngoài đi. Thời cơ là phải tự dựa vào bản thân để nắm chắc, Trì tiểu thư mau chóng đến Hằng Vũ làm việc. Lần sau khi cháu về HongKong báo cáo công việc, dẫn theo Trì tiểu thư đi gặp các đồng nghiệp khác ở tổng bộ.”

“Được, ông nội, vậy ông nghỉ ngơi đi, chúng cháu không làm phiền nữa.”

“Bùi đồng, hẹn gặp lại.” Trì Linh Đồng quy củ mà chào hỏi, rồi đi theo sau Bùi Dịch Thanh ra ngoài.

“Anh cười cái gì?” Ở trong thang máy, Trì Linh Đồng nhìn Bùi Dịch Thanh với ánh mắt vô cùng vui thích.

Bùi Dịch Thanh mở miệng, kéo cô qua, khẽ cắn lên môi cô: “Ông nội anh rất hài lòng về em.”

“Làm sao có thể? Bình thường người lớn khi gặp mặt đều muốn hỏi về công việc, sở thích, cùng với kế hoạch về tương lai. Ông nội anh không giống như vậy, ông giống như là đang phỏng vấn, có anh tích cực đề cử, em giống như là vào Hằng Vũ làm việc bằng quen biết riêng.” Trì Linh Đồng nhún nhún vai.

“Nha đầu ngốc. Em không hiểu ông nội anh, ông ấy không có nề tính riêng, tất cả đều là vì lợi ích của Hằng Vũ. Nếu như có em ở vị trí kiến trúc trong thời gian lâu dài, trong lòng ông ấy nhất định rất vui vẻ, cũng hối thúc anh dẫn em trở về HongKong, còn ước gì lập tức gán họ Bùi lên người em, cho em dù mọc cánh cũng khó thoát.”

“Hừ, hừ, nói đi nói lại, thì ra là các người nhìn trúng khả năng làm việc của em, mà không phải là con người em. Em không chơi nữa.” Trong lòng Trì Linh Đồng có chút tổn thương không giải thích được, cô tránh khỏi cánh tay Bùi Dịch Thanh, đi vào gian phòng, cầm áo khoác lên, muốn ra về.

Bùi Dịch Thanh giống như một pho tượng đứng chặn trước mặt cô: “Trì Linh Đồng, em đừng có trẻ con. Ông là ông, anh là anh.”

“Anh có dám đảm bảo anh không bị những bản thiết kế thiên phú của em hấp dẫn sao? Nếu như em là người qua đường Giáp, anh sẽ thích em?” Cô trừng mắt nhìn anh.

“Anh thừa nhận, những bản thiết kế tuyệt vời của em là nhịp cầu đưa chúng ta tới gần nhau. Nhưng anh còn không đến mức lấy tahanan báo đáp một kiến trúc sư thiên tài đâu.” Anh mất anh trở nên tối tăm: “Yêu, chữ này rất quan trọng, không phải là có thể nói ra miệng một cách dễ dàng.”

“Anh... Có lấy thân báo đáp?” Trong lòng cô có một nơi nào đó từ từ sụp đổ giống như một cái đê.

“Đây còn không tính hả?” Anh giang hai cánh tay, ôm lấy cô. Thân thể vì uống rượu nên có chút nóng, giống như một cái lò sưởi, sưởi ấm thân thể cũng như trái tim cô.

Đầu cô tựa vào ngực anh, nghe nhịp tim có lực của anh, lâu bầu nói: “Yêu cầu của em không cao, miễn cưỡng cũng có thể được.”

“Em nha, tính khí con nít nói đến là đến.” Anh cưng chiều vuốt tóc cô, khẽ than.

“Chẳng lẽ trước khi anh giận dữ thì phải báo cáo?” Giọng nói của cô yếu ớt, ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt đỏ của anh, đoán chừng bởi vì tiệc chúc mừng này nên nhất định là mấy ngày đêm đã không nghỉ ngơi đủ.

“Anh còn phải ra chào hỏi khách khứa sao?”

“Ừ, buổi tối còn có tiệc, rất khuya mới có thể trở về. Đừng đi, chờ anh.” Anh nhắm mắt lại, hôn không ngừng lên mặt cô.

Trong đầu Trì Linh Đồng là một mảnh trắng xóa, giống như bị ma quỷ ám ảnh, cô gật đầu một cái: “Ừm”

Đợi một hồi, chính là sáu tiếng. Khi Quân Mục Viễn đỡ anh vào phòng thì đã là chín giờ tối, Trì Linh Đồng đang ngồi trên ghế sofa.

“Trì tiểu thư, làm phiền cô đỡ Tổng giám đốc Bùi ra cửa, tôi đi lấy xe.” Quân Mục Viễn dìu Bùi Dịch Thanh về phía Trì Linh Đồng.

“Làm sao lại uống nhiều như vậy chứ?” Trì Linh Đồng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, mặt mày cau lại.

“Hết cách rồi, Tổng giám đốc Bùi không thể không uống.” Cũng may, người này say nhưng vẫn rất lợi hại, ý thức rất rõ ràng.

Bên ngoài mưa to gió lớn, gió lạnh khiến người.

Trì Linh Đồng đỡ Bùi Dịch Thanh lên xe, mưa quất lên ô cửa kính làm khung cảnh xung quanh trở nên mơ hồ, Quân Mục Viễn không thể không giảm tốc độ, chạy cẩn thận từng li từng tí.

Chạy qua mấy con phố, xe chạy vào một chung cư hạng sang, dừng dưới một tòa nhà cao tầng.

“Tổng giám đốc Bui ở tầng hai mươi bốn.” Quân Mục Viễn xuống xe trước rồi che dù, nói với Trì Linh Đồng khi cô đang cố hết sức đỡ Bùi Dịch Thanh.

“Anh không đi lên cùng với tôi sao?” Trì Linh Đồng một môi thờ dốc.

Về mặt Quân Mục Viễn cổ quái: “Tôi còn có công việc ở khách sạn.”

“À, vậy phiền anh lát nữa quay lại đón tôi về.” Trời mưa không tiện gọi taxi, Trì Linh Đồng băn khoăn nói.

Quân Mục Viễn cười cười, đưa hai người tới cửa thang máy, rồi mới xoay người đi về xe.

“Khục, khục, cho anh cơ hội để khai báo thành khẩn, trong nhà anh có giấu người nào không?” Trì Linh Đồng nhìn khuôn mặt đỏ đỏ của Bùi Dịch Thanh, cười gian.

“Người nào?” Bùi Dịch Thanh nhắm mắt trả lời.

“Ốc đồng cô nương, a Kiều*, Niếp Tiểu Thiên á**. Có thì nhanh nói, nếu không để em bắt gặp được, hừ hừ...Hậu quả khó mà lường được.”

*Trần A Kiều trong điển tích Kim ốc tàng Kiều.

**Niếp Tiểu Thiên hay còn gọi là Nhiếp Tiểu Thiên là một nhân vật trong bộ phim Thiên Nữ U Hồn, là một bộ phim kinh dị hài của HongKong phát hành năm 1987 diễn viên chính gồm: Trương Quốc Vinh, Vương Tổ Hiền và Ngô Mã. Nội dung tóm tắt của bộ phim: Nhân vật chính của câu truyện, Ninh Thái Thần (Trương Quốc Vinh) là một anh chàng chất phác, tốt bụng, và hiền lành, chuyên đi khắp nơi thu thuê các cửa tiệm. Một lần làm việc, hoàn cảnh đưa đẩy anh phải tới trọ qua đêm ở Nam Nhục Tự - ngôi chùa nổi tiếng với dân trong vùng vì đã có nhiều người mất mạng bởi ma quỷ tại đó. Ninh Thái Thần đến đây và gặp một cô gái xinh đẹp tên Nhiếp Tiểu Thiên (Vương Tổ Hiền) - thực chất là một hồn ma chưa thể siêu thoát. Trải qua nhiều chuyện, họ nảy sinh tình cảm với nhau. Sau khi biết Tiểu Thiên là ma, cùng với sự giúp đỡ của vị pháp sư tài ba Yến Xích Hà (Ngô Mã), Ninh Thái Thần tìm cách giúp Nhiếp Tiểu Thiên được siêu thoát... Cả câu chuyện diễn ra với các tình tiết vui nhộn, cảm động, và hấp dẫn người xem bởi cả những cảnh chiến đấu giữa người và ma được dàn dựng hoành tráng.

Anh đột nhiên mở mắt ra: “Thật ra thì có một.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 15: Chương 15

Edit: Thiên Kết

Loại chung cư hạng sang này, theo lý thuyết thì thang máy cũng phải là hạng sang, an toàn. Nhưng không biết thế nào. Giống như thang máy cũng không chịu được gió lạnh đột ngột. Lúc di chuyển khi thì lung lay, khi thì lắc lư. Còn kèm theo tiếng động vang lên, đèn trên nóc thì lúc sáng lúc tối.

“Có cần gọi điện thoại cho nhân viên quản lý không?” Trì Linh Đồng lo lắng nắm lấy tay của Bùi Dịch Thanh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đèn báo hiệu, chỉ sợ một giây kể tiếp nó sẽ ngừng hoạt động.

“Ừ, có lẽ đến kỳ kiểm tra định kỳ rồi. Không có việc gì đâu. Có anh ở đây.” Bùi Dịch Thanh vỗ vỗ vai cô an ủi.

Trì Linh Đồng vô cùng nghi ngờ độ tin cậy trong lời nói của anh. Nhưng cô không dám hỏi, nếu ngộ nhỡ như cô nói đúng, qua đêm lạnh giá trong thang máy, tuy là thế giới hai người, nhưng cũng không phải là chuyện ngọt ngào.

Cô bất an nhìn đèn đỏ chậm chậm nhảy số, 22, 23,... Mới vừa nhảy đến 24 thì cửa thang máy trong nháy mắt từ từ mở ra “Tinh” một tiếng đèn báo hiệu cũng tắt.

Trì Linh Đồng co rúm lại theo bản năng, con đường bên ngoài cũng chỉ có ánh đèn tù mù.

“Anh ở cái nơi tồi tàn gì vậy?” Cô lầu bàu đi ra khỏi thang máy: “A.....” Không ngờ dưới chân vấp một cái, cô ngã “Rầm” một cái trên đất, lòng bàn tay, đầu gối đều đau rất.

Có lẽ thang máy chưa tới tầng 24 đã mở cửa rồi.

“Ai kêu em ăn nói lung tung?” Bùi Dịch Thanh lấy điện thoại di động ra. Muốn mượn ánh sáng trên màn hình để tìm phương hướng, động tác của Trì Linh Đồng quá nhanh, anh muốn kéo cô lại cũng không kịp. Nhìn cô nằm trên mặt đất như con mèo. Anh không khỏi bật cười, đưa tay kéo cô dậy.

Xóc cô dậy, anh đưa tay vỗ vỗ bụi trên người rồi mở cửa.

Trì Linh Đồng một thân nhếch nhác bị ánh sáng mạnh chiếu rọi: “Anh có phải là cố tình đánh đòn phủ đầu em, coi như là lẽ ra mất?” Cô vô cùng buồn bực, nên giận lấy sang anh, lòng bàn tay đều đã bị trầy hết da.

“Chủ yếu là tại vì em không tới, cho nên nó đối với em là xa lạ. Tới nhiều hơn, sẽ trở nên quen thuộc hơn.” Anh cười cời áo khoác giùm cô, rồi đi lấy khăn lông nóng cho cô lau tay.

“Có gì mà hay chứ? Đến cả cái thang máy cũng là ma cũ bắt nạt ma mới.” Cô nhanh mắt quan sát cách bài trí quanh nhà, phong cách đơn giản thoải mái, đồ đạc đều có hình khối, còn đồ điện đều có vỏ kim loại, nhẹ nhàng linh hoạt, có chút lạnh lẽo. Căn phòng dường như không có hơi ấm của người ở.

Ở giữa phòng khách còn có một chiếc vali du lịch màu đỏ.

“Nhạc Nhạc này, không biết đã chạy đi đâu, hành lý cũng không để ngay ngắn, cửa ban công cũng không đóng.” Bùi Dịch Thanh bất đắc dĩ đem vali để sang một bên, lông mày nhíu lại nhìn về ban công.

Nhạc Nhạc trong miệng anh, chính là người con gái mà anh gọi là giấu phụ nữ trong nhà---em gái của anh Bùi Nhạc Nhạc. Vì Bùi tiểu thư này mặc dù cùng mẹ với anh, nhưng lại được nuông chiều thành tiểu công chúa của Hằng Vũ, cô ấy ở nước Pháp học thiết kế đá quý. Lần nay đi theo Bùi Thiên Lôi tới đây tham gia tiệc chúc mừng, cô không chịu ở khách sạn mà cứng rắn đòi đến ở cùng anh.

Trì Linh Đồng cũng đi theo. Tiếng sóng biển ào ào vang vọng rõ bên tai cô, cô liên kinh ngạc. Cô chỉ vào khoảng không gian tối đen như mực ở phía trước: “Đó là biển sao?”

“Chắc chắn không phải là sông rồi.” Trên ban công bị mưa hắt vào nên ướt, anh để cho cô yên một chỗ, tránh khỏi trượt chân.

“Oa, đây mới thật sự là phòng nhìn ra biển.” Cô không cần đi cả nhắc, không cần hí hóp mắt, vừa mở cửa sổ, liền có thể thấy sóng biển cùng thiu triều.

“Nếu thích thì tới đây đi. Em xem ở đây có hai phòng, em trả một phần tiền nhà là được.” Anh đóng cửa sổ, cười như không cười.

“Em thích rất nhiều thứ, chẳng lẽ cứ thích là phải mua về?”

“Trong lòng em chưa từng suy nghĩ như vậy?” Anh kéo cô vào nhà rồi cúi đầu: “Nha đầu bản, em vào nhà mà không đổi giày?”

Anh đẩy cô đến tủ giày phía trước, lấy ra một đôi dép lông mây hồng.

“Trợ lý Quân sẽ tới đón em ngay... nên em lười không muốn đổi.” Ánh mắt cô di chuyển, nhìn thấy trên chân anh trừ màu sắc đổi thành màu lam thì kiểu dáng đôi dép giống đôi này của cô như đúc.

“Cậu ấy không biết còn bận tới lúc nào, em còn muốn bắt cậu ấy leo 24 tầng lầu? Đổi giày, đi tắm đi, ban đêm cũng đừng tùy tiện vào phòng anh, nam nữ khác biệt.”

Anh đẩy cô đến trước ghế sofa, thân thể nửa quỳ nửa ngồi, giúp cô cởi giày.

“Ai vào phòng anh? Đừng nằm mơ.” Mặt cô hồng hồng tránh khỏi tay anh: “Phòng khách không phải em gái anh ở sao?”

“Em... Ở gần, em sẽ về nhà.”

“Em xem anh say như vậy, còn có thể lái xe sao? Ừ, em cũng có thể tự thuê xe. Bên ngoài mưa to gió lớn như vậy, anh để cho em một thân một mình về nhà, đổi lại là em, em đành lòng sao? Lại nói thang máy ở bên ngoài, nếu em tự xuống một mình, không biết trải qua bao nhiêu giày vò mới về được đến nhà. Nhạc Nhạc giống như mèo, không đi tới trưa mai thì sẽ không trở về. Nghe lời anh, đừng làm loạn, đi tắm đi, anh rất mệt.” Anh xoa xoa cái trán, trong mắt tràn đầy vẻ mệt mỏi.

“Em... Không có quần áo ngủ cũng không có bàn chải đánh răng.” Cô phản kháng yếu ớt.

“Lấy của anh mà dùng là được rồi, anh không ngại. Dù sao hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi...”

“Anh muốn chết à.” Cô nhảy dựng lên đâm anh.

“Có em, tại sao anh lại muốn chết?” Anh than nhẹ. Chợt cúi người hôn cô. Hơi ấm từ đầu ngón tay anh di chuyển xuống cổ cô, cho đến khi ôm chặt cô vào lòng. Gò má cô chạm vào cổ áo sơ mi anh, vừa khẽ mở mắt nhìn lên là có thể thấy hàu kết khẽ chuyển động của anh.

Cứ yên lặng như vậy một lúc lâu, cô mới nhỏ giọng nói: “Được rồi, em không đi.”

“Ừm.” Giọng nói của anh cũng rất nhẹ, giống như không muốn quấy nhiễu không khí an bình giờ phút này.

Cô nhìn thấy đường cong của cằm anh di chuyển theo từng lời nói. Bình thường nhìn rất cứng rắn mà lúc này lại trở nên vô cùng mềm mại.

“Anh sẽ không khóa cửa, ban đêm nếu em sợ, thì có thể đi tìm anh bất cứ lúc nào.” Anh cười nói.

“Không để ý đến anh nữa.” Cô ngất eo anh một cái, cầm áo khoác và túi xách đi vào phòng khách*.

*phòng cho khách ở lại khi tới chơi

Không khí ấm áp cùng tiếng cười mờ ám từ từ phai đi, làm cho những khó chịu cùng khản trương mơ hồ trong lòng cô cũng từ từ phai đi.

Cô có rất nhiều người bạn vì để tiết kiệm tiền nên đánh liều cùng bạn trai thuê phòng ở chung, không phải tất cả đều vô cùng tốt sao? Bùi Dịch Thanh cũng là người đàn ông cô thích, cô có cái gì mà phải khản trương và khó chịu? Đêm mưa gió ở nhờ một đêm cũng đâu có gì.

Cô mở đèn tường lên, ánh sáng nhu hòa bao trùm khắp gian phòng. Phòng khách được bố trí bằng những màu sắc ấm áp, từ giấy dán tường cho đến thảm trải sàn, chăn màn gối đệm trên giường cũng có màu sắc nhẹ nhàng, còn tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ.

Cô ngửi nhưng cũng không rõ mùi thơm xuất phát từ chỗ nào. Cô tiện tay kéo kéo túi treo quần áo ra, mùi thơm nồng nặc từ đó bay ra.

Cô thấy trên giá treo hai bộ đồ ngủ hấp dẫn bằng tơ lụa, một bộ màu tím nhạt, một bộ màu đỏ rực, phía sau lưng khoét sâu, hai quai áo thanh mảnh. Cô chạm vào mặt vải mềm mại, tưởng tượng khi mặc đồ ngủ này lên người, tất nhiên là sẽ nhìn thấy rõ đôi núm nhấp nhô, làm cho nhiệt huyết của đàn ông không khỏi sôi trào.

Trên áo ngủ có một túi mỹ phẩm nhỏ, mùi thơm phát ra từ đó. Trì Linh Đồng hơi do dự một chút rồi mở ra. Cô không trang điểm, nhưng Nhan Tiểu Úy là người trong nghề. Trong túi mỹ phẩm, so với đồ của Nhan Tiểu Úy thì cao cấp hơn nhiều. Trong một cái bình chứa một chất lỏng màu xanh, Trì Linh Đồng nhìn thấy bên trên có một dòng chữ bằng tiếng Anh, có cái tên rất đặc biệt “Độc dược”, Trì Linh Đồng nhẹ nhàng lăm bằm, nhàn nhạt cười một tiếng.

Cô chậm rãi đóng cửa tủ lại, mùi thơm cũng phai nhạt dần.

Bùi Dịch Thanh nói Bùi Nhạc Nhạc năm nay mới hai mươi, áo ngủ ngày cùng với mỹ phẩm đều không phải là dạng thích hợp với độ tuổi của cô ấy, như vậy nhất định là của một người khách vô tình để quên lại. Người khách này chắc cũng phải vô cùng rực rỡ nóng bỏng.

Trì Linh Đồng chậm rãi ngồi lên giường, không thể nói rõ lúc này là kinh ngạc hay nhạy cảm. Loại cảm giác trong lòng đó vô cùng không chân thật, không lớn cũng không nhỏ, vừa vặn chặn một góc nào đó lại. Giống như tắm nước nóng lại cảm thấy quá nóng, nhưng nếu điều chỉnh nhiệt độ xuống một chút lại cảm thấy lạnh, tóm lại chính là không thể giải thích được.

Ai, yêu tại sao lại phiền như vậy chứ?

Lần trước khi nói về tình yêu Bùi Dịch Thanh chỉ coi trọng kết quả, còn về phần bắt đầu cùng quá trình thì rất ít nhắc tới, nhưng thứ kia có quan trọng hay không đây? Anh có thể tiếp nhận kết quả, như không phải là có thể quên đi khởi đầu cùng quá trình?

Trì Linh Đồng khẽ vỗ đầu, có phần ký ức mà thời gian mãi mãi không thể xóa nhòa, có những tiếc nuối mãi mãi không có thể quên được.

Ở một thành phố xa lạ, anh và cô gặp lại nhau một lần nữa, lửa tình vẫn sẽ bùng cháy nữa?

Cô mở to mắt, ngồi không nhúc nhích.

Cô có phải có vấn đề về thần kinh rồi?

Người mắc bệnh ung thư không phải chết vì bệnh, mà phần lớn là do tự bị bản thân hù chết.

Các gia đình hoàn mỹ sụp đổ không phải hoàn toàn là do tác động bên ngoài, mà cũng có thể là do bệnh đa nghi đã dấy lên mâu thuẫn rồi tự sụp đổ.

Lựa chọn tiếp nhận một tình yêu, như vậy là đã lựa chọn phải tin tưởng lẫn nhau.

Bùi Dịch Thanh tìm cho cô một

Cái áo T-shirt làm áo ngủ, còn lấy cho cô một cái khăn lông, bàn chải mới, cô tắm nước nóng, sau đó nghe lời uống hết một ly sữa tươi sau đó cùng anh đi ngủ.

Nhưng cô vẫn có chút mất ngủ. Mùi thơm vẫn quanh quẩn bên chóp mũi không tan, cô trần trọc trở mình, nhớ tới ba mẹ không thể giữ gìn hôn nhân tới già, Không Tước cùng Tiêu Tử Thần mờ nhạt trong tình yêu, còn Hi Vũ cùng Dương Văn thì lợi dụng lẫn nhau, tại sao mỗi một phần tình yêu kia đều có lẫn tạp chất như vậy?

Cái vấn đề này, sợ là chuyên gia tình yêu cùng hôn nhân cũng không cho cô được một đáp án. Trời sắp sáng thì cô mới chợp mắt.

Thay quần áo xong ra ngoài. Bùi Dịch Thanh ngồi ở bên cạnh bàn xem tập chí, trên bàn để sữa đậu nành cùng cháo, bánh tiêu và bánh bao, đoán chừng là phải ra ngoài mới mua được nhiều điểm tâm như vậy. Hướng ánh mắt ra bên ngoài. Mặt trời vẫn đang quần quýt với mặt biển, từng rặng mây phía đông đều được nhuộm đỏ, bầu trời xanh ngắt như mới được gột rửa sạch sẽ.

“Ăn xong điểm tâm, anh đưa em về nhà trọ. Sau đó sẽ đi khách sạn gặp ông nội, có thể ngày mai mới rảnh để liên lạc với em”. Anh đem sữa đậu nành còn bốc hơi nóng đưa cho cô.

Cô ngáy ngẩn một hồi mới gật đầu một cái: “Ừ. Em muốn về nhà thay đồ rồi mới đi làm. Thang máy đã bình thường chưa?”

“Tốt rồi” Bùi Dịch Thanh nhướn mày nhìn cô: “Em ngủ không quen giường?”

“Rõ ràng như vậy sao?” Cô cười ha ha, sờ sờ mắt: “Không có việc gì đâu. Em nhờ Nhan Tiểu Úy trang điểm cho, cho dù là trang điểm kiểu gì cô ấy cũng làm được. Em dường như là đại não phát triển mà tư chi quá vụng về, có nhiều cái căn bản thông thường không làm được, không biết làm sao mà anh thích em được?”

“Lại nữa rồi. Anh thích em giống như một tấm giấy trắng, như vậy sẽ tha hồ để khám phá.” Anh đưa tay qua vén lấy một lọn tóc của cô ra sau tai, trong giọng nói mang theo nồng nặc sủng ái.

“Anh sẽ thất vọng thôi, em sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào.” Cô cúi đầu ăn điểm tâm.

Hai người sau khi ăn xong điểm tâm liền ra cửa, khi chờ thang máy thì trong lòng Trì Linh Đồng vẫn còn sợ hãi, lời nào cũng không dám nói. Thang máy này thật nhân tính hóa rồi, chuyển về thì tương đối ổn, chưa kịp có cảm giác đã xuống dưới lầu.

“Cái thang máy kỳ quái” Trì Linh Đồng tròn mắt nhìn thang máy một cái.

Thời gian vẫn còn sớm, xe chạy trên đường rất nhanh, Trì Linh Đồng móc chìa khóa mở cửa ra thì mới bảy giờ rưỡi. Trên bàn ăn một mảnh bừa bộn, đĩa trên bàn có vết bẩn, có hai bộ bát đĩa, còn có hai chai rượu rỗng tuếch.

Trì Linh Đồng theo bản năng nhìn về phía phòng của Nhan Tiểu Úy, trước cửa phòng có một chiếc giày đàn ông, một chiếc còn lại bị kẹt ngay cửa phòng.

Thượng đế ơi, chiến trường này còn chưa dọn, đã gấp gấp mở một chiến trường khác?

Trái tim cô vội bình phục nhịp đập, nhẹ chân nhẹ tay trở về phòng thay quần áo, cầm túi xách lên, lại nhẹ nhàng ra cửa.

Xuống dưới lầu cô mới thở ra một hơi thật dài.

Đến công ty, cô mở máy tính đăng nhập vào MSN, lại mở webside ra, muốn xem có tin tức gì mới không.

Thanh công cụ không ngừng nhấp nháy, cô mở ra. Hình đại diện của Không Tước đã bị thay đổi thành hình bóng lưng của cô ấy.

“Nhóc con, cậu không phải là đôi đêm với ngày lại rồi hả?” Ngón tay cô linh hoạt gõ bàn phím, khóe miệng cũng cười cười.

“Thôi đi làm gì có chuyện tốt như vậy, mình vừa mới tan việc, không buồn ngủ nên lên mạng đi dạo.”

“Tên gốc nhà cậu còn chưa tới hát ru.”

“Anh ấy hôm nay ra ngoài.”

“À, không có sự ầm áp của anh ấy, cậu không ngủ được, đi đâu?” Trì Linh Đồng đánh lên một cái mặt che miệng cười trộm.

“Hongkong. Đi trao đổi học thuật hai tháng, khi trở về cũng là tháng chạp rồi. Mình cũng muốn đi.”

“Đi đi. Mang vợ đi theo.”

“Thôi đi, dễ lắm ấy.”

Trì Linh Đồng tán dóc cùng Khổng Tước, trưởng phòng đi từ bên ngoài vào, ho nhẹ hai cái: “Chuyện này... Tiểu Trì lát nữa đi vào phòng họp với ban giám đốc cùng tôi, nghe nói hạng mục biển đã được cấp trên phê duyệt, chúng ta bận rộn rồi. Tiểu Trần đâu? Sao bây giờ còn chưa tới?”

“Tới, tới rồi.” Trần Thần từ bên ngoài cửa chạy như bay vào. Anh ta không tự nhiên gãi đầu: “Ngủ quên, dậy trễ, ha ha.”

Trì Linh Đồng giống như lơ đãng nhìn giày của anh ta, hé miệng cười vui vẻ.

“Không có chuyện gì chứ?” Trần Thần dùng khẩu hình miệng hỏi.

Trì Linh Đồng nháy nháy mắt, rồi tìm các tài liệu về công trình biển đi theo trưởng phòng ra ngoài. Đi tới cửa. Cô quay đầu lại, thần thần bí bí tiến lại gần bên tai Trần Thần, chỉ chỉ vào cổ: “Cô ấy cắn anh sao? Chỗ này đều đỏ.”

“Tôi nhớ là không có” Trần Thần phản xạ có điều kiện sờ cổ.

“Cái gì...” Trì Linh Đồng cười đến rơi nước mắt.

Anh ta đột nhiên tỉnh ngộ, mặt xung huyết mà đỏ bừng: “Cô, nha đầu chết tiệt. Lừa gạt tôi... Xem tôi không chinh cô...”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 16: Chương 16

Edit: Thiên Kết

Thời gian nhàn rỗi của Trì Linh Đồng lập tức biến mất, cô loay hoay như bạch tuộc, chỉ còn thiếu nước phải vận động toàn bộ tứ chi cùng một lúc.

Tinh lực Nhạc Tĩnh Phương tràn đầy, cùng mấy vị Phó tổng xung quanh bắt đầu hành động, đi hỏi thăm tin tức ở những bên có liên quan đến công trình biển, hơn nữa còn chịu khó dành thời gian để huy động vốn từ các ngân hàng. Nếu như trong ngày cô có thêm nhiều hơn một hai giờ vậy thì toàn bộ sẽ đều được dùng để dành cho công việc thiết kế rồi. Có lúc cô còn ăn bữa trưa ngay tại phòng thiết kế.

Như vậy sẽ tiết kiệm được thời gian của kiến trúc sư Trì.

Gương mặt Trần Thần hã hê, gọi Trì Linh Đồng là nhà thiết kế tay sai cho nữ hoàng, bỏ qua cấp trên mà trực tiếp phục vụ nữ hoàng.

Nhan Tiểu Úy đối với cô vô cùng kinh ngạc, một ngày chỉ ngủ có bốn tiếng, thời gian bị đảo lộn, nhưng cũng không hề phạm sai lầm gì, không quên mang đồ, không có đi đụng vào tường. Thuận lợi tới công ty, thật là vô cùng thần kỳ.

Thời gian của Trì Linh Đồng bị chèn ép vô cùng chặt. Cô thức dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, cô cảm thấy khi Thái Hoa đầu trâu trúng mảnh đất kia, thì khua chiêng gióng trống giao cho cô,

Hẹn hò cùng Bùi Dịch Thanh một tuần ba lần cũng vì thế mà chấm dứt, trên thực tế, nói chuyện điện thoại cũng là điều xa xỉ. Cô về nhà lúc nào cũng sau mười hai giờ, tắm lấy lệ một cái, vừa ngã người lên giường lên ngủ. Bùi Dịch Thanh nào dám quấy nhiễu cô nữa.

Có lúc về nhà thấy trong phòng để mấy túi điểm tâm, hơi ẩm vẫn còn, cùng một bó hoa, cô che miệng ngáp một cái, rồi cười khổ. Có một người đàn ông hiểu biết thật tốt.

Thời gian thảnh thơi cũng đã qua mười ngày, công việc thiết kế rất thuận lợi, Trì Linh Đồng kết thúc công việc hôm nay sớm hơn ngày bình thường một chút.

Nhan Tiểu Úy dĩ nhiên không có ở nhà, cô ấy bây giờ cùng với Trần Thần đã ở trong trạng thái nửa ở chung, hai người cặp kè với nhau như sam, mới bắt đầu còn tìm lý do này kia, nhưng về sau thì không nữa. Nhưng đồ dùng trong nhà càng ngày càng ít đi, quần áo treo trong tủ cũng ít đi rõ ràng.

Bình thường thì cô cũng không để ý, hôm nay trở về sớm, một mình ở trong phòng. Nhìn bóng dáng trên tường, Trì Linh Đồng đột nhiên cảm thấy cô đơn.

Từ lạnh đầy ắp, bên trong phần lớn là đồ của Bùi Dịch Thanh mua rồi bỏ vào, Trì Linh Đồng cầm ly sữa chua, từ từ uống. Cô không biết Bùi Dịch Thanh vừa quản lý Hằng Vũ, vừa làm kiến trúc sư, vậy làm sao có thời gian để quan tâm thương nhớ cô?

Trái tim bỗng nhói lên.

Trước kia Trì Minh Chi dù bận rộn công việc cũng phải quan tâm đến cô. Nhưng khi mẹ trở về, ông liền có thể ở nhà cả ngày với Đàm Trân. Cô thật sự tò mò cha mình thế nào mà không lên lớp cũng không viết luận văn? Trì Minh Chi sờ sờ đầu của cô nói: nếu như con quan tâm đến một người, mặc kệ là bận rộn bao nhiêu, cũng sẽ có thể dành thời gian cho người đó.

Cô ngã ngối trên ghế sofa, nhất thời không thể hô hấp được.

Một ngày của cô mặc dù vô cùng bận rộn, nhưng Nhạc Tĩnh Phương không hối thúc, nên thời gian cũng rất thư thả. Thật ra thì cô có thể hoàn toàn thả lỏng một chút, không cần mệt như vậy. Cô là tự cầm cây roi dài lên, đánh vào bản thân. Để cho bản thân phát điên chạy về phía trước, đơn giản lý bởi vì muốn tìm một cái cơ duyên hoàng đế trốn tránh Bùi Dịch Thanh.

Cô đang trốn tránh anh?

Không, phải nói đúng là cô đang trốn tránh phần tình cảm này. Cô ý thức được thế giới của anh quá phức tạp, nên theo bản năng muốn rút lui. Cô không muốn mình vì anh mà lo được lo mất, cũng không muốn tự biến mình thành một người phụ nữ đồ kị.

Công trình biển tới thật đúng lúc. Cô có nên âm thầm cảm thấy vui vẻ?

Nhưng cô từ trước đến nay không phải là người vòng vo. Nếu như cô thật sự có chút bực bội với phần tình cảm này, cô sẽ không chút do dự mà nói ra hết.

Cô bỏ không được.

Để có thể hòa nhập vào phần tình cảm này. Cô cần thời gian, còn cần cả dũng cảm.

Cô nhìn về phía TV gần người, điều khiển được bấm qua không biết bao nhiêu kênh, cuối cùng cũng không thể ngừng được dòng suy nghĩ. Chẳng lẽ vì quá lâu không để ý tới cái đồ vật này, cho nên khi có dịp mở lên thì không biết phải xem gì cả.

Màn hình điện thoại chớp sáng.

Là điện thoại của Bùi Dịch Thanh, tim cô chợt đập mạnh một cái.

“Đang ở nhà hay công ty?” Bây giờ, mỗi lần gọi điện thoại tới anh đều hỏi như vậy.

“Đang ở nhà. Anh thì sao?”

“Anh đang ở trước nhà em, mau mở cửa.”

Cô buông điện thoại xuống ghế sofa rồi nhảy dựng lên vọt tới cửa, vừa kéo cửa ra thì nhìn thấy anh đã đứng trước cửa. Cô như ong đờ đờ cho anh đi vào: “Tại sao không gõ cửa?”

“Ai, đã từng trải nhiều lần bị bỏ ngoài cửa, nên mất hết lòng tin.” Anh cúi đầu nhìn cô.

Cô nghiêng đầu một cái, mắt to chớp chớp nửa ngày, đột nhiên giang hai tay. Ôm chặt lấy hông của anh, giống như một con mèo nhỏ, cái đầu lông lá cọ cọ vào lòng anh, thân thể mềm mại liên tục uốn éo.

Sắc mặt Bùi Dịch Thanh tối sầm lại, dùng ngón chỏ chia vào cằm cô, hơi dùng lực, Trì Linh Đồng ngược đầu lên: “Khuya khoắt, em có biết hành động này đối với người đàn ông có tâm sinh lý bình thường là hết sức nguy hiểm không. Nếu như em muốn tiếp tục, anh cũng sẽ phối hợp. Nếu như em không có ý như thế. Vậy thì...”

“A.” Cô sợ đến mức nhẹ buông tay, vội nhảy ra xa.

“Nha đầu ngốc, hù dọa như vậy mà cũng không chịu được.” Anh cười to. Rồi kéo cô lại, hai người chen chúc trên ghế salon: “Anh muốn thương lượng một chuyện, anh tiết lộ bí mật kinh doanh cho em, về sau mỗi ngày dành ra ba giờ đến chỗ anh. Như thế nào?”

“Anh nói thử xem”

“Về công trình biển, ít lâu nữa khi Hằng Vũ sẽ rút lui, Thái Hoa đã không còn đối thủ, anh có xem lên qua bản thiết kế của em, Thái Hoa tuyệt đối nắm chắc phần thắng, em cũng không cần liều mạng như vậy nữa, em có cảm thấy thời gian gần đây rất lơ là bạn trai?”

“Tại sao lại muốn rút lui?” Cô kinh ngạc hỏi. Cô muốn cùng Bùi Dịch Thanh đối đầu một trận, nếu như đối thủ này rút lui, cô có thắng cũng không còn ý nghĩa.

Bùi Dịch Thanh khẽ mỉm cười: “Anh không muốn em có lý do để giận anh.”

“Nói vậy, ra chiến trường không phân biệt cha con, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, em phân định rõ ràng.”

“Gi, đáng tin không? Anh muốn để dành tinh lực cho Khế Viên của chúng ta. Em đồng ý với đề nghị của anh không? Có nghĩ tới anh không?” Anh tỉ mỉ hôn lên chóp mũi xinh xắn của cô.

“Nghĩ đến.” Cô nhướn lông mày lên, dang hoàng thừa nhận: “Rất muốn.” Cô nhắm mắt lại, đón nhận những nụ hôn dồn dập của anh, trống rỗng trong lòng lúc này mới chậm rãi ấm áp lên.

Một đêm này, Bùi Dịch Thanh không có ra về.

Hai người ngồi ở trên ghế sofa nói lời ân ái, nói xong, Trì Linh Đồng cũng ngủ thiếp đi, hai tay vẫn ôm chặt lấy thân thể anh.

Anh ôm cô trở về phòng, tư thế cũng không đổi mà ngồi xuống. Cô ngủ thẳng đến nửa đêm, khi mở mắt ra, nghe được ở bên tai có tiếng hô hấp đều đều và ấm áp, lúc này mới phát hiện Bùi Dịch Thanh kéo ghế dựa nằm sát mép giường cô, mười ngón tay của hai người nắm chặt.

Cô dịch người nằm qua bên cạnh chưa nửa giường lại.

“Cái gì vậy?” Cô vừa di chuyển, anh liền tỉnh. Cũng liền ngạc nhiên mất mấy giây, anh đứng dậy cởi áo khoác rồi chui vào chăn.

Trong phút chốc ôm nhau kia, hai người không khỏi hít sâu.

“Ngủ sớm đi.” Anh nâng cao đầu cô, gói vào khuỷu tay mình, để cô chui vào ngực anh, giọng nói anh lúc này trở nên mơ mơ màng màng.

Giường một mét hai, một người nằm ngủ thì tạm được, đột nhiên có thêm người, không khỏi có chút chen chúc.

“Ngày mai đổi cái giường lớn đi.” Anh trở mình cẩn thận.

“Anh...ghét bỏ giường của em, vậy anh xuống đi.”

“Ai.” Bùi Dịch Thanh than thở: “Nha đầu ngốc, em thật là không hiểu, hay giả bộ không hiểu.”

Cô nín thở không lên tiếng. Mặc dù cô chưa từng có kinh nghiệm, nhưng dưới sự dạy dỗ lâu dài của Không Tước cùng Nhan Tiểu Úy, quan hệ giữa nam và nữ thông thường vẫn biết. Giây phút khi anh lên giường ôm chặt cô, cô cũng cảm thấy thân thể anh nóng rực, cũng chịu đựng.

Một người đàn ông chỉ khi ân ái cùng với người con gái mình yêu thương thì mới dùng đến đại não để suy nghĩ. Đem cảm thụ của người con gái ấy đặt lên vị trí hàng đầu.

Nhan Tiểu Úy nói.

Bọn họ là yêu ở trong lòng, nhưng để đi đến mức nước sôi lửa bỏng thì vẫn còn thiếu một chút.

Buồn ngủ dần ập tới, cô cò nghe được Bùi Dịch Thanh nói: “Linh Đồng. Qua năm mới anh đi gặp cha mẹ em được chứ?”

Cô không biết mình có trả lời hay không, sau này khi nghĩ lại thì không nhớ gì cả.

Sáng sớm lúc thức dậy cô có chút không tự nhiên, nhưng Bùi Dịch Thanh lại vô cùng sáng khoái tinh thần. Âm thầm vui mừng khiến cho vẻ bên ngoài như trăm hoa đua nở.

“Hôm nay là ngày mấy?” Anh làm bữa ăn sáng, là cháo gạo cùng với trứng gà, dường như đã lâu lắm rồi cô không ăn một bữa sáng nóng như vậy, cô nuốt xuống một hóp cháo nóng. Trong mắt không khỏi ánh lên vài tia cảm động.

“Anh hỏi âm lịch hay dương lịch?”

Anh cười.

“Ngày mừng hai tháng mười hai, sắp tới Giáng Sinh cùng năm mới, anh đã chuẩn bị quà cho em chưa?”

“Cách năm mới còn hai mươi chín ngày, anh có ít thời gian để chuẩn bị quà tặng, Linh Đồng, cha mẹ em có đặc biệt thích gì không?”

“Cái gì?” Không phải tặng quà cho cô sao?

“Anh cùng em ăn cơm, cùng em đi dạo, cùng em xem phim... Vì em đang hiển không biết bao nhiêu thời gian, còn dám đòi quà tặng? Mau ăn đi, nếu không trễ giờ đấy.”

“Thì ra anh chính là tiên sinh ba bồi.”

Trên trán bị gõ gõ, cô tròn mắt, ủy khuất cúi đầu húp cháo. Chột dạ, cô chưa từng nói với Trì Minh Chi tiên sinh cùng Đàm Trần phu nhân chuyện tình

yêu, nếu đột nhiên mang một người đàn ông xuất hiện, trái tim bọn họ có chấp nhận được không?

Cô có chút âu sầu, nhưng cũng không dám nói ra khỏi miệng. Ba bồi tiền sinh nếu như hiểu rõ bản khoăn của cô, sợ sẽ là vui vẻ chạy tới chỗ hai vị phụ huynh tự đề cử bản thân.

Không sao, dù sao cũng còn rất nhiều thời gian. Đà điều Trì Linh Đồng tự an ủi mình.

Nhiều năm về sau, cũng vào đợt lạnh đầu mùa, Trì Linh Đồng nhớ đến tình cảnh ngày hôm nay, mới hiểu được thật ra hai mươi chín ngày chỉ ngắn ngủi trong nháy mắt.

“Linh Đồng, tôi được tự do rồi.” Trần Thần to mồm, ôm một đồng bản vẽ đặt lên bàn Trì Linh Đồng.

“Anh thành công trốn chạy khỏi áp bức của Nhan Tiểu Úy?” Trì Linh Đồng đang mở phần mềm CAD*.

*CAD: phần mềm được các kiến trúc sư sử dụng để thiết kế.

Bản thiết kế công trình biển, ngày mai phải báo cáo. Máy tính giống như bị trúng độc, chờ cả ngày cũng không mở được.

“Đầu óc cái người này không biết được cấu tạo bởi cái gì?” Trần Thần liếc cô một cái, rồi vui sướng hài lòng lại gần: “Hạng mục nhà tù của tôi đã được thông qua, Chính Phủ rất hài lòng, lại còn cho tôi một cái bằng khen.”

“Có tiền thưởng chưa?” Hai mắt Trì Linh Đồng loang loáng.

“Cô chính là nô lệ của đồng tiền, trong mắt chỉ có tiền. Có đáng bao nhiêu, Tiểu Úy nói thứ bảy này ba người chúng ta đi Mỹ Thực quán ăn lẩu.”

“Có thể đổi cái khác không.” Không thể quá tiện nghi cho tên quý hạp hời này. Mỹ Thực quán kia cô còn có rất nhiều bữa ăn miễn phí. Ah, dường như gần đây cũng không có thấy tên Tiêu Tử Hoàn kia.

“Được.” Trần Thần hiếm khi hào phóng một lần: “Có muốn đi ngắm tác phẩm của tôi một lát không?”

Trì Linh Đồng giả bộ nôn mửa: “Một nhà tù nhốt người, còn là tác phẩm làm người ta chán ghét, anh không sợ người ở bên trong nguyên rủa mình sao?”

“Tôi biết rõ cô đang đồ kị với tôi, không có việc gì, một người thành công không thể không trải qua những trận gió tanh mưa máu, có đi hay không?”

Điên rồi, bản vẽ công trình biển còn chưa mở lên được, trong lòng Trì Linh Đồng có chút phiền não, không kịp đợi liên tắt máy, trực tiếp tắt nguồn điện: “Đi, tôi thật sự không đành lòng đá kích lòng cầu tiến của anh.”

Trần Thần vui vẻ, chạy tới chỗ trưởng phòng xin phép.

Trưởng phòng là người hiền lành, cầm bút vung lên, đồng ý.

“Thuê xe hay là ngồi xe buýt?” Hai người xuống lầu, nhiệt độ lúc này có chút tăng cao. Nhưng dù sao đây cũng là đầu đông rồi, cũng cảm thấy lạnh nha.

“Không, chúng ta chạy xe đi.” Trần Thần chạy về bãi đậu xe, không biết kiếm ở đâu được một chiếc xe mô tô, anh ta đưa cho Trì Linh Đồng một chiếc nón bảo hiểm, ý bảo cô ngồi phía sau.

Khỏe miệng Trì Linh đồng méo xệch, từ chối lên xe. Cô xưa nay sợ xe mô tô. Một là bị say xe, hai là cảm thấy chạy mô tô thật nguy hiểm. Xe đạp không phải rất lãng mạn ư, tội gì phải leo lên một cái xe máy rách có tiếng bô giống như tiếng sấm lớn này.

“Yên tâm đi, tài lái xe của tôi rất cao. Tiểu Úy nhà tôi rất thích ngồi sau xe này ra bờ sông đi dạo.”

“Tiểu Úy nhà anh là Tiểu Úy nhà anh, tôi là tôi, không ngồi.” Trì Linh Đồng thề không nghe lời.

Trần Thần giọng thương lượng với đối phương: “Không xa đâu, tôi đảm bảo sẽ chạy chậm. Cô không cần phải sợ, Linh Đồng, tôi bây giờ là người đàn ông đã có bạn gái, muốn tiết kiệm để mua nhà, cô có biết tốn bao nhiêu tiền để thuê xe đến nhà giam kia không?”

“Tiền xe tôi sẽ trả.”

“Tiền của phụ nữ còn được coi là đàn ông?” Trần Thần tái mặt.

Trì Linh Đồng chán nản nhìn Trần Thần, bắt đầu dĩ thử dài: “Vì thành toàn cho ước mơ đàn ông của anh, tôi hy sinh một lần.”

Trong lòng cô run sợ ngồi lên xe, cái mông còn chưa ngồi vững, phía sau chiếc xe đã nhả ra một làn khói xe.

“Oành.” Xe vọt chạy khỏi công ty.

Trì Linh Đồng sợ đến mức nín chặt áo Trần Thần, mặt mày cũng bị hù dọa tái mét: “Anh chắc không sao chứ?”

“Đàn ông chỉ dùng hành động để nói chuyện.” Xe mô tô giống như đuôi con cá, bơi lội giữa dòng xe cộ đông đúc. Không bao lâu thì đã ra khỏi thành phố.

Trong lòng Trì Linh Đồng buồn bực, đầu óc choáng váng, cảm thấy buồn nôn, mồ hôi trộm, tất cả triệu chứng say xe đều biểu hiện ra, cô cắn chặt môi, nếu như mở miệng, nhất định cô sẽ phun toàn bộ lên lưng Trần Thần.

“Còn nữa tiếng nữa.” Giọng nói của Trần Thần ở trong gió vang vọng.

“Ừm.” Trì Linh Đồng giống như không còn hơi sức để trả lời. Cảm giác giống như cả người đều tê dại.

Trần Thần vẫn còn ở phía trước hã hê khoe khoang: “Thế nào, hiện tại đã biết tài lái xe của tôi không tệ đi.”

Ngã tư đường không có nhiều xe lăm, mặt đường rộng, lái xe rất thoải mái, Trần Thần không khỏi tăng tốc, gió lớn thổi tóc Trì Linh Đồng lên thật cao, thân thể theo sườn xe mà lắc lư, dần dần trước mắt cô càng ngày càng mờ hồ. Đột nhiên, cô cảm thấy không biết một cỡ trọng lực ở đâu, thân thể cô bay vèo ra ngoài. Cái gì cũng không biết nữa.

Đợi đến khi cô tỉnh lại, đã là hai ngày sau, không biết một vết sáng ở đâu chiếu vào mắt cô, cô theo bản năng muốn đưa tay cản lại, nhưng tay chưa vươn ra, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau nhói.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Chương 17

Edit: Thiên Kết

Trì Linh Đồng cố gắng mở mắt, mới phát hiện mình bị bao quanh bởi những mảnh băng gạc màu trắng, ánh mặt trời chiếu rọi từ ngoài cửa sổ phòng bệnh vào. Một nữ y tá mang khẩu trang màu trắng ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái: “Cô cuối cùng cũng tỉnh, tối hôm qua do đồng nghiệp của cô chạy quá tốc độ, xe bị lật, thật may là cả cô và đồng nghiệp đều không bị gì nặng...”

Gương mặt Trì Linh Đồng tái nhợt: “Tôi thế nào? Tê liệt? Tàn tật?” Cô cau mày, giọng nói tương đối yếu ớt, vô lực.

Y tá vẫn chậm rãi nói: “Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là cánh tay phải bị gãy, những bộ phận khác chỉ trầy trụa, vô cùng may mắn đó.”

Lúc này Trì Linh Đồng mới nhìn thấy rõ cánh tay của mình được nẹp cố định, cô trừng mắt nhìn, thở dài một hơi sống sót sau khi tai nạn.

Cửa phòng bệnh khe khẽ bị đẩy ra, Nhan Tiểu Úy ôm một bó hoa tươi sợ hãi bước vào, phía sau cô ấy là Trần Thần, trên mặt anh ta cũng có vết thương được băng bó, nhìn qua cũng rất thê thảm.

“Bảo bối, không biết phải nói sao... Thật xin lỗi nha...” Nhan Tiểu Úy hung ác nhìn Trần Thần một cái, cô vô cùng áy náy nhìn Trì Linh Đồng.

Trần Thần cảm thấy vô cùng áy náy, hối hận đứng ở đầu giường Trì Linh Đồng: “Linh Đồng, thật ra thì tôi tình nguyện chính mình nằm ở đây, nhưng... Cô mắng tôi đi.” Anh ta khổ sở, hốc mắt ngập nước, nhưng bởi vì tôn nghiêm của đàn ông mà không rơi xuống.

Biết bản thân mình không bị nguy hiểm đến tính mạng cũng như không bị thương tật nặng, Trì Linh Đồng cũng không ngại mà khoan dung: “Đừng như vậy, không phải là ngoài ý muốn ư, cũng không phải là cố ý...”

Trần Thần cảm động nước mắt lưng tròng.

Nhan Tiểu Úy cũng nở nụ cười: “Bảo bối, cậu đúng là một thiên sứ nha. Nói đi, muốn ăn cái gì, mình đi mua cho cậu, đắt một chút cũng không sao. À, có muốn mình thông báo cho cha mẹ cậu không?”

Trì Linh Đồng không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu một cái. Trì Minh Chi có hai đứa con nhỏ, còn phải đối phó với vợ, tóc đã bạc như vậy, cô cũng không muốn làm phiền ông thêm. Đàm Trần thì đang chuẩn bị phòng cưới, tâm trạng đang vô cùng tốt đẹp, cô không muốn phá hỏng.

Bị thương, nhiều nhất ba tháng, cô phát tay một cái.

“Như vậy đi, mình sẽ xin nghỉ mấy ngày, ban ngày tới chăm sóc cậu, buổi tối Trần Thần sẽ ở lại ngủ đêm.”

Nhan Tiểu Úy xưng phong nhận việc dọn dẹp tàn cuộc rồi rảo cho bạn trai.

Trần Thần không ngừng gặt đầu tán thành.

Trì Linh Đồng bắn khoả: “Sẽ không làm trễ nãi công việc của hai người?”

Trần Thần vỗ ngực: “Cô quan trọng hơn tất cả.”

Đến phiên Trì Linh Đồng cảm động không nói nên lời.

Buổi trưa Nhạc Tĩnh Phương ghé qua bệnh viện, đi cùng còn có Phó tổng, cùng bộ phận hậu cần. Phó tổng thói thăm bệnh tình theo phép lịch sự, bộ phận hậu cần mang theo giỏ trái cây cùng tiền thăm hỏi. Nhạc Tĩnh Phương nghiêm mặt, ánh mắt không dời nhìn Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cẩn thận từng li từng tí cười: “Nhạc đồng, bản thiết kế công trình biển tôi đã hoàn thành, chỉ cần in ra là được.” Cô vô cùng khấn trương không khỏi đỏ mặt hỏi toàn thân.

“Ai rú cô đi thăm cái nhà giam đó?” Nhạc Tĩnh Phương lạnh lùng hỏi.

“Tôi...”

Trì Linh Đồng nhìn về phía Phó tổng, hi vọng ông ta có thể chỉ điểm cho cô, cô không biết rõ thái độ lúc này của Nhạc Tĩnh Phương.

Phó tổng cùng bộ phận hậu cần ngó lơ, không có nhìn về phía cô.

“Mọi người đều được phân công công việc, làm tốt công việc của mình là chủ yếu. Thái Hoa không phải là hội phúc lợi xã hội, tốn tiền để mướn các người, không phải cho các người đến để dưỡng lão, dưỡng bệnh, hay nghỉ phép. Các người không cảm thấy hổ thẹn khi cầm phần tiền lương này. Cái quý trọng nhất của kiến trúc sư là gì? Ngoài đầu óc còn có tay. Đứng, nhưng cánh tay này? Ba tháng, mất ba tháng nha, cô không thể vẽ, không thể cầm bút, cô làm sao giải thích với tôi đây?”

Trì Linh Đồng nằm trên giường bệnh, nghe những ý tứ trong lời nói của Nhạc Tĩnh Phương, trong lòng không khỏi chua xót, thương nhân quả thật coi trọng nhất chính là lợi nhuận.

“Tiền thuốc thang tôi sẽ tự bỏ ra.” Giọng nói của cô mang chút giận dữ, làm như chuyện gãy tay là một chuyện rất đáng tự hào không bằng.

“Tiền thuốc thang đúng là cô nên chịu, hạng mục cải tạo nhà tù này cũng không phải là của cô, Trần Thần đi là công tác, cô đi là trốn việc. Công ty có quy định, trong giờ làm việc mà tự ý đi ra ngoài, mọi chuyện xảy ra đều phải tự chịu trách nhiệm. Trưởng phòng thiết kế đồng ý cho cô ra ngoài, tôi đã giáng chức anh ta.” Nhạc Tĩnh Phương nhìn cô một cái lại nói: “Thật ra tôi đang lòng không phải là chút tiền thuốc thang, mà tôi không thể nào hiểu nổi tại sao cô không biết coi trọng bản thân. Ba tháng này, cô sẽ đem đến cho công ty biết bao nhiêu tổn thất? Thôi, không nói nữa. Tiền thuốc công ty sẽ trả, phòng thiết kế có nhân viên mới vào, là trợ lý cho cô, sau khi xuất viện hãy hướng dẫn anh ta, chuyện tay không tiện làm hãy để cho anh ta làm.”

Trì Linh Đồng không nói gì. Thật là may mắn cỡ nào nha, cô không có ngốc, nếu như cô tỏ ra vui mừng, không biết Nhạc Tĩnh Phương sẽ đá cô tới tận nơi nào?

Ban đầu cũng là người phụ nữ này tới tận trường thuyết phục cô cùng với người phụ nữ ngày hôm nay quả thật không phải là một. Chỉ là, cô ngẫm lại, Nhạc Tĩnh Phương là cấp trên của cô thì cần gì phải hỏi han ân cần với cô, hay thương tiếc? Giữa người với người, vốn là mối quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng.

Quý thần xui khiến, Tiêu Tử Hoàn nhiều ngày không liên lạc lại phụng mệnh cha anh ta tới nhà trọ đón Trì Linh Đồng qua nhà ăn cơm, cửa mở thì nhìn thấy Nhan Tiểu Úy đang bận rộn nấu canh bổ xương trong bếp.

Sau khi nghe Nhan Tiểu Úy mô tả, anh ta xuống lầu liền chạy thẳng tới bệnh viện, trên đường còn đón luôn cả Đào Yên Nhiên.

Hai người không có mua hoa hay trái cây, khi tới cổng bệnh viện Đào Yên Nhiên mua hai quyển tạp chí thời trang, nói là để cho Trì Linh Đồng giết thời gian, nhưng bản thân lại tranh thủ xem trước, không bỏ lỡ bất kỳ một tin gì.

Tiêu Tử Hoàn mặc một chiếc áo T-shirt màu đen vô cùng thô lỗ, nhìn vô cùng bất cần đời. Nhưng vừa mới mở miệng là bộc lộ rõ bản chất của anh ta. Anh ta quan sát tỉ mỉ cánh tay Trì Linh Đồng: “Em gái, không phải vì muốn lười biếng nên cố ý để gãy một tay chứ?”

Trì Linh Đồng liếc anh ta một cái, người này chắc là tri kỷ kiếp trước của Nhạc Tĩnh Phương, tâm ý thương thông.

Anh ta cười ha ha: “Em ngàn vạn lần đừng có nằm ở đây lâu, quán hải sản sông vừa mới khai trương, anh rất bận, không có nhiều thời gian để bận rộn với em đâu.”

“Cút...cút...cút...” Trì Linh Đồng hờn dỗi, nhưng mà hờn dỗi vừa phát tác thì tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

“Anh cũng không phải là quả bóng, thế nào mà lăn? Em xuống làm mẫu cho anh một chút đi.” Tiêu Tử Hoàn gõ gõ thanh nẹp.

Đào Yên Nhiên ở bên kia đột nhiên thờ dài: “Minh tiết kiệm hai tháng mới mua được cái màu nâu, tại sao bây giờ lại ra cái màu hồng?” Cô ta chỉ vào trang báo giới thiệu mẫu túi xách Thu Đông mới, phần nộ lắm lắm.

“Đưa đây tôi xem một chút.” Trì Linh Đồng giật lấy cuốn tạp chí, nhìn vào lần: “Tôi thấy màu hồng so với màu nâu đẹp hơn.”

“Chẳng lẽ tôi phải tiết kiệm hai tháng nữa?” Đào Yên Nhiên buồn rầu nhũn mày.

“Sao phải làm khổ bản thân như vậy, có cách không cần tốn hơi sức, lại còn có thể được ăn uống miễn phí.”

“Cô bị thương ở tay, chứ không phải là ở đầu. Tại sao lại nói mê sảng như vậy?” Đào Yên Nhiên ném tạp chí đi, chạy lại bịt miệng Trì Linh Đồng.

“Tôi...” Khuôn mặt chính nghĩa của Trì Linh Đồng không khỏi lộ ra vẻ oan ức.

“Em vụng trộm cái gì rồi hả?” Nụ cười của Tiêu Từ Hoàn không giảm, mà có thêm mấy phần nguy hiểm.

“Linh Đồng đang nói đùa, anh... không hiểu sao?” Đào Yên Nhiên áp úng không dám nhìn Tiêu Từ Hoàn.

“Anh chỉ biết hình như giữa hai người có bí mật gì đó, nếu như không thể nói ra, vậy anh cũng không hỏi.”

“Nào có bí mật gì? A...A...” Đào Yên Nhiên ngượng ngùng cười, trong lòng thầm hận Trì Linh Đồng đến chết rồi.

Trì Linh Đồng vô tội chớp chớp mắt, vô cùng vui vẻ nhìn hai người bọn họ.

“A...” Giọng nói Tiêu Từ Hoàn kéo dài.

“Xin hỏi anh tìm ai?” Ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người, chắn hết toàn bộ ánh sáng. Đào Yên Nhiên giống như nhìn thấy cứu tinh, cuống quýt dời sự chú ý của mọi người.

Người ở cửa không có lên tiếng, vẻ mặt âm trầm, bàn tay nắm chìa khóa xe run rẩy.

Ánh mắt Trì Linh Đồng nhìn qua, tay trái từ từ kéo chắn lên, làm bộ như không nhìn thấy gì.

Chuyện này... Tin tức thế nào mà bị lộ, chưa tới một ngày, ai đó cũng đã biết? Cô thầm than thở.

Tiêu Từ Hoàn nhìn người đàn ông anh tuần khá quen ở ngoài cửa, lông mày khẽ vặn lại, cố gắng nhớ ra.

Người đàn ông tiếp tục im lặng, trầm lặng đi tới, khi tới bên cạnh giường chợt kéo chắn ra.

“Ha ha... Bị thương nhẹ thôi... Đừng nóng...” Cô cười so với khóc còn khó coi hơn nhiều.

“Anh ấy là ai vậy?” Đào Yên Nhiên nhìn ra một chút manh mối, hăng hái phản công.

“Em gái, em biết anh ta?” Tiêu Từ Hoàn nhìn thái độ của người đàn ông này đối với Trì Linh Đồng không hề bình thường.

Trì Linh Đồng nhắm mắt giới thiệu: “Tôi... Bạn trai Bùi Dịch Thanh.”

“A, cô gạt chúng tôi lừa người?” Đào Yên Nhiên la lên.

Lời nói còn chưa dứt, bên ngoài cũng vang lên một tiếng hét thảm thiết: “Trì Linh Đồng, cậu bán thân cầu vinh.”

Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy xách theo hộp giữ ấm chạy vào. Về mặt vô cùng sững sờ kinh hãi.

Trì Linh Đồng kinh sợ, khóc không ra nước mắt: “Mình lấy thân hi sinh cho tổ quốc, các vị, có thể bỏ qua cho tiểu nhân không?”

“Anh ta... Anh ta là Tổng giám đốc của Hằng Vũ?” Nhan Tiểu Úy lúc này mới biết được thân phận của người đàn ông vẫn hay ra vào nhà bọn họ, mắt không khỏi tròn lên, đây không phải là kim cương vương lão ngũ bình thường nha.

“Em gái, cái gì cũng có thể đùa, chỉ là chuyện quan hệ nam nữ không thể nói bừa, sẽ làm hoen ố sự trong sạch của phụ nữ.” Tiêu Từ Hoàn khó có được lúc nghiêm túc.

Bùi Dịch Thanh vẫn im lặng như cũ, giống như bức tượng, không cất lời nào.

Trì Linh Đồng bất đắc dĩ giải thích: “Chúng tôi ở dưới sự an bài của ông trời, trải qua vô số lần gặp gỡ, cũng qua lại vài tháng, nội tâm trong lòng chậm rãi vì đối phương mà mở ra. Hiện tại, chúng tôi đã trở thành bạn trai bạn gái danh chính ngôn thuận. Do đó xin mong quý vị giữ bí mật giùm.”

“Bảo bối, cậu đúng là thâm tàng bất lộ nha. Tốt rồi, cậu hiện tại do anh ta chịu trách nhiệm, mình cùng với Trần Thần được tự do.” Nhan Tiểu Úy rất giỏi nắm bắt thời cơ.

“Nếu như chính chủ đã tới, anh đây danh không chính ngôn không thuận cũng xin lui ra.” Tiêu Từ Hoàn trưng ra khuôn mặt ra vẻ tổn thương, kéo Đào Yên Nhiên lách người ra ngoài.

Trong nháy mắt, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại Bùi Dịch Thanh và Trì Linh Đồng bốn mắt nhìn nhau.

“Ngồi đi.” Trì Linh Đồng nhiệt tình nói.

Bùi Dịch Thanh không nhúc nhích.

“Gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị là sao? Anh còn không vui, em đã cho anh danh phận rồi.” Trì Linh Đồng có chút không vui bĩu môi.

“Anh phải làm ra vẻ vui mừng kích động?” Anh vừa mở miệng, giọng nói đã mang theo cánh gió lạnh thấu xương.

“Anh cho rằng em muốn gãy xương? A, không phải, anh sẽ nói em là không biết tự chăm sóc bản thân, khiến anh phải bận tâm? Bùi Dịch Thanh, cuộc sống không thể không có tai nạn. Em cũng muốn cuộc sống thuận buồm xuôi gió, bình an sống cả đời. Nhưng chuyện bên ngoài không thể nào đề phòng, nên chỉ có thể bất đắc dĩ mà đối mặt. Trên thực tế, toàn bộ thân thể em đều đau, cánh tay lại không thể cử động, mà em lại bị coi là kẻ gây tội, nên phải chịu đựng sự chỉ trích, trách tội, nhạo báng của các người.

Em...”

Nước mắt bất chợt chảy xuống, Trì Linh Đồng bất ngờ bị cảm giác yêu đuối bao phủ. Cô cảm thấy trống rỗng, giống như nữ chính yếu đuối trong một bộ phim tình cảm, mặt mũi không khỏi chau lại.

“Anh không trách móc...” Bùi Dịch Thanh đưa tay lau nước mắt giúp cô. Nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, anh không thể không cho cô mượn ống tay áo mình, để cô lau nước mắt lên.

“Linh Đồng.” Anh ngồi xuống mép giường của cô: “Nghèo khó không đáng sợ, khó khăn cũng không đáng sợ, vừa lúc này ở bên ngoài... anh đi họp gấp được Nhạc đồng, về mặt chị ta vô cùng mệt mỏi, nói với anh là mới từ bệnh viện tới đây, nói em bị tai nạn xe cộ. Lần đầu tiên trong đời, anh mới cảm nhận được sự sợ hãi mãnh liệt. Anh sợ.”

“Dịch Thanh...” Cô rung động nhìn khuôn mặt bởi vì nhớ thương mà co giật lại.

“Em có lúc rất ngây thơ, năng lực tự chủ cũng kém, làm cho anh phải quan tâm. Nhưng anh thà người bị phiền là anh, để cho anh quan tâm, để sự hành hạ ngọt ngào đó quấn lấy anh, em như này anh cảm thấy rất sợ.” Anh dịu dàng vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô, nở nụ cười chua xót.

“Thật là buồn cười, từ khi nào ngọt ngào đã thấm vào xương tủy anh rồi hả?”

“Em về sau sẽ không kích động, không tùy hứng, cũng sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.” Cô không ngừng cam đoan, trong lòng cũng tràn đầy mật ngọt.

“Nói lời phải giữ lấy lời.” Về mặt anh lúc này mới khôi phục lại bình thường, đôi môi trắng bệch từ từ chuyển sang hồng.

“Này này, Dịch Thanh, anh rất thích em phải không?” Cô lại bắt đầu dí dỏm trêu chọc anh. Khi yêu chỉ số thông minh sẽ từ từ bị giảm xuống. Nói cùng ngôn ngữ cũng không có khác nhau.

Anh không có gõ đầu cô giống như bình thường, mà nghiêm túc gật đầu một cái.

“Em không dùng nước hoa, không mặc áo ngủ khiêu gợi, một chút mùi vị phụ nữ cũng không có.” Cô không biết tại sao mà lại thốt lên những lời nói không đầu không đuôi này.

“Em mà như vậy thì đã không phải là em.” Anh tự nhiên mà nhìn cô.

“Ồ.” Vốn muốn mượn đề tài để phát huy, không ngờ lại tan như bọt nước, thất bại.

“Chỉ không ngờ là em còn biết khóc, chứng minh trong lòng em vẫn là một phụ nữ.”

“Cái gì? Chẳng lẽ trước kia anh vẫn xem em là đàn ông?” Cô tức giận trừng mắt.

Anh nhàn nhạt mở miệng: “Giọng nói quá lớn, có một chút dáng vẻ thực nữ có được không? Em cũng đã nói chúng ta là bạn trai bạn gái chính thức, bây giờ làm gì cũng đều phải hướng đến hình tượng phu nhân Tổng giám đốc làm chuẩn, ok? Tốt lắm, tốt lắm, giữ yên lặng một chút, anh gọi điện thoại đã.”

“Em không im lặng, em không im lặng ok?” Dụ dỗ bạn gái là một trong những trách nhiệm của đàn ông, cho nên bạn gái mới có thể hùng hổ có tình gây sự.

Anh nhú nhú lông mày, cầm điện thoại đi ra hành lang gọi.

Vài ngày sau, Tuy Nhan Tiểu Úy đã nói, nhưng mà cũng có đi làm, bản ngày chỉ ghé qua bệnh viện giúp đỡ, buổi tối là nhiệm vụ của Bùi Dịch Thanh, Trần Thần cũng không dám tùy tiện xuất hiện. Một ngày ba bữa đồ ăn dinh dưỡng, do Tiêu Tử Hoàn mang đến, dù thế nào thì anh ta cũng mở nhà hàng, lại có sẵn đầu bếp.

Những ngày nằm viện của Trì Linh Đồng đều rất thoải mái.

“Sao vậy, em phục hồi rất tốt chứ?” Trì Linh Đồng đã có thể xuống giường, đi lại, tự bản thân cũng có thể dễ dàng đi toilet nên càng thêm tò mò.

Bùi Dịch Thanh đem giường xếp đặt gần giường cô, anh cầm theo notebook tới để làm thêm, rất nhanh sẽ đến năm mới, anh so với bình thường lại bận rộn hơn một chút.

Thấy anh không trả lời, cô liền đi tới, tay trái đưa lên gãi đầu, nói nhỏ nhỏ: “Dịch Thanh, anh có thể giúp em một chuyện không?”

Nghe lời nói này của cô, anh chậm rãi ngẩng đầu lên: “Muốn đi toilet?”

Mặt cô đỏ lên, lại nói thật mất thể diện, mấy ngày trước khi còn truyền nước biển đều là anh dìu cô vào phòng vệ sinh, ả, giúp cô cởi áo nới dây lưng quần.

Đều đã không còn gì riêng tư nữa rồi, đời này trừ gả cho anh, cô còn có lựa chọn khác sao?

“Không phải, em... Mấy ngày nay mệt mỏi, đầu tóc, thân thể đều khó chịu, anh đưa em về nhà trọ tắm, có được hay không?”

Anh khều khều tóc cô một chút, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Mấy nước nóng nhà trọ em không tốt lắm, phòng tắm cũng nhỏ, tới nhà trọ của anh đi.”

“Nhà trọ của anh đúng là đồ nịnh bợ.”

Anh cười, tắt laptop, cầm áo khoác giúp cô: “Nếu em trở thành chủ nhân của nó, nó dám không nịnh bợ em sao?”

Cô làm nũng nghiêng đầu qua, trong lòng có chút ngáy ngất. Một ngày kia, cô đứng bên cạnh anh, hai cái tên song song viết cùng một chỗ, nghĩ tới thật là hạnh phúc.

Buổi tối này, tất cả thật là rất bình thường. Thang máy bình thường, cô cũng không bị vấp té nữa, trong phòng khách cũng không còn mùi thơm làm phiền lòng người khác, cô thân nhiên ngồi trên ghế salon, chờ anh chỉnh nước để cô gội đầu, sau đó sẽ tắm.

Điện thoại Bùi Dịch Thanh đặt trên bàn đột nhiên vang lên.

“Điện thoại anh kêu kìa.” Cô hướng về phía phòng tắm kêu lên.

“Để nó kêu đi, lát nữa anh sẽ ra.” Bùi Dịch Thanh trả lời.

Điện thoại vang lên một lúc lâu, đột nhiên tắt ngấm. Điện thoại bàn gắn trên tường lúc này cũng đột nhiên reo lên, tiếng chuông giống như một đạo tia chớp, bởi vì không có phòng bị mà Trì Linh Đồng sợ hết hồn.

“Điện thoại nhà lại reo kìa.” Trì Linh Đồng gọi.

Bùi Dịch Thanh vẫn chưa điều chỉnh được nhiệt độ nước cho thích hợp, anh sợ Trì Linh Đồng bị lạnh liền vội vàng đáp: “Không phải em còn tay trái sao, mau nhận đi.”

“Ồ.” Trì Linh Đồng đứng lên, nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ bắt lấy ống nghe.

Cô còn chưa lên tiếng, đầu dây bên kia đã truyền tới giọng nói nức nở của một người phụ nữ làm cô nhất thời sững sốt.

“Dịch Thanh... Phải làm gì đây? Anh... mau trở về đi, em... mang thai.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 18: Chương 18

Edit: Thiên Kết

Bùi Dịch Thanh giơ cánh tay lên, lau mồ hôi trên trán, nhiệt độ nước lúc này làm cho anh hài lòng. Một ống tay áo đã rơi xuống mu bàn tay, anh vừa đi vừa xắn lên: “Linh Đồng, áo len của em là cái trước hay là chui đầu? Nếu như là chui đầu, anh sẽ dùng kéo cắt bỏ, nếu không sẽ khi cởi sẽ đụng vào cánh tay bị thương. Không cho phép được đau lòng, về sau em muốn bao nhiêu cái anh cũng sẽ mua cho em...”

Cái gì? Người nào?

Trong phòng trống rỗng, trà trên bàn trà vẫn còn ấm. Anh mở cửa phòng khách ra nhìn một chút, lại đẩy cửa phòng ngủ chính, đi qua thư phòng, phòng bếp và ban công. . . Không khí yên tĩnh dị thường.

Môi anh mấp máy, xoay người chạy ra mở cửa chính, thấy đèn báo hiệu thang máy dừng ở tầng dưới cùng, anh sững sốt, cô gái ngốc này không biết muốn đùa giỡn kiểu gì nữa đây? Anh vội vàng mặc áo khoác, cầm theo điện thoại di động, vừa vội vàng xem lịch sử cuộc gọi nhớ, vừa nhìn thấy số điện thoại, anh liền kinh sợ.

Tri Linh Đồng không nghĩ sẽ đi ra bờ biển.

Cô không nhớ đã xem một bài báo viết ở đâu, nói đạo diễn Trung Quốc có một vấn nạn rất lớn, nữ chính trong phim nếu như cứ đau lòng quá mức, thì luôn luôn chạy đến bờ biển, hướng về phía nước biển mịt mờ mà khóc lóc nức nở, giống như kiểu nó sẽ cho hiệu quả đặc biệt tốt. Đạo diễn nước ngoài xử lý những tình huống như vậy thông minh hơn nhiều, Trong bộ phim 《Tess》*, Tess bởi vì không thể giả được cho người đàn ông mà cô thương, cô núp ở trong chuồng bò sữa khóc nức nở, điều này rất tự nhiên giống như cuộc sống bình thường. Thời điểm con người khổ sở sẽ có tâm tình đi chọn khung cảnh? Mà Trung Quốc thì làm gì có nhiều biển như vậy?

*Tess: hay Tess of the d'Urbervilles: A Pure Woman Faithfully Presented, (tạm dịch là Cô gái dòng họ d' Urberville: Người phụ nữ chung thủy hiện diện), là một tiểu thuyết nổi tiếng của nhà văn Anh Thomas Hardy, được xuất bản lần đầu vào năm 1891. Tuy chiếm một vị trí quan trọng trong nền văn học Anh quốc, nhưng khi mới phát hành, cuốn sách nhận được nhiều ý kiến trái chiều từ phía dư luận bởi có vài chỗ trong sách đi ngược lại với dòng văn hưng thịnh của Thomas. Phiên bản nguyên gốc của Tess of the d'Urbervilles hiện đang được trưng bày tại British Library với tựa "Daughter of the d'Urbervilles. Ngoài ra, Tess of the d'Urbervilles được đề cập đến trong tập truyện ngắn kinh dị của M.R. James (1904).

Tri Linh Đồng suy nghĩ bản thân mình là một người thô tục, cô hết cách rồi, sau khi cúp điện thoại, đầu óc vô cùng mơ hồ, cô không thể ở trong phòng thêm một giây phút nào hết, Vừa ra khỏi cửa, đi xuống theo con dốc lập tức thấy được biển.

Nếu là mùa du lịch, trên đường sợ là chật kín người đi tản bộ giống như nước thủy triều. Cô đi một hồi lâu, mới có một chiếc xe từ từ chạy qua người cô.

Tri Linh Đồng vuốt mái tóc nhờn bóng của mình, dựa người vào lan can.

Thật ra thì, trong lòng cô cũng chẳng hề có sóng biển cuộn cuộn.

Điện thoại là do Tống Đình gọi tới, cô nghe được. Tống Đình cũng không nói nhiều, phần lớn thời gian đều là khóc, làm cho người khác thấy đau lòng. Chồng ra nước ngoài gần một năm, cô ta đột nhiên có thai. Nếu như khoa học kỹ thuật phát triển đến mức có thể tự làm cho tình trùng có thể vượt qua không khí đi tới từ cung, cô còn có thể cố gắng lừa gạt bản thân mình tin tưởng.

Nhà họ Bùi và nhà họ Tống đều có bối cảnh hết sức to lớn, là những gia đình giàu có lâu đời, truyền thống đều chăm chăm dòm ngó vào, nếu như chuyện này truyền ra, thì không còn gọi là chuyện xấu nữa mà đã trở thành chuyện đàm tiếu rồi.

Cô ta dĩ nhiên là sợ, cũng đương nhiên là muốn khóc, cũng tự nhiên sẽ nghĩ tới người đầu tiên mà cô ta muốn cầu cứu, chính là người đã cùng cô ta vụng trộm nếm trái cấm kia.

Tri Linh Đồng không có cảm thấy ngoài ý muốn, có lẽ trong tiềm thức cô đã sớm có loại đề phòng này rồi. Cô cảm thấy buồn rầu nhiều hơn so với bị kích thích. . . Đó là loại đau thương chậm rãi, giống như nước ở dưới chân từ từ dâng lên qua mắt cá chân, rồi bao trùm qua đầu gối. Không phải là loại hoảng sợ giống như con lữ bất chợt ủa về.

Có một buổi chiều hoàng hôn mùa hè, cô nhìn thấy một đoàn làm phim đang quay ngoại cảnh. Nhân viên làm việc trong thời tiết nóng nực mồ hôi dổ ra như mưa, nam chính mặc một bộ quần áo dài, giống như một kẻ ngốc hướng về phía biển lăm bầm như niêm kinh. Đó là một phân cảnh, nam chính phải diễn nhiều lần. Đạo diễn không nhìn được mà nghiêm mặt, nam chính lại lập tức quay người sang chỗ khác lăm bầm. Sau đó cô lại thấy ở trên TV giới thiệu bộ phim này, hình ảnh cực đẹp, âm nhạc cũng hay, nam chính cũng không phải là lăm bầm, mà là dùng hết dũng khí nhiều năm, thổ lộ với nữ chính tình yêu trong lòng mình. Nữ chính ôm mặt khóc, Nhan Tiểu Úy nhìn thấy vậy cũng khóc, mà cô thì ôm bụng cười to.

Cái gọi là thấy tận mắt mới tin, mọi người nguyện ý tin vào hai mắt của mình, nhưng đôi mắt cũng có lúc sẽ bị lừa gạt? Chân tướng sự thật thì có mấy người biết?

Bùi Dịch Thanh có thể vừa nắm tay cô, đi dưới cùng tán cây, lãng mạn, thuần khiết, xoay người một cái lại có thể cùng một người phụ nữ khác nằm chung trên một cái giường, mà người phụ nữ kia lại là chị dâu của anh.

Con người cuối cùng có bao nhiêu phức tạp, bao nhiêu bản thủ?

Tri Linh Đồng vỗ vỗ đầu, cô là người thông minh, nhưng cô cũng không nghĩ ra.

Có nhiều khi, yêu một người thì sẽ bị những lời ngon ngọt của đối phương làm cho cảm động, sẽ cho đó là thiên trường địa cửu, nhưng kỳ thật ngay cả chính bản thân cũng không biết giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Chân do đi nhiều đã tê dại, có mấy chiếc xe chạy ngang qua cô, mỗi một chiếc xe đi qua đều thả chậm tốc độ, chủ xe từ trong xe nhìn qua cửa kính kính ngạc mà quan sát cô. Nếu như cô nhảy xuống biển tự vẫn thì sẽ trở thành tin tức nằm trên trang đầu của Thanh Thai, bọn họ sẽ nhất định bàn tán sôi nổi: a người phụ nữ kia, tối hôm qua tôi mới nhìn thấy, mùa đông ở Thanh Thai không quá thú vị, mà cô cũng không muốn trở thành gia vị của mùa đông này.

Trì Linh Đồng co rút khoe miệng, cô từ từ tăng tốc lên dốc đi ra đường lon, khi đi tới đường Lâm Hải, liền phát tay bắt một chiếc taxi: “Đi tới Mỹ thực quán.”

Lúc này, Mỹ thực quán vẫn ồn ào náo nhiệt như cũ.

Trì Linh Đồng đi vào bên trong, giống như là ở giữa một nơi yên tĩnh quá lâu, cô có chút không thích ứng với môi trường huyền ảo. Một người phục vụ dẫn cô đi vào phòng quản lý của Tiêu Từ Hoàn. Quần rượu mùa đông bông bán rất chậm, Tiêu Từ Hoàn rảnh rỗi, cho nên thời gian liền dư dả hơn.

“Ách, hôm nay chưa ăn no sao?” Tiêu Từ Hoàn vừa nhìn thấy Trì Linh Đồng liền vui vẻ.

Trì Linh Đồng trừng mắt nhìn anh ta: “Anh đang ước mỗi người đến đây đều là thùng cơm, như vậy anh sẽ phát tài rồi. Mùi trong bệnh viện quá khó chịu, tôi chịu đủ rồi, liền muốn đi ra ngoài. Anh chưa chấp tôi một đêm, đưa tôi về đường Quê Lâm hay chỗ của Yên Nhiên đều được.”

Tiêu Từ Hoàn nheo mắt lại, chiếc bông tai trên tai phát ra ánh sáng dưới ánh đèn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh là cảnh sát sao? Nếu như anh cảm thấy không có tiện, tôi sẽ đi.” Cô sẽ tự mình đi về nhà trọ của cô, nhưng chỉ sợ là Bùi Dịch Thanh lúc này đã sớm ở đó đợi. Anh chắc chắn đã chuẩn bị một đồng lý lẽ, tới nay cô không có tâm tình để nghe.

“Ah, em thật là chuyện bé xé ra to. Anh có gì mà không tiện, nha đầu Yên Nhiên làm sao mà chăm sóc nổi em, anh dẫn em về đường Quê Lâm. Để anh gọi cho dì Trương một cuộc điện thoại, cho dì ấy chuẩn bị phòng khách cho em. Em gái, bộ dạng này của em nhìn giống như một con mèo hoang nhếch nhác.”

Trì Linh Đồng không có phản bác, bởi vì Tiêu Từ Hoàn nói không có sai, cô hiện tại thật sự không có nơi để về giống như một con mèo hoang. Nhà họ Tiêu, bởi vì cô đến mà đánh động tất cả mọi người.

Tiêu Từ Hoàn hỏi thăm tình trạng sức khỏe, dì Trương đi chuẩn bị phòng khách, lại giúp đỡ cô tắm gội.

Tâm nguyện chiều nay của cô coi như đã đạt thành, chỉ là người giúp cô không phải là Bùi Dịch Thanh mà đổi thành dì Trương.

“Em gái.” Mẹ Tiêu cũng nhớ cô, cô tắm xong ngồi ở bên bàn đang uống sữa nóng thì mẹ Tiêu đi tới, vẻ mặt lo lắng: “Dư chấn bên ngoài rất mạnh sao? Có nhiều đồng chí bị thương không?”

Trì Linh Đồng cẩn thận từng li từng tí trả lời: “Cũng may, trước mắt chỉ có một mình cháu thôi.”

Mẹ Tiêu gạt đầu một cái, rồi quan sát cánh tay cô, nhìn vô cùng cẩn thận, đột nhiên lông mày bà nhíu lại: “Đưa phim chụp đây, tôi coi một chút.”

“Mẹ, phim chụp một lát nữa con đưa cho mẹ, mẹ về phòng trước đi, có được không?” Tiêu Từ Hoàn nháy mắt với dì Trương.

Ánh mắt tình lặng của mẹ Tiêu đột nhiên trở nên trấn tĩnh: “Không, cánh tay này được băng bó không đúng cách, nếu như không băng bó lại, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.”

Tiêu Hoa đi tới: “Dì Phương, em cảm thấy có vấn đề thật sao?”

Mặt mẹ Tiêu bỗng sùng lên, giống như một cô gái giận dữ, thân thể quay ngoắt một cái bỏ đi.

“Cha, cha thật sự tin lời mẹ?” Tiêu Từ Hoàn cười.

Tiêu Hoa nghiêm mặt nói: “Mẹ con chính là y tá trưởng khoa ngoại, đã tham gia không biết cuộc giải phẫu. Linh Đồng, ngày mai bác dẫn con đi chụp phim khác, Từ Thần cũng có một người bạn học chuyên khoa chỉnh hình, để cho cô ấy khám cẩn thận cho con một lần.”

Trì Linh Đồng nhìn cánh tay phải một chút: “Đây chỉ là gãy xương bình thường, sẽ không bị sao chứ?”

“Khám lại một lần nữa, không có việc gì thì càng tốt.”

Đúng vậy, Trì Linh Đồng gạt đầu một cái, sau đó dì Trương dẫn cô trở về phòng ngủ cho khách.

Lời của mẹ Tiêu cô không để ở trong lòng, cánh tay bị thương này cô đã sớm không để ý tới, giờ phút này, nơi thật sự bị thương chính là tim của cô.

Phòng khách nhà họ Tiêu ở lầu hai, giường kê sát vào cửa sổ, từ cửa sổ nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy ánh trăng mờ ảo.

Cô lật người, hít vào một ngụm khí lạnh. Chỗ cánh tay, nhói lên một cơn đau.

Cô cắn răng, ra lệnh cho bản thân nhắm mắt lại. Đi cả đêm, cộng với một môi quá mức, thân thể cũng đã có mấy phần buồn ngủ.

Đột nhiên, thân thể trầm xuống, thật nhanh rơi xuống một cái vực sâu không đáy, cái gì cũng không nhìn thấy, cô muốn lên tiếng nhưng không thể, muốn nắm lấy cái gì đó để cho thân thể đừng rơi xuống, nhưng cánh tay lại không động đậy được.

Trong lòng vô cùng đau khổ, nước mắt vô thức chảy ra, cô mở mắt ra đã nhìn thấy tia sáng mặt trời.

Thì ra là mơ, cô thờ phào một cái thật dài, một nửa bên gối đều đã ướt.

Tối qua Tiêu Từ Hoàn cũng ở lại nhà, sau khi ăn điểm tâm xong anh ta liền mang Tri Linh Đồng về bệnh viện, sau đó sẽ đi gặp bạn học Tiêu Từ Thần. Tối hôm qua Tiêu Hoa đã gọi điện thoại hẹn trước.

Tri Linh Đồng yên lặng ăn điểm tâm, một lúc lâu sau, cô mới mở miệng: “Có thể để hai ngày nữa hay không, em chưa chuẩn bị xong” “Không cần lo lắng, bạn học của anh cả là người có chuyên môn giỏi, em cứ yên tâm”

“Không phải em không tin y thuật của người đó, mà là... mấy ngày nữa đi.”

Tiêu Hoa nhìn cô một chút: “Được, nhưng không thể kéo dài, bỏ lỡ thời cơ thì sẽ phiền toái.”

Tri Linh Đồng gật đầu một cái.

Tiêu Từ Hoàn lái xe đưa cô đến bệnh viện, cô chỉ để anh ta đưa tới dưới lầu.

“Này. Anh có việc phải đi, nếu có chuyện cứ gọi điện thoại, anh dù bận cũng sẽ có thời gian cho em” Tiêu Từ Hoàn không nói nhiều, sờ sờ đầu của cô rồi lái xe đi.

Tri Linh Đồng còn chưa đi lên bậc thang thì nhìn thấy một bóng người giống như phát điên từ bên trên lao xuống, một tay bắt lấy cánh tay trái của cô.

Cô bình tĩnh ngẩng đầu lên, gương mặt tuấn tú trước mắt giống như cả đêm mất ngủ, dưới mí mắt có một quầng đen, trong mắt vẫn vện tia máu, đầu tóc rối bời không thành hình.

“Tìm một chỗ nào đó đi, Bùi Dịch Thanh, chúng ta cần nói chuyện.” Cô nhắm mắt lại, giọng nói không mang theo bất cứ một tia cảm xúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Chương 19

Edit: Thiên Kết

Hai người đi tới một quán cà phê nhỏ trên đường Quế Lâm, khó có được một chủ quán chăm chỉ, sớm như vậy đã mở cửa rồi.

Bọn họ ngồi cũng coi như là khách quen cũ, người phục mìm cười dẫn bọn họ đến vị trí thường ngồi. Tri Linh Đồng muốn uống một ly caramel sữa, Bùi Dịch Thanh nhìn cô một lát, trầm giọng nói: “Cà phê và chanh.”

“Anh không cần nói chuyện, em nói trước.” Cô nhẹ nhàng đẩy ly cà phê cùng chanh đến trước mặt anh, rồi lại nhìn gò má quấy rầy của Bùi Dịch Thanh, góc cạnh rõ ràng, hàng lông mi cong vút làm người ta đổ kỵ. Tri Linh Đồng cắn môi, hạ thấp tầm mắt.

“Được.” Bùi Dịch Thanh gật đầu.

“Anh có thể không trả lời, nhưng nếu như đã trả lời, không được nói dối, có thể làm được không?” Cô giống như sợ lạnh, bàn tay trái phủ lên ly caramel sữa.

“Được.” Anh nói năng khí phách, trả lời chắc chắn.

Cô chậm rãi nhếch mắt, vẻ mặt điềm tĩnh, con ngươi đen như mực chăm chú theo dõi ánh mắt của anh. Cô không muốn nói bóng gió, cũng lười phải phân tích, tính toán, cho nên là nói thẳng đi.

“Đứa bé trong bụng Tổng Dĩnh là của anh?”

“Không phải.” Anh không do dự chút nào.

Cô cong khóe miệng, cười cười: “Tại sao cô ta lại muốn báo tin này cho anh đầu tiên?”

“Chuyện này liên quan đến thể diện của nhà họ Bùi cùng với nhà họ Tống, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến sự tăng giảm cổ phiếu của Hằng Vũ, là chuyện cô ấy không thể mở miệng nói ra, cô ấy cần người giúp đỡ.”

“Nói như vậy, quan hệ bây giờ của hai người là bạn bè có thể chia sẻ bí mật cá nhân?”

Anh im lặng.

Cô cong miệng tự giễu: “Anh rất yêu cô ta, đúng không?”

“Đã từng yêu.”

“Anh xác định tình cảm đối với em bây giờ không giống với cô ta?” Cô hỏi lại.

Anh không vội vàng trả lời, nhịp tim dần tăng lên: “Cô ấy là một đoạn quá khứ, bây giờ là chị dâu của anh, có lúc còn là đối tác của nhau. Bọn anh cũng sẽ thỉnh thoảng cùng nhau ăn một bữa cơm, tán gẫu chút chuyện công việc cũng như việc nhà. Cô ấy ngại ở khách sạn không quen, anh cho cô ấy mượn phòng khách. Chuyện chia tay ngày xưa, cũng sẽ không có ý sẽ coi cô ấy như người xa lạ, tự nhiên coi như bạn bè cũng tốt, không liên quan đến giới tính. Nếu như còn khúc mắc, anh sẽ lựa chọn trốn tránh cô ấy. Anh đối với em, có thể nói như thế nào? Hay là nói như này, anh cam tâm đem một nửa chiếc giường bên phải chia sẻ cho em, cam lòng đem tất cả số tiết kiệm của anh, thẻ tín dụng, thẻ điện thoại, cùng toàn bộ bất động sản đưa cho em, chịu bầu bạn cùng em sau này, chịu vì em mà sẵn sàng rửa tay nấu canh, chịu để cho em tiêu xài thỏa sức mà anh không ngại làm việc như trâu như ngựa... Thật ra thì anh không phải là người hào phóng, nhưng vì em anh không hề cảm thấy miễn cưỡng, em hài lòng không?”

Tình huống trước mắt là cái dạng gì? Cô tròn to hai mắt, miệng há rộng. Lần đầu tiên cô trốn nhà rồi đi, cả đêm đau lòng, khóc ướt gối đầu, chuẩn bị hết lý lẽ để nói rõ ràng chuyện của mình, anh chỉ cần vài ba lời nói đã làm sáng tỏ, cô có vẻ ngây thơ, quá trẻ con rồi hả?

“Em tham lam như vậy sao?” Cô há miệng, nhưng chỉ nói được câu này.

“Em là cô bé ngoan, là anh muốn em có lòng tham như vậy.” Anh vươn tay, nắm lấy tay cô, ánh mắt sáng ngời.

“Vậy... Vậy...” Cô há hốc mồm, đầu lưỡi cứng đờ, đầu óc nóng lên, vẫn trừng mắt như cũ, nhưng không biết nên nói cái gì.

Anh thừa thắng tiến tới: “Em mới đồng ý với anh không được kích động, không được tùy hứng, thế nào mà vừa quay đầu đã liền chứng nào tật nấy? Đầu tiên là tai nạn xe, sau đó là trốn đi. Em có nghĩ tới khi anh ra thấy phòng khách trống rỗng giống như người điên lái xe đi khắp nơi tìm em thì có cảm giác gì không?”

Trong mắt anh lộ ra một tia lo sợ không yên.

Cô cúi đầu nhìn móng tay tái nhợt.

“Tri Linh Đồng, em là người thông minh, tại sao không có tự tin với bản thân vậy?” Anh nâng cằm cô lên, mỉm cười xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Thông minh quá sẽ bị thông minh hại, có được hay không?” Cô tức giận trừng mắt, giọng nói vút cao.

“Ài, nghe giọng nói tràn đầy sức sống. Nói thật, khuôn mặt cô vợ nhỏ ghen tuông lúc này, thật đúng là không giống em.”

“Anh cũng hả hê đi, nhìn em vì anh mà lo được lo mất.”

“Không phải hài lòng, mà là hạnh phúc. Linh Đồng, em chưa bao giờ nói cho anh biết, em có yêu anh hay không?” Anh dùng giọng nói mỉa hoặc thôi miên cô.

“A. mau lên, sắp tới thời gian bác sỹ kiểm tra phòng.” Cô sợ hãi nhảy dựng lên, che giấu khuôn mặt đang đỏ ửng của mình.

Bùi Dịch Thanh dè dặt vai cô xuống, bắt đắc dĩ nói: “Linh Đồng, ngày mai anh phải về HongKong, về sau cũng chỉ có thể nhờ vả bạn cùng phòng chăm sóc em. Em đừng gấp gáp, hãy nghe anh nói hết đã. Chuyện của Tổng Dinh, không phải là trách nhiệm của anh, nhưng anh muốn giúp cô ấy, là vì Hằng Vũ cùng như vì anh cả. Nhiều nhất bốn ngày anh sẽ trở về, mỗi tối anh sẽ gọi điện thoại cho em, được không?”

Cô không nói gì, cũng không nói được gì, trong lòng xẹt qua một tia khủng hoảng, cô lạnh nhạt nói: “Chúng ta trở về bệnh viện đi.”

Hai người đi ra ngoài, anh đi trước, cô đi sau. Tia nắng mặt trời thừa thớt chiếu qua cành lá rọi xuống, anh mở cửa xe, dịu dàng nhìn về phía cô.

Cảnh tượng này làm cho cô cảm thấy mùi lòng, ấm áp đến tận đáy lòng. Cô kinh ngạc nhìn anh, đột nhiên bước lên mấy bậc, cánh tay trái ôm chặt lấy hông anh, dán chặt đầu vào lưng anh.

“Dịch Thanh, em yêu anh.” Cô ngượng ngùng nói vô cùng rõ ràng.

Tay anh run rẩy một hồi: “Linh Đồng...” Giọng nói của anh khàn khàn, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp đến mức hốc mắt anh cũng có chút nóng lên.

Anh từ từ xoay người, cúi đầu, đưa hai cánh tay ôm cô vào ngực, gương mặt cô mang theo màu ửng hồng làm người ta say mê, ánh mắt trong suốt mà nhu hòa.

“Đừng đi HongKong. Em thừa nhận là em đang ghen, em thừa nhận là em không rộng lượng, vì em, đừng về HongKong, đừng vì người phụ nữ khác mà dè ý. Chờ khi tay em khỏi, em... cùng anh trở về HongKong.”

Cô nép sâu vào trong ngực anh, để cho hai người không còn khoảng cách.

Anh cúi đầu hôn lên tóc cô, dịu dàng nói: “Linh Đồng, bốn ngày trôi qua rất nhanh. Anh trở về là muốn giải quyết chuyện này, không phải bởi vì tình cũ khó quên.”

“Vậy anh gọi điện thoại cho anh anh đi, anh ấy là con trưởng, Hằng Vũ về sau là của anh ấy, có chuyện gì anh ấy cũng phải nên gánh vác.”

“Chuyện này không thể so sánh, có thể nói cho anh cả biết không?” Anh cười khỏ.

“Nhưng không thể không cho anh ấy biết gì được, anh ấy cần hiểu rõ mọi thứ.”

“Linh Đồng... đây không phải là chuyện nhỏ trong nhà...”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh không chớp mắt: “Đây là lần cuối cùng em rộng lượng, lần cuối cùng đồng ý anh quan tâm người phụ nữ khác. Em cố gắng hiểu tín nghiêm trọng mà anh nói, trong lòng em có khúc mắc rất lớn, rối rắm cũng nhiều. Nhưng anh cố ý muốn đi, em không nín giữ anh lại nữa. Bốn ngày đúng không, nếu như sau bốn ngày nữa không thấy anh, em... đã anh ngay lập tức, rồi ở trên đường kiếm đại một người đàn ông dễ gả.”

“Cô bé ngốc của anh...” Anh buồn cười nhìn gương mặt nghiêm túc của cô: “Vậy nếu như anh trở lại đúng hẹn, có phải em sẽ lập tức gả cho anh đúng không?”

“Để coi tình hình rồi lại nói.” Cô giương cằm lên.

Ngày hôm nay, anh trở lại công ty, đem vài chuyện dạn dò, sau đó liền ở trong bệnh viện với cô. Anh mang cho cô CD ghi hình ảnh thi công Khê Viên. Khê Viên đã có mấy tòa nhà được hoàn thiện, anh nói người đăng ký thuê cũng đã đủ, có một số người còn muốn mượn mối quan hệ để đi cửa sau.

“Là sáng kiến của em, về sau tiền thuê nhà phải chia đều cho em” Cô cười híp mắt nói.

“Đã nói nói, tất cả của anh là của em” Anh nhéo chớp mũi cô.

Buổi trưa, anh đưa cô đi ăn hải sản, tay trái của cô không cầm được đũa, chỉ có thể để anh đút cho. Những người khác trong nhà hàng đều mỉm cười khi nhìn thấy bọn họ, mặt cô vì mắc cỡ mà đỏ bừng, trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Buổi tối, anh ngồi bên giường của cô, hai người đan chặt hai bàn tay vào nhau, cô ngủ thiếp đi cũng không muốn buông ra.

Sáng sớm, anh nhẹ nhàng rút bàn tay mình ra khỏi tay cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của cô, lưu luyến hôn lên một cái rồi đứng dậy đi rửa mặt. Chuyến bay của anh là lúc bảy giờ sáng.

Khi anh rón rén đi ra khỏi phòng bệnh thì một giọt nước mắt chợt rơi xuống từ khóe mắt Trì Linh Đồng.

Thật ra thì cô không có rộng lượng, cô rất dễ ý.

Nhưng mà, ngày trước khi anh chưa có cô, anh là người đàn ông trọng tình nghĩa, dù là Tống Đình phụ bạc tình cảm anh, anh cũng không thể mặc kệ cô ta, có lẽ thật sự không liên quan đến tình cảm.

Yêu phải một người đàn ông như vậy, là may mắn hay không đây?

Cô không biết, chỉ thấy trong lòng rất phiền não, rất hoảng hốt.

Con người, ai cũng đều có quỹ đạo vận hành của mình. Lúc mới gặp nhau đều rực rỡ chói lọi, nhưng lại không thể nào thay đổi quỹ đạo.

Bạn của Tiêu tử Thần ở bệnh viện cũng là người có hình dáng thư sinh. Tiêu Tử Hoàn mang Trì Linh Đồng tới gặp anh ta, khi tới thì anh ta đang làm một ca phẫu thuật. Hai người đành ngồi ở phòng làm việc đợi anh ta, sau khi phẫu thuật xong anh ta liền trở lại. Anh ta nhìn cánh tay của Trì Linh Đồng, vô cùng cẩn thận, vẻ mặt vô cùng nặng nề, sau đó anh ta mang Trì Linh Đồng đi khoa phóng xạ chụp phim.

Khi Trì Linh Đồng đưa tay vào máy chụp, đôi chân không khỏi run rẩy. Tiêu Tử Hoàn ở phía sau phải đỡ lấy, cô mới đứng vững.

Sau một giờ cuộn phim được đưa tới, bạn học của Tiêu Tử Thần nhìn Trì Linh Đồng, chép chép miệng: “Có phải cô nhập viện vào buổi tối?”

“Đúng vậy, tôi xảy ra tai nạn xe cộ, khi xe cứu thương đưa tới bệnh viện là đêm khuya.”

“Cấp cứu quá vội vàng, không có nói xương cẩn thận, bây giờ nhìn lại, vết nối bị lệch một chút.

Công việc chuyên môn của cô là gì?”

Trái tim Trì Linh Đồng nhảy lên tới cổ họng, hai mắt đăm đăm: “Kiến trúc sư.”

Bác sỹ lại chép miệng: “Khi vẽ bản vẽ, cùng vẽ trên phần mềm, đều phải dùng đến tay phải.”

“Đúng...”

“Nếu công việc của cô là như vậy, di chứng để lại sau này cánh tay sẽ không linh hoạt lắm, nhưng không có ảnh hưởng gì lớn. Bây giờ chỉ cần bẻ gãy tay rồi nối lại.”

Lời nói này đối với Trì Linh Đồng giống như sấm giữa trời quang, khuôn mặt nhất thời không còn chút máu.

Tiêu Tử Hoàn cũng sợ ngây người: “Là thật hay giả?”

“Chuyện này sao có thể tùy tiện nói giỡn, thời gian giải phẫu không thể kéo dài. Ca này không tính là lớn, cô có thể làm ở chỗ này, cũng có thể yêu cầu bác sĩ bên kia làm. Làm ở chỗ này, tôi liền an vài phòng bệnh cho cô.”

Đầu óc Trì Linh Đồng rối loạn: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại có thể như vậy...” Trì Linh Đồng lắp bắp hỏi.

Cô là một kiến trúc sư, làm sao có thể không có tay phải đây?

“Đừng sợ, chích thuốc tê, sẽ không quá đau.” Tiêu Tử Hoàn cũng nhẹ giọng an ủi cô.

Cô làm sao còn lòng dạ nghe, khi trở lại bệnh viện, hơn nửa ngày cũng không nói một câu.

Buổi chiều, Bùi Dịch Thanh gọi điện thoại tới, vừa nghe thấy giọng nói của anh, nước mắt cô rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

“Dịch Thanh, cánh tay của em có vấn đề... Còn nặng hơn chẩn đoán... Anh có thể trở về không? Em sợ... Anh có thể về bên em không?”

Giọng nói của Bùi Dịch Thanh vô cùng rõ ràng: “Linh Đồng, em đừng gấp, từ từ nói, sự việc như thế nào?”

Cô nức nở đem mọi chuyện nói rõ một lần, thật lâu sau mới nghe thấy tiếng thở của anh: “Ừ, kiến trúc sư không thể thiếu tay phải, chúng ta làm giải phẫu đi. Em bây giờ chuẩn bị chuyển viện, sau khi định thời gian giải phẫu liền nói cho anh biết, anh sẽ nhanh quay về.”

“Anh... Ngày mai không thể... Quay về sao?”

Bùi Dịch Thanh không lên tiếng, trong loa truyền đến giọng nói một cô gái dùng tiếng Anh nói chuyện: “Frank tiên sinh, phu nhân đã mang thai được mười bảy tuần, thai nhi phát triển tốt, đã nhìn ra là một bé gái, không cần ở bệnh viện dưỡng thai, về nhà tĩnh dưỡng là được rồi.”

Bàn tay cầm điện thoại của Trì Linh Đồng khẽ run.

“Được, cảm ơn.” Bùi Dịch Thanh nói một câu tiếng Anh mang âm điệu Mỹ.

“Linh Đồng, ngày mai anh còn có chuyện cần giải quyết, anh nhất định sẽ trở về trước ngày em phẫu thuật.”

Cô nhắm mắt lại, nhịp tim đập loạn xạ, thân thể liền run rẩy vì rét.

“Linh Đồng, hôm nay anh còn gặp người bạn Tiêu Tử Thần của em, thì ra anh ta là bạn học của anh cả, hiện tại anh ta đang ở HongKong trao đổi học thuật.. Linh Đồng, em đâu rồi?”

“Ồ.” Cô dùng hết sức lực mới có thể nói ra một từ bình thường.

“Ngoan, không phải sợ, anh rất nhanh sẽ trở về.”

Cô cười: “Không cần.”

“Linh Đồng?”

“Tôi biết anh nói chuyện dễ nghe, nhưng không biết anh liên tục nói dối cũng dễ nghe như vậy. Bùi Dịch Thanh, tôi vĩnh viễn không muốn nhìn thấy anh nữa... anh đi chết đi.”

Cô quảng điện thoại một phát vào tường, nhìn nó tan rành, sau đó chậm rãi vuốt ve cánh tay đang treo trước ngực, giống như nó có sinh mạng hết sức đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 20: Chương 20

Edit: Thiên Kết

Tri Linh Đồng chuyển đến bệnh viện hải quân là yêu cầu của Quan Ân Đạt.

Tiêu Hoa sau khi nghe Tiêu Tử Hoàn nói về chuyện cánh tay của Tri Linh Đồng cảm thấy nghiêm trọng, ông liền gọi điện cho Quan Ân Đạt. Ngay ngày hôm đó Quan Ân Đạt và Đàm Trân đã đáp máy bay tới.

Thời gian phẫu thuật rất nhanh đã được chỉ định, là thứ hai, cũng chính là ngày mai và do bạn học của Tiêu Tử Thần mổ chính.

Nhan Tiểu Úy cùng với Trần Thần nghe nói đến chuyện phẫu thuật, cả người đều hoảng sợ choáng váng. Tri Linh Đồng vẫn đang nhìn thiết bị hiện đại trong phòng bệnh đơn, trấn an nói: “Đừng suy nghĩ đến chuyện xấu, nếu như không phải do cánh tay này nổi xương lệch làm sao mình có cơ hội vào ở phòng bệnh tốt như thế này, còn làm gì có cơ hội nhìn thấy nhiều anh lính siêu đẹp tại như vậy?”

Nhan Tiểu Úy khóc lóc: “Bảo bối cậu vậy mà chịu cực khổ lớn rồi.”

Cô quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, bầu trời Thanh Thai mùa đông giống như được bôi màu nước màu xanh dương, những đám mây trắng trôi bồng bềnh càng làm nó thêm đẹp.

Hôm nay là ngày thứ tư Bùi Dịch Thanh rời đi, anh không có quay về, cô cũng không có ra phố kéo đại một người đàn ông rồi ép gả cho mình.

Có đôi khi, tất cả những lời nói của người trưởng thành đều không phải là sự thật.

“Đồng Đồng.” Đàm Trân đẩy cửa đi từ bên ngoài vào, bà ra ngoài mua áo len thuận tiện cho việc mặc vào cũng như cởi ra cho Tri Linh Đồng.

“Mẹ, con không thể làm phù dâu cho mẹ rồi.” Đám cưới của Đàm Trân xác định là hai mươi tháng chạp, khi đó cánh tay của cô vẫn còn đang bị băng bó.

“Mẹ cùng với chú Quan của con đã thương lượng, đám cưới sẽ lùi về sau, chờ đến khi con khỏe lên chúng ta sẽ định lại ngày.” Đuôi lông mày Đàm Trân thoáng hiện một tia thiếu nữ ngượng ngùng.

“Sao có thể như vậy được? Con không thể làm phù dâu nhưng vẫn có thể tham gia hôn lễ.”

“Ý nghĩa không giống nhau. Đồng Đồng, có phải con cũng nhớ cha, mẹ gọi điện cho ông ấy tới đây.”

“Mẹ, có phải mẹ đã suy nghĩ thông suốt rồi?” Khi Đàm Trân nói đến Trì Minh Chi, giọng điệu vô cùng lạnh nhạt giống như nhắc đến một người xa lạ.

Đàm Trân cười cười: “Chẳng lẽ nếu không thông suốt thì mọi chuyện sẽ thay đổi sao?”

“Cha hiện tại quả thật rất vất vả.”

“Mẹ biết rõ, ông ấy tới tìm mẹ, so với trước kia nhìn có vẻ già hơn.” Đàm Trân âm thầm thở dài.

“Tìm mẹ?”

“Đem chỉ phiếu của con trả lại cho mẹ, con cũng là con gái của ông ấy, số tiền kia phải là của con.”

“Hò đồ.” Tri Linh Đồng âm thầm nói.

“Không, ông ấy đang tìm kiếm sự thanh thản. Nói thật, mẹ hiện tại không hề hận ông ấy, còn có chút thương hại ông ấy, bởi vì mẹ sống hạnh phúc hơn so với cha con.”

“Có một người cảm thấy hạnh phúc là đủ rồi.” Cô từ từ nằm lại trên giường, nhắm mắt lại.

Đàm Trân vuốt mặt cô: “Mẹ tới nhà bác Tiêu nấu canh cho con, con ngủ một chút đi.”

Cô gạt đầu, tìm tư thế thoải mái để ngủ. Bên tai nghe thấy âm thanh Đàm Trân rời đi, sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa toàn bộ thế giới đều trở nên tĩnh mịch.

Giữa lúc mơ mơ màng màng, tiếng mở cửa “ầm” vang lên, cô mở mắt ra, Nhạc Tĩnh Phương với sắc mặt xanh mét đang đứng ở trước giường.

“Nhạc đồng?” Cô từ từ chống đỡ ngồi dậy, mờ mịt suy nghĩ làm sao Nhạc Tĩnh Phương tìm được chỗ này. Cô không có đem tin tức này thông báo cho công ty.

“Tôi vẫn cho rằng tôi là người rộng lượng, là một người phụ nữ bao dung, nhân viên phạm một ít lỗi, trong công việc không hết lòng, tôi đều có thể một mắt nhắm một mắt mở. Nhưng tôi không thể nào tha thứ cho việc người khác lừa gạt tôi, cô đã nhìn thấy kết quả của Xa Thành sau khi lừa gạt tôi, cô

cho rằng tôi sẽ làm gì với cô đây?”

“Nhạc đồng, tôi không hiểu.” Cô bị Nhạc Tĩnh Phương làm cho rối mù không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhạc Tĩnh Phương nhìn về phía cô cười nhạt: “Bây giờ suy nghĩ lại một chút, tại sao hạng mục vườn hoa Âu Lạc lại thua trong tay Hằng Vũ chắc cũng có một tay cô âm thầm giúp đỡ đi. Còn công trình biển, có phải cũng ở trong túi Hằng Vũ rồi? Trì Linh Đồng, tôi chưa từng nghĩ nghĩ cô tuổi còn nhỏ mà lại có tâm cơ sâu như vậy. Được, được, là mắt tôi bị mù, tôi nhận sai. Nhưng tôi ở trước mặt cô xin thề, Trì Linh Đồng cô không còn có thể đặt chân trong giới kiến trúc này nữa rồi, tôi sẽ tận hết sức lực để chen ép cô. Có tài không có đức, không có một công ty bất động sản nào muốn một người như cô.”

Trì Linh Đồng bị chị ta la mắng đến choáng váng đầu, cô cau mày: “Nhạc đồng, có phải chị hiểu lầm cái gì không?”

“Đến lúc này, cô còn giả bộ? Tôi hỏi cô, có phải cô đang hẹn hò với Bùi Dịch Thanh?”

Cô im lặng.

Nhạc Tĩnh Phương cười cười: “Thật ra thì cô phủ nhận cũng vô dụng. Nếu không phải là đang hẹn hò, làm sao mà bọn họ sẽ đem tin tức anh ta đã chết nói cho cô biết? Cô vì anh ta làm nhiều như vậy, đáng tiếc anh ta lại chết, cô phải dựa vào ai đây? Cô dựa vào Hằng Vũ sao?”

“Anh ấy chết rồi?” Bên tai cô vang lên tiếng sét, Nhạc Tĩnh Phương ở trước mặt đột nhiên biến thành hai người, lúc ẩn lúc hiện.

“Trợ lý của Hằng Vũ không liên lạc được với cô liền chạy đến Thái Hoa, Trì Linh Đồng, tôi hôm qua mười một giờ Bùi Dịch Thanh bị tai nạn xe cộ, chết ở HongKong rồi.”

Nét mặt Nhạc Tĩnh Phương cười như không cười.

Trì Linh Đồng cũng cười. Cô mới không tin đâu, cô mới nói anh đi chết, anh lại thật sự chết? Nếu như anh nghe lời cô như vậy, cô không muốn anh trở về HongKong tại sao anh lại không nghe?

Đôi môi Nhạc Tĩnh Phương vẫn chuyển động không ngừng, nhưng một câu cô cũng không nghe thấy, cô chỉ ngồi lặng im, cảm thấy linh hồn giống như thoát khỏi cơ thể, từ từ vỡ vụn từng mảnh, cô trở thành cái xác không hồn.

Nhạc Tĩnh Phương rời đi.

Một lát sau, Quân Mục Viễn và hai người đàn ông mặc áo đen đi vào phòng bệnh của cô.

Hốc mắt Quân Mục Viễn hồng hồng, cô cũng không dám nhìn thẳng vào anh ta.

“Chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, HongKong có mưa lớn, mặt đường rất trơn. Tổng giám đốc Bùi cùng mấy người bạn gặp mặt, khi trên đường trở về thì va chạm vào một chiếc xe chở hải sản, tay lái đâm thẳng vào ngực, mặt bị nhiều mảnh thủy tinh làm bị thương, không còn nhìn rõ diện mạo thật sự, chưa kịp tới bệnh viện đã mất. Số điện thoại mà anh ấy gọi cuối cùng chính là của Trì tiểu thư, anh ấy đã gọi mười hai cuộc.”

Cuộc gọi cuối cùng không thông chính là cuộc gọi số mười ba, thật là con số không may mắn. Cô nghĩ thầm.

“Trì tiểu thư, xin nín bi thương.” Quân Mục Viễn khàn khàn nói: “Tổng giám đốc Bùi nói nếu như Trì tiểu thư đồng ý thì lập tức làm thủ tục giúp cô đến HongKong.”

Cô lắc đầu một cái: “Ngày mai tôi làm phẫu thuật rồi.”

“Trì tiểu thư có cần gì, có thể điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào.” Quân Mục Viễn để lại danh thiếp trên mặt bàn.

Quân Mục Viễn cùng hai người đàn ông kia rời đi.

Sau đó là Nhan Tiểu Úy cùng với Trần Thần bước vào khóc đến long trời lở đất.

Trần Thần vứt bỏ hình tượng đàn ông để khóc lóc không ngừng, cô rất muốn nhắc nhở anh ta nước mắt đàn ông không dễ rơi xuống, nhưng miệng làm sao không thể phát ra được tiếng nào vậy?

Thân thể càng ngày càng nhẹ, càng ngày càng nóng.

Cô nói với anh ta: “Con người có rất nhiều lựa chọn, tại sao phải chọn treo cổ trên một cái cây?”

“Từ khi tôi chết, nếu không tôi sẽ chém sạch những tán cây bên cạnh cô.” Anh ta nói.

Anh ta còn nói: “Còn có, tôi luyến tiếc cô nên không thể chết được.”

Ngày hôm nay, bọn họ cũng không phải là triết học gia, làm sao lại nói đến nhiều lần sống chết như vậy?

Cô nói với anh: “Tôi vĩnh viễn không muốn gặp lại anh... anh đi chết đi.”

Một câu thành sự thật.

Nếu như cô lợi hại như vậy, về sau không cần làm kiến trúc sư nữa, đổi qua làm thầy bói ở đầu đường được rồi.

“Đồng Đồng, em thật sự đang hẹn hò cùng với người đàn ông kia sao?” Thân thể của cô đột nhiên được một người ôm lấy, bên tai vang lên tiếng hỏi nhỏ.

“Em gái, đàn ông tốt trên thế gian còn rất nhiều, em còn có anh trai. Hay em ngại anh trai không xứng với em, anh sẽ tìm thật kỹ cho em một người khác.” Tiêu Từ Hoàn nói chuyện giống như là cố gắng chọc cô cười.

Thân thể của cô đột nhiên giống như trôi dạt đến giữa không trung, trôi qua bệnh viện, biển rộng, đường phố... Mọi vật xung quanh nhanh chóng lùi lại phía sau.

Đột nhiên, cô nhìn thấy khuôn mặt cùng giọng nói của Bùi Dịch Thanh, chỉ một bước ngắn, nhưng cô dường như không thể chạm vào, cô vội vàng gọi tên, nhưng khuôn mặt anh lúc này dần trở nên mơ hồ.

Sau đó trước mặt cô tối sầm...

Nếu như thời gian có thể quay lại, dù cho Bùi Dịch Thanh có xem cô là Tống Đình cô cũng sẽ không để ý; anh muốn ở HongKong bao lâu cô cũng sẽ không hỏi; cô có bạn bè có người thân, cánh tay có bị nặng hơn, cô cũng không cần anh ở bên; khi cô gọi điện cho anh thì cũng sẽ làm bộ như không hiểu tiếng Anh, cũng sẽ nói chuyện phiếm, tán gẫu với anh, tuyệt đối sẽ không tức giận càng không ném điện thoại vỡ vụn, lúc nào anh gọi tới cô cũng sẽ nhận; cô nguyện ý cả ngày lẫn đêm từng giây từng phút đều nhìn thấy anh, cho dù hai người có là đối thủ cạnh tranh hay là oan gia.

Nếu như anh còn có thể nghe thấy, cô sẽ nói với anh: Dịch Thanh, đừng nên vội vàng, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, mặc kệ thời gian có là bao lâu, em đều ở đây đợi anh một mực vĩnh viễn ở đây...

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 21: Chương 21

Edit: Thiên Kết

Lần nữa mở mắt ra, đã là gần tối. Mặt trời sắp xuống núi, nhưng ánh tà dương đưa tình vẫn chiếu vào từ cửa sổ sát đất. Cả căn phòng cứ như vậy mà đắm chìm trong ánh nắng nhạt, không biết có phải do mùa đông hay không, mà càng trở nên trống rỗng thêm mấy phần.

Tri Linh Đồng mở tròng hai mắt rồi nhắm lại. Cô cảm giác mình vẫn chưa hoàn toàn tỉnh, chắc vẫn đang còn trong mộng. Tại sao trong phòng lại đầy người?

Cô nhắm mắt lại rồi mở ra, hơi dời ánh mắt đi một chút, cô lại nhìn thấy Đàm Trân với đôi mắt sưng đỏ đứng ở trước giường, rồi thấy khuôn mặt Tri Minh Chi lún phún râu xanh, nhìn có vẻ tiêu tụy hơn mấy phần so với lần trước gặp mặt. Quan Ân Đạt, Tiêu Hoa, ách, ngay cả mẹ kế Cam Lộ của cô cũng có ở đây, phía dưới là hai đứa trẻ nhỏ đang tập tễnh bước đi, Tiêu Từ Hoàn thì đang nói gì đó với Đào Yên Nhiên, Đào Yên Nhiên giống như đang lau nước mắt, còn có Trần Thành, Nhan Tiểu Úy. Về mặt mỗi người một kiểu, miệng thì không ngừng đóng đóng mở mở nói với cô.

Trước mắt cô là một mảnh mờ mịt.

Mối trong nháy mắt, ánh nắng mặt trời trong phòng đã biến mất, thay thế vào đó là hoàng hôn nhàn nhạt. Bác sĩ đi vào mở đèn lên làm cho mọi người tránh ra, bác sĩ nâng cánh tay của cô lên, nhìn một chút rồi hài lòng gật đầu.

“Cục trưởng Quan, kết quả giải phẫu rất tốt, ngày mai có thể xuất viện.” Bác sĩ nói với Quan Ân Đạt.

“Mấy ngày nay đã phiền toái rồi.” Quan Ân Đạt bắt tay cùng với bác sĩ rồi tiễn bà ra ngoài.

“Đồng Đồng sẽ đi cùng tôi về Tân Giang, tôi sẽ chăm sóc con bé.” Tri Minh Chi nói.

“Không được, Đồng Đồng là con gái của tôi, dĩ nhiên phải để tôi chăm sóc. Công việc của tôi bây giờ không bận như trước kia, Ân Đạt cũng có thể giúp đỡ, mà bệnh viện ở thành phố cũng có kỹ thuật tốt hơn.” Đàm Trân nói.

Tri Linh Đồng đột nhiên cười: “Con muốn đi HongKong.” Vừa mở miệng mới phát hiện giọng nói thì phát hiện cổ họng khàn rất.

Trong căn phòng đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

“Đồng Đồng, con bây giờ sao có thể ngồi máy bay?” Đàm Trần khóc thành tiếng.

“Con có thể uống thuốc an thần, ngủ một giấc là đến HongKong.”

“Trì Linh Đồng.” Tiêu Tử Hoàn đột nhiên vọt tới, nắm lấy vai trái cô: “Em tỉnh đi, anh ta hạ táng cũng được một tuần rồi, anh đi HongKong để nhìn mộ bia anh ta sao?”

Một tuần? Cô nhìn về phía Đàm Trần ý muốn hỏi thăm.

Đàm Trần nghẹn ngào gật gật đầu.

Bùi Dịch Thanh nói bốn ngày sau anh sẽ trở về, cô không đợi được, hiện tại đã kéo dài được một tuần.

Thời gian giống như nước chảy, quả thật không phải là giả, đã sắp bắt đầu năm mới.

Khổng Tước từng nói, năm này là năm xấu, không nên gả cưới, nên trông coi kỹ tình cảm của bản thân.

Trên đời này đã không còn người tên là Bùi Dịch Thanh nữa, bóng dáng ấy đã chôn sâu dưới lòng đất.

Ý thức dần dần trở nên rõ ràng, cô đã tỉnh.

Tin tức về Bùi Dịch Thanh không nhiều lắm, Quân Mục Viễn có ghé qua chỗ cô một lần, đem chìa khóa nhà trọ của Bùi Dịch Thanh đưa cho cô. Nhà họ Bùi nhờ cô xử lý đồ đạc bên trong giúp. Anh ta cũng không nói nhiều lời, đứng một lúc liền rời đi.

Cô không đi HongKong được, cô cũng nói với Đàm Trần cùng với Trì Minh Chi, cô muốn về Tân Giang trước, sau đó sẽ về lại thành phố nghỉ ngơi. Nhà mới của Đàm Trần cũng mới sửa chữa xong, có rất nhiều đồ cần chọn mua. Đàm Trần suy nghĩ một chút rồi đồng ý, nhưng cũng chỉ đồng ý cho Trì Linh Đồng ở nhà Trì Minh Chi trong nửa tháng.

Tà Tà Hữu Hữu rất khỏe mạnh, chỉ cần thức liền hoạt động không ngừng nghỉ, làm cho người khác cũng không yên.

Trì Linh Đồng để cho Trì Minh Chi và Cam Lộ trở về trước, cô đến công ty bàn giao lại công việc, thanh toán tiền nhà trọ với Nhan Tiểu Úy, rồi xử lý nhà trọ của Bùi Dịch Thanh, sau khi mọi việc kết thúc, cô liền ngồi xe trở về Tân Giang.

Lúc nói về mặt của cô vô cùng bình tĩnh, khỏe miệng giờ lên nụ cười, nhìn giống như đã khôi phục lại bình thường.

Đàm Trần cùng Trì Minh Chi bắt đầu đi rời Thanh Thai.

Nhan Tiểu Úy cùng Trần Thành đi cùng với cô trở về nhà trọ. Trần Thành trên đường đi thở ngắn than dài, anh ta chỉ muốn khoe khoang thiết kế của mình, không ngờ lại khiến cho Trì Linh Đồng ngã gãy tay, còn dẫn đến mất việc. Mà lúc này, người yêu của cô cũng đã vĩnh viễn ra đi.

“Dịch Thanh đã không còn ở Thanh Thai, mình ở lại chỗ này làm gì? Minh hiện tại giống như một con vịt con lạc đường, chỉ muốn bơi về lòng ngực của mẹ, nũng nịu mà cầu mong ấm áp.” Lần gãy tay này, cô gãy đi rất nhiều, cảm cũng nhợt nhạt rất nhiều, chỉ có đôi mắt vẫn trong suốt như trước kia.

Trần Thành liếc mắt nhìn Nhan Tiểu Úy rồi cả hai cùng lắc đầu một cái.

Trần Thành cùng Nhan Tiểu Úy quyết định ở chung. Trần Thành trả lại nhà trọ của mình rồi dời đến chỗ này với Nhan Tiểu Úy. Trì Linh Đồng chỉ cần đem tiền mướn phòng trả đến cuối tháng là được.

Những thứ này đều là chuyện nhỏ.

Cánh tay cô không tiện, cho nên hành lý chỉ có thể phiền Nhan Tiểu Úy cùng với Trần Thành dọn dẹp, sau đó gửi tới Tân Giang giúp. Năng suất làm việc của công ty vận chuyển rất tốt, chỉ một cuộc điện thoại, không đến mười phút sau đã tới.

“Thật trùng hợp, tôi đang muốn tới chỗ cô đưa thư.” Nhân viên chuyển phát bưu kiện là một cậu nhóc choai choai.

“Tôi không có mua đồ trên mạng?” Nhan Tiểu Úy là một người cuồng mua đồ trên mạng nhưng cô ấy cũng nghi ngờ hỏi lại: “Có phải chuyển phát nhầm địa chỉ không?”

Nhân viên bưu kiện vận lòng mảy, từ ba lô phía sau lấy ra một cái hộp: “Địa chỉ không sai, Trì Linh Đồng vẫn ở chỗ này chứ?”

Trì Linh Đồng nhướn đôi mắt to trẻ con đứng trong phòng, nghe thấy tên của mình, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Bưu phẩm gửi từ HongKong, chỗ người gửi đề tên “FRANK”, bên trong là hai chiếc đồng hồ đeo tay, một chiếc là mẫu của đàn ông, một chiếc là của phụ nữ.

“Linh Đồng, hiện tại và tương lai của anh đều là dành cho em, công bằng về sau, từng giây từng phút của em cũng chính là của anh. PS: nếu em không nghe lời, anh có chứng cứ cùng giurong chung gối với em.”

Cô nhắm mắt lại, giống như nhìn thấy Bùi Dịch Thanh đang khẽ mỉm cười.

Biết rõ cô hiện tại chính là cái gai trong mắt Nhạc Tĩnh Phương, nhưng khi đến công ty dọn dẹp đồ đạc của mình thì Trần Thần vẫn kiên trì đi bên cạnh. Thật ra thì đồ đạc của cô đâu có gì, chỉ có ít tài liệu trong máy vi tính, còn có mấy cây bút cùng với vài quyển sách tham khảo.

Cô là người hiểu lễ nghĩa, bước vào phòng làm việc chào tạm biệt. Các đồng nghiệp khi nhìn lại cô có người thương hại có người khi dễ, cô đều lấy vẻ dịu dàng mỉm cười để đáp lại.

Cuối cùng cô cũng đi tới phòng làm việc của Nhạc Tĩnh Phương.

Nhạc Tĩnh Phương đang phê duyệt công văn, nhìn thấy cô, vẻ mặt lạnh lùng, sắc mặt không thay đổi nhìn cô.

Cô cười cười: “Nhạc đồng, tôi đi, cảm ơn chị đã quan tâm tôi hai năm qua. Yêu ai là do duyên trời định, cũng không phải do muốn là được. Tôi hiểu bản khoán của chị, nhưng mong chị đừng buông hạng mực biển.”

Cô cúi đầu chào Nhạc Tĩnh Phương, sau đó xoay người.

Cô lại chọn một ngày để đến nhà họ Tiêu. Cô ngồi trong vườn phơi nắng với mẹ Tiêu. Thật kỳ quái, cô cùng với mẹ Tiêu lại có tiếng nói chung. Nếu như có thể, cô nguyện đem trí nhớ của mình dừng lại ở một thời điểm nào đó, trong thế giới của cô chỉ cần một người, sạch sẽ, đơn giản.

Chờ tất cả mọi việc vặt đã xong, cô mới đi tới nhà trọ của Bùi Dịch Thanh.

Là một mình cô tới.

Cửa mở ra, trong phòng có chút xốc xếch, ông nghe điện thoại vẫn còn lơ lửng giữa không trung. Anh trở về HongKong là từ bệnh viện đi, chỗ này là khi cô bỏ ra đi, anh đã vội vã đuổi theo.

Trong tưởng tượng của cô bộ dạng của anh lúc đó: lông mi cau lại, môi mỏng mím chặt, ánh mắt âm trầm giống như biển đêm.

Ha ha, anh đã từng vì cô mà lo được lo mất, đây cũng là niềm hạnh phúc, cô cười.

Mỗi món đồ dùng trong phòng, cô dùng tay trái chậm rãi sờ qua. Mỗi một bộ quần áo, cô dùng tay trái tinh tế chạm lên. Mỗi một cuốn sách, mỗi một cây bút, cô đều dùng tay trái bỏ vào trong hộp. Ở trong ngăn kéo của anh, cô nhìn thấy một bản thiết kế. Không phải là thiết kế của căn hộ, mà là thiết kế của một khu nhà trọ. Là bản thiết kế của Khê Viên...

Cô nhìn thấy chú thích của anh trên bản vẽ: phòng khách, phòng ăn, thư phòng Bùi Dịch Thanh, thư phòng Trì Linh Đồng, phòng chứa quần áo của Trì Linh Đồng, phòng ngủ của Bùi Dịch Thanh và Trì Linh Đồng, còn giường ngủ của bảo bảo thì đặt ở đâu?

Tên vô lại, em còn chưa đồng ý gả cho anh... anh lại dám ở sau lưng em ư, hừ, còn dám nói bảo bảo. Cô lầu bầu, vuốt từng chữ trên bản vẽ, nước mắt cô không ngừng rơi xuống.

Khi Trì Linh Đồng trở về Tân Giang đã là cuối tháng chạp, xe đồ đầy áp người, nhưng cô lại mua được hai vé. Tiêu Từ Hoàn muốn đưa cô về, nhưng cô không đồng ý, Mỹ Thực Quán hai ngày nay công việc rất bận rộn.

Hành lý đều đã được gửi, cô liền leo lên xe, ngồi vào chỗ gần cửa sổ, cô lấy cuốn 《Trung Quốc dân cư》từ trong túi ra, mắt nhìn chăm chăm vào cửa xe.

Hành khách trên xe đã lên đủ, tài xế kính ngạc liếc mắt nhìn qua Trì Linh Đồng, xe chậm rãi rời khỏi bến.

Vừa tới nội thành, tài xế đột nhiên thắng gấp xe, cửa xe mở, trái tim Trì Linh Đồng đập bịch bịch, cô nhắm mắt lại.

“Hai trăm bốn mươi tệ, không thiếu một phân, bây giờ là lúc nào rồi, còn không rõ sao?” Phụ lái hướng về người bên ngoài xe nói.

“Được rồi, được rồi,” Bên ngoài vang lên một giọng nói bất đắc dĩ.

Một cái bao bố lớn ném lên xe, sau đó là một đôi giày dính đầu bùn đất. Trái tim Trì Linh Đồng rơi thẳng xuống đáy vực.

Người lên xe đi thẳng về phía sau.

“Chỗ này có người.” Trì Linh Đồng nói với người đang muốn ngồi xuống.

“Không phải là trống sao?”

Trì Linh Đồng giờ hai vé xe lên: “Có người.” Cô cố chấp nói.

Mọi người trên xe nhìn về phía cô.

“Cô bị sao vậy, chỗ này trừ có quý, làm gì có bóng người nào?”

“Tôi nói có người là có người, ông không nghe sao?” Trĩ Linh Đồng đột nhiên hét lớn tiếng, sau đó nước mắt giống như đê vỡ mà tuôn rơi.

“Khóc cái gì, không ngồi thì không ngồi.”

Cô chính là muốn khóc, tự do khóc, khóc lớn tiếng.

Tám tháng trước, cô cũng lên xe một mình, cũng ngồi hàng này, gần cửa sổ, trong tay cũng cầm cuốn 《 Trung Quốc dân cư 》.

Khi xe chuẩn bị khởi động thì đột nhiên xuất hiện một đôi chân dài trước mắt.

Anh hờ hững ngồi xuống bên cạnh cô, tầm mắt rơi vào 《 Trung Quốc dân cư 》.

“Đọc hiểu sao?” Anh hỏi.

Cô mỉm cười ngẩng mặt lên: “Nếu anh muốn tôi có thể chỉ cho anh một chút.”

Đó là khi bọn họ mới quen.

Nếu như biết trước kết quả này, cô sẽ cúi đầu, làm bộ không nhìn thấy anh.

Tình yêu cũ như đường, ngọt đến đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Chương 22

Edit: Thiên Kết

Mỗi ngày chính là từng tờ giấy trong cuốn sách, ào ào lật qua liền kết thúc một năm.

Giao thừa, năm mới, tết Nguyên tiêu, kế tiếp là Đoan Ngọ... Trĩ Linh Đồng cũng là một 8x điển hình, luôn nhớ kỹ những ngày lễ tết Dương lịch, còn những ngày lễ tết Âm lịch nếu như không phải bởi vì được nghỉ thì căn bản sẽ luôn mơ hồ.

Cô đặt cuốn hoàng lịch xuống, hốc mắt sớm có chút ê ẩm. Trong phòng cũng vô cùng yên tĩnh, bảo mẫu cùng với Tà Tà và Hữu Hữu đang ngủ trưa, Trĩ Minh Chi cùng với Cam Lộ đã trở lại trường, cô ngồi yên tĩnh ở ban công phơi nắng.

Sau khi bán biệt thự đi, Trĩ Minh Chi liền chuyển vào kí túc xá của trường đại học. Ông cũng là một trong những người có tiếng nói trong trường cho nên phòng ở cũng rất lớn, còn có cả một căn phòng riêng dành cho cô.

Ở trong nhà này, cô nghiễm nhiên chính là đại tiểu thư. Trĩ Minh Chi đối với việc cô bị gãy tay thì rất lo lắng, cho nên khi nói chuyện hết sức cung chiêu. Có lẽ trong lòng Cam Lộ không vui nhưng ngoài mặt cũng phải giả bộ hòa thuận. Người giúp việc là một di người nông thôn hiền lành chất phác, thuở nhỏ mồ côi mẹ, sau đó chịu rất nhiều cực khổ mà lớn lên. Đối với Trĩ Linh Đồng sớm sinh ra đồng cảm, khuỷu tay cũng vì vậy mà ngoặt về phía cô, ngay cả đồ ăn vặt của Tà Tà và Hữu Hữu cũng chia cho cô một phần. Còn Tà Tà và Hữu Hữu tuy chưa gọi rõ được ba mẹ nhưng lại gọi “chị” vô cùng rõ ràng.

Mỗi ngày cô đều ăn ngủ, rồi ngồi trên ban công đan áo len, chỉ thiếu một cặp mắt kính lão nữa thôi là đã trở thành bà lão đường già.

Đàm Trân gọi điện thoại tới, mọi việc trong nhà đều đã được sắp xếp ổn thoả, ngày mai Quan Ân Đạt sẽ lái xe đón cô về.

Ăn không ngồi rồi, một ngày dài như một năm. Cuộc sống của mọi người đều được an bài có kỷ luật, cô chỉ có thể làm một khán giả được sắp đặt vào mà thôi.

Trong thời gian nghỉ đông, khi thời tiết ấm áp Trĩ Minh Chi sẽ mang cô ra ngoài đi dạo. Những nhà hàng bên ngoài, vừa qua mừng sáu liền lục tục mở cửa khai trương. Có một nhà hàng nhìn vô cùng sạch sẽ, trang trí cũng rất bắt mắt, nhìn rất có khả năng hấp dẫn những cặp tình nhân học sinh. Cô tùy ý nhìn một chút, liền phát hiện ra ông chủ ngồi phía sau quầy thu ngân chính là bạn học cũ của cô. Vị bạn học kia chính là cái thể loại gỗ mục không thể đổ, đủ để bức điên thầy cô giáo. Cuối cùng thầy giáo phải kêu người lớn trong nhà tới tuyên bố không có khả năng, xin gia đình chuyển trường cho cậu ta. Ba cậu ta đứng là người thấu tình đạt lý, vui vẻ cười nói không có việc gì, nhà ông ta không có yêu cầu cao, chỉ cần cậu ta biết mấy chữ là được rồi.

Mà cô thì lúc nào cũng đứng ở trung tâm, điểm số, công việc, giải thưởng, cái gì cũng cảm thấy dễ dàng. Cha mẹ cô mỗi khi nhắc đến cô thì lòng mày thường nhếch lên vui vẻ.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Chỉ biết cậu bạn gỗ mục này cũng trở thành một ông chủ có chút thành tựu.

Mà người tài năng như cô lại trở thành một người thất nghiệp đáng thương.

Cô thật lo lắng ngày nào đó mình sẽ là ví dụ điển hình của “kiến thức nhiều cũng vô dụng”, như vậy sẽ giáng một đòn mạnh vào nền giáo dục đang phát triển phồn thịnh. Sau trăm tuổi, ở trên trời gặp mặt với Không phụ tử, ông ấy không hận cô thấu xương?

Cô thu hồi ánh mắt, cẩn thận núp bên cạnh Trì Minh Chi, khẩn trương rời khỏi nhà hàng.

Quan Ân Đạt giống như muốn so bì với Trì Minh Chi. Mỗi ngày đều sẽ gọi điện cho cô, hiền lành, thân thiện, ôn hòa, quan tâm.

Ông hỏi: Đồng Đồng, con gái chính là để nuông chiều, làm trưởng bối không thể để con mười ngón tay phải khổ cực.

Trì Minh Chi lại nói: Đồng Đồng, con vĩnh viễn là trách nhiệm cùng nghĩa vụ hạnh phúc nhất của cha.

Cô cười hắc hắc, trong lòng tràn đầy vẻ bi thương. Trì Linh Đồng thế như lại có ngày lưu lạc làm sâu gạo.

Trần Thần gọi điện thoại chúc tết cô, vô cùng kích động nói cho cô biết, Thái Hoa trúng thầu công trình biển, chính là dùng bán thiết kế của cô. Ngày hôm trúng thầu, Thái Hoa tràn ngập vui mừng nhưng Nhạc Tĩnh Phương lại nhốt mình trong phòng làm việc, nửa ngày cũng không ra ngoài.

Điều này cũng không phải là điều làm cho người ta vui nhất. Cái tên Trì Linh Đồng lại làm chấn động giới kiến trúc, bản vẽ “Khế Viên” dự thi của cô đạt giải vàng.

Cô cảm thấy điện thoại di động trong tay, mơ hồ như thấy được quán cà phê nhỏ trên đường Quế Lâm, anh uống cà phê đen, cô uống trà sữa, hai người cũng ngồi trên một cái ghế sofa, trên bàn đặt máy tính xách tay, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng bọn họ tranh luận kịch liệt rồi mỉm cười ăn ý. Bên ngoài trời đổ mưa, từng giọt theo cửa kính quán cà phê chảy xuống, tí tách, tí tách...

“Tôi.” Cô nhắm mắt lại, rồi mở mắt nhìn cánh tay phải bó thạch cao, cười tự giễu một tiếng. Trong lòng không có chút động dấy, giống như những chuyện kia đều đã cách cô cả một đời.

Lời của cô càng ngày càng ít, nếu như không phải bắt buộc đi, cô cũng rất ít khi lên tiếng, phần lớn chỉ là những từ “ừ, nha”. Nhưng cô rất khát khao được nói chuyện, nhưng với người quen thuộc thì cô lại không nói được.

Có khi cô vô thức rời khỏi nhà, hòa mình vào đám đông, tận hưởng âm thanh, mùi vị cuộc sống một cách tỉ mỉ không bỏ qua bất cứ điều gì, cho đến khi đôi chân mất đi cảm giác.

Nhưng cô lại cảm thấy vô cùng cô đơn, nhìn xung quanh một lượt không ai để có thể nói chuyện.

Có một lần, cô còn đi vào phòng game, chơi những trò chơi chiến đấu của trẻ con. Một phụ nữ ngồi trong phòng chơi game cả ngày trời thật đúng là làm cho người ta ngạc nhiên, cho đến khi cô vào phòng game lần thứ tư, ông chủ rất nhiệt tình kêu lên: “Em gái, một tay cũng có thể chơi, em thử nhìn xem vị ni cô này cụt một tay càng múa tay áo đến sáng khoái hơn. Bằng không, tôi sẽ làm tay phải của em.” Cô liền chạy trốn chết.

Tối nay Không Tước mời cô ăn cơm, bảo là muốn làm tiệc chia tay.

Đối với hiện trạng trước mắt của cô, Không Tước liền quơ tay múa chân nói. Chân trời khắp nơi đều có cỏ thơm, trải qua vấp ngã mới có thể tìm kiếm được thứ tốt hơn. Còn về phần công việc, thiên tài giống như cô, làm cái gì cũng đều giỏi giang.

Những lời nói này của Không Tước giống như vô ích, hiệu quả như người mù chỉ đường.

Trì Minh Chi nghe nói cô muốn ra ngoài ăn cơm thì vô cùng vui vẻ: “Cùng bạn bè tâm sự nhiều một chút, muộn muộn hãy gọi điện cho cha, cha sẽ đi đón con.”

Cam Lộ nhìn cô một cách sâu xa: “Là bạn học làm ở đài phát thanh sao?”

Cô hạ mi xuống.

Cam Lộ cười quỷ dị một tiếng: “Phụ nữ làm việc ở đài phát thanh, cũng coi như cùng ở trong giới giải trí phức tạp. Người bạn học kia của cô làm ở đài phát thanh, tuy nói là từ tế, nhưng thật ra thì...”

“Cam Lộ.” Trì Minh Chi cắt đứt lời nói của Cam Lộ: “Không nên nói năng lung tung. Đồng Đồng là người lớn, tự có bạn bè.”

Cam Lộ chu miệng: “Em không phải là muốn tốt cho con bé sao. Không nói thì không nói nữa, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.”

“Di Cam, tôi ở gần đi thì sẽ biến thành cái màu gì đây?” Tri Linh Đồng buộc lại khăn quàng cổ, trước khi ra cửa ném lại một câu.

Cô thuê xe đi tới đài phát thanh. Khổng Tước hiện tại không làm chương trình giải trí mà đổi qua chủ trì tiết mục << Trà Chiều>> nói về chủ đề đọc sách, âm nhạc, thời trang, thời gian phát chính là bốn giờ chiều. Khổng Tước luôn cố gắng không ngừng.

“Hắt xì...” Tri Linh Đồng bất ngờ hắt xì một cái thật to, cũng may là ngăn cách qua kính cách âm, cô không khỏi ngượng ngùng, xoa xoa lỗ mũi cười cười với người phụ tá phát thanh.

Khổng Tước nhìn thấy cô, liền hướng về phía cô làm hành động như mèo cắn, sau đó tiếp tục nói gì đó nữa.

Cô thích đáng về cổ làm ra vẻ đáng yêu này.

Đọc diễn cảm xong, Khổng Tước để cho khán giả cùng cô nghe bài hát << Anh là ngôi sao hạnh phúc của em> của Y Năng Tĩnh.

Rất cuộc cũng đợi được đến lúc Khổng Tước tan ca, hai người vui vẻ dẫn nhau đi ăn cơm Án Độ, như vậy Tri Linh Đồng cũng không khó xử.

Khổng Tước cũng có lúc rất tinh tế.

Lúc ăn cơm, Khổng Tước nhắn tin không ngừng, cô ấy xem rồi cười cười.

“Là con một sách sao?” Tri Linh Đồng hỏi.

“Anh ấy?” Khổng Tước sừng sốt một chút: “Hiện tại không biết đã chu du đến nước nào nữa rồi. Mới bắt đầu thì nói là đi Hồng Kong trao đổi học thuật, sau đó kéo dài thời gian thì nói là đi nước Anh thỉnh giảng, mấy ngày trước còn nói là đến Pháp. Dù đi tới chỗ nào, học viện đó cũng sẽ gọi điện thoại báo cho mình một tiếng⁵¹.”

Tri Linh Đồng rất kinh ngạc: “Anh ấy không gọi điện thoại cho cậu sao?”

“Có lúc anh ấy sẽ gửi thư, bên trong kèm bưu thiếp. Điện thoại quốc tế đường dài đắt lắm, mình nói anh ấy đừng gọi.”

“Anh ấy là người nghèo?” Tri Linh Đồng cảm thấy là lạ.

Khuôn mặt Khổng Tước đột nhiên đỏ lên, ánh mắt né tránh: “Có thể tiết kiệm liên tiết kiệm, tiền kiếm được rất khó khăn.”

Tri Linh Đồng đột nhiên hiểu: “Là cậu sợ anh ấy kiểm tra?”

“Làm sao cậu ăn ít như vậy? Ăn nhiều một chút, cậu xem mặt của cậu cũng gầy thành cỡ bàn tay rồi. “Khổng Tước tươi cười quyến rũ, không muốn nói đến đề tài này nữa.

Tri Linh Đồng thờ dãi một cái: “Khổng Tước, cậu đừng quá tự tin. Xem thường con một sách, thật ra anh ấy chính là một món đồ cổ đắt giá, nếu như để người khác phát hiện được, lúc đó cậu muốn khóc cũng không kịp.”

“Ha ha, người khác thì mình không biết, còn anh ấy, tớ thả ra cũng yên tâm 100%. Anh ấy tuyệt đối là người chung thủy.”

“Cái gì?”

Khổng Tước giao hoạt chớp chớp mắt vài cái, tiến tới bên tai Tri Linh Đồng: “Biết không, anh ấy cho rằng anh ấy là người đàn ông đầu tiên của mình.”

“Ý cậu là sao?”

“Cậu biết rõ lớp mười hai mình đã không còn là xử nữ, hắc hắc?”

“Vậy sao có chuyện như vậy?”

“Vừa khéo, không phải phụ nữ đều có đi cả sao? Ngày đó đúng lúc đi cả của mình sắp tới, anh ấy lại uống một chút rượu, vì vậy...” Khổng Tước che miệng cười khanh khách không ngừng: “Lúc đó anh ấy khẩn trương cực kỳ, nói nhất định sẽ chịu trách nhiệm với mình đến già”

“Nhưng anh ấy là bác sĩ, cậu gạt được anh ấy?”

“Bác sĩ đều là lý luận suông, không từng có kinh nghiệm thực tiễn, anh ấy có thể có bao nhiêu phụ nữ? Huống chi cũng không phải bác sĩ phụ khoa.”

Tri Linh Đồng nhún nhún vai, bỏ túi xách trong tay xuống, cảm giác trong dạ dày có chút khó chịu, có lẽ cô không thích ứng được khẩu vị nặng của cà ri.

Q.2 - Chương 23: Chương 23

Edit: Thiên Kết

Tháng hai đầu xuân, đường phố luôn bóng nước bởi những trận mưa nhỏ, thậm chí dầy nhìn gần cũng không thấy rõ màu.

Hiện tại, Trì Linh Đồng có một thói quen, cứ qua một ngày, lại âm thầm nghĩ xem hôm nay Âm lịch là ngày mấy, Dương lịch là ngày mấy. Còn không thì lại nhớ tới học kỳ trước, cô đang làm gì, ở bên cạnh có người nào đó. Cô nhìn khoảng có ven đường gần như trụi lủi đã ngả sang màu vàng trước Tòa Thị Chính, thầm nghĩ tháng hai Âm lịch cũng là đầu tháng tư trong Dương lịch.

Đến tháng tư Âm lịch thì nước sông đã sớm lên cao, xuân về hoa nở rồi.

Vẫn là thời gian này, nhưng cảnh vật đã không còn giống như trước, hướng chỉ là con người trưởng thành theo năm tháng?

Chuyên gia thời tiết dự đoán, mùa xuân năm nay sẽ đến rất muộn, mùa đông có thể kéo dài rất lâu.

Trì Linh Đồng ngượng ngùng cúi đầu, cảnh vệ không phải coi cô là thiếu nữ đi kêu oan chứ?

Không biết thế nào mà từ bệnh viện kiểm tra vết thương cánh tay xong, cô liền đi tới cổng Tòa Thị Chính.

Chỗ này, nghiêm trang và cứng nhắc, mỗi người ra ra vào vào đều mang vẻ mặt nghiêm túc, chắc phải là một người có tinh thần khỏe mạnh mới có thể chịu được nơi không thú vị như thế này.

Bản tính của con người là ham mê ăn chơi đàn điểm, hận không thể tùy ý phóng túng, chỉ cần không phạm tội.

Hi Vũ hiện tại sống vẫn tốt?

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ở cửa lớn có mấy cỗ xe màu đen đang chậm rãi lái vào, cảnh vệ cung kính hành lễ.

Bây giờ nhớ tới Hi Vũ, Trì Linh Đồng không còn cảm thấy phiền não như ngày trước nữa, mà lại có một loại cảm giác âm áp nhàn nhạt. Quá trình trưởng thành của con người có mấy giai đoạn, dù có cố gắng trong mỗi giai đoạn như thế nào thì khi quay đầu lại người ta cũng đều nhớ tới những điều đẹp đẽ nhất. Ở trên thế giới này, nếu như ai cũng chỉ biết tới bản thân mình thì phải sống như thế nào đây? Cho dù chỉ quen biết mấy ngày, tình cảm hồi hột nhưng đó vẫn là một mối liên hệ đáng quý trọng.

Khi đi ra ngoài, bầu trời u ám, khi cô vừa tới cửa Tòa Thị Chính thì trời liền đổ mưa. Cô đứng trú mưa ở hành lang bên ngoài phòng ghi danh, mưa mặc dù không lớn, nhưng rất dày, không biết lúc nào sẽ ngừng.

Mấy chiếc xe màu đen dừng lại ở trước cửa chính, cửa xe vừa mở ra, một dung mạo anh tuấn lạnh lùng bước ra, một chiếc dù lớn đã được mở sẵn chờ anh ta.

Trì Linh Đồng rất kinh ngạc, người đàn ông trẻ tuổi, nhưng không ngờ lại có loại thanh thế như thế này?

“Xin hỏi, cô có chuyện gì không?” Cảnh vệ ghi danh đi về phía Trì Linh Đồng hỏi.

Cô lén lén lút lút, khiến cho bọn họ chú ý một lúc lâu.

“Tôi... đi ngay đây.” Trì Linh Đồng không nghĩ bản thân sẽ không biết xấu hổ mà nói mình ở đây hoài niệm chuyện xưa sau đó mắc mưa.

Ánh mắt cảnh vệ sáng quắc như đuốc.

Trì Linh Đồng ảo não cụp đuôi đang chuẩn bị rời đi, thì có một người đang đi tới, còn chưa đến gần, người đó liền hô to gọi nhỏ: “Linh Đồng? Linh Đồng!”

“Haha, đã lâu không gặp bạn học cũ.” Hi Vũ gầy hơn so với trước kia, phong cách có phần chững chạc hơn một chút.

Hi Vũ gật đầu với cảnh vệ, hướng một nửa cái ô về phía Trì Linh Đồng, tuyên bố quyền sở hữu.

Cảnh vệ đỏ mặt lên rồi rời đi.

“Em đặc biệt đến thăm anh sao?” Hi Vũ không dám tin mà hỏi.

Đổi lại là trước kia, Trì Linh Đồng sẽ đáp lại bằng những lời giễu cợt, nhưng hôm nay, cô nuốt một ngụm nước bọt, cười cười, để cho người khác cũng như bản thân cô vui vẻ: “Tình cờ đi ngang qua, nhớ tới anh làm việc ở đây, mà tôi lại không có số điện thoại nên không biết anh làm việc ở phòng nào,

đang bối rối thì bị anh cảnh vệ hiểu lầm là phản từ xấu.”

“A, ngựa tốt lại muốn trở về ăn cỏ?” Tính tình Hi Vũ lúc này vẫn không hề thay đổi.

“Cỏ này có thể để cho ngựa quay lại được sao?” Trì Linh Đồng chỉ loạn một đám cỏ ngoài sân.

Hi Vũ cười ha ha: “Đi lên phòng làm việc của anh hay là qua quán trà đối diện ngồi một chút chứ?”

Trì Linh Đồng lựa chọn quán trà. Cô không muốn không có chuyện gì lại đi vào cơ quan chính phủ tôn nghiêm như này, như vậy sẽ không được thoải mái.

“Bạn gái của anh không tệ chứ?” Quả nhiên, vừa ngồi vào chỗ, còn chưa cho uống một ngụm trà, Hi Vũ liền tìm hiểu ấn tượng của Trì Linh Đồng đối với Dương Vân. Mục đích dùng giọng điệu tự hào nhưng đối với đáp án thì anh ta cũng không chắc chắn.

Trì Linh Đồng có chút lạnh, vừa uống trà vừa đáp: “Coi như thật tình mắt.” Cô không đề cập tới chuyện Hi Vũ tới khách sạn tìm cô, mà Hi Vũ cũng không nói. . .

Trì Linh Đồng cúi xuống nhìn cánh tay phải vẫn phải treo lên, rồi nhìn qua Hi Vũ. Anh ta vẫn tự hào vì thị lực tốt, không thể nào không nhìn thấy chứ?

“Là cực phẩm mỹ nhân?”

“Cao gầy, hào phóng, lịch sự, thanh tao. Coi như anh tìm bấy bọ như lại tìm được mỹ nhân phù hợp với thẩm mỹ đại chúng, không giống với những loại trước đây.” Trì Linh Đồng có chút không tự nhiên, cô ghét bỏ thái độ kiêu ngạo của Hi Vũ, cô không quen ánh mắt nhìn chăm chăm của anh ta, giống như đang tìm kiếm nhược điểm gì đó của cô.

“So với em thì sao?”

“Tôi không phải là tiêu chuẩn quốc tế gì, cho nên không thể so sánh.”

“Không phải đều là phụ nữ sao?” Hi Vũ gắng hỏi đến cùng.

“Đúng rồi.” Trì Linh Đồng nói lảng sang chuyện khác: “Lúc này tôi nhìn thấy một người đàn ông rất uy phong, hơi thờ ơ âm trầm, đáng đáp cũng không tệ.”

“Không tệ, nhưng người ta đã có vợ rồi. Anh ta là Khang Kiếm, làm việc ở bên quản lý xây dựng. Em không có tính toán gì chứ?” Hi Vũ tròn mắt một cái, rất giận, anh ta ngồi ở trước mặt cô, nhưng cô lại đi chú ý đến người đàn ông khác.

Trì Linh Đồng cúi đầu uống trà, hơi cười. Cô thật đúng là có suy tính riêng.

Hi Vũ buồn buồn cũng uống hai ly trà, nhìn bàn tay trái cầm ly hết sức tự nhiên thì trong lòng không khỏi run lên.

“Trì Linh Đồng, lẽ ra khi gặp lại em lúc này, trong lòng anh nhất định rất thoải mái. Rốt cuộc em cũng nếm được mùi vị đau khổ của tình yêu là gì, khó chịu, buồn bực, bất đắc dĩ. Những hành động trước kia em đối xử với anh có lạnh lùng, tàn nhẫn không? Một người đàn ông tốt như anh mà cứ bị giày vò trong tay em. Hừ! Nhưng hôm nay khi gặp lại em trong bộ dạng gầy gò, cô độc, đôi mắt vô hồn, trong lòng anh tuyệt đối không thoải mái. Em tại sao lại đem bản thân trở thành như vậy, lúc trước nhanh nhẹn nhanh miệng, lém lỉnh, không quan tâm đến người khác đâu rồi?”

Bàn tay cầm ly trà của Trì Linh Đồng khẽ run lên, nước trà sánh ra ngoài, cô vội vàng đặt ly xuống: “Tôi trước kia rất tệ sao?”

“Chẳng lẽ rất tốt?” Hi Vũ hít sâu: “Nếu như khi điền đơn nguyện vọng em nói cho anh biết em bị say máy bay, xe lửa, xe hơi, không thể đi tới Bắc Kinh, anh sẽ cùng em ở lại Tân Giang. Đi đâu không quan trọng bằng việc chúng ta có thể ở chung một chỗ. Nhưng em kiêu ngạo, thật làm cho anh muốn bóp chết em. Khi anh biết được sự thật, em có biết anh đã khóc không?”

Lần đầu tiên Trì Linh Đồng thấy Hi Vũ nói chuyện cảm động, mặc dù đều đã là chuyện cũ.

“Không phải chúng ta lại gặp nhau ở Tân Giang sao?” Cô cổ cong khoe miệng.

“Nhưng em vẫn là em, anh vẫn là anh sao?” Hi Vũ nhắm hai mắt, trên mặt hiện lên nét tang thương.

“Chuyện cũ nhắc đến vẫn buồn, vợ anh vẫn đợi cơm ở nhà, em cũng đã có người yêu, chuyện cũ thôi để thành hoài niệm.”

“Sự thật chứng minh, cả em và anh đều đã chọn con đường đúng đắn, tôi cũng đã trở thành nhân tài trong giới kiến trúc, còn có sự nghiệp của anh đang trên con đường thăng tiến, không có gì tiếc nuối.”

Trì Linh Đồng cười cười đập tan không khí bi thương.

“Tự đại.” Người kiêu ngạo như Trì Linh Đồng không cho phép người khác có một chút thương hại đối với cô, người đã theo đuổi cô nhiều năm như Hi Vũ làm sao không hiểu?

Chỉ là trong lòng Hi Vũ có chút không thoải mái, không ngờ cô gái này cũng sẽ yêu một người đến khắc cốt ghi tâm, vì người đó mà tiêu tụy, sa sút. Nhớ

năm đó, cô phát tay hất anh ta ra giống như anh ta là một con sâu vô tình dính lên ống tay áo, lông mày cũng không hề nhú một chút.

“Nói đi, mục đích em tìm anh là gì?” Anh ta đem bản thân mình kéo ra khỏi chuyện cũ.

Trong lòng Trì Linh Đồng lúc này đang quặn thắt. Cô từng nói đùa với Bùi Dịch Thanh về Hi Vũ, nói cô dù có một ngày lưu lạc đầu đường thì anh ta cũng sẽ cứu vớt cô khỏi khó khăn. Bùi Dịch Thanh gõ xuống cái trán cô, nói cô làm sao có thể đi tới bước kia, nếu như thật sự có chuyện đó, người cứu cô cũng chỉ có thể là anh.

Anh đang ở đâu? Chỉ được mạnh miệng.

Cô nhắm mắt lại, nuốt nước mắt chuẩn bị trào ra.

Cô đã mất anh bốn mươi sáu ngày rồi.

“Giúp tôi mượn nhà.” Cô nói.

“Mượn nhà?”

“Mượn nhà ở gần Khế Viên.”

“Em điên rồi, chỗ đó sắp bị giải tỏa.” Sau khi Khế Viên xây xong, đã hấp dẫn rất nhiều nhân vật có máu mặt đến thuê, những khu ở xung quanh cũng đột nhiên có giá, chỉ là, người dân ở xung quanh lợi dụng tăng giá, bắt phân thắng bại, cho nên việc giải tỏa chưa diễn ra thuận lợi.

“Dễ dàng thì đã không tìm anh rồi. Nếu như anh không giúp được, tôi sẽ nhờ người khác.” Trì Linh Đồng sử dụng phép khích tướng.

Khế Viên là giấc mộng chung của hai người, ở bên trong sẽ cảm thấy cô đơn bội phần. Ở bên cạnh, nhìn xung quanh, cô cảm giác được hơi thở của anh, liền muốn đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt anh tuấn của anh.

Như vậy, có phải sẽ lừa dối bản thân rằng cô vẫn luôn ở cùng với anh?

Hi Vũ tròn mắt kinh ngạc nhìn cô: “Thật là bị em làm cho tức chết, em muốn ở ẩn, cần gì phải nổi điên như vậy. Tốt lắm, tốt lắm, ngày mai anh đi nhờ người giúp, xem có thể kiến một căn cho em hay không.”

Trì Linh Đồng cười ha ha, lấy điện thoại di động ra: “Anh có số của tôi không? Ngày mai tôi trở về thành phố, sau khi tháo bột, tôi sẽ về Tân Giang, đến lúc đó sẽ liên lạc với anh.”

“Trong điện thoại anh không có, nhưng trong đầu có, giống như được khắc sâu vào vậy.” Về mặt Hi Vũ dữ tợn: “Em cũng học được cách lợi dụng anh?”

“Cái gì dùng được nên dùng, không lãng phí.”

Hai người tạm biệt ở bên ngoài quán trà, anh ta giúp cô đón một chiếc taxi.

Sau khi cô lên xe liền nhận được tin nhắn.

“Linh Đồng, em là người quý giá nhất trong sinh mạng anh. Muốn vui vẻ phải kiên cường, bảo vệ sự thuần khiết thật tốt. Mặc dù anh không cho em được thứ em muốn, nhưng anh tin em sẽ gặp được người có thể cho em hạnh phúc trọn vẹn.”

Trì Linh Đồng, quay đầu, Hi Vũ vẫn đứng bên đường vẫy tay với cô.

Cô cũng vẫy tay đáp trả. Hốc mắt liền nóng lên.

“Đó là bạn trai cô?” Tài xế nhìn vào kính chiếu hậu thấy cô đang lau nước mắt.

“Đã từng.” Lần đầu tiên cô tình nguyện thừa nhận vị trí Hi Vũ ở trong cảm nhận của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24: Chương 24

Edit: Thiên Kết

Tất cả hôn lễ cũng gần hoàn tất, một đôi tân nhân tươi cười rạng rỡ đi xuyên qua nhiều người quen biết và không quen, nâng ly cạn chén trong tiếng chúc phúc.

Quan Ân Đạt và vợ trước là bạn học, nhưng khi đi học hai người không có quan hệ thân thiết. Sau đó ông lại vào trường quân đội, khi được nghỉ về nhà thăm người thân, được người khác giới thiệu gặp mặt mới phát hiện là bạn học. Hai người chưa từng đề cập đến chuyện yêu hay không yêu. Quan Ân Đạt vẫn sống trong bộ đội, vợ trước của ông cũng không muốn theo quân, cho nên hai người mỗi năm đều gần ít mà xa nhiều, đó cũng là nguyên nhân mà hai người không có con. Sau khi Quan Ân Đạt giải ngũ thì về đoàn tụ cùng vợ, nhưng một chút dấu hiệu báo trước cũng không có, một ngày kia vợ trước của ông mất trong giấc ngủ do tim bị tắc nghẽn.

Mặc dù Quan Ân Đạt đã tới tuổi năm mươi, nhưng về mặt tình cảm thì chẳng khác gì là một tờ giấy trắng. Khi ông tham gia một buổi xã giao thì gặp được Đàm Trân, người khác nói cho ông biết, bà vừa mới li dị, không biết lý do tại sao, ông lại hốt hoảng làm ly rượu trên tay đổ vào ống tay áo.

Cả đêm không chợp mắt.

Ngày thứ hai, ông đem tất cả những kinh nghiệm có được từ khi học trung học cho đến khi đi làm, rồi số điện thoại của bạn bè, người thân, cùng với tình hình tài sản của mình viết ra một tờ giấy rồi lái xe đến phòng làm việc của Đàm Trân cung kính mà đưa cho bà.

Đàm Trân sững sốt, không hiểu ý của ông.

“Đây chính là toàn bộ tài sản của tôi, em có thể đi ngân hàng thẩm tra lại, cũng có thể nhờ người khác cố vấn. Nếu như em cảm thấy có thể chấp nhận, chúng ta liền tiến tới.” Cục trưởng Quan khiến cho tội phạm nghe thấy đều sợ mất mật vậy mà lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của một người phụ nữ.

Đàm Trân bị sự lỗ mãng của ông làm cho có chút không biết nên khóc hay cười, nhưng trong lòng cũng cảm thấy đây là một người đàn ông thành thật.

“Vậy anh hiểu rõ tình trạng của tôi sao?”

“Em như thế nào tôi cũng chấp nhận được.” Ông trả lời rất nhanh.

Đàm Trân cười: “Tại sao lại chắc chắn như vậy?”

“Trực giác nói cho tôi biết, em là một người phụ nữ tốt, chỉ là người khác không biết quý trọng.”

Cũng không phải là dùng từ ngữ hoa lệ, cũng không phải là thổ lộ thâm tình, chỉ là một câu nói rất chất phác, được nói ra từ miệng của một người đàn ông cao lớn tóc đã hoa râm, nhưng cũng khiến người khác động lòng.

Đàm Trân cúi nhìn tờ giấy được viết rõ ràng rành mạch trong tay mình, khóe miệng tràn ra một đóa hoa.

Đi tới ngõ cụt cuối cùng cũng tìm ra một lối thoát.

Rốt cuộc Đàm Trân cũng đợi được mùa xuân thứ hai của bà.

Quan Ân Đạt sống vai đứng thẳng cùng Đàm Trân, toàn bộ hạnh phúc đều được viết rõ trên mặt ông. Tối nay, ông thay đổi đáng về nghiêm nghị bình thường, người nào mời rượu ông cũng uống cạn. Đàm Trân có chút gấp gáo, không ngừng lên túm lấy tay ông, còn ông thì vui vẻ quay đầu lại: “Không sao, không sao, anh là cấp trên trong bộ đội, chút rượu này anh gánh vác được.”

“Khi đó anh bao nhiêu tuổi?” Đàm Trân nhỏ giọng nói, ánh mắt lướt qua đám đông. Đồng đồng đâu rồi?

Đồng Đồng mới đi theo bọn họ kính rượu một vòng, có một bàn toàn những tiểu tử làm công an cũng vô cùng tốt, nhìn theo Linh Đồng với ánh mắt chăm chú trắng trợn. Một bàn khác là con chiến hữu của Quan Ân Đạt, quân nhân đời thứ hai, ai cũng hiền ngang mạnh mẽ, lúc uống rượu còn cười cười tự đề cử mình, la hét muốn theo đuổi Đồng Đồng.

Tri Linh Đồng cũng cười lại, đây chẳng qua là lễ phép, nhưng trong mắt lại không chứa nụ cười.

“Cái gì mà đám cưới của chú Quan và dì Đàm, rõ ràng là đại hội xem mắt của em mà. Nói đi, em nhìn trúng ai rồi?”

Tiêu Hoa bận việc không thể tham gia hôn lễ, nên Tiêu Từ Hoàn đi thay ông. Tiêu Từ Hoàn uống nhiều rượu thay cha, bên miệng đang ngâm điệu thuốc nhưng khi cất tiếng trong miệng lại toàn mùi rượu.

Tri Linh Đồng nhìn ra bóng đêm bên ngoài, cô vuốt cổ không ngừng, chỉ cười không đáp.

Mùa xuân mặc dù tới trễ nhưng cuối cùng đã tới. Trong không khí phảng phất mùi hoa, gió xuân ấm áp thổi tới, không còn phải mặc áo bông dày cộp, thạch cao trên tay cũng đã được tháo, cô liền cởi tay, có cảm giác cực kỳ nhẹ nhàng.

“Không phải là nhiều quá nên hoa mắt rồi chứ?” Tiêu Từ Hoàn cũng đi tới, đứng cạnh cô.

“Sao không mang Yên Nhiên tới?” Tri Linh Đồng xoay người nhìn anh.

Tiêu Từ Hoàn cúi đầu, nhả ra một vòng khói: “Cũng có nghĩ tới, nhưng anh tới Tân Giang từ trước, cô ấy không có nhiều thời gian để đi chung.”

“Đi Tân Giang chuyến này còn để bàn chuyện làm ăn?”

Tiêu Từ Hoàn hít một hơi thật sâu, vẻ mặt vô si đem tàn thuốc bắn ra xa: “Đi thăm anh hai, anh ấy đã từ HongKong trở về.”

Trì Linh Đồng gật đầu một cái, mấy ngày trước khi điện thoại với Khổng Tước, cô ấy cũng có nhắc đến.

“Chuyến này anh ấy đi thật lâu, lần này là dẫn theo nghiên cứu sinh?” Trong sảnh tiệc quá ồn ào, vì cười quá nhiều mà cơ mặt của cô trở nên cứng ngắc. Cho dù là hôn lễ của mẹ, nhưng vẫn giống như cái gai đâm vào trái tim đau đớn của cô.

Cô không nán lại ở trong đó quá lâu, muốn ra ngoài hít chút gió.

Cô thích một mình đứng thần thờ, không ngờ Tiêu Từ Hoàn lại đi theo ra. Cô sợ anh hỏi lung tung nên không ngừng tìm đề tài khác.

Tiêu Từ Hoàn nhảy lên lan can, đứng đưa hai chân, thờ dài: “Sợ là cái gì anh ấy cũng không làm được.”

“Cái gì? Anh ấy làm sao?”

“Nói là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, trong đầu có máu ứ đọng, chèn ép vào thần kinh não, làm cho trí nhớ của anh ấy hoàn toàn bị mất. Còn nữa, anh ấy... Anh không nói rõ được, có chút cảm giác là lạ.” Tiêu Từ Hoàn đưa tay lễ khễ gãi gãi tai.

“Chuyện sẽ ảnh hưởng tới sinh mạng sao?”

“Cũng không biết nữa, bác sĩ chỉ nói là tạm thời, đợi sau khi máu ứ đọng tan thì trí nhớ sẽ hồi phục.”

“Ồ.” Trì Linh Đồng kinh ngạc, tại sao Khổng Tước lại không nói đến những chuyện này?

“Vậy anh ấy có nhận ra anh không?” Con mọt sách thật sự trở nên ngẩn ngơ? Trì Linh Đồng khẽ cười.

“Em đừng có dùng loại ánh mắt hiếu kì đó nhìn anh. Anh ấy giống như một người bình thường, hành động cũng bình thường, chỉ là quá khách khí lễ phép lại quá yên lặng. Anh ấy nhìn thấy anh thì sẽ gật đầu một cái, giống như biết anh mà lại không biết anh. Ai, đừng nhắc đến anh ấy nữa, em nói về dự tính của mình đi, theo anh về Thanh Thai hay ở lại bên cạnh dì Đàm?”

“Em về Tân Giang.”

“Đi tới khu bờ sông Tân Giang sao?”

Trì Linh Đồng lắc đầu một cái: “Hiện tại em không muốn nghĩ nữa. Chỉ là, nghề kiến trúc này em không muốn đụng vào nữa.”

“Em nha... Thật là phung phí của trời...” Tiêu Từ Hoàn thở dài.

Ngày thứ hai thì Quan Ân Đạt cùng với Đàm Trân đi du lịch ở Côn Minh, họ muốn Trì Linh Đồng đi cùng.

“Chúng ta đều cần không gian riêng.” Trì Linh Đồng nói.

Đàm Trân gọi điện thoại cho Trì Minh Chi, nói Đồng Đồng sẽ về đó ở tạm mấy ngày.

Trì Linh Đồng mang theo tất cả quần áo, cô không muốn ảnh hưởng đến tuần trăng mật của Đàm Trân nên chưa nói mình sẽ về Tân Giang luôn.

Rất cuộc thì Hi Vũ cũng mướn được phòng cho cô ở khu dân cư cạnh Khế Viên. Anh ta thao thao bất tuyệt nào là tìm bao nhiêu người, thông qua bao nhiêu mối quan hệ, tóm lại là vô cùng phiền toái khó giải quyết, nhưng anh ta vẫn làm được.

Trì Linh Đồng tròn mắt một cái, không muốn làm ảnh hưởng đến uy phong của Hi Vũ nên chỉ thần nhiên nói cảm ơn.

Hi Vũ ra bến xe đón cô, đưa cô đến nơi ở.

Tường bên ngoài mới được quét sơn lại, phòng ốc được dọn dẹp rất sạch sẽ, trong nhà có vài món đồ dùng đơn giản, một bồn hoa nhỏ, một cái giường nhỏ, cạnh giường có một cái bàn để máy tính.

Nhà một người ở, thế là đủ, Trì Linh Đồng vô cùng hài lòng.

Hi Vũ nhìn từng căn nhà xung quanh đều đóng chặt cửa chính, trên tường đều đóng cái dấu “Giải tỏa”, hai bên đường đi mọc đầy cỏ dại, làm cho anh ta vô cùng không hài lòng.

“Linh Đồng, anh có thể nhờ quan hệ, mướn cho em một căn nhà trong Khế Viên. Chỗ này thật sự không hợp để ở, buổi tối đến, trừ em ra, sợ là chỉ còn quý, anh không phải đang hù dọa em đâu.”

Trì Linh Đồng đã đi vào trong nhà rồi, cô nghĩ thầm, cô còn lâu mới sợ quý ghé thăm.

Trì Minh Chi đem những vật dụng cô hay dùng cùng sách cô hay đọc và bộ máy tính bàn tới. Đối với quyết định của cô, ông chỉ thờ dài vồ vồ vai.

Khế Viên đã dần dần có người vào ở, tùm nãm tùm ba căn nhà lên đèn. Cô đi dọc tường rào một vòng, tâm tình yên bình trước nay chưa từng có.

Dịch Thanh, chúng ta lại gặp nhau đúng không? Cô mỉm cười nhìn bầu trời tự hỏi.

Nhóm khách đầu tiên ghé thăm nhà trọ của cô chính là Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy, họ ngồi xe một ngày, khuôn mặt bụi bặm mang theo hoa tươi cùng trái cây.

“Sao lại đình đám như vậy?” Trì Linh Đồng mời hai người vào trong nhà.

Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy quan sát bốn phía rồi khẽ sững sốt.

“Cái ghé kia tôi đã ngồi thử, vẫn còn tốt, chỉ cần hai người đừng quá mạnh tay là được.” Trì Linh Đồng nói.

“Bảo bối, tình hình kinh tế của cậu dạo này không quá xuống dốc phải không?” Nhan Tiểu Úy cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống rồi hỏi.

“Không tới nỗi nào. Hai người muốn mượn bao nhiêu? Là kết hôn hay là mua nhà?”

Trần Thần thiếu chút nữa té xi: “Cô... Cô tưởng rằng chúng tôi chạy từ bắc xuống nam là để vay tiền?”

“Nếu không thì” Trì Linh Đồng vớt trái cây trong bồn rửa, dùng khăn lông lau sạch đưa cho anh ta, cô ngồi ở bên giường. Hết cách rồi, trong nhà chỉ có hai cái ghế.

“Trở lại Thanh Thai đi bảo bối, chúng ta lại ở chung.” Nhan Tiểu Úy đau lòng vuốt ve mặt của Trì Linh Đồng.

“Cậu xem bộ dạng hung dữ của Trần Thần này, anh ta sẽ ăn sống mình mất.”

Trần Thần đột nhiên vỗ đùi: “Chỉ cần cô trở lại Thanh Thai, tôi sẽ dọn ra ngoài ở.” Buổi tối lừa gạt Nhan Tiểu Úy đến nhà trọ của anh ta không phải là xong sao?

Trì Linh Đồng nhàn nhạt cười một tiếng: “Hai người làm như ở Thanh Thai có cái vị trí thú vị nào đó đang chờ đợi tôi không bằng?”

Trần Thần liếc mắt nhìn Nhan Tiểu Úy, đồng loạt thờ dài.

“Linh Đồng, đúng là không lừa được cô. Nhạc đồng nói đã hơn ba tháng, cánh tay của cô cũng đã được tháo bột, nên để tôi cùng Tiểu Úy đón cô về Thái Hoa.” Trần Thần nói.

Trì Linh Đồng hạ thấp tầm mắt, cắn quả táo: “Cảm ơn ý tốt của Nhạc đồng. Hiện tại tôi không còn nghĩ tới công việc.”

“Được, Nhạc đồng nói chừng nào cô trở về cũng được, trong thời gian này đều coi là nghỉ phép.”

“Bảo bối, cậu không có thù với tiền bạc chứ. Cậu xem đây là nơi nào của Tân Giang chứ, cậu đã như vậy...”

Cậu ở đây, là đang đóng phim kinh dị sao?”

Trì Linh Đồng cười: “Hai người chắc là lần đầu tiên tới Tân Giang? Tôi dẫn hai người đi ra ngoài hóng gió buổi tối ăn hải sản. Mùa này cua không mập nhưng xào với hành lá ăn cũng rất ngon.”

“Linh Đồng...”

“Bảo bối...”

Trì Linh Đồng chớp hai mắt thật to mấy cái: “Trần Thần, Tiểu Úy, tôi nói với mọi người đều là thật, tôi không thể thiết kế được nữa. Không có thù thách, không có linh cảm, trong lòng vô cùng bài xích, tôi nhìn thấy những bản vẽ kia liền thấy hoa mắt, ghê sợ. Người như vậy, Thái Hoa còn muốn sao? Tôi không phải là mang thù hận với Nhạc đồng, ở vào vị trí của chị ấy, tôi hiểu. Tôi không trở về Thái Hoa, cũng sẽ không bao giờ đi bất kì một công ty địa ốc nào nữa.”

Một nhân tài giới kiến trúc cứ như vậy mà biến mất, Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy cùng nhau mặc niệm.

Bọn họ mang tâm sự nặng nề đi vào nội thành cùng với Trì Linh Đồng, buổi tối ăn hải sản ở làng chài ven sông. Thật ra thì bọn họ làm gì có khẩu vị, nhưng không đành lòng phụ sự nhiệt tình của Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng vô cùng biết chăm sóc người khác, cô cảm thực đơn chu đáo hỏi hai kia có kiêng ăn gì không, còn phiên nhân viên phục vụ giới thiệu những món đặc sản hôm nay.

Trần Thần cùng Nhan Tiểu Úy đều nhìn về điểm tình dịu dàng của Trì Linh Đồng, trong lòng vô cùng ưu sầu.

Trong lúc chờ món lên, phục vụ mang trà lên, mùi vị không tệ, uống vào rất ngon.

Trì Linh Đồng nâng ly trà lên, hỏi thăm những đồng nghiệp khác ở Thái Hoa, rồi nhìn nhà hàng một vòng.

Đột nhiên cô cảm thấy sau lưng giống như có người nhìn cô chăm chú, cô quay đầu lại, ánh mắt dừng trên một bàn ăn không có gương mặt nào quen thuộc.

Cô quay người lại tiếp tục uống trà, nhưng cảm giác kia lại đột nhiên trở nên mãnh liệt.

Cô lại quay đầu ra sau: “A...” Cô giật mình nhảy lên. Tiêu Từ Thần đang đứng thẳng tắp sau lưng cô.

Trời ạ, con mắt sách này giống như xác ướp rồi. Có thể là do bất ngờ gây, nên cao hơn so với trước kia một chút. Cuối cùng cũng đã chịu bỏ cặp mắt kính, cô sớm đã nói anh có một đôi mắt anh tuấn, ah, hình như con mắt sách đang run rẩy?

“Anh... Khỏe chứ? Tiêu Từ Thần?” Cô vội vàng đỡ anh.

Anh không chớp mắt nhìn cô, không chỉ thân thể run rẩy gào thét mà ngay cả đôi môi cũng dần trở nên run rẩy.

Thấy anh không nói lời nào, Trì Linh Đồng đành phải lên tiếng: “Anh đi cùng ai vậy?”

“Linh Đồng, cậu đã về rồi.” Từ phía toilet truyền đến tiếng hét kinh hãi, Không Tước nghẹn ngào nhìn trần trời, chạy tới: “Từ Thần, anh nhớ Linh Đồng?”

Tiêu Từ Thần nhìn Trì Linh Đồng, từ từ yên tĩnh lại, chậm rãi lắc đầu một cái: “Không.”

“À, đây là Trì Linh Đồng, bạn thân cũng là bạn học của em.” Không Tước khoác cánh tay của anh, như chim nhỏ mà nép vào vai anh.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 1

Edit: Thiên Kết

Bánh xốp hoa hồng: dùng hoa hồng có mùi thơm nồng nàn chưng cất thành nước cốt, lại dùng thêm bột mì, đường cát trắng, bơ động vật, nước, lá dứa, trộn đều với nhau cho đến khi bột hoàn toàn mịn. Sau đó cán thành từng khối tròn ở chính giữa cho nước cốt hoa hồng vào rồi túm chặt miệng bánh lại, cho vào nướng trong lò khoảng hai mươi phút là đủ. Bề ngoài bánh xốp nhìn vô cùng bình thường, nhưng ẩn sâu bên trong, khi được nhai tí mĩ, liền có thể cảm nhận được vị hoa hồng thanh nhã.

Trì Linh Đồng đột nhiên nhớ tới Tiêu Từ Thần xảy ra tai nạn sau đó bị mất trí nhớ, cho nên không nhận ra mình. Cô khẽ mỉm cười, đáp lại lời giới thiệu của Không Tước.

Tiêu Từ Thần nhàn nhạt nhắm mắt lại, bất ngờ rút tay ra khỏi vòng tay của Không Tước, thân thể khẽ dịch ra nửa bước, kéo rộng khoảng cách của hai người.

“Từ Thần?” Không Tước nững nịu, ngẩng mặt lên, cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch: “Lại quên em là ai rồi sao?”

“Không phải, mà là anh chưa quen. Hãy cho anh chút thời gian và không gian để khôi phục trí nhớ một cách tự nhiên.” Giọng nói của Tiêu Từ Thần mang theo lịch sự nhưng xa cách, còn có vẻ lạnh nhạt.

“OK!” Không Tước nháy nháy mắt một cách dí dỏm, khuôn mặt thoáng hiện lên vẻ mệt mỏi.

Ánh mắt Tiêu Từ Thần lướt qua Trần Thần rồi nhìn về phía Nhan Tiểu Úy, anh gật đầu với hai người một cái: “Hai người cũng đều tới Tân Giang?”

“Hả?” Trần Thần và Nhan Tiểu Úy nhìn nhau chăm chăm, những lời này của anh là đang nói với bọn họ sao?

Trì Linh Đồng cũng có chút sững sốt.

“Từ Thần, bọn họ là ai?” Lần trước khi Không Tước tới Thanh Thai cũng đã từng gặp mặt Nhan Tiểu Úy. Nhìn thấy bộ dạng gần bó kề cận của Nhan

Tiểu Úy cùng với Trần Thần, đoán chừng hai người họ là người yêu. Nhưng Tiểu Từ Thần lại chưa từng gặp mặt hai người này nha.

Tiểu Từ Thần nghiêng đầu qua nhìn cô ấy, ánh mắt nhìn thẳng tắp, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Mời bạn học của em ngồi cùng bàn ăn cơm đi.”

“Không cần, không cần, chúng tôi cũng đã gọi rất nhiều đồ ăn.” Trì Linh Đồng vội vàng đỡ lời. Không biết tại sao, cô cảm thấy sau khi mất trí nhớ con một sách dường như rất khác. Trước kia, anh không nói quá nhiều, hơi lộ ra chút khô khan, nhưng cũng có lúc đáng yêu làm cho người khác buồn cười. Hiện tại, anh lại đem bản thân bao bọc trong một tầng băng mỏng, bất cứ người nào cũng bị ngăn cản bởi vẻ lạnh lùng.

“Chúng tôi cũng chỉ có bốn người, đừng quá khách sáo.” Anh đáp lời Trì Linh Đồng nhưng lại nhìn Trần Thần.

“Không phải. ...Khách sao.”

“Vây thì được. Phục vụ, xin đem những món ăn của bàn này đem vào phòng bao bên trong.” Trì Linh Đồng còn chưa nói hết lời, Tiểu Từ Thần đã giơ tay lên hướng về phía người phục vụ phân phó.

“Linh Đồng, đến đây đi, đây là hai vị lãnh đạo của Từ Thần.” Đến mức này, Không Tước chỉ có thể nói như vậy. Thật ra thì trong lòng cô cũng vô cùng dè dặt, không hiểu tại sao đột nhiên mà Tiểu Từ Thần lại nhiệt tình như vậy.

Trì Linh Đồng nhìn Trần Thần cùng với Nhan Tiểu Úy một cái, liền nở ra nụ cười tự giễu: “Người thất nghiệp vẫn nên tiết kiệm một chút, đi thôi, chúng ta đi hưởng kẻ ánh sáng của các vị giáo sư này thôi.”

Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cũng không phải là người giữ lễ tiết: “Được, khách tùy chủ. Chỉ là, có chút lợi cho cô rồi.” Trần Thần nói.

Thật ra thì bữa ăn tối này cũng không phải là Tiểu Từ Thần mời khách, số tiền được chi trả... là Viện y học. Hải sản theo mùa, cho nên quán có nhiều món ăn đặc sắc, trên bàn bày la liệt những đĩa đựng đồ ăn.

Không khí trên bàn coi như nhẹ nhõm, tính khí hai vị lãnh đạo vô cùng ôn hòa. Tiểu Từ Thần cùng hai vị lãnh đạo bàn công việc, còn những người khác vừa dùng bữa vừa trò chuyện.

Hai vị lãnh đạo đặc biệt mời Tiểu Từ Thần trở về Viện y học tiếp tục công việc.

“Tình trạng hiện tại của tôi hình như không quá thích hợp đứng trên bục giảng.” Tiểu Từ Thần đáp rất uyển chuyển.

Một vị lãnh đạo nói: “Hiện tại chúng tôi không yêu cầu giáo sư Tiểu đứng trên bục giảng. Tạm thời mất trí nhớ, trong y học rất thường hay xảy ra, nhưng không có thuốc điều trị dứt điểm, bình thường vẫn phải chờ đợi tự nhiên xuất hiện kỳ tích. Có vị tiền bối nói, khi ở trong môi trường quen thuộc thì khả năng hồi phục trí nhớ sẽ cao hơn, bởi vì những hình ảnh quen thuộc sẽ thường xuyên tác động đến khu thần kinh đại não, khiến cho người ta phải liên tưởng, suy nghĩ. Giáo sư Tiểu, chỉ dựa vào điểm này, cậu nên trở về Viện y học.”

“Tôi trở về chỉ để tìm trí nhớ sao?” Lúc nói chuyện Tiểu Từ Thần nhìn về phía đối diện một cái.

Ngồi đối diện với anh chính là Trì Linh Đồng, lúc này Trì Linh Đồng đang nhìn một cô gái ôm đàn ghi-ta biểu diễn trên sân khấu bên ngoài.

Mái tóc dài của cô gái che mất một nửa khuôn mặt thanh tú, làm lộ ra vào phần chán nản cùng lười biếng, cô ấy đang hát bài của Mạc Văn Úy.

Em thực sự rất nhớ anh.

Giờ đây ngoài cửa sổ mưa bắt đầu rơi.

Đôi mắt cạn khô đột nhiên lại muốn bật khóc.

Không biết giờ đây anh đang ở nơi nào.

Em thực sự rất nhớ anh.

Tâm tình hỗn loạn nhưng chẳng có cách nào biểu đạt được hết.

Những lời muốn nói nhất.

Em phải nói từ đâu?

Có phải chẳng giờ này anh cũng đang nhớ em như em nhớ về anh.

Nếu như không có anh.

Sẽ không có quá khứ ấy.

Em cũng sẽ chẳng đau lòng.

Thế nhưng cho dù điều ấy xảy ra, em vẫn sẽ chọn yêu anh.

“Tôi đi ra ngoài một lát.” Cô đột nhiên hạ đôi đũa, cúi đầu đi về phía nhà vệ sinh. Mở vòi nước, hứng nước lạnh tạt vào mặt, mới có thể để cho những giọt nước mắt đã xuất hiện trên vành mắt chảy xuống.

Ở trước mặt người khác cô đều giả bộ rất bình tĩnh.

Mấy câu hát của cô gái kia, từng chữ từng chữ đập vào tim cô, cô thật sự không thể chịu đựng được nữa, trí nhớ giống như nước lũ cuộn cuộn tràn về.

Nếu như có thể trở lại lúc ban đầu, nếu như có thể gặp lại Dịch Thanh, như vậy, cô vẫn muốn yêu anh.

Nước văng lên ống tay áo, cô vội vàng giặt tay lại, đóng vòi nước, Không Tước từ bên ngoài bước vào.

“Đây là của cậu sao?” Cô ấy nhìn thấy chiếc đồng hồ kiểu nam trên tay Trì Linh Đồng.

“À, cái này là...” Cô đem đồ Bùi Dịch Thanh để lại đeo lên người, mỗi giây mỗi phút đều không chia lìa.

“Anh ta đưa cho cậu? Trời ạ, thì ra là một công tử giàu có, đây chính là đồng hồ Cartier phiên bản số lượng có hạn.” Không Tước lấy một bao thuốc từ trong túi, lấy ra một điếu, bắt bật lửa, một ngọn lửa màu xanh dương xuất hiện: “Minh cho là cậu yêu một người có tài.”

Trì Linh Đồng chỉ cười cười, không muốn giải thích nhiều.

“Cậu thật ngốc, tên ngốc nhà cậu không nói cho cậu biết hút thuốc có hại cho sức khỏe sao?”

Không Tước hít sâu một cái, nhướn mày lên: “Đừng nhắc đến anh ấy nữa, tớ rất phiền.”

“Nhìn anh ấy hồi phục rất tốt nha, suy nghĩ thông suốt, phát âm rõ ràng.”

“Anh ấy mất trí nhớ, không phải ngu ngốc.” Không Tước liếc mắt.

“Vậy cậu phải kể cho anh ấy nghe nhiều chuyện trước kia.”

Không Tước nhún vai: “Cậu cho rằng mình không làm vậy? Nhưng anh ấy nói cái gì mà không cần mình phải ép buộc, tự anh ấy sẽ tìm trí nhớ về. Lúc này ở đây anh ấy còn nói cho anh ấy thời gian để tự hồi phục trí nhớ.”

Trì Linh Đồng bật cười, lời nói của con một sách lúc này vô cùng rõ ràng.

“Có phải rất bị đá kích động không?”

“Đương nhiên là có một chút. Ai, hiện tại cái gì cũng không thể nói, trừ khi anh ấy chủ động mở lời, mình mới trả lời lại. Chỉ là, anh ấy đã chấp nhận quan hệ bạn trai bạn gái của chúng mình, sẽ đi ăn cơm, đưa đón mình tan làm, tản bộ, cũng có lúc sẽ đi dạo phố. Nhưng anh ấy nói đối với mình là tôn trọng, giữa hai người bọn mình hiện tại không nên có hành động thân mật của người yêu, phải đợi đến lúc anh ấy tìm được trí nhớ. Nha, Minh nói với cậu, anh ấy nói như thế, làm mình phát hiện so với trước kia bây giờ anh ấy có chủ kiến hơn, lạnh lợi, cũng như mê người hơn, giống như bắt đầu một tình yêu mới.”

“Đó không phải là chuyện tốt sao? Cậu buồn bực cái gì?”

Không Tước kéo cửa ra, ném điếu thuốc trong tay vào bồn cầu: “Bây giờ anh ấy quản mình rất chặt chẽ, đi đâu cũng phải thông báo, làm mình không có cơ hội đi chơi với bạn.”

“Anh ấy không hề hấp dẫn hơn so với những người bạn kia của cậu? Cậu phải biết đủ đi.”

“Mỗi người có một vị.” Không Tước cười đến run rẩy hết cả người.

“Không nói nữa, chúng ta ra ngoài đi. Đúng rồi, Tiêu Từ Thần phải về Viện y học làm việc sao?”

“Ừ. Chuyện của anh ấy ở HongKong là ngoài ý muốn, đại học HongKong cảm thấy vô cùng áy náy, vì cùng hợp tác đầu tư thành lập một hạng mục rất lớn với Viện y học Tân Giang, cho nên sẽ có lúc trao đổi học viên, cho bên bên HongKong phải chịu trách nhiệm, cậu nói xem thế nào mà không mời trở lại làm việc được?”

Trì Linh Đồng ồ một tiếng, nghe rồi quên, những chuyện này đều không có liên quan đến cô.

Sau khi trở lại bàn ăn, Trì Linh Đồng gặp một chút kinh ngạc nho nhỏ. Trước mặt cô lúc này vốn là để một đĩa tôm lớn, nhưng bởi vì bị dị ứng nên cả buổi tối cô không hề động đũa. Cô chỉ mới đi ra ngoài một lát, trước mặt đã đổi thành một đĩa củ sen chiên thật, một đĩa rau trộn dầu sả, toàn những món cô thích ăn.

Cô cẩn thận nhìn từng li từng tí, người nói chuyện vẫn nói chuyện, người dùng bữa vẫn dùng bữa, về mặt mọi người đều rất bình thường.

Cô buồn bực.

Chỉ là trùng hợp sao?

Sau khi ăn cơm xong, những người lãnh đạo lái xe đi trước. Trì Linh Đồng cùng Trần Thần và Nhan Tiểu Úy đi ra đón xe, Tiêu Tử Thần ngồi xe Không Tước.

“Về chung đi.” Tiêu Tử Thần tỏ vẻ lịch sự.

Xe của Không Tước là loại xe nữ, nếu Tiêu Tử Thần ngồi bên trong cũng không được thoải mái, chen chúc thêm ba người nữa sao có thể thờ.

“Không cần, chúng tôi còn đi dạo ở bờ sông một chút, không quấy rầy thế giới của hai người nữa.” Trì Linh Đồng trêu ghẹo nói.

Tiêu Tử Thần kéo ống tay áo, giống như chuẩn bị nhìn đồng hồ. Khi thấy trên cổ tay trống trơn, anh mới ngán người.

“Hôm nào chúng ta lại gặp.” Không Tước hướng về phía Trì Linh Đồng ra dấu cái điện thoại.

Trì Linh Đồng gật gù đầu, nhìn Tiêu tử Thần khó khăn ngồi vào chỗ phía sau? Hà, không phải ghé lái phụ?

“Bảo bối, người đàn ông kia cả tối đều nhìn cậu.” Xe đi rồi, hai mắt Nhan Tiểu Úy sáng ngời phát biểu ý kiến.

“Không tin cậu hỏi Trần Thần xem.”

Trần Thần đứng ở phía trung lập: “Có thể anh ta nhìn bức họa phía sau Linh Đồng.”

“Anh nói bức của Van Gogh? Đừng đùa, rõ ràng là nhìn Linh Đồng. Linh Đồng vừa cúi đầu, anh ta liền im lặng nhìn, Đồng Đồng vừa ngẩng đầu, anh ta liền nhìn ra chỗ khác. Khi Đồng Đồng đi toilet không phải anh ta cũng nhìn theo sao?”

“Em đừng có nói những lời vô căn cứ như vậy, người ta dù gì cũng là giáo sư, đạo đức tốt, không phải dạng tiểu nhân nhân phẩm xấu.”

Nhan Tiểu Úy quay đầu: “Không phải em nói ánh mắt của anh ta thô bỉ, có thể là....Ah, Linh Đồng đâu?”

“Minh đây.” Trì Linh Đồng đứng ở chỗ không xa bọn họ vẫy tay một cái: “Chỗ này là bến sông, nhìn đi, thuyền đều lái về phía này.”

“Đây là âm thanh gì?” Tiếng gió đêm thổi mang theo tiếng còi hơi làm cho Tiêu Tử Thần vận vận lông mày.

“Tiếng thuyền cập bến.” Không Tước nhìn qua kính chiếu hậu. Trí nhớ anh thật sự đã mất hết, cả âm thanh này cũng không nhớ nổi.

Tiêu Tử Thần nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ: “À, Không Tước, em và Trì Linh Đồng là bạn học sau này sao?”

“Là bạn thân sáu năm trung học.”

“Chơi rất thân?”

“Tình cảm lâu dài.”

Tiêu Tử Thần nhếch khóe miệng: “Cụ thể thì như thế nào?”

Không Tước nhấp máy môi, nghĩ thầm, cái thói quen này tại sao vẫn còn nhớ lâu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Chương 2

Edit: Thiên Kết

Từ Trung Quốc cho đến Nam Bắc Triều Tiên đều dùng lịch hoàng đạo. Ở trong mười hai con giáp, xếp hạng đầu tiên, nghe nói người cảm tình con chuột là người hài hước, lạc quan, đáng yêu, mê hoặc, giỏi che giấu tâm tình bản thân.

Trong chiêm tinh học, người ta dùng mười hai chòm sao đại diện cho mười hai tính cách, chòm sao Song Ngư xếp ở cuối cùng. Người thuộc chòm sao

Song Ngư là người xinh đẹp, lãng mạn, tôn sùng tình yêu thuần khiết, trên người có một loại sức quyến rũ thần bí làm người khác khó có thể kháng cự. Nhưng chòm sao Song Ngư lại là một chòm sao u buồn, đa sầu đa cảm, lừa mình dối người, thiếu năng lực ứng biến.

Trì Linh Đồng cảm tình con chuột cũng thuộc chòm sao Song Ngư.

Như vậy hai loại tính tình tổng hợp làm một, chẳng khác gì một tổng thể mâu thuẫn.

Trì Linh Đồng không nhắc đến Bùi Dịch Thanh với người khác, cũng khóc rất ít, ở chung với người khác đều rất kín đáo, cô ở trong mắt người khác rất khác biệt, là một người vô cùng hài hước, nói năng dí dỏm. Nhưng người ngoài lại không biết, kể từ khi Bùi Dịch Thanh qua đời, hàng đêm Trì Linh Đồng đều mất ngủ.

Trong đêm tối yên tĩnh, đôi mắt mờ to, lỗ tai liền trở nên nhạy cảm một cách thần kỳ. Cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng người khác hít thở khi ngủ say, nghe thấy tiếng lốp bánh xe va chạm khi chạy trên đường, thậm chí ngay cả tiếng lá cây rụng, cô cũng đều có thể nghe được.

Đêm tinh tảo, dài vô tận, giống như con người lạc bước trên cánh đồng hoang vu, không biết đâu là điểm cuối.

Cô không biết đây có phải là một phần trong sự yếu đuối.

Sau khi cô chuyển đến bên ngoài Khế Viên, cho dù là thay đổi tình huống, kết quả vẫn như vậy, chỉ có một chút biến chuyển tốt hơn, chính là ban ngày cô có thể ngủ một giấc an bình.

Có lẽ trong tiềm thức cô cho rằng Bùi Dịch Thanh vẫn luôn tồn tại trong thế giới này, cho nên cô hy vọng có thể cùng anh hít thở chung một bầu không khí. Nếu như có một ngày còn có thể gặp nhau, cô có mấy lời muốn nói cho anh biết cũng như có một số chuyện muốn hỏi anh.

Hiện tại, cô là một người ngày đêm lẫn lộn.

Nếu như cô an nhàn ở nhà cha mẹ làm sâu gạo thì chuyện ngày đêm đảo lộn cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm.

Cô đưa chi phiếu của mình lại cho Trì Minh Chi, làm việc ở Thanh Thai hai năm, cô cũng để dành được chút ít tiền. Đàm Trần và Quan Ân Đạt sau khi từ Côn Minh trở về liền tới Tân Giang đón cô về, nhưng cô từ chối. Bọn họ tôn trọng quyết định của cô, cũng không nói nhiều lời, nhưng từ đó về sau mỗi tháng đều cố định gửi vào tài khoản của cô một số tiền đủ để tiêu xài hoang phí.

Trì Minh Chi thì ba ngày bốn bữa lại đem đồ tới, nào là trái cây, nào là thức ăn, đảm bảo cho cuộc sống ăn uống của cô, cơm áo không lo.

Bọn họ đều chờ đợi thái độ của cô, đối xử với cô nâng niu ở trong lòng bàn tay giống như đồ dễ vỡ, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể vỡ nát.

Trì Linh Đồng cảm thấy mình là một người bình thường, không phải mặt trời treo trên cao, mọi ánh sáng trên trái đất này đều phải xoay tròn quanh mình.

Cô muốn có một không gian riêng tư.

Cô nói với Đàm Trần và Trì Minh Chi rằng cô chuẩn bị đi tìm một công việc mới.

Trì Minh Chi và Đàm Trần đều mừng rỡ, vận dụng quan hệ của mình, vì cô mà từng bước xây dựng con đường cho cô, nhưng đều có liên quan đến chuyên môn của cô.

Trì Linh Đồng cười cười, công việc của cô mọi người hãy để cô tự làm chủ, mọi người không cần quan tâm nhiều, kể cả cuộc sống cũng vậy.

Qua hai ngày sau, Trì Linh Đồng tìm được một công việc, là thư ký của một công ty văn hóa. Cô tìm tới địa chỉ, mới đầu còn tưởng tìm nhầm, cô đi vào một tòa nhà như một tòa nhà cũ của người dân sinh sống, hành lang vào ban ngày mà tối om, đèn chiếu sáng bên tường cũng bị hư. Sau khi gõ cửa, một người trên ba mươi tuổi vươn đầu ra.

“Là thư ký Trì sao? Tôi là Tổng giám đốc Ngô.” Nửa người dưới của Tổng giám đốc Ngô cũng lộ ra, cái bụng bự ưỡn lên.

Căn phòng được cải tạo qua loa để trở thành phòng làm việc, trong phòng khách có treo bảng hiệu công ty. Công ty bao gồm những mảng: phát hành hoạt hình trong nước, tạo chí, truyền hình. ... Trì Linh Đồng nhìn những hàng chữ này ba lần, vẫn không thể nào tìm được mối quan hệ, nếu như không phải là cách diễn đạt có vấn đề, thì nhất định là do năng lực của cô có hạn.

“Nói trắng ra, công ty chúng ta chủ yếu là phát hành sách lậu. Cái gì hot chúng ta liền phát hành cái đó. Như Tam Quốc, Luận Ngữ những thứ này là sách văn hóa thuần túy, ngoài ra còn có sách về đường sinh, bảo vệ sức khỏe, à cũng không nên bỏ qua phần văn học mạng, trên internet dạo này rất thịnh hành tiểu thuyết.

Công việc của thư ký chính là cùng tôi đi xuống xưởng in, sau đó lên mạng tìm kiếm mục tiêu. Cái này là danh sách các trang web, cô cần phải đăng ký thành viên. Lương tạm thời mỗi tháng sẽ là một nghìn đồng, những cái khác chờ sau này sẽ tính.” Tổng giám đốc Ngô đưa cho Trì Linh Đồng một trang giấy, tay kia lại móc ra một điều thuốc Trung Hoa nhãn nhúm, lầm bầm trên miệng. “Như vậy là tôi đã phỏng vấn thành công?”

Cả người Trì Linh Đồng giống như vẫn đang lọt trong sương mù. Tổng giám đốc Ngô nhắm mắt lại: “Bây giờ là thời đại điện tử, tất cả đều trở nên đơn giản để đạt được hiệu suất cao, thời gian là vàng bạc. Ngày mai chúng ta phải ra ngoài, đúng tám giờ sáng phải có mặt ở công ty.” Trì Linh Đồng vừa mở mắt thì trời đã sáng, hai mắt cô đỏ hoe chạy tới công ty, cùng Tổng giám đốc Ngô leo lên một chiếc xe tải nhỏ, đi tới một nhà máy in ẩn nhỏ.

Nhà máy này tuy nhỏ nhưng cũng không nên coi thường, sách trong này tương đương với một Tầng Thư Quán, sách gì cũng đều có, trừ chất lượng giấy hơi kém, còn bề ngoài không khác gì những cuốn sách trưng bày trong tủ kính. Lần này Tổng giám đốc Ngô muốn làm là về mảng tiểu thuyết ngôn tình mới, nghe nói có một số cuốn chuẩn bị được dựng thành phim truyền hình. Trên đường về, Tổng giám đốc Ngô đang muốn giao cho Trì Linh Đồng mấy bước tiếp theo của công việc, nhìn qua thấy cô đang lệch đầu ngủ thiếp đi liền lắc đầu một cái. “Đây chính là thái độ làm việc của cô sao?”

Tổng giám đốc Ngô phát cáu, hét lớn một tiếng, hù dọa Trì Linh Đồng thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Cầm lương cao rồi ngủ ngon, thiên hạ này làm gì có chuyện gì tốt đẹp như vậy. Cô nói đi, rốt cuộc cô có thể đảm nhận công việc này hay không?” Đôi mắt Trì Linh Đồng ánh lên vẻ mệt mỏi, nói thật, cô không phải là không đảm đương nổi phần công việc này, mà là cô không thể nào chấp nhận được thời gian làm việc.

Nếu như có thể đổi thành buổi tối thì tốt biết bao nha. Cô khê cần răng gặt đầu một cái, ngồi thẳng lên tinh thần một chút. Ngày thứ hai, Tổng giám đốc Ngô mang cô đi gặp mấy ông chủ nhà sách, sách in ra cũng cần phải có nơi tiếp nhận. Buổi tối, Tổng giám đốc Ngô mời các ông chủ ăn cơm. Đàn ông uống rượu, cũng có chút điên cuồng, là hét muốn Trì Linh Đồng hát một bài trợ hứng. Trì Linh Đồng làm gì đã bị xem thường bao giờ, cô ném đôi đũa xuống, đứng dậy. Một tuần sau, Trì Linh Đồng đã tiêu hao toàn bộ sức lực, ngay cả đi bộ trên đường cũng giống như đạp lên chân bông mềm, thân thể đều mềm nhũn. Cô muốn nghỉ việc rồi.

Nhưng cô chưa kịp mở miệng. Tổng giám đốc Ngô đột nhiên mất tích. Trong phòng trọ nhỏ một mảng hỗn độn, cả công ty một chút hơi thở cũng không có.

Chủ cho thuê nhà hùng hùng hổ hổ chạy tới, hướng về hàng xóm khóc lóc kể lể, nói cái gì mà Tổng giám đốc, căn bản là một tên lừa gạt, hai tháng tiền mướn nhà cũng không có trả, Cục công an đang truy quét sách lậu. Trì Linh Đồng kéo đôi chân nặng nề đi xuống lầu, thuê xe về nhà, vừa về tới liền ngã quỵ trên giường ngủ một giấc thật say, chờ đến khi hoàng hôn mới mê một tỉnh lại.

Điện thoại di động đang đổ chuông.

Cô cầm điện thoại lên thì trong túi rơi ra một tờ giấy, là Tổng giám đốc Ngô kín đáo đưa cho cô địa chỉ các trang web lớn. Công việc mệt mỏi giống con chó, mà một phần tiền cũng không lấy được.

Khéo miệng Trì Linh Đồng giật giật, bật cười lắc đầu.

“Ừ, Không Tước, mình còn sống.” Là điện thoại của Không Tước gọi tới, giọng nói sắc bén mười phần.

“Ăn mặc theo mùa, mình muốn mua mấy cái váy, cậu đi dạo phố với mình đi”.

“Mình đang là kẻ thất nghiệp, không có tiền.” Trì Linh Đồng lười biếng đứng lên mở đèn, tiện tay cầm lấy cái lược chuẩn bị chải tóc.

“Là mình mua, không cần cậu trả tiền.”

“Mình không chịu nổi hấp dẫn, nhìn mà không thể có, đó chính là một loại tàn khốc.”

Không Tước cười lớn: “Mình biết mấy lão tổng của đại công ty, để cho bọn họ tìm cho cậu một công việc.”

“Đừng, hiện tại nhắc tới cái gì tổng, da đầu mình liền tê dại. Lại nói thời gian làm việc của mình bị hạn chế, công ty bình thường mình không muốn vào.”

Không Tước sững sờ: “Thế nào là hạn chế thời gian?”

“Mình chỉ nhận việc làm buổi tối.”

“Công việc buổi tối cũng có rất nhiều, muốn nhanh chóng giàu thì có hai loại: cướp ngân hàng và tiểu thư ba bồi trong quán rượu, còn nước chảy đá mòn thì có: nhân viên bảo vệ và công nhân nhà xưởng.”

“Mình tương đối có hứng thú với cướp ngân hàng, những thứ khác thì khỏi phải bàn tới nữa.”

“Cậu rất mạnh mẽ nha.”

Trì Linh Đồng gặt đầu một cái.

Không Tước trầm ngâm một chút, bắt chước giọng điệu nhà văn: “Nha, mình nói nha, nếu như gặp Từ Thần, anh ấy có hỏi hôm nay mình có đi với cậu không thì cậu nhớ nói là có.”

“Mình chắc là còn có cơ hội gặp anh ấy?” Lần trước gặp mặt ở nhà hàng ăn cơm, cách nay cũng đã hơn một tháng.

“Mình nói là nếu như, nhớ nha. Mình yêu cậu.” Không Tước hướng về phía loa điện thoại hôn một cái rồi cúp máy.

Trì Linh Đồng phản xạ có điều kiện, cô đưa tay lau lau môi mình, ném điện thoại xuống, rồi nhặt tờ giấy có ghi địa chỉ các trang web, thờ dài.

Có chuyện cô không rõ, trước kia Tiêu Từ Thần được coi là nhân tài trong ngành y, Không Tước nhìn trúng anh vì anh có hậu thuận mạnh mẽ. Hiện tại, anh mất trí nhớ, trên người cũng không còn nhiều hào quang như trước. Không Tước vẫn không rời xa, là vì yêu hay vì tình nghĩa, hoặc là còn cái gì

khác?

Nấu chén mì ăn liền, gặm quả táo, coi như cũng ứng phó xong một bữa ăn. Trì Linh Đồng nhìn vào trong gương thấy mình gầy vô cùng, nhưng cô cũng không còn cách nào.

Chỉ cần đói, cô sẽ ép buộc bản thân phải ăn, vậy là cũng coi như tôn trọng bản thân.

Tắm rửa xong, cô mở máy tính lướt mạng. Internet thật là tốt, không đi ra khỏi cửa, cũng biết hết chuyện của thiên hạ.

Làm việc ít ngày ở công ty văn hóa, cô cũng hình thành thói quen lên mạng đi dạo.

Trì Linh Đồng cảm thấy tiểu thuyết ngôn tình trên mạng internet phần lớn thuộc về yếu tố giải trí, trong đó cũng không thiếu những tác phẩm xuất sắc, có thể kích thích độc giả. Cô đi dạo mấy ngày, thì phát hiện ra đây là một chỗ giết thời gian tốt. Mở ra một quyển sách, một chương lại một chương, đến khi mắt xot quá thì chớp một cái, mặt trời lúc này đã nhô lên, cô không hề hay biết đã trôi qua cả đêm.

Lúc trời sáng rõ, cảm thấy có chút buồn ngủ, theo thói quen thì Trì Linh Đồng sẽ đi rửa mặt một cái rồi đi ra ngoài dạo một vòng, sau đó mới trở về nghỉ ngơi.

Trong lúc không biết ngày tháng năm nào.

Đã tới tháng năm, mùa hè vừa chớm đến. Đám bụi hoa hồng trong Khế Viên giống như một dòng chảy xanh biếc, buổi sáng sớm, dù chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cũng không cảm thấy lạnh.

Buổi sáng sương mù, tầm nhìn không quá năm mươi thước, nhiệt độ có chút oi bức. Sau khi sương mù tan đi, hôm nay đúng là một ngày thời tiết nóng hừng hực.

Trì Linh Đồng đứng bên tường rào của Khế Viên, chỉ để nhìn thấy những mái nhà mơ hồ, cô nhón chân lên, nhìn một hồi lâu, khi không nhìn thấy sân phơi có phong cách mình muốn thì chỉ cong miệng có chút tiếc nuối.

Căn nhà kia là Bùi Định Thanh để lại cho cô, hiện tại vẫn không có người mua, cũng chưa được trang trí, tất cả vẫn còn được duy trì nguyên trạng.

Trì Linh Đồng nhắm mắt, có thể tưởng tượng được quang cảnh sau khi căn hộ được trang trí. Nhưng cô cũng sẽ không suy nghĩ nhiều, liền mở mắt ra rất nhanh, tiếp tục đi về phía trước.

Con đường mòn hướng thẳng ra bờ sông, rồi dừng lại ở bên bờ sông một chút.

Trên mặt sông một mảnh trắng xóa, bờ sông bên kia là những mảnh ruộng hoang vu cũng bị sương mù che phủ, bên tai nghe được tiếng nước sông chảy qua, không khí vô cùng ẩm ướt.

“Roạt”, phía đối diện có một người đang sai bước tới, không nghĩ tới bờ sông lúc này còn có một người khác, hai người liền va vào nhau.

Trì Linh Đồng cũng sợ hết hồn, liền ngẩng đầu lên.

“Làm sao anh/em biết chỗ này?” Những lời này phát ra từ miệng hai người.

“Em...” Trì Linh Đồng chớp mắt mấy cái, cô không phải bị ảo giác chứ, cô nhìn thấy con mọt sách Tiêu Từ Thần.

Tiêu Từ Thần cũng kinh ngạc nhìn cô chằm chằm, trái tim đập vô cùng lợi hại.

“Tôi sống ở chỗ này.” Tiêu Từ Thần nói xong liền nghiêng người bước tới trước mặt cô. Cô thể nhưng lại đang đứng gần mép sông, không để ý có thể trượt xuống sông.

Trì Linh Đồng a lên một tiếng, cô nhớ lại trước Tiêu Từ Thần có nói đến sau khi Khế Viên hoàn thiện anh sẽ thuê một căn nhà trong đó.

“Em cũng ở cách đây không xa. Ha ha, anh không còn nhớ em nha.” Không ngờ khi gặp lại nhau làm cho tâm tình Trì Linh Đồng trở nên không tệ.

Con người Tiêu Từ Thần trầm xuống: “Tôi bị mất trí nhớ chứ không phải đãng trí, Trì Linh Đồng.”

Trì Linh Đồng cong khóe miệng: “Ừ, là hiểu lầm, xin thứ lỗi. Anh cũng tản bộ ở đây?”

“Không, là chạy bộ.” Tiêu Từ Thần lau mồ hôi trên trán.

Lúc này, Trì Linh Đồng mới phát hiện anh đang mặc một bộ đồ thể thao, nhìn kỹ một chút thì thấy thần sắc khá hơn một chút so với trước kia, cũng không gầy giống như cây tre nữa.

“Vận động rất tốt, tăng cường sức khỏe, thân thể cường tráng. Anh tiếp tục đi.” Cô dùng tay làm dấu mời.

Tiêu Từ Thần vẫn không nhúc nhích: “Nhiệm vụ hôm nay của tôi đã hoàn thành! Em dậy thật sớm.”

“Em? Ha ha, em là cảm tình con chuột , vừa mới làm việc xong, lát nữa mới là thời gian nghỉ ngơi.” Trì Linh Đồng chớp mắt một cách ranh mãnh vài cái, rồi lững thững đi về, Tiêu Từ Thần không nhanh không chậm sóng bước cùng cô.

“Tôi chòm sao Bò Cạp.” Tiêu Từ Thần nói.

Trì Linh Đồng liếc nhìn anh một cái, chờ đợi câu tiếp theo, vậy mà anh im lặng.

Rất nhanh đã đến cổng Khế Viên,

Cô nghiêng đầu chuẩn bị nói tạm biệt với anh, anh bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Trừ là bạn thân của Không Tước, trước đây chúng ta có mối quan hệ nào khác nữa hay không?”

Edit: Thiên Kết

“Cái gì?” Trì Linh Đồng cảm thấy cái vấn đề này của Tiêu Từ Thần có điểm lạ.

Tiêu Từ Thần quay mặt qua một bên, đôi tay đang nắm chặt thành quyền khẽ buông ra. Từ trong sương mù vang lên tiếng kèn xe hơi, anh nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, kéo cô tới cạnh một gốc cây nhãn lồng ven đường.

“Ý của tôi là em cho tôi một cảm giác quen thuộc mãnh liệt, chúng ta... Trước kia thường xuyên gặp mặt sao?”

Trì Linh Đồng cười: “Có gặp mấy lần, không quá thường xuyên. Chúng ta...”

Anh từng liêu lĩnh dắt cô về nhà ở đường Quế Lâm, rồi bị Tiêu Từ Hoàn hiểu lầm là bạn gái của anh, vì đó là lần đầu tiên anh mang phụ nữ về nhà.

Anh từng tới công ty của cô, lúc đó cô đang bị Nhạc Tĩnh Phương nghỉ ngơi vì ngồi trên chiếc xe Mercedes Benz màu đen của Bùi Dịch Thanh, dưới tình thế khẩn cấp, cô không thể không kéo anh tới trước mặt. Nói anh là bạn trai coi như anh là anh hùng cứu mỹ nhân.

Cô đã từng nói dối vì Không Tước. Đi tới bờ biển tìm anh không cẩn thận nhìn thấy được nửa trên cơ thể để trần của anh, rất đẹp, hắc hắc!

Cũng chính tại chỗ này. Trong đêm tối. Cô bị Dương Vân ném ở bên đường, anh lái xe tới đây với cô, nói cho cô biết, anh biết Khế Viên là thiết kế của cô. Đường như anh rất hiểu cô.

Cô từng thấy anh mất kiểm soát khi Không Tước nói dối, về mặt đăng đăng sát khí thay thế cho bề ngoài thư sinh lịch sự.

Bọn họ cũng từng đi ăn chung mấy lần, từng mấy lần nói chuyện với nhau.

Ah nghĩ kỹ lại, dường như bọn họ cũng rất quen thân. Con mọt sách rất khô khan, nhưng mỗi khi xuất hiện đều làm cho cô có cảm giác “kinh ngạc”.

Những ký ức có liên quan đến con mọt sách đều vô cùng đặc biệt.

“Cha anh cùng với chồng hiện tại của mẹ em là bạn bè rất thân, chúng ta còn có mối quan hệ như vậy.”

Cô vì muốn né tránh sự trầm mặc lúc này nên mới lời Quan Ân Đạp ra.

Tiêu Từ Thần hình như không quá tin tưởng: “Trong đầu tôi thỉnh thoảng hiện lên rất nhiều hình ảnh rời rạc, mà tôi lại không thể xâu chuỗi chúng lại được. Khuôn mặt của em luôn xuất hiện nhiều nhất”. Anh không có nói cho cô biết, chỉ cần cô xuất hiện, trái tim anh sẽ không thể khống chế mà đập liên hồi. Hôn nữa sẽ rất đau, giống như bị một bàn tay nào đó bóp chặt, làm cho anh không thể thở. Tất cả về cô, không cần người khác nhắc tới, anh cũng tự nhiên biết hết.

Đây là vì cái gì?

Rốt cuộc cô là ai?

“A, một đám người ở chung. Tôi dường như luôn là người để cho người khác nhiều ấn tượng nhất, bởi vì tôi là chòm sao Song Ngư, luôn có sự cuốn hút độc đáo” Cô nhún nhún vai

Anh không nói lời nào, muốn từ gương mặt tươi cười của cô tìm kiếm đáp án.

“Mất trí nhớ rất khổ sở sao?” Cô nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt của anh, hỏi.

Anh chậm rãi thở ra một hơi: “Tôi cảm thấy rất buồn. Con người không có lấy một kỉ niệm giống như một người mù, không thấy đường, lúc nào cũng phải đợi người khác dẫn dắt, cuộc sống như thế còn là của mình sao? Thay vì như vậy, tôi tình nguyện chết ngoài ý muốn hơn”

“Anh..... cái gì mà ngoài ý muốn?”

“Tai nạn xe cộ”

Trì Linh Đồng đột nhiên rùng mình một cái, thân thể chao đảo, cô không thể không vịn vào cái cây, chống đỡ thân thể.

“Anh..... có gì mà phải than trách, anh không biết anh may mắn đến mức nào đâu. Còn sống.....còn thờ.

.....Còn có nhiệt độ.....còn có thể nói chuyện....còn có thể đi đứng...nhớ lại hay không có quan trọng sao?” Cô thờ dài nhớ tới Bùi Dịch Thanh đang nằm sâu dưới tầng đất này, nhớ tới mấy tháng nay cô luôn đau lòng, lập tức nổi buồn trời dậy, nói xong liền khóc.

Nhất thời bắt đầu liền không dừng lại được, không phải là nước nở mà là gào khóc

“Nỗi đau của anh đã tính là gì?” Nỗi đau thật sự là khi hai người trời đất cách biệt, đến lần cuối cùng không được gặp mặt nhau. Nỗi buồn thật sự chính là người kia qua đời trong lời nguyện rủa vô tình của mình. Anh có hiểu cái loại hối hận và tự trách đó sao?”

Giọng nói Trì Linh Đồng vô cùng nước nở, về mặt thì vô cùng phản nộ

Tiêu Từ Thần đưa tay lên quơ quơ hai cái, giống như muốn đưa tay ôm cô vào lòng, nhưng lại đưa tay xuống, mười ngón tay đan xen, luống cuống nhìn cô.

Anh không thể, cô chỉ là bạn thân của Không Tước

Người có thể làm cho cô đau khổ khóc như thế là ai?

Anh hít sâu

“Cô nhóc khóc âm lượng cũng thật lớn.” Lỡ tai anh tràn đầy tiếng thút thít không thể kìm chế được của Trì Linh Đồng

“Tôi không muốn chọc cho em buồn. Em như vậy, tôi lại cảm thấy.....” Đau lòng

“Anh đừng cho rằng tôi là người dễ bị khi dễ. Tôi ổn, tôi sẽ không khóc nữa.” Cô là người rất thấu tình đạt lý, lấy hai tay lau nước mắt, cố nén đau khổ, tiếng khóc cũng yếu dần.

“Hiện tại có cảm thấy dễ chịu hơn không?” Hai mắt cô hồng hồng, lông mi chớp chớp, thật sự rất làm cho người ta thương xót.

“Đã dễ chịu hơn một chút. Thật ra thì, những ngày sâu này rất khó khó, nhưng không thể vịn vào cái cớ này để dậm chân tại chỗ. Tôi chỉ muốn mỗi ngày giảm bớt một chút đau khổ, cuối cùng sẽ có một ngày, tôi sẽ có thể tìm lại chính tôi. Anh cũng như vậy, sẽ tìm được trí nhớ của mình, nói không chừng một lúc nào đó sẽ trở về toàn bộ. “Khoé mắt cô còn vương giọt lệ, đầu vừa ngẩng lại tiếp tục an ủi anh.

“Hắc hắc, chúng ta cùng nhau cố gắng. Cùng nhau nỗ lực”. Tay của anh đang nắm chặt bỗng nhiên buông lỏng, rồi đưa tay lau đi giọt lệ trên mặt cô, chỉ là động tác quá nhanh khiến cho cô không phát hiện được

“Được, vậy anh về đi làm đi. Tôi đi ngủ một giấc” Chỉ chỉ về dãy nhà phía trước.

Mây mù đã mỏng hơn rất nhiều, trên tường nhà chữ “Giải toả” rất to đập vào mi mắt anh

“Đó là nhà của em?” Anh rất kinh ngạc

“Đúng. Ngôi nhà nhỏ trong thành phố lớn. Một mình một chỗ”

“Tôi có vinh hạnh ghé thăm một chút?”

“Chủ nhà từ chối đàn ông ghé thăm” Cái tổ ấy chỉ đủ cho một mình cô chen chân, hơn nữa đó là thế giới của cô, cô không muốn chia sẻ với người bên ngoài

Lần trước vì nghênh đón Trần Thần và Nhan Tiểu Uy cô đã tốn hơn nửa ngày để dọn dẹp

“Ồ” Tiêu Từ Thần thu hồi tầm mắt

Cô cúi đầu dùng tay che cái miệng đang ngáp. Sau khi khóc lại càng buồn ngủ

“Tôi về trước đây, hẹn gặp lại.” Cô lau bầu khoát tay rồi xoay người.

“Chỉ cần không mưa, ngày nào tôi cũng chạy bộ ở bờ sông”. Anh nhìn bóng lưng cô đơn của cô nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Trì Linh Đồng quay đầu lại, một lát sau mới hiểu được, “Vậy chúng ta sau này mỗi ngày đều có cơ hội gặp mặt. Ngày mai trời đẹp, vậy ngày mai gặp”

Cô xoay người đi chỗ khác, không nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của anh vào lúc này.

Edit: Thiên Kết

Công việc thứ hai của Trì Linh Đồng là một công việc vô cùng phù hợp.

Mỗi buổi tối đều lang thang trên web đọc sách, nếu như có những tình tiết nào đó làm cô thấy đặc biệt cảm động, cô sẽ viết đôi lời bình luận. Càng viết nhiều, càng được nhiều người để ý, dần dần quen biết được không ít bạn bè đọc sách.

Có một hôm, một người bạn định cư ở nước ngoài nói với cô: ngòi bút của cô không tệ, tại sao không tự mình sáng tác?

Cô sững sờ trước màn hình, bàn tay đặt trên bàn phím khê run.

Có một lần cô và Bùi Dịch Thanh gặp mặt ở quán cà phê nhỏ trên đường Quế Lâm, cô có nhắc đến Hi Vũ, sau đó cô lại bát quái về chuyện tình cảm của anh, anh nói anh từng yêu người đã trở thành chị dâu của mình. Cô cười nói, chuyện xưa này không tệ, rất mới mẻ. Hai người ước hẹn nếu như không làm kiến trúc sư nữa thì sẽ đi viết tiểu thuyết.

Đây là ngã rẽ mới cho cuộc sống sao? Là ông trời cho cô ám hiệu sao?

Khô sở lan tràn ở khóe miệng, cô nhắm mắt lại, nước mắt như cỏ dại mà lan tràn.

Xem sách nhiều ngày như vậy, đối với văn học trên mạng Trì Linh Đồng cũng thấy được hình mẫu tâm đắc, ngòi bút của cô không tồi, hồi học trung học cũng từng mấy lần đạt giải thưởng lớn về viết văn. Một khi sáng tác, liền tràn đầy nhiệt huyết,

Cô chọn câu truyện của Trì Minh Chi và Đàm Trân làm cuốn sách đầu tiên của mình, chỉ là độ tuổi kết hôn được đẩy về sớm hơn. Hai người từ yêu nhau mạnh mẽ rồi đến ngọt ngào trong hôn nhân, hai người có một cô con gái dễ thương, đột nhiên một ngày, có một người phụ nữ vác bụng lớn xuất hiện, nói cho người vợ biết, cô ta đã mang thai một đôi song sinh cho người chồng, đây cuốn là mở đầu.

Tên cuốn sách là: <>

Cuốn sách mới viết được hai chương đã tạo lên một làn sóng mãnh liệt, khiến cho Trì Linh Đồng phải giật mình.

Ngoài cửa sổ đã xuất hiện vài tia nắng, trời lại sáng, một ngày mới lại đến.

Trì Linh Đồng đưa một tay xoa nắn xương sống đau nhức, một tay thì tắt máy tính, cô đứng lên duỗi lưng một cái, sau đó tắt quạt, tắt đèn bàn. Bên ngoài căn nhà còn chút u ám, cô nhắm mắt lại thích ứng rồi gấp dài đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nước mát thấm ướt khuôn mặt, tri giác lúc này mới chậm rãi khôi phục.

Cô uống hai ngụm nước, đem toàn bộ cửa sổ mở ra, để cho gió mát bên ngoài thổi vào căn nhà, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Bờ sông lúc sáng sớm, không khí ướt át và mát mẻ, cô hít sâu hai cái rồi ngẩng đầu lên nhìn ban công phía xa, cười cười, ánh mắt chậm rãi thu hồi. Cô đưa mắt nhìn về phía xa nơi mà Tiêu Tử Thần đang nhìn về phía cô.

“Hi.” Cô phát tay, cũng không nói với anh những lời như “Chào buổi sáng, buổi sáng tốt lành”, lúc này đối với cô giống như chạng vạng tối.

“Hôm nay em tới muộn một chút.” Thời tiết càng ngày càng ấm hơn, Tiêu Tử Thần thay quần áo thể thao dài thành một bộ quần lửng và áo không có tay. Đừng nói nhiều, mỗi ngày chạy bộ thật là có hiệu quả, anh càng ngày càng thêm cường tráng, bộ dáng thư sinh yếu đuối trước kia đã không còn sót lại gì. Buổi sáng sớm chạy bộ có mấy nhân bên cạnh anh cũng sẽ dùng ánh mắt rục rủa liếc nhìn vài lần.

Trì Linh Đồng cười cười: “Em họ Trì nha.”

Tiêu Tử Thần dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán, nhìn cô mấy lần: “Tâm tình rất tốt?” Mặt mày tươi rói như nàng tiên ánh trăng, nụ cười cũng không giấu được.

“Tâm tình của anh cũng không tồi?” Cô nhướn đuôi lông mày, hài hước hỏi.

Anh gạt đầu một cái, nhìn quanh bờ sông: “Em muốn đi tiếp hay còn ngồi nghỉ một chút?”

Tính cả hôm nay, bọn họ đã gặp mặt ở bờ sông này tất cả năm mươi một lần, thật ra thì phải nói là năm mươi tám ngày.

Bây giờ trời mưa, anh tới, nhưng cô không xuất hiện, anh đi gần đến dãy nhà giải tỏa, nhìn thấy đèn nhà cô tắt, đoán chừng là cô đang nghỉ ngơi, anh đứng một chút là được rồi.

Mỗi lần gặp mặt, cô đều sẽ hỏi: “Tiêu Tử Thần, ngày hôm qua có nhớ ra cái gì không?”

Anh hỏi cô: “Còn em, nỗi đau trong lòng đã vơi bớt chút nào chưa?”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau mà cười, giống như trong phim ảnh: trong tòa thành cổ xưa, hai người mặc bộ quần áo lam lũ ngồi trên hai hòn đá, anh nhìn cô, cô nhìn anh: “Hôm nay có kiếm được cái gì không?” Anh sẽ đưa ra một cái bánh màn thầu, còn cô sẽ lấy ra hai bát cháo trắng, hai người cùng

nhau thốn thức.

Hắc hắc, anh em khó khăn, đồng bệnh tương liên.

“Em không muốn đi cũng không muốn ngồi, em đói rồi, muốn ăn chút gì đó.” Cô bây giờ càng ngày càng tự nhiên hơn khi ở trước mặt anh.

“Đôi điện Khế Viên mới mở một quán ăn nhỏ.”

Anh nói chuyện lời ít mà ý nhiều, chỉ nói hơn nửa câu, nửa dưới phải dựa vào ý để tự hiểu.

Cô hiểu: “Em mời khách.”

Trên web có một câu chuyện cười, một người đàn ông trần truồng thuê xe, nữ tài xế nhìn anh ta chăm chú không chớp mắt, người đàn ông khó khăn, quát: con mẹ nó cô chưa từng thấy người đàn ông khó khăn sao? Nữ tài xế cũng tức giận la lớn: tôi xem con mẹ nó anh lấy tiền ở chỗ nào mà trả?

Cô nhìn một chút, trên người anh chỉ có một bộ đồ thể thao đắt tiền, không có một cái túi, trên cổ tay cột một cái khăn lông, cô cũng không nhìn ra anh có thể làm ảo thuật từ chỗ nào để lấy ra được túi tiền.

“Bởi vì tâm tình em tốt?” Sức mạnh Tiêu Từ Thần vẫn không đổi.

“Đúng, đúng.” Cô nhẹ giọng cười trộm.

Quán ăn nhỏ vừa mới khai trương, thức ăn cũng tương đối ít, chỉ có thể gọi bánh bao cùng cháo. Đầu bếp làm bánh bao này tài nghệ cũng có hạn, mỗi chiếc bánh bao đều không có hình dáng tròn vẹn, bát cháo cũng không đặc, nước ra nước, gạo ra gạo, được tách ra rất rõ ràng.

Tiêu Từ Thần nắm chiếc đũa hướng về những chiếc bánh bao rách miệng trong mâm.

“Này, đừng cho là em đem bác sĩ các anh ra ngoài ăn đồ ăn không sạch sẽ rồi mắc bệnh nha.” Trì Linh Đồng gõ gõ xuống cái mâm, phóng khoáng nói.

Tiêu Từ Thần nhìn cô, cô thật sự đói bụng, một chén cháo mà cô đã ăn hết một nửa.

“Giáo sư Tiêu, em cho anh biết nha, tiền mời khách hôm nay từ đầu mà có, hắc hắc, từ tối hôm qua, sách của em viết đã bắt đầu thu phí, vô cùng đắt khách. Em chợt phát hiện làm nhà văn trên mạng vô cùng thích hợp với em, không cần đi ra ngoài, không gò bó ban ngày hay buổi tối, còn có thể chiếm được sự chân thành quan tâm của độc giả. Lúc viết sách, cái gì em cũng không cần, toàn tâm toàn ý đem bản thân chìm đắm trong đó, đây cũng là một niềm hạnh phúc. Chỉ là kiếm tiền như này cũng thật vất vả, một ngàn chữ mới được mấy phân tiền, hơn nữa còn phải đóng cho trang web một phần, một phần phải đóng thuế cho nhà nước, còn tiền internet, tiền điện khi về được tới tay em còn lại được bao? Để mua một cái bánh bao phải viết bao nhiêu chữ, cho nên có thể tùy tiện lãng phí lương thực sao?”

Tiêu Từ Thần cũng thật bội phục cô, đi một vòng lớn, lại trở về mấy cái bánh bao kia.

“Cái này thì không tính.” Anh chậm rãi gấp một cái bánh bao lên.

“Cái gì?”

“Tôi không biết văn chương của em đáng giá bao nhiêu, nếu như nhiều, một ngàn chữ có thể đổi lấy một cái bánh bao, nếu như ít sẽ phải là mấy vạn chữ nha.”

“Phốc” một tiếng, toàn bộ hộp cháo trong miệng Trì Linh Đồng đều phun trên đất.

“Anh thật sự tính toán chuyện này?” Cô bị sự nghiêm túc của anh đánh bại rồi.

“Dĩ nhiên, chuyện liên quan đến tiền, nhất định phải chính xác.”

Cô liếc mắt. “Ăn đi.” Hết cách rồi, con một sách chính là con một sách, không thể có tiếng nói chung.

Cô uống một chén cháo, ăn một cái bánh bao. Những thứ còn lại, con một sách đều vô cùng nghiêm túc đặt trong bụng.

Lãng phí là một loại đáng xấu hổ.

Bình thường anh sẽ đi theo cô tới một nửa đường mới nói tạm biệt.

“Em không phải muốn biết tâm tình của tôi làm sao lại tốt như vậy hả?” Lúc chuẩn bị nói câu “Ngày mai gặp” anh lại thốt ra câu hỏi này.

“Anh không nói em liền quên mất. Anh khôi phục trí nhớ? Anh kết hôn với Không Tước? Anh lên chức?” Cô mở to đôi mắt đen láy.

Tiêu Từ Thần mấp máy môi, bất đắc dĩ day trán: “Trì Linh Đồng, cấu tạo đầu óc của em thật khác người.”

“Em là người thông minh.”

Anh than thở: “Tôi chuẩn bị đổi qua giảng dạy Anh ngữ rồi.”

“Anh... có thể không?” Năm đó, Trì Linh Đồng còn ngâm mình trong học viện kiến trúc thì ngành kỹ thuật Anh ngữ đã được ca tụng là rất tàn phá người nha, từ đơn mà cũng khó đọc đến méo miệng. Mà thuật ngữ y học thì càng khó nói, vừa dài vừa khó, người học đều muốn kêu cứu mạng.

“Tôi đã thử, có thể đảm nhận được.”

“Tại sao lại muốn đổi qua dạy Anh ngữ?”

Cũng là một tình cờ, sau khi Tiêu Từ Thần mất đi trí nhớ, đối với ngành học trước kia hoàn toàn là ngoại đạo, bây giờ anh ở trong học viện chủ yếu phụ trách khoản đầu tư tiền bạc cùng với trao đổi sinh viên với bên HongKong, coi như là làm công việc hành chính. Những chuyện này không thường xuyên xảy ra, đối với người bình thường thì rất an nhàn. Có một ngày, anh đang đi dạo trong học viện, muốn nhìn một chút xem có nhớ lại được cái gì hay không, đột nhiên nghe được tiếng ồn ào từ phòng học phía trước truyền tới. Anh đi tới xem, thì ra là giáo viên giảng dạy bộ môn Anh ngữ té ngã bất tỉnh. Có hai người tới khiêng thầy giáo đó đi, anh liền bước vào phòng học trấn an sinh viên, khi nhặt bài thi lên, nhìn mấy lần rồi đặt xuống. Trên một trăm con mắt tò mò quan sát anh, anh ra một đề bài cho sinh viên tự thảo luận. Thầy giáo dạy Anh ngữ bị viêm ruột thừa cấp nên phải giải phẫu gấp, bây giờ là tháng sáu, còn hơn hai mươi ngày nữa là tới cuối kỳ, không thể kiểm tra giáo viên dạy thay, vì vậy Tiêu Từ Thần liền nhận.

Sau khi nghe Tiêu Từ Thần giải thích xong, Trì Linh Đồng vẫn lắc đầu nghi ngờ: “Anh đừng dạy hư học sinh, cha em học sáu năm, Anh ngữ chuyên nghiệp, hiện tại mới có thể kiểm miếng cơm ăn trong trường đại học.”

Tiêu Từ Thần bình thản nói: “Mất thấy mới là thật.”

“Sẽ không phải là mời em đi học chứ?” Trì Linh Đồng tròn to hai mắt.

“Đúng vậy, đi không?”

Trì Linh Đồng hai tay nâng cằm: “Hôm nay vừa đúng lúc em muốn vào nội thành gặp một người, đi đi, dù sao cũng thuận đường.”

“Tìm ai?”

“Ủy viên trung ương dự bị tương lai.”

“Được, nửa giờ đủ cho em tắm, thay quần áo không?”

“Vậy là đủ rồi, anh lái xe đến đầu đường chờ em là được.”

Tiêu Từ Thần hạ thấp tầm mắt: “Tôi không lái xe, chúng ta ngồi xe buýt đi.” Trì Linh Đồng bắt gặp ánh mắt này, trong lòng không khỏi có chút mềm lòng, người đáng thương, sau trận tai nạn xe cộ kia anh không thể trị được hết tâm bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 3

Edit: Thiên Kết

“Cái gì?” Trì Linh Đồng cảm thấy cái vấn đề này của Tiêu Từ Thần có điểm lạ.

Tiêu Từ Thần quay mặt qua một bên, đôi tay đang nắm chặt thành quyền khẽ buông ra. Từ trong sương mù vang lên tiếng kèn xe hơi, anh nắm lấy tay cô một cách tự nhiên, kéo cô tới cạnh một gốc cây nhãn lông ven đường.

“Ý của tôi là em cho tôi một cảm giác quen thuộc mãnh liệt, chúng ta...Trước kia thường xuyên gặp mặt sao?”

Trì Linh Đồng cười: “Có gặp mấy lần, không quá thường xuyên. Chúng ta...”

Anh từng liêu lĩnh dắt cô về nhà ở đường Quế Lâm, rồi bị Tiêu Từ Hoàn hiểu lầm là bạn gái của anh, vì đó là lần đầu tiên anh mang phụ nữ về nhà.

Anh từng tới công ty của cô, lúc đó cô đang bị Nhạc Tĩnh Phuong nghi ngờ vì ngồi trên chiếc xe Mercedes Benz màu đen của Bùi Định Thanh, dưới tình thế khẩn cấp, cô không thể không kéo anh tới trước mặt. Nói anh là bạn trai coi như anh là anh hùng cứu mỹ nhân.

Cô đã từng nói dối vì Không Tước. Đi tới bờ biển tìm anh không cẩn thận nhìn thấy được nửa trên cơ thể để trần của anh, rất đẹp, hắc hắc!

Cũng chính tại chỗ này. Trong đêm tối. Cô bị Dương Văn ném ở bên đường, anh lái xe tới đây với cô, nói cho cô biết, anh biết Khế Viên là thiết kế của cô. Đường như anh rất hiểu cô.

Cô từng thấy anh mắt kiểm soát khi Không Tước nói dối, về mặt đường đường sắt khi thay thế cho bề ngoài thư sinh lịch sự.

Bọn họ cũng từng đi ăn chung mấy lần, từng mấy lần nói chuyện với nhau.

Ah nghĩ kỹ lại, dường như bọn họ cũng rất quen thân. Con một sách rất khô khan, nhưng mỗi khi xuất hiện đều làm cho cô có cảm giác “kinh ngạc”.

Những ký ức có liên quan đến con một sách đều vô cùng đặc biệt.

“Cha anh cùng với chồng hiện tại của mẹ em là bạn bè rất thân, chúng ta còn có mối quan hệ như vậy.” Cô vì muốn né tránh sự trầm mặc lúc này nên mới lôi Quan Ân Đạt ra.

Tiêu Từ Thần hình như không quá tin tưởng: “Trong đầu tôi thỉnh thoảng hiện lên rất nhiều hình ảnh rời rạc, mà tôi lại không thể xâu chuỗi chúng lại được. Khuôn mặt của em luôn xuất hiện nhiều nhất.” Anh không có nói cho cô biết, chỉ cần cô xuất hiện, trái tim anh sẽ không thể không chế mà đập liên hồi. Hơn nữa sẽ rất đau, giống như bị một bàn tay nào đó bóp chặt, làm cho anh không thể thở. Tất cả về cô, không cần người khác nhắc tới, anh cũng tự nhiên biết hết.

Đây là vì cái gì?

Rốt cuộc cô là ai?

“A, một đám người ở chung. Tôi dường như luôn là người dễ cho người khác nhiều ấn tượng nhất, bởi vì tôi là chòm sao Song Như, luôn có sự cuốn hút độc đáo.” Cô nhún nhún vai.

Anh không nói lời nào, muốn từ gương mặt tươi cười của cô tìm kiếm đáp án.

“Mất trí nhớ rất khổ sở sao?” Cô nhìn hai hàng lông mày nhíu chặt của anh, hỏi.

Anh chậm rãi thở ra một hơi: “Tôi cảm thấy rất buồn. Con người không có lấy một kỷ niệm giống như một người mù, không thấy đường, lúc nào cũng phải đợi người khác dẫn dắt, cuộc sống như thế còn là của mình sao? Thay vì như vậy, tôi tình nguyện chết ngoài ý muốn hơn.”

“Anh. ....Cái gì mà ngoài ý muốn?”

“Tai nạn xe cô.”

Tri Linh Đồng đột nhiên rung mình một cái, thân thể chao đảo, cô không thể không vịn vào cái cây, chống đỡ thân thể.

“Anh. ....có gì mà phải than trách, anh không biết anh may mắn đến mức nào đâu. Còn sống. ....còn thở

...Còn có nhiệt độ....Còn có thể nói chuyện. Còn có thể đứng....Nhớ lại hay không có quan trọng sao?” Cô thở dài nhớ tới Bùi Dịch Thanh đang nằm sâu dưới tầng đất dày, nhớ tới mấy tháng nay cô luôn đau lòng, lập tức nổi buồn trời dấy, nói xong liền khóc.

Nhất thời bắt đầu liền không dừng lại được, không phải là nước nỡ, mà là gào khóc.

“Nỗi đau của anh đã tính là gì? Nỗi đau thật sự chính là khi hai người trời đất cách biệt, đến lần cuối cùng không được gặp mặt nhau. Nỗi buồn thật sự chính là người kia qua đời trong lời nguyện rửa vô tình của mình. Anh có hiểu cái loại hối hận và tự trách đó sao?”

Giọng nói Tri Linh Đồng vô cùng nước nỡ, về mặt thì vô cùng phẫn nộ.

Tiêu Từ Thần đưa tay lên quơ quơ hai cái, giống như muốn đưa tay ôm cô vào lòng, nhưng lại đưa tay xuống, mười ngón tay đan xen, luống cuống nhìn cô.

Anh không thể, cô chỉ là bạn thân của Không Tước.

Người có thể làm cho cô đau khổ khóc lóc như thế là ai?

Anh hít sâu.

“Cô khóc khóc âm lượng cũng thật lớn.” Lỡ tai anh tràn đầy tiếng thút thít không thể kiềm chế được của Tri Linh Đồng.

“Tôi không muốn chọc cho em buồn. Em như vậy, tôi lại cảm thấy....” Đau lòng.

“Anh đừng cho rằng tôi là người dễ bị khi dễ. Tôi ổn, tôi sẽ không khóc nữa.” Cô là người rất thấu tình đạt lý, lấy hai tay lau nước mắt, cố nén đau khổ, tiếng khóc cũng yếu dần.

“Hiện tại có cảm thấy dễ chịu hơn không?” Hai mắt cô hồng hồng, lông mi chớp chớp, thật sự rất làm cho người ta thương xót.

“Đã dễ chịu hơn một chút. Thật ra thì, những ngày sau này rất khó khó, nhưng không thể vin vào cái cớ này để dậm chân tại chỗ. Tôi chỉ muốn mỗi ngày giảm bớt một chút đau khổ, cuối cùng sẽ có một ngày, tôi có thể tìm lại chính tôi. Anh cũng như vậy, sẽ tìm được trí nhớ của mình, nói không chừng một lúc nào đó sẽ trở về toàn bộ.” Khóe mắt cô còn vương giọt lệ, đầu vừa ngẩng lên tiếp tục an ủi anh.

“Hắc hắc, chúng ta cùng nhau cố gắng. Cùng nhau nỗ lực.” Tay của anh đang nắm chặt bông buông lỏng, rồi đưa tay lau đi giọt lệ trên mặt cô, chỉ là động tác quá nhanh khiến cho cô không phát hiện được.

“Được, vậy anh về đi làm đi. Tôi đi ngủ một giấc.” Chi chi về dãy nhà phía trước.

Mây mù đã mỏng hơn rất nhiều, Trên tường nhà chữ “Giải Tỏa” rất to đập vào mi mắt anh.

“Đó là nhà của em?” Anh rất kinh ngạc.

“Đúng. Ngôi nhà nhỏ trong thành phố lớn. Một mình một chỗ.”

“Tôi có vinh hạnh ghé thăm một chút?”

“Chủ nhà từ chối đàn ông ghé thăm.” Cái từ ấy chỉ đủ cho một mình cô chen chân, hơn nữa đó là thế giới của cô, cô không muốn chia sẻ với người bên ngoài.

Lần trước vì nghênh đón Trần Thần và Nhan Tiểu Úy cô đã tốn hơn nửa ngày để dọn dẹp.

“Ồ.” Tiêu Từ Thần thu hồi tầm mắt.

Cô cúi đầu, dùng tay che cái miệng đang ngáp. Sau khi khóc lại càng buồn ngủ.

“Tôi về trước đây, hẹn gặp lại.” Cô lầu bầu khoát tay rồi xoay người.

“Chỉ cần không mưa, ngày nào tôi cũng chạy bộ ở bờ sông.” Anh nhìn bóng lưng cô đơn của cô nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?” Trì Linh Đồng quay đầu lại, một lát sau mới hiểu được: “Vậy chúng ta sau này mỗi ngày đều có cơ hội gặp mặt. Ngày mai trời đẹp, vậy ngày mai gặp.”

Cô xoay người đi chỗ khác, không nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của anh vào lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 4: Chương 4

Edit: Thiên Kết

Công việc thứ hai của Trì Linh Đồng là một công việc vô cùng phù hợp.

Mỗi buổi tối đều lang thang trên web đọc sách, nếu như có những tình tiết nào đó làm cô thấy đặc biệt cảm động, cô sẽ viết đôi lời bình luận. Càng viết nhiều, càng được nhiều người đề ý, dần dần quen biết được không ít bạn bè đọc sách.

Có một hôm, một người bạn định cư ở nước ngoài nói với cô: ngòi bút của cô không tệ, tại sao không tự mình sáng tác?

Cô sững sờ trước màn hình, bàn tay đặt trên bàn phím khẽ run.

Có một lần cô và Bùi Dịch Thanh gặp mặt ở quán cà phê nhỏ trên đường Quế Lâm, cô có nhắc đến Hi Vũ, sau đó cô lại bắt quai về chuyện tình cảm của anh, anh nói anh từng yêu người đã trở thành chị dâu của mình. Cô cười nói, chuyện xưa này không tệ, rất mới mẻ. Hai người ước hẹn nếu như không làm kiến trúc sư nữa thì sẽ đi viết tiểu thuyết.

Đây là ngã rẽ mới cho cuộc sống sao? Là ông trời cho cô ám hiệu sao?

Khô sở lan tràn ở khóe miệng, cô nhắm mắt lại, nước mắt như cỏ dại mà lan tràn.

Xem sách nhiều ngày như vậy, đối với văn học trên mạng Trì Linh Đồng cũng thấy được hình mẫu tâm đắc, ngòi bút của cô không tồi, hồi học trung học cũng từng mấy lần đạt giải thưởng lớn về viết văn. Một khi sáng tác, liền tràn đầy nhiệt huyết,

Cô chọn câu truyện của Trì Minh Chi và Đàm Trân làm cuốn sách đầu tiên của mình, chỉ là độ tuổi kết hôn được đẩy về sớm hơn. Hai người từ yêu nhau mạnh mẽ rồi đến ngọt ngào trong hôn nhân, hai người có một cô con gái dễ thương, đột nhiên một ngày, có một người phụ nữ vác bụng lớn xuất hiện, nói cho người vợ biết, cô ta đã mang thai một đôi song sinh cho người chồng, đây cuốn là mở đầu.

Tên cuốn sách là: <>

Cuốn sách mới viết được hai chương đã tạo lên một làn sóng mãnh liệt, khiến cho Trì Linh Đồng phải giật mình.

Ngoài cửa sổ đã xuất hiện vài tia nắng, trời lại sáng, một ngày mới lại đến.

Trì Linh Đồng đưa một tay xoa nắn xương sống đau nhức, một tay thì tắt máy tính, cô đứng lên duỗi lưng một cái, sau đó tắt quạt, tắt đèn bàn. Bên ngoài căn nhà còn chút u ám, cô nhắm mắt lại thích ứng rồi ngáp dài đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Nước mát thấm ướt khuôn mặt, tri giác lúc này mới chậm rãi khôi phục.

Cô uống hai ngụm nước, đem toàn bộ cửa sổ mở ra, để cho gió mát bên ngoài thổi vào căn nhà, lúc này mới mở cửa đi ra ngoài.

Bờ sông lúc sáng sớm, không khí ướt át và mát mẻ, cô hít sâu hai cái rồi ngẩng đầu lên nhìn ban công phía xa, cười cười, ánh mắt chậm rãi thu hồi. Cô đưa mắt nhìn về phía xa nơi mà Tiêu Từ Thần đang nhìn về phía cô.

“Hi.” Cô phát tay, cũng không nói với anh những lời như “Chào buổi sáng, buổi sáng tốt lành”, lúc này đối với cô giống như chạng vạng tối.

“Hôm nay em tới muộn một chút.” Thời tiết càng ngày càng ấm hơn, Tiêu Từ Thần thay quần áo thể thao dài thành một bộ quần lửng và áo không có tay. Đừng nói nhiều, mỗi ngày chạy bộ thật là có hiệu quả, anh càng ngày càng thêm cường tráng, bộ dáng thư sinh yếu đuối trước kia đã không còn sót lại gì. Buổi sáng sớm chạy bộ có mỹ nhân bên cạnh anh cũng sẽ dùng ánh mắt rực lửa liếc nhìn vài lần.

Trì Linh Đồng cười cười: “Em họ Trì nha.”

Tiêu Từ Thần dùng khăn lau đi mồ hôi trên trán, nhìn cô mấy lần: “Tâm tình rất tốt?” Mặt mày tươi rói như nàng tiên ánh trăng, nụ cười cũng không giấu được.

“Tâm tình của anh cũng không tồi?” Cô nhướn đuôi lông mày, hài hước hỏi,

Anh gật đầu một cái, nhìn quanh bờ sông: “Em muốn đi tiếp hay còn ngồi nghỉ một chút?”

Tính cả hôm nay, bọn họ đã gặp mặt ở bờ sông này tất cả năm mươi mốt lần, thật là thì phải nói là năm mươi tám ngày.

Bảy ngày trời mưa, anh tới, nhưng cô không xuất hiện, anh đi gần đến dãy nhà giải tỏa, nhìn thấy đèn nhà cô tắt, đoán chừng là cô đang nghỉ ngơi, anh đứng một chút là được rồi.

Mỗi lần gặp mặt, cô đều sẽ hỏi: “Tiêu Từ Thần, ngày hôm qua có nhớ ra cái gì không?”

Anh hỏi cô: “Còn em, nỗi đau trong lòng đã vơi bớt chút nào chưa?”

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau mà cười, giống như trong phim ảnh: trong tòa thành cổ xưa, hai người mặc bộ quần áo lam lũ ngồi trên hai hòn đá, anh nhìn cô, cô nhìn anh: “Hôm nay có kiếm được cái gì không?” Anh sẽ đưa ra một cái bánh mìn thầu, còn cô sẽ lấy ra hai bát cháo trắng, hai người cùng nhau thốn thức.

Hắc hắc, anh em khó khăn, đồng bệnh tương liên.

“Em không muốn đi cũng không muốn ngồi, em đói rồi, muốn ăn chút gì đó.” Cô bây giờ càng ngày càng tự nhiên hơn khi ở trước mặt anh.

“Đổi diện Khế Viên mới mở một quán ăn nhỏ.”

Anh nói chuyện lời ít mà ý nhiều, chỉ nói hơn nửa câu, nửa dưới phải dựa vào ý để tự hiểu.

Cô hiểu: “Em mời khách.”

Trên web có một câu chuyện cười, một người đàn ông trần truồng thuê xe, nữ tài xế nhìn anh ta chăm chú không chớp mắt, người đàn ông khóa thân, quát: con mẹ nó cô chưa từng thấy đàn ông khóa thân sao? Nữ tài xế cũng tức giận la lớn: tôi xem con mẹ nó anh lấy tiền ở chỗ nào mà trả?

Cô nhìn một chút, trên người anh chỉ có một bộ đồ thể thao đắt tiền, không có một cái túi, trên cổ tay cột một cái khăn lông, cô cũng không nhìn ra anh có thể làm ảo thuật từ chỗ nào để lấy ra được túi tiền.

“Bởi vì tâm tình em tốt?” Sắc mặt Tiêu Từ Thần vẫn không đổi.

“Đúng, đúng.” Cô che miệng cười trộm.

Quán ăn nhỏ vừa mới khai trương, thức ăn cũng tương đối ít, chỉ có thể gọi bánh bao cùng cháo. Đầu bếp làm bánh bao này tài nghệ cũng có hạn, mỗi chiếc bánh bao đều không có hình dáng tròn vẹn, bát cháo cũng không đặc, nước ra nước, gạo ra gạo, được tách ra rất rõ ràng.

Tiêu Từ Thần nắm chiếc đũa hướng về những chiếc bánh bao rách miệng trong mâm.

“Này đừng cho là em đem bác sỹ các anh ra ngoài ăn đồ ăn không sạch sẽ rồi mắc bệnh nha.” Trì Linh Đồng gõ gõ xuống cái mâm, phóng khoáng nói.

Tiêu Từ Thần nhìn cô, cô thật sự đói bụng, một chén cháo mà cô đã ăn hết một nửa.

“Giáo sư Tiêu, em cho anh biết nha, tiền mời khách hôm nay từ đâu mà có, hắc hắc, từ tối hôm qua, sách của em viết đã bắt đầu thu phí, vô cùng đắt khách. Em chợt phát hiện làm nhà văn trên mạng vô cùng thích hợp với em, không cần đi ra ngoài, không gò bó ban ngày hay buổi tối, còn có thể chiếm được sự chân thành quan tâm của độc giả. Lúc viết sách, cái gì em cũng không cần, toàn tâm toàn ý đem bản thân chìm đắm trong đó, đây cũng là một niềm hạnh phúc. Chỉ là kiếm tiền như này cũng thật vất vả, một ngàn chữ mới được mấy phân tiền, hơn nữa còn phải đóng cho trang web một phần, một phần phải đóng thuế cho nhà nước, còn tiền internet, tiền điện, khi về được tới tay em còn lại được bao? Để mua một cái bánh bao phải viết bao nhiêu chữ, cho nên chó thể tùy tiện lãng phí lương thực sao?”

Tiêu Từ Thần cũng thật bội phục cô, đi một vòng lớn, lại trở về mấy cái bánh bao kia.

“Cái này thì không tính.” Anh chậm rãi gấp một cái bánh bao lên.

“Cái gì?”

“Tôi không biết văn chương của em đáng giá bao nhiêu, nếu như nhiều, một ngàn chữ có thể đổi lấy một cái bánh bao, nếu như ít sẽ phải là mấy vạn chữ nha.”

“Phốc” một tiếng, toàn bộ hộp cháo trong miệng Trì Linh Đồng đều phun trên đất.

“Anh thật sự tính toán chuyện này?” Cô bị sự nghiêm túc của anh đánh bại rồi.

“Dĩ nhiên, chuyện liên quan đến tiền, nhất định phải chính xác.”

Cô liếc mắt: “Ăn đi.” Hết cách rồi, con một sách chính là con một sách, không thể có tiếng nói chung.

Cô uống một chén cháo, ăn một cái bánh bao. Những thứ còn lại, con một sách đều vô cùng nghiêm túc đặt trong bụng.

Lãng phí là một loại đáng xấu hổ.

Bình thường anh sẽ đi theo cô tới một nửa đường mòn mới nói tạm biệt.

“Em không phải muốn biết tâm tình của tôi làm sao lại tốt như vậy hả?” Lúc chuẩn bị nói câu “Ngày mai gặp” anh lại thốt ra câu hỏi này.

“Anh không nói em liền quên mất. Anh khôi phục trí nhớ? Anh kết hôn với Không Tước? Anh lên chức?” Cô mở to đôi mắt đen láy.

Tiêu Từ Thần mấp máy môi, bất đắc dĩ day trán: “Trì Linh Đồng, cấu tạo đầu óc của em cũng thật khác người.”

“Em là người thông minh.”

Anh than thở: “Tôi chuẩn bị đổi qua giảng dạy Anh ngữ rồi.”

“Anh... Có thể không?” Năm đó, Trì Linh Đồng còn ngâm mình trong học viện kiến trúc thì ngành kỹ thuật Anh ngữ đã được ca tụng là rất tàn phá người nha, từ đơn mà cũng khó đọc đến méo miệng. Mà thuật ngữ y học thì càng khó nói, vừa dài vừa khó, người học đều muốn kêu cứu mạng.

“Tôi đã thử, có thể đảm nhận được.”

“Tại sao lại muốn đổi qua dạy Anh ngữ?”

Cũng là một tình cờ, sau khi Tiêu Từ Thần mất đi trí nhớ, đối với ngành học trước kia hoàn toàn là ngoại đạo, bây giờ anh ở trong học viện chủ yếu phục trách khoản đầu tư tiền bạc cùng với trao đổi sinh viên với bên HongKong, coi như là làm công việc hành chính. Những chuyện này không thường xuyên xảy ra, đối với người bình thường thì rất an nhàn. Có một ngày, anh đang đi dạo trong học viện, muốn nhìn một chút xem có nhớ lại được cái gì hay không đột nhiên nghe được tiếng ồn ào từ phòng học phía trước truyền tới. Anh đi tới xem, thì ra là giáo viên giảng dạy bộ môn Anh ngữ té ngã bất tỉnh. Có hai người tới khiêng thầy giáo đó đi, anh liền bước vào phòng học trấn an sinh viên, khi nhặt bài thi lên, nhìn mấy lần rồi đặt xuống. Trên một trăm con mắt tò mò quan sát anh, anh ra một đề bài cho sinh viên tự thảo luận. Thầy giáo dạy Anh ngữ bị viêm ruột thừa cấp nên phải giải phẫu gấp, bây giờ đã là tháng sáu, còn hơn hai mươi ngày nữa là tới cuối kỳ, không thể kiếm ra giáo viên dạy thay, vì vậy, Tiêu Từ Thần liền nhận.

Sau khi nghe Tiêu Tử Thần giải thích xong, Trì Linh Đồng vẫn lắc đầu nghi ngờ một cái: “Anh đừng dạy hư học sinh, cha em học sáu năm Anh ngữ chuyên nghiệp, hiện tại mới có thể kiểm miếng cơm ăn trong trường đại học.”

Tiêu Tử Thần bình thản nói: “Mất thấy mới là thật.”

“Sẽ không phải là mời em đi học chứ?” Trì Linh Đồng tròn to hai mắt.

“Đúng vậy. Đi không?”

Trì Linh Đồng đưa tay nâng cằm: “Hôm nay vừa đúng lúc em muốn vào nội thành gặp một người, đi đi, dù sao cũng thuận đường.”

“Tìm ai?”

“Ủy viên trung ương dự bị tương lai.”

“Được, nửa giờ đủ cho em tắm, thay quần áo không?”

“Vây là đủ rồi, anh lái xe đến đầu đường chờ em là được.”

Tiêu Tử Thần hạ thấp tầm mắt: “Tôi không lái xe, chúng ta ngồi xe buýt đi.” Trì Linh Đồng bắt gặp cảnh này, trong lòng không khỏi có một chút mềm lòng, người đáng thương, sau trận tai nạn xe cộ kia anh không thể trị được hết tâm bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 5: Chương 5

Edit: Thiên Kết

Phòng học Tiếng Anh của viện y học, bình thường được xếp cạnh cầu thang. Cách giờ vào lớp mười phút mà giảng đường đã chật kín, Trì Linh Đồng phát hiện trừ cô trà trộn vào lớp học ngồi ở hàng cuối thì những hàng ghế trên đều kín người. Bàn đầu tiên có một nữ sinh đặt năm cuốn sách ra để xí chỗ, khiến cho những nữ sinh phía sau dùng ánh mắt phần nộ nhìn về phía cô nàng.

“Đây cũng không phải là môn chuyên ngành, cần phải ồn ào như vậy sao?” Một nữ sinh không vui ngồi cạnh Trì Linh Đồng nói, rồi có một cô gái nữa lên tiếng: “Thật ra thì không phải là muốn giáo sư Tiêu nhìn cô ta nhiều một chút hay sao, mà chú ý một chút thì cũng có ích lợi gì, người ta đã có vị hôn thê. Hừ, tự mình đa tình.”

Trì Linh Đồng nuốt một ngụm nước bọt, thì ra nhan sắc của Tiêu Tử Thần gạt người vậy nha, cô chỉ chỉ về phía những cái đầu đang chụm lại phía trước hỏi: “Vây...những nam sinh chen chúc lên phía trước làm gì?”

Cô nữ sinh kia liếc xéo nhìn cô: “Cậu mới tới?”

“À, hôm nay tôi tới dự thính.” Trì Linh Đồng cười ha ha.

“À, đương nhiên bởi vì giáo sư Tiêu giảng bài rất sinh động, vui vẻ, lại rất mới mẻ. Trước kia, thầy ấy dạy chuyên ngành cũng chính là thầy giáo giảng bài hay nhất.”

Lúc này, Tiêu Tử Thần từ bên ngoài đi vào, phòng học đang huyền não bỗng trở nên yên tĩnh, sau đó vang lên tiếng vỗ tay đôm đốp, anh nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt cũng hướng về cái đầu đang cúi thật thấp của Trì Linh Đồng, anh cười nhạt.

“Cậu có phát hiện hay không, giáo sư Tiêu cười lên cực kỳ đẹp trai.” Cô nữ sinh bên cạnh dùng cùi chỏ húc húc vào Trì Linh Đồng, nhỏ giọng hỏi: “Tương đối mà nói, tôi thích giáo sư Tiêu sau khi mất trí nhớ, vô cùng cao nhã mê người, phong cách thông dong tự nhiên, trước khi mất trí nhớ thầy ấy có chút khô khan.”

“Thật sự khác nhau như vậy sao?” Trì Linh Đồng chớp mắt mấy cái, liếc trộm Tiêu Tử Thần trên bục giảng, dường như là có một chút biến hóa.

Nữ sinh kia gật đầu một cái: “Đây là sự công nhận của toàn viện. Nếu không cậu có thấy hàng nữ sinh ngốc nghếch phía trước vì sao lại cười giống như hoa si như vậy.”

Toát mồ hôi, thì ra cô nàng vẫn canh cánh trong lòng vị trí hàng đầu.

Tiêu Từ Thần không để mọi người mở sách, anh cũng không viết lên bảng, anh đem toàn bộ đèn trong phòng học tắt đi, cũng kéo tất cả các rèm cửa xuống.

“Trước tiên chúng ta hãy cùng nhau xem một đoạn ngắn của bộ phim <*, sau khi xem xong, tôi có một số vấn đề muốn hỏi mọi người.”

*đây đại loại là một bộ phim bối cảnh những năm 40 ở Baltimore, Mỹ về quá trình vươn lên của một vị bác sỹ da trắng và một nhân viên phòng thí nghiệm da màu để đạt được những thành tựu xuất sắc trong ngành y, hai người hợp tác thành một đội ăn ý với phương pháp mổ tìm chưa từng có, phim này khó tìm thông tin quá trời :D

Tiêu Từ Thần nói xong thì mở máy chiếu.

Tri Linh Đồng nâng cằm, chăm chú quan sát Tiêu Từ Thần. Nói thật, theo như những gì cô biết về Tiêu Từ Thần, anh dường như không phải là người sẽ dùng những cách thức như này trên giảng đường.

Anh là một con mọt sách đầu ra đầy nha.

Bộ phim này cô đã từng xem, lấy bối cảnh nước Mỹ thời kỳ chiến tranh, kể lại chuyện xưa của hai người đàn ông – một người là một bác sỹ da trắng hùng tâm bùng bùng, một người là thiên tài ngành y da màu, hai người đã phá vỡ giới hạn chủng tộc, hợp tác để trở thành người mở đường cho ngành phẫu thuật tim

Trong bộ phim có khá nhiều thuật ngữ về y học, đúng là kích thích hứng thú học tập của sinh viên. Cô thừa nhận Tiêu Từ Thần chọn bộ phim này là rất khá.

Đoạn phim ngắn vừa kết thúc, Tiêu Từ Thần đã viết rất nhiều lên bảng đen.

Không cần phải nói cũng biết, tiết học này vô cùng thành công. Ngay cả khi tiếng chuông vang lên, cô chỉ là người dự thính cũng cảm thấy chín mươi phút này giống như một cái búng tay.

Vốn chuẩn bị tới thời gian cô ngủ bù.

Đám học sinh rối rít đứng lên, không ngừng quần lấy Tiêu Từ Thần hỏi cái này cái kia.

Cô theo dòng người lặng lẽ đi ra ngoài, nhiều người ca ngợi như vậy, cô không cần phải góp thêm một chân vào.

“Tri Linh Đồng.” Tiêu Từ Thần lướt qua học sinh, mỉm cười đi về phía cô.

“Hắc hắc, hiện tại em đã bội phục sát đất với giáo sư Tiêu, có thể làm học sinh của anh, đúng là có phúc ba đời.”

“Ba hoa.” Tiêu Từ Thần cung chiêu nhìn cô: “Bây giờ đi đâu?”

“Giáo sư, cô ấy là ai vậy?” Một nữ sinh lém lỉnh liếc nhìn ra sự quen thân của hai người.

“Bạn của thầy.” Tiêu Từ Thần quay đầu lại nói.

“Oa, là bạn nữ nha. Là sư mẫu tương lai sao? Thật nhỏ nha.” Các nữ sinh kêu lên.

“Không phải, không phải, hiểu lầm rồi, chỉ là bạn bè bình thường.” Không đợi Tiêu Từ Thần mở miệng, Tri Linh Đồng vội giải thích.

“Em cùng với bạn trai chính là cùng lý tưởng, cùng mục tiêu trong cuộc sống nên mới yêu nhau.” Một nữ sinh phát biểu: “Sư mẫu, đừng lừa gạt chúng em. Có phải hôm nay cô bí mật tới kiểm tra? Giáo sư Tiêu vô cùng hoàn hảo nha. ..., mặc dù vô cùng được ái mộ, nhưng đều chỉ giới hạn trong yy, không thể trở thành sự thật.”

Tri Linh Đồng dở khóc dở cười, cô cũng mới rời khỏi trường đại học không được mấy năm, nhưng những nữ sinh này thật sự là quá dữ dội, cô không thể so sánh bằng.”

“Được rồi, được rồi, giải tán thôi. Ôn bài cho tốt, sắp tới thi cuối kỳ rồi, tôi không có đề cương ôn tập cho các em đâu.” Tiêu Từ Thần này giờ im lặng mỉm cười không nói gì chọt lên tiếng giải vây.

“Biết rồi, biết rồi, giáo sư Tiêu muốn nhanh chóng đi hẹn hò.”

Đám học sinh cười to, tán đi như ong vỡ tổ.

Tri Linh Đồng nhún nhún vai, liếc nhìn Tiêu Từ Thần một cái: “Có rảnh rồi nên thường xuyên mang Không Tước tới đây, để dập tắt tình cảm của đám nữ sinh kia đi.”

“Em vừa đập vỡ một mảng lớn rồi còn gì.” Tiêu Từ Thần cúi đầu mỉm cười, cầm sách trên bàn lên: “Anh đưa em đi gặp Ủy viên trung ương dự bị.”

“Anh không có xe.” Tri Linh Đồng nhìn đồng hồ.

“Chúng ta có thể cùng ngồi xe buýt nha.”

Trì Linh Đồng bật cười: “Anh có vẻ rất ủng hộ giao thông công cộng của Tân Giang. Thôi đi, anh cứ ở học viện đi, em đi gặp anh ấy nói chuyện một lát rồi về nhà.”

“Buổi chiều anh không có lớp. Đáp lễ em đã mời anh ăn điểm tâm, anh sẽ mời em ăn trưa, sau đó chúng ta cùng về nhà.”

Trì Linh Đồng nhìn Tiêu Từ Thần từ trên xuống dưới, trêu ghẹo: “Có phải không ai ngồi xe cùng anh, anh sợ?”

Tiêu Từ Thần thật thà gật đầu một cái.

Trì Linh Đồng không biết nên khóc hay cười.

Tiêu Từ Thần lên xe buýt với cô đúng như ý nguyện: “Lát nữa, anh cứ ngồi ở quán ăn trước chờ em, như vậy sẽ không tốn thời gian.” nhìn Tiêu Từ Thần không tự nhiên cô nhớ tới Hi Vũ, cô cũng lười phải giới thiệu Tiêu Từ Thần với Hi Vũ.

Hai người mới chỉ từng gặp nhau một lần ở Thanh Thai. Khi đi tới cổng lớn Tòa thị chính cô liền gọi điện thoại cho Hi Vũ. Hi Vũ nhận được điện thoại của cô thì vô cùng sùng sốt, sau đó liền dùng giọng nói thận trọng hỏi: “Em là chính thức xuất quan, hay chỉ là xuống núi hít thở không khí?”

“Tôi đã tu luyện thành tiên, thành thiên sứ, anh có nguyện vọng gì muốn tôi thực hiện sao?”

Hi Vũ ha ha vui vẻ: “Nguyện vọng của anh là muốn nâng đầu lên em liền xuất hiện trước mặt anh.”

“Ok, nhắm mắt lại, đi ra cửa thang máy bên trái, xuống lầu một, đi thêm một trăm mét nữa, nhìn qua cây nhãn lồng.”

“Linh Đồng, người đầu tiên em xuất quan gặp chính là anh sao?”

Trì Linh Đồng nhún nhún vai, cái gì cũng không nói, trực tiếp cúp điện thoại.

Không tới ba phút, liền nhìn thấy Hi Vũ đang vui vẻ đi từ tòa nhà văn phòng chính phủ đi ra, người đi qua nhìn thấy anh ta chào hỏi đều được anh ta bỏ qua.

“Linh Đồng, cho anh nhìn chút nào, gầy quá.” Hi Vũ đau lòng chép miệng: “Nhiều lần anh muốn qua thăm em, nhưng em lại nói muốn cuộc sống yên tĩnh, anh không thể làm gì hơn là chờ đợi, loại khổ sở này em có thể chịu sao?”

Trì Linh Đồng nhìn anh ta cô muốn nói mấy lời châm chọc, nhưng chỉ là không mở miệng được nên cái gì cũng không nói, đành cúi đầu móc ra một bì thư.

“Đây là năm ngàn đồng, tới cuối năm nay tôi sẽ thanh toán nốt.” Trì Linh Đồng nói.

“Em đang hối lộ anh?” Hi Vũ giống như bị si nhục, ánh mắt tròng lên hình viên đạn.

“Nói bậy cái gì vậy, căn nhà kia tôi cũng đã ở nửa năm, chưa từng nhìn thấy mặt của chủ nhà một lần.”

“À, căn phòng không này anh không đòi tiền chủ nhà thì thôi, em còn muốn trả tiền cho họ, em đã tu thành tán tài đồng tử rồi hả?”

“Hi Vũ.” Trì Linh Đồng thở dài: “Nếu như lưu lạc đến bước đường cùng, tôi cũng sẽ không khách sáo với anh, dù gì chúng ta cũng là bạn học cũ.”

Cô lại đưa bì thư tới trước mặt.

“Thật ra thì em sợ thiếu nợ tình cảm của anh? Linh Đồng, anh đối với em bây giờ đã không còn cố chấp nữa rồi, trời đất chứng giám, chính là anh. ....chỉ muốn. ....”

“Hi vọng tôi tốt hơn.” Trì Linh Đồng cười: “Anh nhìn xem hiện tại tôi có bộ dạng không tốt sao?”

“Tốt cái gì, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt đầy tơ máu, diễn ma cà rồng cũng không cần hóa trang.”

“Này, sáng mai tôi liền đi casting <>, nhất định là so với Tom Cruise sẽ đạt hơn. Anh xem tôi sắp trở thành đại minh tinh rồi, mau cầm lấy tiền đi.”

Hi Vũ chau mày, biết tính tình của Trì Linh Đồng, anh không nhận, cô sẽ trực tiếp đem tiền ném xuống đất.

“Được, cầm thì có thể, nhưng anh có một điều kiện.”

“Nói đi.”

“Linh Đồng, anh vẫn vô cùng hiếu kỳ đối với người kế nhiệm, anh có thể biết anh ta là người như thế nào không?”

Trì Linh Đồng nhìn chăm chăm Hi Vũ thật lâu mà không nói gì.

Hi Vũ chợt dạ sờ sờ mũi một cái: “Ha ha, anh không có ý đâm vào vết thương của em, nhưng anh vẫn không thể tin trên đời lại có người có thể thu phục được em.”

“Bây giờ không còn nữa.” Trì Linh Đồng cười nhạt, chậm rãi lấy từ cổ ra một cái mặt dây chuyền tinh tế bằng bạc.

“Đây là tấm hình chung duy nhất của chúng tôi.” Cô mở mặt dây chuyền ra rồi đưa cho Hi Vũ nhìn.

Hi Vũ đưa tay nhận lấy.

Đột nhiên, anh ta nháy lên: “Chuyện này....Làm sao chụp được tấm này?”

Trì Linh Đồng trừng mắt: “Chụp trên giường.”

Mặt Hi Vũ đỏ bừng, chia về phía cô: “Em...đến hôn cũng không cho anh hôn, lại cùng người đàn ông này cùng giường chung gối?”

“Vậy thì sao, anh ấy đẹp trai hơn so với anh.” Trì Linh Đồng có chút buồn cười.

“Anh....Chẳng lẽ rất xấu sao?” Hi Vũ cực kỳ tức giận.

Trì Linh Đồng đem bì thư đặt vào tay anh ta, rồi lấy lại mặt dây chuyền: “Anh biết rất rõ mà.” Rồi quay người bỏ đi.

“Trì.....Linh.....Đồng.” Hi Vũ ở phía sau cắn răng nghiêng lợi.

Cô cười to lên.

Nhìn cô quẹo vào một nhà hàng, Hi Vũ mới thu hồi tầm mắt. Cô nhất định rất yêu người đàn ông kia, nếu không thì tại sao trong giấc mơ cũng mỉm cười?

Trì Linh Đồng ngồi đối diện Tiêu Tử Thần, nghĩ tới Hi Vũ làm nụ cười vẫn không thu lại được.

“Nhìn em cười thật giống như tiểu nhân đang tính toán.” Tiêu Tử Thần rót cho cô một ly trà, nhìn thấy trên tay cô rút xuống một mặt dây chuyền liền tiện tay kéo lại.

Trì Linh Đồng kinh hãi phản ứng chậm nửa nhịp: “Anh....mới nói cái gì?”

Nhìn em cười thật giống như tiểu nhân đang tính toán---- Câu này....Là Địch Thanh thường chọc ghẹo cô mà nói.

Tiêu Tử Thần không có nói gì nữa, anh mở mặt dây chuyền, nhìn hình ảnh Trì Linh Đồng dịu dàng nằm trong lòng một người đàn ông, đột nhiên trở nên ngây dại.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.3 - Chương 6

Edit: Thiên Kết

“Là anh ta sao?”

Đáy lòng Tiêu Tử Thần trào dâng một loại cảm giác đau đớn mãnh liệt, anh đặt tay lên ngực, khuôn mặt anh tuấn khẽ nhăn lại.

Khổng Tước từng nói với anh một lần, người trong lòng Trì Linh Đồng gặp phải chuyện không may nên mất khi còn trẻ, còn những chuyện khác thì không nói nhiều. Ở trước mặt khi anh đã mất trí nhớ thì Trì Linh Đồng cũng chỉ nhắc một chút, nhưng khi nhìn vào trong tấm hình này, anh có cảm giác đã gặp người này rất nhiều lần.

Anh khẽ vuốt mặt dây chuyền lạnh băng mà không hề chớp mắt.

Đột nhiên trong đầu xuất hiện một đoạn phim chiếu chậm, từng hình ảnh chậm chậm trôi qua---hình ảnh Trì Linh Đồng bủi môi có vẻ tức giận....Người đàn ông trong bức hình khẽ vươn tay ra, trên môi nở một nụ cười dịu dàng....Y tá mặc áo khoác màu trắng đi tới đi lui, mùi thuốc nồng nặc....Lại là một gương mặt phụ nữ nữa hiện lên, tái nhợt mà lạnh lùng....

Mưa....Điện thoại di động....Máu chảy thành sông.....

Trời đất trước mắt anh quay cuồng, khuôn mặt Trì Linh Đồng không ngừng đung đưa, miệng không ngừng đóng mở, nhưng bên tai anh chỉ có âm thanh ông ông.

“Tiêu Từ Thần, anh bị sao vậy?” Trì Linh Đồng hốt hoảng nắm lấy tay anh, đầu ngón tay anh lạnh lẽo, trên trán túa ra đầy mồ hôi hột, hai mắt đăm đăm, thân thể khẽ run rẩy.

“Anh.....” Tiêu Từ Thần nhắm mắt lại: “Anh nhìn thấy một số hình ảnh.....Nhưng một chút đầu mối cũng không có. Nói ra cũng kỳ lạ, anh với anh ta dường như có một loại cảm giác vô cùng quen thuộc.”

Anh bình tĩnh lại, chỉ Bùi Dịch Thanh ở trong hình.

Trì Linh Đồng hạ tầm mắt, chậm rãi đem mặt dây chuyền thu lại, lau lau một chút rồi mới đeo lại lên cổ.

“Trước khi anh ấy qua đời một ngày, hai người đã gặp mặt. Anh ấy nói với em trong điện thoại như vậy. Em thật sự hi vọng anh có thể khôi phục trí nhớ, nói cho em biết hai người đã nói những chuyện gì.” Cô ngừng đầu lên, không để cho anh nhìn thấy hốc mắt đang đỏ lên của mình: “Anh ấy ra đi quá đột ngột, ngay cả gặp nhau lần cuối chúng em cũng không thể, lúc em hoàn toàn tỉnh táo lại thì anh ấy đã được an tang.”

“Anh và anh ta là bạn bè tốt?”

“Không, chỉ là xã giao. Bởi vì anh ấy là đối thủ cạnh tranh của công ty em, cho nên tình yêu của bọn em.....

Luôn được giấu kín.” Cô cười nhạt, ánh mắt lơ đãng, không biết nhìn về đâu.

“Hai người yêu nhau lâu rồi sao?”

“Tình cảm sâu đậm không ở chỗ thời gian dài hay ngắn.” Trì Linh Đồng nhướn mày, cảm thấy mình nói có chút hơi nhiều: “Anh cần uống nước không? Em thấy hình như anh giống như bị cảm nắng.”

Tiêu Từ Thần lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm: “Em chưa từng quên anh ta?”

“Ghi khắc trong lòng, làm sao mà quên được? Đừng nói em, anh không phải cái gì cũng không nhớ nổi sao? Chỉ là, anh nhớ hay không cũng không quan trọng, tất cả những thứ thuộc về anh vẫn còn tồn tại. Ngay cả khi anh không thể giảng dạy môn chuyên ngành, nhưng nền tảng để giảng dạy vẫn còn.”

“Không, anh muốn nghĩ tới. Anh cảm thấy chuyện này vô cùng quan trọng đối với trí nhớ của mình.”

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Trì Linh Đồng nghiêng người, nhìn qua mấy đĩa đồ ăn một lượt, đều là thức ăn cô thích, cô liền cắn mỗi một cái.

“Không phải em rất thích uống cà phê sao?” Tiêu Từ Thần hỏi tiếp.

Trì Linh Đồng hoảng sợ nhìn về phía anh, mồ hôi lưng và tóc gáy dựng lên.

“Trong đầu anh luôn xuất hiện hình ảnh em ngồi trong quán cà phê bung ly cà phê khe mỉm cười, em ngồi đối diện với một người, khuôn mặt rất mơ hồ, anh không thấy rõ lắm.”

“Stop!” Trì Linh đồng hít nhẹ một luồng khí, nghiêng đầu nhìn ra mặt đất bên ngoài vương đầy nước mưa rồi nhắm mắt lại: “Mặc dù em có từng ước chuyện kỳ tích sẽ xảy ra đối với mình, nhưng vào lúc sáng sủa như thế này, em phải nói rằng đây chẳng qua là người mê nói sáng. Anh đã từng một lần đưa em đến một quán cà phê nhỏ mà anh ấy đang ngồi đợi.”

Tiêu Từ Thần ồ một tiếng, muốn nói lại thôi.

Trì Linh Đồng không thể ăn thêm cái gì nữa, cô đứng ngồi không yên.

Hôm nay cô bị làm sao vậy, tại sao lại xem Tiêu Từ Thần thành Bùi Dịch Thanh? Cách nói chuyện của anh, nụ cười của anh, cùng với những hình ảnh anh mới miêu tả, thiếu chút nữa cô đã thất thanh kêu to: Dịch Thanh.

Nhớ nhưng là một loại bệnh, mà bệnh của cô ngày càng nặng, cho nên sinh ra ảo giác?

“Tiêu Từ Thần, ăn xong cơm em sẽ dẫn anh đi gặp ba em.” Cô nâng ly trà lên uống một ngụm, cố gắng phục hồi lý trí.

Tiêu Từ Thần kinh ngạc mà nhìn cô.

“Tiết học của anh mặc dù rất sinh động, cũng có sáng tạo, nhưng vẫn còn nhiều chỗ không chuyên nghiệp. Ba em là giáo sư đại học khoa Anh ngữ, về sau anh có thể học hỏi ở ông một chút.”

“Tại sao lại muốn giúp anh?” Ánh mắt Tiêu Từ Thần sáng quắc.

Sắc mặt Trì Linh Đồng bình tĩnh: “Anh là bạn trai của Không Tước, em không nên giúp đỡ sao? Nếu không anh nghĩ em là học sinh của anh, bám lấy anh để xin đề cương ôn tập?”

Tiêu Từ Thần cười cười, có chút bất đắc dĩ.

Trì Minh Chi vĩnh viễn đem lời của con gái nói trở thành thánh chỉ, ông vừa nhận được điện thoại, liền đi bộ tới cổng trường đợi. Ông nhuộm tóc nên nhìn có vẻ trẻ hơn so với lúc trước rất nhiều, nhưng dáng người rõ là gầy.

Ba người không có đi vào trường mà chọn một quán trà sạch sẽ để vào. Buổi chiều, có rất nhiều sinh viên không có lớp, liền ngồi trong quán trà đọc sách, viết báo cáo, khi họ nhìn thấy Trì Minh Chi liền cung kính chào hỏi.

Trì Minh Chi đều nhất nhất mỉm cười gật đầu, chọn một chiếc bàn ở phía trong cùng rồi ngồi xuống.

Trì Linh Đồng cầm thực đơn nhìn chút đồ uống, Trì Minh Chi muốn kiểm tra trình độ Anh ngữ của Tiêu Từ Thần nên hai người bắt đầu nói chuyện với nhau.

Hàn huyền một hồi lâu. Trì Minh Chi nhăn mày, bật thốt lên một câu tiếng Trung: “Từ Thần, cậu đã từng ở Mĩ nhiều năm?”

Tiêu Từ Thần sửng sốt: “Không có.” Anh đã từng xem lý lịch của mình một cách tỉ mỉ, học tiểu học ở Tây Xương, sau đó học trung học và đại học đều là ở Thanh Thai, cho tới khi học lên bác sỹ mới tới Bắc Kinh.

“Nhưng phát âm của cậu mang nặng âm điệu Mĩ, có một số từ cũng phát âm theo kiểu Mĩ, cái này với phiên bản trước đây của Bộ Giáo Dục có chút không giống nhau. Có lẽ cậu có người thân ở Mĩ, cho nên sự giác ngộ từ nhỏ về tiếng Anh cũng có chút ảnh hưởng.”

“Không có nha.” Từ nhỏ anh đã ở trong quân đội, làm sao có thể liên hệ với người thân ở nước ngoài?

Trì Linh Đồng ngồi bên cạnh Trì Minh Chi, vừa đúng có thể quan sát nét mặt của Tiêu Từ Thần.

Cô có nghe Bùi Dịch Thanh nói tiếng Anh một lần, là lần ở trong điện thoại, anh nói chuyện với y tá, về chuyện mang thai của Tống Đình, ha ha, dường như cũng mang đậm ngữ điệu Mĩ.

Ai, cô vỗ vỗ trán một cái, cảm giác vô cùng phiền lòng.

“Ba, con muốn đi siêu thị mua chút đồ dùng, không ngồi cùng hai người nữa.” Cô đứng lên.

“Lát nữa cha/anh đi cùng em.” Hai người đàn ông trầm miệng một lời.

Trì Linh Đồng tròn mắt một cái: “Thật xin lỗi, có thể coi con/em là người có năng lực bình thường được không?”

Hai người cùng nhau nhún nhún vai.

Ra khỏi quán trà, cô không có đi lang thang trên đường mà trực tiếp thuê xe trở về nhà trọ. Tại gian phòng trọ đơn sơ, mặc cho cô đơn bao vây quanh mình, cô mới có cảm giác an toàn.

Cô thiếp đi ở trên xe.

Tài xế lái xe đến cổng Khế Viên mới đánh thức cô dậy.

Cô buồn ngủ mơ mơ màng màng bước xuống xe, quẹo vào đường mòn. Hơn bốn giờ chiều, ánh mặt trời vẫn chói chang như cũ, cô dạo ven đường héo úa, đi được vài bước, sau lưng cô đã lấm tấm mồ hôi.

Cách cửa chính khoảng mười mét, cô đang cúi đầu tìm chìa khóa ở trong túi, cô cảm thấy có phải mình đang bị ảo giác hay không? Cô thấy hình như Dương Vân đang ngồi trên bậc thang trước cửa, tư thế ngồi yếu đuối, bên cạnh là một chai rượu đỏ cùng với một túi đồ ăn vặt.

Trì Linh Đồng đứng lại, vẫn thấy Dương Vân ngồi đó. A, xem ra cô không có hoa mắt rồi.

“Chỗ này dễ tìm lắm sao?” Cô mở cửa ra đi vào nhà.

Dương Vân đứng lên, phui bụi trên người: “Khó tìm hơn nữa tôi cũng sẽ tìm ra.” Dương Vân tỉ mỉ xem xét căn phòng một lượt, nhìn như rất hài lòng. Cô ta đặt rượu cùng đồ ăn vặt lên bàn, rồi vào phòng bếp lấy cái ly, tiện thể bật quạt máy lên.

“Cô ngồi đi.” Cô ta nói chuyện giọng điệu như thể cô ta mới là chủ nhà.

Trì Linh Đồng ngoan ngoãn ngồi xuống, lặng lẽ chờ đợi.

Dương Vân cũng không nhìn cô, mở chai rượu đỏ một cách thuần thục, đem rót đầy vào hai cái ly, đưa cho cô một cái còn một cái giữ lại cho mình.

“Uống. ....uống. ....” Mặt Dương Vân vốn bị mặt trời làm cho đỏ, hiện tại cộng thêm rượu, càng ứng đỏ thêm.

Trì Linh Đồng khẽ nhếch miệng. Dương Vân không phải là đang uống rượu mà là muốn nuốt chửng, nhưng cô không có khuyên can mà nhìn Dương Vân làm loạn.

Hơn nửa ly rượu trong tay Dương Vân đã vơi, thái độ cũng trở nên phong phú hơn.

“Trì Linh Đồng, cô là người thông minh, có đúng hay không?”

Trì Linh Đồng gật đầu.

“Cô thông minh giống như một con Thiên Lý Mã, mà Thiên Lý Mã cũng chính là một con ngựa tốt. Ngựa tốt thì sẽ không ăn lại cỏ cũ. Đúng không?”

“Đây.”

Dương Vân đột nhiên dẫn mạnh ly rượu lên bàn một cái, rượu trong ly sóng đầy ra bàn: “Nếu như cô dám quay đầu lại, tôi liền khi dễ cô, coi thường cô.”

“Được, tôi không quay lại.” Trì Linh Đồng cau mày.

“Cô gạt người. cô hôm nay đã xác định rồi, sáu tháng trước cô cũng quay lại, đừng cho là tôi không biết.” Ngón tay Dương Vân vẫn chỉ về chóp mũi Trì Linh Đồng: “Tôi nhìn anh ấy cười dịu dàng với cô, trong lòng vô cùng uất ức, tôi thật sự rất uất ức.”

“Dương Vân, hình như cô hiểu lầm gì rồi. Chuyện tôi gọi điện cho Hi Vũ, cô có thể hỏi anh ấy một chút.”

“Không được. Cô không được phép liên lạc với anh ấy.” Dương Vân tức giận quát Trì Linh Đồng: “Mọi người đều thấy, anh ấy lưu số điện thoại của cô làm số một, còn cài mặt mã, có một đêm nọ khi nằm mơ anh ấy vẫn gọi tên cô....”

“Những thứ này hình như không phải là chuyện tôi có thể quản. ....” Trì Linh Đồng nói.

“Nhưng những thứ này liên quan đến cô, cô chính là đầu sỏ gây nên.” Dương Vân cong môi lộ ra vẻ mặt hung dữ, giọng nói vô cùng chân thật đáng tin. Sau đó lại lấy chai rượu rót đầy ly, thậm chí gì đó rồi ngửa mặt uống.

“Vậy cô muốn xử lý tôi như thế nào?”

“Cô, lập tức gả đi, gả càng xa càng tốt. Một ngày cô chưa kết hôn, Hi Vũ liền một ngày không hết hy vọng.”

Giọng nói Dương Vân có lực cao vút, Trì Linh Đồng cảm giác nóc nhà cũng trở nên run run: “Dương Vân, cô và anh ấy sớm kết hôn, rồi sinh một bé trai mập mạp, không phải là trời phạt anh ấy lại rồi hả?” Cô không nhịn được mà nhìn Dương Vân, nghĩ thầm trong lòng cô ta và Hi Vũ đúng là trời đất tạo nên một đôi, uống một chút rượu vào liền nói nhiều khiến cho người khác chán ghét.

“Cô cho rằng muốn là có thai được sao. ....Tôi đã cố gắng. ....Vô cùng cố gắng. ....Nhưng. ....Hi Vũ cũng là một con ngựa tốt nha.”

Cô ta quơ quơ ngón tay, về mặt sức sôi, đột nhiên thân thể nghiêng sang một bên, hướng thẳng về phía sàn nhà, Trì Linh Đồng nhanh tay lẹ mắt, xông tới ôm hông cô ta, nhưng bởi vì hai chân mềm nhũn, hai người cùng nhau té xuống đất, cô đệm ở phía dưới Dương Vân, Dương Vân liều mạng ôm cổ cô, cười khanh khách, sau đó vùi mặt vào ngực cô, có lẽ do quá say.

Trì Linh Đồng mờ mịt nhìn sàn nhà, khóc không ra nước mắt. Dùng hết sức lực mới rút thân thể ra được, cô muốn đỡ Dương Vân nằm lên giường, nhưng không ngờ thân thể Dương Vân say mềm lại nặng như ngọn núi, còn đặc biệt không chịu phối hợp.

Cô thật muốn hung hăng đập cho Dương Vân mấy cái, Dương Vân chép chép miệng, nằm co quắp, thỉnh thoảng còn cười một tiếng, căn bản không có nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của cô.

Trì Linh Đồng xoa xoa huyệt thái dương, lau đi mồ hôi trên ót, rồi nhìn Dương Vân chằm chằm, cô nên làm gì với quỷ say này bây giờ?

Cô tiện tay với lấy điện thoại di động, bành bạch nhấn một chuỗi số, tới khi chuẩn bị thông máy thì cô mới định thần nhìn tên xuất hiện trên màn hình, con mắt thiếu chút nữa trừng rớt ra khỏi hốc mắt.

Người chết đuối, thấy trên mặt nước nổi lên một cọng rơm, sẽ vô cùng mừng rỡ mà bắt lấy.

Thieu thân trong bóng đêm, chỉ cần thấy một tia sáng, sẽ quên mình mà nhào tới.

Đi lạc trong tuyết, gặp được một ánh lửa, liền muốn tiến tới chỗ ấm áp.

Tại sao khi cô gặp phiền toái, người đầu tiên nghĩ tới sẽ là Tiêu Tử Thần, giống như thuận nước đẩy thuyền, anh sẽ giải quyết tất cả các phiền toái của cô?

Anh là ai của cô? Cô lại xem anh thành ai?

Tri Linh Đồng ngồi bất động trên ghế, toàn thân cứng ngắc.

Cô không dám nghĩ tới đáp án trong lòng.

Muốn quên một người, thì bắt đầu một tình cảm mới chính là phương pháp tốt nhất.

Cô không quên Bùi Dịch Thanh, cũng không có bắt đầu một tình cảm mới.

Đối với sự quan tâm âm áp của Tiêu Tử Thần mỗi khi cô cô đơn, tịch mịch.... Cô sẽ không coi anh là Bùi Dịch Thanh, là cây cỏ cứu mạng, là ánh sáng nhạt, là tia lửa ấm.....?

Hai hàng lệ khô sờ chạm rãi rơi xuống.

Tri Linh Đồng, mày điên rồi. Cô tự giễu, khoe miệng co lên, nuốt hết những giọt nước mắt mặn đắng.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Chương 7

Edit: Thiên Kết

Mùa xuân đến muộn làm cho những mùa khác cũng cứ như vậy mà tới muộn theo. Vừa qua rằm tháng bảy mấy ngày, mùa mưa của Tân Giang cuối cùng cũng đã tới. Mưa phùn triền miên không ngớt, mỗi ngày đều sẽ bắt đầu mưa từ sáng sớm cho đến giữa trưa, rồi kéo dài nguyên một buổi chiều.

Tiêu Tử Thần ngồi trong một quán bên vỉa hè, anh nhìn xung quanh một chút, phát hiện từng đôi nam nữ xung quanh đang bàn luận xôn xao với ánh mắt mờ ám. Khuôn mặt tĩnh lặng lại chăm chú hướng ánh mắt về phía Khổng Tước đang ở trước mặt.

Khổng Tước đang cúi đầu, mi mắt rũ xuống, khoe môi nhếch lên mỉm cười, mười ngón tay bận rộn lướt trên bàn phím điện thoại, không biết là đang chơi trò chơi hay là đang gõ tin nhắn.

Phục vụ mang trà, hạt dưa cùng với bắp rang lên, cùng với một ly kem có tên là “Trái tim rung động” được Khổng Tước gọi.

“Tử Thần, vị này rất ngon, anh cũng thử một phần chứ?”

Anh lắc đầu một cái, cầm lấy ly trà: “Anh uống cái này được rồi.”

Khổng Tước cười cười, để điện thoại di động xuống, cầm lấy một viên bắp rang bỏ vào trong miệng, đôi mắt dưới hàng lông mi thật dài lặng lẽ quan sát Tiêu Tử Thần. Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu được mấy ngày, anh cũng không có đề cập đến chuyện trở về Thanh Thai, mà lại đột nhiên gọi điện thoại hẹn cô ra ngoài, làm cho cô cảm thấy có chút kỳ quái.

Kể từ sau khi anh mất trí nhớ, đều là cô chủ động gọi điện thoại cho anh, còn anh thì giống như số điện thoại của cô cũng quên mất.

Thì ra là anh nhớ.

“Ngày hôm qua Tử Hoàn gọi điện thoại, nói thân thể mẹ không được khỏe, anh chuẩn bị ngày mai trở về.” Tiêu Tử Thần nghiêng cái ly, đem lá trà trên bề mặt phân tán ra, nhấp miệng một cái, ánh mắt trong suốt, không mang theo bất kỳ thần thái nào.

“Ừ, vậy anh trở về đi, dù sao cũng đang được nghỉ, ở lại thêm mấy ngày. Em sẽ điện thoại cho anh mỗi ngày.”

Tiêu Tử Thần không có lên tiếng, cũng không biết có đang nghe cô nói chuyện hay không.

Khổng Tước múc một thìa kem, ừ chính là có vị ngọt ngọt mặn mặn như thế này: “Anh không cần lo lắng cho em. Anh không có ở Tân Giang, em sẽ dùng thời gian ở bên anh để đi chơi cùng với Linh Đồng, anh đừng có ganh tỵ.”

Trong đôi mắt Tiêu Tử Thần chợt xẹt qua một tia sáng: “Cô ấy.....Gần đây có khỏe không?”

Việc anh chạy bộ buổi sáng không bởi vì thời tiết mà bị ảnh hưởng, nhưng cô lại là người tuyệt đối hòa hiệp với thời tiết.

Đã sắp nửa tháng nay anh không gặp cô, có một lần anh dời chuyện tập thể dục buổi sáng thành đi dạo bộ buổi tối, vượt qua ranh giới, đi thẳng đến căn nhà trọ của cô, trong phòng tối em, anh muốn gõ cửa, nhưng tay giờ ra giữa không trung liền từ từ rút lại.

“Đã bảy tháng rồi, vết thương trong lòng chắc cũng ổn rồi.” Không Tước múc một thìa kem đưa tới trước mặt anh, nũng nịu nhắm mắt lại: “Nếm thử một miếng, thật sự rất ngon.”

Trong đầu anh chợt xuất hiện một đôi môi anh đào đỏ mọng, trong miệng thì tràn đầy mứt quả: “Ăn ngon lắm, có muốn thử một chút hay không?” Nói xong, đôi môi đỏ thắm đã tiến tới trước mặt của anh.

“Anh không ăn đồ ngọt.” Anh hạ thấp tầm mắt, tay nắm thành nắm, tâm tình không khỏi phiền não.

“Không ăn đồ ngọt, cuộc sống rất thiếu thú vị.” Không Tước cười híp mắt đem kem đút vào miệng mình.

“Hai người thường gọi điện thoại sao?”

“Không lâu lắm. Mới tối qua vẫn còn nói chuyện.”

“Nói chuyện. ....về cái gì?” Cổ họng cứng ngắc, anh ngừng đầu lên.

“Cô ấy bây giờ đang đi du lịch, thì sẽ nói chuyện về phong cảnh và đồ ăn vật.”

“Cô ấy không ở Tân Giang?” Nếu như không phải kiềm chế, anh sẽ hét lên khi nói những lời này.

Không Tước buồn bực nhìn gương mặt đang bực tức của anh: “Đúng rồi. Đã đi được một tuần, nói cái gì mà đi tìm cảm hứng, nhưng chắc là đi giải sầu.”

“Một mình sao?” Anh hỏi.

Không Tước chớp chớp mắt mấy cái, hôm nay sao anh lại hỏi nhiều như vậy?

Mặc dù ngồi xe là một chuyện vô cùng khổ sở, nhưng Trì Linh Đồng lại phát hiện đi du lịch thật ra vô cùng thú vị, mặc kệ trước đây có bao nhiêu buồn phiền, trên đường đi đều sẽ như có như không mà tan biến, mỗi ngày đều tìm những cảnh đẹp mới, nếm những món ăn đặc sản mới.

Rằm tháng bảy, cũng coi là mùa du lịch, cô không có đi những địa điểm du lịch mà người khác chen chúc, mà đi xuôi theo dòng Trường Giang về phía nam, tìm một trấn nhỏ cổ xưa để nghỉ ngơi.

Cô hiện tại đang ở trong một cái trấn cổ gần bờ Trường Giang, nơi có những căn nhà cổ nghìn năm, còn có những con đường đá xanh được thời gian mài dũa đến sáng bóng, cô ở tại tầng ba của một nhà trọ bên sông, trải qua những ngày thanh thản.

Trấn cổ rất nhỏ chỉ có một hai danh lam thắng cảnh, chỉ cần một ngày là đi xong, nhưng cô lại không muốn rời đi. Sáng sớm, mưa xuống, cô mua một đồng đậu rang ngũ vị hương và một bình trà, ngồi yên tĩnh trong quán, nhìn hai cụ già kéo đàn nhị lẩm nhẩm hát, cách đó không xa, một cây cầu có mái che lẳng lặng đứng hiên ngang đứng trong mưa.

Trong quán trà có ba bốn bị khách ngoại quốc, có mấy người còn đang đeo túi trên lưng, những người đơn độc như cô rất ít, a, ở bên cạnh cửa sổ có một người giống như cô, đầu cắt húi cua, da hơi ngăm đen, trên người mặc một chiếc áo T shirt hình đầu lâu, phía dưới mặc một chiếc quần jean mài rách, ở cạnh chân anh ta có một cái ba lô lớn.

Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ta cũng nhìn lại, nhận nhận gật đầu với cô một cái.

Đàn nhị chỉ chi nha nha, htas một bài hát địa phương, Trì Linh Đồng nghe không hiểu, không bao lâu sau cô rất không khách khí mà ngáp một cái.

Miệng không khép lại được, người đàn ông da đen đi tới, lông mày anh ta khẽ nhướng lên, hướng về cái ghế đối diện cô lên tiếng: “Tôi có thể ngồi đây không?”

“Chỉ cần không ảnh hưởng đến hóa đơn thanh toán của tôi thì anh cứ tùy tiện ngồi.” Trì Linh Đồng nhún nhún vai.

Người đàn ông cười, hàm răng rất trắng, có thể đi làm người mẫu quảng cáo kem đánh răng. Anh ta ngồi xuống: “Tôi tên là Phí Nam, làm về cầu đường, yêu thích du lịch.”

“Trì Linh Đồng, thất nghiệp.”

Phí Nam ngồi vắt chân, nhìn mưa bên ngoài một chút rồi lại nhìn cô một chút: “Có một kiến trúc sư thiên tài cũng tên là Trì Linh Đồng, cùng họ cùng tên với cô.”

“Ừ, người Trung Quốc quá nhiều, mà chữ hán lại quá ít.”

Phí Nam cười to: “Tôi phát hiện ra cô thật thú vị. Tại sao lại đi du lịch một mình, bạn trai cô đâu?”

“Anh ấy hiện tại đang ở trên bầu trời cao hai vạn mét nhìn chăm chăm theo dõi xem tôi có tùy tiện gán gởi đàn ông xa lạ hay không?”

“Cái gì? Anh ta là phi công, không, là tiếp viên hàng không?”

Trì Linh Đồng cong miệng: “Cứ coi là vậy đi. Còn anh thì sao? Cũng đi một mình?”

Có thể do đường đi quá tịch tịch, trời lại mưa không ngớt, cho nên khi Phí Nam bắt đầu ba hoa liền không ngừng được.

“Công việc của tôi thường phải sống ở công trường, ít cũng phải ba bốn tháng, bạn gái đầu tiên là bạn học của tôi, cô ấy có thể hiểu cho tôi, nhưng không thể chấp nhận được ngày Chủ Nhật khi các cặp đôi hẹn hò, cô ấy lại phải cô đơn một mình trong phòng, vì vậy chúng tôi liền chia tay. Người thứ hai vô cùng dịu dàng, cũng không hề hờn giận, nhưng khi tôi vừa chuẩn bị đi, cô ấy liền khóc lóc thê lương, làm cho tôi có cảm giác tội lỗi chồng chất nên chủ động chia tay. Người thứ ba là con gái của một cán bộ cấp cao, cô ấy nói công việc của tôi giống như một người nông dân, nên khi ra ngoài không có thể diện, cô ấy tìm cho tôi một công việc trong giới chính trị, muốn trong vòng một năm đào tạo tôi thành ngôi sao mới trong giới chính trị, tôi sợ cô ấy thất vọng nên từ chối khéo léo. Công việc này khiến cho tôi cảm thấy nó cực kỳ tốt, nó làm cho tôi cảm thấy bản thân mình là tốt nhân, lại vĩnh viễn duy trì cảm giác mới mẻ.”

Phí Nam đùa nghịch cái ba lô màu đen dưới chân.

Trì Linh Đồng cho rằng anh ta đang chọc cười, cảm thấy trong thời tiết như này thì con người này chính là một điểm sáng.

Mưa đến thật lâu sau mới ngừng, trên bầu trời phía Tây xuất hiện những tia nắng rực rỡ kỳ lạ.

“Buổi tối nhất định sẽ có sao, chúng ta a bờ sông chơi đi.” Phí Nam đề nghị.

Trì Linh Đồng trầm ngâm một chút, liền đồng ý.

Buổi tối, sao trên trời không có nhiều, trên mặt sông thỉnh thoảng lại xuất hiện những cái thủy đăng, nhìn về phía xa giống như sông Ngân Hà được vẽ trong sách tiểu học, đại đa số đều là đèn hoa sen, từng chiếc từng chiếc lững lờ trôi trên mặt nước, ở trong màn đêm lóe lên những ánh sáng nhạt, xinh đẹp khiến người ta nín thở.

“Cũng sắp tới rằm tháng bảy, cũng chính là ngày thất tịch, dân bản xứ ở đây thích thả thủy đăng, để tưởng nhớ đến người thân. Những chiếc đèn này đều ẩn chứa những lời chúc phúc cũng như nhớ mong, hy vọng người chết đi có thể thấy được.” Phí Nam chỉ vào một cái đèn mà nói.

“Thật?” Hai mắt Trì Linh Đồng tỏa sáng.

Phí Nam nhếch miệng cười: “Tin thì có, không tin thì không. Nếu cô muốn thả thì mua một chiếc đi.”

Cô thật sự chạy đến một cửa hàng nhỏ, mua một cái đèn hoa sen nhỏ, Phí Nam móc ra một cái bật lửa, đốt cây nến ở trong tâm cái đèn. Cô dùng hai tay nâng lên, thành kính thả xuống dòng sông.

Khoảnh khắc buông tay kia có cảm giác rất kỳ diệu, cây nến trong đèn được đốt lên tỏa nhiệt làm cho lòng bàn tay đỏ hồng ấm áp, từ từ thả vào nước, dòng nước xuyên qua lòng bàn tay hơi rung động, cuối cùng là buông tay ra, cảm giác ấm áp trong lòng bàn tay theo dòng nước chảy về phía trước.

Phí Nam bật cười: “Chiếc đèn này sẽ không thật sự xuyên tới thiên đình?”

Cô không nói lời nào. Có chút gió sông thổi tới, những ánh sáng nhỏ trên mặt sông chợt vụt sáng. Không bao lâu sau, chiếc đèn của cô liền hòa nhập vào hàng ngàn hàng vạn chiếc đèn khác, gió thổi qua một hồi, nến trong đèn cháy hết, trên mặt sông cũng từ từ tối xuống.

Cô ngẩng đầu, ngược nhìn những ngôi sao nhỏ, thờ dài.

“Có phải chưa kịp cầu nguyện?” Phí Nam vẫn còn đang cười.

Cô cúi xuống, gật gật đầu.

Nguyên ước của cô chỉ có một: Bùi Dịch Thanh, nói cho em biết, em nên làm như thế nào đây?

Rời xa Tân Giang như vậy, nhưng cô cũng không nhận được một lần nữa đem Tiêu Từ Thần và Bùi Dịch Thanh hợp làm một. Một phút trước đang suy nghĩ về Bùi Dịch Thanh, nghĩ đi

Mặt lên: “Vậy hôm nay anh rảnh rồi, tôi sẽ mời anh đi ăn hải sản ở sông.”

“Ngày mai là đêm thất tịch, chúng ta hợp thành một đôi đi, tránh cho người khác có đôi có cặp mà trong lòng buồn phiền.”

Nói xong, cũng không đợi Trì Linh Đồng đáp lại, Phí Nam liền cười teo toét chạy đi.

Trì Linh Đồng bắt đắc đi liếc mắt, bắt xe đến bệnh viện.

Cam Lộ không có ở đây, Trì Minh Chi đang mặc bộ đồ vô khuẩn ngồi cạnh giường bệnh, Tả Tả và Hữu Hữu đang vào nước biển, thấy cô ông liền cởi quần áo đi ra ngoài.

“Ai, thật là giày vò nha. Cũng may là các chỉ số cũng đã ổn định, chỉ cần ở bệnh viện mười ngày, nửa tháng là ổn.” Trì Minh Chi thờ dài, vuốt vuốt tóc Trì

Linh Đồng: “Nếu như cha chỉ có mình con thì tốt biết bao.”

“Cha.” Trì Linh Đồng biết ông đang hối hận liền ôm lấy ông, an ủi: “Chờ cha già rồi, người ta chỉ có một mình con, nhưng bây giờ có tới ba người dưới gối vậy mới thấy hạnh phúc.”

“Cha già rồi.” Trì Linh Đồng than thở.

Hai cha con nói chuyện một lúc, ông vội giục Trì Linh Đồng, nói rằng đây là khu truyền nhiễm của bệnh viện, khó trách được bệnh tật, để cho cô sau này không cần tới nữa.

Lúc Trì Linh Đồng đi, cô liền vòng qua văn phòng xem có thể gặp được bạn của Tiêu Từ Thần hay không.

Bên trong phòng làm việc, có mấy bác sĩ mang khẩu trang viết bệnh án, cô liếc nhìn một lượt, nhưng không có bảng hiệu “Viện trưởng” liền rời đi.

Sau khi về đến nhà, cô liền mở cửa sổ ra hóng mát và đi làm chút đồ ăn.

Đúng lúc này Không Tước điện thoại tới: “Alo, cậu đang ở đâu vậy?” Giọng nói của cô ấy nghe vô cùng kích động, giống như trúng thưởng năm trăm vạn đấy.

“Có chuyện gì sao?” Trì Linh Đồng chậm rãi đáp.

“Chuyện tốt. Có thể về trước tới mai không, mà không được, trở về vào trưa mai đi. Bọn mình bao nguyên một quán bar làm liên hoan đêm thất tịch, có rất nhiều tuần nam mỹ nữ, lúc đó chơi đùa sẽ thật hưng phấn. Cậu đừng buồn phiền nữa, đến đây đi. Đến chín giờ chín phút, ánh đèn sẽ tắt đi, cậu muốn ôm ai, hôn ai cũng đều có thể.”

“Không đi.” Trì Linh Đồng từ chối một tiếng.

“Nha, cậu mà dám không đến, về sau chúng ta tuyệt giao. Thất tịch thì bản lĩnh lắm sao, cái gì cũng bỏ sao. Người nào mà từng chưa mất đi tình yêu, mình còn từng tự sát, nhưng bây giờ cũng vô cùng tốt đấy thôi. Cậu việc gì cứ phải đem bản thân mình vấy trong đó, mình nói cho cậu biết, cả đời này cậu sẽ không được hạnh phúc. Cậu luôn nói cho cậu thời gian để cậu thoát ra, nhưng cậu chính là con ốc sên, chính là con đà điểu, cậu nỗ lực ư, cậu có thật muốn quên anh ta không?” Không Tước bắn một hồi, đem Trì Linh Đồng đánh lui.

Không Tước, hôm đó mình có hẹn.” Cô đổi qua loại từ chối dịu dàng hơn.

“Hừ, bây giờ cậu đang ở Tân Giang đúng không?”

“Hẹn cũng tốt, dẫn anh ta cùng đến đây đi. Chỉ cần không phải ông già, nếu bằng tuổi thì sẽ cùng chơi.”

Trì Linh Đồng than thở, không còn cách nào.

Phí Nam là người phóng khoáng, nghe Trì Linh Đồng nói từ hai người ăn cơm đổi thành mấy chục người đại liên hoan: “Được, tôi rất thích náo nhiệt. Hai người chúng ta có cần ăn mặc giống tình nhân hay không?”

“Không cần. Anh thích mặc cái gì thì mặc cái đó. Quá phô trương, anh sẽ mất đi cơ hội tán tỉnh các mỹ nhân khác. Tôi chỉ phụ trách dẫn anh đi, sau đó hai chúng ta liên già bộ không biết nhau nha.”

Phí Nam cười haha.

Đêm thất tịch hôm đó, anh ta nghiêm túc ăn mặc một lần, nhìn qua rất trẻ trung, tinh thần thì phấn chấn, Trì Linh Đồng đến gần anh ta, ngửi ra anh ta còn xức nước hoa, thiếu chút nữa ngất đi.

Trên người Bùi Dịch Thanh luôn mang theo mùi xà bông tinh khiết, khi cô chôn trong lồng ngực anh thì luôn cảm thấy mát mẻ và ấm áp. Đàn ông xức nước hoa giống như một con khổng tước đực.

Khi Không Tước được gặp phải Không Tước cái, sẽ là cái tình cảnh gì đây?

Trì Linh Đồng cùng với Phí Nam đi về phía quầy rượu. Quầy rượu được bố trí một cách cố ý, trên trần nhà được bố trí đèn giống như những vì sao, còn dùng máy chiếu cảnh ngân hà, âm nhạc cũng rất sôi nổi, làm nhiệt huyết mọi người đều dâng trào.

Không Tước mặc một chiếc đầm hoa nhỏ, vô cùng thực nữ ngồi bên một bàn, trên tay bung một ly nước trái cây, khi cười lên chỉ lộ ra tám chiếc răng, vô cùng ưu nhã và cao quý.

Trì Linh Đồng vui vẻ, vừa định trêu chọc cô gái giả bộ nghiêm túc, vừa ngẩng đầu nhìn thì thấy người đàn ông không nói không cười ngồi bên cạnh cô ấy, lời nói lại nuốt vào trong bụng, trong lòng không khỏi đồng tình với Không Tước.

“Linh Đồng, đây là bạn của cậu?” Không Tước đứng lên, hướng về phía Trì Linh Đồng và Phí Nam vẫy tay. Trì Linh Đồng sử dụng ánh mắt ý bảo Phí Nam tự mình vui vẻ đi.

“Làm người phải trọng nghĩa, lát nữa cô sẽ bị người khác tùy tiện ôm hôn, tôi cảm thấy như vậy thật không được. Cho nên. . . Xin chào hai người tôi tên là Phí Nam.” Phí Nam rời khỏi bên tai Trì Linh Đồng, tuôn ra một nụ cười mê người rồi vươn tay về phía Không Tước và Tiêu Từ Thần.

“Cùng nhau ngồi chung đi. Linh Đồng, ánh mắt không tệ nha.” Không Tước nháy nháy mắt với Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng cười miễn cưỡng, len lén liếc nhìn Tiêu Từ Thần, cô muốn tìm cơ hội nói cảm ơn với anh. Mà anh lúc này dường như rất có hứng uống rượu, ánh mắt thẳng tắp, không lệch lạc chút nào, sắc mặt cũng không chút thay đổi.

Phí Nam gọi một ly cocktail, còn Trì Linh Đồng muốn một ly nước trái cây. Phí Nam ngồi giữa cô và Tiêu Từ Thần.

Không bao lâu sau, có một người đàn ông tóc dài lên sân khấu tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Những nam nữ ngồi ở bàn bên dưới rồi rít hướng về anh ta múa nhảy.

Trì Linh Đồng thấy chân Không Tước ở phía dưới bàn đã đánh nhịp, nhưng trên mặt vẫn phải giữ vẻ điềm tĩnh, cô che miệng cười, nụ cười còn chưa tỏa ra, vừa nhấc mắt liền đụng phải ánh mắt rét lạnh của Tiêu Từ Thần, cô lúng ta lúng túng mấp máy môi.

Phí Nam muốn mời cô gái bàn bên khiêu vũ, những điều bị lịch sự từ chối. Anh ta bèn cười cười.

“Đêm nay cứ ngồi như vậy?” Anh ta dùng cùi chỏ đẩy đẩy Trì Linh Đồng.

“Tôi mà đứng lên thì là cây cột rồi.” Trì Linh Đồng nói nhỏ, cảm giác ngồi cũng không còn vui nữa, nhưng Không Tước cùng với Tiêu Từ Thần không nhúc nhích, cô cũng không dễ đi.

“Cô mà là cây cột thì cũng là một cây cột xinh đẹp.” Phí Nam giờ ly lên cùng với cô một cái.

“Vậy tôi đi nhảy á.”

“Đi đi, đi đi, tôi lấy chút rượu cho anh.” Trì Linh Đồng hào phóng nói.

Phí Nam mời một mỹ nữ vào sân nhảy, âm nhạc đột nhiên ngừng lại, bên trong phòng đột nhiên vang lên một bài violin êm ái.

Người chủ trì đột nhiên lên tiếng.

“Xin chào, giải Ngân hà đêm nay không còn xa xôi nữa, sự ấm áp không phải là một giấc mộng nữa, hai người hãy nhìn thẳng vào mắt nhau, hãy nghe lời tôi nói: thiên trường địa cửu, đếm ngược thời gian, hãy ôm người mình muốn, hôn người mình yêu, mười, chín, tám, . . . , sáu, năm, . . .”

Bên trong đại sảnh nổi lên từng đợt bong bóng màu hồng, hơi thở mỗi người đều dồn dập, sóng mắt lưu chuyển.

“Pằng” một tiếng, bên trong đại sảnh tràn ngập một màu đen.

Trì Linh Đồng ngồi im một chỗ tròn to mắt, muốn nhìn rõ xem con người trong bóng tối có thể điên cuồng đến đâu.

Đột nhiên một đôi cánh tay dài đưa tới, đem cả thân thể cô ôm vào trong ngực, bờ môi ấm áp vững vàng ngăn chặn tiếng kêu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Chương 8

Thời gian giống như trôi qua một cách chóng mặt, lại giống như là đứng im một chỗ.

Tiếng quần áo ma sát, tiếng bàn ghế đổ ngã, tiếng hô hấp nặng nề, còn có tiếng cười khê. . . Bên trong đại sảnh vang lên rất nhiều tiếng động.

Không khí mập mờ không rõ, trái tim giống như bị vật nặng nào đó đè lên, trong nháy mắt mà Trì Linh Đồng cảm thấy giống như mấy trăm năm.

“Pằng” một tiếng, bên trong căn phòng lại ngập tràn ánh sáng.

Bên trong phòng khách vang lên tiếng huýt sáo chói tai, sau đó âm nhạc điên cuồng lại vang lên.

Trì Linh Đồng hạ thấp tầm mắt, cảm thấy hai chân của mình đang run rẩy, cô không ý thức được mà đưa tay cầm lấy một cái ly trên bàn, run rẩy đưa tới khóe miệng. Vừa uống vào miệng, mới phát hiện nó thật cay khó mà nuốt xuống được nên không khỏi sắc đến ho khan.

“Linh Đồng, cậu uống rượu?” Khuôn mặt buồn bực của Không Tước vì nghe thấy tiếng ho khan lúc này mới nhìn về phía Trì Linh Đồng.

Phí Nam cũng từ trong sàn nhảy chạy tới, cười: “Đây là ly rượu của tôi, cô uống như vậy cũng xem là hôn môi gián tiếp, đem tất cả những chuyện chúng ta chưa kịp làm đã hoàn thành rồi.”

Trì Linh Đồng ho đến sắp rơi nước mắt rồi, không có biện pháp mà phản bác, chỉ gấp đến mức mà phát phát tay.

Tiêu Tử Thần vẫn lặng lẽ ngồi một chỗ, đáy mắt giống như đầm, nhìn thẳng về phía cô, sâu không lường được.

“Linh Đồng tửu lượng của cậu thấp đến đáng thương, chạm môi sẽ say, thật là.” Không Tước liếc nhìn các đồng nghiệp đang vui chơi hết mình của mình, u oán liếc Tiêu Tử Thần một cái: “Chúng ta đi thôi.”

“Không, các người chơi tiếp đi, tôi đưa cô ấy về là được rồi.” Phí Nam xưng phong nhận làm hộ hoa sứ giả.

“Có gì mà chơi vui, không có hứng thú gì, đi thôi.” Không Tước cầm túi xách lên, kéo Trì Linh Đồng đi ra ngoài.

Chân Trì Linh Đồng lúc này mềm nhũn như bông, bị cô ấy kéo đi mà lao đảo. Từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn cúi đầu, lòng bàn tay lạnh lẽo.

“Tử Thần, anh thuê xe về đi, em lái xe chờ Linh Đồng cùng với bạn cô ấy.” Không Tước xoay người lại nói với Tiêu Tử Thần, trên mặt bao bọc một tầng lạnh lẽo.

“Cùng đi chung đi.” Tiêu Tử Thần vẫn nhìn Trì Linh Đồng chằm chằm.

Không Tước dậm chân một cái, có lẽ là tức giận đến cực hạn, cũng không để ý hình tượng, giọng nói không tự chủ mà lên cao: “Nhiều người đi để đánh sái à. Linh Đồng là phụ nữ, không phải là đàn ông, anh có cái gì không yên tâm về em sao? Máy ngày trước, em hỏi anh đêm thất tịch có lịch gì chưa, anh lập tức từ chối, nói anh có chuyện. Được, em hiểu, vậy mà khi em nói em cùng với Linh Đồng tham gia liên hoan với những người bạn ở đài phát thanh, anh liền đột nhiên nói anh có thời gian rảnh và sẽ tham gia. Thật ra thì đơn giản là anh không yên tâm em lừa gạt anh. Anh đều đã thấy, cả buổi tối, em giống như một đóa hoa treo trên tường, thanh tao lịch sự điềm tĩnh, hào phóng ung dung, anh còn chưa hài lòng? Tiêu Tử Thần, em thật sự không chịu được nữa, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

“Không Tước đừng nói nữa.” Trì Linh Đồng cắn môi, đẩy Không Tước một cái.

Phí Nam không hiểu rõ tình hình, một chút lại nhìn bên này, chút lại nhìn bên kia.

Ánh mắt Tiêu Tử Thần lạnh lẽo, gương mặt anh tuấn căng thẳng: “Chúng ta thật sự là người yêu sao?”

“Ha ha.” Không Tước cười gượng hai tiếng: “Em cũng ước không phải, nhưng hình như anh vẫn cố tình bài xích em, không muốn tìm hiểu về em, vì vậy anh liền hoài nghi em lừa gạt anh? Tiêu Tử Thần, nếu như cảm thấy em là người dối trá, như vậy anh có thể đi hỏi những người xung quanh anh, bọn họ đều lừa gạt anh sao? Không có ai giống như em, lúc anh bị mất trí nhớ vẫn đối xử tốt với anh. Không nói nữa, Linh Đồng, chúng ta đi.”

Không Tước thờ phỉ phò trợn mắt nhìn Tiêu Tử Thần một cái, ném chìa khóa về phía Phí Nam: “Trai đẹp, anh biết lái xe chứ?” Cô chỉ chỉ vào một chiếc xe hơi màu đỏ đỗ ven đường.

Phí Nam gật gật đầu một cái, chạy qua lái xe tới.

Về mặt Tiêu Tử Thần vẫn không đổi: “Em là bạn gái thứ mấy của anh?”

Không Tước đang muốn lên xe liền từ từ quay đầu lại: “Vô cùng bất hạnh, em là người đầu tiên cũng là người cuối cùng anh yêu.”

Quai hàm Tiêu Tử Thần bỗng giật giật, ngoảnh mặt qua một bên.

“Thần kinh.” Xe chạy một hồi, Không Tước hướng về phía cửa sổ phun ra ba chữ.

“Cậu. ....Đừng. ....hung dữ, anh ấy. ....Mất trí nhớ, nhất định là trí nhớ bị lẫn lộn. Cậu phải cho anh ấy thời gian.” Trì Linh Đồng kín đáo nhìn về phía trước. Ánh đèn đường rực rỡ, cả thành phố giống như không ngủ.

Cô chậm rãi giơ tay lên, xoa nắm cánh môi, lồng ngực chột cứng lại.

Trong bóng tối, cô cảm thấy phương hướng của cánh tay dài kia chính là vị trí của Tiêu Tử Thần.

Cô muốn nói: nhầm rồi, nhầm rồi, Không Tước ở bên kia.

Nhưng cánh tay ấy rất mạnh mẽ, nụ hôn tới vội vàng nhưng mãnh liệt.

Mùi hương sạch sẽ thơm mát. Nhịp tim dồn dập, lồng ngực rộng lớn .....Ồng trời ơi, mỗi đêm cô thức dậy lại đều như nhớ tới. .... Đầu tiên là hàm răng dịu dàng khẽ cắn, tiếp đến là đầu lưỡi tiến quân thần tốc, bao bọc lấy cô, lực mút vừa đủ, như nhàng che chở, cung chiều yêu thương. ....

Ấm áp như vậy, mềm mại như vậy, tất cả, đều như rất quen thuộc.

Ông trời ơi, đây rốt cuộc là như thế nào?

Sức lực cả người cô giống như bị một sức hút thần bí nào hút cạn kiệt. Một tia lý trí hóa thành tro tàn, biến mất trong không khí, cô không kìm lòng được mà muốn đáp lại.

Đây là giấc mơ cô khát khao, cô muốn gặt gao ôm lấy, không muốn buông, dù nó chỉ là một giấc mộng. ...

Thời điểm ánh đèn sáng lên lần nữa, cô không biết cánh tay dài lúc này đã thu hồi lại lúc nào, lý trí từ từ trở lại.

Khuôn mặt anh nghiêm chỉnh, còn Không Tước u oán.

Cô lắc đầu khó hiểu và cảm thấy xấu hổ.

Thì ra là giấc mộng, sợ rằng anh cho người anh ôm là Không Tước.

Cô lại tẩu hỏa nhập ma rồi.

Không thể để lộ ra, đâm lao phải theo lao. Một cổ khổ sở trong lòng đành nuốt xuống.

Làm gì còn dũng khí đối mặt với Không Tước, trong lúc rối rắm nên cô lấy đại lý rượu của Phí Nam uống cạn, sau đó họ muốn tét phổi.

“Minh biết là không nên vội vàng, nhưng anh ấy thật có chút quá đáng. Minh làm gì còn không gian riêng tư để thở?” Không Tước vẫn còn đang bất bình tức giận.

“Thật ra thì cậu bình tĩnh lại một chút, anh ấy lo lắng cho cậu như vậy, không phải bởi vì yêu cậu? Anh ấy mặc dù mất trí nhớ nhưng ở trong Học viện có rất nhiều nữ sinh theo đuổi, cậu phải biết quý trọng.” Ai, nói lời này, Trì Linh Đồng cảm thấy trong lòng chua chát.

Không Tước cười: “Không phải chúng ta cũng từng là nữ sinh sao, lại chưa từng trải qua tình cảnh thăm men thầy giáo sao? Thăm men thì thăm men, nhưng làm gì có ai sẽ nghĩ tới chuyện thật sự muốn cả đời ở bên thầy giáo của mình.”

“Cũng không hẳn, thầy trò yêu nhau rất nhiều.”

Tiêu Tử Thần là loại đàn ông ương bướng, chuyện này là không thể. Anh ấy há, nằm gọn trong lòng bàn tay mình. Trước kia thật tốt, đều nằm trong bàn tay mình. Hiện tại sau khi mất trí nhớ, thì không vậy nữa.”

“Cậu cứ chắc chắn như vậy?” Trì Linh Đồng nhíu mày: “Rốt cuộc thì cậu có yêu anh ấy không?”

Không Tước nhún vai: “Anh ấy là người có thực lực, là đối tượng tốt nhất để kết hôn. Không phải sao?”

Trì Linh Đồng thờ dãi.

Phí Nam lặng lẽ lái xe, khỏe miệng khẽ nhếch, cười như không cười.

Không Tước cùng Phí Nam lái xe đến cuối đường mòn, Trì Linh Đồng xuống xe, không muốn mời hai người vào nhà, nên đứng ở ven đường chào tạm biệt.

Trên trời lại rớt xuống đất tí tách từng giọt mưa, bầu trời mờ mịt, không sao cũng không có trăng sáng.

Trì Linh Đồng sau khi về nhà liền tắm, cô không còn tâm tư để viết chữ nữa, bèn tìm một quyển sách chui vào trong màn vui vẻ nằm đọc. Đến khi mất cảm giác, mơ mơ màng màng buồn ngủ thì cô nghe thấy tiếng di động vang lên bên tai, cô đưa tay ra sờ soạng nửa ngày mới sờ tới, điện thoại trượt tay, rớt xuống giường.

Cô lười phải xuống giường nhặt, mặc kệ cho nó kêu, cuối cùng cũng im lặng.

Người đàn ông đứng ngoài cửa chậm rãi khép điện thoại lại, áo vì dầm mưa mà ướt đẫm, anh nhìn căn nhà nhỏ một chút, thờ dãi một cái, lúc lâu sau mới dời bước đi về phía Khế Viên.

Mưa một chút mà cũng kéo dài mấy ngày, thời tiết xấu đi qua, nhưng cũng không thấy chuyển biến tốt hơn.

Trì Linh Đồng trừ một lần ra ngoài cùng với Phí Nam thì vẫn vui đầu ở trong nhà viết sách, cô hiện tại đã đứng đầu danh sách cần cù rồi.

Phí Nam ở Tân Giang bốn ngày, cũng muốn đi tới nơi tiếp theo. Trì Linh Đồng chính thức mời anh ta một bữa cơm.

Cơm nước xong, cô đưa anh ta ra bến xe đò. Cách giờ xe chạy nửa tiếng nên cô đợi cùng anh ta.

“Có thu hoạch gì không?” Cô hỏi anh ta.

Anh ta cười có chút tà ác: “Phương diện nào?”

Cô ngân ra: “Có thể có mấy phương diện?”

“Ồ phương diện công trình xây cầu, đàn em Tiểu Ảnh của cô giúp tôi không ít, tư liệu tôi muốn cũng lấy được, còn được thăm dò thực địa, trở về có thể viết báo cáo, nhất định sẽ được cấp trên coi trọng. Ha ha, mặt khác, thật bất ngờ, tôi cũng coi như thoát khỏi cảnh tịch mịch.”

Trong lòng Trì Linh Đồng chợt rung động, không dám tin mà tròn to mắt: “Không thể, không thể....” Cô lẩm bẩm một lần nữa.

Phí Nam tiêu sái nhún vai: “Tôi là một người đàn ông độc thân bình thường, đối với chuyện tình yêu nam nữ anh tính tôi nguyện thì không bài xích, chỉ là đó không phải là một đối tượng tốt. Được rồi, được rồi đừng dùng gương mặt con cừu nhỏ thuần khiết đang khiếp sợ như vậy, đây là bí mật, tôi coi cô là bạn bè mới tiết lộ, nếu không, cô ấy làm sao lại muốn tôi lái xe vào đêm khuya, tôi lại còn uống một chút rượu, mà cô ấy lại không hề dính một giọt rượu nha, ha ha.”

Trì Linh Đồng ngây người như phỗng.

Phí Nam thu lại vẻ mặt bất cần đời, trở lại vẻ nghiêm chỉnh: “Những thứ kia cũng không tính là thu hoạch. Lần này thu hoạch lớn nhất của tôi chính là quen biết cô..... Trì Linh Đồng, kiến trúc sư thiên tài của giới kiến trúc. Ai, tình yêu mặc dù tuyệt vời, nhưng không phải là duy nhất trong cuộc đời, cô phải mau chóng tỉnh lại, tôi mong chờ tác phẩm mới của cô.

Khi xe đến, anh ta vỗ vỗ vai cô.

Bên ngoài bến xe có rất nhiều xe taxi, cô tùy ý lên một chiếc, tài xế hỏi cô đi đâu, cô nói đi Đài phát thanh Tân Giang.

Cô nhìn đồng hồ xem thời gian, lúc này, Không Tước đã tan làm.

Bên kia vang lên tiếng cười nói của nam nữ, cô sững sờ cho là gọi điện thoại nhầm thì giọng nói của Không Tước đã vang lên.

“Alo, sao lại không ngủ?” Không Tước vô cùng quen thuộc thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô.

Cô ngân người: “Cậu không ở Đài phát thanh?”

“Ừ, ra ngoài ăn cơm cùng với mấy khách hàng tài trợ quảng cáo, cậu có muốn tới chung vui không?”

“Được, mình tới tìm cậu.”

Không Tước báo địa chỉ, cô nói tài xế quay đầu xe.

Chỗ Không Tước ăn cơm là khách sạn Hoa Hưng sang trọng nhất Tân Giang, lễ tân mặc lễ phục thẳng tắp dẫn cô tới phòng bao.

Bữa trưa xa hoa cùng với phong phú làm người ta cần lười, tham dự bữa cơm là các quý cô và quý ông, các cô gái trẻ xinh đẹp hoạt bát, nhìn vào họ làm cho đàn ông cảm thấy bản thân tươi trẻ hơn.

Không Tước nhìn thấy cô, liền ra đón, giới thiệu cô với mọi người. Các cô gái đều là thiên kim tiểu thư, còn đàn ông đều là Tổng giám đốc này Tổng giám đốc kia, cô nhất thời không nhớ hết được.

Trong bữa tiệc, Không Tước thuận lợi mọi bề, lời nói dí dỏm, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Có một vị Tổng giám đốc nhiều tuổi khen ngợi cô ấy không dứt: “Không tiểu thư, cô đúng là loại người có tài có mạo, nên đến Bắc Kinh phát triển, Tân Giang quá nhỏ, làm lu mờ tài năng của cô.”

Con người Không Tước sáng lấp lánh, rất hào sảng nâng chén mời rượu.

Một vị tổng giám đốc họ Lưu khác lắc đầu một cái: “Bắc Kinh tràn đầy những tình anh vì đói bụng mà sắc mặt tái nhợt, thay vì đến chỗ đó làm lông trên đuôi phượng hoàng, không bằng ở chỗ này làm đầu gà.”

Không Tước đảo đôi mắt đẹp: “Đúng như vậy nha, tôi cũng chỉ là một cô gái nhỏ không có chí lớn, chủ trì tiết mục lớn của đài phát thanh chính là lý tưởng lớn của tôi. Chỉ là, muốn ngồi lên vị trí này, phải có năm mươi vạn quảng cáo tài trợ. Tổng giám đốc Lưu, anh sẽ giúp tôi sao?”

“Đáng là bao nhiêu.” Tổng giám đốc Lưu vỗ ngực: “Cứ để anh lo.”

Vì vậy một vòng mời rượu lại bắt đầu. Một cô gái đối với một vị tổng giám đốc, không nhiều cũng không ít.

Chỉ có Trì Linh Đồng bị bỏ rơi ở góc bàn.

Trì Linh Đồng đợi lên tới món thứ hai liền đứng dậy đi toilet, Không Tước đi theo phía sau, soi gương trang điểm tỉ mỉ.

Cô rất muốn từ trong gương quan sát gương mặt Không Tước, nhưng phía trên lại phủ một tầng bọt nước. Cô khẽ vươn tay lau gương, cô cùng với Không Tước cùng xuất hiện trong gương. Mặt cô ấy đầy phấn trắng, làn da yếu ớt giống như đồ sứ, chỉ cần đụng là bể.

“Mình có chuyện muốn nói với cậu.” Cô cúi đầu mở vòi nước, bắt đầu rửa tay.

Không Tước bắt ngờ từ phía sau lao lên, ôm thật chặt lấy cô, khuôn mặt nhanh chóng dán vào mặt cô, cô cảm thấy có một giọt gì đó rơi trên xương quai hàm mình, chậm rãi trượt xuống.

“Hôm nay là thời khắc quan trọng nhất của mình, cậu đợi mình.”

Nói xong, cô ấy buông Trì Linh Đồng ra, đi ra ngoài.

Lúc Trì Linh Đồng trở lại phòng, bọn họ vẫn cụng ly như cũ, Không Tước cười đến rạn rờ.

Bữa cơm này kéo đến ba giờ chiều mới kết thúc, mọi người vẫn chưa thỏa mãn, liền la hét muốn đi ca hát. Không Tước đi chung với tổng giám đốc Lưu ở phía sau, không biết hai người thầm thì cái gì. Một lát sau cô ấy kéo cánh tay Trì Linh Đồng, đáng điệu lung lay mà nói: “Tôi không khỏe, uống nhiều quá, muốn về cùng với bạn.”

“Vậy coi như tôi có cơ hội một lần làm hộ hoa sứ giả đi.” Tổng giám đốc Lưu lịch sự cười cười.

Tổng giám đốc Lưu lái một chiếc xe BMW màu xám bạc, rất chói mắt.

Vừa mới lên xe, Không Tước đột nhiên có tinh thần mười phần: “Chúng ta đi uống cà phê đi, tổng giám đốc Lưu mời khách có được hay không?” Cô ấy nũng nịu nói.

Tổng giám đốc Lưu ha ha cười: “Đương nhiên là được.”

Vì vậy ba người đi tới khách sạn Lan Quế, nhưng chỉ có Trì Linh Đồng và Không Tước đi vào.

Vừa mới ngồi xuống Không Tước nhận hai cuộc điện thoại.

“Từ Thần, hôm nay em không rảnh, ngày mai sẽ gọi cho anh. Linh Đồng tới đài tìm em, em đi dạo phố với cô ấy rồi.”

Một cuộc điện thoại khác gọi tới, Không Tước chỉ ừ ừ hai tiếng liền cúp.

“Mình đi ra ngoài một chút, cậu ở đây chờ mình, muốn ăn gì thì tùy tiện gọi.” Sau đó cô ấy kêu phục vụ tới, nói tiền của bàn này đều tính cho Tổng giám đốc Lưu.

“Nha, cậu nhất định phải đợi mình, chúng ta sẽ nói chuyện sau, nói chuyện trắng đêm.” Không Tước vui vẻ, vừa đi vừa hôn gió.

Trì Linh Đồng gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Chương 9

Edit: Thiên Kết

Rất kỳ quái, sau khi Không Tước nói có chuyện phải đi, Tổng giám đốc Lưu cũng không có đi vào, chắc là cũng có chuyện đột xuất, hoặc là lúc ra đi lên thì gặp Không Tước, hai người liền cùng nhau đi làm việc.

Nhân viên phục vụ cười vui vẻ đi tới, mang thực đơn lên, người còn chưa kịp tới gần đã có một mùi thơm ngào ngạt xông đến.

“Ở đây chúng tôi có bánh kem Châu Âu rất ngon miệng, tiểu thư có muốn thử một chút hay không?” Nhân viên phục vụ ngại Trì Linh Đồng quá keo kiệt, khom người đem thực đơn lật qua trang sau, chỉ chỉ vào những hình ảnh sặc sỡ đề đề xuất.

Sau đó còn nói thêm một câu: “Tổng giám đốc Lưu là khách quen của chúng tôi.”

Ý của người phục vụ này là tiểu thư cô không cần để ý giá tiền phía sau, muốn ăn gì cứ gọi đi.

Trì Linh Đồng cười tươi như hoa: “Cảm ơn, tôi đang trong thời gian giảm cân.”

Nhân viên phục vụ nhìn đến xương quai xanh nhô cao, liền hạ khóe miệng, sắc mặt trầm xuống, vòng eo nhỏ nhắn quay phắt đi.

Trà sữa rất nhanh được bung lên, bộ dụng cụ pha trà mang hơi hướng nước Anh, ưu nhã cao quý, chỉ là quá mức tinh xảo khéo léo, Trì Linh đồng liếc mắt nhìn xuống vào trong ly trà sữa, uống ngụm lớn thì hai ngụm, uống ngụm nhỏ thì năm ngụm, giống như trà sữa bán ở ngoài đường kia, duy nhất có khác có cái ly đựng trà.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu nhân viên phục vụ kia tại sao muốn cô gọi bánh kem rồi, thì ra ly trà sữa này không phải dùng để uống, mà nó dùng để nhuận hầu.

Thời gian nửa tiếng trôi qua, cô không hề đụng vào ly trà sữa. Nếu như không có ly trà này đặt trên bàn, cô lo rằng nhân viên phục vụ sẽ mời cô đi ra.

Trước khi đi Không Tước có dặn, muốn cô đợi cô ấy. Cô cũng có chuyện muốn nói với Không Tước.

Thật ra thì, Trì Linh Đồng và Không Tước là hai người tính tình hoàn toàn trái ngược, nhưng chuyện này cũng không hề trở ngại chuyện hai người làm bạn tốt.

Trì Linh đồng cảm thấy, từ góc độ bạn bè mà xét, Không Tước là một người bạn tốt. Cùng nhau dạo phố, ăn cơm, nói chuyện bí mật con gái, thảo luận chuyện dưỡng da, chế giễu đàn ông, lúc tâm tình không tốt có thể phát tiết trước mặt mà không cần ngại ngùng, bộc lộ ra con người chân thật nhất. Nhưng các cô chưa bao giờ dùng quan điểm sống của mình, đi soi xét tình yêu của đối phương, họ tôn trọng lẫn nhau.

Lúc trung học, Không Tước qua lại cùng với nam sinh. Cô ấy quen nam sinh nào là chân chính, quen nam sinh nào là để vui vẻ giết thời gian, cô đều có thể nhìn thấu đáo.

Khi Trì Linh Đồng biết được chuyện cô ấy tự sát vì tình qua miệng của Tiêu Từ Thần, thật đúng là giật mình, cái này không giống như chuyện Không Tước sẽ làm. Cô ấy tình táo, lý trí và rất kiên trì.

Chuyện gì Không Tước cũng không có giấu Trì Linh Đồng, trừ chuyện dọn ra sống cùng với Tiêu Từ Thần.

Trì Linh Đồng cắn môi dưới, nhớ tới Tiêu Từ Thần, cô không khỏi cảm thấy có chút đau lòng.

Cô tiếp tục ngồi đợi, lại nửa tiếng nữa trôi qua.

Con Không Tước cái kia vẫn chưa bay trở về.

Cô cầm một cái muỗng bạc nho nhỏ, chậm rãi khuấy trà sữa, nhàm chán nhìn ngó bốn phía: chiếc đồng hồ quả lắc to lớn, ghế được bọc bằng vải màu tím thẫm, đặt xung quanh cái bàn tròn. Đèn thủy tinh hình bán nguyệt, âm nhạc mờ mờ không rõ.... Chỗ như thế này, không khí như thế này, làm cho người ta có chút hít thở không thông.

Người đàn ông ngồi bên kế bên, ngũ quan anh tuấn, vô cùng nhu hòa. Anh ta đang lạnh nhạt khuấy cà phê, ánh mắt âm thầm, uể oải. Mà người phụ nữ ngồi bên cạnh anh ta. Khuôn mặt đầy đặn, làn da trắng trẻo, cũng được coi như là mỹ nhân tuổi xẻ chiều, bà ta ăn mặc cầu kỳ, khuôn mặt mê man không khuôn rời khỏi người đàn ông, càng không ngừng thủ thỉ, giống như đang khuyên bảo, vừa giống như cầu khẩn.

Qua bốn bàn nữa là bàn của một cô gái ăn mặc lẳng lơ, vẻ diễm lệ bắn ra tứ phía, chiếc áo cúp ngực, khiến cho bộ ngực giống như ngọn núi được miêu tả một cách sinh động, khiến cho không biết bao nhiêu đàn ông phải liếc mắt ghé nhìn, rồi mãnh liệt nuốt nước miếng.

Ở một góc chỗ có những cái ghế gỗ cao, có bóng lưng của một người đàn ông, vai rộng eo hẹp, thư sinh ưu nhã. Bàn tay trắng nõn thon dài bụng chén cà phê.....

Người đàn ông từ từ nghiêng người qua, Trì Linh Đồng khẽ hít một ngụm khí lạnh, cuống quýt quay mặt đi chỗ khác, cảm giác sau lưng có một gánh nặng.

Anh đã ngồi ở chỗ đó bao lâu?

Có phải đã ngồi từ lúc Không Tước nghe điện thoại của anh? Anh không có vạch trần, hờ hững nhìn họ. Vị trí anh ngồi, có thể nhìn rõ người ra vào ở cửa chính, anh đã nhìn thấy gì?

Anh giống như một người đánh cá đang quăng lưới, nhìn cá chui vào, không nói không cười, không vui vẻ không sợ hãi, nhìn cá giẫy dụa ở tông lưới.

Ác giả ác báo, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma. Trì Linh Đồng không biết nghĩ về hai câu này như thế nào.

Lần này, Không Tước có thể dùng nước mắt để vấn hồi trái tim của anh?

Cô cúi đầu, mặc dù không có nhiều quan hệ đến cô, nhưng cô cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Từ Trung học đến giờ, cô không chỉ một lần làm bia đỡ đạn cho Không Tước. Quá khứ có thể bình thản tự nhiên, nhưng hiện tại cô không có chút mặt mũi nào để đối diện với người đàn ông không rõ biểu tình trước mắt.

Cô là phải đi đến chào hỏi, hay là tiếp tục giả vờ như không nhìn thấy đây?

“Này, tiểu yêu tinh, cô chính là niềm vui mới của Luru Thuận sao?” Đột nhiên ở đâu xuất hiện một người phụ nữ vừa trắng vừa đầy đà. Trên người mặc toàn trang phục đắt tiền từ ngoài cửa xông thẳng tới bên bàn của Trì Linh Đồng, lớn tiếng quát.

Trì Linh Đồng kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Luru Thuận là ai?”

Khách trong quán cà phê rồi rít quay đầu lại, nhân viên phục vụ lúc này mới tiếp đón Trì Linh Đồng lúc này trên môi cũng thoáng qua nụ cười quỷ dị.

“Còn giả bộ.” Người phụ nữ cười lạnh, một tay nắm lấy áo sơ mi của Trì Linh Đồng: “Cái bàn này là bàn chuyên dụng của Luru Thuận, cô ngồi ở đây, chỉ phí công ghi vào sổ của lão ta, đây là sao? Không phải chỉ bằng cô ý vào tuổi trẻ nên quyền rũ người khác sao?”

Trì Linh Đồng giận đến phát run, lúc này mới hiểu được người phụ nữ trước mắt này là vợ của Tổng giám đốc Luru: “Tôi nghĩ bà hiểu lầm cái gì rồi, tôi chỉ đang đợi bạn, còn cái gì Luru Thuận kia tôi vốn không biết.”

“Đừng có diễn trò với tôi, còn giả bộ vô tội nữa. Tôi có nhân chứng cùng với vật chứng, buổi trưa hôm nay lão ta ăn cơm ở khách sạn Hoa Hưng với cô, sau đó liền đi mượn phòng. Sung sướng qua đi, liền tới đây uống trà chiều có phải không? Tuổi của cô còn trẻ. Dáng dấp xinh đẹp, nhưng lại hèn hạ như vậy. Cô ở với lão ta một đêm được bao nhiêu, tôi cho cô gấp đôi, được chưa? Nếu như cô nghĩ muốn có được vị trí của tôi, cô cứ nằm mơ đi.”

Cảm giác nắc nhen trong họng, Trì Linh Đồng cảm thấy trước mắt tối đen, cả người xụi lơ: “Luru phu nhân, bà có biết phỉ bang người khác phạm tội gì không?”

“Ha, tôi sợ quá. Cô dám làm mà không dám nhận? Tôi cùng với Luru Thuận đồng cam cộng khổ từ ngày cô vẫn còn bú sữa mẹ đây. Ngồi mát ăn bát vàng, không phải hồ ly lăng lơ thì là gì?”

Trì Linh đồng lạnh lùng nhìn bà ta. Đột nhiên cô đẩy bà ta ra: “Luru phu nhân, mời tự trọng.”

Thân thể Luru phu nhân nặng nề, giật lùi về sau hai bước, nhưng vẫn nắm chặt cổ áo Trì Linh Đồng như cũ, liền có tiếng quần áo bị xé rách vang lên, Trì Linh Đồng vội vàng che đây, bà ta nhân cơ hội quăng một cái tát lên mặt Trì Linh đồng.

Trì Linh Đồng không né kịp, chỉ đành đợi bàn tay kia rơi xuống.

Một bóng người đột nhiên chạy tới, bắt được bàn tay Luru phu nhân đẩy ra, lạnh lùng quát: “Đủ rồi.”

Luru phu nhân ngã xuống đất: “Anh dám đánh người? Anh dám đánh người sao?”

Trì Linh Đồng mở mắt, nhìn thấy Tiêu Từ Thần càng thêm uất ức xấu hổ, hai mắt đều đỏ.

Một tay Tiêu Từ Thần ôm cô vào trong lòng, lạnh nhạt nhìn Luru phu nhân: “Bà muốn diễn kịch người đàn bà chanh chua tôi mặc kệ, nhưng bà cũng phải nhìn cho rõ ràng, đừng có như chó điên gặp người là cắn. Mau xin lỗi bạn tôi.”

“Nói. .... Xin lỗi? Cô ta không phải. ....” Luru phu nhân nhìn người đàn ông có phong thái hiên ngang trước mặt thì có chút mù mờ.

“Cô ấy là bạn gái của tôi, phục vụ, tính tiền.” Tiêu Từ Thần lạnh lùng nói.

“Nhưng có người thấy lão Luru cùng với một người phụ nữ đi tới chỗ này. Cô ta ngồi bàn chuyên dùng của lão, không thể nào nhầm lẫn được.”

“Trên bàn này có dán mác đồ chuyên dùng sao? Luru phu nhân, bà ngu ngốc chúng tôi cũng không chấp nhận, nhưng nhất định phải nói xin lỗi.” Âm lượng của Tiêu Từ Thần không cao, nhưng lại làm cho người khác không dám động chạm.

Trong lòng Trì Linh Đồng lộp bộp một tiếng, lặng lẽ giương mắt nhìn Tiêu Từ Thần theo bản năng, anh vậy mà cũng nhanh chóng kịp liếc mắt nhìn cô một cái. Anh mắt kia thật lạnh lùng, phẫn hận, có chút khuất nhục, ánh đèn ánh mắt phức tạp này liếc nhìn cô một cái, rồi liền hờ hững quay đi chỗ khác.

Chuyện đến mức này, không cách nào để kết thúc. Bạn trai người ta cũng đã xuất hiện, Luru phu nhân liền đuối lý, trước mắt bao nhiêu người, cắn răng nghiêng lợi nặn ra một câu: “Thật xin lỗi.”

Tiêu Từ Thần hướng về phía nhân viên phục vụ lấy mảnh khăn lụa đang quàng ở cổ, che kín ngực đang hở của Trì Linh Đồng, sau khi thanh toán hóa đơn, hai người cùng nhau xuống lầu.

Đi tới cửa, anh buông cô ra, khỏe miệng tản ra một tia châm chọc.

“Em muốn tiếp tục ở đây hay đi về?”

Trì Linh đồng cúi đầu, đột nhiên có chút lớn tiếng: “Anh không cho rằng em cùng với Luru Thuận kia có quan hệ gì chứ?”

Anh sững sờ một chút, ánh mắt lóe lên lướt qua mặt cô rồi hạ thấp tầm mắt: “Em ở chung với ai, không có liên quan đến tôi.”

Trì Linh Đồng quay mặt qua: “Dĩ nhiên không có quan hệ với anh. Anh có thể ngồi ở một bên xem kịch vui. Không cần phải can thiệp.”

Khuôn mặt anh lạnh như băng, toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, nhưng cũng không có quay đầu lại.

Trì Linh Đồng suy nghĩ một chút, cô không nên nói chuyện như thế với anh, giọng điệu có chút chậm lại: “Hôm nay, cảm ơn anh. Em... Không biết là như vậy. Em chỉ là.....Anh có khỏe không?”

Anh tức giận nhìn cô chăm chăm: “Em tạm thời đừng quan tâm đến người khác, quản cho tốt bản thân mình đi.”

Trì Linh Đồng nhìn bộ dạng căng cứng môi của anh, đột nhiên muốn khóc, sau đó, nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống.

Tiêu Từ Thần thở dài, hướng ra ven đường ngoắc ngoắc taxi, kéo cô cùng đi.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện. Lúc xuống xe, anh cũng không có trở về Khế Viên ngay, có thể là không yên tâm về cô mà cùng đi theo cô về nhà.

Cô không dám thở mạnh, tất nhiên cũng không có dũng khí từ chối.

Trời u ám, mây đen nhanh chóng kéo tới. Gió thổi kèm theo mưa bụi dày đặc, quất lên cửa sổ từng tiếng rào rào, không khí lạnh lạnh, ướt át. Đến cửa thì đã không nhìn rõ cảnh tượng gì nữa rồi. Cô đứng mở cửa thật lâu mới mở được cửa.

“Em.....Vội đi ra ngoài nên chưa kịp dọn phòng.” Cô ngượng ngùng chỉ vào một góc phòng bừa bãi.

“Chỗ này của em chỉ có nước suối, anh có uống không?”

Sắc mặt anh không thay đổi, nhìn xung quanh một vòng, im lặng cười: “Không cần.”

Trì Linh Đồng liên tục lấy quần áo trên cái ghế ra: “Vậy mời anh ngồi.”

Anh quan sát cô, nói ra từng câu từng chữ: “Trì Linh Đồng, mặc dù bây giờ anh không nhớ ra nhiều, nhưng anh khẳng định, Khổng Tước không phải là bạn gái của anh. Nếu như trước kia là phải, nhất định đó là sai lầm. Anh sẽ đem chuyện này nói rõ cùng với cô ấy, cho nên, về sau, em không cần vì cô ấy làm chuyện ngốc nghếch nữa.”

“Tiêu Từ Thần, thật ra thì.....Khổng Tước đối với anh.....” Cô muốn nói cái gì đó, nhưng mở miệng ra, phát hiện ra không thể nói gì. Tiêu Từ Thần cười lạnh: “Em muốn nói tuy cô ấy ôm ấp người đàn ông khác nhưng thật ra trong lòng yêu anh?”

Cô im lặng.

Chuyện chia hợp hợp trong tình yêu là chuyện bình thường, lúc nóng giận, lời nói không có mấy câu là thật.

Tiêu từ Thần từng tận mắt nhìn thấy Khổng Tước thân mật ôm hôn người đàn ông khác. Cuối cùng cũng không phải là tha thứ sao.

Anh lạnh nhạt liếc nhìn cô: “Em không có gì muốn nói với anh sao?”

Cô chậm rãi lắc đầu, mười ngón tay đan vào nhau, giống như cô gái nhỏ đang khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 10: Chương 10

Edit: Thiên Kết

Tiêu Từ Thần lựa chọn ngủ bài với Khổng Tước vào một buổi chiều không mưa.

Yêu nhau ba năm, nhà trọ của hai người cũng có khá nhiều quần áo chung, sách cùng với đồ dùng. Anh tìm người giúp việc làm theo giờ tới, đem căn phòng dọn dẹp một lần, tìm một cái thùng giấy lớn đem những thứ có liên quan đến Khổng Tước đặt vào, sau đó thuê xe tới nhà trọ của Khổng Tước.

Kể từ sau khi mất trí nhớ, chỗ nhà trọ này anh không có ghé tới. Thình thoảng khi đưa Khổng Tước về cũng chỉ đứng dưới lầu.

Mùa mưa giống như một oán phụ chìm ngập trong kỷ niệm không thấy lối ra, vương vấn mãi không chịu đi. Thời tiết bắt đầu có nắng nhạt, trời cao mây nhạt, bắt đầu có khí sắc mùa thu.

Anh xuống xe, ôm thùng giấy lên lầu. Trước khi đến, anh có gọi điện cho Không Tước, nói sẽ ghé tới, cô ấy rất vui vẻ đồng ý, và nói cũng có chuyện cần nói với anh.

Tri Linh Đồng lúc này cũng đang ở trong nhà trọ của Không Tước.

Mỗi nhà văn mạng đều sẽ có những lúc gặp tình trạng bế tắc. Khi đang thuận lợi viết bỗng nhiên gặp bế tắc thì liền có cảm giác không vượt qua được vì vậy sẽ cảm thấy rất gấp.

Nam chính và nữ chính trong tiểu thuyết gặp nhau, hiểu nhau, rồi tình cảm tiếp theo sẽ phát triển như thế nào đây? Bởi vì nam chính đã nằm trọn trong trái tim cô.

Bất kể một ai dù tài giỏi đến đâu cũng không thể lên kế hoạch cho tình yêu của mình.

Khi tình yêu đến, chúng ta mãi đắn đo cân nhắc, suy tính chu toàn, cảm thấy thích hợp thì mới tiếp nhận, vừa nhắm mắt vừa suy nghĩ xem đây có phải là tình yêu thiên trường địa cửu?

Tình yêu luôn luôn ở giữa tình cảm và lý trí.

Nếu như trong lòng đối phương đã có đối tượng, nhưng anh ta vẫn sẽ làm cho tim bạn đập như chú hươu chạy loạn, giống như trúng đạn mà không thể chống cự, bạn vẫn sẽ yêu sao?

Nếu như đem đoạn tình cảm này chôn sâu trong lòng, bạn lựa chọn tránh xa, nhưng N năm sau, khi quay đầu lại, bạn phát hiện mình vẫn không thể xóa bỏ phần tình cảm này, mà anh ấy sống cũng không hạnh phúc, bạn sẽ làm như thế nào bây giờ?

Viết sách không chỉ đơn giản là gõ chữ, mà còn liên quan đến rất nhiều vấn đề. Chỉ cần một tình tiết hỏng thì có thể ảnh hưởng đến cả một quyển sách.

Tri Linh Đồng cứ như vậy mà lẩn cẩn ở chỗ này, tự nhốt mình trong phòng, ăn không ngon ngủ không yên, cuối cùng mới quyết định tìm Không Tước hàn huyên một chút.

Từ ngày rời khỏi khách sạn Quế Lan, cô cho rằng Không Tước sẽ gọi điện tới hỏi tội và trách cô không ngồi đợi tới cùng.

Không Tước giống như rất bận, không có điện thoại.

Tâm trạng cô thấp thỏm, không biết những lời của Tiêu Từ Thần kia là thật hay giả. Nếu như là thật, cô không biết có cần đánh động trước cho Không Tước? Đề cho Không Tước chuẩn bị sẵn cho giông bão sắp đến.

Nhưng mà, trong lòng cô không muốn làm như vậy.

Cô có chút tức giận với Không Tước.

Không Tước lấy Phan Kim Liên làm gương, đó là việc của cô ấy, tại sao phải kéo cô vào, cô chán ghét Phan Kim Liên thông đồng với Vương Bà, chỉ vì ít tiền tài mà hãm hại một mạng người, thật sự không đáng giá.

Cô phải nghiêm túc nói chuyện với Không Tước xin cô ấy có giới hạn lại, cô không muốn Tiêu Từ Thần lại dùng ánh mắt thất vọng cùng oán hận nhìn cô.

Tri Linh Đồng và Tiêu Từ Thần xuất phát chênh lệch nhau không tới nửa giờ.

Cô ngồi trong phòng khách nhà Không Tước, phòng khách ở phía tây, có một cái cửa sổ to sát đất. Cô hí hóp nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời phía tây, trời chiều đỏ ối làm say lòng người.

“Cậu muốn uống cái gì? Nước trái cây hay là bia?” Không Tước mặc một chiếc quần lụa chấm bi màu ngọc trai đi lại trong nhà.

Cô thu lại ánh mắt: “Lát nữa mình muốn qua chỗ cha ăn cơm, không uống đâu. Không Tước.....”

“Làm sao lại gọi tên mình như vậy?” Không Tước cong môi, cầm hai ly nước trái cây tới: “Cảm giác thật là lạ. Đừng tới chỗ ba cậu nữa, nhìn thấy gương mặt bà mẹ ghê của cậu, có thể nuốt trôi cơm sao? Từ Thần sắp tới, chúng ta cùng nhau đi ăn món Nhật đi. Hai cuốn sách tái bản của anh ấy tiền nhuận bút cũng không ít, để cho anh ấy mời khách.”

“Về sau chuyện của hai người, đừng....”

Cô còn chưa dứt lời, cửa đã bị người gõ bang bang.

“Tới nhanh như vậy.” Không Tước nhảy lên, vui sướng chạy đi mở cửa.

Tri Linh Đồng khe khẽ cắn môi, chuẩn bị cáo từ.

“Từ Thần, cái này là sao?” Không Tước ngạc nhiên.

Tiêu Từ Thần lạnh nhạt quét quanh nhà một vòng, lướt qua Trì Linh Đồng rồi lại nhìn về thùng giấy trong tay mình: “Em kiểm tra một chút, xem có thiếu cái gì không?”

“Từ Thần, em không hiểu.” Khuôn mặt Khổng Tước đỏ bừng, âm thanh vút cao, bèn nhón lại chói tai.

“Minh đi đây.” Trì Linh Đồng cảm thấy khó thở, muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Hai người giống như không nghe thấy lời cô nói....., hai người giống như thần canh cửa chắn trước cửa nhà, anh nhìn tôi tôi nhìn anh chăm chăm.

“Sao em có thể không hiểu?” Tiêu Từ Thần để cái thùng xuống, giọng điệu không cao không thấp: “Làm phiền em đem đồ trong nhà trả lại cho anh.”

Khổng Tước đột nhiên cười: “Tiêu Từ Thần, không phải anh muốn chia tay với em chứ?”

Sắc mặt Tiêu Từ Thần không thay đổi nhìn cô ấy.

Trì Linh Đồng bất đắc dĩ đem thân thể hướng về phía Tây. Trời chiều rắng hồng, chân trời còn chút ánh nắng, hoàng hôn sắp buông xuống.

“Đúng, chúng ta chia tay.” Tiêu Từ Thần bình tĩnh nói.

Bàn tay đặt trên ghế của Trì Linh Đồng run lên.

“Anh xác định anh đã suy nghĩ kỹ càng? Anh muốn chia tay với em? Anh muốn chia tay với em?” Khổng Tước hỏi liên tiếp hai lần.

Lông mày Tiêu Từ Thần khẽ nhướn lên: “Anh đã suy nghĩ rất kỹ rồi.”

“Anh suy nghĩ lại một lần nữa đi.” Khổng Tước vô cùng kiên nhẫn, vô cùng sáng suốt: “Dĩ nhiên, anh cũng đừng lo lắng em sẽ oán lấy anh. Chỉ là, em cảm thấy chuyện này có chút đột ngột, chúng ta cũng không phải là trẻ con nữa, tùy tiện nói chia tay là chia tay. Nếu như anh thật sự muốn chia tay, em sẽ chấp nhận, nhưng nếu như anh muốn quay lại, em sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào nữa.”

Tiêu Từ Thần khẽ nhắm mắt lại: “Nếu như em bận, đồ đạc để hôm nào dọn dẹp, không thì cứ trực tiếp vứt bỏ là được. Không quấy rầy nữa.”

Anh cũng không vội mà gật đầu với Khổng Tước một cái, sau đó xoay người qua chỗ khác.

“Tiêu Từ Thần, anh có gan...” Khổng Tước cầm một cái khung hình ném xuống đất, đó là tấm hình hai người chụp chung. Là bờ biển Thanh Thai, cô ấy dựa vào trong ngực anh, cười tươi như đoá hoa.

Tiêu Từ Thần cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Khổng Tước cười điên loạn. Trì Linh Đồng cho là cô ấy tức điên lên rồi, vội quay đầu lại, nhìn thấy cô ấy đang cười, ánh mắt trong suốt, khoé miệng quynh rũ nhếch lên.

“Hôm nay mình mới phát hiện, thì ra anh ấy cũng rất nam tính.” Khổng Tước liếm môi một cái, đóng cửa lại, đá thùng giấy vào trong góc tường.

“Khổng Tước, cậu không sao chứ?” Trì Linh Đồng kinh ngạc hỏi.

Khổng Tước từ tốn nhún nhún vai: “Có thể có chuyện gì chứ? Hiện tại anh ấy đang nổi nóng, kệ anh ấy đi. Chờ khi anh ấy bớt giận, còn không tự quay về sao.”

Trì Linh Đồng tròn tròn mắt.

“Mặc dù lần này anh ấy rất nóng, nhưng mình hiểu anh ấy. Anh ấy yêu mình, không thể nào cam lòng rời khỏi mình.

Trước kia chúng mình cũng hay cãi nhau, nhưng chỉ cần mình làm nũng một chút, anh ấy sẽ mềm lòng. A, đây chính là điều tốt ở con một sách, toàn cơ bắp, dễ dụ. Thật ra thì anh ấy có thể đi đâu tìm một người phụ nữ tốt hơn mình? Mình sắp chủ trì tiết mục vàng của đài phát thanh, sẽ tiếp xúc với những nhân vật có máu mặt trong xã hội. Diện mạo tinh tế, hải hước, lên được phòng khách cũng vào được nhà bếp. Mình kết hợp với anh ấy, chính là trai tài gái sắc. Thật ra thì mình có rất nhiều lựa chọn, nếu như không phải bởi vì ánh mắt mình nhìn xa, hiện tại mình có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn anh ấy gấp mười gấp hai mươi lần đều được.”

Gương mặt tự luyến của Khổng Tước trở nên hớn hờ.

“Có lẽ cậu căn bản không hiểu anh ấy.” Giọng nói Trì Linh Đồng buồn bã: “Yêu một người, không phải là có thể gây tổn thương cho anh ấy, cùng với quyền được lừa gạt. Anh ấy cũng không phải là người ương bướng, anh ấy cái gì cũng tốt, nhưng bởi vì quá yêu thương cậu, nên mới bao dung hết lần này đến lần khác. Đừng để đến khi mất đi, mới nghĩ cách cứu vãn, còn kịp nữa sao?”

“Nha, hôm nay cậu giống như giảng đạo quá vậy?” Khổng Tước không nhịn được mà hỏi.

“Mình chỉ có chút xúc động thôi. Mình cũng có người yêu, lúc yêu, cho dù là có thể tùy ý với tình yêu của anh ấy, nhưng không ngờ duyên phận của bọn

mình quá cạn. Hiện tại, muốn nhìn anh ấy một lần, nghe anh ấy nói một câu cũng không thể được nữa rồi. Nếu như cậu không quý trọng Tiêu Từ Thần, sẽ có một ngày anh ấy sẽ trở thành Tiêu Từ Thần của người khác, khi đó.... khóc cho ai nhìn?”

“Nha, cậu rất buồn cười.” Không Tước lạnh lùng cười to, ôm chặt lấy cô, hài hước dùng trán cọ cọ vào mũi cô.

Tri Linh Đồng khẽ hé miệng, có chút không thể tưởng tượng nổi xông lên não....

“Này, mình mới mua một cái áo lót vô cùng hấp dẫn, đàn ông mà nhìn thấy, hai đầu gối sẽ mềm ra như bún, máu mũi chảy ra rùng rùng, ha ha....” Không Tước buông cô ra, chạy vào phòng ngủ lấy ra một chiếc áo lót màu vàng nhỏ xíu, uớng lên ngực, uốn éo trước mặt cô.

“Sao, hấp dẫn chứ?”

Tri Linh Đồng lặng lẽ nhìn cô ấy, thừa nhận vóc người cùng khuôn mặt của cô ấy đều là số một, phát triển rất cân đối, nhưng đây cũng không phải là lỗi của cô ấy, nếu như không tự hào thì thật đúng là phung phí của trời.

Nếu như mỗi người phụ nữ đều là thực vật thì mỗi loại thực vật đều cần một loại đất đai khác nhau để phù hợp.

Đối với Không Tước mà nói Tiêu Từ Thần chính là loại đất đai quá cần cỗi thiếu chất dinh dưỡng rồi.

“Cậu không lo lắng cho Tiêu Từ Thần sao?”

Cái vấn đề này có chút dư thừa nhưng cô vẫn là suy nghĩ muốn hỏi. Có lẽ, cô muốn một lần nữa xác định một điều gì đó.

“Có gì cần lo lắng. Thượng đế tạo ra con người rất công bằng, cho anh ấy tri thức cao thâm như vậy, nên mặt tình cảm dĩ nhiên sẽ bị khiếm khuyết một chút. Cái người như vậy, nhiều nhất là trở lại nhà trọ vui đầu đọc sách cả đêm. Nếu như anh ấy thật sự giận đến mức đi uống rượu hay hút thuốc, mình cũng nhất định sẽ nhìn anh ấy với con mắt khác. Đừng nói tới anh ấy nữa, buổi tối chúng ta đi đâu chơi? A, cái người bạn.... Phí Nam có cách nào liên lạc được không?”

“Không Tước.....” Tri Linh Đồng hít sâu, nhặt túi xách lên, trong mắt ánh lên tia lạnh lùng, “Mình bận rồi.”

“Ồ.” Không Tước gật đầu: “Vây cũng tốt, đừng tự giam mình trong phòng mãi, nên đi ra ngoài nhiều một chút, mấy ngày nữa mình sẽ giới thiệu cho cậu một người đàn ông không tệ, để giết thời gian.”

“Gu thẩm mỹ của hai chúng ta giống nhau sao?” Cô kéo cửa, cười hỏi.

“Khác nhau mới thú vị.” Không Tước cười to, nhìn cô đi xuống lầu.

Trời vừa tối, đèn đường cũng được bật lên.

Tri Linh Đồng đi xuống cửa chính của chung cư, chuẩn bị bắt xe thì thấy Tiêu Từ Thần đang đứng dưới một tàng cây không xa, anh cũng đang nhìn về phía cô.

Anh không phải là đợi Không Tước đuổi theo ra để nói lời xin lỗi, tha thứ?

Còn là.....

Cô ngẩn người, bước tới.

Đèn đường ố vàng, không sáng tỏ, nhưng cũng đủ để cho cô thấy toàn bộ biểu cảm trên gương mặt anh. Gương mặt tuần dật, nho nhã, lông mày kiếm, không buồn không vui, giống như con thuyền lững lờ trên mặt biển.

Người đàn ông này có tài có mạo, chính trực mạnh khỏe, gia cảnh không tệ, thu nhập không tệ, so với năm nay anh là con người có giá trị không rẻ. Anh sẽ không làm cho người khác cảm thấy mình là Lộ Lem cùng với Hoàng Từ quá mức chênh lệch, không gây ra áp lực trên phương diện xã hội, không cần lo lắng anh sẽ thay đổi, anh ôn hoà, thanh lịch, con người khiêm tốn, cho người khác một cảm giác an toàn mãnh liệt.

Thật sự là một người đàn ông tốt, xứng đáng thuộc về một cô gái tốt hơn.

Tiêu Từ Thần nhướng mày, chạm vào ánh mắt của cô: “Em là đang nghiên cứu anh sao? Em muốn biết cái gì?”

Cô hốt hoảng di dời tầm mắt, hơi nghiêng mặt: “Anh đau lòng sao?”

“Anh nói đau lòng, em sẽ an ủi anh như thế nào đây?” Anh im lặng nở nụ cười, ngẩng đầu lên nhìn trời: “Không ngờ tối nay sẽ thấy sao.”

“Thật sự không có chút đau lòng nào? Không muốn quay lại?” Cô hỏi cẩn thận từng li từng tí.

Anh cúi đầu nhìn cô, đưa lưng về phía ánh đèn nên cô không nhìn rõ biểu hiện trên mặt anh: “Rất cuộc em muốn hỏi cái gì?”

Cô nuốt nước miếng: “Anh có từng nghĩ sẽ kết hôn không?”

Anh hạ khoe miệng, từ từ đi về phía trước: “Thân thể mẹ anh bây giờ rất kém, ý thức càng ngày càng không tỉnh táo. Thịnh thoảng có lúc bình thường, bà ấy sẽ la hét muốn anh kết hôn. Cha anh cũng thúc giục anh kết hôn. Ài, chuyện đến mức này, anh muốn trở về Thanh Thai, tìm một cô gái thích hợp để kết hôn thôi. Dù sao trí nhớ cũng chưa khôi phục được, tất cả coi như bắt đầu lại đi.”

“Anh phải trở về Thanh Thai?” Cô bị tin tức này hù dọa, tay không tự chủ được mà nắm vạt áo anh, chỉ sợ anh sẽ bay đi mất.

“Anh đang suy nghĩ.” Anh nhàn nhạt liếc nhìn tay cô, khoe miệng tràn ra nụ cười nhạt, nồng đậm ý cân nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 11: Chương 11

Trời lại sáng.

Tri Linh Đồng tắt đèn bàn, ánh sáng huỳnh quang từ màn hình máy tính chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cả đêm ngồi yên, một chữ cũng không có viết được. Cô nhìn từng dòng chữ thúc giục của độc giả, từng dòng chữ bàn luận về tình tiết nhưng cô cũng không viết ra được.

Cô miễn cưỡng đem văn bản trống không tắt đi, sau đó tắt máy, tắt nguồn điện, ngáy người nhìn rặng đông nhàn nhạt một hồi, thở dài, lúc này mới đứng dậy.

Thật ra thì những tình tiết tiếp theo của cuốn sách, cô đã suy nghĩ ra rồi. Tiểu thuyết là tiểu thuyết, không phải thực tế, có thể tùy ý mà sáng tạo, viết theo hướng nào cũng là một câu chuyện cũ, chỉ là mức độ đặc sắc không giống nhau mà thôi.

Lúc này cô lại đang rối rắm một chuyện khác: Tiêu Từ Thần phải trở về Thanh Thai.

Chuyện này không có liên quan gì tới cô, nhưng trong lòng cô giống như bị cái gì đó siết chặt, làm cho cổ giống như bị ai bóp nghẹn, lên không được xuống không xong.

Có lẽ đi Bùi Dịch Thanh ra đi đột nhiên, cô hiểu được con người phải biết cảm ơn, cũng như phải biết quý trọng người ở bên cạnh. Tiêu Từ Thần là bạn trai của Khổng Tước, dĩ nhiên cũng sẽ là bạn của cô, cô không đành lòng nhìn anh rời đi là hợp tình hợp lý. Huống chi trên người anh, cô luôn có thể tìm thấy hình bóng của Dịch Thanh, anh đối với cô càng trở nên đặc biệt.

Nếu như anh trở lại Thanh Thai, kết hôn cùng với người phụ nữ khác, như vậy có thể vĩnh viễn cô cũng sẽ không gặp được anh nữa.

Không được gặp anh nữa, cô sẽ như thế nào?

Tri Linh Đồng ôm ngực, cảm giác trong lòng đau đớn, cô liều mạng hít sâu một cái.

Nhưng mà, cô lấy lý do gì để giữ anh lại đây?

Cô cúi đầu, bàn tay không tự chủ mà vẽ loạn trên bàn. Đột nhiên, trong lòng dâng lên một ít chua xót, càng lúc càng trở nên nhiều hơn.

Có thể không? Thành công sao?

Bàn tay không tự chủ được mà nắm thành quyền, thân thể của cô khẽ run, hàm răng cắn chặt đôi môi thành trắng bệch.

Đúng, đây không phải là một chuyện về vang gì, nhưng là phí của trời, coi như hăng hái làm việc nghĩa cũng tốt, không biết xấu hổ cũng tốt, bỏ đá xuống giếng cũng tốt, phụ nữ thông minh phải biết nắm lấy cơ hội thoáng qua, cô đã bỏ qua một lần, nếu như bỏ qua một lần nữa, cô muốn cả đời cô đơn đến già sao?

Đúng, có lẽ làm như vậy không tốt lắm, nhưng trên thế giới này, còn có chuyện gì là tốt sao?

Đúng, anh là bạn trai của Khổng Tước, Khổng Tước là bạn học của cô, là bạn tốt, hai người bọn họ giờ đã chia tay. Thỏ không ăn cỏ gần hang, nhưng đối với một con thỏ đói đến mức sắp chết, còn có thể nói tới cái gì là nghĩa khí sao? Trước khi là bạn trai của Khổng Tước, anh cũng có khả năng là bạn trai của Yến Từ, Hi Thước, Ma Tước sao?”

Quan Ân Đạt có quan hệ với nhà anh, ba mẹ anh, và cả Tiêu Từ Hoàn cũng thích cô, trước khi mất trí nhớ anh cũng vô cùng quý mến cô, hai người cũng từng trò chuyện, anh cũng rất quan tâm đến cô.

Nếu như cô tới gần anh, hẳn là sẽ không có chuyện ngại gì đi.

Cô so với những người phụ nữ mà anh sẽ xem mắt có phần thắng nhiều hơn một chút,

Chỉ là, anh sẽ tiếp nhận cô sao? Đây chính là vấn đề khó khăn duy nhất.

Tri Linh Đồng bị một vấn đề khó khăn khiêu chiến, cơ hội là dành cho người có chuẩn bị.

Cô quyết định chủ ý, trong lòng khẽ thả lỏng, mỉm cười, kéo cửa ra, ánh bình minh phương đông vô cùng rực rỡ, có chút làm cô chói mắt, cô chậm rãi nhắm mắt, đóng cửa lại, đi về phía bờ sông.

Hình như, đã thật lâu cô không có ra bờ sông tản bộ rồi.

Anh sẽ tới sao? Tâm tình của cô không khỏi có chút thấp thỏm.

Vừa mới đi qua con đường mòn, đã nhìn thấy Tiêu Từ Thần mặc bộ đồ thể thao màu trắng chạy qua bên này. Có lẽ do trong lòng suy nghĩ quá nhiều, khi cô nhìn thấy anh, mặt cũng đỏ lên, ánh mắt từ từ di chuyển sang mặt sông.

Tiêu Từ Thần thae chậm bước chân, cời khăn lông trên cổ tay ra, lau mồ hôi trên trán, nhìn cô một cái.

“Lại thức đêm hả?” Anh hỏi.

Cô sờ mặt một cái, hốt hoảng hỏi: “Nhìn ra được?”

“Nhìn rõ như vậy mà.”

Trời ạ, lúc ra ngoài cô không có soi gương, hẳn là phải rửa mặt, trang điểm một chút. Cô vốn không có xinh đẹp như Không Tước, hiện tại lại xấu xí đi mấy phần.

“Viết sách rất khổ sao?” Lông mày tuấn tú nhẹ nhàng nâng lên, nhìn cô về mặt oán thán thì có chút buồn cười.

“Có lúc khổ, có lúc vui vẻ. Anh.....Hôm nay không cần đi làm, cũng dậy sớm như vậy sao?”

“Mỗi ngày anh đều dậy sớm như vậy.” Tiêu Từ Thần buồn bực trưng ra bộ mặt ‘Biết rõ còn hỏi’.

Tri Linh Đồng cười ha ha, thờ dài, đây không phải là khăn trang ư, không nói chuyện nhảm thì sẽ trở nên tẻ ngắt. Trước kia, trong lòng bình thản thì cô ở chung với anh rất tự nhiên, hiện tại thì rất khó xử.

“À, chim non đặt sớm mới kiếm được mồi. Hôm nay anh có bận gì không?”

“Không có gì đặc biệt, muốn đi tiệm sách mua vài cuốn sách. Sắc mặt em kém như vậy, mau về nhà nghỉ một chút đi.”

Cô vốn nghĩ muốn tiếp lời, nói có thể cùng anh đi tiệm sách. Lần này thì tiêu rồi, người ta đã tự chặt đứt đường của mình.

“Ồ.” Cô che miệng: “Đúng rồi, lần trước em trai em gái em bị bệnh, còn chưa cảm ơn anh.”

“Tri Linh Đồng, em không phải là muốn tặng quà cho anh chứ?”

“Cái gì?”

“Anh thường xuyên nhờ giáo sư Tri chỉ bảo chuyện học, anh còn chưa nói cảm ơn. Em hôm nay dường như đặc biệt khách khí, sao vậy, muốn vạch rõ giới hạn với anh? Anh chia tay với Không Tước, chúng ta trở thành kẻ thù rồi hả?”

Không phải nha, cô chỉ muốn phá vỡ bức tường Berlin*, vượt qua vĩ tuyến ba mươi tám**, cùng anh liên kết liên minh vĩnh viễn.

*Bức tường này ngăn cách Đông Đức và Tây Đức.

**Vĩ tuyến 38 chia đôi Nam Hàn và Bắc Triều trên bán đảo Triều Tiên (ai muốn rõ hơn thì vui lòng gg giữ mình nha ^^)

“Không phải, em.....em.....” Cô há miệng, vừa thẹn thùng vừa lúng túng, không biết nên nói cái gì, bất đắc dĩ khoát tay áo: “Em không có ý đó. Thôi, em đi trước.”

Cô chạy trốn chết.

Tiêu Từ Thần vận lông màu, kéo cánh tay của cô lại: “Ăn chút điểm tâm rồi hãy ngủ, sẽ tốt hơn. Đến đây đi, anh cũng mới nhận tiền nhuận bút, nhưng yêu cầu của anh không cao, cho nên em được phép phô trương lãng phí.”

Cô giống như tượng gỗ để mặc anh kéo vào quán bán điểm tâm lúc sáng sớm, bát cháo vẫn là nước ra nước, gạo ra gạo, bánh bao vẫn có hình dạng

khác nhau, ông chủ ở đây cũng phục vụ cả món trứng chiên, chỉ là chiên có chút quá lửa.

“Quán này một chút tiến bộ cũng không có?” Tiêu Từ Thần cắn một miếng bánh bao, mi tâm nhíu lại: “Dù sao anh cũng đang được nghỉ, không gấp, về sau buổi sáng qua nhà trọ của anh điểm tâm đi, để anh làm, được không?”

Trì Linh Đồng không yên trong lòng, đang vắt hết óc muốn như thế nào đem quan hệ của hai người kéo lại gần, cho nên không nghe thấy lời Tiêu Từ Thần nói.

Trước kia, gặp chuyện tình cảm, cô có thể thảo luận với Không Tước một chút. Hiện tại dĩ nhiên là không thể tìm Không Tước được rồi, Nhan Tiểu Úy cũng là chuyên gia tình yêu, nhưng nước xa không cứu được lửa gần.

Trong đầu cô lóe lên ý tưởng, cô làm sao có thể quên mất một thầy giáo kia?

“Hà?” Tiêu Từ Thần vẫn còn đang chờ câu trả lời của cô.

“Em nhớ có chuyện cần phải làm, bữa nay anh mời, lần sau em sẽ mời anh.” Hai ba ngụm uống hết chén cháo, cô cầm lấy cái bánh bao bỏ chạy lấy người, vừa đúng lúc có khách xuống taxi, cô từ bên kia liền lên xe: “Tối trường đại học.”

“Quý nha đầu này bận rộn gì sao?” Tiêu Từ Thần thông thả ung dung uống nốt bát cháo.

“Đồng Đồng.” Tà Tà và Hữu Hữu xuất viện không lâu, Trì Minh Chi và Cam Lộ lúc này mới có thể có một giấc ngủ yên bình. Trong ngày nghỉ, hai người tuy đã dậy nhưng thấy còn sớm, liền muốn ngủ nữa. Chuông cửa đồ liên hồi giống như chuông gọi hồn, Trì Minh Chi dụi mắt ra mở cửa, vừa nhìn thấy người bên ngoài liền vui vẻ: “Về nhà.”

Cam Lộ nghe thấy giọng nói cung chiều của Trì Minh Chi liền cong miệng.

“Cha, dì Cam có ở nhà không?” Trì Linh Đồng đứng ở ngoài cửa, ánh mắt quét về phía phòng ngủ.

“Ở nhà.” Trì Minh Chi thật bất ngờ, Trì Linh Đồng mặc dù lễ phép với Cam Lộ nhưng ông biết trong lòng cô vô cùng khinh thường.

“Ha ha, cha cho con mượn đi Cam Lộ một lát, con có chút chuyện cần thỉnh giáo đi ấy.”

Trì Minh Chi chớp mắt mấy cái, ông không có nghe nhầm chứ?

“Chuyện gì vậy?” Cam Lộ nghi hoặc từ trong phòng đi ra, không biết trong hồ lô của đại tiểu thư này bán thuốc gì.

“Dì Cam, nhanh lên một chút, ra ngoài rồi nói.” Trì Linh Đồng không kịp đợi mà đã vội xông lên kéo lấy Cam Lộ.

“Tôi..... Tôi còn chưa có trang điểm đâu.” Cam Lộ vội la lên.

“Dì xinh đẹp sẵn rồi không cần trang điểm, không trang điểm cũng là mỹ nhân.” Trì Linh Đồng mở miệng ra so với mặt còn ngọt hơn, kéo Cam Lộ đầu óc còn đang mơ màng ra quán trà bên ngoài, chọn một bàn trong góc rồi ngồi xuống.

Lúc đợi món ăn, cô nháy đôi mắt to mấy cái, làm cho nội tâm Cam Lộ cũng phải mềm nhũn.

“Linh Đồng, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Cam Lộ hiểu địa vị của Trì Linh Đồng trong lòng Trì Minh Chi nên không dám đắc tội.

“Dì Cam, tôi nói trước, tôi không có ác ý, cũng không phải là bói móc, càng không phải là châm chọc, tôi chỉ là khiêm tốn thỉnh giáo đi. Ba tôi cũng được xem là một mọt sách, năm đó làm sao đi có thể trong thời gian ngắn mà nắm lấy ông ấy vậy?”

Mặt Cam Lộ đỏ ửng, không khỏi có mấy phần tái đi. “Linh Đồng, cô cho rằng cô rất hài hước sao?”

Trì Linh Đồng vô tội nhún vai một cái: “Dì Cam, dì hiểu lầm tôi rồi. Nếu tôi không thể chấp nhận dì, ngay lúc hai người kết hôn tôi đã cực lực phản đối, cần gì phải đợi đến bây giờ? Tôi..... Hiện tại đang gặp phải một người đàn ông, anh ấy cũng giống như cha tôi, trong lòng tôi có chút thích anh ấy, muốn đợi anh ấy theo đuổi tôi chắc là cả đời này cũng không thể rồi, tôi không muốn bỏ qua anh ấy nên chỉ có thể tấn công, nhưng.....

..... Nhưng tôi không biết nên bắt đầu như thế nào. Dì Cam, dì giúp tôi một chút đi.”

Cam Lộ tròn to mắt, nhất thời không thể tiêu hóa những lời này: “Cô..... Thật sự thích cậu ta?”

Trì Linh Đồng nặng nề gật đầu.

Cam Lộ thở ra. Nếu như Trì Linh Đồng có thể thoát khỏi đau buồn, gả chồng sinh con, vui vẻ sống qua ngày, như vậy Trì Minh Chi sẽ đem toàn bộ tâm trí đặt lên người cô ta cùng với Tà Tà và Hữu Hữu.

“Nếu như cô thật sự thích người đàn ông kia, như vậy cô sẽ phải hiểu anh ta, hợp ý, hốt bệnh đúng thuốc. Cô nói những chuyện cậu ta thích nghe, cùng nhau làm những chuyện cậu ta thích làm. Những điều này cô hiểu rõ chứ?”

Trì Linh Đồng nghiêng đầu, mấp máy môi: “Anh ấy không nói nhiều, cho nên tôi cũng không biết anh ấy thích nghe gì: Thích chuyện gì?” Cam Lộ cắt đứt lời cô. “Cô có thể tìm bạn bè hoặc đồng nghiệp của cậu ấy hỏi thăm một chút, không để cho cậu ta biết, nếu không sẽ khéo quá thành vụng. Đàn ông vĩnh viễn sẽ không ngai một người phụ nữ ưu tú, nhưng cũng không được ưu tú quá. Dù gì cũng là đàn ông, trong lòng vẫn có một chút chủ nghĩa Đàn Ông. Nếu như cô có thể vác gao, sửa xe, có thể lên núi xuống biển, có thể kiếm tiền nuôi gia đình, vậy còn muốn đàn ông làm gì nữa? Có tiếng nói chung đó chính là tri âm, phụ nữ là phải nhu thuận, coi trọng đàn ông, dù trong lòng cô không nghĩ như vậy, nhưng vẫn phải cho cậu ta mặt mũi, để cậu ta có cảm giác tự hào.”

“Oa.” Trì Linh Đồng khẽ nhếch miệng: “Thật là nghe vua nói một buổi, bằng đọc sách mười năm. Di Cam, đi cứ tiếp tục.”

Cam Lộ khẽ mỉm cười: “Cô nói cậu ta là thầy giáo đúng không? Như vậy cậu ta rất coi trọng lễ nghĩa, hứa hẹn giữa con người, người đàn ông như vậy không thể bắt tại dạ dày mà phải bắt từ lòng của cậu ta. Cô nhất định phải bỏ ra.”

“Bỏ ra cái gì?”

Cam Lộ nâng ly trà lên, nhàn nhạt nhấp một ngụm, cười có chút ý vị sâu xa: “Bỏ ra thân thể. Đỉnh cao trong tình yêu chính là trái tim, thuần khiết, thanh tao hư vô, chỉ có thêm tình dục vào mới có thêm hương vị. Có quan hệ thân thể, giống như cô đem cậu ta khóa lại một nửa. Bởi vì đối với người đọc sách mà nói, tình yêu nam nữ là cảnh giới tối cao. Hơn nữa từ trách nhiệm, bọn họ sẽ dùng cả đời để gánh vác.”

Trì Linh Đồng giống như hóa đá, không hề nhúc nhích.

Không trước lúc đầu tự tin nắm chặt Tiêu Tử Thần trong tay, chính bởi vì anh cho rằng cô ấy là người phụ nữ đầu tiên của mình. Mà Trì Minh Chi bỏ vợ con, cưới Cam Lộ, không phải cũng liên quan đến chuyện này sao?”

Thật là phương pháp trực tiếp, đơn giản và thực dụng nha.

“Cô còn phải hiểu được mấy chiêu vờ tha để bắt, lấy lui để tiến, dụ địch xâm nhập, lấy tĩnh chế động. A, sau đó cô có thể vô tư rồi.”

“Di Cam, đi có thể viết một quyển binh pháp cho phụ nữ rồi.” Trì Linh Đồng cảm thán.

Trong mắt Cam Lộ lóe lên tia khổ sở, có mấy lời, cô ta không thể nói ra trước mặt Trì Linh Đồng. Dù cô ta có thể hiểu rõ ba mươi sáu kế, nhưng chỉ thắng được thân thể đàn ông, chứ làm sao thắng được trái tim họ?

Mỗi lần một mình, Trì Minh Chi thường cảm hình gia đình ba người trước kia nhìn rồi rơi lệ. Ban đêm vẫn sẽ khóc gọi tên Đàm Trần đến tỉnh dậy, chỉ cần vừa nghe Trì Linh Đồng không ồn chỗ nào, dù trời có sập cũng không quan tâm mà chạy ra ngoài.

Khi đó, cô ta ôm Tã Tã và Hữu Hữu, cảm giác giống như ba người xa lạ ở bên đường.

Nhân viên phục vụ mang điểm tâm lên, Trì Linh Đồng nghiêng người nhường lối, đúng lúc này điện thoại vang lên.

“Là đồng nghiệp cũ gọi. Di Cam, đi ăn trước đi.” Trì Linh Đồng nhìn dãy số điện thoại, nhàn nhạt nhướn mày, quay lưng nhận.

“Trần Thần, sáng sớm không đi làm sao?”

“Linh Đồng, hiện tại tôi đang ở dưới lầu công ty, lát nữa cùng với Nhạc đồng ngồi máy bay đi Tân Giang tham dự hội nghị. Chị ấy nói tôi gọi điện cho cô, hỏi cô tối nay có bằng lòng gặp mặt chị ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Chương 12

“Khê Viên đạt huy chương vàng về thiết kế chung cư ở Trung Quốc. Hiệp hội bất động sản quyết định tổ chức hội nghị giữa các Tổng giám đốc của các công ty địa ốc lớn và các kiến trúc sư ở Tân Giang, và cũng chuẩn bị mở rộng phong cách chung cư này.

Bởi vì cô là chủ của thiết kế Khê Viên, cũng là nhân viên của Thái Hoa, vốn nên để cô lên tiếng, nhưng.....Bây giờ cô đã biến mất trong giới kiến trúc, tôi sẽ thay mặt cô lên tiếng. Nhạc đồng tìm cô có lẽ sẽ nói chuyện cũ, cũng không phải muốn cô đi tham dự hội nghị.”

Trần Thần sợ Trì Linh Đồng kiểm soát từ chối, nên một mạch nói thẳng.

Trước cửa quán trà có một bồn hoa um tùm tươi tốt. Trì Linh Đồng khẽ vạch một bụi hoa ra ngồi xuống.

“Linh Đồng, cô vẫn nghe chứ?” Trần Thần không thấy tiếng trả lời, hỏi.

Trong điện thoại vang lên tiếng kèn xe hơi: “Trần Thần, lên xe mau.” Một giọng đàn ông thúc giục.

“À, nghe. Trần Thần, anh cùng Nhạc đồng sau khi tới khách sạn thì gọi điện cho tôi biết, buổi tối tôi sẽ đi gặp Nhạc đồng, đừng nói với bất cứ ai tôi đang ở Tân Giang.

“Biết, lát nữa sẽ liên lạc lại, cúp máy đây.” Trần Thần cúp máy, vội vàng chạy tới sân bay.

Trì Linh Đồng chậm rãi cúp điện thoại. Quán trà đối diện với đường lớn, nhưng sinh viên qua lại rất ít, nơi này có vẻ đặc biệt an bình, chỉ có một ít người chạy bộ hoặc đi dạo tản bộ buổi sáng. Con đường ngày xưa này được trồng rất nhiều cây, hiện tại có nhiều cây đã trở thành đại thụ xòe tán che trời, ngày trước không biết cô đã đi qua con đường này bao nhiêu lần.

Làm sao có thể trưởng thành nhanh như vậy? Ngày tháng riu rít đeo túi xách, dường như chỉ mới là chuyện hôm qua.

Cô nhếch mép, trong lòng dâng lên một tia tự đắc, rồi đứng lên, trở lại quán trà. Cam Lộ đang ăn điểm tâm, cô ta rất biết đối xử tốt với bản thân mình, một bát cháo mềm dẻo, một đĩa rau nhỏ, đúng là đồ tốt để dưỡng nhan sắc.

“Quán này có bánh bao xá xíu không tệ, nhưng mà lại hơi nhiều dầu mỡ, có muốn thử một chút không?” Cam Lộ nói với Trì Linh Đồng, khi nhìn thấy sắc mặt cô có chút chán nản: “Có chuyện gì phiền phức sao?”

“Không có. Hiện tại tôi không đói, lát nữa sẽ ăn.” Trì Linh Đồng ngira người dựa lưng vào ghế, hai tay đan lại, ánh mắt đăm đăm.

“Vẫn còn rối rắm chuyện kia? Đồng Đồng, cô làm theo lời tôi nói nhất định sẽ không sai.”

Trì Linh Đồng bật cười: “Di Cam, di là người trong nghề, không thể có sai sót. Nhưng trước mắt vẫn không quá thích hợp tôi. ....tôi có cảm tình với anh ấy, nếu như sau này không được gặp nữa thì sẽ cảm thấy khó chịu. Nhưng cũng không thể lập tức xác định quan hệ, sẽ hù dọa anh ấy, tôi cũng không làm được như vậy. Anh ấy cho tôi cảm giác thân thiết, ấm áp, có chút giống như cọng rom cứu mạng, nhưng anh ấy.....Không phải là anh ấy, không có người nào có thể thay thế một người khác. Nếu như tôi chỉ vì cái trước mắt, thì sẽ không công bằng với anh ấy.”

Cam Lộ nhăn mày lại: “Cô đang nói lộn sao? Tôi nghe thế nào cũng không hiểu. Thật ra thì nói trắng là, chuyện tình cảm rất đơn giản, hoặc là thích hoặc là không thích. Nếu như cứ do dự mãi, thì cuối cùng cậu ta cũng không phải là của cô.”

“Lúc tôi tới tìm di, tôi cho rằng mình đã suy nghĩ thấu đáo, hiện tại tôi lại phát hiện trong lòng vẫn còn một mớ bòng bong. Thích thì quá nồng nặc, yêu thì quá nặng nề, tôi muốn suy nghĩ thật kỹ.”

Cuộc điện thoại của Trần Thần, để cho cô bỗng dưng ý thức được Dịch Thanh là Dịch Thanh, Tiêu Tử Thần là Tiêu tử Thần, hai người làm sao có thể hợp thành một?

Cô cùng với Bùi Dịch Thanh ngồi ở quán cà phê nhỏ thiết kế Khế Viên, rõ ràng như hôm qua, Khế Viên là kết tinh tình yêu của bọn họ.

Đến nay, cô đều không đành lòng bước vào Khế Viên, giống như đó là một món đồ mỹ nghệ tuyệt mỹ, chỉ có thể đứng xa mà nhìn, không dám lại gần sờ. Hiện tại, có một đám người muốn tới Khế Viên, chỉ chỉ chỗ chỗ với nó. Mặc dù đó là chuyện tốt, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy lãnh thổ thần thánh của mình bị người khác làm bẩn.

Giữa cô và Bùi Dịch Thanh, cô không thể chịu được chuyện chia sẻ với bất luận là ai.

Như vậy, tiếng yêu cô dành cho Dịch Thanh, cũng có thể di dời đến một người khác sao?

Cô thừa nhận, bây giờ cô không làm được.

Đối với Tiêu Tử Thần, cô có một chút thích, nhưng còn cách xa mới tới yêu.

Nếu như dùng tâm kế ép buộc phải ở bên cạnh anh, anh có lẽ vẫn chưa dứt tình với Khổng Tước, trong lòng cô vẫn còn có Dịch Thanh, bọn họ ở chung một chỗ sẽ vui không?

Hạnh phúc lừa mình dối người.

“Di Cam, hôm nay cảm ơn di.” Thấy Cam Lộ đã ăn xong, cô liền gọi tính tiền.

Cam Lộ dùng khăn giấy lịch sự lau miệng: “Về sau cô gặp rối rắm gì trong chuyện tình cảm, cứ tìm tới tôi, tôi là trưởng bối, chỉ bảo cô là chuyện cần phải làm. Ai, theo lý bữa ăn sáng này tôi phải mời, nhưng Đồng Đồng cô biết không, tôi và cha cô còn phải nuôi Tả Tả và Hữu Hữu, gánh nặng rất lớn. Cô hiện tại vẫn thất nghiệp, cha cô phải chi tiêu rất nhiều, dĩ nhiên cô có tiền để dành, không cần ông ấy lo, nhưng ông ấy nhất định phải lo, bởi vì cô chính là báu vật trong tay ông ấy.”

Nhân viên phục vụ đem tiền thừa lại cho Trì Linh Đồng, cô đếm rồi cất đi, sau đó nhìn Cam Lộ.

Cam Lộ ngượng ngùng cười cười: “Đồng Đồng, cô có tính toán gì chưa? Thật sự không nghĩ đi làm? Khoản tiền cha mẹ cô cho, có thể chống đỡ cả đời

sao? Chỉ nghe nói là hiện tại mẹ cô đã gả cho một quan chức rất lớn, lại không có con, số của cô thật tốt.”

“Tôi vẫn luôn cảm thấy tôi rất may mắn. Hiện tại có cha mẹ nuôi, về sau thì tìm chồng nuôi.” Trì Linh Đồng nhún nhún vai, đứng lên đi ra ngoài. Trong lòng cô hiểu Cam Lộ vẫn còn đắn đo chuyện Trì Minh Chi và Đàm Trân để hết tiền bán nhà cũng bán xe lại cho cô. Ai, nếu như Cam Lộ không phải mẹ kế cô, hai người có thể làm bạn bè theo một ý nghĩa nào đó.

Nhưng cô có thể hiểu được Cam Lộ, tính tình cô ta vốn ích kỷ và tham lam.

“Cô nói vị bạn kia của cô làm Tổng giám đốc ở Thanh Thai, có thật không?” Cam Lộ hỏi.

Trì Linh Đồng ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: “Thật và giả, bây giờ có khác gì nhau không?”

Tất cả đều trở về bụi đất.

Hai người chia tay ở cửa ký túc xá dành cho giáo sư, Trì Linh Đồng hoảng hoảng hốt hốt ngồi xe trở lại phòng trọ, cửa vừa mở, cởi quần áo rồi ngã xuống giường. Hôm nay đi qua đi lại, hơi sức toàn thân cũng giống như bị hút cạn rồi, cô có cảm giác mệt mỏi mê man trước giờ chưa từng có.

May mắn là cô chưa từng nói gì với Tiêu Tử Thần, nếu không sẽ thật vô cùng xấu hổ rồi. Nhưng nghĩ lại, anh sắp đi xa, trong lòng có cảm giác đau nhói.

Trừ đau, còn là đau, cô bất lực, còn có thể làm những gì khác đây?

Một giọt lệ trượt xuống khi Trì Linh Đồng nhắm chặt hai mắt, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi.

Cô ngủ mơ màng một hồi, Trần Thần gọi điện thoại đến. Trì Linh Đồng nhìn đồng hồ, cũng đã tới mười một giờ. Nhạc Tĩnh Phương cùng với Trần Thần ở tại khách sạn Hải Thiên, hội nghị buổi chiều không có gì, Nhạc Tĩnh Phương muốn gặp Trì Linh Đồng, nên nói muốn tới nhà.

“Đừng, đừng, chỗ tôi ở rất xa, tôi sẽ tới chỗ Nhạc tổng”. Trì Linh Đồng nhìn xung quanh nhà đáp, ngáp dài rồi đứng lên rửa mặt.

Đi gặp nữ vương, không thể quá tùy ý, cô không muốn làm cho người khác thấy có thật thảm hại, cho nên cố ý chọn một cái đầm vàng nhạt, trang điểm, tóc dài cột thành đuôi ngựa đẹp đẽ, nhìn người hoạt bát hơn một chút.

Lúc ra cửa, đi qua hàng rào của Khế Viên, cô không nhịn được dừng chân nhìn căn hộ ở trên cao.

Bùi Dịch Thanh, Dịch Thanh... Trong lòng cô thì thầm gọi hai tiếng.

Điện thoại đột nhiên reo lên ở trong túi, cô cho rằng Trần Thần đang hỏi, vừa nhìn mã số, cô sững sốt: “Sao vậy?” Trong lòng hoang mang.

Là điện thoại của Tiêu Tử Thần gọi tới.

“Anh đang dọn dẹp sách, bên em có dư thùng giấy nào không?” Giọng nói của Tiêu Tử Thần trong trẻo, không mang bao nhiêu cảm xúc.

“Đang dọn dẹp sách sao?”

“Cuối tuần này Tử Hoàn tới Tân Giang, anh để cho cậu ấy mang về trước một ít đồ, nếu không sau này phải mang rất nhiều đồ”

Không biết có phải do mặt trời quá gắt, Trì Linh Đồng chợt cảm thấy hoa mắt, thân thể lắc lư hai cái, cô không thể không ngồi xổm xuống, xoa trán: “Thật... quyết định trở về Thanh Thai rồi sao?”

“À, là học viện Hải quân vẫn muốn mời anh về giảng dạy, nơi đó gần nhà, mà Tử Hoàn dạo này buôn bán rất bận, anh có thể chăm sóc nhiều hơn cho cha mẹ”

“Anh nói rất đúng. Bên em không có thùng giấy, em định vào thành phố, khi về sẽ mang cho anh một ít”. Cô cắn môi, đứng lên, gương mặt tái nhợt như tuyết.

“Hẹn ăn cơm với người khác sao?” Tiêu Tử Thần nói tiếp, không có ý định cúp điện thoại.

“Cấp trên lúc trước tới đây họp, em đi gặp người ta, cùng nhau ăn một bữa cơm”

“Anh cũng chưa ăn cơm trưa”

“Ồ”

“Bận rộn đến trưa, hiện tại mới phát hiện trong tủ lạnh không có gì. Em chờ anh, anh và em cùng vào thành phố”

“Chuyện này ...”

“Không phải em nói điếm tâm anh mời, em mời bữa sau sao?”

Tri Linh Đồng nhủ mảy, cách tính số này cũng quá nhanh đi.

“Nhưng...”

“Năm phút đồng hồ, không bốn phút...”

Cái này là chuyện gì nha, Tri Linh Đồng còn chưa hoàn hồn, Tiêu Từ Thần đã xuất hiện ở cửa Khế Viên. Áo sơ mi ca rô màu xám, quần tây màu vàng nhạt, dáng người thẳng tắp, tác phong nhanh nhẹn, dườn như anh đã sớm chờ khoảnh khắc này.

“Cấp trên cũ là đàn ông sao?” Con mắt Tiêu Từ Thần sâu xa như biển, ý vị sâu xa nhìn cô từ trên xuống dưới: “Lần đầu tiên thấy em ăn mặc trịnh trọng như vậy”.

“Chẳng lẽ bình thường em rất cầu thả?” Cô tức giận tròn mắt mà trừng anh, con mắt sắc này thế nào mà lễ nghĩa liêm sỉ đều không hiểu, vậy mà học được cách ăn chùa.

Tiêu Từ Thần khẽ nhắm mắt lại: “Dù sao anh cũng từng gặp qua em cầu thả”.

Tri Linh Đồng kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, cô điên thật rồi, tại sao lại liên tưởng đến Bùi Dịch Thanh? Cõi đời này chỉ có một người đàn ông từng thấy qua cô cầu thả, là trong lúc cô đang bệnh, nửa mê nửa tỉnh, người đàn ông kia chính là Bùi Dịch Thanh.

“Làm sao lại có vẻ mặt kia, em cầu thả nhưng không xấu xí, ngược lại có mấy phần đáng yêu”

Cô cười khổ phát tay một cái, coi như đuổi đi chứng ngại trước mắt: “Em... chúng ta nhanh lên một chút, để khách đợi quá lâu là không lịch sự”.

Hai người thuê xe chạy thẳng tới khách sạn Hải Thiên, cách khách sạn vài bước đường thì Tiêu Từ Thần nói tài xế dừng xe lại.

“Sao không đi nữa?” Tri Linh Đồng buồn bực nhìn anh.

Tiêu Từ Thần chỉ một tiệm bán hoa ven đường: “Em không phải nên mua một bó hoa tặng cho cấp trên sao? Đã lâu không gặp, đi qua tay không, hình như không lịch sự”

“Cái gì? Làm sao anh biết là phụ nữ?”

Tiêu Từ Thần thanh toán tiền xe cho tài xế, cười nhạt, đá câu hỏi lại về phía cô: “Em đoán đi”.

Tri Linh Đồng chớp đôi mắt to mấy cái, ngậm miệng, đẩy cửa xe xuống. lâu bầu nói: “Anh đoán”. Chỉ là, đoán rất chuẩn.

Ánh mắt Tiêu Từ Thần trở nên mềm mại.

“Tiên sinh mua hoa không?” Cô bé bán hoa đang bơm nước để tưới hoa, nghe tiếng bước chân, liền tùm tùm chào đón, ánh mắt lướt qua Tri Linh Đồng rồi rơi trên người Tiêu Từ Thần.

“À, xin hỏi hoa hộp cho quý phu nhân là loại nào?” Tiêu Từ Thần lướt qua một đồng hoa hỏi.

“Tulip nha, thanh quý, cao nhã”. Em gái bán hoa trả lời.

“Vậy lấy một bó tulip màu trắng đi”

“Được”. Em gái bán hoa đem ánh mắt chuyển tới Tri Linh Đồng: “Tiên sinh, chỉ muốn mua hoa tulip thôi sao?”

“Em thích hoa gì?” Tiêu Từ Thần quay mặt sang nhìn Tri Linh Đồng. Tri Linh Đồng lạnh lùng cao ngạo, khiêu khích nhướn mày lên: “Hoa nào trong tiệm này em cũng thích”.

Tiêu Từ Thần sờ mũi một cái nói: “Em thật đúng là không có cá tính. Tiểu thư, lấy một bó tulip”.

Anh mở ví trả tiền, Tri Linh Đồng ngăn lại: “Giáo sư Tiêu, hôm nay cấp trên muốn gặp riêng mình tôi?”

“Cái gì? Vấn đề này cần phải thảo luận sao?”

“Mẫu chốt không phải là vấn đề này, mà hôm nay anh là người lại...” Làm như cô là đứa bé, cần anh ở mọi nơi hướng dẫn, đến hỏi ý kiến cô cũng không cần.

“Em không thấy em rất đáng trí sao, anh không thể không đi cùng em. Lại nói người ta mời khách, anh cũng muốn đi theo tò lòng biết ơn”. Tiêu Từ Thần đẩy tay cô ra. Đưa tiền cho em gái bán hoa.

Em gái bán hoa nhìn hai người mắt to trừng mắt nhỏ cười khanh khách.

Tri Linh Đồng cũng không thêm đợi, liền quay đầu đi ra bên ngoài.

“Không có thói quen nhận sự giúp đỡ của người khác?” Tiêu Từ Thần kiên quyết nhét hoa vào tay cô.

“Phải là không có thói quen nhận sự giúp đỡ của anh”. Giọng nói Trì Linh Đồng đột nhiên mang theo ghen ghét. Cô xoay mặt hướng bên kia, liếc mắng chớp mắt, đem nước mắt đang chuẩn bị tràn ra mạnh mẽ nuốt xuống.

Tiêu Từ Thần thở dài, vỗ vai cô: “Chúng ta nên vào thôi”.

Khí lạnh trong hành lang đột nhiên đập vào mặt, Trì Linh Đồng không kịp thích ứng, không khỏi co rúm lại dưới lạnh: “Hẹn ở phòng ăn lầu hai”.

Hai người sống vai lên lầu, vừa tới cửa nhà hàng, liền nhìn thấy Trần Thần đang nghênh cổ nhìn quanh: “Này”. Trần Thần ngoắc Trì Linh Đồng, khi nhìn thấy Tiêu Từ Thần liền sững sờ, bật thốt lên: “Anh ta không phải bạn học cô... Ach, hai người mặc đồ tình nhân”.

Trì Linh Đồng cúi đầu nhìn quần áo trên người một chút, nhún vai, cười khan nói: “Chỉ vô tình trùng hợp”.

“Thật khiến cho người ta vui vẻ, hai người lại ở chung một chỗ rồi”. Nhạc Tĩnh Phương ung dung quý phái từ phía sau đi tới, cười cười với Trì Linh Đồng, rồi bắt tay Tiêu Từ Thần: “Xin chào, còn nhớ tôi không? Chúng ta từng gặp nhau ở Thái Hoa”.

Trong mắt Tiêu Từ Thần đột nhiên tối lại, nhìn về phía Trì Linh Đồng: “Cái gì gọi là chúng tôi lại ở cùng nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 13: Chương 13

“Lát nữa nói cho anh biết.” Trì Linh Đồng ra hiệu bằng mắt, rồi đẩy đẩy anh, ám hiệu cho anh lịch sự bắt tay với Nhạc Tĩnh Phương.

Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tình mịch di chuyển sang phía Nhạc Tĩnh Phương, nhẹ nhàng nắm tay chị ta: “Xin chào, tôi là Tiêu Từ Thần.

Bởi vì lúc trước xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn, nên tôi bị mất trí nhớ.”

“Thật sao?” Nhạc Tĩnh Phương kinh ngạc nhìn về phía Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng nhếch miệng khô khốc, cảm thấy hối hận khi cho Tiêu Từ Thần đi chung. Cô có loại cảm giác xấu, hôm nay con mọt sách này sẽ gây chuyện.

“Vô cùng xin lỗi, xin hỏi Nhạc phu nhân, trước kia chúng ta hay gặp mặt sao?” Anh nhẹ nhàng lịch sự buông tay Nhạc Tĩnh Phương, nghiêng người đứng bên cạnh chị ta, vừa đủ để ngăn cản tầm mắt của Trì Linh Đồng.

“Không thường xuyên, chỉ gặp mặt một lần. Anh tới Thái Hoa đón Linh Đồng tan làm, đúng lúc gặp tôi ở phòng thiết kế. Linh Đồng giới thiệu chúng ta với nhau.”

“Cô ấy giới thiệu tôi ra sao?”

Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, cảm thấy mọi thứ hồng hồng.

“Cái gì?” Nhạc Tĩnh Phương có chút lơ mớ phát hiện ra.

“Xin nói cho tôi biết, cái này rất quan trọng với tôi.” Tiêu Từ Thần nói không nhanh không chậm, làm cho người khác không thể nào từ chối.

“Cô ấy nói hai người là người yêu. A, có một lần, có một lần, tôi còn gặp anh lái xe chở cô ấy đi trên đường. Chỉ là sau đó...Ha ha, những thứ kia đều không quan trọng, anh và Linh Đồng quay lại với nhau là tốt rồi, duyên phận, thích chơi trốn tìm cùng với con người, quanh đi quẩn lại chính là người kia.”

“Cô.....Thì ra còn có quan hệ với anh ta?” Trần Thần nghe được nháy mắt, dùng chân đá Trì Linh Đồng.

“Có cái đầu anh, là hiểu lầm thôi,” Trì Linh Đồng không biết nên khóc hay cười, nhưng bây giờ không thể nói rõ được.

"Cảm ơn Nhạc phu nhân. Để cho cô chờ lâu, chúng ta vào thôi." Tiêu Từ Thần hình như lấy được đáp án anh muốn, ưu nhã di chuyển thân thể qua, để cho Nhạc Tĩnh Phương đi trước.

Trì Linh Đồng vừa ngẩng đầu, thì bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Từ Thần, cô không khỏi rung mình một cái.

“Chúng ta lát nữa quả thật cần phải nói chuyện rõ ràng một chút.” Anh lại gần, cầm lấy cánh tay của cô, dùng lực chính xác bấm xuống một cái.

“Em. ....” Trì Linh Đồng thất hồn lạc phách, hít thở sâu mấy cái.

“Còn không đem hoa đưa qua.” Anh nói thầm bên tai cô, cắn răng nghiêng lợi, gò má rất lạnh lùng, gương mặt vô cùng căng thẳng.

Cô đắc tội anh lúc nào? Trì Linh Đồng nhìn về phía anh, lông mày nhíu lại.

Anh lướt qua cô, kéo ghế thay cho cô, ý bảo nhân viên phục vụ có thể đưa món lên rồi.

“Nhạc đồng.” Trì Linh Đồng mời Nhạc Tĩnh Phương ngồi xuống, tặng hoa cho chị ta, trên mặt nở nụ cười.

“Cảm ơn, đây là lần đầu tiên tôi được cô gái trẻ tặng hoa.” Nhạc Tĩnh Phương nhận lấy, hít hà: “Thật là xinh đẹp, lát nữa tôi sẽ đem cắm trong phòng.” Chị ta tỉ mỉ đem hoa đặt xuống ghế bên cạnh, xoay người nhìn Trì Linh Đồng.

“Nước Tân Giang so với Thanh Thai thì ngọt hơn, tại sao mới trở về mấy tháng mà lại gầy như vậy? Xem ra cô chính là hợp với gió biển ở Thanh Thai, mỗi lần tôi gặp cô đều không thể không ganh tỵ, tuổi trẻ thật tốt.”

Tiêu Tử Thần chọn sâm banh, món ăn được chọn cũng cũng là đặc sản đặc sắc đầu mùa thu của Tân Giang, nhẹ nhàng như những món ăn gia đình ở miền Nam.

Nhân Viên phục vụ mở rượu, rót cho Nhạc Tĩnh Phương, Trì Linh Đồng không thoải mái, nhẹ giọng nói với phục vụ: “Chỉ rót một chút thôi.”

Nhân viên phục vụ hiểu ý gật đầu.

“Không, rót đầy đi.” Nhạc Tĩnh Phương nói: “Tôi và Linh Đồng đã lâu không gặp, khó khăn như vậy, làm sao có thể chỉ uống ít rượu. Không sao đâu, tôi biết từ lượng của cô thấp, nhưng sâm banh không có độ cồn nhiều, không khác nước lọc đâu.”

Trì Linh Đồng cười cười, đành phải thôi, khoe mắt nghiêng nhìn qua Tiêu Tử Thần đang cùng với Trần Thần đang chụm đầu, không biết đang nói cái gì.

“Nguyên vọng lớn nhất của tôi chính là chờ đến cái tuổi như của Nhạc đồng, còn có được một nửa sự quyến rũ của Nhạc đồng, đã vô cùng vừa lòng rồi.”

“Không thể nào.” Nhạc Tĩnh Phương cười khê không dứt: “Linh Đồng càng lớn càng biết cách nói chuyện. Nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngồi ở trong căn tin trường học, cô chỉ chớp chớp mắt nhìn tôi, giống như một cô bé, không ngừng tò mò, mà không hề quanh co.”

“Ha ha, đi làm và đi học dù sai cũng là hai việc khác nhau, đối với tôi mà nói, đó là một thế giới mới tôi không biết.”

“Linh Đồng.” Giọng nói Nhạc Tĩnh Phương đột nhiên trở nên khàn khàn: “Ba năm trước đây, cũng tầm giữa tháng tám, tôi lái xe tới Tân Giang đón cô đi Thanh Thai. Hiện tại, tôi lại tới. Cùng trở về Thanh Thai với tôi, được không?”

Nhạc Tĩnh Phương là nữ vương ở Thái Hoa, làm việc, nói chuyện đều không thua kém đàn ông, mạnh mẽ, thủ đoạn thâm sâu, nhưng có thể bỏ qua thân phận nói những lời này với Trì Linh Đồng, có lẽ chỉ có một mà không có hai.

“Cha tôi mất sớm, tôi tiếp nhận Thanh Thai từ lúc còn rất trẻ. Thương trường như chiến trường, chưa nói tới mọi thứ rồi tung nên phải thận trọng. Tôi đối với người khác đều không dám tin tưởng toàn bộ, cho dù là người thân nhất. Mà trên thực tế tôi còn là một người phụ nữ, ước gì có một cây đại thụ để theo. Hòa hợp với Xa Thành nhiều năm như vậy, cho đến khi con cũng đã học đại học, anh ta nhất định là người tôi có thể dựa vào. Kết quả là sao?” Nhạc Tĩnh Phương cười khổ: “Mà cô thật sự để cho tôi coi trọng. Trong lòng, tôi có chút coi cô giống như em gái. Không ngờ. .... Ai, sau này tôi mới biết là tôi suy nghĩ quá nhiều, thời điểm tình yêu đến, chúng ta đều sẽ không thể nào dự đoán được người đó là ai? Mà tôi lúc đó thật hoang mang, lúc cô đau lòng nhất tôi lại đối xử với cô như vậy, nhưng cô vẫn vì Thái Hoa mà giành được hạng mục biển. Linh Đồng, nhiều đêm nghĩ đến cô, tôi liền cảm thấy tôi vô cùng thất bại. Nhưng tôi không sợ thất bại, chỉ cần sửa chữa lại là được. Linh Đồng, cô sẽ cho tôi cơ hội làm lại chứ?”

Trong lòng Trì Linh Đồng không nói ra được cảm giác gì, rất nhiều cảm xúc giằng co, trong lòng nổi lên một loại không hiểu, vô cùng chua chát.

Trong thời gian yêu đương, Dịch Thanh vì tôn trọng cô, luôn giữ một khoảng cách nhất định khi ở nơi công cộng, ngay cả khi gặp mặt cũng chọn nơi yên tĩnh ở đường Quế Lâm.

Có bạn gái như cô, anh có cảm thấy rất uất ức?

“Nhạc đồng, tôi mời chị.” Cô bung ly rượu lên chạm ly với Nhạc Tĩnh Phương.

“Cô mời tôi cái gì? Đồng ý cùng tôi quay trở lại Thanh Thai? Linh Đồng, cô yên tâm, tôi sẽ tôn trọng quyết định cá nhân của cô. Tôi không có để lộ tin tức cô ở Tân Giang với người ngoài, nghe nói hạng mục biển khi thi công gặp khó khăn, trên bản vẽ có một chút chưa rõ ràng, tôi cũng chỉ tìm Trần Thần giải quyết, không quấy rầy cô. Tôi hiểu rõ, bất kể ai gặp phải chuyện này, cũng đều cần có thời gian để chữa vết thương. Hiện tại bên cạnh cô có giáo sư Tiêu, tôi nghĩ chắc cô đã khỏi rồi. Linh Đồng, ông trời cho cô khả năng thiên phú, cô không thể phí của trời.”

Trì Linh Đồng hạ thấp tầm mắt, cười đến cô đơn.

Phí của trời.

Tiêu Từ Thần là người đàn ông tốt như vậy, Không Tước nên quý trọng, vậy mà cô ấy chỉ đem tình cảm ra làm trò chơi.

Cô là kiến trúc sư thiên tài, vậy mà lại làm trạch nữ, nằm ở nhà lướt web viết tiểu thuyết tình yêu.

Trời sinh con người ra ắt có đất dụng tài, cô cảm thấy có chút thật xin lỗi lời xanh.

“Nhạc Đồng, cảm ơn chị đã ưu ái những năm gần đây, tôi không thể để cho chị thất vọng một lần nữa. Lần trước tán gẫu cùng với Trần Thần, tôi cũng có ý định trở lại Thái Hoa, cũng muốn trở lại thiết kế những tác phẩm tốt, nhưng có lẽ tôi đã thật sự hết thời rồi.”

“Không có, bây giờ cô chính là một nhân vật lớn. Trong lòng cô có bài xích, hay là không dám đối mặt, bởi vì Bùi Dịch Thanh cũng là một kiến trúc sư kiệt xuất. A, thật xin lỗi, tôi không nhắc đến chuyện này.”

Nhạc Tĩnh Phương nghĩ tới Tiêu Từ Thần đang ở chỗ này, ngẩng đầu lên xin lỗi.

Tiêu Từ Thần cau mày, giữa hai hàng lông mày chứa đựng mấy phần không kiên nhẫn.

Nhạc Tĩnh Phương nghĩ ở trước mặt bạn trai hiện tại nhắc tới bạn trai trước kia, bất luận là ai cũng sẽ không vui. Hôm nay không thích hợp để nói tiếp đề tài này, hôm nào gặp riêng Trì Linh Đồng sẽ nói tiếp.

Bất kể như thế nào chị ta cũng muốn đem Trì Linh Đồng về Thái Hoa. Lần hội nghị này chẳng khác gì là vì Trì Linh Đồng quảng bá danh tiếng, Thái Hoa đi theo sẽ được thơm lây, có cô ấy, công ty địa ốc tự nhiên sẽ thắng công ty khác một bậc.

“Vậy chúng ta bắt đầu đi.” Chị ta bưng ly rượu lên: “Tôi mời Linh Đồng cùng với giáo sư Tiêu. Trần Thần, cậu cũng nên mời rượu đi, lát nữa còn phải nhờ Linh Đồng giúp cậu xem một chút về bản thảo.”

“Nhạc đồng, mời chị.” Trì Linh Đồng nhàn nhạt nhếch khóe miệng, nâng ly rượu lên.

Chất lỏng màu vàng óng, vị cay cay mang theo một ít vị ngọt của trái cây, không khó uống lắm. ...., cô từ từ nuốt xuống một ngụm lớn.

Sau đó, Nhạc Tĩnh Phương lại chúc cô một lần nữa, Trần Thần cũng mời, cô không biết làm thế nào, cũng không từ chối, bất tri bất giác uống đến hai ly lớn, không hề chạm vào món ăn, điểm tâm cũng chưa ăn, không bao lâu sau, gương mặt liền như hoa đào tháng ba, trên mặt đầy gió xuân.

Nhạc Tĩnh Phương biết Tiêu Từ Thần không có lái xe, chị ta xã giao ở bên ngoài đã nhiều, nên tửu lượng không hề nhỏ, cho nên cũng ông với anh mấy ly lớn, Trần Thần thua trời một vạn không bằng thua bạn một ly, không kém cạnh mà mời rượu.

Bữa cơm này, tất cả mọi người đều vui, uống ước chừng đến hai chai sâm banh.

Ba người đều tỉnh, chỉ có Trì Linh Đồng say.

Lúc Trì Linh đồng rời khỏi chỗ này thì mọi thứ đều trở nên quay cuồng không ngừng.

Bước chân Tiêu Từ Thần vững vàng đi tính tiền. Trần Thần muốn giành, nhưng anh khoát khoát tay: “Bữa nay tôi và Linh Đồng mời, lần sau tới Thanh Thai, tôi sẽ không khách sáo.”

“Anh và Linh đồng thật sự yêu nhau?” Trần Thần ngây ngốc hỏi.

Tiêu Từ Thần chỉ cười đáp lại.

Nhạc Tĩnh Phương đề nghị bốn người đi uống cà phê, Tiêu Từ Thần khéo léo từ chối, đỡ lấy Trì Linh đồng đang say sưa, lịch sự cáo từ.

“Trần Thần, nếu như muốn thuyết phục Linh Đồng trở lại Thanh Thai, có lẽ chúng ta nên thông qua con đường giáo sư Tiêu.” Nhạc Tĩnh Phương nhìn người đàn ông cẩn thận ôm lấy Trì Linh Đồng vào trong ngực nói.

Trần Thần gãi gãi đầu: “Nhạc đồng, giáo sư Tiêu. .... là bạn trai của bạn thân Linh Đồng.”

Ánh mắt Nhạc Tĩnh Phương sáng lên: “Cái này không phải rất tốt sao? Nếu như bọn họ muốn ở cùng nhau, Tân Giang này đã không còn thích hợp, tránh qua Thanh Thai, yên tĩnh rồi khỏi tâm mất.”

Trần Thần than thở, nhưng bọn họ thật sự sẽ ở chung sao? Lúc này Tiêu Từ Thần vẫn còn hỏi chuyện trước kia của Trì Linh đồng từ chỗ anh ta.

Buổi chiều đầu thu, mặt trời không còn gay gắt, gió lạnh mát mẻ thoải mái, thổi tung những sợi tóc bông bồng của Trì Linh Đồng. Cặp mắt cô như phù sương mù, đầu đau muốn nứt ra, vừa ra khỏi khách sạn, liền phải vịn thân cây nếu không sẽ không chịu được.

“Chỗ này thật khó chịu.” Lúc cô chỉ vào đầu, lúc cô chỉ vào tim.

“Không thể nháp môi vài cái sao, cần gì phải phô trương như vậy?” Tiêu Tử Thần tức giận nhìn cô chăm chăm.

Cô cười ha ha: “Em muốn uống ha. Đều nói sau khi say sẽ tiêu sầu. Trước kia là cha mẹ ly hôn, sau đó là Dịch Thanh ra đi, mất việc, còn rất rất nhiều chuyện nữa, sau này gặp lại anh em cũng cảm thấy phiền. Đi thôi, tất cả đi hết đi, tất cả ở bên cạnh em tránh xa em ra, em ở một mình cũng tốt, rất tốt.....”

Tiêu Tử Thần đột nhiên nâng vai cô lên: “Trì Linh Đồng, em đúng là một tên lười gát.....”

“Tên lười gát? Em lừa anh cái gì?” Thần trí hoảng hốt, nhưng ý thức cô còn có chút tỉnh táo.

“Tại sao em lại giấu chuyện trước kia chúng ta là người yêu?” Tiêu Tử Thần gầm nhẹ nói.

Dưới chân cô như nhũn ra, đứng không vững, không thể không dựa vào thân thể anh: “Không phải là giấu, mà là hiểu lầm. Lần đó anh tới Thái Hoa, là em nói như vậy, nhưng.....”

“Bởi vì hiểu lầm, em liền lao vào lòng ngực của người đàn ông khác, nhét anh cho Khổng Tước?”

Cô lắc đầu một cái: “Không đúng, không đúng, chúng ta không có hiểu lầm, là.....”

“Là em thay lòng đổi dạ, hay là anh đứng núi này trông núi nọ? Tại sao chúng ta phải chia tay?”

Trì Linh Đồng đối với câu hỏi của anh đầu càng đau hơn.

“Không trách được trí nhớ của anh đều chỉ có những đoạn ký ức ngắn về em, anh hỏi em trước kia chúng ta có quan hệ gì không? Em liền phủ nhận. Em có biết như vậy rất tàn nhẫn hay không, để mặc anh như người mù tự tìm kiếm, đụng bẻ đầu chảy máu, em cũng không chỉ một tiếng. Khi em nhìn thấy anh cùng với bạn em là một đôi, trong lòng em có cảm giác gì? Anh không hề có bất cứ ý nghĩ gì với em sao?”

“Đừng nói ahhhhhhhhhh. .... Đừng nói ahhhhhhhhhh. Em muốn về nhà, em muốn uống nước.” Trước mắt Trì Linh Đồng trở nên mờ hồ, chỉ cảm thấy gương mặt Tiêu Tử Thần càng ngày càng gần, cô té vào trong ngực Tiêu Tử Thần.

Tiêu Tử Thần nghiêm mặt, vẫy taxi, vừa đỡ vừa ôm cô lên xe. Cô thì rất ngoan, đến nửa mắt cũng không mở, không hề nhúc nhích.

Xuống khỏi xe, cô tìm chìa khóa trong túi xách, mở cửa, tránh ra khỏi vòng tay anh, tự động bò lên giường.

Lông mày anh vận chặt lại, đi lấy bình nước suối trong tủ lạnh, mở nắp, đi tới bên giường, đỡ cô tựa vào người mình, thì cảm thấy cô mềm mại như bông, không một chút sức lực, từ từ đem miệng bình nước tiến tới gần miệng cô. Cô uống nửa bình nước nhanh như chớp, trong lòng liền trở nên thư thái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở ra nụ cười, rồi lè lưỡi liếm liếm.

Cằm của anh dán vào má cô, đầu óc nổ tung một tiếng, máu trong người xông lên não.

Cô lại không biết điều, từ từ nhích lại gần vào trong ngực anh.

Anh chỉ sừng sốt một giây đồng hồ, hai phiến môi liền hôn lên chân mày cô, rồi đến sống mũi, miệng, dịu dàng triển miên mà cẩn thận.

“Dịch Thanh?” Cô nhắm hai mắt, chần chờ khẽ gọi, bàn tay run rẩy sờ lên gương mặt anh.

Anh không lên tiếng, cấp tốc hôn lên mặt cô.

Bình nước trong tay cô nghiêng đi, nửa bình nước đổ vào trong ngực, chiếc váy màu vàng nhạt bị ngấm nước, trở nên trong suốt. Anh nhìn thấy rõ ràng hoa văn của áo ngực bên trong, cùng với núi đồi đang phập phồng.

“Linh Đồng.....” Anh khàn khà giọng nói, trá tim như muốn từ cổ họng nhảy ra.

“Dịch Thanh, Dịch Thanh.....” Cô giang hai tay ôm chặt lấy anh, như đứa bé mà cọ tới cọ lui trong lòng anh: “Rốt cuộc anh cũng đã về, đừng rời xa em nữa, em không muốn anh xa em.....”

Anh nhắm mắt lại, gân xanh trên trán phập phồng, cắn răng nói: “Quản khi gió hắt ta là ai. Chỉ cần là em là tốt rồi.”

Anh động thân một cái, ôm cô, hôn cô một cái.....

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chạm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 14: Chương 14

Hoàng hôn như lửa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh không có rèm che, ánh nắng chiều tà tràn vào căn phòng như dát lên một lớp vàng mỏng.

Trên giường, trong chiếc chăn màu phấn lam, Trì Linh Đồng co mình lại thành một cái kén, mắt nhắm chặt.

Thật ra cô đã tỉnh rồi.

Nồng độ của rượu Champagne không cao, đối với cô mà nói loại rượu này có nồng độ thấp đến đáng thương. Hai chén cũng không chẳng nhằm nhò gì, ngủ qua hai giờ đã tỉnh rượu.

Đầu óc tỉnh táo, chuyện gì cũng nhớ ra.

Từ nhà hàng Hải Thiên quay về không quá hai giờ, bây giờ khoảng chừng sáu giờ tối. Đầu thu, thời gian ban ngày khá dài. Cô len lén hé mắt, có thể nhìn rõ ràng những hạt bụi đang trôi nổi dưới ánh nắng trong căn phòng. Tiêu Tử Thần ngồi ở bên giường, đưa lưng về phía cô, áo sơ mi hơi nhàu, tóc có một chút hỗn độn, nhưng tư thế ngồi lại vô cùng ngay ngắn. Áo váy của cô được khoác trên ghế dựa, phía trên đặt nội y của cô.

Trì Linh Đồng nhắm chặt mắt lại một lần nữa, có lòng muốn chết rồi.

Cô không tính là một cô gái khéo léo, nhưng ít ra cũng có thể giữ mình trong sạch. Lớn như vậy, hành động quá giới hạn duy nhất là khi bị bệnh có cùng giường chung gối với Bùi Dịch Thanh, nhưng thật sự chỉ đắp chăn bông nói chuyện thuần khiết.

Không ngờ có một ngày, cô sẽ hào phóng như thế này. Ban ngày ban mặt, cửa sổ còn không đóng, cô cùng Tiêu Tử Thần trình diễn tiết mục trẻ nhỏ không nên xem. Nếu như có người đi ngang qua, dùng máy chụp hình chụp được, tung lên mạng, e là cô sẽ nổi tiếng toàn cầu rồi.

Thật là đáng thương, trời vẫn còn sáng, một chút bóng tối để cô trốn cũng không có. Mọi người đều như vậy, thời điểm uống say mơ hồ, làm chuyện gì cũng có thể mượn rượu thêm can đảm, đến khi tỉnh rượu là gan lại nhỏ đi, ngay cả nhớ lại cũng không có dũng khí. Không thể làm gì khác hơn là giả bộ ngủ, một cử động cũng không dám, đại khái cũng không thể thở gấp, tay đặt trên ngực, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

Chuyện như vậy, cũng không biết phải giải thích làm sao. Chỉ có thể nói bọn họ đều là nam nữ mạnh khỏe, sinh lý rất bình thường, uống một chút rượu thì mất khống chế. Một ngày này, cô đặc biệt cảm thấy cô đơn, lại một mình, khiến cho cô trở nên yếu ớt. Có thể chạm tay đến ấm áp, dịu dàng giống như từng quen biết, cô ngã như núi đổ.

Cảm giác giường rung lên, Tiêu Tử Thần đứng dậy. Cô nghe được âm thanh anh kéo tủ lạnh ra, rót nước, sau đó có tiếng nước chảy ào ào, có lẽ anh đang rửa mặt.

Anh muốn đi rồi sao? Cô len lén suy đoán.

Một lát sau, có tiếng bước chân đi về phía giường, giường lại lún xuống. Đột nhiên, một bàn tay lạnh nâng cổ của cô lên, chiếc khăn lông mát lạnh dán trên mặt.

"Muốn tự mình lau, hay muốn anh giúp?" Giọng Tiêu Tử Thần cố kiềm chế, trong trẻo lạnh lùng vang lên bên tai "Anh biết em đã tỉnh."

Cô bị anh dọa suýt chút nữa quên cả hô hấp, tay cứng ngắc nâng không nổi cũng không thể gờ lên, thân thể dưới chăn không có một mảnh vải, muốn cô ở trước mặt anh biểu diễn khóa thân sao? Người cô gầy tong teo, cũng đâu có gì đáng xem!

Bầu không khí trong phòng có chút ngột ngạt.

Làm người ta vui mừng một chút là hoàng hôn lặng lẽ phủ xuống, ánh sáng bên trong nhà từ từ rút lui.

Cô dùng hết hơi sức toàn thân rút ra một cánh tay cầm khăn lông lau mặt lung tung, sau đó từng chút dịch đến giữa giường, dùng chăn bao lấy thân thể thật chặt. Cho đến khi không có chỗ lùi thì mới xấu hổ ngồi dậy, mặt nóng đến độ có thể nướng tôm.

"Có muốn uống nước hay không?" Tiêu Tử Thần hỏi.

Cô từ dưới mi mắt nhìn thấy tay Tiêu Tử Thần đặt tại trên đầu gối khẽ run run, trong nội tâm hiểu rõ anh cũng rất căng thẳng, có thể cũng không biết đối mặt với cục diện này như thế nào. Có điều, anh là đàn ông, là quân tử, không thể giải quyết đơn giản bằng cách coi đó là tình một đêm hay say rượu mất lý trí, anh cần phải có kết luận rõ ràng.

Làm người thật đúng là mệt mỏi!

Trong lòng không tự chủ được rối loạn, đồng thời cũng cảm thấy một chút chua xót.

"Không cần." Cô mím đôi môi khô khốc, bình tĩnh nói.

"Vây. . . . . Đói không?" Hào kết của Tiêu Tử Thần chuyển động, vươn tay muốn sờ đầu của cô.

Cô né tránh, xoa lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi lên chăn, lắc đầu một cái, "Em không đói bụng." Sau đó, cô cắn mạnh môi dưới, lấy dũng khí ngẩng đầu lên, mắt to đen trắng rõ ràng thẳng tắp nhìn anh.

"Tiêu Tử Thần, em biết anh định nói gì nhưng chuyện này. . . . . chỉ là ngoài ý muốn. Chúng ta đều uống say cả, nên cứ quên chuyện này đi, coi như nó chưa từng xảy ra. . . . ."

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, thời gian và không gian như dừng lại, cả tiếng thở cũng không có. Sự yên tĩnh làm cho người ta rợn cả tóc gáy. Tiêu Tử Thần không có thay đổi gì, vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng, ôn nhã và lịch sự, nhưng đôi mắt đã hiện lên ánh nhìn lạnh thấu xương.

"Em nói lại một lần nữa!" Anh nhìn cô không chớp mắt, lạnh nhạt nói.

Cô quay đầu sang chỗ khác, nhìn khung cảnh dần tối ngoài cửa sổ.

"Trước kia chúng ta không có quan hệ yêu đương gì. Lần đó anh đi Thái Hoa tìm em, là vì hỏi thăm hành tung của Khổng Tước, bị Nhạc đồng tưởng lầm là bạn trai của em. Anh và Khổng Tước yêu nhau ba năm, đây là sự thật rõ ràng rành. Anh đi đi, em sẽ không nói với bất kỳ ai chuyện này, cũng sẽ không đem chuyện này để ở trong lòng." Cô chậm rãi nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Giữa cô và anh có rất nhiều vướng mắc, anh quá khác xa so với cô, đặc biệt là giữa bọn họ không có tình yêu, nhưng lại làm ra chuyện chỉ có giữa người yêu mới có. Nếu không quên đi, chẳng lẽ muốn nhớ mãi sao?

"Có phải em đang tính khuyên tôi quay lại với Khổng Tước hay không?" Hô hấp của Tiêu Tử Thần có chút dồn dập, thật ra cũng không quá rõ ràng, Tri Linh Đồng vẫn cảm nhận được. Không khí trong phòng quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh chớp mắt của bản thân.

"Cái đó... Là chuyện của hai người." Cô khó khăn trả lời.

Anh cười lạnh, "Em xác định mọi việc thật rõ ràng. Tri Linh Đồng, chỉ dựa vào lời em nói không có gì xảy ra thì là không có gì xảy ra sao? Nếu hôm nay người đưa em về là một tên đàn ông khác thì em cũng sẽ lên giường cùng hắn ta phải không?"

"Tiêu Tử Thần, anh dứt cho tôi..." Trên trán cô nổi đầy gân xanh, mắt trừng lớn, tức giận hét to, nước mắt uất ức đảo quanh hốc mắt.

"Em đã không để tâm chuyện này như vậy, hiện tại, em cô đơn, anh cũng vắng lạnh, nếu có cơ hội thích hợp, về sau chúng ta có thể..."

Cô giật gổ trên giường, ném mạnh về phía anh, "Cút... Anh cút mau..."

Không để ý đến chiếc chăn trước ngực đã trượt xuống để lộ ra thân thể, cô ôm mặt, nước mắt rơi như mưa.

"Như em mong muốn!" Tiêu Tử Thần nhặt gối đầu từ dưới đất lên, môi mím chặt, đứng im một hồi, sau đó Tri Linh Đồng nghe thấy tiếng "cạch" một tiếng, cửa mở, rồi lập tức đóng sầm lại.

Cô buông tay, cắn chặt răng, khóc đến hai vai run rẩy.

Anh thật nhẫn tâm, sao có thể nói những lời như vậy? Cô có khi nào cũng có người đàn ông khác gần gũi. Phí Nam lấy lòng cô như vậy, cô cũng keo kiệt không cho anh ta nổi một nụ cười.

Chỉ có anh, cô...

Tri Linh Đồng ngoảnh lại nhìn, trong lòng là một mớ hỗn độn phức tạp, há miệng khóc rống lên.

Khóc đến mệt rồi đứng dậy đi vào phòng tắm rửa mặt, cô vén chăn lên, thấy trên chăn in một dấu hoa mai đỏ chói mắt. Cô nhắm mắt lại, vội vàng vò chăn cùng quần áo trên ghế thành một nắm, nhét vào trong máy giặt. Mớ chuyện thật nóng, tắm không biết bao nhiêu lần, sau đó mới mặc quần áo đi ra ngoài.

Cô chỉ bật chiếc đèn nhỏ trước máy vi tính, mở cửa sổ ra, không khí ban đêm nhẹ nhàng khoan khoái, hương thơm thanh mát phảng phất như có như không.

Cô không mở máy vi tính, chỉ tùy ý cầm lên một cuốn sách. Bụng đói réo rất, cổ họng cũng khô rát, nhưng cô không muốn động, chỉ thần thờ đem sách lật tới lật lui.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, dọa cô giật mình.

Nhưng Tri Linh Đồng cứ để mặc cho chuông kêu, như thể hai bên đang so tài, kiên quyết không bắt máy. Sau một hồi lâu, tiếng chuông ngừng lại. Lúc này cô mới vội tới điện thoại di động, nhìn số điện thoại, là Nhạc Tĩnh Phương. Hai vai rũ xuống, thoáng thất vọng.

Cô cho là... khổ sở lắc lắc đầu, thờ dài một tiếng rồi ấn nút gọi lại cho Nhạc Tĩnh Phương.

"Tiểu Trì, tỉnh rượu chưa?" Nhạc Tĩnh Phương hỏi.

"Vâng, ngủ một giấc, hiện giờ thoải mái hơn rồi, chỉ có điều cơ thể nặng nề, mệt mỏi quá. Nhạc đồng, chị đã ăn cơm tối chưa?"

“Tôi đang xuống lầu đây, mấy lão già bên tổng công ty bắt động sản ầm ĩ muốn đi họp đêm liên hoan. Lịch trình hội nghị sáng ngày mai đã kín hết rồi, tôi không có thời gian, ngày kia tôi trở lại Thanh Thai rồi chúng ta cùng nhau dùng một bữa cơm nhé?”

“Được!” Trì Linh Đồng đồng ý rất nhanh. Nhạc Tĩnh Phương không phải là cấp trên hà khắc, ở Thái Hoa mấy năm, cô nhận được nhiều lợi ích như vậy, cũng nên bày tỏ lòng biết ơn.

Nhạc Tĩnh Phương cười, “Nếu tôi muốn đến nhà trọ của cô ăn cơm, cô có từ chối không?”

“Ha ha, chỗ tôi ở không lớn, sợ chị cảm thấy chật chội thôi. Chúng ta cứ ăn ở bên ngoài đi!”

“Tiểu Trì.” Nhạc Tĩnh Phương do dự một chút rồi nói, “Buổi trưa có Tiêu giáo sư, tôi không tiện nhiều lời. Cô có biết hiện nay người nào đang quản lý Hằng Vũ hay không?”

Trì Linh Đồng run lên, “Tôi... cũng không rõ lắm.”

“Là Bùi Dịch Văn, anh trai của Bùi Dịch Thanh, anh ta vốn quản lý thị trường Âu Mỹ, hiện tại công ty Đại lục cũng do anh ta phụ trách. Tôi chưa gặp mặt anh ta bao giờ, mấy lần có hội nghị công ty, đều là Phó tổng tới thay anh ta. À, có nhớ cô Tổng của ngân hàng Vĩnh Phát không? Thì ra cô ta là vợ của Bùi Dịch Văn, thảo nào mà cô ta lại thân quen với Bùi Dịch Thanh như vậy. Tháng năm vừa rồi cô ta mới sinh con gái, bây giờ đã ra ngoài làm việc. Mấy ngày trước tới Thanh Thai, tôi có chạm mặt cô ta. Aizz, đúng là khiến cho người ta hâm mộ, trẻ tuổi lại xinh đẹp, mới sinh con xong mà vóc người vẫn chẳng thay đổi chút nào... Tiểu Trì?”

Nhạc Tĩnh Phương cảm thấy bên kia điện thoại yên ắng một cách lạ thường, liền gọi một tiếng.

“Tôi đây, Nhạc đồng. Thời gian cũng lâu rồi, đừng để cho các lãnh đạo khác đợi quá lâu?”

“Ừ, được. Vậy khi nào gặp nhau chúng ta tán gẫu tiếp nhé. Mà sau khi tỉnh rượu nên uống chút trà mật ong sẽ rất tốt cho dạ dày, đây là kinh nghiệm của tôi đây.”

“Vâng, cảm ơn Nhạc đồng.”

Cô chậm rãi đóng điện thoại di động, tim run lên, hai tay nắm lại thật chặt, đầu gối phứa dưới tựa như không còn cảm giác, cả người giống như đang rơi xuống hầm băng.

Ngoại trừ lạnh lẽo chỉ có lạnh lẽo.

Tổng Đình sinh con gái, rốt cuộc cũng sinh rồi. Cô ta nói với Bùi Dịch Văn như thế nào đây?

Có lẽ không cần nói, chẳng ai cùng người chết so đo cả.

Đứa bé kia là huyết mạch duy nhất của Bùi Dịch Thanh ở trên cõi đời này. Bộ dạng giống anh hay là giống Tổng Đình?

Cô đột nhiên cười to ra tiếng, cười đến chảy cả nước mắt.

Mặc kệ là giống ai, đứa bé này sinh ra đã được nhận vô vàn cưng chiều rồi, đó chính là kết tinh nhà họ Tổng và nhà họ Bùi cơ mà!

Nếu như anh vẫn còn sống, nhìn thấy đứa bé kia, không biết anh sẽ có biểu cảm gì? Sẽ giải thích với cô về chuyện này như thế nào?

Nhưng trên đời không có nếu như, cô vĩnh viễn không thể nghe được lời giải thích của anh nữa.

Trì Linh Đồng lấy chiếc đồng hồ ra cầm trên tay, quá khứ cùng tương lai của anh đều ở đây, còn đứa bé kia, là quá khứ hay là tương lai?

Cô cố chấp yêu, lưu luyến người đàn ông đó, nhưng anh lại là người tình của người khác, là cha của một đứa nhỏ!

Nước mắt, từng giọt, từng giọt... tuôn thành hàng dài trên gò má.

Cô thì coi là gì của anh?

Lòng ngực nghẹn ngào khiến cô khó thở. Giơ tay lên, lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, rồi mở cửa bước ra ngoài.

Ánh trăng như nói chuyện, sao đầy như lũ.

Cô đứng lên bậc thang, nước mắt tuôn trào. Một con chim từ bên cạnh ngọn cây đột nhiên bay lên, xẹt qua nóc nhà, vút vào trong màn đêm. Cô giương mắt, miệng hé mở ngây ngơ, nước mắt cũng quên rơi. Không biết Tiêu Từ Thần đứng ở trước mặt từ lúc nào, trong ngực ôm một bó hoa to, loại hoa gì cũng có, tay còn lại xách một túi giấy. Cô hít hít lỗ mũi, ngửi thấy mùi cháo móng heo thơm ngát.

Sao nhìn anh em lại kích động đến mức nước mắt giàn giụa thế?” Rõ ràng là đang trêu ghẹo, nhưng giọng nói của anh lại thật nghiêm túc.

Cô cần môi, vừa túi thân vừa luống cuống.

“Em đã nói hoa gì cũng thích nên anh mua mỗi loại một bông. Hiện tại thấy vui chưa?” Anh đến gần cô, ánh mắt dịu dàng.

Từng bước từng bước, rất nhẹ, rất chậm, ưu nhã lại nguy hiểm, càng ngày càng gần, giống như thợ săn đang đến gần con mồi đã nằm sẵn trong lưới.

“Anh... Anh...” Cô há hốc mồm cứng họng, nước mắt đảo quanh, sợ hãi lui về phía sau.

“Sao chẳng lịch sự chút nào thế? Mau giúp anh, tay anh mỏi quá rồi.”

Anh đưa túi giấy về phía cô, Trì Linh Đồng chân chừ một chút nhưng vẫn nhận lấy.

Tiêu Từ Thần ôm hoa vào phòng, ấn công tắc bật hết đèn lên.

Bó hoa trong tay Tiêu Từ Thần quá lớn, căn phòng lại quá nhỏ, Trì Linh Đồng tìm trong tìm ngoài cũng không tìm được cái gì thích hợp để cắm hoa, cuối cùng không thể không cắm vào trong chậu nước.

Trong túi giấy có cháo móng heo, còn có rau trộn và thức ăn, cùng mấy cái bánh bao vẫn còn nóng. Hai người này cùng bày thức ăn ra bàn, sau đó ngồi đối diện nhau.

Trì Linh Đồng bụng chén cháo, trong lòng khác lạ. Cô khóc đến mũi đỏ mắt sưng, nhưng Tiêu Từ Thần vẫn trấn định tự nhiên, giống như vừa rồi hai người chưa từng xảy ra cãi vã.

“Ăn đi?” Anh gấp cho cô cái bánh bao, giọng nói cứng nhắc, “Anh nhìn người ta làm rồi, vô cùng sạch sẽ.”

Cô cắn một miếng, mắng đĩnh giong non, gà xé phay mềm nhẵn, nắm hương hương vị ngọt ngào, rất nhẹ nhàng khoan khoái. Cháo làm cũng rất được, thơm thơm mềm mềm, nấu cùng bí đỏ rất phù hợp.

Cô quá đói, không tự chủ được ăn thật nhiều.

Tiêu Từ Thần dọn dẹp bàn sạch sẽ, rửa chén bát, lau sạch tay đi ra ngoài, lôi kéo tay cô, “Sáng mai anh muốn ngủ nướng, bây giờ cùng anh đi ra ngoài đi dạo đi!”

Không đợi cô đáp lại, anh kéo cô ra ngoài. Chậm rãi bước đi, hai người không ai lên tiếng nói câu nào.

Ánh trăng chiếu lên hai người, hai cái bóng kéo thật dài, cùng gắn bó kề cận nhau trên mặt đất.

Đến khúc quẹo trên đường cô đột nhiên rút tay về, vòng tay ôm hông anh từ phía sau, áp má trên lưng anh, không nói gì, chỉ ôm thật chặt.

Anh vỗ vỗ tay cô, “Cô gái này, vừa ngang bướng lại vừa mạnh mẽ, về sau cưới em nhất định sẽ rất vất vả.”

Cô cần môi, không để cho anh nghe thấy tiếng cô nghẹn ngào.

Tiêu Từ Thần thở dài, xoay người, ôm cô vào lòng.

Cô không hỏi anh tại sao anh trở lại, anh cũng không hỏi cô tại sao lại khóc, hai người chỉ ôm lấy nhau, ôm thật chặt, thật chặt...

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chạm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15: Chương 15

Bóng đêm dần buông xuống, tay lướt qua giọt nước trên lá cây, đầu ngón tay truyền đến cảm giác lạnh lẽo, Trì Linh Đồng yếu ớt nói: "Về thôi."

Tiêu Từ Thần ừ một tiếng, dắt cô qua khúc ngoặt. Sau lưng, ngọn đèn hình chiếc ly của Khế Viên nhỏ dần, khu dân cư phía trước bao phủ một màu đen kịt.

Rút tay từ lòng bàn tay của anh ra để mở cửa, cô không bật đèn, chỉ đứng đó, chờ anh nói tạm biệt.

Tiêu Từ Thần đứng thật lâu cũng không nói lời nào, khuôn mặt anh chìm trong bóng đêm nhìn không rõ.

Trái tim cô thoáng đập mạnh, có chút sợ hãi: "Em thấy ổn rồi, cảm ơn hoa và bữa tối của anh. Một lát nữa em sẽ bắt đầu viết một số thứ."

Anh bước tới một bước, đặt tay lên vai cô, "Tối nay có thể viết được sao? Sau này sinh hoạt đừng đảo lộn ngày đêm nữa, được không?" Đầu của anh cúi xuống, giọng nói mang theo ý cung chiêu, lại có một loại tư vị triền miên. Hơi thở nóng rực thổi bên tai ngựa ngửa, Trì Linh Đồng cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực, trong lòng như có gió tháng ba lướt qua mặt hồ, êm ái vô hạn, rồi lại tạo nên từng gợn sóng lăn tăn.

"Ừm!" Cô giống như bị thôi miên gật đầu một cái.

"Anh không yên tâm, anh phải giám sát em mới được." Tay của anh dời đi, vòng xuống ôm lấy hông cô, đưa cô đi vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

Trì Linh Đồng có chút thất thần, đến khi hoàn hồn đã bị anh dẫn đến bên giường.

Tiêu Từ Thần cúi người xuống sửa sang lại giường đệm. Trên giường chỉ có một cái gối, anh đặt nó ngay ngắn vào giữa, vỗ vỗ.

Rồi quay sang nói với cô, "Cái giường nhỏ quá, về sau phải đổi sang cỡ lớn mới được."

Trì Linh Đồng nhắm mắt lại, che ngực, cảm thấy hơi khó thở.

Lần duy nhất Bùi Dịch Thanh ngủ lại nhà trọ của cô, cũng từng nói một câu y như vậy.

Ông trời, rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra đây?

"Lạnh không?" Tiêu Từ Thần nhận ra cô đang khẽ run rẩy, vội ôm cô đặt xuống giường; rồi cởi áo sơ mi của mình, cũng lên giường theo. Anh nhắc tay, để cho cô tựa vào lòng mình, nhẹ nhàng ôm chặt.

Cô mở mắt ra, ánh mắt sâu thẳm, không nhúc nhích theo dõi anh, sau đó chậm rãi giơ tay lên vuốt ve đôi mắt, sống mũi, bờ môi của anh, sờ hết sức chăm chú, vô cùng tỉ mỉ.

Trong bóng tối, Tiêu Từ Thần khẽ cười, "Chắc không phải em cho rằng anh không có thật đấy chứ?"

Trì Linh Đồng thở dài, rút tay về.

"Cả tối qua đã không ngủ rồi, hôm nay lại liên tục đi hai lượt quanh thành phố, mệt chết đi, nhắm mắt lại, ngủ nào." Tay của anh ôm lấy hông của cô, cong người xuống hôn lên môi cô, hương vị xà bông mát mẻ phảng phất.

Hương thơm đặc hữu lại mang theo cảm giác quen thuộc, lông mày cô từ từ giãn ra, không bao lâu sau thì mệt mỏi thiếp đi.

Cô ngủ trước, còn tự hỏi trong lòng: cùng giường chung gối với Tiêu Từ Thần như vậy, có tính là hành động sa đọa hay không? Nhưng tối nay cô thật sự cần được ôm trong một lồng ngực ấm áp, chỉ tối nay mà thôi, không cần suy nghĩ gì cả. Đến khi trời sáng mới đối mặt với sự việc không tưởng này sau.

Không ngờ giấc ngủ này lại sâu đến vậy, không hề mộng mị. Đến khi Trì Linh Đồng tỉnh giấc đã tới gần buổi trưa, cả phòng ngập trong ánh nắng mặt trời chói mắt. Cô lại nhắm mắt lại, đợi thích ứng được với ánh sáng. Lần thứ hai mở mắt ra, thấy Tiêu Từ Thần nằm nghiêng, đang nhìn cô, ân sâu trong đáy mắt có chút không dám tin. Thấy cô tỉnh thì cười cười, sờ sờ đầu của cô.

Trì Linh Đồng ngẩn ngơ một giây. Sau đó, cả mặt đỏ bừng.

"Bữa sáng chắc là bỏ qua rồi, bữa trưa em muốn ăn gì? Hay là đến nhà trọ của anh đi, anh làm cho em ăn." Tiêu Từ Thần ngồi dậy, bước xuống kéo màn giường, mở cửa sổ ra.

"Chúng ta. . . ." Trì Linh Đồng luống cuống, muốn hỏi chúng ta hiện giờ xem như là gì? Thật ra thì chính cô cũng không rõ lắm, chỉ cảm thấy cứ để tình trạng hỗn độn này cho anh giải quyết thì tốt hơn. Giống như vừa nhắm mắt, trời sập xuống cũng có anh đỡ. Chuyện này đã xảy ra, dù nó có thể xảy ra hay không thể xảy ra thì cũng xảy ra rồi.

Gương mặt Tiêu Từ Thần nhẵn lại một chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, "Em lại muốn nói cái gì?"

"Em chỉ nghĩ mình nên nói chuyện này với Không Tước như thế nào thôi?" Cô nuốt nuốt nước bọt, bật thốt lên.

"Cái này cứ để anh xử lý, cái đầu nhỏ kia của em không nên suy nghĩ bậy bạ. . . . ."

"Này, nhanh mở cửa." Tiêu Từ Thần còn chưa nói hết câu, đột nhiên vang lên tiếng đá cửa ầm ầm.

Trì Linh Đồng hốt hoảng từ trên giường nhảy xuống, cả người ngây người như phỗng, "Là. . . . Không Tước."

Tiêu Từ Thần nhướng mày, tự nhiên trấn định nói: "Anh biết rồi. Không sao đâu, em mặc quần áo vào không khéo cảm lạnh, anh ra mở cửa."

Trì Linh Đồng bất lấy tay anh, ánh mắt vội vàng nhìn bốn phía xung quanh.

"Không phải muốn anh trốn đấy chứ?" Tiêu Từ Thần lạnh giọng hỏi.

Cô túng quần.

"Ồ trong lòng em, chuyện xảy ra ngày hôm qua vẫn là tình một đêm không thể mang ra ngoài ánh sáng có phải không?" Về mặt anh bởi vì tức giận mà có chút vụn vặt.

"Không phải vậy, không phải vậy."

"Nếu không phải thì em căng thẳng cái gì? Anh nói rồi, anh sẽ xử lý chuyện này." Tiêu Từ Thần nhún mày, vỗ vỗ vai cô trấn an.

"Này, mình mang kem chocolate đến cho cậu rồi, nếu không mở cửa sẽ chảy ra hết đấy. Đừng có giả chết nha, cửa sổ mở, mình biết cậu có trong nhà." Không Tước lại đá cửa thêm mấy cái.

Trì Linh Đồng từ từ buông cánh tay Tiêu Từ Thần ra, chỉ mong dưới đất có cái lỗ để chui xuống đấy cho xong.

Không Tước đến quá nhanh, cô còn chưa chuẩn bị xong lời giải thích về chuyện này với cô ấy!

Tiêu Từ Thần đi ra mở cửa.

"Này, mau cầm lấy đi, tay mình tê rần rồi.... Tiêu Từ Thần. . . . . Sao anh lại ở đây?" Đôi mắt đẹp của Không Tước trừng lớn như muốn rút ra khỏi tròng, sau đó liếc qua giường đệm lộn xộn, chiếc áo sơ mi nhăn nhúm của Tiêu Từ Thần, gương mặt tái nhợt cùng đầu tóc rối loạn của Trì Linh Đồng. . .

Tay của cô ta khẽ run rẩy, túi giấy trong tay "bịch" một tiếng rơi xuống đất, kem bên trong không chịu nổi cái nóng, nhanh chóng tan ra tạo thành vết bẩn lớn trên mặt đất.

"Hai người lên giường với nhau?" Cô ta thâm trầm hỏi, nhưng giọng nói lại là khẳng định, tay vụt giơ cao lên.

"Không Tước, đúng như cô thấy, tôi và Linh Đồng chính thức. . . . . " Tiêu Từ Thần bình tĩnh nhìn cô ta.

"Anh đừng nói nữa." Không Tước đột nhiên cắt đứt anh, ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm Trì Linh Đồng, "Chúng ta ở cùng nhau mấy năm, tính tình anh lạnh nhạt không làm được chuyện gì long trời lở đất, đáng lẽ em nên nghĩ đến, nên nghĩ đến. . . . . Anh trở về Khế Viên trước đi, lát nữa em sẽ qua đó."

"Không Tước, cô nghe tôi nói, chuyện này không phải lỗi của Linh Đồng, là tôi theo đuổi cô ấy, tôi muốn cùng cô ấy ở chung một chỗ."

"Tôi nói anh cầm miệng, anh không nghe thấy sao?" Không Tước khàn giọng rống to, chộp lấy ly trà trên bàn ném mạnh vào vách tường. Trong nháy mắt, mảnh vụn sắc nhọn bắn ra tung tóe, "Cái này không liên quan tới anh, là chuyện của em và cô ấy. Ha ha, thật đúng là khó lòng phòng bị, tôi đây chẳng khác gì là dẫn sói vào nhà."

"Không Tước," Tiêu Từ Thần đi tới nắm vai Trì Linh Đồng, tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng lực uy hiếp không nhỏ.

"Chúng ta đã chính thức chia tay, chuyện của tôi và Linh Đồng không hề có lỗi với bất kỳ kẻ nào. Cô lý trí một chút đi."

"Đây là lần đầu tiên chúng ta chia tay sao? Không phải trước kia chỉ giận dỗi mấy ngày rồi lại làm lành ư? Tiêu Từ Thần, em biết rõ anh chỉ vì trách nhiệm, muốn chịu trách nhiệm với cô ấy, có đúng không? Anh và cô ấy ở chung với nhau mấy buổi tối? Anh và em ở chung ở chung với nhau mấy buổi tối? Nếu tính về mặt thời gian, anh nghĩ mình nên phụ trách ai đây?"

"Không Tước, cô có biết mình đang nói cái gì không?" Tiêu Từ Thần tức giận quát lớn.

Trì Linh Đồng đột nhiên há miệng. Trong bụng cuộn lên từng trận, cô xông vào toilet, nôn thốc nôn tháo như muốn nôn ra cả mật.

"Cô ấy mang thai?" Mặt Không Tước như sung huyết, "Hai người lên ở với nhau bao lâu rồi?"

"Cô đừng có nói hươu nói vượn." Tiêu Từ Thần cắn môi, chạy vào toilet, nhẹ nhàng vỗ lưng cho Trì Linh Đồng.

Trì Linh Đồng đẩy tay anh ra, đứng dậy lấy nước súc sạch miệng, "Anh đi về trước đi, em và Không Tước nói chuyện với nhau một lát."

Tiêu Từ Thần quả quyết cự tuyệt, "Không được, đây là chuyện của anh, không liên quan gì tới em."

"Không liên quan gì thật sao?" Trì Linh Đồng tự giễu nghiêng nghiêng khóe miệng, "Em và cô ấy là bạn bè đã nhiều năm, em nên cho cô ấy một câu trả lời thỏa đáng. Anh đi đi, không có việc gì."

"Không bàn nữa."

Cô ngẩng đầu lên, khẩn cầu nhìn anh, "Em hứa với anh sẽ lý trí, không kích động."

"Anh không lo lắng cái đó, anh lo. . . . . " Tiêu Từ Thần ngẩng đầu lên. Hít sâu, "Vậy để cho anh ở bên cạnh em, anh sẽ không lên tiếng."

"Thế thì còn nói gì được nữa? Cho chúng em một không gian riêng biệt đi."

"Các người đâu rồi?" Bên ngoài truyền tới tiếng đồ đạc rơi xuống đất. Không biết Không Tước đã quăng đập cái gì.

"VẬY anh chờ ở ngoài cửa. Đồng ý với anh, đối mặt với chuyện này, đừng trốn tránh." Tiêu Từ Thần nâng mặt của cô, nhìn cô thật sâu.

Tri Linh Đồng cúi xuống, không nhìn anh, chỉ chậm rãi gạt đầu.

Gian phòng phía ngoài đã là một đồng hồ hỗn độn, sách rơi đầy đất, ghế đổ lăn lóc, chăn gối cũng bị quăng lung tung.

Tiêu Từ Thần hờ hững nhìn Không Tước một chút, bước ra khỏi phòng, khép cửa lại.

Tri Linh Đồng cắn môi, nhìn thẳng về phía Không Tước đang phát điên, cười cười, "Không có chỗ ngồi, chúng ta đứng vậy!"

"Tại sao lại là anh ấy?" Không Tước chỉ thẳng vào mũi cô, nức nở hỏi, "Bạn trai của cậu chết, mình hiểu. Cậu nhớ anh ta mình cũng hiểu, cậu muốn mượn một người đàn ông khác để quên anh ta đi, mình cũng rất hiểu. Nhưng... nhưng tại sao lại là Tiêu Từ Thần? Chẳng lẽ cậu không biết Tiêu Từ Thần là ai à? Hai chúng ta vẫn luôn chia sẻ mọi thứ, cái gì cũng không để phòng, không giấu giếm. Chẳng trách lần này thái độ của anh ấy kiên quyết đến vậy, thì ra cậu đã bán đứng mình để lót đường cho cậu nhào vào trong ngực anh ấy?"

Tri Linh Đồng cười khổ. "Không phải vậy, Không Tước."

Không Tước bắt chọt vung tay tặng cho Tri Linh Đồng một bạt tai thật mạnh, má cô lập tức sưng đỏ.

"VẬY là cái gì? Các người không lên giường với nhau, không xảy ra quan hệ gì ư? Tri Linh Đồng, từ khi tôi và Tiêu Từ Thần yêu nhau tôi đã biết cô là loại phụ nữ mà anh ấy thích. Tôi phỏng cô ba năm, kết quả vẫn là khó phòng bị, cô vẫn có thể dụ dỗ anh ấy tới tay. Bản lĩnh đoạt đàn ông với khả năng học tập của cô đúng là đáng nể như nhau. Tôi bái phục, bái phục."

Tri Linh Đồng ôm má, lặng lẽ nhìn.

Không Tước thờ dốc một hồi, "Đúng, lối sống của tôi không đúng đắn, nhưng thói đời chính là như vậy. Nếu không phải thiên kim danh môn, không phải tiểu thư nhà giàu, mà muốn leo lên cao thì nhất định phải trả giá thật lớn. Nhưng dù tôi có làm cái gì đi chăng nữa, người trong lòng tôi yêu vẫn luôn là Tiêu Từ Thần, tôi chưa bao giờ có suy nghĩ khác, cũng nhận định đời này phải gả cho anh ấy. Ngay cả khi anh ấy biến thành bộ dạng hiện tại, tôi cũng vẫn yêu. Tri Linh Đồng, tôi nói cho cô biết, đàn ông có đôi khi chỉ suy nghĩ bằng nửa người dưới, Tiêu Từ Thần chỉ là một người đàn ông bình thường, cũng sẽ phạm phải lỗi thông thường của đàn ông. Tôi tha thứ cho anh ấy, cũng sẽ chờ anh ấy. Tôi khuyên cô đừng có cắn chặt lấy ý muốn chịu trách nhiệm của anh ấy không thả. Tiêu Từ Thần là quân tử, nhất định sẽ ôm hết hậu quả về mình. Nhưng cô có đảm bảo được may mắn của mình sẽ kéo dài mãi không? Cô nhìn lại mẹ kế của cô đi, cô ta đoạt ba cô từ tay mẹ cô, không phải hiện tại cả ngày thở ngắn than dài, thỉnh thoảng uống rượu mua vui nữa sao? Cô muốn đi theo gót chân bà ta ư?"

"Không Tước, cậu nói cậu hiểu Tiêu Từ Thần, vậy chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, cậu hiểu được tôi không?"

Không Tước ngẩn người, ánh mắt dò xét nhìn cô.

"Cô có ý gì? Đúng, tôi biết cô sẽ không làm ra chuyện này, nhưng người gặp phải sự cố ngoài ý muốn rất có thể sẽ thay đổi."

"Yêu, không phải chỉ trong lòng có anh ấy là đủ, còn phải dùng hành động để bày tỏ ra điều đó. Tiêu Từ Thần thật sự là người đàn ông tốt. Yêu nhau thì dễ, ở chung mới khó. Tình yêu giống như em bé, cần phải thật lòng che chở, thương yêu, mới có thể khỏe mạnh lớn lên. Cậu có quý trọng anh ấy không?"

"Tôi. . . . . Đương nhiên là có."

Tri Linh Đồng cười khẽ, "Nếu anh ấy thật sự yêu cậu thì sao tôi có thể đoạt anh ấy đi? Sao anh ấy có thể bỏ rơi cậu?"

Trừ phi yêu không đủ sâu, cho nên mới có thể dễ dàng tách ra. Giống như Bùi Dịch Thanh, cô khấn cầu anh ở lại, không tiếc lời yêu sâu đậm, nhưng anh vẫn đi, vì một người phụ nữ khác, bởi vì đứa bé trong bụng cô ta. Bùi Dịch Thanh để ý cô ta nên mới không tiếc sinh mạng.

Bên trọng bên khinh, vừa nhìn đã hiểu ngay.

"Có phải cô đang muốn nói với tôi, tình yêu của Tiêu Từ Thần dành cho cô là thật lòng không?" Không Tước cười lạnh.

"Tôi không nói như vậy. Không Tước, tôi mệt rồi, cậu đi đi!"

"Cô sẽ rời khỏi anh ấy chứ?" Không Tước hỏi, ánh mắt chuyển qua thấy được bó hoa đặt trong chậu nước, "Hoa này là của anh ấy mua cho cô sao?"

Tri Linh Đồng quay đầu lại, không lên tiếng.

Không Tước đột nhiên khóc thét lên, "Không ngờ anh ấy lại mua hoa tươi cho cô. . . . ." Cô ta nhảy chồm về phía bó hoa, giật ra khỏi chậu nước rồi đập xuống mặt đất, dùng chân ra sức đạp, vừa đạp, vừa mắng, "Tôi cho anh ấy tặng hoa, tôi cho anh ấy tặng hoa. . . . ."

Phát khùng một hồi, cô ta ngồi chồm hổ xuống, bưng tay che mặt, khóc không thành tiếng. "Tôi và Tiêu Tử Thần yêu nhau mấy năm, anh ấy chưa từng mua hoa, cũng chưa tặng bất kỳ món quà nào cho tôi. Tại sao anh ấy lại đối xử tốt với cô như vậy? Tại sao?"

Tri Linh Đồng trầm mặc nhìn Khổng Tước.

Cô ta vung tóc lên, quệt đi nước mắt, khiêu khích nhìn cô. Sau đó ngẩng cao đầu, xoay người rời đi, nhưng đi tới cửa thì bỗng dừng lại, nghiêng đầu nói:

"Không phải là mấy bông rách hoa ư, cũng chẳng có gì, tôi không thấy làm sao cả. Đàn ông vẫn luôn ham những thứ mới mẻ, cứ đợi sau ba tháng, cô nhìn lại xem Tiêu Tử Thần còn có thể đối xử với cô tốt được như bây giờ không? Hiện tại anh ấy đang mất trí nhớ, cô có thể thông minh lợi dụng điểm này. Nhưng có một ngày anh ấy hồi phục, chuyện giữa anh ấy và cô chính là một loại hành hạ."

Tri Linh Đồng đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Khổng Tước, cho đến khi cô ta đi về phía Tiêu Tử Thần đang đứng ở ven đường. Cô ta dùng nắm đấm đánh anh, nước mắt nước mũi tèm nhem quệt vào vạt áo anh, rồi lại nhón chân lên muốn hôn anh.

Tiêu Tử Thần đẩy cô ta ra. Cô ta lại suy yếu đánh về phía anh, anh lại tránh ra.

Tri Linh Đồng nhìn lại căn phòng của mình, cúi người xuống, nhặt chăn và gối đặt lên trên giường.

"Linh Đồng. . . ." Tiêu Tử Thần đi vào, "Em ngồi xuống đi. Để anh dọn dẹp."

Cô không quay đầu lại, bình tĩnh nói: "Không phải anh muốn thu dọn sách sao? Anh quay về Khế Viên đi, chỗ này em dọn một lát là được."

"Chỗ của anh không vội, sắp xếp xong ở đây, chúng ta cùng nhau trở về Khế Viên." Anh vỗ về phía sau lưng cô.

"Em muốn yên tĩnh một lát, có được không?"

Tiêu Tử Thần im lặng thật lâu.

"Anh về trước làm cơm trưa đi, khi nào dọn xong em sẽ qua đó." Cô đứng thẳng, mặt vẫn hướng về bên trong.

"Ừ, vậy làm cơm xong anh tới đây đón em." Tiêu Tử Thần nhắm mắt lại, miễn cưỡng thỏa hiệp.

Cô nghe tiếng bước chân anh xa dần mới chậm rãi xoay người, lấy rượu hành lý từ trong tủ quần áo ra.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Chương 16

36 kẻ, chạy là thượng sách.

Con người cũng giống như động vật, phản ứng bản năng khi gặp phải nguy hiểm hoặc khi không có cách nào giải quyết khó khăn chính là chạy trốn. Tuy rằng Tri Linh Đồng không cam lòng dùng từ “trốn” này để hình dung về mình, nhưng lại không thể không thừa nhận cô đang trốn tránh Tiêu Tử Thần.

Sao mọi chuyện lại phát triển đến mức độ này, cô đã không còn sức mà để ý nữa. Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi Tân Giang, có thể quên được chuyện này là tốt nhất, nếu không thể quên đi thì cứ coi đó như một giấc mơ.

Không phải cô hoài nghi tình cảm của Tiêu Tử Thần đối với mình, cũng không phải cô quá coi mở, mà là cô lo ngại của Khổng Tước sẽ trở thành sự thật: Nếu Tiêu Tử Thần khôi phục trí nhớ, anh nhớ lại tất cả, nhưng vì trách nhiệm mà không thể không ở cùng một chỗ với cô, trong khi trong lòng anh vẫn có Khổng Tước, lúc đấy cô có thể hạnh phúc được sao?

Khi ở giữa hai người bọn họ, cô cùng lắm chỉ được coi là một tên hề xuất hiện ngoài ý muốn mà thôi.

Từ trước tới nay, vai hề không phải là nhân vật chính trên đài diễn, diễn nhập tâm thế nào cũng chỉ đổi lại một vài tiếng cười của người xem.

Huống chi cô là người lạnh nhạt, chỉ muốn nhận được ảm áp trên người Tiêu Tử Thần, chứ không có yêu anh.

Không có ư? Hẳn là không rồi, nói lời yêu quá khó khăn.

Dù sao Tiêu Tử Thần cũng sẽ sớm quay trở lại Thanh Thai, dần dần mọi chuyện rồi cũng quay về vị trí vốn có của nó.

Tri Linh Đồng ngồi trên xe, nhìn phong cảnh ngoài cửa xe lùi về phía sau, có hơi choáng váng. Ngồi bên cạnh cô là một cụ già tóc muối tiêu, ôm hai túi vải thật to chần ở dưới chân, lên xe một lát đã ngủ luôn, tiếng ngáy rất lớn, làm cho đôi tình nhân nhỏ ở phía sau khẽ cười trộm.

Tri Linh Đồng ngồi dịch vào bên trong, để chân tay bà cụ được thoải mái một chút, ngủ sẽ dễ chịu hơn. Di động trong túi rung lên, cô vẫn ngồi im, quay đầu nhìn khung cảnh lướt qua ngoài cửa sổ. Nơi này ruộng lúa vàng óng, lá bông xanh mướt, bờ ruộng ngang dọc, con sông như dải lụa, mọi người trên đồng đều vui vẻ thu hoạch thành quả.

Đột nhiên cô cảm thấy rất chán nản, rất mờ mịt, cuộc sống không ngắn nhưng cũng không dài, chẳng lẽ cứ phải chán chường như vậy mà sống sao?

Khi xe tới bến ở tỉnh thành thì trời sắp tối rồi. Cô không thông báo việc mình sẽ đến đây cho Đàm Trân biết, ra khỏi bến xe liền vẫy taxi chạy thẳng tới nhà mới của Đàm Trân. Lúc kết hôn, Đàm Trân và Quan Ân Đạt quyết định mua nhà, Tri Linh Đồng đứng tên. Đây là quyết định đặc biệt của Quan Ân Đạt. Khi Đàm Trân ly hôn với Tri Minh Chi thì Tri Linh Đồng được xử ở với Đàm Trân, vậy nên Quan Ân Đạt nói đây là ngôi nhà chân chính của cô.

Tri Linh Đồng lo rằng không có ai ở nhà, mà cô từ Tân Giang về cũng không mang theo chìa khóa. Nghĩ bụng nên gọi điện thoại trước cho yên tâm, cô lấy di động ra, thấy có vài cuộc gọi nhỡ và sáu tin nhắn, cho rằng đó là Tiêu Tử Thần, cô không mở ra xem mà ấn xóa toàn bộ.

Đàm Trân ở nhà, nghe nói Tri Linh Đồng đến đây thì rất vui vẻ, xỏ dép lê đi xuống lầu, đứng ở ven đường đợi cô tới.

"Đến đây thì sao không nói trước một tiếng, mẹ làm nhiều món ngon cho con ăn." Đàm Trân yêu chiều nhận lấy hành lý trong tay Tri Linh Đồng.

Tri Linh Đồng nũng nịu khoác tay bà, "Làm vậy làm gì chứ, con về nhà mà, đâu phải là khách."

Đàm Trân liếc cô một cái, "Con cũng biết đây là nhà hả, tự hỏi mình xem con ở nhà được mấy ngày?"

Tri Linh Đồng cười ha ha, "Không phải con trở về rồi đây sao?" Hai mẹ con bước vào cửa, Đàm Trân cất hành lý vào phòng của Tri Linh Đồng, rồi đuổi cô đi tắm rửa, còn mình thì vội vàng tới phòng bếp làm hoành thánh.

"Chú Quan đâu rồi mẹ?" Từ đầu đến cuối cô không nhìn thấy Quan Ân Đạt đâu.

"Mấy ngày nay ông ấy làm thêm giờ ở trên Sở, có một vụ làm ăn phi pháp ở thành phố khiến rung động cả nước. Tội phạm chính là tổng giám đốc của một xí nghiệp nằm trong top 10 toàn quốc, còn là một người phụ nữ trung niên có gương mặt rất phúc hậu. Trên chóp mũi bà ta có nốt ruồi đen, lại thường hay lên ti vi, có thể con nhìn thấy rồi đấy. Bà ta lợi dụng việc mở rộng dây chuyền sản xuất, thu tiền phi pháp hơn mười tỷ của người dân, rồi sau đó chuyển khoản ra nước ngoài. Bà ta đang chuẩn bị chạy trốn thì bị ngành công an phát hiện, nhưng công an chỉ kịp tới lấy lời khai của những nhân viên có liên quan thôi, còn bà ta và con gái vẫn trốn được. Không thấy có ghi chép về việc xuất cảnh, chắc người vẫn còn ở trong nước. Cấp trên yêu cầu công an tỉnh trong vòng ba tháng phải bắt bà ta về quy án, lấy lại tất cả khoản tiền phi pháp. Chú Quan của con loay hoay sút đầu mẻ trán, miệng cũng nổi mụn nhiệt rồi. Aizz!". Giọng của Đàm Trân có chút thương tiếc.

"Mẹ đau lòng cho chú Quan phải không?"

Mặt Đàm Trân đỏ lên, đẩy mạnh Tri Linh Đồng vào phòng tắm, "Ông ấy là bạn già của mẹ, có tiền khó mua bạn, mẹ không quan tâm ông ấy thì quan tâm ai đây?"

Tri Linh Đồng từ trong phòng tắm thò đầu ra, "Vậy mẹ đặt con ở đâu?"

"Con à, là thịt trên tim mẹ." Đàm Trân cười, mặc tạp dề. Đi vào phòng bếp bắt đầu bận rộn làm thức ăn, lúc hoành thánh cho vào nồi thì Tri Linh Đồng cũng tắm xong, tóc còn ướt đã ngồi xuống bàn. Đàm Trân nói như vậy sẽ cảm lạnh liền vội cầm khăn lông tới lau cho cô.

Tri Linh Đồng nhắm mắt lại, khoe miệng khe cong lên, "Mẹ, con cảm thấy thật ra thì con rất may mắn."

"Gi?"

"Tuy rằng mẹ và bố tách ra nhưng hai người vẫn luôn thương yêu con."

Đàm Trân ngăn ra, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, giữa hai lông mày hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ, "Con có thể nghĩ được như vậy là tốt, nhưng dù vậy thì cũng không phải là một hình tròn hoàn chỉnh. Đừng cứ nhìn mẹ mãi như vậy, mau ăn đi, canh nhân rau cần mà con thích nhất đấy."

Tri Linh Đồng cảm thía lên. Uống một ngụm canh, "Mẹ vẫn hận ba sao?"

Đàm Trân cúi xuống, "Mẹ không hận ba con, vợ chồng ở cùng nhau mấy chục năm, tuy nói những năm tháng rục rờ nhất đều dành cho ba con, nhưng ông ấy. . . . rất tốt với mẹ, tốt đến mức mẹ cho rằng đó là điều đương nhiên. Sau khi ly hôn, mẹ mới ý thức được trong cuộc hôn nhân này, ba con đã phải bỏ ra rất nhiều, mẹ quá chú trọng đến công việc, ném hết việc nhà và giao con cho ông ấy. Ông ấy chăm lo việc nhà rất chu đáo, còn có thể dạy dỗ con tốt như vậy. Hơn nữa vẫn dành một phần quan tâm cho mẹ. Mẹ đã quên rằng tình yêu cũng cần phải được đáp lại. Sau khi con lên Đại học, càng ngày càng ít quan tâm nên mới để cho ông ấy mắc phải sai lầm. Thế nên, sao mẹ có thể hận ông ấy đây?"

"Vậy trong lòng mẹ còn yêu ba nữa không?"

Đàm Trân cười khỏ, vuốt ve gò má thon gầy của Tri Linh Đồng, "Yêu, là chuyện mà ở độ tuổi của con mới cần để ý, giờ mẹ đã lớn tuổi rồi, yêu hay không không còn quan trọng nữa, chỉ cần có người bầu bạn bên cạnh, hỏi han chăm sóc nhau thôi."

Trì Linh Đồng trẻ môi, "Theo như mẹ nói, hiện giờ mẹ yêu chú Quan, nhưng nếu đổi sang người khác thì có được không?" Như việc xảy ra đối với cô, tuy là say rượu mất lý trí, nhưng chỉ có thể mất lý trí với Tiêu Từ Thần. Vậy đối với anh, cô có cảm giác gì đây?

"Con bé này, ăn nói linh tinh." Đàm Trân gấp lại khăn lông, lấy hai đĩa thức ăn ở trong tủ lạnh ra.

Trì Linh Đồng vui đầu vào ăn hoành thánh. Một lát sau, cô lại ngẩng đầu lên, "Mẹ, hiện tại mẹ có thất vọng với con không?"

"Nói thừa, mẹ luôn tự hào về con. Mẹ và chú Quan thường nói, nếu chuyện này mà xảy ra trên người những cô gái khác thì hoặc là oán trời trách đất, hoặc là giống chị Tường Lâm cả ngày nói chuyện không ngừng; hay trở nên tự ti không có chí tiến thủ, không gượng dậy nổi. Nhưng con sẽ không thế, con chỉ cần thời gian để chấp nhận chuyện này thôi, không cần vội."

"Mẹ, hay mẹ và chú Quan nhờ người quen xin việc cho con đi, nếu không thì con xin đi thi nhân viên công vụ. Con không muốn cả ngày cứ ngồi không như thế này, giống sâu gạo lắm." Trì Linh Đồng nói giống như đang giận dỗi ai.

Đàm Trân ngồi xuống, tay nâng cằm, quan sát cô, "Cứ tùy ý thay đổi bản thân như vậy, không cảm thấy đáng tiếc sao?"

Trì Linh Đồng kinh ngạc nhìn bà.

"Mẹ còn muốn con trở thành kiến trúc sư nổi tiếng Trung Quốc, sẽ thiết kế ra những công trình như cao ốc BOC (*) hay nhà hát Sydney."

(*) BOC: Bank Of China

"Mẹ, yêu cầu này của mẹ thấp quá!" Trì Linh Đồng bật cười than vãn.

"Từ trước đến nay, đối với con, mẹ đều yêu cầu không cao." Đàm Trân vỗ vỗ vai của cô.

Com nước xong xuôi, Trì Linh Đồng tự động rửa chén. Đàm Trân biết cô ngồi xe một mình nên để cho cô về phòng sớm nghỉ ngơi, còn mình thì ngồi trong phòng khách xem tivi, đợi Quan Ân Đạt về.

Quả thật Trì Linh Đồng có hơi mệt, ngáp dài đi về phòng. Nằm ở trên giường, nhưng lại không buồn ngủ, bên tai nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn vang lên liên tiếp.

Cô cảm di động lên, mở xem từng cái một, tất cả đều là của Tiêu Từ Thần,

"Trì Linh Đồng, bây giờ em đang ở đâu? Em có thể không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, nhưng có thể gửi lại một ký hiệu nào đó để anh biết em vẫn ổn được không?"

"Trì Linh Đồng, anh đã làm com trưa, cũng làm com tối xong rồi, còn chuẩn bị mấy đĩa phin nổi tiếng của nước ngoài nữa. Anh ở trong căn hộ chờ em, chờ em. . . . ."

"Trì Linh Đồng, anh đang vào trang web em viết tiểu thuyết. Có thể nhìn nhận tình cảm thấu đáo như vậy, có thể viết chuyện xưa đẹp đến thế, tại sao chính em lại làm dè điều?"

"Trì Linh Đồng, nếu em cảm thấy chuyện giữa chúng ta thật sự là sai lầm thì em đừng trốn tránh nữa, em cứ nói cho anh biết, anh không ép buộc em. Anh sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, vĩnh viễn cũng không nhắc đến."

Cô tắt điện thoại rồi lật người nhắm mắt lại, môi mím chặt, cố gắng kìm chế chua xót nơi đáy lòng.

Sáng sớm tỉnh lại, thấy ánh sáng xa lạ, chiếc giường xa lạ, trần nhà xa lạ, cái gì cũng xa lạ, khiến Trì Linh Đồng ngẩn người mất mấy giây. Tới khi nghe thấy giọng nói của Đàm Trân ở bên ngoài vọng vào mới nhớ ra mình đang ở nhà mẹ.

Ra ngoài rửa mặt, thấy Quan Ân Đạt và Đàm Trân đang ở ngoài ban công vai kề vai cùng phơi quần áo, còn thì thầm nói chuyện. Nghe được tiếng bước chân của cô, hai người lập tức ngừng nói, liếc mắt ngàm trao đổi.

"Cô nhóc!" Quan Ân Đạt cười híp mắt chạy tới, ôm lấy cô, "Nhiều ngày như vậy không về nhà, có nhớ chú Quan hay không?"

"Dĩ nhiên là nhớ ạ!" Trì Linh Đồng khéo léo ôm ông đi về phía bàn ăn, nghiêng đầu quan sát người đàn ông năm mươi tuổi này, sau vụ án rừng động kia, tóc lại bạc đi khá nhiều, "Chú Quan, vụ án đó rất phức tạp ư?"

"Cũng không quá phức tạp, chỉ cần tìm được thủ phạm, sau đó lấy hết lại khoản tiền phi pháp là được. Đầu đầu ở chỗ hiện tại không biết người trốn ở đâu, ngày hôm qua chú vừa ký lệnh truy nã."

"Chẳng lẽ bà ta không chi tiêu, không nghỉ lại chỗ nào sao? Những thứ này cũng sẽ có dữ liệu ghi lại."

Quan Ân Đạt cười. "Bà ta có mấy cái thẻ căn cước, đã sớm chuẩn bị sẵn rồi."

"Vậy. . . . . khuôn mặt trên thẻ cũng sẽ không thay đổi chứ?"

"Hiện nay công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ phát triển như vậy, thay đổi gương mặt tương đối dễ dàng. Thời gian càng ngày càng gấp rút, bọn chú chỉ liên lạc được với các bệnh viện thẩm mỹ lớn thôi. Lùng theo cách này không hiệu quả."

Tri Linh Đồng tròn to mắt, "Con nghĩ phẫu thuật thì cũng lắm chi là cắt mắt hai mí, sửa mũi mà thôi. Chẳng lẽ cả khuôn mặt cũng thay đổi được sao?"

Quan Ân Đạt lạnh lùng cười to, "Cái này ở nước ngoài có nhiều vụ giống vậy lắm rồi, bây giờ y học phát triển, cũng mang đến rất nhiều lợi ích cho các phần tử phạm tội."

"Sáng sớm đã nói những thứ ảnh hưởng đến khẩu vị. Thôi được rồi, ăn cơm đi." Đàm Trân bưng bữa sáng lên, chuyển đề tài nói chuyện.

"Dạ vâng, thưa bà quản gia." Quan Ân Đạt dịu dàng nhìn về phía Đàm Trân, rồi lặng lẽ tiến tới nói thầm bên tai Tri Linh Đồng, "Nhìn thấy chưa, mẹ con đối xử với chú thật hung dữ!"

"Vâng, đúng là có chút. Con thể hiện sự quan ngại sâu sắc đối với chú."

"Nói thầm cái gì vậy?" Đàm Trân liếc xéo nhìn hai người.

"Không có gì? Ăn cơm, ăn cơm thôi!" Quan Ân Đạt vội vàng cúi đầu xuống húp cháo.

Tri Linh Đồng thấy Đàm Trân chia trứng gà luộc ra làm hai nửa, lòng đỏ trứng thả vào trong chén của cô, Quan Ân Đạt gấp hết số lòng trắng còn lại, hành động của hai người hết sức tự nhiên và ăn ý. "Ông ấy huyết áp cao, không nên ăn lòng đỏ trứng." Nhận ra Tri Linh Đồng nhìn mình chăm chú, Đàm Trân lên tiếng giải thích.

Tri Linh Đồng nghĩ thầm, sẵn sốc như vậy, thật ra chính là yêu, yêu không nhất định phải long trời lở đất, biển cạn đá mòn, mà cứ mưa dầm thấm lâu như thế này mới càng làm cho người ta cảm thấy động lòng càng yên bình.

Công việc của Đàm Trân cũng rất bận, nhưng vì muốn ở cùng Tri Linh Đồng nên nghỉ hẳn hai ngày. Hai mẹ con cùng nhau đi dạo phố, ngắm hồ, leo núi, ăn rất nhiều đồ ăn vặt, mua vài bộ quần áo mặc theo mùa. Tri Linh Đồng mua một đồng sách, toàn là sách về du lịch và lịch sử, chuẩn bị làm phương tiện giết thời gian sau khi Đàm Trân đi làm.

Sau hai ngày yên bình, trong lòng Tri Linh Đồng đoán chừng Tiêu Từ Thần đã nản lòng thoái chí, không còn hơi sức nữa, anh không hề gọi điện thoại, cũng không gửi thêm một tin nhắn nào.

Thật kỳ lạ, không có điện thoại và tin nhắn của anh, điện thoại cả ngày không hề động đậy, dường như cả những người khác cũng quên mất cô luôn. Có lúc cô còn hoài nghi không biết có phải di động bị hỏng rồi hay không, nên cô ý dùng điện thoại cô định ở nhà tự gọi cho mình. Tiếng chuông thanh thúy dễ nghe, rất bình thường.

Cô cảm di động sừng sốt thật lâu.

Ở nhà mấy ngày, xem ti vi, ăn vặt, nghe nhạc, đọc sách, không làm việc, không nói chuyện, trên web có bình luận thúc giục viết tiếp truyện rất nhiều, cô cũng làm như không thấy.

Ngày thứ bảy, Quan Ân Đạt làm thêm giờ như cũ, Đàm Trân nói muốn cải thiện thức ăn, để cho ông buổi trưa về nhà ăn cơm. Bà muốn Tri Linh Đồng cùng đi chợ rau với mình, mua hai túi thực phẩm lớn. Tri Linh Đồng cảm thấy chỗ này đủ cho cả ba người ăn trong một tuần.

Về đến nhà, Đàm Trân ngồi phân loại thực phẩm, phân rửa, phân nấu, phân bỏ tủ lạnh, phân cần ngâm nước. Tri Linh Đồng ở một bên giúp đỡ chọn món ăn. Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên.

"Đồng Đồng, đi mở cửa." Đàm Trân bận rộn, đến đầu cũng không buồn ngẩng lên.

Tri Linh Đồng rửa sạch tay chạy tới, cửa vừa mở ra, Tiêu Từ Hoàn cười đến quý dị, "Em gái, đã lâu không gặp, có nhớ anh trai không, nhanh nhanh, lại đây ôm anh trai một cái!"

Tri Linh Đồng cười né tránh móng vuốt của anh ta, vội cầm giày tới cho anh ta đổi, "Đến lúc nào thế?"

"Không hoan nghênh sao?" Tiêu Từ Hoàn xách một cái giỏ trúc vào nhà, hướng về phía phòng bếp hô, "Dì Đàm, con tới đây."

"Dì đã sớm nghe thấy giọng con rồi." Đàm Trân bước ra đón, chỉ vào giỏ trúc hỏi, "Đây là gì vậy?"

"Cua Đồng ở hồ Dương, người ta đưa cho con ăn thử, đúng lúc con tới gần đây có chút việc, con tặng cho dì Đàm đấy. Dì Đàm, buổi trưa nấu luôn nha, cho con và chú Quan nhắm rượu."

"A, lá hành mua không đủ rồi! Đồng Đồng, con ra chợ mua thêm đi!."

Tri Linh Đồng gật đầu, vào phòng lấy ví tiền, "Vâng, mua mấy cân vậy mẹ?"

Đàm Trân cười cười lắc đầu, "Thật là, nếu để người khác nghe thấy con nói câu này chắc tưởng con không phải là người Đài Loan mất. Thôi, con đi rót

trà cho Tử Hoàn đi, để mẹ mua cho xong."

Tiêu Tử Hoàn cười nghiêng ngả, "Em gái à, em đúng là mười ngón tay không dính nước bao giờ!"

Trì Linh Đồng buồn bực nhũn mày, không hiểu mình đã nói sai chỗ nào,

Sau khi Đàm Trân ra khỏi cửa, cô dẫn Tiêu Tử Hoàn đến phòng khách, rót một ly trà, rồi mời anh ta ngồi xuống.

"Trên mặt em có cái gì thế?" Tiêu Tử Hoàn ngồi xuống xong, ánh mắt không ngừng chuyển tới chuyển lui nhìn cô, làm cô nổi cả da gà.

"Hắc hắc, em gái, thật đúng là không nhận ra em."

"Nói cái gì vậy?"

Tiêu Tử Hoàn đến bên người cô, đột nhiên giơ tay lên nắm lấy gương mặt cô.

"Anh làm cái gì thế?" Trì Linh Đồng bị đau đẩy tay anh ta ra.

Tiêu Tử Hoàn nói lớn: "Bắt nạt em đấy! Hiện tại không nắm chắc cơ hội thì về sau sẽ không có nữa. Nghĩ lại mà thấy tiếc, lúc đấy anh lại không xuống tay, nếu không thì bản thân cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh đáng thương hiện giờ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 17: Chương 17

"Không hiểu được anh đang nói linh tinh cái gì." Trì Linh Đồng đưa tay ra cạy bàn tay không chịu buông của Tiêu Tử Hoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có, đột nhiên cô dùng chân đạp hấn anh ta xuống.

"Này, này, có dạng dãi khách như vậy sao?" Tiêu Tử Hoàn bị đau liền rút tay về, ý cười trên mặt không tắt nói: "Chờ đi Đàm về, anh nhất định sẽ kiện, quần áo con gái như nào, mà lại dã man như vậy, làm sao có thể dạy dỗ chị dâu lớn của anh như vậy được?"

Mặt Trì Linh Đồng đỏ bừng, tâm tình nhảy nhẩy, giọng nói gấp gấp đến mức run run: "Ai...Ai muốn làm...Chị dâu của anh?"

Tiêu Tử Hoàn cười như con hồ ly: "Gần đây không phải em khuấy động trái tim của anh trai anh chết đi sống lại sao? Anh cho em biết, một khi đã khuấy lên, đây chính là sóng to gió lớn. Tên Tử Thần kia, về mặt tình cảm, vẫn là không có thuốc chữa, đầu gối vụng về, cho nên mới bị vị bạn thân kia của em dắt mũi dẫn đi. Hiện tại, anh mới phát hiện ra bộ dạng khi yêu của anh ấy, ừ rồi thờ dài than ngắn, trà không nhớ, cơm không nghĩ...Hắc hắc, anh thật sự là ghen hòng mà nhìn trần trời. Còn nữa, còn có... Mặc dù anh ấy có thể trở thành niềm kiêu hãnh trong mắt cha mẹ anh, những năm gần đây, chỉ cần có thể thỏa mãn tâm ý thích hư vinh của cha mẹ, anh ấy đều có thể làm được cho họ, hơn nữa chưa bao giờ làm khó anh ấy nửa điểm. Lần này, vậy mà anh ấy lại phát ra tín hiệu SOS với cha anh. Đáng tiếc cha anh lại từ chối anh ấy, nói chuyện tình cảm không thể lợi dụng quan hệ của cha mẹ, lưỡng tình tương duyệt mới có thể hài hòa. Ai, anh thật sự đồng cảm với anh ấy."

"Anh ấy...Biết em ở đây?" Tiếng nói vừa dứt, Trì Linh Đồng hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Vậy có phải đại diện cho việc chú Quan và mẹ cũng biết chuyện này?

Cô lập tức cảm thấy vô cùng thẹn thùng, đầu đầu nhức óc.

"Thò khôn phải có ba hang, em có mấy?" Tiêu Tử Hoàn nhướng mắt, bày ra vẻ mặt đau khổ ồm ồm: "Em gái, anh hỏi em, trước kia anh đối xử với em cũng không tệ lắm phải không?"

Trì Linh Đồng cảnh giác nhìn anh ta: "Bình thường."

Tiêu Tử Hoàn tiến tới trước mặt cô: "Bình thường cũng được, chỉ cần chưa tính là người ác, vậy nói là chúng ta cũng còn một nước. Anh nói em nghe, người anh em của anh, là niềm tự hào của nhà họ Tiêu, còn anh, anh lại là bại hoại, những năm này, anh đều sống dưới cái bóng của anh ấy, khổ không thể tả. Lần này, thật vất vả anh mới có một tia sáng mặt trời, còn là thời điểm rực rỡ nhất, chúng ta không nên khinh địch để anh ấy hàng phục, muốn đem anh ấy hành hạ đến dung nhan gầy gò, tiêu tụy không chịu nổi, chỉ cần không làm chết mạng người, lúc đó mới lộ ra một tia sáng cho anh ấy, ok?"

Trì Linh Đồng nhũn lông mày quan sát anh ta từ trên xuống dưới: "Tiêu Tử Hoàn, rốt cuộc mục đích anh tới đây là gì vậy?"

“Này này, chủ yếu là đi thăm chú Quan cùng dì Đàm, sau đó là sẽ đi định bọ chị dâu tương lai, nếu như có cơ hội buôn bán nào, liền bàn bạc.”

“Anh xác định là không có đảo ngược?”

Tiêu Từ Hoàn vỗ ngực bành bạch: “Thương nhân là trọng lợi nhẹ tình, anh không giống như vậy, anh trọng tình nhẹ lợi. Như thế nào, cảm thấy anh rất có nhân tình, thích thì để lại ở trong lòng, không cần thổ lộ ra, anh thà cả đời cùng em hai bên nhớ thương, cũng nhất quyết không đào góc tường nhà anh cả.”

Ánh mắt Trì Linh Đồng lúng liếng ánh sao, xoay tròn mấy vòng, cô bĩu môi: “Anh không làm trong giới nghệ sĩ thật là một tổn thất lớn.”

“Có ý gì?” Tiêu Từ Hoàn khiêm tốn hỏi.

“Nói còn hay hơn hát.” Trì Linh Đồng nghe được âm thanh khóa cửa lách cách, vừa nghiêng đầu, liền thấy Đàm Trân xách một túi cá lớn đi tới.

“Mẹ, buổi trưa hôm nay không cần chuẩn bị rượu, ngày hôm qua Tiêu Từ Hoàn uống quá nhiều, hiện tại còn chưa có tỉnh rượu.”

“Thật sao?” Đàm Trân hỏi.

Tiêu Từ Hoàn nhanh chóng cướp lời của Trì Linh Đồng: “Dì Đàm, Đồng Đồng đag trả đũa, dĩ có thể mượn dụng cụ thử nồng độ cồn của cảnh sát giao thông, con tuyệt đối vô cùng trong sạch.”

“Không uống rượu, thế nào lại nói chuyện mê sảng.” Trì Linh Đồng lầu bầu.

Đàm Trân cười: “Chú Quan của con có cất mấy bình rượu trong nhà, buổi chiều không lái xe, có thể uống một chút.”

Tiêu Từ Hoàn vội đảm bảo: “Không sao, không sao, có người chờ con.”

“Vậy thì tốt, các người xem tivi đi, đi bắt đầu nấu ăn đây.”

“Mẹ, mẹ ‘khuyết tay quẹo ra ngoài’ nha.”

Tiêu Từ Hoàn dương dương hã hê chau mày: “Dì Đàm cái này gọi là biết ăn ở, chúng ta sau này thân càng thêm thân.”

“Đi đi, không nói được một câu nghiêm chỉnh, không để ý tới anh nữa.” Trì Linh Đồng xoay đầu, đi về phòng.

“Em gái, không phải là đang ngượng ngùng chứ?” Tiêu Từ Hoàn ở phía sau cười to.

Trì Linh Đồng quay đầu lại, hung ác trợn mắt nhìn anh ta mấy lần, cô đem cửa phòng nặng nề đóng lại, lúc này mới nhắm mắt, khuôn mặt nhẵn lại thành một nhúm.

Cô không cùng chiến tuyến với Tiêu Từ Hoàn, cô rõ ràng là cô đơn, ngay cả chú Quan cùng với mẹ cũng đã bị Tiêu Từ Thần thúc giục rồi. Mẹ vẫn giữ thái độ bình thân, một chữ cũng không có hỏi cô. Chẳng lẽ trong lòng họ cũng tán thành chuyện cô lui tới với Tiêu Từ Thần?

Trì Linh Đồng đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm nay mẹ công nói cải thiện thức ăn, có phải là một âm mưu hay không? Mẹ biết có khách đến.

Trời ạ, cô nhẹ nhàng hít một ngum khí lạnh, nhiều đồ ăn như vậy, chẳng lẽ còn có những người khách khác?

Nhà họ Tiêu sẽ không điều động toàn thể chứ?

Trong lòng cô phiền não giống như bị trăm ngàn con trùng quấy nhiễu, không khỏi thêm hận Tiêu Từ Thần. Đây rõ ràng là chuyện của cô và anh, làm kinh động đến nhiều người như vậy là có ý gì? Là để cho cô khuất phục?

Cô nổi giận cắn môi, nắm ga giường thành nhúm, cố gắng nén cổ óan khí trong lòng, cô hận Tiêu Từ Thần đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nói cái gì mà chỉ cần cô không nhắc tới, anh có thể làm bộ là quên. Vừa quay đầu, đã thông báo thiên hạ. Tiêu nhân, tên lừng gạt, nói láo, âm mưu.

Cô cảm điện thoại di động, rất muốn điện thoại cho Tiêu Từ Thần, gọi điện mắng cho anh một trận.

Mười con số được bấm ra lại xóa, xóa lại bấm, cuối cùng cô vô lực ném điện thoại lên trên giường.

Đàm Trân ở bên ngoài gọi cô, cô bịt lỗ tai vờ như không thấy, nhưng thánh giác cô lại vô cùng nhạy cảm.

Chuông cửa lại vang lên lần nữa thì cô giật mình nhảy dựng lên từ trên giường, tim thót đến cổ họng.

“Đồng Đồng, ăn cơm thôi.” Lần này, đổi thành Quan Ân Đạt gõ cửa. Cô bất đắc dĩ mở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng rừ.

Quan Ân Đạt cương chiều nháy nháy mắt với cô: “Đồng Đồng, mặc kệ người khác ăn nói khéo như thế nào, chú Quan chỉ tin Đồng Đồng, chỉ ủng hộ Đồng Đồng.”

Trì Linh Đồng có chút dờ khóc dờ cười, dường như có chút giấu đầu lòi đuôi.

Khách có mỗi mình Tiêu Từ Hoàn vui vẻ chèn chèn cùng với Quan Ân Đạt. Cua chưa ăn được mấy con, hai người đã uống hết một bình rượu, buổi trưa một người nằm ở phòng ngủ chính, một ở phòng khách, khò khè ngủ, cho đến gần tối, hai người mới rời giường. Tiêu Từ Hoàn xoa xoa mắt, nói buổi tối còn phải xã giao, một người đàn ông tới đón anh ta đi. Trước khi đi, anh ta thâm tình khẩn thiết nói với Trì Linh Đồng: “Em gái, Thanh Thai đấy.”

Trì Linh Đồng nhìn mũi giày, không có nghe lời nói.

Thanh Thai, cô mới không đi. Thành ý của Nhạc Tĩnh Phân cũng đã đủ, cô không phải là đã từ chối rồi sao. Thanh Thai, có cái gì đáng giá cho cô lưu luyến sao? Nhớ tới, chỉ tràn đầy khổ sở và chua xót.

Quan Ân Đạt cũng đã nhiều tuổi, cơm tối ông cũng không ăn mà ngủ tiếp.

Đàm Trân đem đồ ăn bữa trưa hâm nóng lại, hai mẹ con ngồi đối diện nhau. Trì Linh Đồng lặng lẽ ăn, chờ Đàm Trân mở miệng.

Đàm Trân càng không ngừng gấp thức ăn cho cô, rồi kể chút chuyện vui vẻ trong phòng làm việc cho cô nghe.

Dọn dẹp xong bát đĩa thì cô ở một bên giúp rửa chén, Đàm Trân dường như tùy ý nói: “Đồng Đồng, con cảm thấy mẹ từng này tuổi, vẫn còn cùng chú con xây dựng một gia đình mới, là vì cái gì?”

Trì Linh Đồng sững sốt.

Đàm Trân mở tủ vệ sinh, đem chén đĩa cất vào, rồi bỏ những đồ ăn chưa dùng vào trong tủ lạnh.

“Tình cảm liếc mắt không nhìn thấy được, may mắn thì có thể gặp người nắm tay đi suốt cuộc đời, có vài người chỉ đi tới nửa đường liền buông tay.

Ông trời đưa con người ta đến cuộc đời này, tuyệt đối sẽ không để cho chúng ta cô độc đến già. Trôi qua cuộc sống khi bị buông bỏ giữa chừng có chút khổ sở, nhưng sẽ có một đôi tay khác dẫn dắt con đi tiếp, chỉ cần con có dũng cảm, vẫn có thể tiếp tục hạnh phúc. Đồng Đồng, còn không phải không bằng mẹ chứ?”

“Mẹ.....” Trì Linh Đồng không ngờ Đàm Trân sẽ tự mình nói thẳng ra, miệng cô há hốc, không biết nên nói gì cho phải.

“Nói thật, mẹ nghe nói Từ Thần thích con, trong lòng rất vui mừng.” Đàm Trân thương yêu nhìn cô.

“Chúng con không phải...”

“Từ Thần là một thằng bé tốt.”

“Tốt cái gì, anh ta bội tình bạc nghĩa.” Trì Linh Đồng bĩu môi.

“Vậy phải xem người nó vứt bỏ là ai?” Đàm Trân lạnh nhạt nói: “Con cho là Khổng Tước đáng giá để nó quý trọng? Mẹ chưa bao giờ can thiệp chuyện bạn bè của con, bởi vì con là đứa bé có chủ kiến. Mẹ làm công việc nhân sự, hạng người gì cũng từng gặp qua. Khổng Tước không phải là người xấu, nhưng tâm tình cực kỳ ngang tàn, tham lam, hơn nữa lại quá thực tế.”

“Mẹ, mẹ đừng đánh giá cuộc sống của người ta, mọi người đều có cách sống của riêng mình.”

“Mẹ dĩ nhiên là quan tâm con. Con tới đây cũng đã nửa tháng, nên đổi mặt.....”

“Mẹ, mẹ chê con phiền phức có phải không, không kịp đòi đẩy con cho người khác. Được, vậy hiện tại con đi.” Vành mắt Trì Linh Đồng vì ủy khuất mà hồng lên, liền chạy ra khỏi phòng.

“Đồng Đồng, đừng có tình gây sự như vậy.” Đàm Trân lớn tiếng.

Trì Linh Đồng đứng lại tại chỗ.

“Không có bất kỳ ai ép buộc con. Mẹ chỉ nói cho con biết cách nhìn của mẹ, quyết định là do con. Mặc kệ con quyết định sao, mẹ cũng ủng hộ con vô điều kiện. Chỉ là, con phải suy nghĩ thật kỹ, con nhất định buông tha Từ Thần sao?”

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên, nháy mắt, không để cho nước mắt rơi xuống. Khóe miệng nổi lên một nụ cười khổ sở. Cười đến miễn cưỡng, cười đến tái nhợt, cười đến vô dụng và thê lương.

Ngày bình yên như nước vẫn tiếp tục trôi qua, Quan Ân Đạt tiếp tục làm công việc của mình, Đàm Trân cũng tiếp tục với công việc văn phòng, Trì Linh Đồng tiếp tục cuộc sống trong nhà, chỉ là, cô đã dần dần bình thường lại, có phải đây là những bước đầu tiên của sự bình phục?

Khăn ăn trong nhà đã dùng hết, Đàm Trân dẫn cô buổi chiều đi siêu thị, đi vài bước là tới rồi, gần đó còn có một tiệm bánh ngọt và kem sô cô la đặc biệt ngon, Trì Linh Đồng cũng thường ghé tới.

Theo thường lệ, Quan Ân Đạt tiếp tục công việc xử án, Đàm Trân tiếp tục công việc ở văn phòng, còn Trì Linh Đồng tiếp tục làm trách nữ trốn trong nhà, nhưng tâm lý cô đã bắt đầu hồi phục, đây có phải là bước đầu tiên của việc khôi phục lại sự bình thường?

Khăn ăn ở nhà đã dùng hết, Đàm Trân dặn cô xé chiều đi siêu thị mua thêm, thuận tiện hãy mua thêm chút đồ ăn vặt mà cô thích.

Ở chung cư gần đó có một cái siêu thị RT-Mart*, chỉ cần đi vài bước là tới nơi, bên cạnh siêu thị còn có một tiệm bánh kem sôcôla đặc biệt ngon, mỗi buổi chiều Trì Linh Đồng đều thích ghé vào đó ngồi một lát,

*Chuỗi siêu thị có nguồn gốc từ Đài Loan được thành lập năm 1996 và tới năm 1997 thì bắt đầu mở rộng sang thị trường Trung Quốc bắt đầu từ Thượng Hải (bạn nào muốn biết thêm thông tin về chuỗi siêu thị này thì vui lòng tra thêm google nhé ^^)

Như mọi ngày, cô ghé tiệm bánh ăn điểm tâm trước tiên rồi sau đó đi dạo mấy tiệm bán đồ thể thao, thân thể khỏe mạnh nhờ vận động, để tiến hành bước khôi phục thứ hai, Trì Linh Đồng cảm thấy mình nên luyện tập thể dục buổi sáng, giống.....

Trì Linh Đồng hưng hăng đánh xuống đầu một cái, bỏ qua cái tên đã ra đến cửa miệng.

Cô đẩy xe đựng hàng chuẩn bị đi vào siêu thị, chợt nhìn thấy hai cô gái trẻ mặc bộ đồng phục nữ sinh màu hồng phấn tay cầm một chiếc dù đang nhảy múa ca hát trên sân khấu, phía dưới khán đài có một nhóm người đang vây quanh, trên cây dù có viết bốn chữ ‘Thất độ không gian’.

Cô chỉ từng nghe nói đến phim ‘Dị độ không gian’, thất độ không gian là cái gì chứ?

Trì Linh Đồng hòa theo dòng người đi tới, cô tưởng đây là buổi tuyên truyền đĩa nhạc....Đến gần mới thấy cái bàn phía trước chất chồng một đồng băng vệ sinh, có loại dùng cho ban đêm, có loại dùng cho hằng ngày, mỏng dính, truyền thống.....Chúng loại thật nhiều, phía trên cũng in dòng chữ ‘Thất độ không gian’ tương tự.

Cô không khỏi bật cười, thì ra là bán băng vệ sinh. Tên nhãn hiệu rất cá tính, độc đáo.

Nụ cười còn chưa nở rộ trên môi, cô đột nhiên run một cái, khẽ buông xe đựng hàng rồi quay đầu chạy về. Chạy một mạch về đến nhà liền mở máy vi tính, cô có một file notepad để ghi chú những việc hàng tháng đều sẽ làm.

Tháng trước là ngày mười sáu, hôm nay là ngày hai mươi sáu.....Ngón tay đặt trên bàn phím của Trì Linh Đồng run rẩy không ngừng, chu kỳ sinh lý chậm tám ngày, đây là chuyện chưa bao giờ có.

Cô vội vàng lên mạng, tra nguyên nhân chậm trễ kỳ sinh lý, đoán án có rất nhiều: thứ nhất là mang thai, thứ hai là do tác dụng phụ của thuốc tránh thai, thứ ba là do áp lực tâm lý đè nén quá lớn, thứ tư.....

Đầu óc Trì Linh Đồng giống như mớ bòng bong, cô bắt bản thân phải tỉnh táo một chút, nghĩ đến ngày cô cùng với Tiêu Tử Thần lên giường. Ngày hôm cô về thành phố là mười tám, trước một ngày là mười bảy. Ngày mười bảy thuộc về chu kỳ an toàn cũng là giai đoạn nguy hiểm?

Trời ạ, về mặt cô như đưa đám, thật muốn đập đầu chết đi thôi. Hình như ngày đó là giai đoạn nguy hiểm, cô nhớ bọn họ không dùng biện pháp an toàn gì cả.

Sẽ không phải một lần liền trúng chứ? Cô có vận số tốt như vậy sao?

Trì Linh Đồng che mặt, khóc không ra nước mắt.

Đàm Trân tan sở về thấy trong nhà tối thui, Trì Linh Đồng ngồi ở ngoài ban công giống như tượng đá, không nhúc nhích.

“Đồng Đồng, con đi mua khăn ăn rồi chứ?” Bà hỏi.

Trì Linh Đồng không có đáp lời.

Bà đi tới vỗ vai Trì Linh Đồng một cái.

Trì Linh Đồng giật mình ngẩng đầu? Bởi vì quá đột ngột mà vô ý ngã nhào trên mặt đất

“Có sao không, Đồng Đồng?” Bà kinh sợ.

Trì Linh Đồng cắn môi lắc đầu: “Không sao, con về phòng đây.”

Đàm Trân cau mày nhìn theo bóng lưng cô, thờ dãi.

Cốc, cốc..... Trì Linh Đồng vừa mới nằm một lúc, tiếng gõ cửa lại vang lên.

“Mẹ, con không đói bụng, không muốn ăn cơm tối.”

Tiếng gõ cửa lại tiếp tục vang lên.

“Mẹ.....” Cô bất đắc dĩ ngồi dậy, đi tới mở cửa.

Hành lang phản chiếu ánh sáng nhu hòa, một bóng dáng cao gầy lẳng lẳng đứng nghiêm, tròn mắt đen nháy thâm thùy như biển đêm

Thời gian hình như lập tức ngừng lại.

Đây là tâm linh tương thông sao?

Cô vừa mới oán giận anh, gương mặt anh lúc này lại chỉ gần trong gang tấc.

“Trì Linh Đồng, anh tới rồi.” Anh khẽ mỉm cười, giọng nói có chút run rẩy, giống như cố gắng hết sức để đè nén tâm tình gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 18: Chương 18

“Ồ!” Trì Linh Đồng nháy mắt mà không mang theo bất kỳ tâm tình gì. Mặc dù đây là nhà của cô, nhưng hiện tại người ở lại là mẹ cùng với chú Quan, lại có quan hệ qua lại với nhà họ Tiêu, vì vậy lúc anh đến đây cũng không nhất định phải hẹn trước với cô.

Tiêu Từ Thần nhìn ra xa một chút: “Di Đàm nói tâm tình em hôm nay....Không được tốt?”

Khi anh cất tiếng lần nữa, cô phát hiện giọng nói anh có chút khan khan, âm trầm mà vô lực, giống như được phát ra từ một cái vực sâu kỳ dị.

Cô mượn ánh đèn để định thần rồi nhìn lại một lần nữa, làn da của anh ửng hồng một cách không bình thường, cô thấy anh như vậy thì có chút ứng phó không kịp: “Anh làm sao vậy?”

Những lời vốn muốn nói lại tiếp tục chôn vùi trong lòng.

“Không có gì, viêm họng mà thôi.”

“Vậy tại sao anh còn tới đây?” Giọng điệu của cô không khỏi có mấy phần oán giận, hoặc có thể nói là quan tâm, nhưng hiện tại dù có chết Trì Linh Đồng cũng không thừa nhận, anh cũng không phải là ai đó của cô.

“Ngày mười lăm tháng tám bắt đầu đi làm, danh sách trao đổi học sinh với đại học Hongkong cũng đã được ấn định, vừa mới thi viết, phỏng vấn, thẩm tra tư cách, sau đó lại chuẩn bị bài giảng, bận đến hôm qua mới rảnh rỗi.”

Khóe miệng Trì Linh Đồng giật giật, cảm thấy nghe giọng nói của Tiêu Từ thần cũng giống như đang chịu trận vậy: “Anh không phải về Thanh Thai dạy học sao?”

Tiêu Từ Thần yên lặng nhìn cô chằm chằm, vô lực mà nuốt nước miếng: “Hiện tại anh không có lý do rời đi, anh muốn gặp em.”

Trì Linh Đồng thiếu chút nữa bị nước miếng làm cho sặc, cô né tránh ánh mắt của anh, liếc nhìn quanh phòng ăn: “Không biết mẹ đã nấu xong bữa tối chưa, em đi xem một chút.”

Cô đi qua anh, vội vã chạy về phía nhà ăn.

Tiêu Từ Thần tới đột ngột, Đàm Trân cũng đã kịp làm xong cơm tối, cháo trắng rau dưa, vừa đúng lúc thân thể anh không được thoải mái nên bà cũng không biết phải chuẩn bị cái gì. Cháo và chút đồ ăn được bày lên bàn, Đàm Trân đang đứng trên ban công nghe điện thoại.

“Hội nghị khẩn cấp? Bây giờ cũng đã bảy giờ, tất cả các lãnh đạo đều đến sao? Được, được, tôi sẽ tới văn phòng ngay, một tiếng nữa hẹn gặp mọi người ở phòng họp phụ.”

Đàm Trân cúp điện thoại, cầm áo khoác vội vàng chạy ra ngoài: “Đồng Đồng, lát nữa con dọn dẹp phòng khách một chút, trong tủ thuốc có thuốc thường dùng, tìm một ít thuốc kháng sinh cho Từ Thần, mẹ có việc phải về văn phòng gấp, chú Quan của con lát nữa sẽ về.”

“Mẹ.....” Trong nhà chỉ còn có cô và Tiêu Từ Thần, cô không khỏi có chút luống cuống.

Đàm Trân đeo túi xách rồi quay qua nhìn cô: “Có chuyện gì thì điện thoại cho mẹ, nhưng lúc đang họp thì mẹ sẽ để điện thoại ở chế độ im lặng.”

Tri Linh Đồng bất đắc dĩ thở dài, nhìn của chính đồng 'rằm' một cái trước mặt cô.

Không khí trong nhà có chút cứng ngắc khó chịu.

Trừ cổ họng sưng đau, sắc mặt tái nhợt thì những biểu hiện khác của Tiêu Tử Thần vẫn rất tự nhiên, không đợi chủ nhân cho phép, anh đã chủ động ngồi trước bàn ăn rồi.

Tri Linh Đồng tìm thuốc kháng sinh trong tủ thuốc, tỉ mỉ đặt xuống khăn giấy ở trên bàn: "Một ngày hai lần, mỗi lần một viên, uống sau khi ăn."

Tiêu Tử Thần gạt đầu một cái, cầm đũa lên, nhìn thức ăn ở trên bàn, khoe miệng cong cong tự giễu: "Ngày hôm ấy là lần đầu tiên anh học cách xào thịt gà. Ném thử một lần. Cũng không phải là quá khó nuốt. Anh còn nấu canh cá, xào chút đồ ăn, tự tay bưng lên bàn, cảm thấy thật hài lòng. Sau đó điện thoại cho em, rồi chạy đến phòng trọ của em, đứng ở trước cửa tới khuya, qua ngày hôm sau anh đem tất cả những đồ ăn chưa hề được động đũa đó bỏ hết vào thùng rác."

"Anh.....đừng nói nữa, em nghe giọng nói thôi cũng mệt....Coi chừng cháo nguội, mau ăn đi." Nếu như anh nghĩ sẽ kích thích cảm giác tội lỗi của cô, thì anh có chút thành công rồi đấy. Cô chạy trốn chết, đó không phải là lỗi của anh, mà chính cô cũng không có biện pháp đối mặt với tình trạng này, mặc dù có chút vô trách nhiệm.

Tiêu Tử Thần giương mắt, con ngươi đen kịt sáng long lánh, vẻ mặt có chút hưng phấn, rốt cuộc cô vẫn có quan tâm anh một chút, chuyện này làm cho anh thật mừng rỡ.

Anh thật sự đối bụng, cộng thêm lòng muốn bày tỏ sự ủng hộ với cô mà uống liền hai chén cháo lớn, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi.

Cơm nước xong, Tri Linh Đồng đem chén đĩa dọn dẹp: "Anh ra phòng khách xem tivi đi, em tắm xong sẽ dọn dẹp phòng khách cho anh."

Tiêu Tử Thần đứng ngay sau lưng cô, cự ly gần trong gang tấc, cô quay lưng lại lúc nói chuyện, lưng cứng ngắc cảm nhận hơi thở của anh. Tình cảnh này cực kỳ giống trong phim truyền hình. Một chút nữa thôi Tiêu Tử Thần sẽ mượn cơ hội tiến tới, cô thấy ngọt ngào, mắt không kim được mà nhắm lại, rồi cảm thấy như đôi môi anh sắp rơi xuống.

"Có phải nước mờ lớn quá hay không?" Tiêu Tử Thần chỉ vào vòi nước đang chảy ào ào mà thân thể không hề di chuyển nửa bước.

Tri Linh Đồng vội vàng vặn nhỏ vòi nước, âm thầm chửi mình tự đa tình.

Tiêu Tử Thần dựa vào tủ lạnh nhìn cô rửa bát. Cô cảm thấy tay chân luống cuống dưới ánh mắt của anh, khuôn mặt nhỏ bé không khỏi đỏ lên.

Thật vất vả mới rửa xong đồng chén, cô khẽ đứng thẳng người lên, thở dài rồi xoay đầu lại chạm vào ánh mắt thăm thiết dịu dàng của anh, ại, trái tim lại bắt đầu cuồng loạn không có quy tắc.

"Em dẫn anh đi xem phòng khách." Cô cố gắng nói chuyện một cách tự nhiên.

Tiêu Tử Thần yên lặng chăm chú nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên duỗi cánh tay thon dài, giữ chặt lấy đôi tay còn ướt nhẹp của cô, mắt kiểm soát mà đem cô ôm vào ngực, than nhẹ một tiếng: "Nếu như không nhớ em, thì tốt biết bao. Thật đúng là quý nha đầu biết giày vò."

"Là ai bắt anh nhớ" Cô bĩu môi, giận dỗi đẩy thân thể anh ra.

Anh không buông tay, bất mãn đặt cằm lên tóc cô: "Nhưng anh muốn nhớ em." Anh cúi đầu chạm vào cánh mũi cô: "Tính khí thật lớn, nhiều ngày như vậy mà một chút tung tích cũng không cho anh biết."

"Anh có nằm vùng còn có quân do thám, có cái gì mà anh không biết."

Tiêu Tử Thần nhếch khóe môi cười, buông lỏng vòng tay trước ngực: "Tại sao em không nói anh tốt số nhỉ, đại đa số mọi người đều đứng về phe anh."

"Bớt tự cao đi, em còn đang cầm trong tay một phiếu phủ quyết đây." Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo vẻ nghiêm nghị.

Nụ cười của anh ôn nhả hiền hòa, làm cho cô không tự chủ được mà cũng mỉm cười theo.

"Anh nhất định sẽ không để em có cơ hội đưa ra phiếu này." Anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô: "Tri Linh Đồng, rốt cuộc là em đang hoài nghi cái gì chứ?"

Giọng nói khàn khàn của anh giống như vượt qua sa mạc ngàn dặm, khi nhìn thấy ốc đảo dù mệt mỏi nhưng cũng vui mừng ra mặt.

"Trước kia anh là người như thế nào, anh không biết. Người khác kể chuyện cũ lại, anh nghe rất xa lạ, giống như là đang nghe chuyện của người khác. Anh đã từng rối rắm cùng với mâu thuẫn, sau đó lại suy nghĩ thông suốt, tất cả những thứ đã qua đều là quá khứ. Hiện tại cứ coi như anh được sống lại một lần nữa đi. Em xem, anh đã thay đổi công việc, thích nghi cũng không tồi. Về phần tình cảm, anh không cho mình là người bội tình bạc nghĩa. Anh cùng với Không Tước trước kia qua lại như thế nào, anh cảm thấy có khả năng đó là một sự hiểu lầm, hoặc là một trò đùa, đàn ông nên bao dung cho cô gái mình yêu thương, nhưng cái túi này cũng không phải là bao la vạn trượng, vô hạn, anh có thể tha thứ cho cô ấy tùy hứng, tính khí nóng nảy, cùng với ích kỷ, nhưng đối với việc liếc mắt đưa tình cùng với người đàn ông khác, vì muốn đạt được mục đích mà không ngại đùa bỡn bạn trai, lừa gạt dối trá, thì anh cảm thấy tình cảm như này không bị xem là phung phí. Không có em, anh cũng nhất định sẽ chia tay với cô ấy. Kéo dài tới hiện tại là bởi vì anh mất

trí nhớ, anh muốn hiểu rõ về cô ấy. Trì Linh Đồng, thật ra anh vẫn luôn hoài nghi trước kia anh có từng thăm đến em?”

Khuôn mặt anh tuần mê người lúc này đặc biệt dịu dàng, cô giống như ngã vào biển ôn nhu, đôi môi hơi run rẩy, hốc mắt cũng đỏ lên.

Anh đặt tay ở bên hông cô, kéo cô đến bên sofa, hít sâu một hơi, cổ họng khẽ căng đau làm anh nhúm mày một cái.

“Biết không, đầu óc của anh mặc dù bị mất trí nhớ, nhưng thân thể cùng với trái tim anh vẫn còn nhớ em. Sau khi anh từ Hongkong trở về, nhìn thấy Không Tước ở sân bay, cô ấy tiến lên đón, anh đã kháng cự sự đến gần của cô ấy theo bản năng. Cô ấy nói bọn anh là người yêu, anh chỉ còn biết nhẹ nhàng yêu cầu cô ấy cho anh thời gian để thích nghi. Nhưng lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau ở bờ sông, lúc ấy chỉ thấy bóng lưng của em thôi, lòng anh chợt dâng lên một hồi kích động, anh mừng như điên mà chạy đến, khi đến trước mặt em, anh đặc biệt muốn ôm em vào lòng thật chặt, anh hình như còn có thể tưởng tượng được cảm giác khi hôn em sẽ là như thế nào, cho nên anh mới hỏi trước kia chúng ta rốt cuộc có mối quan gì nào khác nữa hay không?”

“A, thì ra mới từ đầu anh đã chứa đựng ý nghĩ xấu rồi hả?” Cô nghiêng đầu, mắt mờ thật to.

Anh khẽ cười: “Đúng, anh thừa nhận từ sau khi thấy em, anh liền có ý đồ rồi.”

“Anh.....Nói muốn trở lại Thanh Thai là cố ý muốn hù dọa em sao?” Ý tưởng này đột nhiên lóe lên trong đầu cô.

“Lần em đột nhiên chạy đi du lịch, cũng là cố ý trốn tránh anh sao?”

“Mới.....Không phải, em muốn đi đâu, sao phải thông báo với anh chứ.” Ai, cô không phải cũng phát sinh sai lầm sao, khuôn mặt trở nên nóng gay gắt.

Tiểu Tử Thần dịu dàng nhắm mắt, đầu hơi nghiêng về phía trước, từng chút từng chút, cô nhìn thấy khuôn mặt anh càng ngày càng gần, đầu óc trở nên trống rỗng, lòng mi chớp chớp hai cái, chậm rãi khép lại liền cảm thấy đôi môi ấm áp của anh đang dán lên môi cô, êm ái trần trọc đến cường thế hôn sâu, Trì Linh Đồng cả thấy một dòng điện bất ngờ đánh tới, thân thể không tự chủ được mà run rẩy.

“Anh bị bệnh.....” Cô dùng một chút lý trí còn sót lại nhắc nhở.

“Không ảnh hưởng đến hôn.” Anh khẽ cắn xuống môi cô, cười ra tiếng.

“Ngày đó gặp Nhạc phu nhân, em say còn anh thì rất tỉnh.” Lòng bàn tay anh liền di chuyển, giao hòa với mười ngón tay của cô.

“Vây.....Tại sao anh còn để chuyện kia xảy ra?” Cô mở mắt, chất vấn bằng giọng nói không có sức lực.

“Bởi vì anh yêu em, khát vọng em, khát vọng muốn ôm em.” Ánh mắt anh sáng rực kinh người: “Nếu như không phải là người phụ nữ anh yêu, cho dù anh uống say như chết, anh cũng sẽ không chạm vào. Cho nên Trì Linh Đồng em không cần suy nghĩ lung tung. Anh rất nghiêm túc, rất nghiêm túc. Hơn nữa, anh đã chia tay với Không Tước ở ngay trước mặt em, vì vậy anh cũng là người tự do giống em, em không phải có bất kỳ cảm giác áy náy nào. Hiện tại, em có thể cho anh cơ hội được yêu em không?”

Hô hấp nóng rực của anh phả lên cổ cô, máu của cô cảm giác giống như muốn sôi trào.

“Nếu như.....Nếu như có một ngày anh phục hồi trí nhớ, anh phát hiện tất cả chỉ là sai lầm thì sao đây?” Cô đã nhanh chóng quăng mũ, còi gấp, quân lính tan rã, lý trí sắp thành mây khói. Mấy ngày qua cô đơn, bồi hồi, bất lực, kim lòng không được sắp bị hấp dẫn, mà hình như đang có một bàn tay vô hình đem hai người đẩy vào cùng một hướng.

“Anh sẽ dùng một tảng đá lon tự đập vào đầu mình để mất trí nhớ một lần nữa, biến thành như bây giờ.”

Trì Linh Đồng cắn môi, cô cảm thấy bầu trời xám xịt dần dần trong sáng lại, sau hồi lâu, anh mới nghe thấy cô nói: “Trời cao đã đem cơ hội đặt ở trước mặt anh.”

“Cái gì?” Anh không hiểu rõ.

Cô hạ thấp tầm mắt, bởi vì xấu hổ mà lỗ tai cũng đỏ bừng một chút, dùng giọng nói không thể nghe thấy được lầm bầm một câu: “Em....có thể một lần đã trúng thưởng.”

Hiển nhiên là anh nghe được, nghe được rất rõ ràng.

“Có thật không?” Cánh tay đang vây quanh cô chợt trở nên căng thẳng, cả người cũng phát run, giọng nói không thể hình dung được sự vui mừng: “Đã muộn bao lâu rồi?”

Cùng Tiểu Tử Thần nói loại chuyện riêng tư như thế này, Trì Linh Đồng cảm thấy thật xấu hổ: “Mười....hai ngày.”

“Đi.” Anh đứng vọt lên, lôi kéo cô ra ngoài.

“Anh làm sao vậy?”

“Chúng ta đi bệnh viện.”

“Bệnh viện đã nghỉ làm”

“Vậy chúng ta sẽ cấp cứu.”

“Giáo sư Tiêu, anh mỗi ngày lẫn lộn trong viện y học, đã từng nghe qua có ai bởi vì muốn khám thai mà cấp cứu chưa?” Cô liếc anh một cái, con mắt sách này sách đọc đã đi đâu hết rồi?

“Vậy em ở nhà chờ.”

“Anh đi đâu?” Tiêu Từ Thần mở cửa, rồi rầm rập chạy xuống lầu.

“Anh sẽ về ngay thôi.” Giọng nói của Tiêu Từ Thần vang vọng từ lầu dưới lên, cảm giác không giống người bị viêm họng.

Trì Linh Đồng hoài nghi đi một vòng quanh phòng. Lúc Tiêu Từ Thần quay lại thì trong tay có xách theo một cái túi, phía trên in hình cửa hàng bán thuốc.

“Cho em.” Anh lấy trong túi ra một cây bút.

“Cái này là cái gì?” Trì Linh Đồng nhận lấy: “Đưa bút cho em làm gì? Đây là bút nguyên tử hay là bút máy, màu sắc thật giống phim hoạt hình.”

Tiêu Từ Thần bật cười: “Lúc này anh ở trên đường đợi không được nên đã xe bao, nhanh đi vào nhà vệ sinh, đây là bút thử thai.”

Trì Linh Đồng giống như cầm phải cục than vôi vàng đem bút nhét trả lại cho anh: “Em không thử, ngược chết mất.”

“Không có gì phải ngại, trong nhà chỉ có mình anh. Nhanh đi, anh ở bên ngoài đợi em, nếu không anh đi vào cùng em.” Tiêu Từ Thần nhẹ nhàng dụ dỗ đẩy cô đi về phía nhà vệ sinh.

“Anh... đứng ở đây không được nhúc nhích.” Cô đột nhiên giành lấy bút thử thai, giống như giành lấy chứng cứ phạm tội rồi nhét vào trong túi.

Tiêu Từ Thần thế mới biết cô xấu hổ, dịu dàng xoay người cô lại, nhẹ nhàng mỗ xuống môi cô một nụ hôn: “Nếu như anh không đến, có phải cũng không định nói cho anh biết?”

“Em nào có suy nghĩ nhiều như vậy, hôm nay mới phát hiện chu kỳ sinh lý tới trễ.”

“Cảm thấy như nào?”

“Cảm thấy ông trời rất thiên vị với anh.” Cô cắn một cái lên cánh tay anh, buông lỏng thân thể khẽ dựa vào lòng anh: “Nhưng em lại có chút lo sợ, cũng có một chút mờ mịt.”

Anh vỗ nhẹ vai cô, vuốt ve mái tóc: “Bây giờ còn sợ không?”

Cô lắc đầu.

“Ngoan, đi đi. Anh đứng đây đợi em.”

Anh buông cô ra, nhìn cô đi về phía nhà vệ sinh. Sau khi đẩy cửa, cô quay đầu lại, gương mặt ửng hồng, hai mắt hàm chứa sự giận hờn.

Anh chớp mắt với cô, tảng đá treo trong lòng hơn mười ngày nay mới lặng lẽ hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Chương 19

Năm phút, mười phút... Tiêu Từ Thần chau mày, nhìn kim phút của đồng hồ treo trên tường đang chậm chạp chạy, liền không nhịn được nữa mà đi tới gõ cửa phòng vệ sinh một cái.

“Trì Linh Đồng?” Trong sách hướng dẫn cũng không nói cái này cần phải sử dụng kỹ thuật cao nha.

“Em đang thử đây.”, bên trong truyền ra giọng nói buồn bực của Trì Linh Đồng: “Cái đó... cái đó có mấy vạch thì là có thai?”

“Hai vạch màu hồng là có.” Anh lo lắng bút thử thai chất lượng không tốt, mua một lúc liền mấy loại, lúc này cũng kín đáo đưa cho cô.

“Em thử hai lần, đều chỉ có một vạch.”

“Em đổi cái khác đi.”

“Ồ.”

Bên trong vang lên tiếng bao bì bị xé rách, một lát sau, cánh cửa mở ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Trì Linh Đồng: “Nếu không.....nếu không.....anh vào kiểm tra giúp em, có phải thao tác của em chưa đúng.”

Tiêu Tử Thần gạt đầu một cái đi vào. Nhà vệ sinh rất rộng rãi, hai người ở chung cũng tuyệt đối không hề chật chội, chỉ là chuyện hai người đang làm có chút làm người ta thấy xấu hổ.

“Vẫn là một vạch nha.” Trì Linh Đồng nhìn chăm chăm bút thử thai trong tay Tiêu Tử Thần: “Lần này nhất định không phải do làm sai, cũng không phải chất lượng bút thử có vấn đề, khẳng định là em không có thai.”

Giọng nói của cô không khỏi nhẹ nhàng, thần thái phấn khởi.

Tiêu Tử Thần nháy mắt, yên lặng đem toàn bộ bút thử quăng vào thùng rác: “Ngày mai đi bệnh viện kiểm tra là liền biết có thay hay không.”

“Không cần đi, chúng ta cũng mới thử qua. Thật tốt.” Trì Linh Đồng vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi nhẹ nhõm.

“Có lẽ thời gian chưa đủ, huống chi những thứ này cũng không phải là chuyên nghiệp, vẫn là nên đi bệnh viện.”

“Nếu như gặp phải người quen, sẽ rất ngại.” Trì Linh Đồng xoa xoa bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên khổ sở.

“Có anh đi cùng, ngại gì chứ.”

“Chúng ta không có.....” Trì Linh Đồng cắn cắn môi, cũng không có ý muốn nói nữa.

“Chúng ta lập tức đính hôn.” Chỉ mất một giây đồng hồ Tiêu Tử Thần đã ra quyết định.

“Đính hôn?” Trì Linh Đồng phát ra tiếng chất vấn bén nhọn, không thể nào, cô mới miễn cưỡng đồng ý cùng anh qua lại, đột nhiên bay vọt đến bước đường hôn nhân, thật có chút không thể tưởng tượng được.

Tiêu Tử Thần nhân nhặt nhún vai: “Nếu như em thật sự mang thai, chẳng lẽ em muốn chưa cưới mà đã sinh con?”

“Nhưng...Nhưng không phải còn chưa xác định được là mang thai sao? Giáo sư Tiêu, cái này gọi là cưới chui nha, bình thường mỗi khi cưới chui đều có kết cục rất không tốt, anh muốn như vậy sao?” Cô là người thông minh, nhưng còn chưa thông minh đến mức dám đem hôn nhân làm trò đùa.

“Nếu như lần này không mang thai thì rất nhanh cũng sẽ mang thai.” Tiêu Tử Thần cười một tiếng, trông mắt đen nhánh lóe sáng cộc kỳ.

“Thế nào.....Làm sao có thể? Lần trước là ngoài ý muốn, sau này sẽ không xảy ra nữa.” Ở dưới ánh nhìn của anh, cô không tự chủ được mà trở nên lắp bắp.

Tiêu Tử Thần cúi người xuống, đôi tay vòng qua hông cô, ôm ái hôn lên khoe miệng cô một cái: “Nam nữ yêu nhau, không thể nào luôn luôn trong sáng được, anh rất nhớ em, em không nhớ anh sao?”

“Em...Em.....”

“Mặc kệ là có hay không có, chúng ta cứ đính hôn trước. Nhưng nếu thật sự mang thai, thì sau đó sẽ kết hôn. Nếu như không có, anh chỉ cho em một năm để thích ứng với quan hệ của chúng ta.”

“A.....Mẹ?”

Cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị đẩy ra, Đàm Trân và Quan Ân Đạt ngơ ngàng trần trối đứng ở bên ngoài nhìn vào.

Trì Linh Đồng sợ đến mức vội vàng đẩy Tiêu Tử Thần ra: “Anh ấy.....Con.....”

“Hai đứa ở chỗ này làm gì?” Đàm Trân quét mắt qua hai người, không quên liếc mắt nhìn về mặt Tiêu Tử Thần nghiêm túc nắm lấy tay Trì Linh Đồng.

“Anh ấy.....Muốn đi nhà vệ sinh.” Trì Linh Đồng gấp đến độ chop mũi đỏ mồ hôi, rồi vội vã cúi mặt để không lưu lại chứng cứ.

“Vì vậy, con và cậu ấy đi cùng nhau?” Đàm Trân hỏi.

“Không phải, đi Đàm. Cháu đang làm công tác để Trì Linh Đồng cho cháu tiếp nhận vị trí vị hôn phu.” Tiêu Tử Thần tiếp lời.

“Vị hôn phu?” Đàm Trân cùng với Quan Ân Đạt đồng thanh hô lên, rồi trao đổi ánh mắt với nhau.

“Từ Thần, hình như cháu có chuyện muốn nói với chúng ta phải không, cùng đi đến phòng khách đi.” Quan Ân Đạt nói.

Cây gỗ sắp thành thuyền rồi, Trì Linh Đồng nắm cánh tay Tiêu Từ Thần một cái.

Tiêu Từ Thần nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói: “Anh không muốn nói dối với người lớn.”

“Ừ, anh là trẻ ngoan, em lại một lần nữa thua.” Trì Linh Đồng hơi nhếch môi, cái miệng nhỏ nhắn chu lên.

Vì vậy, buổi tối hôm đó, Tiêu Từ Thần dùng giọng nói khan khan kể lại hết tất cả, sau đó người lớn hai nhà tiến hành điện thoại nói chuyện thân mật, Trì Linh Đồng chính thức được chụp danh nghĩa vị hôn thê, ngày đính hôn chính là mười sáu tháng sau.

“Em phải có quyền phát ngôn.” Sáng sớm ngày thứ hai, Trì Linh Đồng bị Tiêu Từ Thần lôi kéo vào bệnh viện. trên đường đi cô hết lời thanh minh giải thích.

Một đêm trôi qua, dường như Tiêu Từ Thần đã khá hơn rất nhiều, tươi cười rạng rỡ, khí vũ hiên hàng, một đường đi không khỏi khiến cho nhiều mỹ nữ liếc mắt ghé nhìn.

“Em có thể tùy ý sử dụng quyền lợi của mình, nhưng kết quả chỉ có một.” Nụ cười tràn ra từ mép của Tiêu Từ Thần.

“Làm gì có chuyện áp bức người như vậy?”

“Về sau còn rất nhiều cơ hội. Quý nhà đầu, đừng có mà lôi kéo, chúng ta đi vào thôi.” Tiêu Từ Thần nghe thấy y tá gọi số.

Kết quả siêu âm rất nhanh đã có, bác sỹ nhìn bọn họ nói: “Không có thai, trở về đi.”

“Nhưng. ....Chu kỳ sinh lý của cô ấy đã trễ nửa tháng.” Tiêu Từ Thần gấp gấp hỏi, giống như không kịp chờ đợi để được vinh dự thăng chức lên làm cha.

“Có thể túi thai chưa phát triển nên chưa thấy được. Qua hai tuần nữa quay lại kiểm tra.”

“Bác sỹ, ý của anh là có khả năng là mang thai sao?” Thái độ Tiêu Từ Thần rất tốt, không ngại học hỏi kẻ dưới.

Bác sỹ cười cười, ánh mắt vẫn nhìn Trì Linh Đồng cười cười: “Người yêu của anh vẫn còn rất trẻ, chỉ cần chính sách của Quốc gia cho phép, các người sau này muốn sinh mấy liên, không cần quá gấp gấp như vậy, sớm muộn gì cũng có con.”

“Đi thôi.” Trì Linh Đồng thật muốn tìm một vết nứt trên mặt đất để chui xuống dưới, vì chuyện khám thai này mà chiếm dụng phòng khám của bác sỹ, bên ngoài bệnh nhân đang xếp thành hàng dài.

Tiêu Từ Thần lịch sự nói cảm ơn bác sỹ, lúc này mới cùng cô đi ra ngoài.

“Sau này về Tân Giang chúng ta phải mua nhiều sách nói về sinh con để xem một chút, đừng để trở thành kẻ ngốc như này.” Tiêu Từ Thần nghiêm túc nói.

“Anh và Không Tước quen nhau nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy anh gấp gấp lập gia đình, vậy mà sao lại nôn nóng lập gia đình như vậy?” Trì Linh Đồng vừa nói xong liền e ngại muốn cắn đứt đầu lưỡi.

Tiêu Từ Thần nhún mày, nhẹ nhàng đem bóng đá lại: “Em nói tiếp đi.”

“A, khát quá, đi mua trà sữa uống đi, em muốn uống trà sữa chuối.” Trì Linh Đồng thấy ở góc đường có quán bán đồ uống, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Em ... Có phải muốn những một chút gì kỳ lạ nữa?” Tiêu Từ Thần lấy ví tiền, hai mắt nóng bỏng nhìn cô.

“Cái gì kỳ lạ?” Trì Linh Đồng buồn bực nhún mày.

“Không phải nói phụ nữ mang thai đều có khẩu vị khác với người bình thường sao?”

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên, trợn mắt với anh một cái: “Giáo sư Tiêu, em phát hiện anh có chút tẩu hỏa nhập ma nha.”

Bởi vì sắp khai giảng, cũng bởi vì muốn đính hôn nên có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, Tiêu Từ Thần chỉ ở thành phố hai ngày rồi liền dẫn Trì Linh Đồng về Tân Giang. Trì Linh Đồng muốn ở lại thêm mấy ngày nữa, nhưng Quan Ân Đạt lại đi công tác còn Đàm Trân lại bận hội nghị, cô đành đóng gói đồ đạc đưa cho Tiêu Từ Thần.

Đều đã là vị hôn phu vị hôn thê, không có gì phải lo lắng.

“Ách, anh lái xe tới?” Trì Linh Đồng đứng trước chiếc xe Regal màu đen, nhớ tới lúc trước, bởi vì cha mẹ ly hôn, trong lòng cực kỳ khó chịu nên đã gọi

Khổng Tước tới chỗ mình. Lúc đó Khổng Tước chính là đi chiếc xe này qua, chắc hẳn lúc đó cô ấy và Tiêu Tử Thần đang ở cùng một chỗ. Ngày hôm đó, cũng là lần đầu tiên cô gặp được Tiêu Tử Thần, mặc dù bọn họ không biết.

“Anh có bằng lái.” Tiêu Tử Thần mở cửa xe, thắt dây an toàn cho cô.

Trì Linh Đồng buông xuôi cảm giác phiền não trong lòng: “Anh không để ý chuyện trước kia sao?”

“Thình thoảng trong đầu vẫn hiện lên những đoạn ngắn về vụ tai nạn xe cộ đó, vẫn sẽ cảm thấy sợ hãi toàn thân đổ đầy mồ hôi. Nhưng mà anh muốn vượt qua, không muốn trốn tránh, bao gồm tất cả mọi chuyện. Chỉ cần anh quyết tâm, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, anh đều không muốn dừng bước.” Anh nhìn cô với ý vị sâu xa.

Cô hiểu, anh biết rõ cô là bạn thân của Khổng Tước, nhưng lại từng bước từng bước bước tới bên cạnh cô. Anh nói là yêu, nhưng cô cảm giác tình yêu này có chút kỳ lạ, nhưng bây giờ những thứ này cũng không đáng kể nữa rồi.

Bởi vì lòng cô cũng không ý thức được mà mở ra với anh rồi.

“Vụ tai nạn xe cộ kia rất đáng sợ sao?” Cô giơ tay lên, căn bản không biết giọng nói của mình có bao nhiêu nhẹ nhàng, trong mắt tràn đầy chăm chú cùng yêu thương.

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng gật đầu.

Bàn tay cô hướng đến mặt anh, vuốt dọc theo khuôn mặt lên đến mái tóc: “Cái gì đây?” Đầu ngón tay loáng thoáng gặp phải trở ngại, giống như vết sẹo.

“Trên mặt anh cũng bị thương?” Cô vạch tóc anh ra, tỉ mỉ nhìn ở chân tóc, nơi có những vết vá vú dày đặc.

Tiêu Tử Thần cầm tay cô, áp lên môi mình, nhẹ nhàng hôn từng ngón tay cô.

“Không phải chỉ bị thương một chút, anh nghe người khác nói, dường như khuôn mặt đã bị biến dạng, anh phải phẫu thuật lại khuôn mặt một lần nữa. Lục phủ ngũ tạng cũng bị tổn thương, có thể sống sót, anh đã cực kỳ may mắn. Cho nên tuy nói là anh bị mất trí nhớ, nhưng anh tuyệt đối không khổ sở.”

Trì Linh Đồng hít một ngụm khí lạnh: “Trời ạ, nghiêm trọng như vậy sao?”

“Tất cả đều đã qua, hiện tại, anh chính là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Có thể sống, có thể gặp em, yêu em, không lâu nữa còn có thể sẽ có một đứa con.” Anh cười, rồi hôn cô một cách tình tứ.

“Không lái xe cũng không ảnh hưởng đến hình tượng của anh, không nên tự ép buộc bản thân.” Nghĩ tới sự kiên cường của anh, trái tim cô không khỏi mềm mại.

“Sao vậy, không dám ngồi xe của anh? A, nếu như em sợ, anh sẽ đưa em ra bến xe.” Khóe môi anh cong lên một cách ranh mãnh.

“Anh dám chạy, em dám ngồi.” Cô hiên ngang lăm liếm ngược cổ lên.

Tiêu Tử Thần lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt ôn hòa, thong dong, hình như còn chứa nụ cười mơ hồ. Anh đột nhiên ôm cô thật chặt, cùng lúc đó đôi môi ấm áp của anh bao phủ lên đôi môi anh đào của cô.

“Uhm....” Thân thể cô từ cứng ngắc sau đó trở nên mềm mại, đôi tay mảnh khảnh khẽ đặt lên eo anh, dịu dàng đáp lại.

“Tiêu Tử Thần, nên lái xe rồi.” Hồi lâu sau, anh mới buông cô ra, cô khó khăn hít thở từng hơi.

Anh nhìn gò má cô mà lưu luyến bồi hồi: “Linh Đồng, trong lòng em cũng có chút yêu thích anh rồi sao?”

Cô nằm trong lòng anh, nhẹ nhàng thở dài: đầu chỉ một chút, có lẽ đã vượt qua rất nhiều lần tưởng tượng của anh. Nhưng cô không biết thế nào mà lại có chút thấp thòm.

Là do tình yêu tới quá nhanh sao?

“Không nói, liền đại diện cho đúng như vậy?” Ngón tay ấm áp của anh khẽ dò vào trong áo cô, giống như chạm vào một loại báu vật hiếm thấy, cẩn thận vuốt ve từng li từng tí.

Cô không tự chủ mà phát ra một tiếng ưm.

Ánh mặt trời từ từ chiếu vào bên trong xe, một luồng khí ấm áp ngưng tụ ở bên trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 20

Kể từ khi chuyện “Đính Hôn” tiến vào thời gian đếm ngược. Trì Linh Đồng cảm thấy như mình đang ngồi trên đồng lửa mà trước đến nay cô chưa từng trải qua. Không chỉ khổ trương và nhay cảm mà còn là cảm giác không được chân thật cứ đè nén ở một góc trong lòng. Trước đây, mặc kệ dù cô tham gia cuộc thi nào hay là nhận một công trình khó khăn nào, trong lòng đều bình tĩnh, mà bây giờ lòng dạ cô luôn lơ lửng giữa không trung, giống như người mắc chứng sợ độ cao, đứng trên cao nhìn xuống dưới, thấy dòng nước chảy xiết, không khỏi đổ mồ hôi lạnh, biết rõ là mình an toàn, nhưng hai đầu gối vẫn nhũn ra, trước mắt thì tối đen như mực.

Năng lực thích ứng của Tiêu Từ Thần vô cùng mạnh, tất cả mọi chuyện đều được tiến hành đầu ra đẩy. Công việc trao đổi sinh viên ở viện nghiên cứu thúc đẩy tổ chức quản lý tiềm ẩn nhiều năm của anh, viện y học vô cùng coi trọng anh. Học kỳ nay, anh thăng chức không nhỏ. Lại nói vừa bận việc dạy học, vừa bận chuyện riêng nhưng anh đảm nhận vô cùng nhẹ nhàng, còn có thể có thời gian đi chọn khách sạn với Trì Linh Đồng và cùng viết thiệp mời.

Vừa về tới Tân Giang, anh liền ánh hiệu cho cô chuyển vào Khế Viên, với lý do là thời tiết dạo này trở lạnh mà thể trạng cô yếu, ở nhà trọ không tốt cho thân thể.

Trì Linh Đồng dùng hai chữ “phiền hà” để từ chối anh.

Tiêu Từ Thần cười cười, nhưng cũng không thúc giục. Nhưng khi anh lấy danh nghĩa mời cơm cùng xem phim thì rất nhanh đã dụ dỗ Trì Linh Đồng vào khế Viên.

Lần đầu tiên bước vào Khế Viên, Trì Linh Đồng không kích động giống như trong tưởng tượng. Mặc dù còn chưa có đi vào, nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, mỗi một viên gạch, một cọng cây ngọn cỏ, cô đều có thể thuộc như lòng bàn tay.

Tiêu Từ Thần thuê một căn hộ ở tầng hai sát bờ sông, từ đây có thể nhìn thấy nóc nhà trọ của Trì Linh Đồng.

“Em cứ chuyển vào trước, anh đã tìm người thương lượng giá cả căn hộ trên cùng, anh vô cùng thích căn hộ trên đó.” Tiêu Từ Thần rót cho Trì Linh Đồng một ly trà, rồi lại vào bếp bung ra một đĩa bánh ngọt sôcôla.

Trì Linh Đồng bị ly trà nóng hồi lâu cho bỏng tay phải rút tay về, rồi bụng lấy đưa đến gần miệng thổi thổi: “Người thương lượng nói sao?”

“Bọn họ nói căn hộ đó không bán ra ngoài. Anh nói không phải bọn họ đang lãng phí u, còn cha có trang trí xong nữa, bọn họ lại nói chủ nhà còn chưa quyết định phương án thiết kế. Anh lại hỏi chủ nhà là người như thế nào, anh có thể gặp người ta thương lượng một chút hay không, bọn họ nhìn anh một cách lạ lùng rồi nói chủ nhà là một cặp vợ chồng kiến trúc sư, vô cùng giỏi giang, vốn muốn trang trí theo thiết kế của mình, nhưng sau đó lại có chuyện nên trì hoãn lại. Ách, em sao vậy?”

Tiêu Từ Thần bỗng thấy mắt Trì Linh Đồng ngẩn lẹ.

Tâm tình Trì Linh Đồng giống như một tấm vải trắng bởi vì lời nói của anh mà nhuộm đầy màu thương cảm.

“Em... Nghe mà cảm thấy rất ngưỡng mộ.” Trên mặt cô hiện lên nụ cười khổ.

“Không cần phải hâm mộ, căn hộ này sẽ do em thiết kế, nếu như em thích, về sau anh sẽ để dành tiền mua đất, sau đó sẽ xây cho em một căn nhà em thích.” Tiêu Từ Thần nhẹ giọng tiếp lời.

Lại nữa rồi, đây không phải lần đầu tiên cô có loại tâm tình này. Trong nháy mắt mắt Trì Linh Đồng ửng đỏ, cô đành cúi đầu uống trà.

Nhà trọ của Tiêu Từ Thần được bố trí theo kiểu điển hình của gia đình gia giáo, đảo mắt nhìn xung quanh, khắp nơi đều là sách. Gian phòng lớn nhất là thư phòng, xung quanh đều là kệ đựng sách.

“Nhưng thứ kia đều là sách về y học, anh rất ít khi xem, có xem cũng không hiểu. Anh hay đọc những sách này.” Trên bàn Tiêu Từ Thần có một chồng sách nhỏ, bên trên là tài liệu Anh ngữ, cùng với một cuốn từ điển lớn.

Trái tim Trì Linh Đồng đột nhiên đập lỡ một nhịp, cô chán động cầm cuốn < và >.

“Tại sao.....Anh lại có hai quyển sách này?” Cô kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Tiêu Từ Thần hiện lên một tia thẹn thùng: “Anh muốn đi vào thế giới của em, hiểu rõ em hơn, lần trước đi nhà sách nên mua hai bản, Trung Tây kết hợp, anh muốn học cấp tốc.”

“Em phức tạp đến thế sao?” Thật vất vả mới không để nước mắt trào ra ngoài. Cô nhào vào trong ngực anh, khẽ cắn cánh tay áo somi của anh, trong lòng không ngừng kích động.

Thật ra anh rất yêu cô, đúng không?

Tiêu Tử Thần cười ha ha, xoa tóc cô: “Không phức tạp, nhưng muốn hiểu, hay là muốn được tin tưởng cần phải dùng tâm. Còn mười ngày nữa chúng ta sẽ đính hôn, em có muốn mời bạn bè thân thiết nào không, anh để dành cho em mười tám thiệp mời.”

Trong đầu cô thoáng qua gương mặt của Khổng Tước, bất đắc dĩ thở dài: “VẬY là đủ rồi, em không quen biết nhiều.”

“À, chuyến bay của cha anh sẽ tới muộn một chút.”

“Muốn em đi cùng với anh không?”

“Không cần, em ở nhà là được rồi.” Anh dịu dàng đẩy cái đĩa tới trước mặt cô, nhìn cô nhẹ nhàng nhai bánh mà vui mừng cười.

Tri Linh Đồng liếc nhìn anh hoàng hôn ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn khuôn mặt tuấn tú như ngọc của người đàn ông trước mắt, nụ cười ấy sạch sẽ, trong suốt, mắt đen nhánh sáng ngời làm long cô từ từ bình tĩnh xuống.

Từ đây về sau, chỉ chú tâm nhìn về phía trước, làm cho mọi thứ bắt đầu lại một lần nữa, hình như cũng không quá tệ.

Thiệp mời đầu tiên của Tri Linh Đồng chính là mời Hi Vũ, cô cảm thấy cũng nên chia sẻ tình trạng hiện tại của mình với bạn trai cũ.

Hi Vũ đang họp, âm thanh vang vọng qua điện thoại, anh ta giảm nhẹ âm lượng giọng nói để trả lời: “Em muốn gặp anh dù anh có bận rộn hơn cũng bớt chút thời gian để gặp, em là ai chứ, chính là nữ thần trong lòng anh nha.”

Hội nghị này nhất định cũng không quá quan trọng, anh ta còn có tâm trạng nói nhăng nói cuội, Tri Linh Đồng cười khê: “Cũng không mất nhiều thời gian, gặp mặt ở công cơ quan anh là được.”

“Không được, phải ăn chung một bữa, gần đây mới mở một quán cơm rất ngon, đi ăn thử đi.”

“Được, nhớ kêu Dương Văn đi cùng.”

“Đi, quân tử thẳng thắn, vô tư lỗi lạc, ăn một bữa cơm còn có thể xảy ra cái gì, cần gì phải có người giám sát, chẳng lẽ em lo lắng về sức kiểm chế của bản thân? Yên tâm, nếu như em không kiểm chế được mà nhào tới, anh nhất định sẽ nghiêm nghị mà đẩy em ra.”

“Tốt lắm, tốt lắm, vậy buổi trưa gặp.” Tri Linh Đồng bật cười lác đác, không biết mười năm nữa tính tình Hi Vũ có thay đổi nữa hay không?

Quán cơm nhà họ Mao chính là quán cơm có những món mà hồi trước Chủ tịch Mao vẫn thường ăn, món ăn vùng Hồ Nam, có chút vị cay, đặc sản là thịt kho và đầu có, rất được khách hàng yêu thích.

Hi Vũ hiển nhiên là khách quen ở đây, nữ nhân viên dẫn hai người vào một gian phòng bao yên tĩnh, mỉm cười hỏi: “Trưởng ban Hi, vẫn như mọi khi sao?”

“Không, lần này lấy mấy món điểm tâm lên đi.” Hi Vũ vô cùng hăm hở nói.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng viết vài món lên thực đơn, sau đó rót cho hai người hai ly trà xanh rồi liền lui ra.

Hi Vũ liếc mắt quan sát Tri Linh Đồng: “Ah, dạo này đẹp hơn nha, mới đổi mỹ phẩm hả?”

“Này, đàn ông đều chú ý đến việc nước, thời sự, nói chuyện này không cảm thấy có chút ngại ngùng sao?” Tri Linh Đồng châm chọc bĩu môi.

“Đây không phải gọi là thật thà, ngây thơ sao. Biết không, em đã từng bỏ lỡ một người đàn ông tốt như vậy nha.”

“Đúng vậy. Chỉ là, không có hối hận, tôi đã gặp được một người đàn ông khác tốt hơn.” Tri Linh Đồng đặt ly trà xuống, lấy thiệp mời từ trong túi ra: “Tối thứ Sáu tuần sau, mời anh cùng với Dương Văn cùng tới tới dự.”

Ánh mắt Hi Vũ hơi híp lại, giống như không dám tin, gân xanh trên trán phập phồng, ngực cũng không ngừng lên xuống.

“Em sắp kết hôn? Em sắp kết hôn? Em sắp kết hôn?” Anh ta hỏi liên tiếp ba lần, mỗi lần âm lượng giọng nói lại cao hơn lần trước.

“Là đính hôn.” Tri Linh Đồng chỉ chỉ chữ trên thiệp mời.

“Ồ.” Một hồi lâu, anh ta mới nhận thiệp mời, từ từ mở ra.

“Tiêu Tử Thần? Anh ta.....Không phải là Khổng Tước.....” Anh ta giật mình ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Tri Linh Đồng.

Tri Linh Đồng khê thấp tầm mắt, khê ừ.

“Em.....Đoạt bạn trai của Khổng Tước?” Hi Vũ quả thật hận không thể rống lên.

Tri Linh Đồng thở dài, không ngờ có một ngày, cô sẽ bị Hi Vũ chế nhạo: “Có thể nói là vậy đi.”

“Trì Linh Đồng.” Hi Vũ đột nhiên nhảy dựng lên, hung hăng nắm lấy cánh tay của cô: “Nếu như em có thể dùng cảm mang áp lực giành bạn trai người khác, tại sao không đến cướp lấy anh? Anh có gì kém so với con một sách đó? Ít nhất trước kia chúng ta từng có một đoạn tình cảm, nếu như em đoạt anh, anh nhất định sẽ không dè dặt, sẽ theo ý em. Hoặc là chỉ cần em ra ám hiệu, anh trở thành kẻ phụ long người khác cũng được.”

“A!” Trì Linh Đồng bị lời nói của anh ta làm cho nghẹn họng trân trối.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 21: Chương 21

Hi Vũ nhìn Trì Linh Đồng chăm chăm, cho dù trải qua thế sự xoay vần, cho dù thời gian trôi qua bao lâu nữa, cho dù mùa xuân có tàn úa, thì ánh mắt sáng ngời của cô gái này vẫn là điều sâu đậm nhất trong lòng anh ta, bất kể ai cũng không thể thay thế hay che lấp nổi.

Cô rất đặc biệt với anh ta, nhưng anh ta đối với cô thì sao?

Mặc kệ cô gặp bất cứ chuyện gì, anh ta luôn luôn là người cuối cùng biết được. Anh ta ở trong lòng cô có lẽ chỉ nhẹ như lông vũ.

Càng nghĩ Hi Vũ càng cảm thấy đau long, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Trì Linh Đồng. Trì Linh Đồng cũng không có ý né tránh, cô chớp mắt mấy cái, bưng ly nước trên bàn lên uống để trấn định lại.

“Hi Vũ, anh nói xem có phải tôi ngốc lắm không?” Cô hỏi một cách nghiêm túc.

Hi Vũ hung dữ trả lời: “Trừ điểm không chọn anh có chút ngớ ngẩn ra thì những chỗ khác coi như thông minh.”

“Hắc hắc, thật ra thì tôi cũng từng suy nghĩ đến chuyện quay lại với anh.”

“Thật sao? Thật sao?” Hi Vũ nhào tới gần.

Trì Linh Đồng gật đầu một cái: “Nhưng bởi vì tôi là người thông minh, người thông minh sẽ không tái phạm sai lầm, có đúng hay không? Chúng ta từng trải qua những năm tháng yêu thương, nhưng kết quả thì thiếu chút nữa đã trở mặt thành thù. Hiện tại chúng ta đã tuổi này, dài dẫu mưa nắng, sớm đã không còn hồn nhiên như ban đầu, hơn nữa trong lòng cũng đã coi trọng người khác. Chúng ta còn có thể quay lại sao? Lại nói đến Dương Văn nhà anh tao nhả thanh lịch như vậy, tôi tự mình soi gương cảm thấy xấu hổ không thôi. Thước thời mới là trang tuần kiệt, tôi sẽ không làm trò cười cho người khác đâu.”

“Em cứ biện minh đi, cứ coi tôi là kẻ ngu ngốc mà đùa giỡn đi.” Hi Vũ tức giận quay đầu sang chỗ khác, lấy một gói thuốc lá từ trong túi ra, rút ra một điếu, không biết thế nào mà nửa ngày sau mới phát hiện ra mình không mang bật lửa, tức giận bóp nát điếu thuốc.

Trì Linh Đồng nhìn anh ta, trong nội tâm có chút hiểu rõ rằng lần này Hi Vũ dường như đã quyết tâm rồi, cô không khỏi cảm thấy luống cuống, hai tay chà xát lên đầu gối.

“Trì Linh Đồng, tôi nói cho em biết, cũng bởi vì Hi Vũ tôi hèn kém, cam tâm tình nguyện để em chà đạp, bởi vì tôi đối với em là thật lòng, cả đời này chắc chắn sẽ không còn ai đối xử với em giống như tôi vậy.”

“Hi Vũ.....” Trì Linh Đồng cúi đầu: “Tôi không biết phải nên nói gì.....”

Hi Vũ vung tay lên: “Gì cũng đừng nói, em cũng sắp đính hôn rồi. Tôi chưa từng hy vọng em sẽ hy sinh cái gì vì tôi. Dương Văn tốt đến nhường nào, tôi càng biết rõ hơn so với em. Không Tước thì kém Dương Văn sao? Sự thông minh của em ở trong lòng tôi, không có cái gì mà không giành được?”

Trì Linh Đồng không biết nên khóc hay cười: “Sau khi Tiêu Từ Thần và Không Tước chia tay, chúng tôi mới ở bên cạnh nhau. Anh đừng đem tôi ra so sánh giống như nữ thổ phi như vậy.”

“Nhưng anh ta là bạn trai cũ của Không Tước. Trước kia nhất định là em thầm mến anh ta, nên mới nguyện ý làm như vậy.”

“Không nói những chuyện này nữa có được không?” Trì Linh Đồng không còn cách nào: “Nếu như anh không muốn tham dự, tôi có thể hiểu.” Dường như chuyện tình yêu của cô và Tiêu Từ Thần đặc tội với rất nhiều người trong thiên hạ.

“Cái gì mà tôi không đi? Tôi sẽ đi, còn phải ăn mặc thật đẹp, vượt qua con một sách đó, để cho em cảm thấy hối hận.” Hi Vũ trả lời như chém đinh chặt sắt.

“Được, được, được, tôi không có ý kiến. Hiện tại, chúng ta có thể ăn cơm chưa?” Trì Linh Đồng lạnh run trán.

“Tôi không có khẩu vị, em muốn ăn thì ăn đi.” Hi Vũ phồng miệng, con giận trong lòng vẫn chưa tan.

Trì Linh Đồng liếc mắt, cầm đôi đũa lên, thật sự ăn.

“Thật là không có lương tâm.” Hi Vũ lăm bắm một câu.

Trì Linh Đồng mỉm môi khẽ cười: “Làm người phải tích chút đức, anh có phải nên học tập ở tôi một chút, lần đầu tiên tôi thấy anh và Dương Vân ở cạnh nhau, biểu hiện của tôi rất tốt nha, anh xem lại anh đi, giống như bị đổ một thùng dầu vậy.”

“Tôi là người thẳng thắn. Có gì nói đó, không giống người thâm tàng bất lộ.”

Trì Linh Đồng vẫn lo ăn, không để ý đến anh ta, Hi Vũ bức tức một hồi, cảm thấy không còn gì vui liền cầm đũa lên, vừa nhai đồ ăn vừa lầu bầu, vừa gắp những món ăn cô thích cho cô.

Trì Linh Đồng ngẩn ra, trong lòng nhen nhóm cảm giác có lẽ Hi Vũ thật sự rất để ý cô.

“Anh cứ ăn đi, đừng mặc kệ tôi.” Thì ra là cô hạnh phúc đến như vậy, được rất nhiều người yêu quý, giọng nói không tự chủ được mà có chút run rẩy.

Hi Vũ buồn bực nhắm mắt lại: “Em đính hôn, sau này đâu còn có cơ hội quang minh chính đại hẹn em đi ăn cơm, gấp thức ăn cho em cũng không còn cơ hội. Ài, về sau thật sự là không thể nhớ em được nữa.”

Trì Linh Đồng cắn chặt môi, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực, chỉ có thể tự mình vui đầu ăn cơm.

Cô ăn không ít, nhưng không có cảm giác thoải mái dễ chịu, Hi Vũ lại không ăn cái gì. Anh ta không đi đến quầy tính tiền mà đợi phục vụ mang biên lai tới, hai người ngồi trong phòng bao chờ đợi.

“Anh không trở về đi làm sao?” Trì Linh Đồng cầm túi lên chuẩn bị rời đi. Trước khi đến đã bàn tính xong với Tiêu Tử Thần, buổi chiều sẽ cùng nhau đến trường học của Trì Minh Chi.

“Ừ, buổi chiều còn có cuộc họp.” Sắc mặt Hi Vũ vẫn còn rất kém.

Trì Linh Đồng khoác túi lên: “Vậy tôi...”

Chữ ‘đi’ chưa thoát ra khỏi miệng, Hi Vũ đột nhiên vươn một cánh tay ra, đem cô ôm vào trong ngực: “Đồng Đồng, Đồng Đồng, Đồng Đồng...” Anh ta liên tiếp lăm bắm kêu tên cô.

“Hi Vũ, đừng như vậy, mau buông ra.” Trì Linh Đồng liều mạng đẩy anh ta ra.

Anh ta cùng nắm chặt hông của cô không buông: “Chỉ cần em bước ra khỏi đây, em chính là vị hôn thê của người khác. Hiện tại, hãy để cho tôi hỏi tương nhiều một chút...” Đầu anh ta gối lên bả vai cô.

Sắc mặt Trì Linh Đồng thay đổi, thân thể cứng ngắc.

“Năm hai Trung học, em có thật sự từng thích tôi?”

“Chuyện trước đây lâu quá rồi, tôi.....không nhớ nổi.”

“Nhất định là có thích, lần đầu tiên tôi nắm tay em, tay em rịn đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng cúi đầu. Tôi nghiêng mặt nhìn em, em đều không dám nhìn thẳng vào tôi. Khi đó, chúng ta thật sự là một cặp do trời đất tạo nên, vĩnh viễn sẽ không bao giờ chia lìa. Hiện tại, tôi đã có Dương Vân, còn em thì có Tiêu Tử Thần.”

Hi Vũ khổ sở ngẩng đầu, lấy tay nâng cằm cô lên.

Ánh mắt đau đớn này làm Trì Linh Đồng sợ hãi: “Hi Vũ, anh làm sao vậy?” Cô hoảng sợ nhìn gương mặt càng ngày càng gần.

Hi Vũ dùng khí thế sét đánh, thật nhanh chạm khẽ vào môi cô: “Cuộc đời tôi không còn gì hối tiếc nữa rồi. Trì Linh Đồng, từ giờ trở đi, tôi sẽ xóa bỏ hình bóng của em ở trong lòng.”

Anh ta từ từ buông cô ra, nhún nhún vai, trên mặt vui vẻ hả hê.

Trì Linh Đồng mắc cỡ đỏ bừng mặt: “Anh...điên á!”

“Anh có sao?” Hi Vũ vô tội lắc đầu: “Về sau em không nên nhớ tới tôi...Chỉ là, nếu như em nghĩ tới thì có thể gọi điện thoại cho tôi. Chúng ta sẽ nể tình cũ đi uống trà gặp mặt.”

“Linh Đồng?” Cửa phòng được mở từ bên ngoài, Tiêu Từ Thần đứng phía sau người phục vụ.

Thân thể mặc bộ quần áo màu vàng nhạt quét mắt nhìn Hi Vũ đang đứng đối diện Trì Linh Đồng.

“Sao anh lại tới đây?” Trong lòng Trì Linh Đồng có chút sợ hãi, không tự chủ mà lau môi.

“Anh gọi điện thoại mà em không có nhận nên đi tới đây đón em. Chào anh.” Anh gật đầu với Hi Vũ một cái: “Đã nhận được thiệp mời rồi chứ?”

“À, đã nhận được.” Hi Vũ đau xót vươn tay nắm lấy tay Tiêu Từ Thần: “Mị lực của anh thật lớn nha, có thể ôm được Trì đại mỹ nhân của chúng tôi.”

“Tôi vô cùng may mắn.” Tiêu Từ Thần hé miệng, khoe môi cong lên một độ lớn: “Linh Đồng, chúng ta đi thôi.”

Anh tiến lên, ôm lấy hông của Trì Linh Đồng.

“Ừ.” Trì Linh Đồng nhìn qua Hi Vũ.

“Không biết giáo sư Tiêu có gửi thiệp mời cho Khổng Tước hay không?” Hi Vũ lạnh nhạt hỏi.

“Những chuyện này là chuyện của tôi và Linh Đồng, không phiền anh quan tâm.” Tiêu Từ Thần cười ôn hòa, cầm lấy giỏ xách của Trì Linh Đồng: “Cảm ơn anh đã mời Linh Đồng nhà tôi ăn cơm trưa.”

Hi Vũ chau mày, miệng há to.

Trì Linh Đồng thấy vậy vội kéo Tiêu Từ Thần đi ra ngoài: “Hi Vũ, có chuyện gì nói chuyện điện thoại sau, chúng tôi rất bận, đi trước đây.”

“Đồng Đồng, không nên quá miễn cưỡng bản thân.” Hi Vũ cười cười phát tay.

Tiêu Từ Thần và Trì Linh Đồng rời khỏi quán ăn rồi lên xe, nụ cười trên môi Tiêu Từ Thần chợt tắt, anh lái xe một hồi rồi dừng lại ở ven đường, nghiêng đầu nhìn Trì Linh Đồng, hỏi cô: “Hi Vũ chỉ là bạn học của em?”

Trì Linh Đồng nhìn chằm chằm giỏ xách, Tiêu Từ Thần mất trí nhớ, dĩ nhiên không nhớ rõ Hi Vũ là người như thế nào, cô chỉ nói đó là bạn học nên đưa thiệp mời, không nói thêm gì khác.

“Anh ấy là bạn trai đầu tiên của em.” Cô trả lời một cách rành mạch.

Tiêu Từ Thần nhìn cô chằm chằm ước chừng hai phút đồng hồ, mím môi không nói lời nào.

“Chúng em đã chia tay từ lâu, hiện tại anh ấy cũng đã có vị hôn thê.” Trì Linh Đồng nhìn thấy ánh mắt của người này, tự động thêm một hai câu.

Tiêu Từ Thần vẫn không chịu nói gì nhưng đã khởi động xe.

Xe càng chạy càng nhanh, bỏ lại sau lưng hàng cây với những kiến trúc ven đường.

“Từ Thần, anh... đi nhầm đường rồi.” Trì Linh Đồng nhắc nhở: “Hướng trường đại học là phải rẽ phải.”

Tiêu Từ Thần vẫn không nói gì, xe vẫn chạy thẳng tắp về phía trước, lông mày khẽ nheo lại, sắc mặt ngày càng nghiêm trọng.

Trì Linh Đồng liếc trộm, khẽ đưa tay kéo chéo áo của anh: “Từ Thần, không phải là anh ghen chứ?”

“Nếu em không muốn xảy ra tai nạn ngoài ý muốn thì im lặng lại ngay.” Tiêu Từ Thần nghiêng đầu sang chỗ khác, tuần dung trở nên phần nộ.

Đầu dường như là lần đầu tiên kể từ khi hai người chung đụng cho tới nay, anh lớn tiếng như vậy với cô.

Trì Linh Đồng ngồi ngay ngắn, nhìn hướng chiếc xe đang đi là về Khế Viên, cô không nói gì thêm, lo lắng nhìn những chiếc camera kia, không biết xe của anh đã bị ghi hình bao nhiêu lần, đoán chừng tới lúc có giấy nộp phạt cũng có thể làm thành một bộ phim tài liệu không chừng.

“Cho em xuống ở chỗ này.” Xe đi gần tới tầng trệt thì cô nhẹ nhàng nói.

Tốc độ của chiếc xe không hề giảm, chạy thẳng ra phía vườn mới dừng lại.

“Lên lầu.” Anh mở cửa xe.

“Em không lên. Em muốn về nhà mình.” Trong lòng Trì Linh Đồng khẽ nhói đau. Cô hiểu tính khí của mình, nếu tức giận sẽ không giữ miệng mà nói lung tung. Cô không muốn nói nặng với người mình thương.

Hiển nhiên Tiêu Từ Thần cũng có chút hiểu lầm. Cô nghĩ hai người chỉ cần yên lặng một chút mọi việc sẽ qua.

“Em chắc chắn là không lên sao?” Tiêu Từ Thần quay người qua.

“Em đã suy nghĩ rất rõ ràng.”

Tiếng nói vừa dứt, Tiêu Từ Thần ném giỏ xách về phía cô.

“Được, em thích đi đâu thì đi, yêu ai thì yêu, làm gì thì làm.”

Trì Linh Đồng ôm giỏ xách, nhìn chằm chằm anh bằng ánh mắt không dám tin, đột nhiên đại nãi không chịu nổi chế mà thốt ra câu: “Nếu như em muốn hủy hôn, anh cũng đồng ý đúng không?”

Mặt mũi Tiêu Từ Thần tái nhợt: “Trì Linh Đồng, em được lắm, đem lời mới vừa nói, lặp lại một lần nữa.”

“Anh muốn nghe, em có thể lặp lại một lần nữa.” Đang nói chuyện, bụng Trì Linh Đồng truyền tới một hồi đau đớn quen thuộc.

Một luồng nhiệt thoát ra khỏi cơ thể. Chu kỳ sinh lý tới rồi, cô ôm bụng, tâm tình trở nên thật phức tạp, không biết nên nói là vui hay buồn nữa.

“Đúng, anh muốn nghe.” Cả người Tiêu Từ Thần tản ra hơi thở nguy hiểm.

Trì Linh Đồng cắn môi, không sợ chết nhìn anh: “Tiêu Từ Thần, chúng ta không cần thiết phải đính hôn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 22: Chương 22

Tiêu Từ Thần đứng trên bậc cầu thang, thân thể khẽ nghiêng, ánh chiều tà bao phủ lên người anh một màu vàng óng ả, làm nổi bật lên gương mặt anh tuấn như điêu khắc của anh.

Hàng long mi dài chớp chớp hai cái, từng mạch máu trên cổ giật giật như muốn nổ tung ra. Anh nắm chặt tay đứng yên tại chỗ giống như hóa đá đến nửa ngày, rồi mới rặn ra được vài chữ qua kẽ răng.

“Anh có thể biết tại sao không?” Trì Linh Đồng vuốt vuốt mái tóc bị gió thổi loạn, xoay đầu về phía anh: “Thời gian ở chung của chúng ta quá ngắn đã vội vã muốn tiến tới hôn nhân mà không hề nghĩ đến trách nhiệm của bản thân, em cho rằng chúng ta vẫn nên tiếp tục tìm hiểu thêm một thời gian rồi hãy bàn đến chuyện cưới xin. Ngoài ra, em cũng vừa mới biết... em cũng không có thai.” Khuôn mặt cô ửng đỏ lên.

Hầu kết Tiêu Từ Thần di chuyển lên xuống, anh cười nhạt một cái: “Không có thai có phải khiến em rất vui vẻ?”

Trì Linh Đồng ngạc nhiên nhìn về phía anh.

“Mặc kệ anh nói cái gì, làm cái gì, trong lòng em đều cho rằng, anh vội vã cầu hôn em là bởi vì em đã có thai. Hiện tại em không có thai, như vậy chúng ta cũng không còn mối quan hệ nào nữa. Cái gọi là tiếp tục tìm hiểu, chỉ là em đang cho anh một cái thang vòng vèo, thật ra thì trong lòng em đã sớm có tính toán. Đúng, em sẽ tránh, sẽ trốn, em còn có nhiều lý do, để hết lần này đến lần khác đẩy anh ra. Tình cảm là chuyện cả đời, không được có nửa điểm miễn cưỡng và uất ức. Anh từng cố gắng, nhưng cũng không thể bước vào trái tim em, không thể thay thế cho kẻ khác. Tốt, Trì Linh Đồng, anh tôn trọng em, hủy đính hôn. Em hãy thông báo với người thân và bạn bè bên kia, anh sẽ thông báo với bên này.”

Tiêu Từ Thần rất muốn bình tĩnh, biểu hiện có phong độ một chút, nhưng giờ phút này anh thật sự không có biện pháp khống chế bản thân.

Anh nắm chặt bàn tay, lạnh nhạt gật đầu với cô một cái, quay người đi lên lầu, sống lưng thẳng tắp.

Trì Linh Đồng ngây người nhìn anh bước tới khúc quanh của cầu thang, biến mất trong tầm mắt.

Anh đang tuyên chiến với cô sao?

Cô đứng dưới lầu một hồi, nghe tiếng gió thổi qua, cảm giác thân thể hơi lạnh mới xoay người đi về phía cửa lớn. Suy nghĩ xem có nên ghé siêu thị mua băng vệ sinh và một túi đường đỏ hay không? Cô bị đau bụng, uống chút trà đường đỏ sẽ dễ chịu hơn.

Mở cửa vào nhà, nhìn khoảng không trước mặt. Từ khi Tiêu Từ Thần đi làm, còn thời gian khác hai người đều dính nhau. Mặc dù không đến mức như keo sơn, nhưng vừa quay qua liền nhìn thấy nụ cười nhẹ nhàng của anh thì trong lòng liền ấm áp.

Trì Linh Đồng dựa vào khung cửa, thở dài một cái. Sau khi cảm than, cô lại cảm thấy buồn cười. Không ngờ con một sách tốt tính lại ghen tuông đáng sợ như vậy, chỉ là, nguyện ý ghen vì một người, nhất định là rất quan tâm đến người đó.

Cô chép chép miệng cười khẽ lắc đầu.

Điện thoại di động bỗng vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Cô lấy điện thoại ra, là Đàm Trân gọi điện tới.

“Đồng Đồng, con có cần đi thử thêm vài bộ lễ phục nữa hay không?”

“Lễ phục?” Cái loại váy dài thật dài, giống như loại các ca sỹ hay mặc trên sân khấu?

“Tiệc đính hôn, ít nhất phải thay áo mấy lần. Không thể quá tùy tiện. Mẹ nhớ ở Tân Giang có một tiệm là ‘Mùa xuân Paris’, lễ phục ở đó có rất nhiều kiểu dáng mới, ngày mai con đi tới đó thử đi.”

Tri Linh Đồng chột dạ, cắn môi dưới: “Mẹ, hình như bây giờ người ta. . . . không còn thịnh hành đính hôn nữa, quá quê mùa rồi. Chúng ta không nên tốn kém như thế, nên tiết kiệm sau này hôn lễ làm long trọng hơn một chút là được.”

“Đồng Đồng.” Giọng nói Đàm Trân đột nhiên trầm xuống, mang theo mấy phần nghiêm nghị: “Không cần nói nữa, con muốn hủy hôn?”

“Mẹ. . . .” Tri Linh Đồng cười cần thận từng li từng tí.

“Đính hôn là Từ Thần nói, con cũng đồng ý, không có ép buộc con. Hiện tại thiệp mời cũng đã phát ra ngoài, tiệc rượu cũng đã đặt, con còn muốn hủy sao? Con cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, không phải năm tuổi, cái gì cũng do cha mẹ sắp xếp. Lần này con phạm lỗi, cha mẹ không có biện pháp giúp con nữa rồi. Mẹ bây giờ coi như chưa nghe thấy gì cả, ngày mai con nhất định phải đi thử lễ phục, sau đó điện thoại cho mẹ.”

“Ồ.” Tri Linh Đồng rủ đầu, khóe miệng cong lên, lời còn chưa nói đã bị chặn trở về trong bụng rồi. Mặc dù Đàm Trân cưng chiều cô, nhưng tuyệt đối là một người mẹ nghiêm khắc. Bà không giống như Tri Minh Chi, Tri Linh Đồng chỉ cần giả bộ một cái liền mềm lòng, liền thỏa hiệp, còn Đàm Trân nói một là một hai là hai.

Điện thoại vừa mới tắt, lại vang lên.

“Alo?” Cô miễn cưỡng nhận máy.

“Tri Linh Đồng, cô thật sự muốn đính hôn?” Dương Vân giống như trúng giải thưởng lớn năm trăm vạn. hưng phấn đến mức giọng nói cũng run rẩy.

“Là vậy đấy.”

“Hắc hắc, cuối cùng cô cũng chịu gả đi.” Dương Vân cười khúc khích: “Tôi nghe Hi Vũ nói mà không dám tin tưởng vào lỗ tai mình. Hắc hắc, thật tốt. A, chúc mừng cô. Ngày hôm đó tôi nhất định sẽ tới khách sạn sớm một chút. Ừ, còn quà mừng đính hôn của cô nữa? Cái này tôi sẽ từ từ nghĩ. Đính hôn chắc sẽ có nhiều chuyện cần làm, có cần tôi phụ một tay không?”

Tri Linh Đồng khó khăn tiếp thu sự nhiệt tình của cô ta, Dương Vân giống như là trút được gánh nặng, cho nên mới kích động như vậy.

“Cảm ơn cô, tôi cũng không phải làm gì nhiều.”

“Làm sao có thể? Mua đồ trang sức, lễ phục, thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, nói cho cô biết, đừng nhìn tôi là người không có thành tích gì, nhưng trong phương diện này tôi chính là người trong nghề, có thể cho cô rất nhiều ý kiến quý báu.”

Tri Linh Đồng từ từ ngồi xuống bên giường, khuôn mặt nhăn nhó, những thứ này còn cần phải chuẩn bị sao?

“Tri Linh Đồng?” Dương Vân không nghe thấy cô trả lời liền lên tiếng.

“Đây.” Tri Linh Đồng nhắm mắt lại: “Cô biết ‘Mùa xuân Paris’ không?”

“Ha ha, không chỉ biết mà là quá quen thuộc. Nói nhỏ cho cô biết, đó là tiệm của chị họ tôi, nếu cô ưng ý lễ phục ở đó, tôi sẽ nói chị ấy làm thế hội viên giảm giá cho cô.”

Tri Linh Đồng than thở: “Nếu như ngày mai cô rảnh, đi tới đó với tôi một chuyến.” Đi tới đó xem như làm đúng lời Đàm Trân dặn dò.

“Có, tôi lúc nào cũng rảnh.” Dương Vân vô cùng trượng nghĩa trả lời.

Tri Linh Đồng nghĩ, nếu như cô nói với Dương Vân rằng cô muốn hủy hôn, không biết Dương Vân sẽ khóc đến mức nào nữa.

Hình như, nếu như cô hủy đính hôn, thì đồng nghĩa sẽ chống đối lại cả thế giới, trở thành người cho mọi người chỉ trích.

Một buổi chiều dài lê thê cứ thế trôi qua, cô viết một chương mới của tiểu thuyết trên mạng. Bầu trời nhá nhem, gió ngoài cửa thổi ào ào, dự báo thời tiết nói khí hậu đang dần lạnh đi. Sau đợt giảm nhiệt độ này, là chuẩn bị bước vào mùa đông.

Cô nấu một tô mì đơn giản, sau khi ăn xong liền rửa chén rồi nhìn qua điện thoại di động, không có cuộc gọi tới, cũng không có tin nhắn, cô đành cười khổ, trong ngực có chút ê ẩm.

Tiêu Từ Thần không phải là giận lẫy mà là làm thật sao?

Cả đêm ngủ không ngon, cô cảm thấy chần lạnh như khối băng, sáng sớm tỉnh dậy, chân tay đều lạnh.

Thay quần áo dày, cô muốn ra ngoài tản bộ. Người dù mưa nắng không làm ảnh hưởng đến việc chạy bộ vậy mà lại không xuất hiện. Cô đứng ở bờ sông. Nhìn nước sông chảy cuộn cuộn, tâm tình không khỏi cảm thấy u ám.

Những lời nói cô nói với anh, không phải là muốn chia tay, chỉ là cô muốn bày tỏ thái độ tôn trọng với hôn nhân, nhưng anh căn bản không cho cô cơ hội để nói chuyện mà đã khai chiến.

Cô khề thờ dài, ánh mắt mờ mịt, đáy mắt hiện lên chút lo lắng.

Mùa xuân Paris là cửa hàng có những thương hiệu quốc tế, kiểu dáng ở đây không tẻ, tất nhiên giá cả cũng không hề rẻ. Chị họ Dương Vân là người mới gặp đã có cảm giác đó là một người tinh tế, chỉ cần đảo mắt nhìn qua sẽ nói chính xác số đo ba vòng của bạn, đồng thời sẽ tư vấn về màu sắc của lễ phục để phù hợp với màu da của khách.

Tri Linh Đồng thử hai bộ lễ phục, một bộ màu trắng bằng lụa trang trí ưu nhã, một bộ khác màu ngọc trai, giống như một cô gái quyến rũ đáng yêu.

Mới bước ra từ phòng thử đồ, Dương Vân đã khoa trương mà há to mồm: “Oa, thật là đẹp.”

Tri Linh Đồng đứng trước gương xoay vài vòng, cảm giác bản thân cũng không tệ, cũng có chút động lòng, liền muốn gọi điện thoại cho Tiêu Từ Thần, muốn anh tới nhìn một chút. Thế nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện liền biến mất, bây giờ cũng đã gần trưa vậy mà anh cũng không chủ động liên lạc với cô, không cần phân đoán nhiều, giữa bọn họ chính thức bắt đầu chiến tranh lạnh.

“Muốn cả hai sao?” Chị họ Dương Vân cười he he hỏi.

Tri Linh Đồng cầm quần áo, lặng lẽ nhìn xuống giá, con số trên đó làm cô sợ đến le lưỡi một cái. Nhưng đây là do Đàm Trân yêu cầu.

Cô có thể không đau lòng, nhưng lúc này tâm tình cô không tốt, do dự nói: “Tôi chưa suy nghĩ xong.”

“Lễ phục ở đây của chúng tôi đều rất đắt khách, không thể suy nghĩ quá lâu nha. Tôi nể mặt Dương Vân, chỉ có thể giữ giúp cô đến trưa mai, nếu như cô muốn thì tới đây.” Chị họ Dương Vân nói.

Dương Vân đẩy Tri Linh Đồng một cái: “Suy nghĩ gì nữa, rất đẹp, mau mua đi.”

Ngộ nhờ hủy bỏ đính hôn, bộ lễ phục quý như này không phải là mất đi đất dụng võ rồi sao? Tri Linh Đồng cười cười, gật đầu với chị họ Dương Vân một cái: “Chúng tôi đi xem ở những chỗ khác đã.”

Cô kéo Dương Vân đi ra khỏi tiệm, Dương Vân tròn mắt nhìn cô, dừng lại ở trước một buồng điện thoại công cộng: “Mua quần áo cũng không phải là mua nhà, có gì mà phải đắn đo? Cô không mang đủ tiền hả? Tôi có thể cho cô mượn.”

“Không phải, lễ phục ky có chút mỏng manh, tôi sợ lạnh.” Tri Linh Đồng tùy tiện viện lý do.

Dương Vân không dám gạt bừa, cong miệng nói: “Có thể gả cho người đàn ông tôi thích, dù là ở trần tôi cũng đồng ý.”

“Cô....Không cảm thấy lễ phục kia có chút đắt quá sao?”

“Đắt cũng có lý do của nó nha. Đây, không phải là không mua nổi chứ? Tri Linh Đồng cô là con của vợ sau Quan Ân Đạt, Quan Ân Đạt là ai? Đường đường là Bộ trưởng bộ Công An, đêm hôm đó, sẽ có rất nhiều người ở Tân Giang đến chúc phúc cho cô, cô ăn mặc quá sơ sài, không sợ người khác chê cười?”

Dương Vân nói xong thì vô cùng kích động vung tay lên mà không nhận ra có một cô gái vừa bước ra khỏi trạm điện thoại.

“Ai da.” Cô gái kêu nhỏ một tiếng.

“Thật xin lỗi cô, thật xin lỗi.” Dương Vân không ngừng nói xin lỗi rồi khom lưng nhặt mất kính ở dưới đất lên cho cô gái.

Cô gái có một gương mặt thanh tú nhỏ nhắn, ước chừng hai mươi tuổi, màu da vô cùng nhợt nhạt, giống như nhiều ngày rồi không được thấy ánh nắng mặt trời.

Cô gái lạnh lùng tròn mắt nhìn Dương Vân một cái, nhận lấy mất kính đeo thật nhanh lên mặt, vội vã đi về phía chiếc xe ven đường.

“Cũng không phải là cố ý, cần gì hung dữ như vậy?” Dương Vân thảm nói. Trước khi lên xe cô gái còn quay đầu nhìn lại, cửa xe mở ra từ bên trong, Tri Linh Đồng nhìn thấy trong xe có một người phụ nữ trung niên mặc áo đen, cô gái giống như đang nói gì đó với người phụ nữ. Cửa xe nhanh chóng đóng lại, lái xe nhanh chóng chạy về khu náo nhiệt.

“Người ta cũng đâu có làm gì đâu.” Tri Linh Đồng thu hồi ánh mắt: “Trưa nay cô muốn ăn gì, tôi mời cô.”

“Sắp bị cô làm cho tức đến no rồi, tôi mặc kệ cô, tôi muốn đi mua hai bộ lễ phục kia, coi như tôi và Hi Vũ tặng cho cô.”

Trì Linh Đồng bật cười: “Cô đang ước gì nhanh chóng đem tôi cho người khác đúng không?”

Dương Vân cũng thành thực: “Một ngày cô chưa cưới, tôi liền thêm một ngày lo lắng.”

“Bộ dạng lo lắng này của cô, lỡ sau này lại xuất hiện những người khác, cô phải làm sao bây giờ?”

“Trừ Trì Linh Đồng cô ra, những người khác sao có thể là đối thủ của tôi?”

“Thật ra cho tới bây giờ tôi vẫn không phải là kẻ thù của cô.”

“Vậy hãy để cho tôi tặng cô hai bộ lễ phục này?”

Trì Linh Đồng thật không thể chịu nổi liền nhún nhún vai: “Ngài mai nhất định tôi sẽ tới thử lại, nếu quả thật được, tôi liền mua.”

Dương Vân lúc này mới thở ra một hơi: “Nói chuyện phải giữ lời đấy.”

“Ừ.” Trì Linh Đồng gật đầu liên tục.

Sau khi hai người ăn cơm xong, Dương Vân trở về đi làm, Trì Linh Đồng đi tới trường đại học, trong lòng buồn bực, muốn kể lể với Trì Minh Chi.

Giờ lên lớp của Trì Minh Chi chủ yếu được sắp xếp vào buổi sáng, phần lớn thời gian buổi chiều của ông đều ở trong phòng làm việc. Với cấp bậc của ông, hiện tại ở khoa ngoại ngữ tự nhiên là có một phòng làm việc riêng.

Trì Linh Đồng quen thuộc đi lên, trên cầu thang gặp mấy vị giáo sư, từng người từng người đều dừng lại nói chuyện với cô, cô cười khỏ.

Trên hành lang yên tĩnh, từng phiến lá khô rơi xuống trên mặt đất, gió thổi qua hàng lang, phát ra tiếng kêu xào xạc, bay từ chỗ này qua chỗ khác.

Phòng làm việc của Trì Minh Chi khép cửa, Trì Linh Đồng cũng không có gõ cửa, đẩy cửa ló đầu vào, giống như hồi bé mà kêu một tiếng: “Cha.”

Hai người ngồi đối diện trên ghế salon bởi vì âm thanh này mà sợ hết hồn cũng ngẩng đầu lên.

Trì Linh Đồng kinh ngạc nhìn ánh mắt lạnh như băng như bắn là đao kiếm của Tiêu Tử Thần, nụ cười đột nhiên đông cứng lại.

“Đồng Đồng tới rồi.” Trì Minh Chi mỉm cười.

Tiêu Tử Thần dừng ánh mắt trên người cô một hồi rồi coi cô như vô hình, khuôn mặt anh tuấn lại quay đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 23: Chương 23

Trì Linh Đồng có chút lung túng, đứng ở ngoài cửa, không biết nên vào hay không. Không để cô suy nghĩ nhiều, Trì Minh Chi đã bước tới, cung chiều vuốt tóc cô: “Ăn cơm chưa?”

“Dạ.” Cô không yên lòng mà trả lời, khóe mắt mắt liếc về phía Tiêu Tử Thần. Anh đang cầm chiếc ly trên bàn, mỉm môi, động tác vô cùng tao nhã, nhưng lại làm cho người khác cảm giác lạnh lùng.

Anh tới đây làm gì?

Đầu óc Trì Linh Đồng hoạt động, chẳng lẽ tới nói chuyện hủy bỏ đính hôn? Cô len lén quan sát Trì Minh Chi, khuôn mặt nhẹ nhàng, không có một chút âm trầm.

“Tự mình nấu cơm hay ăn cơm ở bên ngoài vậy?” Trì Minh Chi kéo cô vào, cùng ngồi trên ghế salon.

“Ăn cơm với bạn ở bên ngoài.” Người ta coi cô là không khó, cô cũng coi người ta là người vô hình, Trì Linh Đồng bị Tiêu Tử Thần chọc cho giận, cũng coi như không nhìn thấy anh luôn.

“Bạn nào?” Trì Minh Chi lại hỏi.

“Chú Trì, cháu trở về học viện đây, buổi chiều còn có tiết.” Tiêu Tử Thần vọt đứng lên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, khuôn mặt đen thui.

“Được, cháu đi đi.”

Tiêu Tử Thần mắt nhìn thẳng đi ra ngoài, Trì Linh Đồng mím môi thật chặt, ngón tay đặt trên đầu gối đều đã trắng bệch.

Trì Minh Chi tiễn Tiêu Tử Thần ra cửa, khi trở lại, thì thấy Trì Linh Đồng đang đứng trước bàn làm việc của ông, cúi đầu mở ngăn kéo.

“Đừng mở nữa, kể từ sau khi con học đại học, trong ngăn kéo không còn đồ ăn nữa. Nói đi, muốn ăn gì, cha mua cho con.”

Hai mắt Trì Linh Đồng sáng như sao: “Cha, chúng ta vĩnh viễn đều là chiến hữu, đúng không?”

Trì Minh Chi cười to: “Dĩ nhiên.”

Trì Linh Đồng thậm thà thậm thụt đi tới trước mặt ông: “Như vậy cha nói cho con biết, Tiêu Tử Thần tới tìm cha có việc gì vậy?”

“Cái này là bí mật.” Trì Minh Chi lắc đầu.

“Hừ.” Trì Linh Đồng thờ phỉ phò tức giận: “Bây giờ cha cũng khi dễ con rồi.”

“Chỉ có chuyện có lợi với con, cha mới nguyên ý bảo vệ, nếu như có hại cho con, cha nhất định sẽ nói ra, con gái ngoan.”

“Có thể có bao nhiêu lợi ích chứ?” Trì Linh Đồng lăm bằm.

“Ài, Đồng Đồng, vốn là con sắp phải lập gia đình, trong lòng cha không buông bỏ được. Hiện tại thấy Tử Thần đối xử tốt với con như vậy thì lòng cha cũng bình tĩnh lại. Cùng là đàn ông, đem cha so sánh với cậu ấy, thật là thấy mặc cảm” Trì Minh Chi nặng nề thở dài, không biết suy nghĩ tới cái gì mà trên mặt thoáng một tia đau đớn.

“Con là mối liên hệ duy nhất giữa cha và mẹ con, đưa con về nhà chồng cũng là chuyện cuối cùng hai chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực làm, về sau, cha với bà ấy sợ là khó có cơ hội gặp mặt rồi. Nghe nói, bà ấy rất hạnh phúc?”

Trì Linh Đồng nhìn Trì Minh Chi, không biết nên nói gì để an ủi ông.

“Chú Quan rất yêu mẹ.” Cô đành nói sự thật.

“Ông ấy là một người đàn ông có phúc. Đồng Đồng, con cũng sẽ hạnh phúc.” Trì Minh Chi nắm tay Trì Linh Đồng, nhìn cô bằng ánh mắt thương yêu: “Con có nghe nói. ....Không Tước đã bật khóc trên sóng phát thanh trực tiếp?”

Tìm Trì Linh Đồng cứng lại.

“Con bé hiện đang là chủ tiết mục < >, dường như là chương trình tâm sự chuyện tình cảm. Tối qua trên đài phát sóng thì con bé nhắc đến chuyện đau lòng nhất chính là bị bạn trai và bạn thân phản bội, nói xong, con bé liền khóc.”

Sắc mặt Trì Linh Đồng chợt trở nên nhợt nhạt.

“Sợ con nghe được, Tử Thần cố ý chạy đến đây muốn cha nói chuyện với con. Đồng Đồng, con cho rằng con và Tử Thần thật sự là phản bội Không Tước sao?”

“Không phải như vậy....” Trì Linh Đồng lắc đầu, ánh mắt tàn nhẫn.

Trì Minh Chi nắm chặt tay cô: “Nếu không phải, vậy chuyện tình cảm này con phải kiên nhẫn, không nên bị lời nói của người khác làm lung lay. Tử Thần biết con xem trọng tình bạn với Không Tước, lo lắng con sẽ dao động. Nó nói chuyện với cha rất chân tình, nói rằng rất thật lòng với con, sợ mất con, nhưng có lúc con không nghe lời nó nói, nó không biết làm như thế nào mới tốt.”

“Anh ấy tới đây để nói chuyện này với cha?” Trì Linh Đồng kinh ngạc, tâm tình rối loạn cũng ổn định lại.

“Đồng Đồng, mặc dù ba luôn hy vọng con luôn là cô gái bé bỏng, nhưng con đã không còn nhỏ nữa, phải học cách chăm sóc người khác, cũng như tha thứ cho người ta. Tử Thần không phải là người đàn ông trăng hoa, có thể hạ quyết tâm ở cùng nhau, trong lòng hẳn cũng có dấn vặt, con đừng phụ lòng nó.”

Trì Linh Đồng ngồi im lặng, biểu hiện cô cô thật giống như gió chiều nào xuôi chiều đó, để cho anh lo được lo mất như vậy sao?

Trì Minh Chi chưa nói xong, cô ngồi ở đây nhưng tâm trí không biết đã bay tận đến chỗ nào.

Rời khỏi phòng làm việc của Trì Minh Chi, mặt trời đã khuất dạng, gió so với buổi trưa càng lớn hơn, từng cơn từng cơn đập vào mặt.

Mới đi tới cổng trường, Trì Linh Đồng ngẩng đầu, liền nhìn thấy chiếc xe màu đen, cửa sổ để hở một đoạn, lộ ra gò má nghiêm nghị của Tiêu Tử Thần.

Cô đứng dưới tàng cây, long mi dài khê run rẩy, nhìn anh thật lâu.

Có lẽ anh cảm nhận được ánh mắt của cô mà quay mặt lại.

Bốn mắt nhìn nhau, không biết nói gì, nhưng lại cực kỳ ảm áp yên ổn.

Anh cầm áo khoác xuống xe, đi tới trước mặt rồi mặc thêm cho cô.

“Không phải anh có tiết sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi giống như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Tiết học ngắn, sau khi kết thúc anh liền tới đây.” Anh mở cửa xe, về mặt lạnh nhạt nhưng ánh mắt lại ẩn hiện vẻ dịu dàng.

“Làm sao biết em còn ở đây?”

Anh liếc nhìn cô một cái, dường như cảm thấy cô hỏi vấn đề này có chút ngu ngốc.

Cô cười, xoa xoa tay.

Anh đi qua bên kia, từ ghế sau cầm lấy một cái túi giấy, bên trong có trà sữa nóng và một miếng bánh táo, không vội lái xe đi mà để cho cô uống trà trước đã.

“Thật ảm.” Cô nuốt xuống một ngụm trà sữa ảm, khóe mắt thỏa mãn trở nên cong cong.

Anh nhẹ giọng cười, dùng khăn giấy giúp cô lau đi khóe môi: “Không có ai giành với em đây, từ từ mà uống.”

“Sáng sớm nay em đi dạo phố với Dương Văn.” Cô trả lời một cách tùy ý.

“Ừ.”

“Nhìn trúng hai bộ lễ phục.”

Ánh mắt anh sáng lên: “Để anh đi xem một chút.”

“Em không có mua.” Cô dí dõm nhìn anh.

“Tại sao?”

“Bởi vì hình như em không có cơ hội mặc.” Cô xảo trá dòm mắt, cố ý không nhìn anh.

Anh khê dung sức bóp chặt lấy cổ tay cô.

Cô nghiêng đầu nhìn về mặt căng thẳng của anh, hì hì cười một tiếng: “Lừa anh thôi, là em không có mang theo đủ tiền.”

Khuôn mặt anh khê thả lỏng: “Vậy chúng ta cùng đi xem đi.”

“Không cần, em muốn về nhà. Em đau bụng. ...., cô nuốt trà sữa trong miệng xuống.”

“Sao lại đau?” Anh lo lắng hỏi.

Cô liếc nhìn anh một cái: “Còn không phải bởi vì anh tức giận.” Miệng đang bận nhai bánh táo nên trả lời có chút không rõ ràng.

“Em lại gạt anh, lần này anh sẽ không mắc mưu nữa.” Anh nói.

Cô phồng má, trừng lớn mắt: “Trước đây em lừa gạt anh lúc nào?”

“Ồ Thanh Thai, em...” Lòng mảy Tiêu Từ Thần nhu chặt, cố gắng nhớ lại, nhưng cuối cùng cũng phí công: “Anh không nhớ rõ lắm, nhưng anh khẳng định em có gạt anh.”

“Tiêu Từ Thần....khụ....khụ....” Trì Linh Đồng bỗng ho kịch liệt.

Đúng, cô cũng từng gạt một người, ăn tôm bị dị ứng nổi mẩn đỏ, cô cũng nói do tức mà ra, thế như người đó là Bùi Dịch Thanh.

Đây chỉ là trùng hợp sao?

“Em ăn chậm một chút.” Tiêu Từ Thần vỗ lưng cô nhẹ nhàng, vừa tức giận vừa đau lòng.

Cô thật vất vả mới ngừng ho, trong mắt đều là nước mắt, khuôn mặt trở nên đỏ bừng.

“Thành thật nói, làm sao lại bị đau bụng?” Tiêu Tử Thần hỏi.

“Đau bụng kinh nguyệt.” Giọng nói nhỏ đến hết mức có thể, cả người cô vẫn còn cảm thấy hoảng hốt.

“Linh Đồng.” Anh yêu thương nắm lấy cảm cô, nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng trịnh trọng, tròn mắt đen ánh lên tình ý dạt dào, giọng nói từ tính mơ hồ trở nên khan khan: “Em có thai, anh rất vui mừng. Em không có, anh cũng rất vui. Ngày ấy, chúng ta có uống chút rượu, mặc dù là sâm banh, nhưng đây là đứa con đầu lòng của chúng ta, anh không hi vọng nó sẽ đến thế gian này trong tình huống như thế. Đính hôn, chỉ là cái móc để xác định quan hệ của chúng ta, để anh có thể quang minh chính đại ở bên em, anh sẽ đợi tới lúc em hoàn toàn thích ứng mới kết hôn cùng em. Đừng lo lắng.”

“Em làm cho anh mệt mỏi vậy sao?” Cô dịu dàng hỏi.

“Em lúc nào cũng bày ra dáng vẻ bỏ chạy, dường như tình cảm của em không kiên định, anh không phải là mệt mỏi mà anh đang cố gắng hết sức.” Anh thừa nhận.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, bỗng dưng cảm nhận được khó khăn của anh, trong lòng liền dâng lên cảm giác đau lòng.

Lúc này, tất cả ngôn ngữ đều đã biến mất.

Cô giơ cánh tay lên, ôm lấy cổ anh, đôi môi mềm mại khẽ lẩm bầm tên anh rồi dán lên đôi môi anh.

Anh chợt cảm thấy bất ngờ, nhưng rất nhanh đã trở nên chủ động, hung hăng ngậm chặt lấy môi cô, hô hấp có chút trở nên gấp gáp.

Nụ hôn của anh dần dần trở nên dịu dàng, rồi trở thành cuồng nhiệt hôn sâu, môi lưỡi dây dưa cùng với cô, làm như muốn đem tất cả thâm tình và quyến luyến dung nạp vào trong nụ hôn này.

Có lẽ, yêu một người không khó, chỉ cần chịu khó mở rộng lòng với người đó, tình yêu vô cùng đơn giản, chỉ cần hai người đồng cảm.

“A....” Nụ hôn của anh quá mau cũng quá mạnh, cô có chút khó thở.

“Anh muốn xóa đi hết tất cả những dấu vết của anh ta.” Trong mắt anh thoáng hiện lên tia giận dữ, nhưng khẽ buông lỏng tay.

“Anh....Thấy được?” Cô cố gắng hít thở.

“Lần sau không được phép đi gặp bạn học khác phái một mình.” Anh dùng giọng điệu không cho cô phản bác mà ra lệnh.

“Cái gì? Sao bánh táo này lại chua như vậy chứ?” Về mặt cô trở nên đau khổ.

“Không thể nào, anh mua lúc mới làm xong, để anh thử.” Tiêu Tử Thần khề cần một miếng: “Không chua.”

Trì Linh Đồng chớp mắt: “Làm sao mà có thể không chua nhiều lắm như vậy.”

“Quý nha đầu.” Bây giờ anh mới hiểu được, dịu dàng nheo gương mặt cô rời khỏi động xe.

Cuộc chiến tranh lạnh một ngày rưỡi cuối cùng cũng kết thúc.

Hai người đi siêu thị sắm đồ dung sinh hoạt, ngọt ngào dắt tay nhau về Khế Viên.

Xe chạy qua cổng Khế Viên thì Tiêu Tử Thần ngừng xe lại, móc ví tiền ra: “Em đóng tiền quản lý giúp anh đi, anh đi đổ xe.”

“Không phải đóng ở ngân hàng sao?” Trì Linh Đồng nhận ví tiền.

“Quý này anh nộp trễ, đóng luôn ở đây đi.” Tiêu Tử Thần đợi cô xuống xe mới chạy xe xuống tầng hầm.

Trì Linh Đồng đi đến phòng có treo biển ‘Phòng tài vụ’, cô nhìn vào bên trong thấy có không ít người.

“Xin hỏi đóng phí quản lý ở đây sao?” Cô gõ cửa hỏi.

Người trong phòng quay đầu lại, Trì Linh Đồng nhìn lướt qua một lượt, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, khuôn mặt kia bởi vì sự xuất hiện của cô mà cũng trở nên kinh ngạc.

“Cô....Tại sao lại ở đây?” Người kia bởi vì kinh sợ nên âm lượng cũng trở nên chói tai.

Trì Linh Đồng lạnh lùng nhìn: “Tôi ở đây.”

“Tại sao cô lại ở đây.” Khuôn mặt của cô gái xinh đẹp trở nên vặn vẹo: “Cô cũng không phải là người yêu của Bùi Dịch Thanh.”

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 24: Chương 24

“Tôi hình như không cần thiết phải trả lời cho cô biết.” Trì Linh Đồng liếc nhìn qua cô ta một cái rồi chuyển mắt về phía nhân viên làm việc trong phòng: “Cho hỏi chi phí quản lý một quý là bao nhiêu?”

Cô nhân viên có chút khó xử nói: “Xin chờ một chút. Thật xin lỗi, Tổng tiểu thư, chuyện cô muốn biết, tôi không thể nào trả lời cô được.”

“Cô chính là không muốn trả lời. Cô phải làm cho rõ, Khế Viên này chính là gia sản của nhà họ Bùi, tôi là con dâu cả của nhà họ Bùi, tôi có quyền lợi biết tất cả các khoản mục thu chi của nó.” Tống Đình then quá hóa giận, ngang ngược nói.

Cô nhân viên cũng nổi giận: “Khế Viên của họ Bùi, nhưng là của Bùi Dịch Thanh tiên sinh, chứ không phải của nhà họ Bùi.”

“Hiện tại Bùi Dịch Thanh đã chết, sản nghiệp này đương nhiên thuộc về nhà họ Bùi.”

Cô nhân viên cười lạnh, xoay người ra phía sau lấy một tập hồ sơ ra: “Tổng tiểu thư có thể không biết, Khế Viên này còn thuộc quyền sở hữu của một người khác.”

“Cái gì?”

Tất cả mọi người trong phòng đều tròn tròn mắt lên, thân thể Trì Linh Đồng cũng khẽ run rẩy, cô muốn bỏ chạy ra khỏi phòng, nhưng chẳng biết Tiêu Từ Thần đã đứng ở ngoài cửa từ lúc nào.

“Bùi Dịch Thanh tiên sinh khi còn sống đã lập di chúc, nếu như ngài ấy gặp bất trắc, tất cả Khế Viên sẽ thuộc về Trì Linh Đồng tiểu thư.”

“Cô nói láo, Bùi Dịch Thanh không thể đem nhiều tiền đưa cho một người không rõ rang như thế.” Hai mắt Tống Đình như phát hỏa, hùng hục nhìn về phía Trì Linh Đồng.

“Những thứ này đã được pháp luật kiểm chứng, không có gì là không thể. Tổng tiểu thư xin mời tránh ra, tôi còn có việc phải làm. Tiểu thư, xin hỏi cô nộp phí quản lý nhà ở?”

“Tôi...” Khuôn mặt Trì Linh Đồng tái mét.

“Tôi đây.” Tiêu Từ Thần lạnh lùng bước vào.

“Giáo sư Tiêu...” Tống Đình giống như thấy quỷ, hoảng sợ lui về sau mấy bước: “Anh...Sao cũng ở đây?”

“Chúng ta quen nhau sao?” Mi tâm Tiêu Từ Thần nhú chặt, lạnh lùng hỏi.

Tống Đình cười gượng, ánh mắt né tránh: “Có gặp qua một lần. A, anh bị mất trí, không nhớ rõ cũng phải. Anh....Ồ cùng với cô ta?”

Cô ta đột nhiên thấy Tiêu Từ Thần lấy ví tiền từ trong tay Trì Linh Đồng, con ngươi thiếu chút nữa rớt ra khỏi hốc mắt.

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi, có vấn đề gì không?” Giọng Tiêu Từ Thần có mấy phần không vui.

“Anh không nghe thấy, cô ta.....cô ta là chủ Khế Viên.....” Nét mặt Tống Đình vừa có biểu hiện ghen vừa có biểu hiện oán giận.

“Tôi nghe rõ.” Tiêu Từ Thần thu hồi ánh mắt, nắm lấy cánh tay của Trì Linh Đồng: “Sắp xong rồi, em không sao chứ?”

“Em không sao.” Trì Linh Đồng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

“Cô cũng thật nhanh nhẹn, vừa có tình yêu lại có tiền bạc.” Giống như không chịu được khi nhìn thấy hai người ân ái, Tống Đình châm chọc cười lạnh: “Có phải cảm thấy rất có thành tựu? Hai người đàn ông ưu tú đều bị khuôn mặt giả vờ thanh thuần của cô lừa dối để vây quanh?”

Trì Linh Đồng lạnh lùng cười một tiếng: “Cứ cho là vậy đi, Tổng tiểu thư.”

Sắc mặt Tống Đình trở nên cứng đờ: “Chỉ là cô không cần quá đắc ý, tôi sẽ không để cho cô đắc ý. Di chúc này của Dịch Thanh rõ ràng không có hợp lý, tôi muốn tìm luật sư đến để xem xét, cô không phải là cái gì của anh ấy, tại sao lại được hưởng tất cả của anh ấy?”

“Vậy cô tự đi hỏi anh ấy đi. Chúc cô thành công.”

Sau khi nhân viên hoàn thành thủ tục cho Tiêu Từ Thần, hai người tay trong tay rời khỏi phòng tài vụ dưới ánh mắt của biết bao nhiêu người.

Hai người đi về phía nhà trọ, trên đường không ai nói chuyện, nhưng vừa mới vào khỏi cửa thân thể Trì Linh Đồng đột nhiên trở nên mềm nhũn, thật may có Tiêu Tử Thần đỡ mới không ngã quỵ.

Anh vội vàng đỡ cô lên ghế salon, cảm thấy tay cô lạnh lẽo giống như băng, anh đứng dậy, cô vội vàng kéo anh lại, vô lực nói: “Đừng đi, Tử Thần.”

“Anh đi rót ly trà ấm cho em.” Anh dịu dàng trả lời.

Cô lắc đầu: “Không cần trà, anh ngồi đây là được rồi.”

Tiêu Tử Thần đuổi cánh tay ra, ôm cả người cô vào trong lòng. Cô chon chặt trước ngực anh, không lên tiếng, thân thể không ngừng run rẩy.

Hồi lâu sau thì nghe thấy tiếng thở dài của cô: “Từ sau khi em từ Thanh Thai trở về Tân Giang, có một ngày em nhận được điện thoại của luật sư, lúc đó mới biết anh ấy để lại Khế Viên cho em. ...em từ chối. Nhưng luật sư nói, anh ấy đã không còn trên đời, phần tài sản này em bắt buộc phải tiếp nhận. Em không còn cách nào, chỉ đành phải ủy thác cho công ty kế toán và công ty quản lý nghiệp vụ để quản lý công việc ở Khế Viên. Vì khi xây Khế Viên, anh ấy có đi vay nợ một khoản, hiện tại vẫn chưa trả hết. Em muốn đợi sau khi trả xong, liền đến Khế Viên trả lại cho con gái của anh ấy. Tổng Dĩnh nói đúng, em không phải là cái gì của anh ấy, làm sao lại có thể có được Khế Viên?” Dù đây chính là tác phẩm cô ưng ý nhất.

“Anh ta có con gái?” Tiêu Tử Thần kinh ngạc nhìn cô.

Cô cười khò: “Đúng vậy, nhưng mà anh ấy chưa kịp đợi đến khi con gái ra đời, đứa bé này đến quá ngoài ý muốn. Tử Thần, có nhiều lúc em cảm thấy hoài nghi không biết anh ấy có thật sự yêu em? Nhưng em không nỡ suy nghĩ nhiều, em chỉ nguyện ý nhớ đến những kỷ niệm đẹp đẽ đã qua, nếu không thì thật sự không biết em cố chấp vì cái gì nữa.”

“Em xác định anh ta có con gái?” Lòng mày Tiêu Tử Thần nhíu lại càng chặt.

“Anh ấy bởi vì cô ta mang thai mới vội vã về Hongkong, chính tại em nghe thấy trong điện thoại là anh ấy đi khám thai với cô ta, bác sỹ nói thai được bốn tháng rồi, em bé rất khỏe mạnh. Khi đó, anh cũng ở Hongkong, có thể anh cũng gặp mặt bọn họ ở bệnh viện.”

“Anh cảm thấy một người đàn ông nguyện ý đem toàn bộ tài sản để lại cho em, là người không thể nào phát sinh quan hệ với người phụ nữ khác.”

“Không có gì là không thể, bọn họ vốn là người yêu.” Cô chớp mắt, cố gắng áp chế nước mắt chuẩn bị trào ra.

“Ai. Linh Đồng, nhwngc chuyện kia đều đã là quá khứ, bây giờ chúng ta ở cạnh nhau.” Anh khẽ hôn lên mi tâm của cô.

Trì Linh Đồng ngẩng đầu lên: “Cảm ơn anh đã tin tưởng em. Mới vừa nãy em lo lắng anh sẽ tức giận, thật ra thì em không có ý lừa dối anh.”

“Em im lặng là lo lắng anh, chứ không phải là đang suy nghĩ đến anh ta?” Anh vui mừng nâng mặt cô lên.

Cô gật đầu, không dám nói ra rằng lúc này lòng cô giống như đang bị một khối đá lớn chèn ép, không thở nổi.

Nếu như có một con đường có thể lên Thiên đường, cô thật sự muốn liên lạc với Bùi Dịch Thanh, hỏi xem anh rốt cuộc có yêu cô không?

Nếu như yêu, tại sao lại khiến cho cô đau lòng và uất ức như thế này?

Nếu như không phải là yêu, vậy là cái gì?

Khế Viên là nơi để cho cô cảm thấy hai người có cùng một giấc mộng,

Có lẽ đã đến lúc trả lại.

Nói thật, Tổng Dĩnh có tư cách có Khế Viên hơn so với cô. Tổng Dĩnh với Bùi Dịch Thanh mặc dù danh không chính ngôn không thuận nhưng ít ra hai người còn có chung một kết tình.

Cô thì có cái gì chứ?

Chỉ có ký ức ngày càng bị năm tháng cọ rửa phai nhạt, mỗi lần nhớ tới làm lòng cũng đau.

“Linh Đồng, có thể cả đời anh cũng không thể cho em một nơi như Khế Viên, nhưng tình yêu của anh dành cho em so với anh ta nhất định không hề thiếu.” Tiêu Tử Thần nói.

Hốc mắt Trì Linh Đồng nóng lên: “Tử Thần, không cần so sánh bản thân với người khác, anh chính là anh, em thật sự vô cùng may mắn, được người như anh thương yêu.” Lời nói của cô vô cùng chân thành.

Bạn đang đọc truyện *Thong Thả Đến Chậm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

